

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, 1948 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60 i 858) wprowadza się następujące zmiany:

1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy w pkt 15 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014, str. 1).”;

2) w art. 3:

a) po pkt 5 dodaje się pkt 5a i 5b w brzmieniu:

„5a) grupa przedsiębiorstw – co najmniej dwie osoby prawne lub jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, prowadzące działalność gospodarczą, które:

a) są powiązane ze sobą w sposób odpowiadający relacji spółki dominującej i spółki zależnej w rozumieniu art. 4 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1578, 1579, 2255 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 791, 1089 i 1133) lub

b) pozostają z inną osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, w takich stosunkach prawnych, że wynika z nich podstawa do wywierania przez tę

---

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim, ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, ustawę z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci oraz ustawę z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

- osobę prawną lub jednostkę organizacyjną decydującego wpływu na ich działalność, z użyciem tożsamyh wzorców i prawideł zarządzania;
- 5b) jednostka przyjmująca – osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, do której jest przenoszony pracownik wewnątrz przedsiębiorstwa, i która:
- a) jest, w szczególności, oddziałem lub przedstawicielstwem pracodawcy macierzystego będącego przedsiębiorcą zagranicznym, lub
  - b) należy do tej samej grupy przedsiębiorstw co pracodawca macierzysty;”
- b) po pkt 7 dodaje się pkt 7a–7c w brzmieniu:
- „7a) mobilność – uprawnienie cudzoziemca do wjazdu i pobytu na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej w celu wykonywania pracy w jednostce przyjmującej mającej siedzibę w danym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, wynikające z posiadania ważnego dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.³⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1030/2002”, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej niż to, w którym cudzoziemiec korzysta z tego uprawnienia;
- 7b) mobilność krótkoterminowa – korzystanie z mobilności przez okres do 90 dni w dowolnym okresie liczącym 180 dni w każdym państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 7c) mobilność długoterminowa – korzystanie z mobilności przez okres przekraczający 90 dni w danym państwie członkowskim Unii Europejskiej;”
- c) po pkt 12 dodaje się pkt 12a w brzmieniu:
- „12a) pracodawca macierzysty – osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, posiadającą siedzibę poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia Wolnego

---

³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 115 z 29.04.2008, str. 1.

Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która zatrudnia pracownika przenoszonego do jednostki przyjmującej przed jego przeniesieniem wewnątrz przedsiębiorstwa i w czasie tego przeniesienia;”;

d) po pkt 13 dodaje się pkt 13a i 13b w brzmieniu:

„13a) pracownik odbywający staż – cudzoziemca posiadającego dyplom ukończenia studiów wyższych, który zostaje przeniesiony do jednostki przyjmującej w celu rozwoju zawodowego, w tym związanego z przygotowaniem do objęcia w przyszłości stanowiska u pracodawcy macierzystego lub w grupie przedsiębiorstw, lub odbycia szkolenia w zakresie technik lub metod prowadzenia działalności gospodarczej i który w czasie trwania przeniesienia otrzymuje wynagrodzenie;

13b) przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa – czasowe oddelegowanie cudzoziemca, którego miejsce pobytu w chwili składania wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, znajduje się poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, przez pracodawcę macierzystego do jednostki przyjmującej oraz korzystanie z mobilności;”;

e) po pkt 15 dodaje się pkt 15a w brzmieniu:

„15a) specjalista – cudzoziemca pracującego w ramach grupy przedsiębiorstw, posiadającego kluczową i specyficzną wiedzę dla obszarów działania jednostki przyjmującej, jej technik lub zarządzania nią, opartą na wysokich kwalifikacjach, w tym odpowiednim doświadczeniu zawodowym;”;

3) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. Termin na złożenie pisma w sprawach uregulowanych w ustawie przez cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców uważa się za zachowany, jeżeli pismo zostało złożone w administracji tego ośrodka lub aresztu przed upływem terminu.”;

4) w art. 10 wyrazy „art. 79 § 2” zastępuje się wyrazami „art. 79”;

5) w art. 22 w ust. 1:

a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego w sprawach:

a) przekazywania organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o:

- udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej,
- odmowie udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy lub cofnięciu takiego zezwolenia cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, lub członkowi rodziny tego cudzoziemca,
- udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy posiada on takie zezwolenie, udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej,

b) uzyskiwania od innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o:

- udzieleniu zezwolenia pobytowego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE,
- odmowie udzielenia kolejnego zezwolenia pobytowego lub cofnięciu takiego zezwolenia przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub członkowi rodziny tego cudzoziemca,
- udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, gdy posiada on zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE;”

b) w pkt 8 w lit. b skreśla się wyrazy „z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz.

UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1030/2002””,

c) po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

„8a) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego do celów korzystania przez cudzoziemców z mobilności, w sprawach:

- a) udzielania informacji organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej,
- b) udzielania informacji organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa cudzoziemcowi, który korzysta z mobilności w tych państwach,
- c) uzyskiwania od innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o wydaniu cudzoziemcowi, który posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „mobile ICT”,
- d) uzyskiwania od organów innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o cofnięciu cudzoziemcowi, który posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”,
- e) przyjmowania zawiadomień, o których mowa w art. 139n ust. 1,
- f) przyjmowania zawiadomień o zamiarze korzystania z mobilności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej przez cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz przyjmowania informacji o sprzeciwie państwa członkowskiego Unii Europejskiej wobec wykonywania pracy przez tego cudzoziemca na terytorium tego państwa,

- g) przekazywania Komisji Europejskiej danych statystycznych dotyczących liczby:
    - cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa,
    - cudzoziemców, którym udzielono po raz pierwszy zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej,
    - cudzoziemców, którym cofnięto zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej,
    - zawiadomień, o których mowa w art. 139n ust. 1,
  - h) udzielania informacji innym państwom członkowskim Unii Europejskiej o obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisach dotyczących mobilności;”;
- 6) w art. 25:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Cudzoziemiec, który przekraczając granicę wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu korzystania z mobilności w związku z posiadaniem dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, niebędące państwem obszaru Schengen, przedstawia dodatkowo kopię wysłanego zawiadomienia, o którym mowa w art. 139n ust. 1, lub pismo jednostki przyjmującej posiadającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którym podaje się, co najmniej, okres korzystania z mobilności na tym terytorium oraz adres jednostki przyjmującej.”,
  - b) w ust. 3 w pkt 1 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) wizy w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin, lub”;
- 7) w art. 28:
- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ust. 1 pkt 1–6 i 8–10 nie stosuje się do cudzoziemca, który przejeżdża przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tranzytem w przypadku,

o którym mowa w art. 6 ust. 5 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. Urz. UE L 77 z 23.03.2016, str. 1, z późn. zm.⁴⁾), zwanego dalej „kodeksem granicznym Schengen”.

b) dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:

„7. Przepisu:

1) ust. 1 pkt 1 – w zakresie, w jakim odnosi się do braku posiadania ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium,

2) ust. 1 pkt 3

– nie stosuje się do cudzoziemca, który wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu korzystania z mobilności krótkoterminowej.

8. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do cudzoziemca, który bezpośrednio przed wjazdem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej korzystał z mobilności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które zażądało opuszczenia swojego terytorium, jeżeli posiadana przez niego karta pobytu z adnotacją „ICT” utraciła ważność.”;

8) w art. 32 w ust. 1 wyrazy „art. 5 ust. 4 lit. c” zastępuje się wyrazami „art. 6 ust. 5 lit. c”;

9) w art. 51 w ust. 2 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:

„7) pouczenie o tym, że zaproszenie nie jest dokumentem uprawniającym do podjęcia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

8) pisemne oświadczenie zapraszającego, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe.”;

10) w art. 52:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń odmawia wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę zapraszającego, w drodze decyzji.”,

---

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 251 z 16.09.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 74 z 18.03.2017, str. 1.

- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Wpis zaproszenia do ewidencji zaproszeń unieważnia wojewoda, który dokonał tego wpisu, w drodze decyzji.”;
- c) w ust. 2 wyrazy „wydaniem wizy” zastępuje się wyrazami „rozpoczęciem okresu ważności zaproszenia”;
- 11) po art. 55 dodaje się art. 55a w brzmieniu:
„Art. 55a. W postępowaniu w sprawie wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń albo unieważnienia wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń stroną postępowania jest wyłącznie zapraszający.”;
- 12) w art. 56 po wyrazach „ustawowych obowiązków” dodaje się przecinek oraz wyrazy „z wyjątkiem kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu”;
- 13) w art. 60 w ust. 1:
a) po pkt 24 dodaje się pkt 24a w brzmieniu:
„24a) realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa,”;
b) pkt 25 otrzymuje brzmienie:
„25) innym niż określone w pkt 1–24a.”;
- 14) w art. 65:
a) w ust. 1:
– w pkt 9 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”,
– dodaje się pkt 10 w brzmieniu:
„10) zachodzą uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez cudzoziemca oświadczeń odnośnie do celu jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z uwagi na dostępne organowi dowody lub obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu cudzoziemca mógłby być inny niż deklarowany.”;
- b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:
„3. Przepisu ust. 1 pkt 9 nie stosuje się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest podjęcie lub kontynuacja stacjonarnych studiów wyższych lub stacjonarnych studiów doktoranckich, w tym kontynuacja lub uzupełnienie studiów podjętych na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

4. Przepisów ust. 1 pkt 3 i 4 nie stosuje się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną, udzielonego członkowi rodziny cudzoziemca, o którym mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d.”;

15) w art. 66 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Wizę w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 24 i 24a, wydaje się niezwłocznie, z zastrzeżeniem przepisów art. 67.”;

16) w art. 67 w ust. 2 skreśla się zdanie drugie;

17) w art. 98 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1, udziela się na wniosek jednostki przyjmującej.”;

18) w art. 99:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, gdy w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:”;

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiada zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, lub”;

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt tolerowany lub zgody na pobyt ze względów humanitarnych albo w związku z udzieleniem mu azylu, ochrony uzupełniającej lub ochrony czasowej lub nadaniem mu statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej, lub”;

– pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu, i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, także w przypadku przedłużenia tego terminu, lub”;

– w pkt 10:

– – przecinek zastępuje się kropką,

-- skreśla się wyraz „lub”,

– uchyla się pkt 11,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1, cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia albo w terminie, o którym mowa w art. 106 ust. 5, nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu.”;

19) w art. 100:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, cudzoziemcowi można udzielić zezwolenia na pobyt czasowy, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, a w szczególności względy humanitarne lub wynikające z zobowiązań międzynarodowych.

1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji:

- 1) zasięga opinii, o której mowa w art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji;
- 2) informuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ innego państwa obszaru Schengen o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Cudzoziemcowi można odmówić udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w przypadku niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 113, jeżeli wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy złożył przed upływem 1 roku od upływu okresu ważności poprzedzającego go zezwolenia albo od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy stała się ostateczna.”;

20) art. 104 otrzymuje brzmienie:

„Art. 104. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy, z zastrzeżeniem przepisu art. 139i ust. 1, udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, w drodze decyzji.

2. Zezwolenie na pobyt czasowy cofa wojewoda, który go udzielił, w drodze decyzji.

3. Jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, zezwolenie to cofa wojewoda, który orzekł w sprawie udzielenia tego zezwolenia w pierwszej instancji.”;

21) w art. 105:

a) w ust. 1 po wyrazie „Cudzoziemiec” dodaje się przecinek oraz wyrazy „z zastrzeżeniem przepisu art. 139l ust. 1,”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi będącemu osobą małoletnią, która do dnia złożenia wniosku ukończyła 6. rok życia, jest wymagana jego obecność. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.”;

22) w art. 106:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, z wyjątkiem zezwoleń, o których mowa w art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1, cudzoziemiec składa na formularzu zawierającym:”,

– w pkt 16 wyraz „oświadczeń” zastępuje się wyrazem „zeznań”,

b) w ust. 1a pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) oświadczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, w przedmiocie niekaralności za przestępstwa i wykroczenia, o których mowa w art. 117 pkt 1.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, wojewoda wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”;

23) po art. 106 dodaje się art. 106a w brzmieniu:

„Art. 106a. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, jednostka przyjmująca składa na formularzu zawierającym:

- 1) dane cudzoziemca lub informacje, o których mowa w art. 13, w zakresie niezbędnym do wydania zezwolenia;
- 2) imię, nazwisko, datę urodzenia oraz informacje o płci, miejscu zamieszkania i obywatelstwie członków rodziny cudzoziemca zamieszkałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zamierzających zamieszkiwać na tym terytorium, z określeniem stopnia pokrewieństwa, a także informację o tym, czy pozostają na utrzymaniu cudzoziemca;
- 3) informację o zamierzonym miejscu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) informację o aktualnym miejscu pobytu cudzoziemca;
- 5) informację o poprzednich pobytach cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 6) informację o posiadanym przez cudzoziemca ubezpieczeniu zdrowotnym;
- 7) informacje dotyczące jednostki przyjmującej:
  - a) nazwę,
  - b) adres siedziby,
  - c) podstawę prawną działalności, nazwę rejestru i numer wpisu w rejestrze,
  - d) numer REGON;
- 8) informacje dotyczące pracodawcy macierzystego:
  - a) nazwę,
  - b) adres siedziby,
  - c) formę prawną działalności;
- 9) informację o powiązaniach między pracodawcą macierzystym a jednostką przyjmującą;
- 10) informacje na temat pracy, która ma być powierzona cudzoziemcowi:
  - a) stanowisko,
  - b) miejsce wykonywania pracy,
  - c) podstawę prawną wykonywania pracy,
  - d) wymiar czasu pracy,
  - e) wysokość wynagrodzenia,

- f) zakres podstawowych obowiązków na stanowisku pracy,
  - g) okres, w jakim cudzoziemiec będzie wykonywał pracę w jednostce przyjmującej;
- 11) informację o planowanym czasie trwania przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
  - 12) informację o posiadaniu dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej;
  - 13) informację o przeniesieniach wewnątrz przedsiębiorstwa na terytorium Unii Europejskiej w okresie ostatnich 3 lat;
  - 14) informację o posiadanych przez cudzoziemca kwalifikacjach zawodowych i doświadczeniu, niezbędnych do wykonywania pracy w jednostce przyjmującej, oraz spełnianiu wymagań kwalifikacyjnych i innych warunków w przypadku pracy w zawodzie regulowanym, lub – w przypadku pracy w charakterze pracownika odbywającego staż – informację o posiadanym dyplomie ukończenia studiów wyższych;
  - 15) informację o dotychczasowym zatrudnieniu w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw przed przeniesieniem wewnątrz przedsiębiorstwa;
  - 16) oświadczenie jednostki przyjmującej dotyczące okoliczności, o których mowa w art. 139a ust. 1 pkt 1 lit. f lub art. 139o ust. 1 pkt 1 lit. d;
  - 17) informacje o okolicznościach, o których mowa w art. 139e pkt 2 lit. c–e lub art. 139r pkt 3–5;
  - 18) oświadczenie jednostki przyjmującej o okolicznościach, o których mowa w art. 139f ust. 1 pkt 4 lub art. 139s ust. 1 pkt 3, dotyczące pracodawcy macierzystego lub jednostki przyjmującej;
  - 19) pisemne oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe.

2. Jednostka przyjmująca, składając wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, przedstawia kopię ważnego dokumentu podróży cudzoziemca i dołącza do wniosku:

- 1) aktualne fotografie cudzoziemca;

- 2) dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1.”;
- 24) w art. 107 w ust. 1:
- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) wzór formularza wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1;”;
  - b) po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:
„1b) wzór formularzy wniosków o udzielenie cudzoziemcowi zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz art. 139o ust. 1;”;
- 25) uchyla się art. 110;
- 26) w art. 113 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, kieruje się do wojewody, który orzekał w sprawie udzielenia tego zezwolenia w pierwszej instancji.”;
- 27) po art. 113 dodaje się art. 113a w brzmieniu:
„Art. 113a. W postępowaniu w sprawie udzielenia albo cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa, odpowiednio, w art. 98 ust. 1 albo art. 101.”;
- 28) w art. 114:
- a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) wynagrodzenie, które jest wskazane przez podmiot powierzający wykonywanie pracy w załączniku do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 106 ust. 1a, nie jest niższe niż wynagrodzenie pracowników wykonujących w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku.”;
  - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udziela się także wówczas, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki, określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie ust. 5, cudzoziemiec posiada kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania pracy w tym zawodzie i spełnione są łącznie warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4.”;

c) w ust. 3:

- w pkt 2 po wyrazach „zezwolenie na pobyt” dodaje się wyraz „czasowy”,
- po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:

„2a) cudzoziemiec w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku ukończył uczelnię z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo innego państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Konfederacji Szwajcarskiej lub jest uczestnikiem studiów doktoranckich w Rzeczypospolitej Polskiej, lub

2b) cudzoziemiec w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku przebywał legalnie i nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Do ustalenia, że pobyt cudzoziemca, o którym mowa w ust. 3 pkt 2b, jest nieprzerwany, stosuje się przepis art. 195 ust. 4.”,

e) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, zawody pożądane dla polskiej gospodarki, biorąc pod uwagę potrzeby rynku pracy, w tym potrzebę zapewnienia efektywnego zatrudniania w zawodach, w których w skali całego kraju występują znaczące niedobory pracowników.”;

29) po art. 114 dodaje się art. 114a w brzmieniu:

„Art. 114a. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, limit udzielanych w danym roku kalendarzowym, w okolicznościach, o których mowa w art. 114 i art. 126, zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, który może obejmować poszczególne województwa, zawody, rodzaje umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy, lub rodzaje działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1068 oraz z 2017 r. poz. 60).

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa

i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych ogłasza osiągnięcie limitów, o których mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia.”;

30) w art. 116:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Poza przypadkami, o których mowa w art. 99 ust. 1, odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, gdy w dniu składania wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia:”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zobowiązań określonych w umowach międzynarodowych dotyczących ułatwienia wjazdu i czasowego pobytu niektórych kategorii osób fizycznych zajmujących się wymianą handlową lub inwestycjami, lub”;

31) w art. 117:

a) w pkt 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„podmiot powierzający wykonywanie pracy lub podmiot zarządzający nim lub kontrolujący go:”;

– w lit. d skreśla się wyrazy „albo jest podmiotem zarządzanym lub kontrolowanym przez taką osobę”;

b) w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) w danym roku kalendarzowym został osiągnięty dotyczący tego cudzoziemca limit udzielonych zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 114a ust. 1.”;

32) w art. 118 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku gdy wniosek o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dotyczy pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy lub pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej, w decyzji o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę najniższe wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, wskazuje się proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy lub przewidywanego okresu wykonywania zobowiązań wynikających z umowy.”;

33) w art. 120 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Stroną postępowania w sprawie zmiany zezwolenia na pobyt czasowy i pracę jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1.”;

34) art. 121 otrzymuje brzmienie:

„Art. 121. 1. Cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę zawiadamia pisemnie wojewodę, który udzielił tego zezwolenia, w terminie 15 dni roboczych, o utracie pracy u któregośkolwiek z podmiotów powierzających wykonywanie pracy, wymienionych w zezwoleniu.

2. Jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, kieruje się do wojewody, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w pierwszej instancji.”;

35) w art. 123 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisów art. 101 pkt 1 i 2 nie stosuje się do zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) okres pozostawania cudzoziemca bez pracy nie przekroczył 3 miesięcy w okresie ważności zezwolenia;
- 2) okres pozostawania cudzoziemca bez pracy wystąpił nie więcej niż 2 razy w okresie ważności zezwolenia;
- 3) cudzoziemiec wykaże, że dopełnił obowiązku zawiadomienia, o którym mowa w art. 121, lub że zawiadomienie nie zostało doręczone wojewodzie z powodów niezależnych od cudzoziemca.”;

36) w art. 125:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, stosuje się przepisy art. 88c ust. 1 pkt 2, ust. 1a i ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informację, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

cudzoziemiec dołącza w postępowaniu w sprawie o udzielenie lub zmianę zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.”;

37) w art. 127 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) roczne wynagrodzenie brutto wynikające z miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia, wskazane w umowie, nie jest niższe niż równowartość 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym zawarcie umowy ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, z późn. zm.⁵⁾).”;

38) po art. 127 dodaje się art. 127a w brzmieniu:

„Art. 127a. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, limit udzielanych w danym roku kalendarzowym po raz pierwszy zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, który może obejmować poszczególne województwa, zawody, rodzaje umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy, lub rodzaje działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych ogłasza osiągnięcie limitów, o których mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia.”;

---

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 2036 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 2, 38 i 715.

39) w art. 131:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Poza przypadkami, o których mowa w art. 99, odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 127, gdy w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia cudzoziemiec:”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zobowiązań określonych w umowie międzynarodowej dotyczącej ułatwienia wjazdu i czasowego pobytu niektórych kategorii osób fizycznych zajmujących się wymianą handlową lub inwestycjami, lub”;

40) art. 132 otrzymuje brzmienie:

„Art. 132. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–5, 8 i 9, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 127, cudzoziemcowi odmawia się, gdy:

1) zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 117 pkt 1 lit. a lub b;

2) w danym roku kalendarzowym został osiągnięty dotyczący tego cudzoziemca limit udzielonych zezwoleń, o których mowa w art. 127, określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 127a ust. 1.”;

41) w art. 134:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 127, w terminie 15 dni roboczych zawiadamia pisemnie o utracie pracy wojewodę, który udzielił tego zezwolenia.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli zezwolenia, o którym mowa w art. 127, udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, kieruje się do wojewody, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 127, w pierwszej instancji.”;

42) w art. 136:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, stosuje się

przepisy art. 88c ust. 1 pkt 2, ust. 1a i ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informację, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, cudzoziemiec dołącza w postępowaniu w sprawie o udzielenie lub zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 127.”;

43) uchyla się art. 139;

44) w dziale V po rozdziale 3 dodaje się rozdziały 3a i 3b w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa

Art.139a. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w jednostce przyjmującej, mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, oraz są spełnione łącznie następujące warunki:

1) cudzoziemiec:

- a) posiada adekwatne do przedmiotu działalności jednostki przyjmującej kwalifikacje zawodowe i doświadczenie niezbędne w jednostce, do której ma zostać przeniesiony przez pracodawcę macierzystego – w przypadku pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty – albo dyplom ukończenia studiów wyższych – w przypadku pracy w charakterze pracownika odbywającego staż,
- b) posiada formalne kwalifikacje i spełnia inne warunki, które są wymagane, w przypadku zamiaru wykonywania pracy w zawodzie regulowanym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,

- c) bezpośrednio przed dniem przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa był zatrudniony w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw nieprzerwanie przez okres wynoszący co najmniej:
    - 12 miesięcy – w przypadku pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty,
    - 6 miesięcy – w przypadku pracy w charakterze pracownika odbywającego staż,
  - d) posiada ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
  - e) ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania,
  - f) po zakończeniu okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie mógł przenieść się z powrotem do pracodawcy macierzystego lub innego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy przedsiębiorstw, mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej;
- 2) umowa, na podstawie której cudzoziemiec ma wykonywać pracę, zawarta w formie pisemnej, lub dokument wydany przez pracodawcę macierzystego, stanowiący podstawę przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, określa:
- a) okres przeniesienia cudzoziemca wewnątrz przedsiębiorstwa,
  - b) siedzibę jednostki przyjmującej,
  - c) stanowisko cudzoziemca w jednostce przyjmującej,
  - d) wynagrodzenie i inne warunki pracy cudzoziemca w jednostce przyjmującej.

2. Cudzoziemiec, którego celem pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, poza spełnianiem warunków, o których mowa w ust. 1, posiada umowę dotyczącą odbywania stażu w jednostce przyjmującej, która określa:

- 1) program stażu;
- 2) czas trwania stażu;
- 3) warunki nadzoru nad cudzoziemcem podczas odbywania przez niego stażu.

3. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. d, jest:
- 1) wyższe niż dochód uprawniający do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu;
  - 2) nie niższe niż wynagrodzenia pracowników wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku;
  - 3) nie niższe niż 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w województwie, w którym jednostka przyjmująca ma siedzibę, w roku poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2017 r. poz. 79).

4. Do dokumentu potwierdzającego spełnianie warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c, nie stosuje się przepisu art. 8 ust. 2.

Art. 139b. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, limit udzielanych w danym roku kalendarzowym po raz pierwszy zezwoleń, o których mowa w art. 139a ust. 1, który może obejmować poszczególne województwa, zawody lub rodzaje działalności jednostek przyjmujących.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni potrzeby rynku pracy oraz względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych ogłasza osiągnięcie limitów, o których mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia.

Art. 139c. 1. Zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, w przypadku gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, udziela się na okres do 1 roku.

2. Okres ważności zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, uwzględnia okresy, w których cudzoziemiec planuje korzystać z mobilności na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 139d. Uzyskanie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, nie zwalnia od spełnienia określonych odrębnymi przepisami wymogów dotyczących wykonywania zawodów regulowanych lub działalności.

Art. 139e. Odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, gdy:

- 1) pierwszy lub najdłuższy pobyt cudzoziemca na terytorium Unii Europejskiej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa ma mieć miejsce na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub
- 2) cudzoziemiec, w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:
  - a) ubiega się o zezwolenie, o którym mowa w art. 144, lub posiada takie zezwolenie, lub
  - b) ubiega się o zezwolenie, o którym mowa w art. 151, lub posiada takie zezwolenie, lub
  - c) jest pracownikiem przedsiębiorstwa mającego siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i jest czasowo oddelegowany przez pracodawcę w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
  - d) prowadzi działalność gospodarczą, lub
  - e) jest zatrudniony przez agencję pracy tymczasowej lub inne przedsiębiorstwo zajmujące się udostępnianiem pracowników do pracy pod nadzorem i kierownictwem innego przedsiębiorstwa lub jest przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przy udziale podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług pośrednictwa pracy, lub
  - f) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że ubiega się o udzielenie kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, i bezpośrednio przed złożeniem wniosku o jego udzielenie przebywał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie tego zezwolenia, lub
  - g) przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy:

- 1) jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwiania wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa lub
- 2) wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego pobyt na tym terytorium może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, lub
- 3) w postępowaniu w sprawie udzielenia tego zezwolenia osoba składająca wniosek w imieniu i na rzecz jednostki przyjmującej:
  - a) złożyła wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączyła do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub
  - b) zeznała nieprawdę lub zataiła prawdę albo podrobiła lub przerobiła dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używała jako autentycznego, lub
- 4) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą:
  - a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie:
    - ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która w ciągu 2 lat od ukarania została ponownie ukarana za podobne wykroczenie, lub
    - ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3–5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub
    - skazaną za przestępstwo, o którym mowa w art. 218–221 Kodeksu karnego, lub
  - b) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, lub
  - c) zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu, lub
  - d) nie prowadzi działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego upadłość, lub

5) w danym roku kalendarzowym został osiągnięty dotyczący cudzoziemca przenieszonego w ramach przedsiębiorstwa limit udzielonych zezwoleń, o których mowa w art. 139a ust. 1, określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 139b ust. 1.

2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 i 4 oraz w art. 100 ust. 1 pkt 1-4 i 8, udzielenia kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy:

- 1) okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzające je zezwolenie na pobyt czasowy było wykorzystane w innym celu niż cel, w jakim zostało udzielone, lub
- 2) upłynął okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa na terytorium Unii Europejskiej, który wynosi:
  - a) 3 lata – w przypadku pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty, albo
  - b) 1 rok – w przypadku pracy w charakterze pracownika odbywającego staż;
- 3) wniosek o udzielenie tego zezwolenia został złożony podczas nielegalnego pobytu cudzoziemca, któremu ma być ono udzielone, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 139g. Poza przypadkami, o których mowa w art. 101 pkt 1 lub 2, zezwolenie, o którym mowa w art. 139a ust. 1, cofa się, gdy:

- 1) okoliczności sprawy wskazują, że jest wykorzystywane w innym celu niż cel, w jakim zostało udzielone, lub
- 2) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2, 4 lub 8, lub
- 3) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 139f ust. 1 pkt 1, 3 lub 4.

Art. 139h. W decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, określa się okres ważności tego zezwolenia i wskazuje się:

- 1) jednostkę przyjmującą;
- 2) stanowisko, na jakim cudzoziemiec ma wykonywać pracę;
- 3) najniższe wynagrodzenie, jakie może otrzymywać cudzoziemiec na danym stanowisku, określone w umowie lub w dokumencie, o których mowa w art. 139a ust. 1 pkt 2;
- 4) wymiar czasu pracy cudzoziemca.

Art. 139i. 1. Zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej, w drodze decyzji.

2. Decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, wydaje się w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie wraz z dokumentami niezbędnymi do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie tego zezwolenia.

3. Jeżeli do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, nie zostały dołączone dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie tego zezwolenia, bieg terminu, o którym mowa w ust. 2, zawieszają do dnia ich doręczenia wojewodzie.

Art. 139j. 1. Szef Urzędu przekazuje wojewodzie, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, informacje dotyczące cudzoziemca, któremu zostało ono udzielone, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. c, lub zawiadomienie, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. f, uzyskane od innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Jeżeli cudzoziemcowi, który korzysta z mobilności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, cofnięto zezwolenie, o którym mowa w art. 139a ust. 1, wojewoda przekazuje Szefowi Urzędu kopię decyzji w sprawie cofnięcia tego zezwolenia.

3. Szef Urzędu niezwłocznie przekazuje informację o cofnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, organom państw członkowskich Unii Europejskiej, w których, zgodnie z przekazanymi informacjami, cudzoziemiec, któremu zostało udzielone to zezwolenie, korzysta z mobilności.

Art. 139k. 1. W postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest wyłącznie jednostka przyjmująca.

2. W postępowaniu w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, jednostka przyjmująca zawiadamia niezwłocznie pisemnie wojewodę o każdej zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielenia tego zezwolenia.

3. W postępowaniu w sprawie cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest jednostka przyjmująca oraz cudzoziemiec, któremu zostało ono udzielone.

Art. 139l. 1. Jednostka przyjmująca składa wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 108 stosuje się odpowiednio.

Art. 139m. Jednostka przyjmująca zawiadamia pisemnie wojewodę, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, w terminie 15 dni roboczych, o każdej zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielonego zezwolenia.

Rozdział 3b

Pobyt cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu korzystania z mobilności

Art. 139n. 1. Warunkiem korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest otrzymanie przez Szefa Urzędu zawiadomienia od jednostki przyjmującej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które wydało temu cudzoziemcowi dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, o zamiarze korzystania przez cudzoziemca z tej mobilności.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, sporządza się w języku polskim i zawiera ono następujące dane lub informacje dotyczące cudzoziemca:

- 1) imię (imiona) i nazwisko;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) płeć;
- 4) obywatelstwo;
- 5) stanowisko, na którym cudzoziemiec będzie wykonywał pracę;
- 6) planowany okres lub okresy wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 7) nazwę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które wydało cudzoziemcowi dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”;
- 8) nazwę i adres jednostki przyjmującej mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz pracodawcy macierzystego cudzoziemca.

Art. 139o. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej jest korzystanie z mobilności długoterminowej oraz spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) cudzoziemiec:
    - a) posiada formalne kwalifikacje i spełnia inne warunki, które są wymagane w przypadku zamiaru powierzenia mu wykonywania pracy w zawodzie regulowanym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,
    - b) posiada ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
    - c) ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania,
    - d) po zakończeniu okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie mógł przenieść się z powrotem do pracodawcy macierzystego lub innego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy przedsiębiorstw, mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej;
  - 2) umowa, na podstawie której cudzoziemiec ma wykonywać pracę, zawarta w formie pisemnej, lub dokument wydany przez pracodawcę macierzystego, stanowiący podstawę przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, określa:
    - a) okres przeniesienia cudzoziemca wewnątrz przedsiębiorstwa,
    - b) siedzibę jednostki przyjmującej,
    - c) stanowisko cudzoziemca w jednostce przyjmującej,
    - d) wynagrodzenie i inne warunki pracy cudzoziemca w jednostce przyjmującej.
2. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. d, jest:
- 1) wyższe niż dochód uprawniający do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu;
  - 2) nie niższe niż wynagrodzenie pracowników wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku;

- 3) nie niższe niż 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w województwie, w którym jednostka przyjmująca ma siedzibę, w roku poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego.

Art. 139p. 1. Zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, udziela się na okres nie dłuższy niż okres ważności posiadanego przez cudzoziemca dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej.

2. Zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, w przypadku gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, udziela się na okres do 1 roku.

Art. 139q. Uzyskanie zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, nie zwalnia od spełnienia określonych odrębnymi przepisami wymogów dotyczących wykonywania zawodów regulowanych lub działalności.

Art. 139r. Odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, gdy cudzoziemiec, w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:

- 1) ubiega się o zezwolenie, o którym mowa w art. 144, lub posiada takie zezwolenie, lub
- 2) ubiega się o zezwolenie, o którym mowa w art. 151, lub posiada takie zezwolenie, lub
- 3) jest pracownikiem przedsiębiorstwa mającego siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i jest czasowo oddelegowany przez pracodawcę w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
- 4) prowadzi działalność gospodarczą, lub
- 5) jest zatrudniony przez agencję pracy tymczasowej lub inne przedsiębiorstwo zajmujące się udostępnianiem pracowników do pracy pod nadzorem i kierownictwem innego przedsiębiorstwa lub jest przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przy udziale podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług pośrednictwa pracy.

Art. 139s. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4 i 8, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, odmawia się, gdy:

- 1) upłynął okres ważności posiadanego przez cudzoziemca dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, lub
- 2) w postępowaniu w sprawie udzielenia tego zezwolenia osoba składająca wniosek w imieniu i na rzecz jednostki przyjmującej:
  - a) złożyła wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączyła do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub
  - b) zeznała nieprawdę lub zataiła prawdę albo podrobiła lub przerobiła dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używała jako autentycznego, lub
- 3) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą:
  - a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie:
    - ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która w ciągu 2 lat od ukarania została ponownie ukarana za podobne wykroczenie, lub
    - ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3–5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub
    - skazaną wyrokiem za przestępstwo, o którym mowa w art. 218–221 Kodeksu karnego, lub
  - b) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, lub
  - c) zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu, lub
  - d) nie prowadzi działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego upadłość, lub

- 4) upłynął okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa na terytorium Unii Europejskiej, który wynosi:
  - a) 3 lata – w przypadku pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty, albo
  - b) 1 rok – w przypadku pracy w charakterze pracownika odbywającego staż, lub
- 5) wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy został złożony podczas nielegalnego pobytu cudzoziemca, któremu ma być ono udzielone, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1 oraz art. 100 ust. 1 pkt 1–4 i 8, udzielenia kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, odmawia się, gdy:

- 1) jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwienia wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa lub
- 2) okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzające je zezwolenie na pobyt czasowy było wykorzystane w innym celu, niż cel, w jakim zostało udzielone.

Art. 139t. Do cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, stosuje się przepis art. 139g.

Art. 139u. 1. Jednostka przyjmująca składa wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie później niż w ostatnim dniu jego legalnego pobytu na tym terytorium.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 108 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku gdy jednostka przyjmująca składa wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, cudzoziemcowi, który przebywa poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przepisy art. 108 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 stosuje się odpowiednio, w razie zgodnego z prawem wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po złożeniu tego wniosku.

Art. 139w. Do zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, stosuje się, odpowiednio, przepisy art. 139h, art. 139i, art. 139j ust. 3, art. 139k i art. 139m.

Art. 139x. 1. Wojewoda przekazuje Szefowi Urzędu kopię decyzji o udzieleniu lub cofnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1.

2. Szef Urzędu przekazuje wojewodzie, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, informacje dotyczące cudzoziemca, któremu zostało ono udzielone, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. d.”;

45) w art. 142:

a) w ust. 1 w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) w roku podatkowym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemca osiągnął dochód nie niższy niż 12-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w województwie, w którym podmiot ten ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, w roku poprzedzającym złożenie wniosku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego, lub zatrudnia na czas nieokreślony i w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej przez okres 1 roku poprzedzającego złożenie wniosku co najmniej 2 pracowników będących obywatelami polskimi lub cudzoziemcami, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1–9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub”;

b) w ust. 2 po wyrazach „stosuje się” dodaje się wyraz „również”;

46) po art. 142 dodaje się art. 142a w brzmieniu:

„Art. 142a. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, limit udzielanych w danym roku kalendarzowym, w okolicznościach, o których mowa w art. 142 ust. 3, zezwoleń na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej, który może obejmować poszczególne województwa, zawody, rodzaje umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy, lub rodzaje działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa

i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych ogłasza osiągnięcie limitów, o których mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia.”;

47) art. 143 otrzymuje brzmienie:

„Art. 143. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100, udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej w okolicznościach, o których mowa w art. 142 ust. 3, cudzoziemcowi odmawia się, gdy w danym roku kalendarzowym został osiągnięty dotyczący tego cudzoziemca limit udzielonych zezwoleń, określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 142a ust. 1.

2. Do odmowy udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej w okolicznościach, o których mowa w art. 142 ust. 3, stosuje się przepisy art. 117 pkt 1 i 2.”;

48) po art. 143 dodaje się art. 143a w brzmieniu:

„Art. 143a. W decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej w okolicznościach, o których mowa w art. 142 ust. 3, określa się okres ważności tego zezwolenia i wskazuje się:

- 1) podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie pracy;
- 2) stanowisko, na jakim cudzoziemiec ma wykonywać pracę.”;

49) w art. 144:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b, jest wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.”,

b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „w języku polskim”;

50) art. 145 otrzymuje brzmienie:

„Art. 145. 1. Pierwszego zezwolenia, o którym mowa w art. 144 ust. 1, cudzoziemcowi, który podejmuje stacjonarne studia wyższe lub studia doktoranckie na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pierwszym roku, udziela się na okres 15 miesięcy.

2. Jeżeli okoliczność będąca podstawą ubiegania się o zezwolenie, o którym mowa w art. 144 ust. 1, uzasadnia pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres krótszy niż 1 rok, pierwszego zezwolenia cudzoziemcowi, który podejmuje stacjonarne studia wyższe lub studia doktoranckie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pierwszym roku, udziela się na czas trwania roku akademickiego lub studiów, przedłużony o 3 miesiące.

3. Zezwolenia w celu kształcenia się na studiach pierwszego stopnia, studiach drugiego stopnia lub jednolitych studiach magisterskich albo studiach trzeciego stopnia w okolicznościach, o których mowa w art. 144 ust. 2, udziela się na okres trwania kursu przygotowawczego do podjęcia nauki w celu kształcenia się na tych studiach, przedłużony o 3 miesiące.

4. Kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 144, udziela się na okres studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich albo studiów trzeciego stopnia lub na okres kursu przygotowawczego do podjęcia nauki na tych studiach, przedłużony o 3 miesiące, nie dłuższy jednak niż 3 lata.”;

51) uchyla się art. 146;

52) po art. 148 dodaje się art. 148a w brzmieniu:

„Art. 148a. 1. Zaświadczenie, o którym mowa w art. 144 ust. 1 pkt 1 lit. a, zawiera następujące dane lub informacje dotyczące cudzoziemca:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) obywatelstwo;
- 4) numer dokumentu tożsamości i nazwę państwa, które go wydało;
- 5) nazwę i adres jednostki prowadzącej studia;
- 6) termin rozpoczęcia kształcenia na studiach;
- 7) okres kształcenia na studiach, na jaki cudzoziemiec został przyjęty;
- 8) kierunek studiów lub dyscyplinę naukową albo artystyczną;
- 9) określenie formy, poziomu studiów i informację o ich odpłatności.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w art. 144 ust. 1 pkt 1 lit. a, mając na uwadze

konieczność uzyskania informacji niezbędnych do wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 144 ust. 1, oraz ujednoczenia danych zawartych w zaświadczeniu i jego formy.”;

53) art. 150 otrzymuje brzmienie:

„Art. 150. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, uwzględniając zróżnicowanie wysokości tych środków w zależności od państwa, z którego cudzoziemiec przybył;
- 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków finansowych, o których mowa w pkt 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca oraz członków jego rodziny, o których mowa w art. 144 ust. 1 pkt 2 lit. b, zgodnie z prawem, uwzględniając potrzebę skutecznej weryfikacji możliwości uzyskania tych środków.”;

54) w art. 151 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w ust. 1 pkt 4, jest wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.”;

55) w art. 156 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, informację, o której mowa w ust. 1, kieruje się do wojewody, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w pierwszej instancji.”;

56) art. 157 otrzymuje brzmienie:

„Art. 157. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace

- rozwojowe dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, uwzględniając zróżnicowanie wysokości tych środków w zależności od państwa, z którego cudzoziemiec przybył;
- 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków finansowych, o których mowa w pkt 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca oraz członków jego rodziny, o których mowa w art. 151 ust. 1 pkt 4, zgodnie z prawem, uwzględniając potrzebę skutecznej weryfikacji możliwości uzyskania tych środków.”;
- 57) w art. 158 w ust. 1 w pkt 2 po wyrazach „dla członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej” dodaje się wyrazy „lub zezwolenie na pobyt stały udzielone w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z obywatelem polskim”;
- 58) po art. 158 dodaje się art. 158a w brzmieniu:
- „Art. 158a. Zezwolenia na pobyt czasowy dla członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej udziela się cudzoziemcowi także wówczas, gdy jest:
- 1) dzieckiem obywatela polskiego lub jego małżonka, które nie ukończyło 21. roku życia, lub które pozostaje na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka, lub
  - 2) rodzicem obywatela polskiego lub jego małżonka, pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka
- jeżeli obywatel polski zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i regularnie przemieszcza się z tego terytorium na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wykonywania pracy na terytorium tego państwa, a brak tego zezwolenia uniemożliwiłby korzystanie przez niego ze swobody przepływu pracowników.”;
- 59) w art. 159 w ust. 1 w pkt 1 po lit. h dodaje się lit. ha i hb w brzmieniu:
- „ha) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa,
- hb) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu korzystania z mobilności długoterminowej.”;

60) w art. 162:

a) dotychczasową treść ust. 1 oznacza się jako ust. 1a i dodaje się ust. 1 w brzmieniu:

„1. W przypadku, o którym mowa w art. 158a, zezwolenia na pobyt czasowy udziela się na okres do 1 roku.”,

b) w ust. 1a w pkt 2 wyrazy „3 lat” zastępuje się wyrazami „do 3 lat”;

61) w art. 165 w ust. 1 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”;

62) w art. 166 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach, o których mowa w art. 101 pkt 1 lub 2, lub gdy wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2, 4 lub 5, cudzoziemcowi cofa się:”;

63) art. 168 otrzymuje brzmienie:

„Art. 168. 1. Wniosek o udzielenie cudzoziemcowi przebywającemu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną składa cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego członek jego rodziny przybywa.

2. Złożenie przez cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną w imieniu członka jego rodziny wymaga pisemnej zgody tego członka rodziny lub jego przedstawiciela ustawowego, chyba że wnioskodawca jest jego przedstawicielem ustawowym.

3. Wyrażenie zgody, o której mowa w ust. 2, jest równoznaczne z udzieleniem cudzoziemcowi zamieszkującemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pełnomocnictwa do działania w imieniu członka rodziny w danym postępowaniu.

4. Jeżeli wniosek o udzielenie członkowi rodziny cudzoziemca, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną został złożony w tym samym dniu lub w terminie 3 dni od dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, zezwolenia tego udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, wojewoda udziela lub odmawia udzielenia zezwolenia w celu połączenia się z rodziną niezwłocznie po udzieleniu lub odmowie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1.”;

64) w art. 169 w ust. 1 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”;

65) w art. 171 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pobyt cudzoziemca, o którym mowa w art. 170, przestaje się uważać za legalny z chwilą odnotowania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 7, informacji o tym, że cudzoziemiec:

- 1) aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązał kontakt z osobami podejrzanymi o popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, lub
- 2) przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa.”;

66) w art. 176 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) podjął współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, a w przypadku małoletniego cudzoziemca – otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego;”;

67) w art. 188:

a) w ust. 3:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pkt 1 lit. b lub pkt 8, posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu;”;

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) pkt 2 lub 5, ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej utrzymanie.”;

b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w ust. 3 pkt 3, jest wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.”;

68) w art. 190 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) 1 roku – jednorazowo, bezpośrednio po zakończeniu studiów, w przypadku, o którym mowa w art. 187 pkt 2.”;

69) art. 194 otrzymuje brzmienie:

„Art. 194. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, uwzględniając zróżnicowanie wysokości tych środków w zależności od państwa, z którego cudzoziemiec przybył;
- 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków finansowych, o których mowa w pkt 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca oraz członków jego rodziny, o których mowa w art. 188 ust. 3 pkt 3, zgodnie z prawem, uwzględniając potrzebę skutecznej weryfikacji możliwości uzyskania tych środków.”;

70) w art. 195:

a) w ust. 1:

– w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) urodzonym w okresie ważności zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego temu cudzoziemcowi lub w okresie pobytu tego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany albo w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem ochrony uzupełniającej, lub”;

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) pozostaje w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku małżeńskim z obywatelem polskim i pozostawał w tym związku małżeńskim przez co najmniej 3 lata przed dniem, w którym złożył wniosek o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały, i bezpośrednio przed złożeniem tego wniosku przebywał nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 2 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z tym obywatelem polskim lub w związku

- z uzyskaniem statusu uchodźcy, ochrony uzupełniającej lub zgody na pobyt ze względów humanitarnych, lub”;
- w pkt 5 w lit. c skreśla się wyrazy „potwierdzone przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego,”;
  - pkt 6 otrzymuje brzmienie:
    - „6) bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały przebywał nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż:
      - a) 5 lat w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy, udzieleniem ochrony uzupełniającej lub na podstawie zgody na pobyt ze względów humanitarnych, lub
      - b) 10 lat na podstawie zgody na pobyt tolerowany udzielonej na podstawie art. 351 pkt 1 lub 3, lub
      - c) 4 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, i posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, lub”;
  - uchyla się pkt 7,
  - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
    - „2. Do ustalenia polskiego pochodzenia osoby, o której mowa w ust. 1 pkt 3, stosuje się przepisy art. 5 ust. 1 oraz odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1392, z 2015 r. poz. 1274 oraz z 2017 r. poz. 60 i 858).”;
  - c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
    - „2a. Do ustalenia, czy cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, posiada dochód, o którym mowa w ust. 1 pkt 6 lit. c, stosuje się przepis art. 114 ust. 2.”;
  - d) w ust. 3 wyrazy „o których mowa w ust. 1 pkt 6 lub 7” zastępuje się wyrazami „o których mowa w ust. 1 pkt 6 lit. a lub b”;

71) w art. 196:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:”,

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu, i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji w tej sprawie, także w przypadku przedłużenia tego terminu, lub”,

– uchyla się pkt 7,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1, cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia albo w terminie, o którym mowa w art. 203 ust. 5, nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu.”;

72) w art. 197 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) podstawą ubiegania się o zezwolenie jest zawarcie przez niego związku małżeńskiego z obywatelem polskim, a związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia ustawy, lub”;

73) art. 198 otrzymuje brzmienie:

„Art. 198. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 197 ust. 1 pkt 3, cudzoziemcowi można udzielić zezwolenia na pobyt stały, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, a w szczególności względy humanitarne lub wynikające ze zobowiązań międzynarodowych.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji:

1) zasięga opinii, o której mowa w art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji;

2) informuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ innego państwa obszaru Schengen, o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały.”;

74) w art. 201 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzję w sprawie cofnięcia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały wydaje wojewoda, który udzielił tego zezwolenia, a w przypadku gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji:

- 1) z urzędu albo
- 2) na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta wojewódzkiego Policji.”;

75) w art. 202 ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały cudzoziemcowi będącemu osobą małoletnią, która do dnia złożenia wniosku ukończyła 6. rok życia, jest wymagana jego obecność. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

5. Wymogu dotyczącego terminu złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do urodzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej małoletniego dziecka cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, oraz do dziecka obywatela polskiego, które pozostaje pod władzą rodzicielską tego obywatela.”;

76) w art. 203 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, wojewoda wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”;

77) art. 205 otrzymuje brzmienie:

„Art. 205. 1. W postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały cudzoziemcowi będącemu małżonkiem obywatela polskiego organ, który prowadzi to postępowanie, ustala, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia ustawy.

2. Do ustalenia, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia ustawy, stosuje się przepisy art. 169 ust. 2, 4 i 5.”;

78) w art. 207 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do cudzoziemca, który do dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały nie ukończył 13. roku życia.”;

79) po art. 207 dodaje się art. 207a w brzmieniu:

„Art. 207a. W postępowaniu w sprawie udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na pobyt stały stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa, odpowiednio, w art. 195 albo art. 199.”;

80) w art. 211:

a) w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) posiada potwierdzoną znajomość języka polskiego.”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE posiada dochód, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli spełnia wymogi, o których mowa w art. 114 ust. 2, i spełnia je:”,

c) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Znajomość języka polskiego, o której mowa w ust. 1 pkt 3, potwierdza się jednym z następujących dokumentów:

- 1) urzędowym poświadczeniem znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. poz. 224 i 455, z 2015 r. poz. 1132 oraz z 2017 r. poz. 60), na poziomie biegłości językowej co najmniej B1;
- 2) świadectwem ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59 i 949) lub uczelni w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.⁶⁾) z wykładowym językiem polskim;
- 3) świadectwem ukończenia szkoły lub uczelni z wykładowym językiem polskim za granicą, odpowiadającej szkole lub uczelni w rozumieniu, odpowiednio, art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo

---

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1933, 2169 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60, 777, 858 i 859.

oświatowe lub art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym.

4. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do małoletniego cudzoziemca, który do dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE nie ukończył 16. roku życia.”;

81) w art. 212:

a) w ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) o którym mowa w art. 139a ust. 1, art. 139o ust. 1 lub art. 181 ust. 1;”;

b) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisu ust. 3, w zakresie, w jakim przewiduje maksymalne dopuszczalne okresy przerw w pobycie cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie stosuje się, jeżeli przerwa była spowodowana:”;

82) w art. 213:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:”;

– w pkt 1 lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, art. 139o ust. 1 lub art. 181 ust. 1, lub”;

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu, i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji w tej sprawie, także w przypadku przedłużenia tego terminu, lub”;

– uchyla się pkt 8,

c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1, cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie mu tego

zezwolenia albo w terminie, o którym mowa w art. 219 ust. 6, nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu.”;

83) w art. 218 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE cofa, w drodze decyzji, z urzędu lub na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta wojewódzkiego Policji, wojewoda, który udzielił tego zezwolenia, a w przypadku gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekł w tej sprawie w pierwszej instancji.”;

84) w art. 219 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, wojewoda wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”;

85) w art. 228 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) osobie małoletniej, która nie ukończyła 13. roku życia do dnia:

- a) złożenia wniosku o wydanie lub wymianę dokumentu, o którym mowa w art. 226, lub
  - b) złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE – w przypadku wydawania pierwszej karty pobytu, lub
  - c) wydania z urzędu polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca lub tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, lub
- 2) osobie, która z powodu swojej niepełnosprawności nie może złożyć podpisu samodzielnie.”;

86) w art. 229:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kartę pobytu wydaną cudzoziemcowi bezpośrednio po udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub po uzyskaniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, zwaną dalej „pierwszą kartą pobytu”, wydaje się z urzędu.”;

- b) w ust. 4:
- pkt 1 otrzymuje brzmienie:
    - „1) uzyskał zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną, a w dniu złożenia wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia przebywał poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, lub”;
  - po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
    - „1a) uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, lub”;
- 87) w art. 232 w ust. 3 wyrazy „wydania cudzoziemcowi kolejnego dokumentu” zastępuje się wyrazami „wymiany dokumentu”;
- 88) w art. 233 w ust. 2 wyrazy „kolejny dokument wydany” zastępuje się wyrazami „wymieniony dokument”;
- 89) w art. 237 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
  - „3) małoletnim, którzy w dniu złożenia wniosku o wydanie lub wymianę dokumentu, o którym mowa w art. 226, lub – w przypadku wydawania pierwszej karty pobytu – do dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, nie ukończyli 16. roku życia.”;
- 90) w art. 244 w ust. 1 po pkt 11 dodaje się pkt 11a i 11b w brzmieniu:
  - „11a) adnotację „ICT” – w przypadku zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1;
  - 11b) adnotację „mobile ICT” – w przypadku zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1;”;
- 91) w art. 246:
- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
  - b) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
    - „Organ właściwy do wydania lub wymiany karty pobytu pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca, który składa wniosek o:”;
  - c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
    - „2. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od organu nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, organ ten wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”;

92) art. 247 otrzymuje brzmienie:

„Art. 247. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie wydania karty pobytu lub jej wymiany, gdy przy składaniu wniosku o jej wydanie lub wymianę albo w terminie, o którym mowa w art. 246 ust. 2, nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania lub wymiany karty pobytu.”;

93) w art. 248 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy karta pobytu została wydana cudzoziemcowi, który nie ukończył 13. roku życia do dnia jej odbioru, odbiera tę kartę jego przedstawiciel ustawowy lub kurator.”;

94) w art. 249 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Podmiot uprawniony do pochówku na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2017 r. poz. 912) niezwłocznie zwraca kartę pobytu zmarłego cudzoziemca organowi, który tę kartę wydał.”;

95) w art. 278:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ właściwy do wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” pobiera od cudzoziemca, który składa wniosek o wydanie lub wymianę tego dokumentu, odciski linii papilarnych.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od organu nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, organ ten wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, gdy przy składaniu wniosku o wydanie lub wymianę tego dokumentu albo w terminie, o którym mowa w ust. 1a, nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”.”;

96) w art. 299:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Cudzoziemiec, który nie spełnia warunków wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przestał spełniać te warunki, posiadający zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie, udzielone przez inne państwo stosujące dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98, z późn. zm.⁷⁾), zwaną dalej „dyrektywą 2008/115/WE”, uprawniające go do pobytu na terytorium tego państwa, jest obowiązany niezwłocznie opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i udać się na terytorium państwa, które to zezwolenie wydało.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie:

1) 30 dni od dnia, w którym decyzja:

a) o odmowie przedłużenia mu wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, decyzja o umorzeniu postępowania w tych sprawach lub decyzja o cofnięciu mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub

b) o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej lub decyzja o pozbawieniu go statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, lub

c) o cofnięciu zgody na pobyt ze względów humanitarnych

– stała się ostateczna, a w przypadku wydania decyzji przez organ wyższego stopnia – od dnia, w którym decyzja została cudzoziemcowi doręczona;

2) 7 dni od dnia, w którym ustały przyczyny nieprzekazania go do państwa trzeciego, o których mowa w art. 31 ust. 1.”,

---

⁷⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 31.

c) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Przepisów ust. 6 pkt 1 lit. a i ust. 7 nie stosuje się w przypadku, gdy przed wydaniem decyzji o odmowie przedłużenia cudzoziemcowi wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub decyzji o umorzeniu postępowania w tych sprawach, zostało wszczęte wobec cudzoziemca postępowanie w sprawie zobowiązania go do powrotu lub została mu wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.”,

d) w ust. 9:

- we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ust. 6 pkt 2 i ust. 7” zastępuje się wyrazami „ust. 6 pkt 1 lit. b i ust. 7”,
- w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”,
- dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) przed wydaniem decyzji o odmowie nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub udzielenia mu ochrony uzupełniającej lub decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej zostało wszczęte wobec cudzoziemca postępowanie w sprawie zobowiązania go do powrotu lub została mu wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.”;

97) w art. 302:

a) w ust. 1 w pkt 16 w lit. a wyrazy „art. 299 ust. 6 pkt 2” zastępuje się wyrazami „art. 299 ust. 6 pkt 1 lit. b”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisu ust. 1 pkt 4 nie stosuje się, jeżeli zostało wydane orzeczenie o ukaraniu sprawcy za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Przepisów ust. 1 pkt 4 lub 5 nie stosuje się, jeżeli przemawia za tym szczególnie ważny interes cudzoziemca.”,

d) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się w przypadku cudzoziemca, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002,

z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni.”;

98) w art. 303:

a) w ust. 1:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1, nie wszczyna się postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, a wszczęte postępowanie w tej sprawie umarza się, jeżeli cudzoziemiec.”;
- pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:
„2) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, lub
3) uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 187 pkt 6 lub 7, lub”;
- w pkt 4 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”;
- pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie:
„6) uzyskał zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
7) posiada zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie uprawniające do pobytu, udzielone przez inne państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, i nie sprzeciwiają się temu względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, chyba że cudzoziemiec nie udał się niezwłocznie na terytorium tego państwa po pouczeniu go o obowiązku wyjazdu na terytorium tego państwa, o którym mowa w art. 314, lub”;
- w pkt 11 skreśla się wyraz „niezwłocznie”;
- w pkt 13 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”;
- dodaje się pkt 14 i 15 w brzmieniu:
„14) jest przekazywany do państwa trzeciego na wniosek organów tego państwa o wydanie osoby ściganej, w celu przeprowadzenia przeciw niemu na terytorium tego państwa postępowania karnego lub wykonania orzeczonej kary albo środka zabezpieczającego, lub

15) jest przekazywany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej jako osoba ścigana europejskim nakazem aresztowania w celu przeprowadzenia przeciw niemu na terytorium tego państwa postępowania karnego lub wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności.”,

b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 9 i 11, z wyjątkiem przypadku, gdy cudzoziemcowi została wydana decyzja, o której mowa w art. 303a ust. 1, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca:

- 1) informuje cudzoziemca, do jakiego państwa zostanie przekazany;
- 2) doprowadza cudzoziemca do granicy państwa, do którego zostaje przekazany.”;

99) po art. 303 dodaje się art. 303a w brzmieniu:

„Art. 303a. 1. Cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 303 ust. 1 pkt 11, z wyjątkiem przypadku, w którym zostaje on przekazany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej niezwłocznie, na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, wydaje się decyzję o przekazaniu do tego państwa.

2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się, odpowiednio, przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z tym że nie określa się w niej terminu dobrowolnego powrotu i nie orzeka o zakazie ponownego wjazdu, o którym mowa w art. 318 ust. 1 lub 3.

3. Koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, ustala się, w przypadku gdy decyzja ta podlega przymusowemu wykonaniu. Przepisy art. 336–338 i art. 340–347 stosuje się odpowiednio.”;

100) w art. 306:

a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) posiada zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

- b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) otrzymał decyzję, o której mowa w art. 393b ust. 1;”;

101) w art. 310:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
- b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który stwierdził istnienie przesłanki uzasadniającej wydanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, może przekazać dalsze prowadzenie postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, z urzędu lub na wniosek cudzoziemca, w drodze postanowienia, komendantowi oddziału Straży Granicznej lub komendantowi placówki Straży Granicznej właściwemu ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.”;

102) uchyla się art. 311 i art. 313;

103) w art. 314 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Organ właściwy do wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 1–8 i 10–16, poucza cudzoziemca posiadającego zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie uprawniające go do pobytu, udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, o obowiązku niezwłocznego wyjazdu na terytorium tego państwa.”;

104) w art. 315:

- a) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Oceniając prawdopodobieństwo ucieczki, bierze się pod uwagę, w szczególności, czy cudzoziemiec:”;
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, wydanej bez określenia terminu dobrowolnego powrotu, wskazuje się państwo, do którego cudzoziemiec powraca.”;
- c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
„4a. W przypadku gdy cudzoziemcowi została wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której określono termin dobrowolnego powrotu, przed wydaniem mu decyzji o:
  - 1) odmowie:
    - a) przedłużenia wizy Schengen lub wizy krajowej,

- b) udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy,
  - c) udzielenia zezwolenia na pobyt stały,
  - d) udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE,
- 2) umorzeniu postępowania w sprawach, o których mowa w pkt 1,
  - 3) odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej,
  - 4) umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej – termin dobrowolnego powrotu jest liczony od dnia, w którym decyzja, o której mowa w pkt 1–4, stała się ostateczna, a w przypadku decyzji wydanej przez organ wyższego stopnia – od dnia, w którym decyzja ostateczna została cudzoziemcowi doręczona.”;

105) w art. 317:

- a) w ust. 1 w pkt 3 po wyrazach „dokumentu podróży” dodaje się wyrazy „albo innego dokumentu tożsamości”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do zabezpieczenia pieniężnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, stosuje się przepisy art. 398 ust. 3 i 4.”,
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zabezpieczenie pieniężne, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, i dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 3, przechowuje się do czasu okazania przez cudzoziemca biletu na podróż powrotną lub innego dowodu, z którego wynika zaplanowana podróż powrotna.”;

106) w art. 318:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu orzeka się o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen oraz określa się okres tego zakazu.”,
- b) uchyla się ust. 2,
- c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu orzeka się o zakazie ponownego wjazdu tylko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku, gdy jest ona wydawana cudzoziemcowi.”;

107) w art. 319 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Zakazy, o których mowa w art. 318, określa się na następujące okresy:”;

108) w art. 320:

- a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Organ, który w pierwszej instancji wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, może cofnąć zakaz, o którym mowa w art. 318, na wniosek cudzoziemca, w drodze decyzji, jeżeli cudzoziemiec wykaże, że:”
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Organ, rozpatrując wniosek o cofnięcie zakazu, o którym mowa w art. 318, uwzględnia, w szczególności:
  - 1) okoliczności, w jakich cudzoziemcowi została wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
  - 2) okoliczności, ze względu na które ma nastąpić ponowny wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innych państw obszaru Schengen.”
- c) w ust. 2:
  - we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „art. 318 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 318”,
  - w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”,
  - dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:
    - „3) został on orzeczony po wydaniu cudzoziemcowi decyzji o cofnięciu zakazu, o którym mowa w art. 318, i od wydania tej decyzji nie upłynęły 2 lata, lub
    - 4) nie upłynęła jeszcze połowa okresu, na jaki został orzeczony.”
- d) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Przepisów ust. 2 pkt 3 i 4 nie stosuje się, jeżeli wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma nastąpić ze względów humanitarnych.”;

109) w art. 321 wyrazy „art. 318 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 318”;

110) art. 322 otrzymuje brzmienie:

„Art. 322. Pisma w sprawach o zobowiązanie cudzoziemca do powrotu mogą być przekazywane z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2016 r. poz. 1030 i 1579) lub faksu i doręczane cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.”;

111) w art. 324 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) pobiera od cudzoziemca odciski linii papilarnych, jeżeli nie zostały pobrane po jego zatrzymaniu;”;

112) w art. 325 uchyla się ust. 6 i 7;

113) w art. 326 w ust. 1 i 2 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”;

114) w art. 330 w ust. 1:

- a) w pkt 2 skreśla się wyrazy „lub art. 181 ust. 1”,
- b) w pkt 6 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”;

115) w art. 336:

- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ustala się w przypadku, gdy decyzja ta podlega przymusowemu wykonaniu.

2. Komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy w sprawie przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, a w przypadku gdy cudzoziemiec przebywa w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców – organ Straży Granicznej, któremu podlega ten ośrodek lub areszt, ustala, w drodze decyzji, wysokość kosztów, o których mowa w ust. 1, oraz podmioty obowiązane do pokrycia tych kosztów. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.”;

- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Koszty, o których mowa w ust. 1, ustala się, gdy decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stała się ostateczna, a w przypadku wydania takiej decyzji przez organ wyższego stopnia – gdy decyzja ostateczna została doręczona, chyba że podlega ona natychmiastowemu wykonaniu.”;

116) w art. 337 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, jeżeli wykonywanie pracy lub pełnienie funkcji zostało cudzoziemcowi powierzone przez kilka podmiotów, ponoszą one solidarnie koszty, o których mowa w art. 336 ust. 1. Do odpowiedzialności solidarnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny.”;

117) w art. 338:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
- b) w ust. 1:
  - pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych;”,
  - po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
„4a) zapewnienia cudzoziemcowi opieki medycznej i psychologicznej podczas pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców;”,
  - po pkt 5 dodaje się pkt 5a i 5b w brzmieniu:
„5a) doprowadzenia cudzoziemca do pomieszczenia przeznaczonego dla osób zatrzymanych, strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców lub do organu Straży Granicznej, sądu, prokuratury, jednostki Policji, Szefa Urzędu, placówek opiekuńczo-wychowawczych lub podmiotów leczniczych;
5b) czynności, o których mowa w art. 325;”,
- c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Koszty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, określa się w formie ryczałtu, a minimalna stawka za jeden dzień pobytu cudzoziemca w:
  - 1) pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych nie może być niższa niż 30 zł;
  - 2) strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców nie może być niższa niż 20 zł.”;

118) art. 339 otrzymuje brzmienie:

„Art. 339. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób obliczania kosztów związanych z doprowadzeniem cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje doprowadzony;
- 2) wysokość zryczałtowanych dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w:
  - a) pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych,
  - b) strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni rodzaj środka transportu użytego do przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub decyzji, o której mowa w art. 303a ust. 1, liczbę osób doprowadzających cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje doprowadzony, długość trasy przejazdu, a także koszty wyżywienia i zakwaterowania cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych oraz strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.”;

119) art. 341 otrzymuje brzmienie:

„Art. 341. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach o ustalenie wysokości kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, lub w sprawach zmiany decyzji o ustaleniu wysokości kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, jest Komendant Główny Straży Granicznej.”;

120) w art. 342:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o ustaleniu wysokości kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, nie wystawia tytułu wykonawczego, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że:

- 1) egzekucja byłaby bezskuteczna;
- 2) w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty wyższej od kosztów dochodzenia i egzekucji tych kosztów, w szczególności gdy cudzoziemiec nie posiada majątku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o ustaleniu wysokości kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, niezwłocznie wystawia tytuł wykonawczy, jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 3, uległy zmianie.”;

121) w art. 343:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Należności z tytułu kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, mogą być potrącane ze środków pieniężnych cudzoziemca znajdujących się w depozycie

strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, chyba że koszty potrącenia przewyższałyby uzyskaną w ten sposób kwotę.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku przeniesienia cudzoziemca do innego strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, ryczałtu nie ustala się ponownie.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Wysokość ryczałtu może ulec zmianie, w szczególności, jeżeli pobyt cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców został przedłużony.”,

d) w ust. 4 po wyrazach „w art. 336 ust. 1” dodaje się wyrazy „lub o zmianie wysokości tego ryczałtu”,

e) w ust. 5 wyrazy „art. 344 ust. 2” zastępuje się wyrazami „art. 344 ust. 1”,

f) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Cudzoziemcowi pozostawia się środki pieniężne, o których mowa w ust. 1, w kwocie nie niższej niż 600 zł dla każdego członka rodziny umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, na zaspokojenie bieżących potrzeb podczas pobytu w tym ośrodku lub w tym areszcie.”,

g) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku przedłużenia pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, kwotę, o której mowa w ust. 6, można powiększyć o 100 zł na każdy dodatkowy miesiąc pobytu cudzoziemca i członków jego rodziny w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, jeżeli jest to uzasadnione ich bieżącymi potrzebami.”;

122) w art. 344:

a) uchyla się ust. 2,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku zdeponowania środków pieniężnych w walucie obcej, potrąceniu podlega kwota należności pieniężnych ustalona według bieżącego średniego kursu tej waluty ogłoszonego przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego w dniu poprzedzającym dzień wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 3.”;

123) w art. 345 w ust. 1 wyrazy „art. 398 ust. 3 pkt 2” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2 pkt 2”;

124) uchyla się art. 346;

125) w art. 356:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu wyjdzie na jaw okoliczność, o której mowa w:

- 1) art. 348 – w decyzji odmawiającej zobowiązania do powrotu udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych, chyba że zachodzi jedna z okoliczności, o których mowa w art. 349;
- 2) art. 351 pkt 1 – w decyzji odmawiającej zobowiązania do powrotu i odmawiającej udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych udziela się zgody na pobyt tolerowany.”,

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) po wydaniu ostatecznej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo”;

126) w art. 386 w pkt 5 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”;

127) w art. 394:

a) w ust. 1 wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”,

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Cudzoziemiec może także zostać zatrzymany na okres nie dłuższy niż 48 godzin w celu:

- 1) przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo
- 2) przekazania na podstawie rozporządzenia 604/2013, albo
- 3) przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, albo
- 4) przekazania do państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.”,

c) w ust. 4 w pkt 2:

- w lit. a wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”,
- po lit. d dodaje się lit. da i db w brzmieniu:

„da) ustala, czy istnieją okoliczności uzasadniające przekazanie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób,

db) ustala, czy istnieją okoliczności uzasadniające przekazanie cudzoziemca do państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób,”;

128) art. 398 otrzymuje brzmienie:

„Art. 398. 1. Wobec cudzoziemca można zastosować, w drodze postanowienia, środki inne niż umieszczenie go w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, w przypadku gdy:

- 1) istnieje prawdopodobieństwo wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu i wynika ono z okoliczności, o której mowa w art. 315 ust. 2 pkt 1, lub
- 2) wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu i istnieje konieczność zabezpieczenia jej wykonania, a wydanie tej decyzji wynika z okoliczności, o której mowa w art. 315 ust. 2 pkt 1, lub
- 3) cudzoziemiec nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, a natychmiastowe wykonanie tej decyzji nie jest możliwe, lub
- 4) istnieje konieczność zabezpieczenia przekazania cudzoziemca zgodnie z art. 28 rozporządzenia 604/2013, jeżeli istnieje znaczne prawdopodobieństwo jego ucieczki, a natychmiastowe przekazanie do innego państwa członkowskiego nie jest możliwe, lub
- 5) istnieje konieczność zabezpieczenia przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim

Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, a natychmiastowe przekazanie do tego państwa nie jest możliwe.

2. Środki inne, niż umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, polegają na zobowiązaniu cudzoziemca do:

- 1) zgłaszania się w określonych odstępach czasu do organu Straży Granicznej wskazanego w postanowieniu,
- 2) wpłaty zabezpieczenia pieniężnego w wysokości określonej w postanowieniu, nie niższej niż dwukrotność minimalnego wynagrodzenia przewidzianego w przepisach o minimalnym wynagrodzeniu za pracę,
- 3) przekazania dokumentu podróży do depozytu organowi wskazanemu w postanowieniu,
- 4) zamieszkiwania w miejscu wyznaczonym w postanowieniu
– do czasu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

3. Do zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, stosuje się przepisy ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. poz. 1537 oraz z 2009 r. poz. 1241), z tym że termin do odbioru depozytu wynosi 1 rok od dnia doręczenia cudzoziemcowi wezwania do odbioru lub wezwania, o którym mowa w art. 6 ust. 5 tej ustawy.

4. W przypadku ucieczki cudzoziemca, w szczególności gdy opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub nie wywiązuje się z obowiązków wynikających z postanowienia o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, ulega przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa. O przypadku zabezpieczenia orzeka sąd.

5. Postanowienie o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, wydaje organ Straży Granicznej, który:

- 1) stwierdził okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lub 3;
- 2) wydał decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 2;
- 3) zatrzymał cudzoziemca, w celu, o którym mowa w art. 394 ust. 1a pkt 2 lub 3.

6. Na postanowienie o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, przysługuje zażalenie do sądu rejonowego właściwego ze względu na siedzibę organu Straży Granicznej, który wydał postanowienie, w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia. Sąd rozpatruje zażalenie w terminie 7 dni.

7. W postanowieniu o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, można orzec o zastosowaniu więcej niż jednego spośród tych środków.

8. Postanowienie o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, podlega natychmiastowemu wykonaniu.”;

129) po art. 398 dodaje się art. 398a w brzmieniu:

„Art. 398a. Cudzoziemca umieszcza się w strzeżonym ośrodku, jeżeli:

- 1) istnieje prawdopodobieństwo wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu i wynika ono z okoliczności, o której mowa w art. 315 ust. 2 pkt 2, lub
- 2) wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu i istnieje konieczność zabezpieczenia jej wykonania, a wydanie tej decyzji wynika z okoliczności, o której mowa w art. 315 ust. 2 pkt 2, lub
- 3) istnieje konieczność zabezpieczenia przekazania cudzoziemca do państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, a jego natychmiastowe przekazanie do tego państwa nie jest możliwe, lub
- 4) wystąpił przynajmniej jeden z przypadków, o których mowa w art. 398 ust. 1, oraz:
  - a) zastosowanie środków, o których mowa w art. 398 ust. 2, nie jest możliwe,
  - b) cudzoziemiec nie wywiązuje się z obowiązków określonych w postanowieniu o zastosowaniu wobec niego środków, o których mowa w art. 398 ust. 2.”;

130) w art. 399 w ust. 1 wyrazy „art. 398 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 398a”;

131) po art. 400 dodaje się art. 400a–400d w brzmieniu:

„Art. 400a. 1. Komendant Główny Straży Granicznej zapewnia cudzoziemcowi, który:

- 1) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców,

- 2) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 lub 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców
- oraz członkom rodziny lub opiekunowi prawnemu tego cudzoziemca, w przypadku osoby małoletniej lub ubezwłasnowolnionej, świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej.

2. Komendant Główny Straży Granicznej zleca organizację świadczeń, o których mowa w ust. 1, podmiotowi, do którego statutowych obowiązków należy udzielanie pomocy cudzoziemcom.

3. Podmiot, o którym mowa w ust. 2, współdziała z Komendantem Głównym Straży Granicznej w zakresie organizacji świadczeń, o których mowa w ust. 1, przez przekazywanie informacji mających wpływ na organizację świadczeń, o których mowa w ust. 1, a w szczególności o przypadkach, o których mowa w art. 400c ust. 2 pkt 1 i 2.

Art. 400b. 1. Świadczenia, o których mowa w art. 400a ust. 1, obejmują:

- 1) w zakresie pomocy socjalnej:
  - a) zakwaterowanie w miejscu wyznaczonym w decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej,
  - b) całodienne wyżywienie,
  - c) usługi opiekuńcze w zakresie zaspokojenia codziennych potrzeb życiowych, w tym opieki higienicznej,
  - d) zakup niezbędnych środków czystości i higieny osobistej,
  - e) zakup niezbędnej odzieży, bielizny i obuwia,
  - f) przejazdy środkami transportu publicznego w celu leczenia lub wzięcia udziału w czynnościach związanych z prowadzonym postępowaniem w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub udzielenia zgody na pobyt tolerowany;
- 2) w zakresie opieki medycznej i psychologicznej:
  - a) konsultacje lekarza, o którym mowa w art. 55 ust. 2a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych i lekarzy specjalistów,
  - b) pobyt w szpitalu lub podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne,
  - c) zakup produktów leczniczych i środków sanitarnych, w tym środków opatrunkowych,

d) konsultacje psychologiczne i psychoterapię.

2. Finansowanie świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, oraz kosztów ich organizowania przez podmiot, o którym mowa w art. 400a ust. 2, zapewnia się w okresie do 6 miesięcy od dnia doręczenia cudzoziemcowi decyzji o przyznaniu tych świadczeń.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, ze względu na stan zdrowia cudzoziemca, termin, o którym mowa w ust. 2, ulega przedłużeniu do dnia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

4. Przyznanie cudzoziemcowi świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, nie wstrzymuje wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

5. Świadczenia, o których mowa w art. 400a ust. 1, oraz koszty ich organizowania przez podmiot, o którym mowa w art. 400a ust. 2, są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Art. 400c. 1. W decyzji o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, cudzoziemca można zobowiązać do:

- 1) zgłaszania się w określonych odstępach czasu do organu Straży Granicznej wskazanego w decyzji,
  - 2) przekazania dokumentu podróży do depozytu organowi wskazanemu w decyzji,
  - 3) zamieszkiwania w miejscu wyznaczonym w decyzji
- do dnia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, przekazania go do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej lub udzielenia mu zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany.

2. Cudzoziemca pozbawia się świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, w drodze decyzji, jeżeli:

- 1) nie stawił się w miejscu zamieszkania wyznaczonym w decyzji o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, w terminie 2 dni od dnia jej wydania;

- 2) opuścił miejsce zamieszkania wyznaczone w decyzji o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, i nie powrócił do niego przez okres dłuższy niż 2 dni, bez usprawiedliwionej przyczyny;
- 3) nie zgłasza się w określonych odstępach czasu do organu Straży Granicznej wskazanego w decyzji o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1;
- 4) opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 400d. 1. Decyzję o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, oraz o ich pozbawieniu wydaje z urzędu komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.

2. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest Komendant Główny Straży Granicznej.”;

132) w art. 401 w ust. 5 i 6 wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”;

133) w art. 403:

a) ust. 2–3 otrzymują brzmienie:

„2. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców może być przedłużony, na czas określony, w przypadku gdy przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1:

- 1) nie zostało zakończone postępowanie w sprawie:
  - a) zobowiązania cudzoziemca do powrotu albo
  - b) przekazania cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia 604/2013, albo
  - c) przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, albo
- 2) trwają czynności mające na celu umożliwienie:
  - a) przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo

- b) przekazania cudzoziemca zgodnie z art. 28 rozporządzenia 604/2013, albo
- c) przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób

– jeżeli jednocześnie zachodzi jedna z okoliczności, o których mowa w art. 398a.

2a. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców może być także przedłużony na czas określony, niezbędny do wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku gdy cudzoziemcowi przebywającemu w tym ośrodku lub w areszcie została wydana ostateczna decyzja o:

- 1) odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej;
- 2) uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny;
- 3) umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej.

3. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców nie może przekroczyć 6 miesięcy, przy czym każde kolejne postanowienie sądu w tej sprawie wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.”,

- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Po upływie 6-miesięcznego okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców pobyt ten może być przedłużony na czas określony, nie dłuższy niż 12 miesięcy, w przypadku gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że okres wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ulegnie przedłużeniu, oraz gdy:

- 1) cudzoziemiec, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, nie współpracuje z organem Straży Granicznej w zakresie wykonania tej decyzji lub
- 2) wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest tymczasowo niemożliwe z powodu opóźnień w uzyskaniu od państw trzecich dokumentów niezbędnych do tego celu.

3b. Każde kolejne postanowienie w sprawie przedłużenia okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do okresów, o których mowa w ust. 1–3a i 5, nie wlicza się okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców w związku ze złożonym przez niego wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej.”,

d) w ust. 7a wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”;

134) w art. 406:

a) w ust. 1a i 1b wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”,

b) w ust. 5:

– pkt 3a otrzymuje brzmienie:

„3a) upływu terminu:

- a) o którym mowa w art. 24 ust. 2 rozporządzenia 604/2013, do złożenia wniosku o wtórne przejęcie cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego w odniesieniu do cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku albo w areszcie dla cudzoziemców w przypadku, o którym mowa w art. 398 ust. 1 pkt 4,
- b) przekazania cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 28 ust. 3 zdanie szóste rozporządzenia 604/2013, w odniesieniu do cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku albo w areszcie dla cudzoziemców w przypadku, o którym mowa w art. 398 ust. 1 pkt 4 lub art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- c) o którym mowa w art. 28 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 604/2013, na złożenie wniosku o przejęcie lub wtórne przejęcie cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego w odniesieniu do cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku albo w areszcie dla cudzoziemców w przypadku, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r.

o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub”;

– po pkt 3a dodaje się pkt 3b w brzmieniu:

„3b) przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej albo państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, lub”;

– w pkt 4 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z wyjątkiem decyzji, zgodnie z którą sprawa została przekazana do ponownego rozpatrzenia, a cudzoziemiec został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców w związku z okolicznością, o której mowa w art. 398 ust. 1 pkt 1 lub art. 398a pkt 1, lub”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Organ Straży Granicznej, któremu podlega strzeżony ośrodek lub areszt dla cudzoziemców, niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie, o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka albo z aresztu dla cudzoziemców.”;

135) w art. 417 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Cudzoziemiec otrzymuje świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne na zasadach określonych w art. 115 § 1a–8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2017 r. poz. 665, 666 i 768), zwanej dalej „Kodeksem karnym wykonawczym”, oraz w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 115 § 9 i 10 tej ustawy.”;

136) w art. 425 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pieniądze, w kwocie uwzględniającej potrącenie, o którym mowa w art. 343 ust. 1;”;

137) w art. 428 w ust. 1 w pkt 2 w lit. m średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. n w brzmieniu:

„n) przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, o których mowa w art. 303a;”;

138) w art. 429 w ust. 1 w pkt 9 wyrazy „w przypadku rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j” zastępuje się wyrazami „w przypadku rejestrów, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j oraz n”;

139) w art. 430:

a) w ust. 1 wyrazy „w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. a–k oraz m” zastępuje się wyrazami „w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. a–k oraz m i n”,

b) w ust. 2:

– we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. b–k oraz m” zastępuje się wyrazami „w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. b–k oraz m i n”,

– po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, fotografię cudzoziemca oraz informacje o:

a) dniu opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

b) decyzjach w sprawie wysokości kosztów wydania i przymusowego wykonania decyzji, o której mowa w art. 303a ust. 1;”;

c) w ust. 9 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) informacje o tym, że cudzoziemiec aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązał kontakt z osobami podejrzanymi o popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, lub o tym, że przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa, a także o dacie odnotowania informacji.”;

140) w art. 435 w ust. 1 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) cudzoziemiec został przekazany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub

Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.”;

141) w art. 436 w ust. 1 w pkt 1 lit. a–c otrzymują brzmienie:

- „a) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub interes Rzeczypospolitej Polskiej lub
- b) decyzja o odmowie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy lub zezwolenia na pobyt stały, wydana w związku ze stwierdzeniem, że związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przez cudzoziemca ustawy, stała się ostateczna, lub
- c) decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, wydana z uwagi na względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub w związku ze stwierdzeniem, że związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przez cudzoziemca ustawy, stała się ostateczna;”;

142) w art. 438:

- a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
  - „2a) 1 roku od dnia przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób;”;
- b) w ust. 2 uchyla się pkt 3;

143) w art. 444 w ust. 2 oraz w art. 447 w ust. 2 wyrazy „na podstawie” zastępuje się wyrazami „w związku z okolicznościami, o których mowa w”;

144) w art. 449 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „w art. 428 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. a–k oraz m” zastępuje się wyrazami „w art. 428 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. a–k oraz m i n”;

145) po art. 449a dodaje się art. 449b w brzmieniu:

„Art. 449b. 1. Szef Urzędu, na pisemny wniosek organu prowadzącego rejestr lub ewidencję, o których mowa w art. 449 ust. 1, może dokonać w tym rejestrze lub ewidencji zmian lub uzupełnień danych w celu zapewnienia ich kompletności i poprawności merytorycznej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do danych przetwarzanych w postępowaniach, w wyniku których został wydany jeden z dokumentów, o których mowa w art. 226.”;

146) w art. 453 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiadają odpowiednio zabezpieczone urządzenia telekomunikacyjne lub systemy teleinformatyczne przeznaczone do komunikowania się z krajowym zbiorem rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców lub są uprawnione do korzystania z takich systemów teleinformatycznych;”;

147) po art. 465 dodaje się art. 465a w brzmieniu:

„Art. 465a. 1. W przypadku orzeczenia przez sąd zastępczej kary aresztu za wykroczenia, o których mowa w art. 465 ust. 1 pkt 1 lub 6–9, dyrektor zakładu karnego informuje organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, o orzeczonym wymiarze zastępczej kary aresztu oraz o dniu rozpoczęcia jej wykonywania.

2. Organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, przekazuje tę decyzję sądowi, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji.

3. Sąd, po otrzymaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, umarza postępowanie wykonawcze i wydaje nakaz zwolnienia cudzoziemca z zakładu karnego. Pozostałą do odbycia karę zastępczą uznaje się za wykonaną.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1836 i 2003 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 40 dodaje się art. 40a w brzmieniu:

„Art. 40a. Organ Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce przekazania cudzoziemca przez inne państwo członkowskie na podstawie rozporządzenia 604/2013 zapewnia cudzoziemcowi będącemu osobą niepełnosprawną, w podeszłym wieku, samotnie wychowującą dziecko lub kobietą ciężarną, który po przekazaniu złoży oświadczenie, o którym mowa w art. 40 ust. 6, transport do ośrodka recepcyjnego oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienie podczas tego transportu.”;

2) w art. 61:

a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) występuje niezwłocznie do sądu opiekuńczego właściwego ze względu na miejsce pobytu małoletniego bez opieki z wnioskiem o:

a) ustanowienie kuratora do reprezentowania go w postępowaniu w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, przekazania do innego państwa

członkowskiego na podstawie rozporządzenia 604/2013, udzielenia pomocy socjalnej oraz udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie do kraju pochodzenia,

b) umieszczenie go w pieczy zastępczej.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Jeżeli małoletniemu bez opieki towarzyszy dorosły krewny w linii prostej drugiego stopnia lub w linii bocznej drugiego lub trzeciego stopnia, organ Straży Granicznej we wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, może wskazać powierzenie pełnienia funkcji rodziny zastępczej temu krewnemu, jeżeli wyrazi on na to zgodę.

1b. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, organ Straży Granicznej może wystąpić z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia, o którym mowa w art. 755 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.⁸⁾), w postaci roztoczenia pieczy nad małoletnim bez opieki przez krewnego, o którym mowa w ust. 1a, na czas prowadzenia postępowania o umieszczenie małoletniego bez opieki w pieczy zastępczej.”,

c) w ust. 2 i 4 wyrazy „ust. 1 pkt 3” zastępuje się wyrazami „ust. 1 pkt 3 lit. a”,

d) uchyla się ust. 6,

e) w ust. 7 i 8 wyrazy „ust. 6” zastępuje się wyrazami „ust. 1 pkt 3 lit. b”;

3) art. 89cb otrzymuje brzmienie:

„Art. 89cb. W przypadku gdy osoba zwalniana ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, której dotyczy wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej, jest osobą niepełnosprawną, w podeszłym wieku, samotnie wychowującą dziecko lub kobietą ciężarną, organ Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu tej osoby zapewnia jej transport do ośrodka recepcyjnego oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienie podczas tego transportu.”.

---

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1860, 1948, 2138, 2199, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 67, 85, 187, 768, 933, 1133 i 1136.

Art. 3. W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1518 i 1579 oraz z 2017 r. poz. 60, 624 i 777) w art. 1 w ust. 2 w pkt 2 w lit. d kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:

- „e) przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie:
- zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub
  - dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.⁹⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, gdy celem ich pobytu na tym terytorium jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni
  - jeżeli zamieszkują na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z członkami rodzin, z wyłączeniem cudzoziemców, którym zezwolono na pobyt i pracę na okres nieprzekraczający dziewięciu miesięcy, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 3 w pkt 2 lit. ha otrzymuje brzmienie:
„ha) posiadających zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 albo 1a albo art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, albo wizę wydaną w celu wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,”;

---

⁹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 115 z 29.04.2008, str. 1.

- 2) w art. 87 w ust. 1:
- a) pkt 11a otrzymuje brzmienie:

„11a) posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 lub 1a, art. 126, art. 127, art. 139a ust. 1, art. 139o ust. 1 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – na warunkach określonych w tym zezwoleniu;”
  - b) po pkt 11a dodaje się pkt 11b w brzmieniu:

„11b) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.¹⁰⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni;”
  - c) w pkt 12 w lit. f kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:

„13) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz:

    - a) bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przebywał na tym terytorium na podstawie tego zezwolenia i kontynuuje wykonywanie pracy, do której był uprawniony na jego podstawie,
    - b) wykonuje pracę w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, na rzecz jednostki przyjmującej, która złożyła wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt

---

¹⁰⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 115 z 29.04.2008, str. 1.

czasowy, o którym mowa w art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, na warunkach określonych w tym wniosku.”;

3) w art. 88g ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Do cudzoziemca, który złożył wniosek o udzielenie mu zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 lub 1a, art. 126 ust. 1, art. 127 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w celu kontynuowania pracy wykonywanej zgodnie z posiadanym przez siebie zezwoleniem na pracę lub zezwoleniem na pobyt czasowy stosuje się przepis ust. 1a.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, 1948, 1997 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 460 i 819) w art. 13 w ust. 2 w pkt 1:

1) lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 144, art. 159 ust. 1 lub art. 186 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...),”;

2) uchyla się lit. d.

Art. 6. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 12 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) art. 400a ust. 1 i art. 415 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;”.

Art. 7. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1827 oraz z 2017 r. poz. 624) w załączniku do ustawy w części III w kolumnie 2 ust. 2b otrzymuje brzmienie:

„2b. Zezwolenie, o którym mowa w art. 114 ust. 1 i 1a, art. 127, art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”.

Art. 8. W ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2012 r. poz. 161, z 2013 r. poz. 1650, z 2015 r. poz. 1274 oraz z 2016 r. poz. 753) w art. 30 w ust. 2

---

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1807, 1860, 1948, 2138, 2173 i 2250 oraz z 2017 r. poz. 60, 759, 777, 844, 858, 1089 i 1139.

po wyrazach „ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. Nr 90, poz. 999, z późn. zm.),” dodaje się wyrazy „na poziomie biegłości językowej co najmniej B1,”.

Art. 9. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 697) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 w ust. 1 w pkt 4 w lit. b kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którym zostało wydane tymczasowe zaświadczenie tożsamości cudzoziemca.”;

2) w art. 42 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z tym że w przypadku cudzoziemców, ich pobyt jest legalny;”.

Art. 10. W ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. poz. 195 i 1579 oraz z 2017 r. poz. 60, 245, 624 i 777) w art. 1 w ust. 2 w pkt 2 w lit. d kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:

„e) przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie:

- zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub
- dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.¹²⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni
- jeżeli zamieszkują z członkami rodzin na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem cudzoziemców, którym zezwolono na pobyt i pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nieprzekraczający dziewięciu miesięcy,

---

¹²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 115 z 29.04.2008, str. 1.

chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. poz. 868) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio w przypadku wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez pracownika skierowanego do tej pracy przez pracodawcę mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim, z zastrzeżeniem przepisów art. 88 pkt 3 i 4, art. 88c ust. 6 pkt 2 i 3 oraz ust. 9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065) oraz art. 139a ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...).”.

Art. 12. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 13. Do zakazów ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, orzeczonych w decyzji, która stała się ostateczna po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, albo w decyzji organu drugiej instancji, doręczonej po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 14. Jeżeli dane cudzoziemca, któremu została wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu z orzeczonym zakazem wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, nie zostały umieszczone w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu została wykonana przed tym dniem, dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na okres, o którym mowa w art. 438 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, począwszy od dnia wykonania tej decyzji.

Art. 15. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 57 ust. 1, art. 80 ust. 1, art. 107 ust. 1, art. 146, art. 150 ust. 1, art. 157 ust. 1, art. 194 ust. 1 i art. 339 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 57 ust. 1, art. 80 ust. 1, art. 107 ust. 1, art. 148a

ust. 2, art. 150, art. 157, art. 194 i art. 339 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 16. 1. Maksymalny limit wydatków Komendanta Głównego Straży Granicznej, związanych z koniecznością zapewnienia cudzoziemcom świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej na podstawie art. 400a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 niniejszej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, wynosi 12 529 tys. zł, z tego:

- 1) w 2017 r. – 0 tys. zł;
- 2) w 2018 r. – 1 260 tys. zł;
- 3) w 2019 r. – 1 288 tys. zł;
- 4) w 2020 r. – 1 321 tys. zł;
- 5) w 2021 r. – 1 355 tys. zł;
- 6) w 2022 r. – 1 389 tys. zł;
- 7) w 2023 r. – 1 424 tys. zł;
- 8) w 2024 r. – 1 460 tys. zł;
- 9) w 2025 r. – 1 497 tys. zł;
- 10) w 2026 r. – 1 535 tys. zł.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych monitoruje wykorzystanie limitu, o którym mowa w ust. 1, i dokonuje oceny jego wykorzystania.

3. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczeniem przyjętego w danym roku budżetowym limitu, o którym mowa w ust. 1, zostanie zastosowany mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej, w tym, w szczególności, na:

- 1) ograniczeniu co najmniej jednego ze świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, przez:
  - a) obniżenie wydatków na zakup odzieży, bielizny i obuwia o nie więcej niż 50% albo zapewnienie odzieży, bielizny i obuwia jedynie w uzasadnionych przypadkach,
  - b) obniżenie wydatków na zakup środków czystości i higieny osobistej o nie więcej niż 30%,
  - c) ograniczenie wydatków na finansowanie przejazdów środkami transportu publicznego w celu leczenia lub wzięcia udziału w czynnościach związanych

z prowadzonym postępowaniem w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub udzielenia zgody na pobyt tolerowany, przez finansowanie przejazdu najtańszymi środkami transportu publicznego;

- 2) ograniczeniu świadczeń z zakresu opieki medycznej i psychologicznej:
  - a) przez ograniczenie wydatków na finansowanie produktów leczniczych i środków sanitarnych, w tym środków opatrunkowych, polegające na finansowaniu zakupu najtańszych produktów leczniczych i środków sanitarnych, w tym środków opatrunkowych,
  - b) do podstawowej opieki zdrowotnej;
- 3) obniżeniu kosztów organizowania świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 17. 1. Maksymalny limit wydatków związanych z koniecznością zwiększenia zatrudnienia w urzędach wojewódzkich wynosi 31 797 tys. zł, z tego:

- 1) w 2017 r. – 0 tys. zł;
- 2) w 2018 r. – 3 561 tys. zł;
- 3) w 2019 r. – 3 175 tys. zł;
- 4) w 2020 r. – 3 272 tys. zł;
- 5) w 2021 r. – 3 370 tys. zł;
- 6) w 2022 r. – 3 471 tys. zł;
- 7) w 2023 r. – 3 577 tys. zł;
- 8) w 2024 r. – 3 683 tys. zł;
- 9) w 2025 r. – 3 789 tys. zł;
- 10) w 2026 r. – 3 899 tys. zł.

2. W ramach limitu, o którym mowa w ust. 1, zwiększenie zatrudnienia będzie możliwe o 1 etat na każde 100 wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, złożonych do danego wojewody, w poprzednim roku kalendarzowym, nie więcej jednak niż:

- 1) 9 etatów – w przypadku urzędu wojewódzkiego obsługującego wojewodę mazowieckiego;

- 2) 5 etatów – w przypadku urzędu wojewódzkiego obsługującego wojewodę dolnośląskiego, wojewodę małopolskiego lub wojewodę wielkopolskiego;
- 3) 3 etaty – w przypadku urzędu wojewódzkiego obsługującego wojewodę łódzkiego, wojewodę pomorskiego, wojewodę śląskiego lub wojewodę zachodniopomorskiego;
- 4) 2 etaty – w przypadku urzędu wojewódzkiego obsługującego wojewodę kujawsko-pomorskiego, wojewodę lubelskiego lub wojewodę lubuskiego;
- 5) 1 etat – w przypadku urzędu wojewódzkiego obsługującego wojewodę opolskiego, wojewodę podkarpackiego, wojewodę podlaskiego, wojewodę świętokrzyskiego lub wojewodę warmińsko-mazurskiego.

3. Wojewodowie monitorują wykorzystanie limitu, o którym mowa w ust. 1, w częściach budżetu państwa pozostających odpowiednio w ich dyspozycji i dokonują oceny jego wykorzystania.

4. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczeniem przyjętego w danym roku budżetowym limitu, o którym mowa w ust. 1, zostanie zastosowany mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, w częściach budżetu państwa pozostających w dyspozycji właściwych wojewodów.

5. Organami właściwymi do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 4, są właściwi wojewodowie.

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 65, 99, 127 lit. b i c tiret drugie, pkt 128 w zakresie art. 398 ust. 1 pkt 5 ustawy zmienianej w art. 1, pkt 131, 137–140, 142, 144 oraz art. 6, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.;
- 2) art. 1 pkt 28 lit. b i e, pkt 29, 31 lit. b, pkt 35, 38, 40, 44 w zakresie art. 139b i art. 139f ust. 1 pkt 5 ustawy zmienianej w art. 1, pkt 46, 47, 70 lit. a tiret czwarte w zakresie art. 195 ust. 1 pkt 6 lit. c ustawy zmienianej w art. 1 i pkt 70 lit. c, art. 4 pkt 1, 2 lit. a w zakresie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1 i pkt 3 oraz art. 7 w zakresie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.;
- 3) art. 1 pkt 146, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel projektu ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma przede wszystkim na celu dostosowanie polskiego porządku prawnego do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014, str. 1), zwaną dalej „dyrektywą 2014/66/UE”.

Zmiany w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o cudzoziemcach”, mają również na celu stworzenie lepszych ram prawnych pozwalających na świadome zarządzanie migracjami w Polsce oraz w zakresie przyjmowania cudzoziemców, uwzględniając konieczność wprowadzenia szczególnych uregulowań prawnych między innymi dla cudzoziemców podejmujących w Polsce studia, dla absolwentów polskich uczelni oraz dla osób podejmujących w Polsce pracę, w tym w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki. Stąd projektowane zmiany w ustawie o cudzoziemcach skupiają się na dostosowaniu obowiązujących przepisów do potrzeb związanych z przyjmowaniem opisanych wyżej grup cudzoziemców.

Proponowane w projekcie zmiany wpisują się w zasadę ułatwiania legalizacji pobytu najbardziej pożądanym kategoriom cudzoziemców. Celem nowelizacji przepisów ustawy o cudzoziemcach jest również usprawnienie istniejących procedur migracyjnych w oparciu o doświadczenia w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa.

Wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2014/66/UE wymaga następujących zmian w ustawie o cudzoziemcach:

- w dziale I – Przepisy ogólne – konieczne jest wprowadzenie nowych definicji pozwalających na realizację przepisów dyrektywy;
- w dziale II – Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców – konieczne jest dodanie nowego zadania dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, jakim będzie pełnienie funkcji punktu kontaktowego dla celów dyrektywy;

- w dziale IV – Wizy w rozdziale 1 – Wydawanie wiz – wprowadzony zostanie nowy cel, dla którego wydawane są wizy – realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- w dziale V – Zezwolenia na pobyt czasowy – dodano dwa nowe rozdziały, które będą regulowały udzielanie zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwoleń na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej. Konieczne jest również wprowadzenie rozwiązań prawnych umożliwiających cudzoziemcom przenoszonym wewnątrz korporacji skorzystanie z mobilności krótkoterminowej wewnątrz Unii Europejskiej. Niezbędna jest ponadto nowelizacja rozdziału 8 – Zezwolenie na pobyt czasowy dla członków rodziny obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz członków rodzin cudzoziemców, gdyż art. 19 dyrektywy 2014/66/UE przewiduje ułatwienie łączenia rodzin dla pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa;
- w dziale VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom – konieczne jest wprowadzenie regulacji pozwalających na zamieszczanie na karcie pobytu adnotacji „ICT” oraz „mobile ICT”.

Wdrożenie dyrektywy do prawa krajowego wymaga ponadto wprowadzenia zmian:

- w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1518, z późn. zm.), w celu uwzględnienia możliwości nabycia prawa do świadczeń rodzinnych przez cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065), w celu uwzględnienia możliwości wykonywania przez cudzoziemców pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w związku z korzystaniem przez nich z mobilności krótko- i długoterminowej;
- w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1827 oraz z 2017 r. poz. 624), w celu uwzględnienia udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w tzw. jednolitej procedurze;

- w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. poz. 195, z późn. zm.), w celu uwzględnienia możliwości nabycia prawa do świadczeń wychowawczych przez cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej oraz
- w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. poz. 868), w celu uwzględnienia przepisów dotyczących wynagrodzenia pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, wprowadzanych do ustawy o cudzoziemcach.

Dodatkowo, w celu poprawy obowiązujących regulacji prawnych dotyczących cudzoziemców, zostaną wprowadzone w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach między innymi następujące zmiany:

- odejście od wymogu posiadania stabilnego i regularnego źródła dochodu przez absolwenta polskiej uczelni w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na rzecz posiadania zapewnionego utrzymania w Polsce;
- doprecyzowanie, że zezwolenie dla absolwenta polskiej uczelni jest udzielane bezpośrednio po zakończeniu studiów i jednorazowo;
- odejście od wzywania cudzoziemców do przedstawienia informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy w trybie braków formalnych wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę;
- rezygnacja z wymogu przedstawiania przez cudzoziemca ubiegającego się o zezwolenie na pobyt czasowy i pracę umowy z podmiotem powierzającym cudzoziemcowi wykonywanie pracy na rzecz oświadczenia wyżej wymienionego podmiotu zawierającego niezbędne dla postępowania informacje, które jest zawarte w załączniku do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach;
- wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki, które będą miały zastosowanie w razie określenia takich zawodów w rozporządzeniu do ustawy;

- wprowadzenie możliwości samodzielnego ubiegania się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną przez członka rodziny przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- wprowadzenie wymogu znajomości języka polskiego w przypadku cudzoziemców ubiegających się o zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE;
- usprawnienie procedury związanej ze składaniem przez cudzoziemców odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu;
- usprawnienie procesu wydawania decyzji w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu;
- wprowadzenie możliwości zapewnienia pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcom, którzy nie zostali umieszczeni w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec nich aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia albo ich stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że byli oni poddani przemocy, oraz cudzoziemcom, którzy zostali zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy stwierdzono, iż ich dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia lub ich stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że byli oni poddani przemocy. Możliwość zapewnienia takiej pomocy dotyczy także osoby małoletniej, członków rodziny lub opiekuna prawnego cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub którego zwolniono ze strzeżonego ośrodka. Powyższe rozwiązanie będzie stanowiło pełne wdrożenie do polskiego porządku prawnego art. 14 ust. 1 lit. d dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z dnia 24.12.2008, str. 98, z późn. zm.), zwaną dalej „dyrektywą 2008/115/WE”;
- usprawnienie procesu wykonywania powrotów i przekazania cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- wprowadzenie rozwiązań prawnych w celu zapewnienia większej spójności przepisów krajowych z przepisami dyrektywy 2008/115/WE.

Przewiduje się także modyfikację przepisów dotyczących cudzoziemców będących ofiarami handlu ludźmi przez:

- rozszerzenie katalogu okoliczności powodujących, że pobyt cudzoziemca na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, przestaje uważać się za legalny, w związku z przekroczeniem lub usiłowaniem przekroczenia granicy wbrew przepisom prawa, oraz związane z tą zmianą uzupełnienie przepisu określającego zawartość rejestru wydanych cudzoziemcom zaświadczeń, o których mowa w art. 170;
- wprowadzenie możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy małoletniemu cudzoziemcowi, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, niezależnie od tego, czy podjął on współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o to przestępstwo;
- rezygnację z konieczności potwierdzania przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo handlu ludźmi, że cudzoziemiec ma uzasadnione obawy przed powrotem do państwa pochodzenia jako jednego z warunków udzielania cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach.

Wprowadza się zmiany w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, z późn. zm.) mające charakter porządkujący.

Proponuje się także zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793, z późn. zm.) w celu zapewnienia spójności ze zmianami wprowadzanymi w ustawie o cudzoziemcach.

Przewiduje się również zmianę w ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2012 r. poz. 161, z późn. zm.), która dotyczy określenia poziomu znajomości języka polskiego jako jednej z przesłanek nabycia obywatelstwa polskiego, określonych tą ustawą.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 697) mają na celu doszczegółowienie zakresu podmiotowego ustawy poprzez umożliwienie pełnienia funkcji rodziny zastępczej cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium RP na podstawie tytułu pobytowego innego niż określony w art. 5 ust. 1 pkt 2–4 ustawy.

Przewiduje się również zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1836, z późn. zm.) w zakresie zapewnienia transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej, należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania, do ośrodka recepcyjnego. Projektowane zmiany mają ponadto na celu doszczegółowienie kwestii związanych z zabezpieczaniem pobytu małoletnich bez opieki. Temu samemu celowi przyświecają proponowane zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

Projekt przewiduje dodatkowo wprowadzenie rozwiązań prawnych mających na celu dostosowanie przepisów ustawy o cudzoziemcach do orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach: C-430/11 Sagor, C-457/12 S. i G. oraz w sprawie C-491/13 Ben Alaya.

2. Charakterystyka projektu ustawy – rzeczywisty stan oraz wskazanie różnic pomiędzy dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Art. 1 projektu ustawy dokonuje zmian w ustawie o cudzoziemcach.

W odnośniku nr 1 do tytułu ustawy dodano pkt 16 odnoszący się do wdrażanej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

W art. 3 proponuje się dodanie nowych punktów 5a, 5b, 7a–7c, 12a, 13a, 13b oraz 15a w celu wprowadzenia nowych definicji do ustawy o cudzoziemcach: grupy przedsiębiorstw, jednostki przyjmującej, mobilności, mobilności krótkoterminowej, mobilności długoterminowej, pracodawcy macierzystego, pracownika odbywającego staż, przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz specjalisty. Wprowadzenie tych definicji wynika z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów art. 3 lit b, d, f, g oraz 1 dyrektywy 2014/66/UE. W punkcie 12a przewidziano definicję pracodawcy macierzystego z uwagi na posługiwanie się tym pojęciem m.in. w przepisach dotyczących odmowy zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej, w związku z transpozycją art. 7 ust. 2 i 3 dyrektywy 2014/66/UE.

W art. 9a przewidziano, iż termin na złożenie pisma w sprawach uregulowanych w ustawie przez cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców uważa się za zachowany, jeżeli pismo zostało złożone w administracji tego ośrodka lub aresztu przed upływem terminu. Dotychczas żaden z przepisów proceduralnych stanowiących podstawę do zachowania terminu procesowego nie odnosił się bowiem wprost do sytuacji cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Stąd zasadne jest, na gruncie spraw uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach, przyjęcie analogicznej regulacji do art. 57 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.).

Treść art. 10 uzupełniono o odesłanie do całego art. 79 k.p.a. Do tej pory przepis zawierał jedynie wyłączenie stosowania art. 79 § 2 k.p.a., co stanowiło niekonsekwencję. Powyższa zmiana ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w której strona, która przebywa za granicą i która nie ustanowiła pełnomocnika do prowadzenia sprawy zamieszkałego w Polsce, nie może brać czynnego udziału w czynności przesłuchania czy w oględzinach (art. 79 § 2 k.p.a. przewiduje określone uprawnienie procesowe, z którego strona nie musi korzystać), ale o czynności będzie musiała być zawiadomiona (art. 79 § 1 k.p.a. adresowany jest wprost do organu administracji, nakładając obowiązek zawiadomienia o miejscu i terminie czynności z odpowiednim wyprzedzeniem – co najmniej 7 dni). W obecnym stanie prawnym art. 10 ustawy o cudzoziemcach wyłącza przepis ustanawiający określone uprawnienie (§ 2), ale nie wyłącza przepisu, który w istocie ma zapewnić realizację tego uprawnienia (§ 1). Zasadne wydaje się zatem, aby wyłączenie obejmowało cały art. 79 k.p.a., a nie tylko § 2.

W dziale II – Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w art. 22 w ust. 1 pkt 6 uzupełniono o zadania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynikające z pełnienia funkcji krajowego punktu kontaktowego dla celów dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44, z późn. zm.) – uzyskiwanie odpowiednich informacji od innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Dodano także nowe zadania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, związane z koniecznością realizacji przepisów dyrektywy 2014/66/UE. W art. 22 ust. 1 przewidziano nowy pkt 8a, zgodnie z którym Szef Urzędu będzie pełnił funkcję

krajowego punktu kontaktowego dla celów korzystania przez cudzoziemców przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa z mobilności wewnątrz Unii Europejskiej, przewidzianej w przepisach ww. dyrektywy, polegającą na przekazywaniu i uzyskiwaniu informacji i zawiadomień dotyczących cudzoziemców posiadających ważny dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, wydany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, zamierzających korzystać lub korzystających z mobilności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dotyczyć to będzie także cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zamierzających korzystać lub korzystających z mobilności w innych państwach członkowskich UE. Powyższe uregulowania wdrażają do polskiego porządku prawnego postanowienia art. 26 dyrektywy 2014/66/UE. W art. 139j oraz w art. 139x przewidziane zostały konkretne obowiązki informacyjne wojewodów oraz Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w tym zakresie. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie także przekazywał Komisji Europejskiej dane statystyczne, których obowiązek przekazywania wynika z art. 24 dyrektywy 2014/66/UE.

Zmiana w art. 22 ust. 1 pkt 8 ma charakter legislacyjny i związana jest z przywołaniem po raz pierwszy rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich w art. 3 pkt 7a (definicja mobilności).

W dziale III – Przekraczanie granicy w rozdziale 1 – Zasady przekraczania granicy w art. 25, określającym obowiązki cudzoziemców dotyczące wykazania spełnienia warunków wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przewidziano obowiązek przedstawienia kopii wysłanego zawiadomienia, o którym mowa w art. 139n ust. 1 ustawy, lub pisma jednostki przyjmującej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którym podaje się istotne informacje na temat korzystania z mobilności na tym terytorium przez cudzoziemca posiadającego dokument pobytowy z adnotacją „ICT”, wydany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, niestosujące w pełni dorobku Schengen, co przewiduje art. 23 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE. Natomiast w ust. 3 pkt 1, określającym sytuacje, w których nie wymaga się od cudzoziemca przekraczającego granicę Rzeczypospolitej Polskiej okazania środków finansowych lub dokumentów potwierdzających możliwość uzyskania takich środków zgodnie

z prawem, usunięto odesłanie do przypadków, kiedy cudzoziemiec wjeżdża na terytorium naszego kraju na podstawie wizy w celu udziału w postępowaniu w sprawie o udzielenie azylu. Powyższa zmiana wynika z faktu, iż obowiązujące przepisy ustawy o cudzoziemcach nie przewidują możliwości wydania cudzoziemcowi wizy w takim celu. W ust. 3 pkt 1 lit. e przewidziano natomiast zwolnienie cudzoziemców przekraczających granicę Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy wydanej w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin z obowiązku okazania środków finansowych lub dokumentów potwierdzających możliwość uzyskania takich środków zgodnie z prawem. W toku postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin badane jest bowiem, czy cudzoziemiec posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania, jeżeli taki wymóg ma zastosowanie do danego cudzoziemca.

W art. 28 ust. 3 zaktualizowano odesłanie do unijnego aktu prawnego, w związku z opublikowaniem tekstu jednolitego kodeksu granicznego Schengen jako rozporządzenia (UE) nr 2016/399 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. Urz. UE L 77 z 23.03.2016, str. 1, z późn. zm.). Ponadto w przepisie przewidziano wyłączenie stosowania art. 28 ust. 1 pkt 1, przewidującego odmowę wjazdu, w przypadku gdy cudzoziemiec nie posiada ważnego dokumentu podróży, ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium, jeżeli przejeżdża on przez to terytorium tranzytem w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen, tj. gdy posiada on dokument pobytowy lub wizę długoterminową, wydane przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, tak aby mógł dotrzeć na terytorium tego państwa. Zmiana ma na celu wprowadzenie regulacji pozwalającej na pełne stosowanie art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen. Ponadto dodano dwa nowe ustępy 7 i 8, które przewidują nowe odstępstwa od odmowy wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z brzmieniem ust. 7 cudzoziemcowi nie będzie się odmawiało wjazdu z uwagi na brak posiadania ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium lub z uwagi na fakt, iż wykorzystał dopuszczalny okres pobytu na terytorium państw obszaru Schengen, wynoszący 90 dni w każdym okresie 180 dni, w sytuacji kiedy cudzoziemiec wjeżdża

na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu korzystania z mobilności krótkoterminowej, tj. na podstawie dokumentu pobytowego wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, z adnotacją „ICT”, w celu wykonywania pracy jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni. Powyższy przepis stanowi wdrożenie do krajowego porządku prawnego art. 21 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE, w celu umożliwienia cudzoziemcom wjeżdżającym na terytorium UE skorzystania z mobilności krótkoterminowej w ramach UE. Wyłączenie art. 28 ust. 1 pkt 1 ustawy ma na celu uwzględnienie sytuacji cudzoziemców posiadających zezwolenie ICT wydane przez państwo niestosujące w pełni dorobku Schengen. Z kolei celem wyłączenia art. 28 ust. 1 pkt 3 ustawy jest uwzględnienie prawa do korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni na każde państwo członkowskie, a nie łącznie, na terytorium wszystkich państw obszaru Schengen. Zgodnie z motywem 26 preambuły do dyrektywy 2014/66/UE, choć specjalny system mobilności ustanowiony tą dyrektywą powinien przewidywać autonomiczne zasady dotyczące wjazdu i pobytu do celów wykonywania pracy pracownika przenieszonego wewnątrz przedsiębiorstwa w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, które wydało zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, nadal zastosowanie mają wszystkie pozostałe zasady regulujące przepływ osób przez granice określone w stosownych przepisach dorobku Schengen. Podobnie uregulowania zawarte w nowym ust. 8 wynikają z konieczności wdrożenia do krajowego porządku prawnego art. 23 ust. 5 dyrektywy 2014/66/UE, zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska jest zobowiązana bezzwłocznie i bez formalności ponownie przyjąć — na wniosek innego państwa członkowskiego — pracownika przenieszonego wewnątrz przedsiębiorstwa, który bezpośrednio przed wjazdem korzystał z mobilności wewnątrz UE, nawet jeżeli posiadane przez niego zezwolenie na pobyt czasowy straciło ważność lub zostało cofnięte w okresie korzystania z mobilności w drugim państwie członkowskim.

W art. 32 ust. 1 zaktualizowano odesłanie do unijnego aktu prawnego, w związku z opublikowaniem tekstu jednolitego kodeksu granicznego Schengen.

Rozdział 3 – Zaproszenia w dziale III ustawy o cudzoziemcach został uzupełniony o nowe uregulowania prawne dotyczące zaproszeń. W art. 51 ust. 2, określającym, co

zawiera formularz wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, dodano dwa nowe elementy: pouczenie, informujące, że zaproszenie nie jest dokumentem uprawniającym do podjęcia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz pisemne oświadczenie zapraszającego, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe. Opisane wyżej pouczenie ma na celu poinformowanie zapraszających, iż sam dokument zaproszenia nie jest wystarczający do podjęcia pracy w Polsce. Z kolei uzupełnienie formularza wniosku o oświadczenie zapraszającego, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe, wynika z tego, że podobne rozwiązania zostały przewidziane w przypadku określonych w ustawie o cudzoziemcach formularzy wniosków o udzielenie zezwoleń pobytowych. W art. 52 ust. 1 i dodawanym ust. 1a zmodyfikowano właściwość wojewody, który unieważnia wpis do ewidencji zaproszeń. Obecnie obowiązujące przepisy mogą doprowadzić do zaistnienia problemów z właściwością miejscową wojewody w sytuacji, gdy zapraszający w okresie między datą wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń a okresem wydania decyzji o unieważnieniu wpisu zmieni siedzibę albo miejsce zamieszkania w ten sposób, że będą one znajdować się w innym województwie. Z uwagi na powyższe w projekcie ustawy przewidziano, iż do unieważnienia wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń właściwy będzie wojewoda, który wcześniej tego wpisu dokonał. Zmianie uległ także art. 52 ust. 2, który w obecnym stanie prawnym przewiduje, iż wojewoda wydaje decyzję o unieważnieniu wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń z urzędu albo na wniosek zapraszającego, złożony co najmniej 7 dni przed wydaniem wize. Powyższy przepis rodził duże trudności w jego praktycznym stosowaniu z powodu trudności w ustalaniu, czy wiza została już cudzoziemcowi wydana. Z uwagi na powyższe proponuje się, aby wojewoda wydawał decyzję o unieważnieniu wpisu zaproszenia do ewidencji na wniosek zapraszającego, złożony co najmniej 7 dni przed rozpoczęciem okresu jego ważności.

Proponuje się również dodanie przepisu art. 55a, który precyzuje, iż stroną postępowania administracyjnego w sprawie wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń jest wyłącznie zapraszający. Powyższy zabieg ma na celu doprecyzowanie obecnie obowiązujących przepisów oraz usprawnienie postępowania administracyjnego.

W art. 56 wyraźnie doprecyzowano, iż możliwość dochodzenia przez Skarb Państwa lub inne podmioty od zapraszającego, w postępowaniu przed sądem, zwrotu poniesionych kosztów, o których mowa w art. 51 ust. 2 pkt 3, wynikających

z wykonywania przez te podmioty ich ustawowych obowiązków w sytuacji, gdy zapraszający nie wykonał zobowiązań wynikających z wystawionego zaproszenia, nie dotyczy kosztów związanych z wydaniem i przymusowym wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Jeśli bowiem zapraszający jest obowiązany do poniesienia tych kosztów zgodnie z art. 337 ust. 2, zastosowanie będą miały odpowiednie przepisy ustawy o cudzoziemcach odnoszące się do tych kosztów, uregulowane w rozdziale 2 w dziale VIII ustawy.

W dziale IV – Wizy w rozdziale I – Wydawanie wiz w art. 60 w ust. 1, określającym cele wydawania wiz, przewidziano w punkcie 24a nowy cel wydania wizy: „w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa”. Powyższa zmiana jest podyktowana koniecznością wdrożenia do polskiego porządku prawnego art. 13 ust. 7 dyrektywy 2014/66/UE. Zmiana brzmienia pkt 25 jest konsekwencją dodania pkt 24a. Wydanie takiej wizy będzie, co do zasady, następowało niezwłocznie.

W art. 65 w ust. 1 w pkt 10 przewidziano nową przesłankę odmowy wydania wizy – przypadek, gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez cudzoziemca oświadczeń odnośnie do celu jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z uwagi na dostępne organowi dowody lub obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu cudzoziemca mógłby być inny niż deklarowany. Przepis ten uwzględnia treść art. 20 ust. 2 lit. f dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze *au pair* (Dz. Urz. UE L 132 z dnia 21.05.2016, str. 21), która ma zastąpić dyrektywę 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie (Dz. Urz. UE L 375 z 23.12.2004, str. 12, z późn. zm.), w związku z wyłączeniem wprowadzanym w art. 65 ust. 3. Przepis będzie miał natomiast zastosowanie do wszystkich cudzoziemców ubiegających się o wydanie wizy krajowej, w celu ograniczenia możliwych nadużyć procedury wizowej. W dodawanym ust. 3 przewiduje się wyłączenie przepisu o odmowie wydania wizy krajowej, w przypadku gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do zamiaru

opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy, w przypadku ubiegania się przez niego o wizę krajową w celu odbywania studiów w rozumieniu dyrektywy Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie (Dz. Urz. UE L 375 z 23.12.2004, str. 12, z późn. zm.). Tego typu przesłanka odmowna nie jest bowiem przewidziana przez ww. dyrektywę. Przepis ma na celu wdrożenie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-491/13 Ben Alaya. W ust. 4 przewidziano natomiast zwolnienie cudzoziemców ubiegających się o wydanie wizy w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin z obowiązku posiadania wystarczających środków finansowych lub możliwości uzyskania takich środków zgodnie z prawem oraz posiadania ubezpieczenia zdrowotnego lub medycznego, gdy celem pobytu cudzoziemca jest realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną udzielonego członkowi rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej. W toku postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin członkowie rodzin tych cudzoziemców są bowiem zwolnieni z obowiązku posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania oraz z posiadania ubezpieczenia zdrowotnego, gdy wniosek o udzielenie tego zezwolenia został złożony przed upływem 6 miesięcy od dnia uzyskania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej.

W art. 66 ust. 3a przewidziano niezwłoczne wydawanie wiz w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin oraz wiz w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem art. 67 tej ustawy, dotyczącego konsultacji wizowych, w celu uwzględnienia art. 13 ust. 7 dyrektywy 2014/66/UE oraz art. 13 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz. Urz. UE L 251 z 03.10.2003, str. 12, z późn. zm.).

W art. 67 ust. 2 usunięto ostatnie zdanie, zastrzegające, iż jeżeli centralny organ innego państwa obszaru Schengen, w ramach zasięgnięcia opinii, o której mowa w art. 22 ust. 1

rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), nie sprzeciwił się wydaniu wizy Schengen, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców nie udziela takich informacji zwrotnych konsulowi rozpatrującemu wnioski o wydanie wizy Schengen. W praktyce bowiem Szef Urzędu udziela informacji zwrotnych w każdym przypadku wystąpienia przez konsula, za pośrednictwem Szefa Urzędu, o wyrażenie przedmiotowej opinii do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen.

W dziale V – Zezwolenie na pobyt czasowy, w rozdziale 1 – Część ogólna, zaproponowano następujące zmiany:

W art. 98 ust. 1a przewidziano wyjątek od zasady, iż zezwoleń na pobyt czasowy udziela się na wniosek cudzoziemca. Zgodnie z tym przepisem zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139o ust. 1, będą udzielane na wniosek jednostki przyjmującej, która zgodnie z art. 139k ust. 1 będzie również jedyną stroną postępowania administracyjnego w tych sprawach. Na treść proponowanego rozwiązania miał wpływ przede wszystkim fakt, iż dyrektywa 2014/66/UE ma zastosowanie tylko do cudzoziemców, którzy w momencie składania wniosku przebywają poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, a ponadto wobec tych, którzy zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego na warunkach określonych w tej dyrektywie. Powyższe uregulowanie prawne jest zgodne z treścią art. 11 ust. 1 ww. dyrektywy, który pozwala państwom członkowskim określić, czy wniosek ma składać obywatel państwa trzeciego czy jednostka przyjmująca.

Doprecyzowano treść art. 99 ust. 1, wskazując moment relewantny dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, tj. dzień złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia. Zmiany w ust. 1 pkt 1, 4 i 8 mają charakter redakcyjny, związany głównie z modyfikacją brzmienia ust. 1. Zrezygnowano z przesłanki odmowy wszczęcia wyżej wymienionego postępowania wskazanej w art. 99 ust. 1 pkt 11, dotyczącej niezłożenia przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu w sytuacji, kiedy był do tego obowiązany. W miejsce opisanej wyżej przesłanki dodano nowy

ust. 1a, przewidujący odmowę wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie tego zezwolenia albo w terminie, o którym mowa w art. 106 ust. 5, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu. W art. 106 ust. 5 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Powyższa zmiana ma na celu uwzględnienie sytuacji, gdy pomimo stawienia się osobiście przez cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w urzędzie wojewody, w związku z obowiązkiem przewidzianym w art. 105 ust. 1 lub na wezwanie – zgodnie z art. 105 ust. 2 – nie jest możliwe pobranie tych odcisków od cudzoziemca w tym dniu, z różnych przyczyn, zależnych od organu, takich jak problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Praktyka stosowania obowiązujących przepisów wykazała bowiem, że takie sytuacje się zdarzają, natomiast brakuje rozwiązań prawnych, które mogłyby mieć wówczas zastosowanie. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano podstawy do wyznaczenia terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, który byłby niezależny od terminu określonego w art. 105 ust. 2. Dlatego też w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo w urzędzie obsługującym wojewodę nastąpiło, a pomimo tego odciski linii papilarnych nie zostały pobrane, organ obecnie nie dysponuje skutecznym instrumentem do zastosowania rygoru odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 99 ust. 1 pkt 11 (którego treść zostaje przeniesiona do projektowanego ust. 1a). Projektowana zmiana ma na celu zmianę tego stanu.

Do art. 100 ust. 1a i 1b przeniesiono dotychczasową treść art. 110, z uwagi na związek przepisu z art. 100 ust. 1, gdzie zamieszczono przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy. Przepisy te dotyczą możliwości niestosowania przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy z uwagi na znajdowanie się danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, a w szczególności względy humanitarne lub wynikające z zobowiązań międzynarodowych. Zmiana ta ma na celu podkreślenie, że w opisanej sytuacji

zniesiona jest jedynie negatywna przesłanka udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 100 ust. 1 pkt 3. Sam przepis nie stanowi natomiast odrębnej możliwości legalizacji pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Taka interpretacja przepisu, w dotychczasowym brzmieniu, pojawiała się natomiast w praktyce jego stosowania. W ust. 1b przewidziano ponadto możliwość przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. W obecnym stanie prawnym organ odwoławczy nie ma takiej możliwości, a powyższe konsultacje może przeprowadzać tylko organ pierwszej instancji. Brak możliwości przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez organ odwoławczy stwarza problem w przypadku, jeżeli odmiennie od wojewody oceni on istnienie podstaw udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, a organ pierwszej instancji dotąd nie zasięgał ww. opinii. Treść art. 100 ust. 2 została doprecyzowana przez wskazanie, iż okres 1 roku, przed upływem którego można odmówić udzielania cudzoziemcowi kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy z uwagi na niewykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 113, można liczyć również od daty, w której decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy stała się ostateczna. W opisanym wyżej przypadku koniec okresu ważności zezwolenia na pobyt czasowy nie wynika z jego upływu, do czego wprost odnosi się przepis w obecnym brzmieniu, a z decyzji następczej powodującej ze skutkiem *ex nunc* utratę uprawnienia.

Podobnie jak w przypadku zmiany art. 52, w art. 104 zmieniono przepis w zakresie, w jakim ustanawia on właściwość miejscową wojewody w postępowaniu w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy. W obecnym brzmieniu art. 104 ustawy wskazuje na właściwość miejscową wojewody wyznaczoną przez miejsce pobytu cudzoziemca, co odnosi się do daty wydania decyzji. Jak się okazuje w praktyce, takie ukształtowanie właściwości miejscowej organu może cudzoziemcom pozwalać na skuteczne uniemożliwienie bądź przynajmniej utrudnianie przeprowadzenia postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy, albowiem wystarczy przeprowadzić się do innego województwa, aby podstawa właściwości wojewody odpadła, zaś wydana przez niego po tym zdarzeniu decyzja była obarczona wadą nieważności. Z uwagi na powyższe zaproponowano, aby decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy wydawał wojewoda, który tego zezwolenia udzielił. Dodatkowo, mając na uwadze to, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, na

podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., może wydać decyzję reformatoryjną, tj. uchylającą w całości decyzję wojewody o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, i orzec w tej sprawie co do istoty w ten sposób, że sam udzieli cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, podstawę kompetencyjną dla wydania w pierwszej instancji decyzji w sprawie cofnięcia tego zezwolenia należało rozszerzyć na wojewodę, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w pierwszej instancji. W przeciwnym razie w takiej sytuacji nie byłoby organu właściwego do cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy. W wyodrębnionym art. 104 ust. 1 zastrzeżono jednocześnie, iż odmienna regulacja w zakresie właściwości miejscowej wojewody do udzielenia lub odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy jest przewidziana przez wprowadzany art. 139i ust. 1, zgodnie z którym zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej.

W art. 105 ust. 1 przewidziano zastrzeżenie odmiennej regulacji art. 139l ust. 1, dotyczącej składania przez jednostkę przyjmującą wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Proponuje się ponadto doprecyzowanie treści art. 105 ust. 4 poprzez wyraźne określenie, iż obecność małoletniego cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy jest wymagana, jeżeli w dniu złożenia wniosku w tej sprawie miał on ukończony 6. rok życia, oraz poprzez odesłanie do odpowiedniego stosowania ust. 2 omawianego przepisu, ponieważ w obecnie obowiązujących przepisach takiego odesłania brakuje.

W art. 106 ust. 1 przewidującym zawartość formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy wyraźnie wyłączono zastosowanie tego przepisu do zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139o ust. 1, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, dla których przewidziany będzie odrębny formularz wniosku, którego zawartość będzie określać dodawany art. 106a. W ust. 1 pkt 16, przewidującym jako element formularza wniosku pisemne oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności

karnej za składanie fałszywych oświadczeń, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe, wyraz „oświadczeń” zastępuje się wyrazem „zeznań”, w celu ujednoczenia treści tego oświadczenia z treścią analogicznych oświadczeń przewidzianych w art. 203 ust. 2 i art. 219 ust. 2, składanych wraz z wnioskami o udzielenie zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. W ust. 1a pkt 3 przewidziano, że oświadczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy w przedmiocie niekaralności za przestępstwa i wykroczenia, o których mowa w art. 117 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań – podobnie jak ma to miejsce w odniesieniu do cudzoziemca składającego wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy (art. 106 ust. 1 pkt 16). W dodawanym ust. 5 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu na złożenie odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Szersze uzasadnienie tej zmiany zamieszczono przy uzasadnieniu zmian w art. 99.

W dodawanym art. 106a ust. 1 określono zawartość formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub w art. 139o ust. 1, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej, dla których to zezwoleń przewidziany będzie odrębny formularz wniosku, z uwagi na specyfikę postępowań w przedmiotowych sprawach, a także w związku z przyjętym rozwiązaniem, że wniosek w tych sprawach będzie składany przez jednostkę przyjmującą posiadającą siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nie przez cudzoziemca. Elementy formularza przedmiotowego wniosku odzwierciedlają konieczność pozyskania informacji pozwalających na prowadzenie postępowania oraz wydanie decyzji w sprawach przedmiotowych zezwoleń na pobyt czasowy, z uwzględnieniem przesłanek udzielenia oraz odmowy udzielenia tych zezwoleń, a także odmowy wszczęcia postępowania w tych sprawach. W ust. 2 ww. artykułu określono, jakie dokumenty jest obowiązana przedstawić jednostka przyjmująca, składając wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej, na wzór art. 106 ust. 2. Przewidziany w art. 5 ust. 1 lit. f dyrektywy 2014/66/UE wymóg dołączenia do wniosku o udzielenie zezwolenia pobytowego dla pracowników przenoszonych wewnątrz

przedsiębiorstwa wniosku o wydanie wizy lub wiza jest fakultatywny. Wymóg taki mógłby być uzasadniony, gdyby wniosek o zezwolenie pobytowe dla pracownika przenieszonego wewnątrz przedsiębiorstwa był składany przez cudzoziemca, a nie przez jednostkę przyjmującą, jak to przewiduje projekt. Obowiązek przedstawienia kopii dokumentu podróży wynika z faktu, że cudzoziemiec, dla którego ma być udzielone zezwolenie, przebywa za granicą w chwili składania wniosku przez jednostkę przyjmującą o udzielenie zezwolenia, a ponadto to nie on, a jednostka przyjmująca składa wniosek w tej sprawie.

W art. 107, stanowiącym przepis upoważniający do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, proponuje się określenie tym rozporządzeniem odrębnego formularza wniosków o udzielenie zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139o ust. 1, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej.

Przewiduje się uchylenie art. 110 w związku z przeniesieniem jego treści do art. 100 ust. 1a i 1b. W art. 113, dotyczącym obowiązku zawiadamiania przez cudzoziemca wojewody, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy, o ustaniu przyczyny udzielenia tego zezwolenia, przewidziano, że jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, cudzoziemiec, któremu udzielono tego zezwolenia, zawiadamia o powyższej okoliczności wojewodę, który orzekał w sprawie udzielenia tego zezwolenia w pierwszej instancji.

W omawianym rozdziale działu V dodano art. 113a, który doprecyzowuje, iż stroną każdego postępowania w sprawie udzielenia albo cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy jest wyłącznie cudzoziemiec, którego ww. postępowanie dotyczy. Powyższa zmiana pozwoli na usprawnienie postępowań administracyjnych w sprawach zezwoleń na pobyt czasowy oraz obniży ich koszty. W obecnym stanie prawnym za stronę postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy może być uznany – oprócz wnioskującego cudzoziemca – także podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie pracy, w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, co zobowiązuje organy administracji publicznej, między innymi, do zapewniania wszystkim stronom postępowania czynnego udziału w tym postępowaniu, zapoznawania ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz doręczania decyzji.

Wydłuża to w znaczny sposób czas prowadzonego postępowania oraz generuje dodatkowe koszty, związane przykładowo z koniecznością doręczania dodatkowej korespondencji.

W rozdziale 2 – Zezwolenie na pobyt czasowy i pracę zmieniono art. 114 ust. 1 pkt 4 regulujący jedną z przesłanek udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, przez rezygnację z wymogu zawarcia przez cudzoziemca umowy będącej podstawą wykonywania pracy, przed udzieleniem wnioskowanego zezwolenia. Rezygnacja z przedstawienia przez cudzoziemca ww. umowy w trakcie postępowania w sprawie udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę wynika ze zgłaszanych przez polskich pracodawców trudności z przedstawieniem przez cudzoziemców ww. dokumentu. Zgodnie z obowiązującymi obecnie przepisami cudzoziemiec może rozpocząć legalnie wykonywanie w Rzeczypospolitej Polskiej pracy dopiero po uzyskaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, tymczasem udzielenie mu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę jest uzależnione od przedstawienia przez niego umowy będącej podstawą wykonywania pracy, określającej m.in. termin rozpoczęcia pracy, który może się rozpocząć dopiero po uzyskaniu przez niego zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. W związku z powyższym cudzoziemcy przedstawiają umowę wskazującą przyszłą, hipotetyczną datę rozpoczęcia pracy, która jest jednak trudna do określenia, gdyż brak jest możliwości wskazania, kiedy dokładnie zakończy się postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. W praktyce cudzoziemcy przedstawiają aneksy do umów o pracę, wskazujące kolejne planowane terminy rozpoczęcia pracy. Powyższy wymóg jest bardzo uciążliwy zarówno dla cudzoziemców, jak również dla ich pracodawców. Zgodnie z planowaną zmianą cudzoziemiec nie będzie już przedstawiał w trakcie postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę umowy dotyczącej pracy, natomiast dane dotyczące pracodawcy oraz warunków zatrudnienia cudzoziemca w Rzeczypospolitej Polskiej będą pozyskiwane przez organy administracji publicznej z załącznika do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Powyższy załącznik do wniosku wypełnia podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie pracy, wskazując w nim wszystkie informacje niezbędne do udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Należy również wskazać, iż udzielone cudzoziemcowi zezwolenie na pobyt czasowy i pracę będzie wyznaczało warunki umowy będącej podstawą

wykonywania pracy, którą cudzoziemiec będzie zawierał z podmiotem powierzającym cudzoziemcowi wykonywanie pracy, zgodnie z art. 118.

W art. 114 ust. 1a przewidziano wyodrębnioną, szczególną podstawę udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców zamierzających wykonywać pracę w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki i posiadających kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania pracy w tym zawodzie. Do udzielenia tego zezwolenia nie będzie wymagane przeprowadzanie tzw. testu rynku pracy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach, tj. nie będzie wymagane spełnienie warunku dotyczącego braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych danego podmiotu powierzającego wykonywanie pracy na lokalnym rynku pracy, w odniesieniu do danej oferty pracy. Przewiduje się, że wykaz zawodów poświadczonych dla polskiej gospodarki będzie mógł zostać określony w rozporządzeniu do ustawy przez ministra właściwego do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, z uwzględnieniem potrzeb rynku pracy, w tym potrzeby zapewnienia efektywnego zatrudniania w zawodach, w których w skali całego kraju występują znaczące niedobory pracowników. Rozwiązanie to będzie mogło stanowić ułatwienie uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę przez cudzoziemców zamierzających wykonywać pracę w zawodach poświadczonych dla polskiej gospodarki, po określeniu tych zawodów w rozporządzeniu do ustawy, stanowiąc instrument przyciągania tej kategorii cudzoziemców do polskiego rynku pracy. Określona rozporządzeniem lista zawodów poświadczonych dla polskiej gospodarki będzie mogła odzwierciedlać niedobory na polskim rynku pracy jako całości, natomiast określane przez wojewodów wykazy zawodów i rodzajów prac zwolnionych z przeprowadzania tzw. testu lokalnego rynku pracy, w ramach ustalania kryteriów wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, będą mieć charakter dopełniający, uwzględniający potrzeby lokalnego rynku pracy i dostosowany do potrzeb danego regionu. Dla cudzoziemców wykonujących pracę w zawodach poświadczonych dla polskiej gospodarki proponuje się ponadto dozwolone okresy pozostawania bez pracy, jakie są przewidziane dla cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, tj. do 3 miesięcy oraz nie więcej niż 2 razy w okresie ważności zezwolenia. Przewiduje się także udzielenie zezwolenia pobytowego na czas nieoznaczony, tj. zezwolenia na pobyt stały na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej, na korzystniejszych warunkach, niż przewidziane dla ogółu cudzoziemców, po upływie 4 lat pobytu na tym terytorium na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, pod warunkiem posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na utrzymaniu cudzoziemca. Obowiązujące przepisy przewidują rozwiązania stanowiące instrumenty kontroli faktycznego wykonywania pracy przez cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, oraz najistotniejszych warunków wykonywania tej pracy. Będą one miały również zastosowanie do cudzoziemców, którzy uzyskają zezwolenie na pobyt czasowy i pracę w celu wykonywania pracy w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki na podstawie art. 114 ust. 1a. I tak, w razie zaprzestania wykonywania pracy w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki, zgodnie z art. 113 ustawy o cudzoziemcach, cudzoziemiec, któremu udzielono zezwolenia na pobyt czasowy, ma obowiązek zawiadomienia wojewody, który udzielił tego zezwolenia lub który orzekł w sprawie w pierwszej instancji, w terminie 15 dni roboczych, o ustaniu przyczyny udzielenia zezwolenia. Zgodnie z art. 101 pkt 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach zezwolenie na pobyt czasowy cofa się cudzoziemcowi, gdy ustał cel pobytu, który był powodem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, lub przestał on spełniać wymogi udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu. Ponadto zgodnie z art. 100 ust. 2 tej ustawy, modyfikowanym w projekcie, cudzoziemcowi można odmówić udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w przypadku niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 113, jeżeli wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy złożył przed upływem roku od upływu okresu ważności poprzedniego zezwolenia albo od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy stała się ostateczna. W uzupełnieniu powyższych przepisów o charakterze ogólnym, zgodnie z art. 121 ustawy o cudzoziemcach, w brzmieniu nadanym w projekcie, cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę będzie obowiązany zawiadomić pisemnie wojewodę, który udzielił tego zezwolenia lub który orzekł w sprawie w pierwszej instancji, w ciągu 15 dni roboczych, o utracie pracy u któregośkolwiek z podmiotów powierzających wykonywanie pracy, wymienionych w zezwoleniu. Stosownie natomiast do art. 122, poza przypadkami, o których mowa w art. 101, wojewoda cofa zezwolenie na pobyt czasowy i pracę, jeżeli stanowisko

określone w zezwoleniu uległo zmianie lub wysokość wynagrodzenia została obniżona, a zezwolenie to nie zostało zmienione.

Zmiana w art. 114 ust. 3 pkt 2 ma charakter redakcyjny i polega na zastąpieniu nieprawidłowego sformułowania „zezwolenie na pobyt i pracę” sformułowaniem „zezwolenie na pobyt czasowy i pracę”. Dodatkowo w art. 114 ust. 3 dodano kolejne punkty 2a i 2b, określające sytuacje zwolnienia cudzoziemca z konieczności przedstawiania informacji, iż podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy. Powyższe zapisy są analogiczne do uregulowań dotyczących zezwoleń na pracę, o których mowa w art. 88c ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W ust. 3a określono sposób ustalenia nieprzerwanego pobytu cudzoziemca, o którym mowa w dodawanym ust. 3 pkt 2b, zgodnie z art. 88c ust. 8 pkt 2 ww. ustawy.

W art. 114 ust. 5 przewidziano fakultatywną podstawę do określania przez ministra właściwego do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, zawodów pożądanых dla polskiej gospodarki, w których wykonywanie pracy będzie mogło być podstawą udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, biorąc pod uwagę potrzeby rynku pracy, w tym potrzebę zapewnienia efektywnego zatrudniania w zawodach, w których w skali całego kraju występują znaczące niedobory pracowników. Pozwoli to na elastyczne reagowanie na zapotrzebowanie polskiego rynku pracy na pracowników w określonych zawodach uznanych za pożądane dla polskiej gospodarki w skali całego kraju.

W art. 114a ust. 1 ustanawia się fakultatywną podstawę do wydania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia, w którym określona może zostać maksymalna liczba udzielanych w danym roku kalendarzowym, w okolicznościach, o których mowa w art. 114 i art. 126, zezwoleń na pobyt czasowy i pracę. Rozporządzenie to powinno zostać wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Organ wydający rozporządzenie powinien uwzględnić przy tym potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich. Projektowany przepis

zezwała na to, aby w rozporządzeniu określony został więcej niż jeden limit, stanowiąc, że limity mogą dotyczyć poszczególnych województw, zawodów, rodzajów umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy, lub rodzajów działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1068 oraz z 2017 r. poz. 60). W ocenie projektodawcy, limity liczbowe w odniesieniu do udzielanych zezwoleń na pobyt czasowy, wydawane w oparciu o delegacje ustawowe w ustawie o cudzoziemcach, odnoszące się do dostępu cudzoziemców do polskiego rynku pracy powinny mieć charakter komplementarny względem delegacji ustawowych zawartych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (art. 90b ust. 1–3, wprowadzonych ustawą z dnia 22 czerwca 2017 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw. Powinny stanowić tym samym ich odpowiednik w obszarze spraw cudzoziemców oraz koordynacji działań związanych z polityką migracyjną państwa w rozumieniu art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 888, z późn. zm.), a zatem w dziale administracji rządowej „sprawy wewnętrzne”. Niewątpliwie zatem organem właściwym do wydania tego rozporządzenia powinien być minister właściwy do spraw wewnętrznych, zaś ministrami, w porozumieniu z którymi powinny być te rozporządzenia wydawane, powinni być: minister właściwy do spraw pracy oraz minister właściwy do spraw gospodarki.

W ocenie projektodawcy, projektowana delegacja ustawowa powinna pozwalać na swobodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia jednego albo wielu limitów, z fakultatywnym podziałem na województwa lub zawody, rodzaje umów, na których podstawie będzie wykonywana praca, oraz rodzaj wykonywanej działalności przez podmiot powierzający wykonywanie pracy. Pozwoli to w przyszłości – wobec powstania bądź rozwinięcia narzędzi poznawczych dotyczących sytuacji na polskim rynku pracy – na to, ażeby ustanawianie określonych limitów było skutecznym instrumentem przeciwdziałania negatywnym zjawiskom na rynku pracy (przykładowo: przerost zatrudnienia w niektórych zawodach, eliminujący z nich obywateli polskich), a także innym zjawiskom negatywnie oddziałującym na dobra prawne ujęte w delegacjach ustawowych. Osiągnięcie w danym roku kalendarzowym limitów

określonych w drodze rozporządzenia będzie ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w drodze obwieszczenia. Podstawę dla tej czynności będzie stanowił projektowany art. 114a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach.

Zgodnie z projektowanym art. 117 pkt 3 z osiągnięciem limitu w danym roku kalendarzowym (tj. limitu, który będzie cudzoziemca dotyczył, co ma znaczenie zwłaszcza w przypadku określenia więcej niż jednego limitu przy uwzględnieniu kryteriów, o których mowa w art. 114a ust. 1) będzie się wiązała obligatoryjna podstawa do odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Organ rozstrzygający sprawę administracyjną udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę (wojewoda lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców) będzie obowiązany uwzględnić osiągnięcie dotyczącego cudzoziemca limitu według stanu na dzień wydania decyzji przez ten organ.

Podobnie jak w przypadku przepisu art. 99 ust. 1, treść art. 116 została doprecyzowana przez wskazanie momentu relewantnego dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, tj. dnia złożenia wniosku w tej sprawie. Zmiana w pkt 2 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym artykule.

W art. 117, dotyczącym podstaw odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, w pkt 1 wprowadzenie do wyliczenia zostało uzupełnione o przypadki, gdy podmiot zarządzający podmiotem powierzającym wykonywanie pracy lub kontrolujący go został prawomocnie ukarany za wykroczenia, o których mowa w lit. a–b i f lub prawomocnie skazany za przestępstwa, o których mowa w lit. c–e. Przepis ma na celu uwzględnienie również sytuacji, gdy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie jest osobą fizyczną. W związku z powyższym zmieniono redakcję lit. d. Zmiana polegająca na dodaniu pkt 3 w art. 117 została omówiona powyżej.

W art. 118 dodano nowy ust. 5 na wzór przepisu art. 88c ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, tak aby zbliżyć brzmienie przepisów dotyczących udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz przepisów dotyczących wydawania cudzoziemcom zezwoleń na pracę.

W dodawanym ust. 4 w art. 120 zaproponowano, podobnie jak w art. 113a, że w postępowaniu w sprawie zmiany zezwolenia na pobyt czasowy i pracę stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, którego ww. postępowanie dotyczy. Powyższa zmiana pozwoli na usprawnienie postępowań administracyjnych w tych sprawach.

Zmiana brzmienia art. 121 ustawy o cudzoziemcach jest skutkiem nowego ukształtowania właściwości wojewody w sprawach cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy. Zgodnie bowiem z nowym brzmieniem art. 104 ust. 2 do cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy właściwy będzie wojewoda, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy (względnie – w przypadku wydania przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ wyższego stopnia w stosunku do wojewody decyzji udzielającej tego zezwolenia – wojewoda, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji, co wynika z art. 104 ust. 3). Jest zatem celowe, aby tożsamość organu właściwego do przyjęcia od cudzoziemca zawiadomienia o utracie pracy u któregokolwiek z podmiotów powierzających wykonywanie pracy wymienionych w zezwoleniu na pobyt czasowy i pracę oraz do przeprowadzenia postępowania w sprawie cofnięcia tego zezwolenia została zachowana.

W art. 123 ust. 3 przewidziano, że przepisów art. 101 pkt 1 i 2, dotyczących cofania zezwolenia na pobyt czasowy, nie będzie stosować się do zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel wykonywania pracy w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, jeżeli okres pozostawania cudzoziemca bez pracy nie przekroczył 3 miesięcy w okresie ważności zezwolenia i wystąpił nie więcej niż 2 razy w okresie ważności zezwolenia, a cudzoziemiec wykaże, że dopełnił obowiązku zawiadomienia, o którym mowa w art. 121, lub że zawiadomienie nie zostało doręczone wojewodzie z powodów niezależnych od cudzoziemca. Rozwiązanie to pozwoli na wyższy stopień elastyczności względem przepisów ogólnych dotyczących zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, o których mowa w art. 114 ust. 1, w przypadku których dopuszczalny jest miesięczny okres pozostawania bez pracy, występujący nie więcej niż raz w okresie ważności zezwolenia. Pozwoli to na dłuższy okres pozostawania bez pracy, dając tym samym większe możliwości ubiegania się o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w związku ze zmianą pracodawcy. Rozwiązanie to jest wzorowane na art. 133 ust. 2,

dotyczącym zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji.

W zmienianym art. 125 ust. 1 poszerzono odesłanie do art. 88c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Proponowane brzmienie przepisu zakłada, iż do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, będzie miał zastosowanie również art. 88c ust. 1a, dotyczący właściwości miejscowej starosty właściwego do wydania informacji w tym zakresie. Zmiana w art. 125 ust. 3 polega na odejściu od obowiązku dołączania przez cudzoziemców informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, co jest rozumiane jako wymóg formalny wniosku. Z uwagi bowiem na przewidziane w art. 114 ust. 3 liczne wyłączenia przesłanki, o której mowa w ust. 1 pkt 3 tego artykułu – co nie rzadko wymaga przeprowadzania dodatkowych ustaleń – w wielu przypadkach nie jest jasne, czy cudzoziemiec jest obowiązany wykazać, że podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy i dołączyć do wniosku informacje starosty potwierdzające spełnienie tej przesłanki. Zgodnie z projektowanym przepisem cudzoziemiec będzie dołączał przedmiotowe informacje starosty w toku postępowania w sprawie o udzielenie lub zmianę zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Powyższa zmiana ma na celu usprawnienie postępowań administracyjnych w sprawie udzielania cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.

W rozdziale II – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji zaproponowano zmianę w treści art. 127 pkt 3, który reguluje przesłanki udzielania zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Obecnie obowiązujące przepisy prawa stanowią, iż jednym z warunków udzielenia ww. zezwolenia jest wymóg posiadania wynagrodzenia w wysokości określonej w rozporządzeniu wydawanym corocznie przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy. Wysokość minimalnego wynagrodzenia określana w ww. rozporządzeniu nie może być niższa niż równowartość 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej

w poprzednim roku kalendarzowym obliczanego na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłaszanego w danym roku na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, z późn. zm.). Powyższe rozwiązanie stanowiło wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisu art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (Dz. Urz. UE L 155 z 18.06.2009, str. 17). W obecnym stanie prawnym konieczne jest zatem wydawanie co roku nowego rozporządzenia, z uwagi na zmieniającą się wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Zaproponowane obecnie brzmienie przepisu przewiduje wprost, że roczne wynagrodzenie brutto wynikające z miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia, wskazane w umowie, nie powinno być niższe niż równowartość 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym zawarcie umowy ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co wyeliminuje konieczność wydawania co roku nowego aktu wykonawczego. Stąd również propozycja wykreślenia art. 139.

W art. 127a ust. 1 ustanawia się fakultatywną podstawę do wydania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia, w którym określona może zostać maksymalna liczba zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, które mogą zostać udzielone w danym roku kalendarzowym, przy czym będzie to miało odniesienie tylko do cudzoziemców ubiegających się o ten rodzaj zezwolenia na pobyt czasowy po raz pierwszy. Wzorem delegacji ustawowej ustanowionej w projektowanym art. 114a ust. 1, rozporządzenie to powinno zostać wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Organ wydający rozporządzenie powinien uwzględnić przy tym potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich. Projektowany przepis zezwala na to, aby w rozporządzeniu określony został więcej niż jeden limit, stanowiąc, że limity mogą dotyczyć poszczególnych województw, zawodów, rodzajów umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy, lub rodzajów

działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej. W sposób analogiczny do uzasadnienia dotyczącego art. 114a ust. 1 należy wyjaśnić ustanowienie kompetencji dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz elementów pozwalających na określenie więcej niż jednego limitu w tym obszarze. Ograniczenie określenia limitów tylko do cudzoziemców ubiegających się o udzielenie tego zezwolenia po raz pierwszy, a zatem tych, którym nie udzielono wcześniej tego zezwolenia, wynika stąd, że środek taki ma generalnie swoje umocowanie w art. 79 ust. 5 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zwanego dalej „TFUE”. Wspólna polityka migracyjna, zgodnie z art. 79 ust. 1 i 2 TFUE, ma być przez Unię Europejską rozwijana, zaś w tym Parlament Europejski i Rada mają przyjmować środki m.in. w dziedzinie warunków wjazdu i pobytu, jak również norm dotyczących procedur wydawania przez państwa członkowskie dokumentów pobytowych. Jednocześnie jednak państwa członkowskie zastrzegły w art. 79 ust. 5 TFUE, że cały ten artykuł nie narusza prawa państw członkowskich do tego, ażeby ustalały one samodzielnie wielkość napływu obywateli państw trzecich przybywających z państw trzecich na ich terytorium w dwóch celach – pracy najemnej oraz na własny rachunek. W ocenie projektodawcy, należy ten przepis rozumieć w ten sposób, że zezwala on państwu członkowskim, by samodzielnie ustalały limity przyjęć cudzoziemców znajdujących się w takiej sytuacji, w obszarach, w których zostały już – zgodnie z art. 79 ust. 2 TFUE – przyjęte środki w celu rozwijania wspólnej polityki migracyjnej. Wydaje się, że jeżeli zaś takie środki nie zostały przyjęte, to nie ma nawet konieczności poszukiwania w art. 79 ust. 5 TFUE oparcia dla ustanawiania limitów napływu cudzoziemców. Limity napływu obywateli państw trzecich łączą się bezpośrednio z warunkami wjazdu i pobytu. W tej sytuacji należy rozpatrywać konieczność powołania się na art. 79 ust. 5 TFUE w tych obszarach, w których na poziomie unijnym przyjęto środki w dziedzinie wjazdu i pobytu cudzoziemców przyjmowanych w celu wykonywania pracy najemnej lub na własny rachunek. W odniesieniu do wskazanych powyżej planowanych limitów należy zauważyć, że jednym z tych środków jest dyrektywa Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (Dz. Urz. UE L 155 z 18.06.2009, str. 17), zwana dalej: „dyrektywą 2009/50/WE”. Art. 79 ust. 5 TFUE

stanowi o ustalaniu wielkości napływu obywateli państw trzecich przybywających z państw trzecich na ich terytorium. Pojawia się w tym kontekście problem stosowania środków przyjętych w ramach tego zezwolenia w odniesieniu do cudzoziemców, którzy już zostali przyjęci w ramach reżimów dyrektyw, tylko chcą zezwolenia pobytowe „odnowić” czy też „przedłużyć”, tj. uzyskać nowe zezwolenie na pobyt czasowy po tym, gdy jedno zezwolenie zostało już udzielone. Art. 6 dyrektywy 2009/50/WE stanowi, że dyrektywa ta nie narusza prawa państwa członkowskiego do ustalania liczby obywateli państw trzecich, którzy wjeżdżają na jego terytorium w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. W tej sytuacji ustanowienie limitu dla wszystkich zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, tj. także zezwoleń kolejnych dla cudzoziemców, którym już takich zezwoleń udzielono, mogłoby być postrzegane jako pozostające poza zakresem art. 79 ust. 5 TFUE, a zatem poza zakresem przewidzianego dla państw członkowskich zezwolenia. Tacy cudzoziemcy przybyli bowiem już wcześniej na terytorium państw członkowskich w celu wynikającym z dyrektywy 2009/50/WE.

Wzorem art. 114a ust. 3 osiągnięcie limitów, określonych w drodze rozporządzenia w danym roku kalendarzowym, powinno być ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Podstawę dla tej czynności będzie stanowił projektowany art. 127a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach.

Zgodnie z projektowanym art. 132 pkt 2 z osiągnięciem limitu w danym roku kalendarzowym (tj. limitu, który będzie cudzoziemca dotyczył, co ma znaczenie zwłaszcza w przypadku określenia więcej niż jednego limitu przy uwzględnieniu kryteriów, o których mowa w art. 127a ust. 1) będzie się wiązała obligatoryjna podstawa do odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy. Organ rozstrzygający sprawę administracyjną udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (wojewoda lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców) będzie obowiązany uwzględnić osiągnięcie dotyczącego cudzoziemca limitu według stanu na dzień wydania decyzji przez ten organ.

Zmiana w art. 131 jest analogiczna do zmian wprowadzonych w art. 99 oraz w art. 116 i określa moment właściwy do określenia, czy będzie zachodziła przesłanka odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu

wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, na dzień złożenia wniosku w tej sprawie. Zmiana w pkt 3 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym artykule.

Nadanie nowego brzmienia art. 132 jest konsekwencją dodania art. 127a, co zostało omówione powyżej.

Zmiana brzmienia art. 134 ustawy o cudzoziemcach, podobnie jak art. 121, jest skutkiem nowego ukształtowania właściwości wojewody w sprawach cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy. Zgodnie bowiem z nowym brzmieniem art. 104 ust. 2 do cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy właściwy będzie wojewoda, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy (względnie – w przypadku wydania przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ wyższego stopnia w stosunku do wojewody decyzji udzielającej tego zezwolenia – wojewoda, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji, co wynika z art. 104 ust. 3). Jest zatem celowe, aby tożsamość organu właściwego do przyjęcia od cudzoziemca zawiadomienia o utracie pracy oraz do przeprowadzenia postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji została zachowana.

Zaproponowane w art. 136 ust. 1 i 3 zmiany są analogiczne do zmian wprowadzonych w art. 125 ust. 1 i 3.

Z uwagi na zmiany w treści art. 127 pkt 3, zaproponowano wykreślenie art. 139.

W dziale V dodano dwa nowe rozdziały – rozdział 3a – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz rozdział 3b – Pobyt cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu korzystania z mobilności. Potrzeba dodania dwóch nowych rozdziałów wynika z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2014/66/UE.

Rozdział 3a będzie regulował kwestię udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Art. 139a określa warunki udzielania ww. zezwolenia zgodnie z wymogami określonymi w art. 5 ust. 1–6 ww. dyrektywy.

W art. 139b ust. 1 ustanawia się fakultatywną podstawę do wydania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia, w którym określona może zostać maksymalna liczba zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, które mogą zostać udzielone w danym roku kalendarzowym, przy czym będzie to miało odniesienie tylko do zezwoleń udzielanych po raz pierwszy, tj. tych, które nie będą kolejnymi zezwoleniami udzielanymi w ramach tego samego przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Wzorem delegacji ustawowej ustanowionej w projektowanym art. 114a ust. 1, rozporządzenie to powinno zostać wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Organ wydający rozporządzenie powinien uwzględnić przy tym potrzeby rynku pracy oraz względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego. Projektowany przepis zezwala na to, aby w rozporządzeniu określony został więcej niż jeden limit, stanowiąc, że limity mogą dotyczyć poszczególnych województw, zawodów lub rodzajów działalności jednostek przyjmujących. W sposób analogiczny do uzasadnienia dotyczącego art. 114a ust. 1 należy wyjaśnić ustanowienie kompetencji dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz elementów pozwalających na określenie więcej niż jednego limitu w tym obszarze. Ograniczenie określenia limitów tylko do zezwoleń, które nie są zezwoleniami kolejnymi w ramach tego samego przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, wynika z przyczyn analogicznych do ograniczenia zastosowanego w art. 127a ust. 1. Również bowiem w tym przypadku podstawa stosowania takich środków, jak ustanawianie limitów, musi mieć swoje umocowanie w art. 79 ust. 5 TFUE. W konsekwencji środki te nie powinny dotyczyć cudzoziemców, którzy zostali już przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i ubiegają się w ramach tego samego okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, który nie może być dłuższy niż 3 lata (w przypadku członków kadry kierowniczej i specjalistów) albo 1 rok (w przypadku stażystów), o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

Wzorem art. 114a ust. 3, osiągnięcie limitów określonych w drodze rozporządzenia w danym roku kalendarzowym powinno być ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Podstawę dla tej czynności będzie stanowił projektowany art. 139b ust. 3 ustawy o cudzoziemcach.

Zgodnie z projektowanym art. 139f ust. 1 pkt 5 z osiągnięciem limitu w danym roku kalendarzowym (tj. limitu, który będzie cudzoziemca dotyczył, co ma znaczenie zwłaszcza w przypadku określenia więcej niż jednego limitu przy uwzględnieniu kryteriów, o których mowa w art. 139b ust. 1) będzie się wiązała obligatoryjna podstawa do odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy. Organ rozstrzygający sprawę administracyjną udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (wojewoda lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców) będzie obowiązany uwzględnić osiągnięcie dotyczącego cudzoziemca limitu według stanu na dzień wydania decyzji przez ten organ.

W art. 139c przewiduje się, iż zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, w przypadku cudzoziemców odbywających staż, będzie udzielane na okres do 1 roku. W przypadku kadry kierowniczej oraz specjalistów będą miały zastosowanie ogólne uregulowania art. 98 ust. 2, przewidujące, iż zezwolenie na pobyt czasowy udzielane jest maksymalnie na okres 3 lat. Powyższe rozwiązanie dostosowuje polskie przepisy prawa do art. 12 dyrektywy 2014/66/UE, zgodnie z którym maksymalny okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa wynosi trzy lata, w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów, oraz jeden rok – w przypadku pracowników odbywających staż. Okres ważności zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie przy tym uwzględniał planowane okresy korzystania z mobilności do innych państw członkowskich UE, na podstawie tego zezwolenia.

Treść art. 139d jest analogiczna do uregulowań prawnych dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (odpowiednio art. 115 oraz art. 130).

Art. 139e określa przesłanki odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Przesłanka odmowy wszczęcia określona w pkt 1, dotycząca sytuacji, gdy pierwszy lub najdłuższy pobyt w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa ma mieć miejsce na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, wynika z konieczności wdrożenia art. 11 ust. 3 dyrektywy. Przesłanki art. 139e pkt 2 lit. f i g uwzględniają uregulowania art. 2 ust. 1

dyrektywy 2014/66/UE, określającego zakres stosowania dyrektywy, która ma zastosowanie tylko do obywateli państw trzecich, którzy w momencie składania wniosku mają miejsce pobytu poza terytorium państw członkowskich. Pozostałe przesłanki odmowy wszczęcia ww. postępowania określone w pkt 2 powiązane są z art. 2 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE, określającym, do jakich kategorii cudzoziemców dyrektywa nie ma zastosowania.

Określone w art. 7 dyrektywy 2014/66/UE przesłanki odrzucenia wniosku o udzielenie zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa zostały transponowane do prawa krajowego w art. 139f ust. 1. W ust. 2 tego artykułu przewidziano przesłanki odmowy udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zgodnie z art. 8 dyrektywy. W odniesieniu do przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia, określonej w art. 100 ust. 1 pkt 1, wyjaśnienia wymaga, że wymogi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu, to wymogi określone w art. 139a. Odniesienie się do okoliczności będących podstawą ubiegania się o udzielenie zezwolenia, które powinny uzasadniać pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące, odzwierciedla art. 1 lit. a dyrektywy, zgodnie z którym określa ona warunki wjazdu i pobytu przez okres dłuższy niż 90 dni.

Podstawy nieodnowienia oraz cofnięcia zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, przewidziane w art. 8 dyrektywy 2014/66/UE, zostały wdrożone do polskiego porządku prawnego w art. 139f ust. 2 oraz w art. 139g.

Art. 139h określa treść decyzji administracyjnej w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Powyższa regulacja prawna uwzględnia treść art. 13 ust. 6 dyrektywy 2014/66/UE, która pozwala państwom członkowskim zamieszczać dodatkowe informacje dotyczące działalności zawodowej obywatela państwa trzeciego w czasie przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, w formie zapisu na papierze.

Art. 139i ust. 1 określa wojewodę właściwego ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej jako organ właściwy do udzielenia lub odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. W ust. 2 przewidziano, że wydanie decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, powinno nastąpić

w terminie 90 dni od dnia złożenia kompletnego wniosku, natomiast w ust. 3 przewidziano zawieszenie biegu terminu załatwienia tej sprawy do czasu doręczenia wojewodzie wymaganych dokumentów, zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 dyrektywy.

W art. 139j przewidziano obowiązki informacyjne Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewody, związane z korzystaniem przez posiadaczy zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa z mobilności do innych państw członkowskich Unii Europejskiej, w związku z art. 23 ust. 2 oraz art. 26 dyrektywy. Zgodnie z ust. 1 Szef Urzędu będzie przekazywał wojewodzie, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, informacje dotyczące cudzoziemca, któremu zostało ono udzielone, lub zawiadomienie, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. c i f, uzyskane od innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Dotyczą one korzystania przez tego cudzoziemca z mobilności długoterminowej w innym państwie członkowskim lub zamiaru korzystania przez niego z mobilności krótkoterminowej w innym państwie członkowskim oraz – ewentualnie – sprzeciwu tego państwa w zakresie tej ostatniej mobilności. W ust. 2 przewidziano przekazywanie przez wojewodę Szefowi Urzędu kopii decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, jeżeli cudzoziemiec, któremu zostało ono udzielone, korzysta z mobilności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Natomiast zgodnie z ust. 3 Szef Urzędu będzie niezwłocznie przekazywał informację o cofnięciu wydanego dla cudzoziemca zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa organom państw członkowskich Unii Europejskiej, w których, zgodnie z przekazanymi informacjami, cudzoziemiec ten korzysta z mobilności. Powyższe regulacje uwzględniają uregulowania art. 23 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE, który przewiduje, iż w przypadku gdy pierwsze państwo członkowskie cofa zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, informuje o tym natychmiast organy drugiego państwa członkowskiego.

W art. 139k ust. 1 przewidziano, że w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest wyłącznie jednostka przyjmująca. Rozwiązanie to stanowi konsekwencję art. 98 ust. 1a, zgodnie z którym jednostka przyjmująca jest podmiotem wyłącznie uprawnionym do złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Rozwiązania te stanowią wyjątek od

uregulowań ogólnych dotyczących udzielania zezwoleń na pobyt czasowy, które przewidują, iż zezwolenia te udzielane są na wniosek cudzoziemca, który jest również jedyną stroną postępowania administracyjnego. Na treść proponowanego przepisu miał wpływ przede wszystkim fakt, iż dyrektywa 2014/66/UE ma zastosowanie tylko do cudzoziemców, którzy w momencie składania wniosku przebywają poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, a ponadto wobec tych, którzy zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego na warunkach określonych w tej dyrektywie. Powyższe uregulowanie prawne jest zgodne z treścią art. 11 ust. 1 ww. dyrektywy, który pozwala państwom członkowskim określić, czy wniosek ma składać obywatel państwa trzeciego czy jednostka przyjmująca. W ust. 2 przewidziano obowiązek jednostki przyjmującej niezwłocznego pisemnego zawiadomienia wojewody o każdej zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, zgodnie z art. 5 ust. 7 dyrektywy w postępowaniu w sprawie udzielenia tego zezwolenia. Treść art. 139k ust. 3, zgodnie z którym w postępowaniu w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest jednostka przyjmująca oraz cudzoziemiec, któremu zostało ono udzielone, uwzględnia natomiast uregulowania art. 15 ust. 3 ww. dyrektywy, który stanowi, między innymi, iż uzasadnienie decyzji o cofnięciu zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa jest wydawane na piśmie pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa i jednostce przyjmującej.

Zaproponowane w art. 139l rozwiązania dotyczące składania wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa są zbieżne z ogólnymi zasadami dotyczącymi składania wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, przewidzianymi w art. 108 ustawy o cudzoziemcach.

W art. 139m przewidziano obowiązek pisemnego zawiadomienia wojewody, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, przez jednostkę przyjmującą, w terminie 15 dni roboczych, o każdej zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielenia tego zezwolenia. Powyższy przepis wdraża do krajowego porządku prawnego art. 14 dyrektywy 2014/66/UE.

Projektowane przepisy prawa wprowadzają do działu V również rozdział 3b – Pobyt cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu mobilności.

Zgodnie z definicjami przewidzianymi w projekcie pojęcie mobilności oznacza uprawnienie cudzoziemca do wjazdu i pobytu na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej w celu wykonywania pracy w jednostce przyjmującej mającej siedzibę w danym państwie członkowskim Unii Europejskiej w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, wynikające z posiadania ważnego dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, niż to, w którym cudzoziemiec korzysta z tego uprawnienia. Pojęcie mobilności krótkoterminowej oznacza korzystanie z mobilności przez okres do 90 dni w dowolnym okresie liczącym 180 dni w każdym państwie członkowskim Unii Europejskiej, natomiast pojęcie mobilności długoterminowej obejmuje korzystanie z mobilności przez okres przekraczający 90 dni w danym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Zasady korzystania przez cudzoziemców z wewnątrzunijnej mobilności krótkoterminowej oraz długoterminowej, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, reguluje art. 21 oraz art. 22 dyrektywy 2014/66/UE.

W art. 139n ust. 1 przewidziano, iż warunkiem korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest otrzymanie przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców zawiadomienia od jednostki przyjmującej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które wydało temu cudzoziemcowi dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, o zamiarze korzystania przez cudzoziemca z tej mobilności. Możliwość wprowadzenia wymogu zawiadamiania o zamiarze korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej wynika z art. 21 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE. W art. 139n ust. 2 określono istotne elementy takiego zawiadomienia oraz przewidziano, iż dokonuje się go w języku polskim, zgodnie z art. 21 ust. 3 dyrektywy. Celem wprowadzenia obowiązku powiadomienia o zamiarze korzystania przez cudzoziemca posiadającego dokument pobytowy z adnotacją „ICT”, wydany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, z mobilności krótkoterminowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie gromadzenie danych o cudzoziemcach korzystających z mobilności krótkoterminowej

na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz kontrola długości okresu korzystania przez nich z tej mobilności. Podstawą legalnego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca korzystającego z mobilności krótkoterminowej będzie dokument pobytowy, wydany przez inne państwo członkowskie UE, z adnotacją „ICT”. Uprawnienie to będzie uwzględniane przez przepisy ustawy regulujące wjazd (projektowane art. 25 ust. 1a i art. 28 ust. 7) oraz zobowiązanie cudzoziemców do powrotu (projektowany art. 302 ust. 6).

Projektowane przepisy art. 139o–139x realizują postanowienia art. 22 dyrektywy 2014/66/UE dotyczące mobilności długoterminowej.

Art. 139o określa warunki udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. w sytuacji, kiedy cudzoziemiec posiadający zezwolenie pobytowe z adnotacją „ICT” w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej zamierza wykonywać pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w jednostce przyjmującej należącej do tego samego przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw co pracodawca macierzysty jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, przez okres przekraczający 90 dni. Przesłanki udzielenia tego zezwolenia wynikają z art. 22 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE.

Podobnie jak art. 139c ust.1, także art. 139p ust. 2 przewiduje, iż ww. zezwolenie w przypadku cudzoziemców odbywających staż będzie udzielane na okres do 1 roku. W przypadku kadry kierowniczej oraz specjalistów będą miały zastosowanie ogólne uregulowania art. 98 ust. 2, przewidujące, iż zezwolenie na pobyt czasowy udzielane jest maksymalnie na okres 3 lat. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie się przy tym udzielać na okres nie dłuższy niż okres ważności posiadanego przez cudzoziemca dokumentu pobytowego z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej. Powyższe rozwiązanie dostosowuje polskie przepisy prawa do art. 12 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE.

Treść art. 139q jest analogiczna do uregulowań prawnych dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (odpowiednio art. 115 oraz art. 130),

a także dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

Uregulowania prawne zawarte w art. 139r określają przypadki odmowy wszczęcia postępowania o zezwolenie na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej. Podobnie jak art. 139e, powyższy przepis uwzględnia przewidziany w art. 2 zakres stosowania dyrektywy 2014/66/UE.

Określone w art. 22 ust. 3 ww. dyrektywy przesłanki odrzucenia wniosku o mobilność długoterminową zostały przewidziane w art. 139s ust. 1, który wskazuje, w jakich przypadkach organ administracji publicznej będzie odmawiał udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej. W ust. 2 tego artykułu przewidziano przesłanki odmowy udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, zgodnie z art. 22 ust. 7 dyrektywy. W odniesieniu do przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia, określonej w art. 100 ust. 1 pkt 1, należy wyjaśnić, że wymogi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu, to wymogi określone w art. 139o. Odniesienie się do okoliczności będących podstawą ubiegania się o zezwolenie, które powinny uzasadniać pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące, odzwierciedla art. 1 lit. a dyrektywy, zgodnie z którym dyrektywa określa warunki wjazdu i pobytu przez okres dłuższy niż 90 dni, oraz art. 22 ust. 1 dyrektywy, zgodnie z którym mobilność długoterminowa jest wykonywana przez okres wynoszący ponad 90 dni na każde państwo członkowskie.

W art. 139t określono, iż zezwolenie na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej będzie się cofać w przypadkach analogicznych do przesłanek cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Opisany wyżej przepis uwzględnia uregulowania prawne art. 22 ust. 7 dyrektywy 2014/66/UE.

Uregulowania prawne art. 139u wzorowane są na ogólnych zasadach dotyczących składania wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, określonych w art. 108 ustawy o cudzoziemcach. Jednostka przyjmująca będzie obowiązana złożyć wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na tym terytorium. W takim przypadku zastosowanie

będzie miał przepis art. 108 ustawy o cudzoziemcach, dotyczący umieszczenia w dokumencie podróży cudzoziemca odcisku stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy oraz legalnego pobytu cudzoziemca w trakcie procedury udzielenia przedmiotowego zezwolenia. Natomiast w razie późniejszego wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – po złożeniu przez jednostkę przyjmującą wniosku o udzielenie tego zezwolenia – odpowiednie zastosowanie będą miały art. 108 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, dotyczące legalnego pobytu cudzoziemca w trakcie procedury udzielenia przedmiotowego zezwolenia. Przepisy te uwzględniają uprawnienia określone w art. 22 ust. 2 lit. c i d dyrektywy 2014/66/UE.

Art. 139w wskazuje, które przepisy regulujące zasady udzielania oraz cofania zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa mają również zastosowanie do zezwoleń na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej.

Przepis art. 139x ust. 1 nakłada na wojewodę obowiązek informowania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o udzieleniu lub cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej. Powyższa powinność wynika z faktu, iż Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie pełnił funkcję punktu kontaktowego dla celów dyrektywy 2014/66/UE. Art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. a przewiduje udzielanie informacji w zakresie udzielenia tego zezwolenia innym państwom członkowskim Unii Europejskiej, natomiast lit. g przewiduje przekazywanie danych statystycznych Komisji Europejskiej. Powyższy przepis wdraża do polskiego porządku prawnego uregulowania art. 22 ust. 6 ww. dyrektywy, który stanowi, iż drugie państwo członkowskie informuje właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego o wydaniu zezwolenia na mobilność długoterminową, jak również art. 24 ust. 1 dyrektywy, w zakresie przekazywania danych statystycznych. Z kolei zgodnie z ust. 2 Szef Urzędu będzie przekazywał wojewodzie, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, informacje, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. d, uzyskane od innych państw członkowskich Unii Europejskiej, tj. o cofnięciu temu cudzoziemcowi dokumentu pobytowego z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie. Powyższy przepis uwzględnia uregulowania art. 23 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE, który przewiduje, iż w przypadku gdy pierwsze państwo członkowskie cofa zezwolenie na przeniesienie wewnątrz

przedsiębiorstwa, informuje o tym natychmiast organy drugiego państwa członkowskiego. Informacja taka będzie stanowić podstawę do wszczęcia postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej.

Projektowane przepisy prawa przewidują także zmiany w rozdziale 5 – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej.

Na mocy art. 1 pkt 13 ustawy z dnia 10 września 2015 r. o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1582) zmienione zostało brzmienie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego. Przed wejściem w życie tego przepisu Prezes Głównego Urzędu Statystycznego miał obowiązek ogłaszania co pół roku w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w województwach, bez wypłat z zysku lub nadwyżki bilansowej w spółdzielniach, z uwzględnieniem sfery budżetowej bez dodatkowych wynagrodzeń rocznych, bez Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej i Telekomunikacji Polskiej – Spółka Akcyjna, w pierwszym i trzecim kwartale danego roku. Aktualne brzmienie art. 142 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o cudzoziemcach wprost odwołuje się do wynagrodzenia w trzecim kwartale roku poprzedzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 30 ust. 2 ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ma obowiązek ogłosić, tylko raz, do końca IV kwartału każdego roku, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w województwach za ubiegły rok. Proponowane nowe brzmienie art. 142 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o cudzoziemcach ma odzwierciedlać tę zmianę.

W art. 142 ust. 2 doprecyzowano, iż wymogi określone w ust. 1 pkt 3 ww. przepisu mają zastosowanie również do utworzonej przez cudzoziemca spółki komandytowej, komandytowo-akcyjnej, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej albo do spółki, do której cudzoziemiec przystąpił lub której udziały lub akcje objął lub nabył.

W art. 142a ust. 1 ustanawia się fakultatywną podstawę do wydania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia, w którym określona może zostać maksymalna liczba zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, które mogą zostać udzielone w danym roku kalendarzowym. Zezwolenie to udzielane jest cudzoziemcom, których celem pobytu jest wykonywanie pracy w wąskim zakresie, tj. pełnienie funkcji w zarządach spółek kapitałowych, i którzy są jednocześnie współnikami albo akcjonariuszami tych spółek. Zezwolenie to nie jest formalnie zezwoleniem na pobyt czasowy i pracę (jego podstawa materialnoprawna jest umiejscowiona w rozdziale 5 działu V ustawy o cudzoziemcach), ale jest komplementarne względem zezwolenia na pobyt czasowy i pracę uregulowanego w art. 126 ustawy, a ponadto w projekcie przewidziano dodanie nowego art. 143a do ustawy o cudzoziemcach, upodabniającego dodatkowo to zezwolenie do zezwolenia na pobyt czasowy i pracę (w zgodzie z art. 87 ust. 1 pkt 11a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który stanowi, iż to „na warunkach” określonych w zezwoleniu na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy). W konsekwencji zasadnym jest, aby również w odniesieniu do tego rodzaju zezwolenia na pobyt czasowy wprowadzić analogiczną delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do fakultatywnego określenia w rozporządzeniu limitów udzielonych zezwoleń. Wzorem delegacji ustawowej ustanowionej w projektowanym art. 114a ust. 1, rozporządzenie to powinno zostać wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Organ wydający rozporządzenie powinien uwzględnić przy tym potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich. Projektowany przepis zezwala na to, aby w rozporządzeniu określony został więcej niż jeden limit, stanowiąc, że limity mogą dotyczyć poszczególnych województw, zawodów, rodzajów umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy lub rodzajów działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej. W sposób analogiczny do uzasadnienia dotyczącego art. 114a ust. 1 należy wyjaśnić ustanowienie kompetencji dla ministra

właściwego do spraw wewnętrznych oraz elementów pozwalających na określenie więcej niż jednego limitu w tym obszarze.

Wzorem art. 114a ust. 3 osiągnięcie limitów określonych w drodze rozporządzenia w danym roku kalendarzowym powinno być ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Podstawę dla tej czynności będzie stanowił projektowany art. 142a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach.

Zgodnie z projektowanym art. 143 ust. 1 z osiągnięciem limitu w danym roku kalendarzowym (tj. limitu, który będzie cudzoziemca dotyczył, co ma znaczenie zwłaszcza w przypadku określenia więcej niż jednego limitu przy uwzględnieniu kryteriów, o których mowa w art. 142a ust. 1) będzie się wiązała obligatoryjna podstawa do odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy. Organ rozstrzygający sprawę administracyjną udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 142 ust. 3 (wojewoda lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców), będzie obowiązany uwzględnić osiągnięcie dotyczącego cudzoziemca limitu według stanu na dzień wydania decyzji przez ten organ.

Dodano nowy art. 143a, który określa, jakie informacje powinna zawierać decyzja w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej w przypadku cudzoziemca, którego celem pobytu jest wykonywanie pracy poprzez pełnienie funkcji w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, którą utworzył lub której udziały lub akcje objął lub nabył. Powyższa zmiana pozwala na realizację przepisu art. 87 ust. 1 pkt 11a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który stanowi, iż cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli m.in. posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, na warunkach określonych w tym zezwoleniu. Obecnie obowiązujące przepisy prawa nie przewidują obowiązku określania warunków udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, w decyzji o udzielaniu tego zezwolenia.

Kolejne zmiany przewidziano w rozdziale 6 – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach. W art. 144 ust. 1a przewiduje się ustawowe doprecyzowanie wysokości wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania,

których posiadanie stanowi jeden z wymogów udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach, o którym mowa w art. 144 ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym przyjęto, że wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu. W obecnym stanie prawnym art. 150 wskazuje, iż Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, między innymi minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów utrzymania. Określając wysokość ww. środków, Rada Ministrów jest obowiązana określić je w takiej wysokości, aby były one wystarczające na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, bez konieczności korzystania z pomocy społecznej na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Powyższa delegacja do wydania aktu wykonawczego nakłada na Radę Ministrów obowiązek każdorazowej zmiany ww. rozporządzenia w przypadku zmiany wysokości kryteriów dochodowych, określanych na podstawie tej ustawy. W związku z powyższym uznano za zasadne odstępianie od określania minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów utrzymania w rozporządzeniu Rady Ministrów, na rzecz wprowadzenia analogicznego przepisu ustawowego w tym zakresie.

Kolejna z zaproponowanych zmian dotyczy treści art. 144 ust. 2 i polega na wprowadzeniu możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach także w przypadku odbywania kursu przygotowawczego do podjęcia nauki na studiach w innym języku niż język polski.

W celu rozwiania wątpliwości przy stosowaniu art. 145 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, w przepisie tym doprecyzowano, iż pierwszego zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach udziela się cudzoziemcowi, który podejmuje stacjonarne studia wyższe lub studia doktoranckie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pierwszym roku studiów. Pierwsze zezwolenie na pobyt czasowy w tym celu udzielane jest na okres 15 miesięcy. Podobnie doprecyzowano również ust. 2 tego artykułu,

dotyczący okoliczności uzasadniających pobyt cudzoziemca przez okres krótszy niż rok. Zmiany w ust. 3 mają charakter redakcyjny. W nowym ust. 4 przewidziano natomiast udzielanie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach również na okres dłuższy o 3 miesiące od okresu studiów lub okresu kursu przygotowawczego, nie dłużej jednak niż na 3 lata. Dotychczas rozwiązanie takie nie było bowiem przewidziane w przypadku udzielania kolejnych zezwoleń na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach.

Art. 146, stanowiący przepis upoważniający do wydania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego rozporządzenia, które określa wzór zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów, został uchylony w związku z przeniesieniem jego treści do art. 148a ust. 1 i 2. W art. 148a ust. 1 określono dane lub informacje dotyczące cudzoziemca, jakie powinno zawierać zaświadczenie jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów. Treść powyższego zaświadczenia zostanie uzupełniona, w stosunku do dotychczasowej regulacji, o informacje na temat kierunku studiów lub dyscypliny naukowej albo artystycznej oraz odpłatności za odbywanie studiów. Informacje te są bowiem istotne w postępowaniu w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 144 ustawy o cudzoziemcach. Ust. 2 będzie natomiast stanowił przepis upoważniający do wydania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego rozporządzenia określającego wzór tego zaświadczenia, z uwzględnieniem wytycznych o treści analogicznej wobec przewidzianej w dotychczasowym przepisie upoważniającym.

W art. 150, w związku z regulacją art. 144 ust. 1a, proponuje się zmianę przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia. Zaproponowana zmiana przewiduje, iż przedmiotowe rozporządzenie będzie wydawane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i będzie określało jedynie minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, z uwzględnieniem zróżnicowania wysokości tych środków w zależności od państwa, z którego cudzoziemiec przybył. Ponadto rozporządzenie to ma określać, tak

jak przewidują to obecnie obowiązujące przepisy prawa, katalog dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania zgodnie z prawem środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania i kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w odniesieniu do cudzoziemca oraz członków jego rodziny.

Podobne zmiany, jak w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach, wprowadzono w rozdziale 7 – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych. W art. 151 ust. 1a przewiduje się ustawowe doprecyzowanie wysokości wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, których posiadanie stanowi jeden z wymogów udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych, o którym mowa w art. 151 ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym przyjęto, że wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu. Rozwiązanie jest analogiczne do przewidzianego w projektowanym art. 144 ust. 1a.

W art. 156 ust. 1a przewidziano, iż jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych udzielił Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w drugiej instancji, o zdarzeniach mogących stanowić przeszkodę w wykonaniu umowy o przyjęciu cudzoziemca w celu realizacji projektu badawczego jednostka naukowa informuje niezwłocznie wojewodę, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w pierwszej instancji. Przepis uzupełnia regulację ust. 1 tego artykułu. Rozwiązanie jest analogiczne do wprowadzanych w art. 113 ust. 2, art. 121 ust. 2 oraz w art. 134 ust. 1a.

Na wzór zmian w art. 150 ustawy o cudzoziemcach zmianie uległ także art. 157. Projekt zmian w ustawie o cudzoziemcach nowelizuje również rozdział 8 – Zezwolenie na pobyt czasowy dla członków rodzin obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz członków rodzin cudzoziemców. W art. 158 ust. 1 pkt 2 proponuje się wprowadzenie możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy małoletnim dzieciom cudzoziemca pozostającego w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku

małżeńskim z obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej i posiadającego zezwolenie na pobyt stały udzielone w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z obywatelem polskim.

Wprowadzenie art. 158a ma na celu wdrożenie do polskiego prawa krajowego orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-457/12 S. i G. Przepis ten przewiduje udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy dla członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemcowi będącemu dzieckiem obywatela polskiego lub jego małżonka w wieku do 21 lat lub pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka albo rodzicem obywatela polskiego lub jego małżonka, pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka, jeżeli obywatel polski zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i regularnie przemieszcza się do innego państwa członkowskiego UE w celu wykonywania pracy, a udzielenie zezwolenia jest konieczne do zapewnienia faktycznej możliwości korzystania przez tego obywatela ze swobody przepływu pracowników. Jeśli chodzi o małżonków obywateli polskich będących w opisanej wyżej sytuacji, mogą oni uzyskać zezwolenie na pobyt czasowy na podstawie art. 158 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach. Zezwolenie na podstawie art. 158a będzie udzielane na okres do 1 roku, w celu objęcia tym przepisem sytuacji regularnego przemieszczania się obywatela polskiego do innego państwa członkowskiego o częstotliwości uzasadniającej udzielenie tego zezwolenia członkowi rodziny.

Treść art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. ha oraz hb dostosowuje polskie prawo do uregulowań art. 19 ust. 1 i 2 dyrektywy 2014/66/UE, z których wynika, iż członkowie rodzin cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w celu korzystania z mobilności długoterminowej mogą ubiegać się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną. W art. 162 dotychczasowa treść ust. 1 zostanie oznaczona jako ust. 1a. W nowym ust. 1 określono okres ważności nowo wprowadzanego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 158a ustawy o cudzoziemcach, które będzie udzielane na okres do 1 roku, w celu uwzględnienia sytuacji regularnego przemieszczania się obywatela polskiego do innego państwa członkowskiego o częstotliwości uzasadniającej udzielenie tego zezwolenia członkowi jego rodziny. Zmiana brzmienia ust. 1a pkt 2 dotyczy okresu czasu, na jaki będzie mogło zostać udzielone zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia się

z rodziną, tj. do 3 lat, a nie – jak dotychczas – na 3 lata, i związana jest z potrzebą równego traktowania cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu łączenia rodzin z cudzoziemcami będącymi członkami rodzin obywateli polskich, którym na ogólnych zasadach udziela się zezwolenia na pobyt czasowy na okres nie dłuższy niż 3 lata lub przybywających na to terytorium w tym celu.

W art. 165 ust. 1 przewidziano, iż cudzoziemcowi odmawia się udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy dla członka rodziny – obywatela Rzeczypospolitej Polskiej lub w celu połączenia się z rodziną, gdy związek małżeński został zawarty w celu obejścia przepisów „ustawy”, a nie „niniejszej ustawy”. Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości, czy przepis obejmuje tylko obejście przepisów obowiązującej ustawy o cudzoziemcach.

Proponowana zmiana brzmienia art. 166 ustawy o cudzoziemcach ma charakter legislacyjny. W obecnym brzmieniu przepis ten odsyła do art. 101, składającego się z ustępów, gdy tymczasem nie dzieli się on na ustępy.

Nowelizacja art. 168 pozwala cudzoziemcom przebywającym w Rzeczypospolitej Polskiej na samodzielne ubieganie się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną. W ust. 1 tego artykułu przewidziano, że tylko wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną cudzoziemcowi przebywającemu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej składa cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego członek jego rodziny przybywa. W ust. 2 i 3 tego artykułu przewidziano z kolei, że złożenie przez cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną w imieniu członka rodziny tego cudzoziemca wymaga jego pisemnej zgody lub pisemnej zgody przedstawiciela ustawowego, chyba że wnioskodawca jest jego przedstawicielem ustawowym. Wyrażenie tej zgody jest natomiast równoznaczne z udzieleniem cudzoziemcowi zamieszkującemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pełnomocnictwa do działania w imieniu członka rodziny w danym postępowaniu. Rozwiązanie to jest wzorowane na rozwiązaniach przewidzianych w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przepisy ust. 4 i 5 mają na celu zapewnienie rozpatrywania wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną dla

członków rodziny pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa w tym samym czasie, co wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, w przypadku gdy wnioski te zostały złożone w tym samym czasie, zgodnie z art. 19 ust. 4 dyrektywy.

Zmiana w art. 169 ust. 1 jest analogiczna do zmiany w art. 165 ust. 1.

W art. 171 ust. 2 zaproponowano rozszerzenie katalogu okoliczności powodujących, że pobyt cudzoziemca, w stosunku do którego istnieje domniemanie, że jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 Kodeksu karnego przestaje uważać się za legalny, w związku z przekroczeniem lub usiłowaniem przekroczenia przez niego granicy wbrew przepisom prawa. Zmiana ta jest uzasadniona ze względu na charakter wydawanego cudzoziemcowi zaświadczenia potwierdzającego powyższe domniemanie. Zaświadczenie umożliwia pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie jego ważności, nie uprawnia ono jednak do przemieszczania się poza tym terytorium, w tym do poruszania się po innych państwach Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 6 dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami (Dz. Urz. UE L 261 z 06.08.2004, str. 19), państwa członkowskie zapewnią przyznanie zainteresowanym obywatelom państw trzecich okresu na zastanowienie się, umożliwiającego im odzyskanie równowagi i uniknięcie negatywnego wpływu ze strony sprawców przestępstw, tak aby osoby te mogły podjąć świadomą decyzję w zakresie podjęcia współpracy z właściwymi organami, przy czym okres przeznaczony na zastanowienie się nie daje uprawnień do pobytu na mocy dyrektywy. Uprawnienie do pobytu – zezwolenie na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi – uregulowane jest w art. 176 ustawy o cudzoziemcach, a jednym z warunków ubiegania się o udzielenie tego zezwolenia jest przebywanie przez cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przekroczenie lub usiłowanie przekroczenia granicy wbrew przepisom prawa stanowi wykroczenie, zgodnie z art. 49a ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, z późn. zm.). Tym samym takie działanie cudzoziemca może zostać uznane za naruszenie porządku publicznego. Zgodnie natomiast z ust. 4 art. 6 dyrektywy Rady 2004/81/WE państwo członkowskie może w każdej chwili zakończyć okres

przeznaczony na zastanowienie się z przyczyn związanych z porządkiem publicznym i ochroną bezpieczeństwa narodowego lub jeżeli właściwe organy stwierdziły, że dana osoba aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązała kontakt ze sprawcami przestępstw, o których mowa w art. 2 lit. b i c.

Zmiana pkt 2 w art. 176 jest uzasadniona ze względu na zmianę treści art. 185a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.) i innych przepisów dotyczących przesłuchania małoletniego w postępowaniu karnym. Projektowana zmiana ustawy o cudzoziemcach ma zabezpieczyć interes prawny małoletniego cudzoziemca, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o jakim mowa w art. 189a Kodeksu karnego. Modyfikacja przepisu oznacza, że zezwolenie na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi, o którym mowa w art. 176, będzie udzielane małoletniemu cudzoziemcowi, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, niezależnie od tego, czy podjął on współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o to przestępstwo.

Proponuje się również wprowadzenie zmian w rozdziale 11 – Zezwolenie na pobyt czasowy ze względu na inne okoliczności. Pierwsza z zaproponowanych zmian dotyczy uregulowań prawnych dotyczących udzielania zezwolenia na pobyt czasowy absolwentom polskich uczelni i polega na zmianie art. 188 ust. 3 pkt 2 oraz pkt 5. Zaproponowano odejście od wymogu posiadania stabilnego i regularnego źródła dochodu przez absolwenta polskiej uczelni w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy na rzecz posiadania przez niego zapewnionego utrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Zaproponowana w art. 188 ust. 6 zmiana wzorowana jest na rozwiązaniach przewidzianych dla studentów oraz naukowców. W przepisie tym przewiduje się ustawowe doprecyzowanie wysokości wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, których posiadanie stanowi jeden z wymogów udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu podjęcia lub kontynuacji nauki, o którym mowa w art. 187 pkt 1 lit. a ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym przyjęto, że wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń

pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu. Rozwiązanie jest analogiczne do przewidzianego w projektowanym art. 144 ust. 1a i art. 151 ust. 1a.

W art. 190 pkt 3 doprecyzowano, iż zezwolenie na pobyt czasowy dla absolwenta polskiej uczelni jest udzielane cudzoziemcowi na okres 1 roku jednorazowo oraz bezpośrednio po zakończeniu studiów. Celem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy absolwentom polskich uczelni poszukującym pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest bowiem umożliwienie poszukiwania pracy bezpośrednio po zakończeniu studiów, tj. ułatwienie pierwszego wejścia na polski rynek pracy. Zaproponowana w art. 194 zmiana treści przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia wykonawczego jest analogiczna do zmiany w art. 150 oraz art. 157.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w dziale VI – Zezwolenie na pobyt stały i zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE.

W art. 195 ust. 1 pkt 1 przesłanka udzielenia zezwolenia na pobyt stały została rozszerzona na dzieci cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, pozostające pod jego władzą rodzicielską, urodzone nie tylko w okresie ważności zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego poprzednio temu cudzoziemcowi, ale także urodzone w okresie pobytu tego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany albo w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem ochrony uzupełniającej. Rozwiązanie to pozwoli na objęcie tym przepisem również dzieci urodzone przed udzieleniem rodzicom zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w okresie pobytu rodzica na tym terytorium na podstawie uprawnień pobytowych udzielonych mu na czas nieoznaczony.

Zaproponowana w art. 195 ust. 1 pkt 4 zmiana ma charakter redakcyjny i polega na doprecyzowaniu, iż cudzoziemiec będący małżonkiem obywatela polskiego, aby uzyskać zezwolenie na pobyt stały, jest obowiązany „pozostawać w związku małżeńskim” zarówno w dacie wydania decyzji, jak również przez okres 3 lat przed jej wydaniem.

W art. 195 ust. 1 pkt 5 lit. c zrezygnowano z konieczności potwierdzania przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo handlu ludźmi, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, że cudzoziemiec ma uzasadnione obawy przed powrotem do państwa pochodzenia jako jednego z warunków udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach. Zmiana ta wychodzi ona naprzeciw wnioskowi prokuratury, która podnosiła, że nie ma możliwości potwierdzenia przedmiotowych obaw przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego. Należy pamiętać, że przestępstwo handlu ludźmi często powiązane jest z działalnością zorganizowanych grup przestępczych. Część działań podlegać może wyłączeniu do innych postępowań. Istnieje także możliwość zawieszenia postępowania w związku z wystąpieniem o międzynarodową pomoc prawną. Powyższe okoliczności wpływać mogą na brak możliwości wystawienia przez prokuratora potwierdzenia, które jest wymagane w świetle obowiązującego art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach, co potwierdza także dotychczasowa praktyka. Wykreślenie tego zapisu umożliwi oparcie się na innych niż potwierdzenie prokuratora przesłankach, jak np. na wyniku opracowanej przez grupę ekspercką ds. wsparcia ofiar handlu ludźmi grupy roboczej międzyresortowego Zespołu do Spraw Zwalczenia i Zapobiegania Handlowi Ludźmi i wdrożonej w 2015 r. „Oceny ryzyka w przypadku organizacji powrotu ofiary handlu ludźmi”. Wykorzystane mogą być także inne informacje pochodzące od podmiotów posiadających wiedzę o sprawie, działaniach sprawców i osób z nimi współpracujących, jak też informacje o aktualnej sytuacji w kraju pochodzenia ofiary handlu ludźmi.

W art. 195 ust. 1 pkt 6 lit. a i b zamieszczono dotychczasową treść pkt 6 i 7, natomiast w lit. c wprowadzono nową przesłankę udzielenia zezwolenia na pobyt stały. Proponuje się udzielanie tego zezwolenia cudzoziemcom, którzy bezpośrednio przed złożeniem wniosku w tej sprawie przebywali nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 4 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, i posiadają źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na utrzymaniu. W ten sposób cudzoziemcy wykonujący pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki będą mogli uzyskać zezwolenie pobytowe na czas nieoznaczony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na

korzystniejszych warunkach, niż przewidziane dla ogółu cudzoziemców, przez udzielanie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Rozwiązanie to będzie mogło być z jednej strony instrumentem przyciągającym cudzoziemców posiadających kwalifikacje do wykonywania pracy w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki do polskiego rynku pracy, z drugiej zaś strony będzie mogło stanowić zachętę do pozostania tej kategorii cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i związania się na stałe z polskim rynkiem pracy.

W art. 195 ust. 2 zaproponowano, aby do ustalenia polskiego pochodzenia osoby, o której mowa w ust. 1 pkt 3 tego artykułu, tj. osoby o polskim pochodzeniu, zamierzającej osiedlić się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe, miały zastosowanie przepisy art. 5 ust. 1 oraz odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1392, z późn. zm.).

Z kolei dodawany ust. 2a w art. 195 ma na celu doprecyzowanie, że do ustalenia, czy cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały na nowej podstawie art. 195 ust. 1 pkt 6 lit. c posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, stosuje się przepisy art. 114 ust. 2 tej ustawy.

Zmiana w ust. 3 ma charakter redakcyjny i wynika z zamieszczenia treści dotychczasowych art. 195 ust. 1 pkt 6 i 7 w ust. 1 pkt 6 lit. a i b tego artykułu.

Podobnie jak w przypadku przepisów regulujących odmowę wszczęcia zezwolenia na pobyt czasowy, tj. w art. 99 ust. 1, w art. 196 ust. 1, proponuje się zmianę wskazującą moment relewantny dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, którym będzie dzień złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia. Zmiana w pkt 4 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym ustępie. Zrezygnowano także z przesłanki odmowy wszczęcia wyżej wymienionego postępowania, wskazanej w art. 196 ust. 1 pkt 7, dotyczącej niezłożenia przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu w sytuacji, kiedy był do tego obowiązany. W miejsce opisanej wyżej przesłanki dodano nowy ust. 5, przewidujący odmowę wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie tego zezwolenia albo w terminie, o którym mowa w art. 203 ust. 5, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych

w celu wydania karty pobytu. W art. 203 ust. 5 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Powyższa zmiana ma na celu uwzględnienie sytuacji, gdy pomimo stawienia się osobiście przez cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały w urzędzie wojewody, w związku z obowiązkiem przewidzianym w art. 202 ust. 1 lub na wezwanie, zgodnie z art. 202 ust. 2, nie jest możliwe pobranie tych odcisków od cudzoziemca w tym dniu z różnych przyczyn zależnych od organu, takich jak problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Praktyka stosowania obowiązujących przepisów wykazała bowiem, że takie sytuacje się zdarzają, natomiast brakuje rozwiązań prawnych, które mogłyby mieć zastosowanie w takich przypadkach. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano podstawy do wyznaczenia terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, który byłby niezależny od terminu określonego w art. 202 ust. 2. Dlatego też w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo w urzędzie obsługującym wojewodę nastąpiło, a pomimo tego odciski linii papilarnych nie zostały pobrane, organ obecnie nie dysponuje skutecznym instrumentem dla zastosowania rygору odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 196 ust. 1 pkt 7 (którego treść zostaje przeniesiona do projektowanego ust. 5). Projektowana zmiana ma na celu zmianę tego stanu. Powyższe zmiany są analogiczne do tych, które przewidziano przy zezwoleniach na pobyt czasowy.

W art. 197 ust. 1 pkt 6 proponuje się zmianę, która ma doprowadzić do powstania instrumentu przeciwdziałania nadużyciom wynikającym z trwania związku małżeńskiego cudzoziemca z obywatelem polskim, z którego cudzoziemiec ten chce wywieść dla siebie korzyść w postaci uzyskania zezwolenia na pobyt stały. W obecnym brzmieniu przepis ten odwołuje się do tego, że „związek małżeński został zawarty w celu obejścia niniejszej ustawy”. W proponowanym brzmieniu, po pierwsze, odesłanie będzie następowało nie do „niniejszej ustawy”, jako aktu prawnego, którego obejście ma następować, ale do „ustawy”, a zatem również przepisów obowiązujących przed ogłoszeniem oraz przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Po drugie zaś, wzorem obecnie obowiązującego już art. 303 ust. 1 pkt 4, proponuje się, aby relewantny charakter miał nie tylko cel zawarcia związku

małżeńskiego, a zatem pewien fakt w ujęciu historycznym, niezmienny w czasie, ale również cel trwania tego związku małżeńskiego w chwili obecnej. W praktyce orzeczniczej organów administracji dostrzeżono bowiem przypadki, w których dochodziło do rozkładu pożycia pomiędzy małżonkami w stopniu, który umożliwiałyby orzeczenie o rozwiązaniu tego małżeństwa przez rozwód, jednak żaden z małżonków nie wyrażał zainteresowania wniesieniem powództwa, względnie małżonek będący cudzoziemcem czynił starania zmierzające do przedłużenia procesu z powództwa drugiego z małżonków tak, aby w stanie faktycznym, aktualnym na dzień wydawania decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, pozostawał on w związku małżeńskim z obywatelem polskim. W obecnym stanie prawnym brak zaś adekwatnego przepisu prawa materialnego w katalogu zawartym w art. 197 ust. 1, którego hipotezę realizowałyby jedna z powyżej opisanych sytuacji.

Proponuje się nadanie nowego brzmienia art. 198. Przepisy art. 198 dotyczą możliwości niestosowania przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt stały z uwagi na znajdowanie się danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, a w szczególności względy humanitarne lub wynikające z zobowiązań międzynarodowych. W ust. 2 przewidziano ponadto możliwość przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. W obecnym stanie prawnym organ odwoławczy nie ma takiej możliwości, a powyższe konsultacje może przeprowadzać tylko organ pierwszej instancji. Brak możliwości przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez organ odwoławczy stwarza problem, w przypadku gdy odmiennie od wojewody oceni on istnienie podstaw udzielenia zezwolenia na pobyt stały, a organ pierwszej instancji dotąd nie zasięgał ww. opinii. Regulacje te są analogiczne w stosunku do regulacji wprowadzanych w art. 100 ust. 1a i 1b.

W art. 201 ust. 3 zmieniono właściwość miejscową wojewody, który będzie wydawał decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt stały. Analogicznie w stosunku do zmiany w art. 104 ustawy zaproponowano, aby decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt stały wydawał wojewoda, który tego zezwolenia udzielił, a nie wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Dodatkowo, mając na uwadze to,

że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., może wydać decyzję reformatoryjną, tj. uchylającą w całości decyzję wojewody o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, i orzec w tej sprawie co do istoty w ten sposób, że sam udzieli cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, podstawę kompetencyjną dla wydania w pierwszej instancji decyzji w sprawie cofnięcia tego zezwolenia należało rozszerzyć na wojewodę, który orzekł w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały. W przeciwnym razie nie byłoby organu właściwego do cofnięcia tego zezwolenia. Ponadto w przepisie przewidziano komendanta placówki Straży Granicznej jako organ uprawniony do występowania z wnioskiem do wojewody o cofnięcie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały. Wszystkie terenowe organy Straży Granicznej są bowiem uprawnione do prowadzenia kontroli legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Tym samym mogą w jej toku badać, czy wobec cudzoziemca zachodzą przesłanki cofnięcia tego zezwolenia. Ma to także uzasadnienie ze względu na przyjęty zakres podziału zadań pomiędzy terenowe organy Straży Granicznej na szczeblu placówki i komendy oddziału Straży Granicznej – komendant oddziału (pomimo posiadania także uprawnień wykonawczych), co do zasady, sprawuje nadzór nad wykonywaniem zadań przez komendantów podległych mu placówek Straży Granicznej.

Treść art. 202 ust. 4 została doprecyzowana poprzez wyraźne określenie, iż obecność małoletniego cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały jest wymagana, jeżeli w dniu złożenia wniosku w tej sprawie miał on ukończony 6. rok życia oraz poprzez odesłanie do odpowiedniego stosowania ust. 2 omawianego przepisu, ponieważ w obecnie obowiązujących przepisach takiego odesłania brakuje. Jest to zmiana analogiczna do zmiany w art. 105 ust. 4. W art. 202 ust. 5 doprecyzowano, iż wymogu dotyczącego terminu złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do urodzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej małoletniego dziecka cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, oraz do dziecka obywatela polskiego, które pozostaje pod władzą rodzicielską tego obywatela. W przepisie chodziło bowiem o brak obowiązku złożenia wniosku o udzielenie takiemu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nie dodatkowo o brak obowiązku złożenia wniosku w tej sprawie osobiście. Zgodnie bowiem z art. 202 ust. 4

przy składaniu przedmiotowego wniosku wymagana jest obecność cudzoziemca będącego osobą małoletnią, która ukończyła 6. rok życia. Przepis doprecyzowano także poprzez uzupełnienie, że w przypadku małoletniego dziecka cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, chodzi o dziecko urodzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tak, aby przepis ten odpowiadał treści art. 196 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, którego stanowi konsekwencję.

W dodawanym art. 203 ust. 5 przewidziano wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Szersze uzasadnienie tej zmiany zamieszczono przy uzasadnieniu regulacji art. 196 ust. 5.

Zmiany w art. 205 są konsekwencją zmian wprowadzanych w art. 197 ust. 1 pkt 6 ustawy. W art. 207 treść ust. 8 doprecyzowuje się analogicznie do brzmienia art. 109 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach.

W dodawanym art. 207a zaproponowano, podobnie jak w art. 113a, w odniesieniu do postępowań w sprawie zezwoleń na pobyt czasowy, iż w postępowaniu w sprawie udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na pobyt stały stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, którego ww. postępowanie dotyczy. Powyższa zmiana pozwoli na usprawnienie postępowań administracyjnych w tych sprawach.

W art. 211 ust. 1, przewidującym warunki udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w pkt 3 proponuje się wprowadzenie wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego. Powyższy warunek jest pierwszym wymogiem integracyjnym wprowadzanym jak dotąd w przepisach dotyczących przyjmowania cudzoziemców na terytorium naszego kraju. Znajomość języka polskiego będzie potwierdzana urzędowym poświadczeniem znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. poz. 224, z późn. zm.), na poziomie biegłości językowej co najmniej B1, świadectwem ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59 i 949) lub uczelni w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842,

z późn. zm.), z wykładowym językiem polskim, albo świadectwem ukończenia za granicą podobnej szkoły lub uczelni z wykładowym językiem polskim, analogicznie do rozwiązań przyjętych w art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim. W projekcie doprecyzowano pojęcie szkoły, w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych w stosowaniu tych przepisów. Zgodnie z ust. 4 tego artykułu z wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego będą zwolnione małoletnie dzieci, które do dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE nie ukończyły 16. roku życia. Zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE jest uregulowane na poziomie unijnym w dyrektywie Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich, będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44, z późn. zm.). Zgodnie z art. 5 ust. 2 tej dyrektywy państwa członkowskie mogą zażądać od obywateli państwa trzeciego, aby spełniali oni warunki integracji, zgodnie z prawem krajowym. Jak wynika ze sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania dyrektywy 2003/109/WE dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (KOM(2011) 585 wersja ostateczna) Austria, Czechy, Niemcy, Estonia, Grecja, Francja, Włochy, Litwa, Łotwa, Malta, Holandia, Portugalia oraz Rumunia uzależniają udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE od spełnienia warunków integracji, obejmujących, między innymi, znajomość języka danego państwa członkowskiego. Zmiana treści ust. 2 w art. 211 wynika z konieczności doprecyzowania tego przepisu, przewidującego określone warunki co do okresu czasu poprzedzającego datę złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w którym cudzoziemiec powinien osiągać określony miesięczny dochód. Obecne brzmienie przepisu może prowadzić do mylnego wniosku, że relewantny charakter ma wyłącznie jeden z okresów poprzedzających datę złożenia wniosku, nie ma zaś takiego znaczenia to, czy cudzoziemiec w dniu wydania decyzji rozstrzygającej sprawę udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu. Proponowana zmiana ma na celu usunięcie wszelkich wątpliwości, że na spełnienie wymogu materialnoprawnego wynikającego z art. 211 ust. 1 pkt 1 ma składać się łącznie: posiadanie stabilnego i regularnego źródła dochodu o określonej wysokości w dacie wydawania decyzji, jak

również osiągnięcie dochodu spełniającego przewidziane wymogi w okresie, odpowiednio, 2 albo 3 lat poprzedzających dzień złożenia wniosku inicjującego postępowanie w tej sprawie.

W art. 212 ust. 2 pkt 7 przewidziano, że do 5-letniego okresu pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uprawniającego do uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, nie zalicza się pobytu cudzoziemca, o którym mowa w art. 139a ust. 1 oraz art. 139o ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, tj. którego celem pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub korzystanie z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 2 lit. e dyrektywy nie stosuje się jej do obywateli państw trzecich w przypadkach, w których ich zezwolenie na pobyt zostało formalnie ograniczone. Zgodnie natomiast z art. 12 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE maksymalny okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa wynosi trzy lata, w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów, oraz jeden rok – w przypadku pracowników odbywających staż. Po upływie tego okresu osoby te opuszczają terytorium państw członkowskich, chyba że otrzymały zezwolenie na pobyt na innej podstawie, zgodnie z przepisami unijnymi lub krajowymi.

Proponowana zmiana brzmienia art. 212 ust. 4 ma charakter doprecyzowujący. Obecnie brzmienie tego przepisu może sugerować, że w przypadkach w nich określonych nie ma zastosowania w całości ust. 3, który stanowi podstawę fikcji prawnej pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznawanego za nieprzerwany. Oznaczałoby to zaś, że w przypadkach określonych w ust. 4 pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinien być nieprzerwany w dosłownym znaczeniu tego słowa, a zatem bez jakichkolwiek przerw faktycznych. Tymczasem funkcja art. 212 ust. 4 jest zupełnie inna. Przepis ten ustanawia wyjątki jedynie od maksymalnych okresów przerw w pobycie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynikających z ust. 3 i ta właśnie funkcja ma być uwypuklona w proponowanym brzmieniu.

Podobnie jak w przypadku przepisów regulujących odmowę wszczęcia zezwolenia na pobyt czasowy, tj. w art. 99 ust. 1, oraz zezwolenia na pobyt stały, tj. w art. 196 ust. 1, w art. 213, zaproponowano zmianę wskazującą moment relewantny dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie

udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, którym będzie dzień złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia. Zmiana w wyodrębnionym ust. 1 pkt 5 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym ustępie. Zrezygnowano także z przesłanki odmowy wszczęcia wyżej wymienionego postępowania, wskazanej w art. 213 ust. 1 pkt 8, dotyczącej niezłożenia przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu w sytuacji, kiedy był do tego obowiązany. W miejsce opisanej wyżej przesłanki dodano nowy ust. 2, przewidujący odmowę wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie tego zezwolenia albo w terminie, o którym mowa w art. 219 ust. 6, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu. W art. 219 ust. 6 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Powyższa zmiana ma na celu uwzględnienie sytuacji, gdy pomimo stawienia się osobiście przez cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w urzędzie wojewody, w związku z obowiązkiem przewidzianym w art. 202 ust. 1 lub na wezwanie, zgodnie z art. 202 ust. 2 (w związku z art. 223), nie jest możliwe pobranie tych odcisków od cudzoziemca w tym dniu, z różnych przyczyn zależnych od organu, takich jak problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Praktyka stosowania obowiązujących przepisów wykazała bowiem, że takie sytuacje się zdarzają, natomiast brakuje rozwiązań prawnych, które mogą mieć zastosowanie w takich przypadkach. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano podstawy do wyznaczenia terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, który byłby niezależny od terminu określonego w art. 202 ust. 2. Dlatego też w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo w urzędzie obsługującym wojewodę nastąpiło, a pomimo tego odciski linii papilarnych nie zostały pobrane, organ obecnie nie dysponuje skutecznym instrumentem dla zastosowania rygoru odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o którym mowa w art. 213 pkt 8 (którego treść zostaje przeniesiona do projektowanego ust. 2). Projektowana zmiana ma na celu zmianę tego stanu. Powyższe zmiany są analogiczne do tych, które przewidziano przy zezwoleniach na pobyt czasowy oraz na pobyt stały. Ponadto w art. 213,

w wyodrębnionym przepisie ust. 1 pkt 1 lit. g, przewidziano, iż odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, tj. zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub w celu mobilności długoterminowej. Uzasadnienie wprowadzenia tej zmiany jest analogiczne do uzasadnienia zmiany w art. 212 ust. 2 pkt 7.

W art. 218 ust. 2 zmieniono właściwość miejscową wojewody, który będzie wydawał decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Analogicznie w stosunku do zmiany w art. 104 oraz w art. 201 ust. 3 ustawy zaproponowano, aby decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydawał wojewoda, który tego zezwolenia udzielił, a nie wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Dodatkowo, mając na uwadze to, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., może wydać decyzję reformatoryjną, tj. uchylającą w całości decyzję wojewody o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, i orzec w tej sprawie co do istoty w ten sposób, że sam udzieli cudzoziemcowi tego zezwolenia, podstawę kompetencyjną dla wydania w pierwszej instancji decyzji w sprawie cofnięcia tego zezwolenia należało rozszerzyć na wojewodę, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w pierwszej instancji. W przeciwnym razie nie byłoby organu właściwego do cofnięcia tego zezwolenia. W przepisie przewidziano także komendanta placówki Straży Granicznej jako organ uprawniony do występowania z wnioskiem do wojewody o cofnięcie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Zmiana ta jest analogiczna do zmiany wprowadzanej w art. 201 ust. 3.

W dodawanym art. 219 ust. 6 przewidziano wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Szersze uzasadnienie tej zmiany zamieszczono przy uzasadnieniu regulacji art. 213 ust. 2.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w dziale VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom. W art. 228 pkt 1 doprecyzowano, iż w dokumentach wydawanych cudzoziemcom nie umieszcza się podpisu ich posiadacza, gdy są one wydawane osobie małoletniej, która nie miała ukończonego 13. roku życia w dniu złożenia wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu lub dokumentu, lub też w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały albo zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w przypadku wydawania pierwszej karty pobytu, jak również w dniu wydania z urzędu polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca lub tymczasowego polskiego dokumentu podróży cudzoziemca. Zmiana polega na określeniu momentu istotnego dla oceny, czy cudzoziemiec nie osiągnął wieku określonego w tym przepisie. Z kolei zgodnie ze zmianą w pkt 2 w dokumentach wydawanych cudzoziemcom nie będzie się umieszczać podpisu ich posiadacza, gdy są one wydawane osobie, która z powodu swojej niepełnosprawności nie może złożyć podpisu samodzielnie, niezależnie od wieku tej osoby.

W art. 229 ust. 2 doprecyzowano, w jakiej sytuacji cudzoziemcowi wydaje się pierwszą kartę pobytu, o której mowa w przepisach działu VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom. Zgodnie z tym przepisem „pierwszą kartą pobytu” jest karta pobytu wydana cudzoziemcowi bezpośrednio po udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub po uzyskaniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. Art. 229 ust. 4 pkt 1 został zmodyfikowany w celu uwzględniania zmian wprowadzanych w art. 168. Tylko w przypadku udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną cudzoziemcowi, który w dniu złożenia wniosku w tej sprawie przez cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przebywał poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, pierwszą kartę pobytu będzie się wydawało na wniosek cudzoziemca. Gdy cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej samodzielnie złoży wniosek o udzielenie tego zezwolenia, po jego udzieleniu karta pobytu zostanie wydana z urzędu. Zgodnie z dodawanym w ust. 4 pkt 1a na wniosek cudzoziemca będzie również wydawana pierwsza karta pobytu w związku z udzieleniem zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności

długoterminowej. W przypadku tych zezwoleń wnioski o udzielenie zezwolenia jest bowiem składany nie przez cudzoziemca, ale przez jednostkę przyjmującą.

W art. 232 ust. 3 mowa jest o tym, że zaświadczenie potwierdzające fakt utraty lub uszkodzenia dokumentu ważne jest, co do zasady, do dnia wydania cudzoziemcowi kolejnego dokumentu, nie dłużej jednak niż przez 2 miesiące. Poszczególne przepisy działu VII z utratą lub uszkodzeniem dokumentu wiążą zaś podstawę do jego wymiany, a nie wydania kolejnego dokumentu (art. 241 pkt 3 i 4, art. 256 pkt 3 i 4, art. 265 w zw. z art. 256 czy art. 280 w zw. z art. 256). Proponowane brzmienie ma zatem na celu jedynie ujednolicenie nazewnictwa w dziale VII.

Proponowana w art. 233 ust. 2 zmiana ma charakter analogiczny w stosunku do zmiany w art. 232 ust. 3.

Celem zmiany brzmienia art. 237 ust. 1 pkt 3 jest umożliwienie skorzystania z ulgi w opłacie za wydanie karty pobytu, która została wydana z urzędu. W obecnym brzmieniu jest to możliwe jedynie wówczas, gdy został złożony wniosek o wymianę lub wydanie karty pobytu. Co do zasady zaś pierwszą kartę pobytu, zgodnie z art. 229 ust. 2, wydaje się z urzędu. Aktualnie art. 237 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach przewiduje ulgi w opłacie za wydanie lub wymianę dokumentów, o których mowa w art. 226 tej ustawy, m.in. dla małoletnich cudzoziemców, którzy w dniu złożenia wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu lub dokumentu nie ukończyli 16 lat. Celem regulacji było stosowanie tej ulgi przy wydawaniu lub wymianie dokumentów, o których mowa w art. 226 tej ustawy, w tym karty pobytu, wobec wszystkich małoletnich cudzoziemców, którzy nie ukończyli 16 lat. Redakcja pkt 3 tego przepisu, odnosząca się do dnia złożenia przez małoletniego wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu, nie uwzględniała natomiast faktu, iż w przypadku zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie składany jest wniosek o udzielenie zezwolenia pobytowego, po udzieleniu którego karta pobytu jest wydawana z urzędu. Wniosek o wydanie karty pobytu jest natomiast składany tylko w przypadkach, o których mowa w art. 229 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach, tj. gdy cudzoziemiec przybywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium w celu połączenia z rodziną lub jest członkiem najbliższej rodziny repatrianta, lub uzyskał zgodę na pobyt ze względów humanitarnych. Konsekwencją obecnej regulacji jest nierówne traktowanie małoletnich cudzoziemców znajdujących się w podobnej sytuacji pod względem

wysokości opłaty za wydanie karty pobytu. W wyniku zmiany redakcji przepisu ulga w opłacie będzie przysługiwać małoletnim cudzoziemcom, którzy w dniu złożenia wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu lub dokumentu lub w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w przypadku wydawania pierwszej karty pobytu, nie ukończyli 16 lat.

W art. 244 ust. 1 przewidziano zamieszczanie w kartach pobytu wydawanych cudzoziemcom nowych adnotacji: „ICT” – w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, oraz adnotacji „mobile ICT” – w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej. Obowiązek zamieszczania takich adnotacji w powyższych dokumentach wynika z art. 13 ust. 4 oraz z art. 22 ust. 4 dyrektywy 2014/66/UE.

W art. 246, w wyodrębnionym ust. 1, w sposób wyraźny uzupełniono przepis o organ właściwy do wymiany karty pobytu, który pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca składającego wniosek m.in. o wymianę karty pobytu, tj. w przypadku już obecnie przewidzianym w pkt 3 tego artykułu. W dodawanym ust. 2 przewidziano wyznaczenie przez organ właściwy do wydania lub wymiany karty pobytu terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku gdy z przyczyn zależnych od tego organu nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Rozwiązanie jest analogiczne do wprowadzanego przy wnioskach o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie.

Treść art. 247, dotycząca odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania karty pobytu lub jej wymiany z uwagi na niezłożenie przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych, została zmodyfikowana analogicznie do zmian wprowadzanych w odpowiednich przepisach w zakresie postępowań o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie o cudzoziemcach (w art. 99 ust. 1a, w art. 196 ust. 5 i w art. 213 ust. 2).

W art. 248 ust. 2 doprecyzowano, iż w przypadku gdy karta pobytu została wydana cudzoziemcowi, który nie miał ukończonego 13. roku życia w dniu jej odbioru, odbiera tę kartę jego przedstawiciel ustawowy lub kurator. Zmiana polega na określeniu

momentu istotnego dla oceny, czy cudzoziemiec nie osiągnął wieku określonego w tym przepisie.

W art. 249 ust. 3 zmiana polega na aktualizacji przepisu przewidującego obowiązek niezwłocznego zwrotu karty pobytu zmarłego cudzoziemca organowi, który kartę wydał. Zgodnie z dotychczasową regulacją, obowiązek ten spoczywał na osobie obowiązanej do zgłoszenia zgonu na podstawie art. 65 ustawy z dnia 29 września 1986 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2011 r. poz. 1264 oraz z 2012 r. poz. 1529). Ustawa ta została zastąpiona przez ustawę z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 2064). Zgodnie z art. 93 ust. 2 tej ustawy, zgłoszenia zgonu dokonuje podmiot uprawniony do pochówku na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2126, z późn. zm.). W związku z powyższym treść przepisu uwzględnia bezpośrednio odesłanie do ww. ustawy. W art. 278 ust. 1 w sposób wyraźny uzupełniono przepis o organ właściwy do wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, który pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca składającego wnioski o wydanie lub wymianę tego dokumentu, tj. w przypadkach już obecnie przewidzianych w tym przepisie. W dodawanym ust. 1a przewidziano wyznaczenie przez organ właściwy do wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku gdy z przyczyn zależnych od tego organu nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Rozwiązanie jest analogiczne do wprowadzanego przy wnioskach o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie, a także przy wnioskach o wydanie lub wymianę karty pobytu. Treść ust. 2, dotycząca odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” z uwagi na niezłożenie przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych, została zmodyfikowana analogicznie do zmian wprowadzanych w odpowiednich przepisach w zakresie postępowania o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie o cudzoziemcach oraz postępowania o wydanie lub wymianę karty pobytu (w art. 99 ust. 1a, w art. 196 ust. 5, w art. 213 ust. 2 i w art. 247).

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w dziale VIII – Kontrola legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i zobowiązanie cudzoziemca do powrotu, w rozdziale 2 – Zobowiązanie cudzoziemca

do powrotu, w rozdziale 3 – Zgoda na pobyt ze względów humanitarnych oraz zgoda na pobyt tolerowany oraz w rozdziale 6 – Przekazanie do innego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 31), zwanego dalej „rozporządzeniem 604/2013”, cudzoziemca, który nie ubiega się o udzielenie ochrony międzynarodowej.

W celu zapewnienia pełnej zgodności z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE dodaje się ust. 1a w art. 299. W „Ocenie zgodności polskich przepisów z przepisami dyrektywy 2008/115/WE” Komisja Europejska wskazała, że obowiązek, o którym mowa w ust. 2 art. 6 dyrektywy, musi być wyraźnie określony w krajowym ustawodawstwie, a rozwiązanie zawarte w obecnym art. 303 ust. 1 pkt 7 i art. 314 ustawy o cudzoziemcach uznała za niewystarczające. Zgodnie z projektowaną regulacją obowiązek niezwłocznego wyjazdu na terytorium państwa, które udzieliło zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia uprawniającego cudzoziemca do pobytu na terytorium tego państwa, będzie stosowany wobec cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające do pobytu udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, a nie jak dotychczas – udzielone przez inne państwo obszaru Schengen. Ponadto proponuje się zmianę brzmienia obecnego art. 299 ust. 6 przez, po pierwsze, zmianę struktury tego przepisu. Odpowiedniki dzisiejszych pkt 1–3 zostaną umieszczone w nowym pkt 1 w ramach lit. a–c, a jednocześnie dodany zostanie nowy pkt 2. Dodatkowo w nowym pkt 1 lit. a, stanowiącym odpowiednik obecnego pkt 1, dodaje się nowe rodzaje decyzji administracyjnych kończących postępowania administracyjne, z których trwaniem wiąże się uprawnienie do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznawanego za legalny, tj. decyzji o umorzeniu tych postępowań. W obecnym stanie prawnym art. 299 ust. 6 pkt 1 nie stwarza możliwości legalnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak postępowanie w sprawie przedłużenia wizy Schengen lub wizy krajowej, w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE zostało zakończone rozstrzygnięciem formalnym, a nie merytorycznym. Projektowana zmiana ma na celu umożliwienie takiego wyjazdu.

Po drugie zaś, projektowany nowy pkt 2 ma na celu umożliwienie cudzoziemcowi zgodnego z prawem opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak w szczególnie uzasadnionym przypadku, ze względu na stan zdrowia, nie mógł być on przekazany do państwa trzeciego. To zaś, że cudzoziemcowi odmówiono wjazdu na granicy, uzasadnia krótki, w porównaniu do nowego pkt 1, termin dobrowolnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dodanie ust. 8a ma na celu uregulowanie sytuacji cudzoziemców, wobec których przed wydaniem określonych w ww. przepisach decyzji wszczęto postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub została wydana decyzja w tej sprawie. Dotychczasowe wątpliwości dotyczyły przede wszystkim postępowania organów Straży Granicznej w przypadku zawieszono postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu w związku ze złożeniem przez cudzoziemca pierwszego wniosku o udzielenie mu ochrony międzynarodowej czy też terminu, w jakim cudzoziemiec ma obowiązek opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku wydania mu wcześniej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ze wskazanym terminem dobrowolnego wyjazdu. W tym kontekście należy mieć na względzie uzasadnienie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie C-601/15 PPU (J.N. przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie), w którym Trybunał uznał, że skuteczność (*effet utile*) dyrektywy 2008/115/WE wymaga, aby procedura wszczęta na mocy tej dyrektywy, w ramach której wydano decyzję nakazującą powrót, wraz z ustanowieniem zakazu wjazdu w stosownym przypadku, mogła zostać ponownie podjęta na etapie, na którym została przerwana ze względu na złożenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, w sytuacji, kiedy wniosek ten został oddalony w pierwszej instancji. Państwa członkowskie są bowiem zobowiązane do nieutrudniania realizacji celu, do realizacji którego dąży ta ostatnia dyrektywa, polegającego na ustanowieniu skutecznej polityki wydalania i powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich. Zmiana w treści ust. 9 ma na celu ujednoczenie trybu postępowania wobec cudzoziemców; rozwiązanie to przyjęto dla wszystkich przypadków określonych w ust. 6.

Projektowana zmiana w art. 302 ust. 1 pkt 16 lit. a ma charakter legislacyjny i polega na zmianie odesłania.

W art. 302 ust. 4 proponuje się zmianę brzmienia obecnie obowiązującego przepisu. Przepis ten wyłącza stosowanie art. 302 ust. 1 pkt 4 (stanowiącego podstawę wydania

decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w związku z wykonywaniem przez cudzoziemca pracy bez wymaganego zezwolenia na pracę lub zarejestrowanego w powiatowym urzędzie pracy oświadczenia pracodawcy o zamiarze powierzenia mu wykonywania pracy, lub w przypadku ukarania karą grzywny za nielegalne wykonywanie pracy) w przypadkach, o których mowa w art. 120 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Stanowi zatem odesłanie do konkretnego przepisu statuującego wykroczenie. Zgodnie z art. 120 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, kto za pomocą wprowadzenia cudzoziemca w błąd, wyzyskania błędu, wykorzystania zależności służbowej lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania doprowadza cudzoziemca do nielegalnego wykonywania pracy, podlega karze grzywny do 10 000 zł. Pojawia się zatem wątpliwość, czy owo odesłanie odnosi się tylko do znamion przedmiotowych, czy też także do znamion podmiotowych tego wykroczenia oraz przypisania sprawcy winy za wykroczenie. W ocenie projektodawcy wyjątek powinien mieć miejsce dopiero w przypadku przypisania odpowiedzialności wykroczeniowej sprawcy czynu z art. 120 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które to wykroczenie doprowadziło do stanu, że cudzoziemiec – do którego miała zostać skierowana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu – dopuścił się zachowań przewidzianych w art. 302 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach. Proponowane brzmienie ma za zadanie usunięcie wszelkich wątpliwości w tym zakresie.

Proponowany nowy przepis art. 302 ust. 4a, w zamyśle projektodawcy, ma stanowić remedium na zbyt automatyczne, w niektórych przypadkach, stosowanie art. 302 ust. 1 pkt 4 i 5, prowadzące nierzadko do skutków nieproporcjonalnych i wykraczających poza cele istnienia tych przepisów, tj. ochronę polskiego rynku pracy. Organ administracji będzie zatem obowiązany do oceny, czy szczególnie ważny interes cudzoziemca nie przemawia za tym, aby w konkretnej sprawie dotyczącej zobowiązania danego cudzoziemca do powrotu nie odstąpić od stosowania art. 302 ust. 1 pkt 4 i 5 i wydania wobec cudzoziemca decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Podkreślić należy jednak, że „szczególnie ważny interes cudzoziemca” to kwalifikowana postać interesu, w konsekwencji czego podstawy wyłączenia stosowania art. 302 ust. 1 pkt 4 i 5 nie są z założenia szerokie.

W ust. 6 przewidziano wyłączenie przepisu ust. 1 pkt 2, stanowiącego podstawę wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w związku z nieopuszczeniem przez niego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po wykorzystaniu dopuszczalnego okresu pobytu na terytorium wszystkich lub niektórych państw obszaru Schengen. Chodzi tu o pobyt, do którego był uprawniony bez konieczności posiadania wizy w każdym okresie 180 dni, w przypadku gdy przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, i celem jego pobytu na tym terytorium jest wykonywanie pracy jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni. Taki cudzoziemiec będzie bowiem mógł korzystać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z mobilności krótkoterminowej w szerszym zakresie, niż jest przewidziany zgodnie z ogólnymi zasadami pobytu w strefie Schengen, tj. przez okres wynoszący do 90 dni w dowolnym okresie liczącym 180 dni na każde państwo członkowskie Unii Europejskiej, a nie w całej strefie Schengen. Ponadto posiadacze zezwoleń pobytowych z adnotacją „ICT”, wydanych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, niestosujące jeszcze w pełni dorobku prawnego Schengen, będą mogli podróżować na podstawie tego zezwolenia po terytoriach innych państw członkowskich stosujących dyrektywę 2014/66/UE, w tym należących do strefy Schengen. Powyższe przewiduje art. 21 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE.

Zmiana w art. 303 ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia ma charakter porządkujący. Usuwa wątpliwości co do tego, że jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu organ dostrzeże wyraźnie okoliczność stypizowaną w art. 303 ust. 1, nie powinien wszczynać postępowania. Gdy zaś okoliczność ta ujawni się dla tego cudzoziemca dopiero po wszczęciu postępowania, organ powinien postępowanie umorzyć. Obecne brzmienie art. 303 ust. 1 wyraźnie wskazuje jedynie, że istnieje przeszkoda do wydania decyzji, co może sugerować konieczność nieekonomicznego, każdorazowego wszczynania postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, ażeby istnienie tej przeszkody stwierdzić. Projektowane brzmienie przepisu ma również na celu jednoznaczne wskazanie, że organ, który w toku postępowania stwierdził istnienie przeszkody prawnej, o której mowa w art. 303 ust. 1, powinien postępowanie umorzyć, a nie, przykładowo, wydać

decyzję o odmowie zobowiązania cudzoziemca do powrotu. Zmiana brzmienia ust. 1 pkt 2 ma na celu skorelowanie tego przepisu z brzmieniem art. 356 ust. 1. Brak jest potrzeby określania, że nie wszczyna się postępowania w sprawie zobowiązania do powrotu, a wszczęte postępowanie umarza, jeżeli zachodzą przesłanki do udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany. Zgodnie bowiem z art. 356 ust. 1 o tych przesłankach orzeka się właśnie w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, gdy okoliczność, o której mowa w art. 348 lub art. 351, wyjdzie na jaw. Zmiana w pkt 3 ma charakter redakcyjny. Zmiana w pkt 4 ma na celu ujednoczenie brzmienia powyższego przepisu ze zmienianymi przepisami art. 165 ust. 1, art. 169 ust. 1, art. 197 ust. 1 pkt 6 oraz art. 205 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Zmiana w pkt 7 jest konsekwencją dodania ust. 1a w art. 299 i projektowanej zmiany art. 314 ust. 1. Zmiana brzmienia pkt 6 ma charakter redakcyjny i wynika ze zmiany brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w ust. 1. Zmiana w pkt 11 ma na celu pełną implementację do przepisów krajowych art. 6 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie z projektowaną regulacją decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie będzie się wydawało cudzoziemcowi przekazywanemu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, niezależnie od trybu readmisji, a nie jak dotychczas, wyłącznie cudzoziemcowi przekazywanemu w trybie readmisji przyspieszonej. Regulacja projektowanych pkt 14 i pkt 15 ma na celu uregulowanie kwestii niewydawania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu cudzoziemcom ekstradowanym do innych państw, co jest zgodne z art. 2 ust. 2 lit. b dyrektywy 2008/115/WE, z którego wynika, że państwa członkowskie mogą postanowić, iż nie będą stosować dyrektywy do obywateli państw trzecich, którzy podlegają ekstradycji. Projektowana regulacja ust. 7, oprócz wprowadzenia obowiązku informowania cudzoziemca o państwie, do którego cudzoziemiec zostaje przekazany, ma na celu uregulowanie kwestii doprowadzania do granicy cudzoziemca przekazywanego w trybie przyspieszonym do innego państwa członkowskiego, jak i do państwa trzeciego, na podstawie umowy o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Stanowi konsekwencję uwzględnionych już i wprowadzanych do ustawy zmian dotyczących przekazywania cudzoziemców w trybie readmisji do innego

państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Zaproponowana zmiana redakcyjna we wprowadzeniu do wyliczenia, polegająca na wskazaniu cudzoziemca, któremu „została wydana decyzja, o której mowa w art. 303a ust. 1”, służy zwiększeniu czytelności tego przepisu.

W art. 303a, w celu usprawnienia procesu wykonywania powrotów i przekazania cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także zapewnienia większej spójności przepisów krajowych z przepisami dyrektywy 2008/115/WE, proponuje się wprowadzenie wydawania decyzji o przekazaniu cudzoziemca, o którym mowa w art. 303 ust. 1 pkt 11, do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, z wyjątkiem przypadku, w którym zostaje on przekazany do tego państwa niezwłocznie. Do decyzji o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej będzie się stosowało, odpowiednio, przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określania terminu dobrowolnego powrotu (m.in. w konsekwencji braku zastosowania się cudzoziemca do pouczenia, o którym mowa w art. 314 ustawy) oraz orzekania o zakazie ponownego wjazdu. Zgodnie z opinią Komisji Europejskiej wyrażoną w „Podręczniku dotyczącym powrotów”, przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami, przekazując z powrotem nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego innemu państwu członkowskiemu Unii Europejskiej na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE, nie można wydać żadnego zakazu wjazdu do Unii zgodnie z art. 11 dyrektywy, ponieważ art. 11 ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do wydawania decyzji nakazującej powrót, a nie w przypadkach samego „przekazywania z powrotem” do innego państwa członkowskiego. Ponadto, z praktycznego punktu widzenia, wydawanie zakazu wjazdu do Unii Europejskiej nie ma sensu w sytuacji, w której dana osoba nie opuszcza jeszcze Unii. Projektowany przepis jest konsekwencją zmiany wprowadzanej w treści art. 303 ust. 1 pkt 11 i ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów prawa krajowego z art. 6 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE, zgodnie

z którym państwa członkowskie mogą wstrzymać się od wydania decyzji nakazującej powrót wobec obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na ich terytorium, jeżeli obywatel ten zostanie przyjęty przez inne państwo członkowskie na podstawie dwustronnych umów lub porozumień obowiązujących w chwili wejścia w życie dyrektywy. W takim przypadku państwo członkowskie, które przyjęło danego obywatela państwa trzeciego, stosuje ust. 1 dyrektywy, tj. wydaje cudzoziemcowi decyzję nakazującą powrót. W chwili obecnej cudzoziemcom przekazywanym w trybie readmisji do innego państwa członkowskiego (z wyjątkiem tych przekazywanych w trybie uproszczonym, którym nie wydaje się żadnej decyzji, a ich przekazanie przybiera formę działania faktycznego) wydaje się decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Zgodnie z „Podręcznikiem dotyczącym powrotów”, przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami, stanowiącym załącznik do zalecenia Komisji Europejskiej ustanawiającego go (dokument C(2015) 6250 wersja ostateczna), pojęcie „powrót”, zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE, zawsze oznacza powrót do państwa trzeciego. Tym samym zaleca się nazywanie tego rodzaju decyzji krajowych określeniem „decyzja o przekazaniu” lub „decyzja o przeniesieniu z powrotem”, a nie „decyzja nakazująca powrót”. Zgodnie z projektowanym art. 303a ust. 3, w przypadku gdy decyzja o przekazaniu będzie podlegać przymusowemu wykonaniu, na podstawie art. 336–338 i art. 340–347 organ Straży Granicznej będzie ustalał koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o przekazaniu.

Dodanie nowego pkt 1a w art. 306 ma na celu uregulowanie kwestii skutków udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE po tym, jak została wobec niego wydana decyzja ostateczna o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. W praktyce orzeczniczej dostrzeżono bowiem przypadki, w których postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia pobytowego oraz zobowiązania cudzoziemca do powrotu prowadzone były równolegle, a przynajmniej ich relacja czasowa była taka, że nie istniały podstawy do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały (art. 196 ust. 1 pkt 4 i 5) lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE (art. 213 pkt 5 i 6). Następnie zaś cudzoziemiec był zobowiązywany do powrotu, a dopiero później udzielano mu zezwolenia, jako że zobowiązanie do powrotu samoistnie nie stanowi podstawy odmowy udzielenia zezwolenia. W konsekwencji zasadnym jest, ażeby

w przypadku następczego udzielenia zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE istniała podstawa wygaśnięcia decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dodanie pkt 2a ma na celu zapewnienie spójności przepisów. Z uwagi na to, że przesłanka dotycząca przekazania do odpowiedzialnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 wyłącza możliwość wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (art. 303 ust. 1 pkt 13), wydanie takiej decyzji powinno również spowodować wygaśnięcie wydanej wcześniej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

Projektowany art. 310 ust. 2 ma na celu wprowadzenie regulacji umożliwiającej komendantowi oddziału Straży Granicznej lub komendantowi placówki Straży Granicznej, który stwierdził istnienie przesłanki uzasadniającej wydanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, przekazanie z urzędu lub na wniosek cudzoziemca, w drodze postanowienia, dalsze prowadzenie postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu komendantowi oddziału Straży Granicznej lub komendantowi placówki Straży Granicznej, właściwemu ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Wprowadzenie projektowanej regulacji ma na celu zapewnienie czynnego udziału strony w prowadzonym postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu.

Rozwiązanie wskazane w art. 311, przewidującym wydawanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu na formularzu, w przypadku gdy przekroczył on lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa, nie jest w praktyce wykorzystywane, w związku z czym przepis ten należy uchylić.

Uchylenie art. 313 jest konsekwencją uchylenia art. 311.

Projektowany art. 314 ust. 1 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów prawa krajowego z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE w zakresie stosowania pouczenia cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenia uprawniające go do pobytu udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE o obowiązku niezwłocznego wyjazdu na terytorium tego państwa. Zgodnie z projektowaną regulacją pouczenie o obowiązku niezwłocznego wyjazdu na terytorium państwa, które udzieliło zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia uprawniającego cudzoziemca do pobytu na terytorium tego państwa, będzie stosowane wobec cudzoziemców posiadających

zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające do pobytu udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, a nie jak dotychczas – udzielone przez inne państwo obszaru Schengen.

Projektowana regulacja ust. 3 w art. 315 ma na celu dostosowanie przepisu do treści art. 3 pkt 7 dyrektywy 2008/115/WE, zgodnie z którym „ryzyko ucieczki” oznacza istnienie w indywidualnych przypadkach powodów, opartych na obiektywnych kryteriach określonych przez prawo, pozwalających sądzić, że obywatel państwa trzeciego, który jest objęty procedurami dotyczącymi powrotu, może uciec. Dotychczasowe brzmienie przepisu sprawiało, że w przypadku stwierdzenia przez organ, iż miały miejsce zdarzenia w nim określone, musiał on odstąpić od określenia terminu dobrowolnego powrotu. Organ nie miał możliwości dokonania indywidualnej oceny, czy wskazane okoliczności stanowią rzeczywiste ryzyko ucieczki cudzoziemca. Zmiana w ust. 4 ma charakter porządkujący, jak również zmierza w kierunku większej pewności po stronie adresata decyzji co do tego, jaki obowiązek został na niego nałożony tą decyzją. W chwili obecnej bowiem ust. 4 dość wąsko odwołuje się jedynie do ust. 2 pkt 2. Rozróżnienie względem innych przypadków, w których w decyzji nie określono terminu dobrowolnego powrotu, wydaje się być trudne do uzasadnienia. Projektowana w dodawanym ust. 4a regulacja ma na celu skorelowanie przepisu z regulacjami wynikającymi z art. 299 (dodawany ust. 8a i zmieniany ust. 9) i ma na celu uregulowanie sytuacji cudzoziemców, którym przed wydaniem decyzji, o których mowa w powyższym przepisie, wydano decyzje o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z określonym terminem dobrowolnego powrotu i którym „nie przysługuje” ustawowy termin 30 dni do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W art. 317 ust. 1 pkt 3 przewidziano możliwość zobowiązania cudzoziemca do przekazania nie tylko dokumentu podróży, ale także innego dokumentu tożsamości do depozytu organowi wskazanemu w decyzji orzekającej o przedłużeniu terminu dobrowolnego powrotu, do czasu dobrowolnego powrotu. Dodawany ust. 2a jest konsekwencją wprowadzenia ust. 3 i 4 w art. 398. Zmiana w ust. 3 ma na celu uregulowanie sytuacji cudzoziemca (zwrotu zabezpieczenia pieniężnego), który zamierza opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej np. prywatnym środkiem transportu.

Projektowane brzmienie przepisu art. 318 ust. 1 ma na celu usunięcie wszelkich wątpliwości co do zgodności przepisów prawa krajowego z art. 3 pkt 6 dyrektywy 2008/115/WE w zakresie zasięgu terytorialnego orzeczonego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zakazu ponownego wjazdu. Zgodnie z projektowaną regulacją zakaz wjazdu będzie obligatoryjnie obejmował terytorium wszystkich państw członkowskich, a nie, jak dotychczas, terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, w zależności od uznania organu wydającego decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (poza niektórymi przypadkami, w których zakaz wjazdu był orzekany na terytorium wszystkich państw obszaru Schengen). W związku z powyższym uchyla się ust. 2. Z kolei zmiana w ust. 3 ma charakter redakcyjny.

Zmiana w art. 319 ma na celu zachowanie spójności ze zmienianym ust. 1 w art. 318.

Nowe brzmienie art. 320 ust. 1 ma na celu usunięcie wątpliwości co do właściwości organu administracji do rozpoznania w pierwszej instancji wniosku o cofnięcie zakazu ponownego wjazdu. W obecnym stanie prawnym sformułowanie „organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu”, w sytuacji gdy w sprawie administracyjnej zobowiązania cudzoziemca do powrotu orzekały organy administracji obu instancji, tj. komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej jako organ pierwszej instancji oraz Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ odwoławczy, nie dawało jasnej odpowiedzi, czy w sytuacji gdy Szef Urzędu wydał decyzję, która zawiera w sobie element zobowiązania do powrotu (decyzja o utrzymaniu w mocy decyzji organu pierwszej instancji, decyzja o uchyleniu decyzji organu pierwszej instancji w części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty), to właściwy do rozpoznania wniosku o cofnięcie zakazu ponownego wjazdu (jako organ pierwszej instancji) będzie właśnie Szef Urzędu czy jednak organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu do powrotu w pierwszej instancji. Postępowanie w sprawie cofnięcia zakazu ponownego wjazdu nie jest nadzwyczajnym postępowaniem administracyjnym, którego przedmiot ma dotyczyć weryfikacji prawidłowości ostatecznej decyzji administracyjnej. Cofnięcie zakazu ponownego wjazdu następczo usuwa jeden ze skutków prawnych decyzji, jednak nie podważa prawidłowości tej decyzji. W konsekwencji powyższego można uznać, że każdorazowa właściwość organu, który wydał decyzję w pierwszej instancji, a nie organu, który wydał decyzję ostateczną, jest rozwiązaniem konsekwentnym. Propozycje regulacji w ust. 1a, ust. 2 pkt 3 i 4 oraz

w ust. 3 mają na celu określenie wytycznych, którymi – w ramach uznania administracyjnego – powinien kierować się organ, rozpatrując wniosek cudzoziemca w sprawie cofnięcia zakazu ponownego wjazdu. Projektowana regulacja w zakresie odmowy cofnięcia zakazu ponownego wjazdu wzmocni jego prewencyjny charakter.

Zmiana w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w art. 321 ma charakter legislacyjny i polega na zmianie odesłania w celu zachowania spójności ze zmienianym ust. 1 w art. 318.

Zmiana w art. 322 ma charakter porządkujący i ma na celu umożliwienie przekazywania między organami pism z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną lub faksu i doręczania ich cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.

Zmiana w art. 324 ust. 1 ma charakter porządkujący. Nowe brzmienie ma pozwolić na unikanie konieczności dwukrotnego pobierania odcisków linii papilarnych.

W art. 325 przewiduje się uchylenie ust. 6 i 7. Stosowanie uchylanych przepisów w praktyce było niemożliwe. Przedstawiciele krajów pochodzenia cudzoziemców odpowiedzialni za identyfikację własnych obywateli kategorycznie odmawiają rejestrowania rozmowy z cudzoziemcem mającej na celu ustalenie jego tożsamości, ponieważ jest to niezgodne z ich procedurami wewnętrznymi. Konieczność stosowania ww. zapisu wpływała również negatywnie na bezpośrednie kontakty robocze z organami krajów trzecich odpowiedzialnych za sprawy dotyczące identyfikacji cudzoziemców. Ponadto ww. zapis ustawowy całkowicie wykraczał poza zakres umów o readmisji, których stroną jest Unia Europejska lub Rzeczpospolita Polska, co do sposobu przeprowadzania tych czynności. Powyższe rozwiązanie nie znajduje także zastosowania w praktykach dotyczących identyfikacji stosowanych w innych krajach Unii Europejskiej. Co więcej, ustawodawca nie określił celu dotyczącego rejestrowania ww. rozmów, wskazany został natomiast tylko obowiązek utrwalania rozmowy oraz przechowywania zapisów rozmowy. Dotychczas Straż Graniczna nie odnotowała żadnych przypadków łamania praw człowieka podczas przeprowadzania przedmiotowych rozmów, które uzasadniałyby konieczność ich rejestracji. Ponadto zgodnie z powszechnie uznanym zwyczajem międzynarodowym rozmowy konsularne nie podlegają rejestracji.

Zmiana w art. 326 ma charakter redakcyjny i doprecyzowuje sformułowanie dotyczące związku małżeńskiego, który został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów „ustawy”, a nie w celu obejścia „niniejszej ustawy”. Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości, czy przepis obejmuje tylko obejście przepisów obowiązującej ustawy o cudzoziemcach.

W art. 330 ust. 1 pkt 2 przewidziano rezygnację z rozwiązania przewidującego niewykonywanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, gdy wobec cudzoziemca toczy się, na jego wniosek, postępowanie w sprawie udzielenia mu zezwolenia, o którym mowa w art. 181 ust. 1, tj. zezwolenia na pobyt czasowy udzielanego ze względu na okoliczności wymagające krótkotrwałego pobytu. Przepis ten może być bowiem wykorzystywany w celu uniemożliwienia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Należy natomiast wskazać na przewidzianą obowiązującymi przepisami (art. 316) możliwość przedłużenia terminu dobrowolnego powrotu, określonego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, także po wydaniu tej decyzji, na wniosek cudzoziemca, z powodu analogicznych okoliczności, jak te, o których mowa w art. 316 ust. 1. Zmiana w ust. 1 pkt 6 ma na celu ujednoczenie brzmienia powyższego przepisu ze zmienianymi przepisami art. 165 ust. 1, art. 169 ust. 1, art. 197 ust. 1 pkt 6, art. 205 ust. 1 oraz art. 326 ustawy o cudzoziemcach.

Zmiana w art. 336 ust. 1 ma charakter porządkujący. Polega na usunięciu z przepisu zbędnego wskazania przypadku, w którym ustala się koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu do powrotu, gdyż decyzja taka, jeśli nie określono w niej terminu dobrowolnego powrotu, podlega przymusowemu wykonaniu. Zmiana w ust. 2 polega na szczegółowym wskazaniu organów właściwych w sprawie wydania decyzji o ustaleniu wysokości kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dotychczasowe określenie – organ Straży Granicznej właściwy w sprawie przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu – wskazywało także Komendanta Głównego Straży Granicznej (którego właściwość do wykonywania doprowadzeń wynika z art. 329 ust. 4 pkt 2 ustawy). Z kolei zgodnie z art. 341 ustawy odwołanie od decyzji o ustaleniu wysokości kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu służy odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. W praktyce więc takie decyzje są wydawane wyłącznie przez komendantów oddziałów i placówek

Straży Granicznej. Projektowany ust. 2a dookreśla, kiedy ustala się koszty wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

W art. 337 dodanie ust. 3a ma na celu uszczegółowienie kwestii odpowiedzialności więcej niż jednego podmiotu, który powierzył cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy lub pełnienie określonej funkcji. Dotychczasowe przepisy nie wskazywały, w jakim zakresie podmioty te są obowiązane do pokrycia kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, co powodowało trudności w określaniu w decyzji o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, który podmiot i w jakiej części ponosi te koszty.

Zmiany wprowadzane w art. 338 mają na celu doprecyzowanie katalogu kosztów, o których orzeka się na podstawie art. 336 i art. 337, i wskazanie, że są one naliczane już od momentu zatrzymania cudzoziemca, czego skutkiem jest wydanie i następnie przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Katalog ten dalej będzie miał charakter otwarty. W art. 338, przez nadanie nowego brzmienia pkt 2, zrezygnowano z regulacji dotyczącej kosztów pobrania od cudzoziemca odcisków linii papilarnych oraz sporządzania fotografii. Rezygnacja z naliczania kosztów pobrania od cudzoziemca odcisków linii papilarnych oraz sporządzania fotografii wynika z szybkiego rozwoju systemów informatycznych i fotografii cyfrowej. Wykonanie wobec cudzoziemca przedmiotowych czynności nie generuje żadnych kosztów. Zgodnie z projektowanym art. 338 ust. 2 koszty pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych oraz koszty pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców będą określone w formie ryczałtu. Projektowany przepis określa również minimalną stawkę za jeden dzień pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, która nie może być niższa niż 30 zł, oraz minimalną stawkę za jeden dzień pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku, która nie może być niższa niż 20 zł.

Zmiany w art. 339, stanowiącym przepis upoważniający do wydania rozporządzenia, podyktowane są dużym stopniem skomplikowania tego przepisu i w związku z tym – trudnością określania faktycznie poniesionych wydatków związanych z pobytom cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Spowodowane jest to zbyt dużą liczbą czynników wpływających na kształtowanie się wysokości kosztów

przypadających na jednego cudzoziemca w trakcie jego pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, tj. liczbą osób przebywających w ośrodku, systemem rozliczania mediów itp. Dlatego też proponuje się określenie wysokości tych kosztów w formie dziennego ryczału, co pozwoli na ich ujednoczenie oraz znacząco uprości proces wydawania decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Za wydatki stanowiące podstawę obliczenia ryczału wysokości dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych oraz pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców będzie uznawać się średnie koszty utrzymania pomieszczeń przeznaczonych dla osób zatrzymanych, strzeżonych ośrodków oraz aresztów dla cudzoziemców, poniesione w roku poprzedzającym wydanie rozporządzenia, w tym koszty mediów, z uwzględnieniem średniej liczby cudzoziemców przebywających w pomieszczeniach dla osób zatrzymanych, strzeżonych ośrodkach oraz aresztach dla cudzoziemców.

Zmiana w art. 341 ma na celu dookreślenie właściwości instancyjnej w sprawach ustalenia wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu oraz zmiany decyzji ustalającej te koszty. Dotychczas przepis był zredagowany wadliwie, gdyż wskazywał, że Komendant Główny Straży Granicznej jest organem właściwym jedynie do rozpatrzenia odwołania od tych decyzji. Oznaczało to, że inne kompetencje organu wyższego stopnia w tych sprawach są przypisane różnym organom – odpowiednio komendantowi oddziału Straży Granicznej w przypadku wydania decyzji przez komendanta placówki Straży Granicznej oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej w przypadku wydania decyzji przez komendanta oddziału Straży Granicznej.

Zmiana w art. 342 ust. 3 oraz dodanie ust. 4 ma na celu doprecyzowanie regulacji w zakresie egzekucji należności z tytułu kosztów określonych w decyzji o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Celem postępowania egzekucyjnego jest doprowadzenie do wykonania egzekwowanego obowiązku o charakterze pieniężnym. W celu zapobieżenia prowadzeniu postępowania egzekucyjnego, w wyniku którego i tak nastąpi umorzenie takiego obowiązku z uwagi na brak majątku znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zaproponowano podstawę prawną do powstrzymania się

przez organ Straży Granicznej, jako wierzyciela, od wystawienia tytułu wykonawczego, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty wyższej od kosztów dochodzenia i egzekucji tych kosztów. Przesłanka ta obejmuje przypadki, gdy cudzoziemiec nie posiada majątku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z którego organ egzekucyjny może uzyskać kwotę wyższą od kosztów dochodzenia i egzekucji tych kosztów. W przypadku odstąpienia przez wierzyciela od obowiązku wystawienia tytułu wykonawczego, jeżeli nastąpi zmiana okoliczności faktycznych i ujawniony zostanie majątek tego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wierzyciel będzie obowiązany wystawić tytuł wykonawczy zgodnie z przepisami art. 26 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Dodanie w art. 343 ust. 2a ma charakter uzupełniający względem ust. 2 i wprowadza zasadę jednokrotnego ustalenia ryczałtu na pokrycie kosztów ustalanych w decyzji o ustaleniu wysokości kosztów wynikających z wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w przypadku przeniesienia cudzoziemca do innego strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, podlegającego innemu organowi Straży Granicznej. Dodanie ust. 3a w art. 343 pozwoli organom Straży Granicznej na podejmowanie działań mających na celu zabezpieczenie wyższej kwoty na poczet należności z tytułu kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w szczególności gdy pobyt cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców ulegnie przedłużeniu. Zmiana brzmienia ust. 5 i 6 ma na celu zwiększenie kwoty pozostawianej cudzoziemcowi do dyspozycji w strzeżonym ośrodku lub areszcie do wysokości 600 zł. Ponadto dookreślenia wymaga, że jest to kwota przypadająca na każdego członka rodziny. Dotychczas przepis nie wskazywał, czy kwota dotyczy całej rodziny przebywającej w ośrodku, czy też każdego członka jej rodziny, co powodowało, że rodziny cudzoziemców miały do dyspozycji taką samą ilość pieniędzy, co pozostali cudzoziemcy. W wielu przypadkach pozostawiana do dyspozycji cudzoziemcowi kwota okazuje się niewystarczająca – w szczególności w warunkach przedłużającego się pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie. Dodanie ust. 7 ma na celu umożliwienie zwiększania kwoty pozostawianej cudzoziemcowi do dyspozycji, jeżeli jego pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców ulegnie przedłużeniu.

Uchylenie ust. 2 w art. 344 ma na celu umożliwienie organowi Straży Granicznej dokonanie potrącenia należności z tytułu kosztów określonych w decyzji o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ze środków pieniężnych cudzoziemca znajdujących się w depozycie strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców lub z zabezpieczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 398 ust. 3 pkt 2, z chwilą wydania tej decyzji. Uzależnienie wykonania tej czynności od tego, czy decyzja jest ostateczna, jest niezrozumiałe, gdyż zgodnie z art. 336 ust. 2 ustawy decyzja o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlega natychmiastowemu wykonaniu. Tym samym organ powinien mieć możliwość przeprowadzenia egzekucji należności (potrącenia) z chwilą wydania tej decyzji, o ile cudzoziemiec nie uiszcza kosztów osobiście. Zmiana brzmienia ust. 4 ma na celu dookreślenie, według jakiego kursu waluty następuje potrącenie należności pieniężnych w przypadku zdeponowania środków w walucie obcej. Tabela bieżących kursów średnich walut obcych publikowana jest przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego w godzinach popołudniowych. Tym samym, w przypadku wydawania postanowienia o potrąceniu należności przed chwilą ogłoszenia tabeli, przeliczenie należności pieniężnych ze środków zdeponowanych w walucie obcej według kursu tej waluty ogłoszonego przez Prezesa NBP w dniu wydania postanowienia nie było możliwe.

Zmiana art. 345 ust. 1 wynika ze zmiany art. 398 i polega na zmianie odesłania do art. 398 ust. 2 pkt 2.

Uchylenie art. 346 ustawy podyktowane jest możliwością skierowania egzekucji z rzeczy posiadanych przez cudzoziemca bezpośrednio do właściwego naczelnika urzędu skarbowego. Należy zauważyć, że w przypadku zajęcia niektórych przedmiotów (np. kosztowności) organ egzekucyjny ma obowiązek powołania biegłego skarbowego w celu oszacowania ich wartości. Generuje to określone wydatki egzekucyjne, których organ Straży Granicznej dokonujący zajęcia przedmiotów nie jest w stanie odzyskać przez sprzedaż tych przedmiotów, bowiem organem właściwym w sprawie sprzedaży ruchomości jest naczelnik urzędu skarbowego. W związku z tym proponuje się uchylenie art. 346.

Propozycja zmiany art. 356 ma charakter porządkujący i ma na celu usunięcie wad dotychczasowej regulacji. Ust. 1 pkt 1, w proponowanym nowym brzmieniu, wyraźnie stanowi, że w przypadku ujawnienia się okoliczności, o których mowa w art. 348, a zatem w przepisie określającym podstawy udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, organ wydaje decyzję o odmowie zobowiązania cudzoziemca do powrotu i udziela zgody na pobyt ze względów humanitarnych. W nowym ust. 1 pkt 2 reguluje się kwestię orzekania w przedmiocie udzielenia zgody na pobyt tolerowany w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 351 pkt 1. Jeżeli zatem zachodzą okoliczności, o których mowa w tym przepisie, które są takie same jak okoliczności, o których mowa w art. 348 pkt 1 (przykładowo zobowiązanie cudzoziemca do powrotu może nastąpić jedynie do państwa, w którym mógłby zostać poddany torturom), jednakże udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych nie było możliwe z uwagi na okoliczności, o których mowa w art. 349 (przykładowo istnieją poważne podstawy, aby sądzić, że popełnił poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czyn, który jest zbrodnią według prawa polskiego), organ powinien wydać decyzję o odmowie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, odmowie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych oraz o udzieleniu zgody na pobyt tolerowany. Jednocześnie ograniczenie stosowania art. 351 tylko do pkt 1 w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu jest uzasadnione brakiem adekwatności pozostałych podstaw. Kwestia oceny, czy decyzja o zobowiązaniu do powrotu jest niewykonalna z przyczyn niezależnych od organu właściwego do przymusowego wykonania tej decyzji i od samego cudzoziemca, który jest adresatem tej decyzji, powinna następować już po jej wydaniu. Takie też stanowisko dominowało w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego na gruncie stanu prawnego sprzed dnia 1 maja 2014 r. w odniesieniu do podstawy udzielenia zgody na pobyt tolerowany określonej w dawnym art. 97 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Podobnie podstawa udzielenia zgody na pobyt tolerowany związana z niedopuszczalnością wydania cudzoziemca na mocy orzeczenia sądu lub rozstrzygnięcia Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie odmowy wydania, tak jak w stanie prawnym sprzed dnia 1 maja 2014 r., powinna pozostawać poza zakresem oceny prawnej w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu. Powinna być dokonywana w odrębnym postępowaniu wnioskowym, które zostało obecnie

uregulowane w art. 356 ust. 4. Projektowana zmiana w art. 356 ust. 2 ma na celu usunięcie oczywistej wady tego przepisu, polegającej na zbyt wąskim odwołaniu się do wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu „przez organ wyższego stopnia”, a zatem przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (art. 321). Tymczasem ujawnienie faktów istotnych z punktu widzenia art. 348 lub art. 351 pkt 1 lub pkt 2 może nastąpić po tym, jak decyzja komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stanie się ostateczna w wyniku braku zaskarżenia jej odwołaniem w administracyjnym toku instancji.

Projektowana zmiana w art. 386 pkt 5 ma na celu ujednoczenie brzmienia powyższego przepisu ze zmienianymi przepisami art. 165 ust. 1, art. 169 ust. 1, art. 197 ust. 1 pkt 6, art. 205 ust. 1 oraz art. 326 ustawy o cudzoziemcach.

Zmiana art. 394 ust. 1 wynika ze zmiany art. 398 i polega na zmianie odesłania do art. 398 ust. 2.

Projektowana zmiana w art. 394 ust. 1a ma na celu zapewnienie zgodności przepisu dotyczącego możliwości zatrzymywania cudzoziemców ze zmianą zaproponowaną w art. 303 ust. 1 pkt 11 oraz propozycją dodania w ustawie art. 303a. Zgodnie z nią właściwe organy będą mogły zatrzymać cudzoziemca w celu jego przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, tj. w przypadku gdy nie będzie mu wydawana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, a jego przekazanie będzie miało nastąpić na podstawie wydanej decyzji o przekazaniu do tego państwa oraz w celu przekazania do państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Pkt 4 ma na celu uregulowanie kwestii zatrzymywania cudzoziemca, który zostaje przekazany do państwa trzeciego na podstawie umowy o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, a któremu nie wydaje się decyzji o zobowiązaniu do powrotu, tj. zatrzymywania w trybie przyspieszonym. Dotychczas do zatrzymania cudzoziemca w takich przypadkach stosowany był przepis art. 394 ust. 1. Na podstawie art. 303 ust. 1 pkt 9 w takich przypadkach cudzoziemcowi nie wydaje się decyzji o zobowiązaniu

cudzoziemca do powrotu, a jego wydalenie (powrót) przybiera postać czynności faktycznej. Tym samym konieczne jest uregulowanie tej kwestii poprzez wskazanie w ustawie przesłanki umożliwiającej zatrzymanie cudzoziemca w celu jego przekazania do państwa trzeciego na podstawie umowy o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku przekazywania cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia UE 604/2013 albo do innego państwa członkowskiego w trybie readmisji, na podstawie umowy o przekazywaniu i przyjmowaniu osób (projektowane pkt 2 i 3 w art. 394 ust. 1a).

Zmiana art. 394 ust. 4 pkt 2 lit. a wynika ze zmiany art. 398 i polega na zmianie odesłania do art. 398 ust. 2.

Dodanie w art. 394 ust. 4 pkt 2 lit. da i db jest konsekwencją poprzedniej zmiany i nakłada na organ Straży Granicznej obowiązek ustalenia, czy wobec zatrzymanego cudzoziemca istnieją okoliczności uzasadniające przekazanie go do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej albo państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.

Zmiana art. 398 ust. 1 i 2 ma na celu prawidłowe wdrożenie art. 15 ust. 1 oraz motywu 16 dyrektywy 2008/115/WE, a także art. 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca. Zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, wobec cudzoziemca może zostać zastosowany środek detencyjny jedynie w sytuacji, gdy środki mniej represyjne okażą się niewystarczające. Dyrektywa zobowiązuje tym samym państwa do stosowania detencji jako środka ostatecznego. Projektowane zmiany w tym zakresie określają stosowanie w pierwszej kolejności środków alternatywnych w stosunku do umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku. Dodanie w art. 398 ust. 1 pkt 5 jest konsekwencją zaproponowanych wcześniej zmian dotyczących przekazywania cudzoziemców do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie

umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Pozwoli on na umieszczenie w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców cudzoziemca, wobec którego wszczęto postępowanie w sprawie wydania mu decyzji o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej lub któremu taką decyzję wydano. Projektowane ust. 3 i 4 mają na celu uregulowanie sposobu postępowania z zabezpieczeniem pieniężnym, o którym mowa w art. 398 ust. 2 pkt 2. Jednocześnie proponuje się skrócenie terminu odbioru depozytu z dwóch lat do roku od dnia doręczenia cudzoziemcowi wezwania do odbioru lub wezwania, o którym mowa w art. 6 ust. 5 ustawy o likwidacji niepodjętych depozytów.

Projektowane w art. 398 ust. 5–8 regulują procedurę wydawania postanowienia o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2. Zgodnie z art. 398 ust. 5 postanowienie o zastosowaniu środków tzw. alternatywnych będzie wydawał organ Straży Granicznej, który:

- 1) stwierdził okoliczności wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub który stwierdził fakt, że cudzoziemiec nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
- 2) wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu;
- 3) zatrzymał cudzoziemca w celu przekazania na podstawie rozporządzenia 604/2013 albo przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.

Projektowany art. 398a określa przesłanki umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku.

Zmiany w art. 399 mają charakter redakcyjny i są konsekwencją zmian wprowadzanych w art. 398 i art. 398a.

Projektowane art. 400a–400d określają zasady postępowania z osobami wymagającymi szczególnego traktowania. Będą one miały zastosowanie do cudzoziemca, który:

- 1) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców;
- 2) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców.

Dodatkowo należy wskazać, iż projektowane przepisy będą miały zastosowanie również do członków rodziny lub opiekuna prawnego cudzoziemca w przypadku osoby małoletniej lub ubezwłasnowolnionej. Organem uprawnionym do wydawania decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej oraz o pozbawieniu cudzoziemca świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie komendant oddziału Straży Granicznej oraz komendant placówki Straży Granicznej. Świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będą obejmować:

- 1) zakwaterowanie w miejscu wyznaczonym w decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej;
- 2) całodienne wyżywienie;
- 3) usługi opiekuńcze wykonywane w zakresie zaspokojenia codziennych potrzeb życiowych, w tym opiekę higieniczną;
- 4) zakup niezbędnych środków czystości i higieny osobistej;
- 5) zakup niezbędnej odzieży, bielizny i obuwia;
- 6) koszty przejazdów środkami transportu publicznego w celu leczenia lub w celu wzięcia udziału w czynnościach związanych z prowadzonym postępowaniem w sprawie:
  - a) zobowiązania cudzoziemca do powrotu,
  - b) udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych,
  - c) udzielenia zgody na pobyt tolerowany;
- 7) konsultacje lekarza, o którym mowa w art. 55 ust. 2a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki medycznej finansowanych ze środków publicznych, i lekarzy specjalistów;
- 8) pobyt w szpitalu lub podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne;
- 9) zakup produktów leczniczych i środków sanitarnych, w tym środków opatrunkowych;

10) konsultacje psychologiczne i psychoterapię.

Świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będą cudzoziemcowi przyznawane w drodze decyzji po wydaniu przez lekarza lub psychologa orzeczenia, że cudzoziemiec z powodu niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia albo ze względu na jego stan psychofizyczny był poddany przemocy. Jedynym kryterium decydującym o przyznaniu cudzoziemcowi świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 400. Przedmiotowe świadczenia będą wykonywane przez podmiot, do którego statutowych obowiązków należy udzielanie pomocy cudzoziemcom. Zgodnie z projektowanym art. 400a ust. 4 podmiot, któremu Komendant Główny Straży Granicznej zleci wykonywanie zadań z zakresu świadczeń pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej, współdziała z Komendantem Głównym Straży Granicznej przez przekazywanie informacji mających wpływ na organizację świadczeń. Projektowany przepis ma na celu zapewnienie skutecznej realizacji świadczeń pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej.

Zakłada się, iż wejście w życie przepisów pozwalających na przyznawanie świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej spowoduje skutki finansowe rzędu ok. 1 260 000 zł rocznie, przyjmując, że z pomocy tej będzie korzystało ok. 100 cudzoziemców przez okres 90 dni, a dzienna stawka będzie wynosiła ok. 140 zł. Pomoc ta będzie przyznawana cudzoziemcowi, który nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia albo gdy jego stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że był on poddany przemocy. Ponadto może ona być przyznana cudzoziemcowi, który został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy stwierdzono, że jego dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia lub jego stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że był on poddany przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członka rodziny lub opiekuna prawnego cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub którego zwolniono ze strzeżonego ośrodka. W celu pokrycia wydatków związanych z wprowadzeniem rozwiązań pozwalających na przyznawanie cudzoziemcom pomocy

socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej, proponuje się zwiększenie limitu wydatków w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Zmiana w art. 401 ma charakter legislacyjny i polega na zmianie odesłania.

Zaproponowana zmiana brzmienia ust. 2 w art. 403 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów ustawy z dyrektywą 2008/115/WE. Zgodnie z jej art. 15 ust. 1, o ile w danej sprawie nie mogą zostać zastosowane wystarczające, lecz mniej represyjne środki, państwa członkowskie mogą umieścić w ośrodku detencyjnym obywatela państwa trzeciego podlegającego procedurze powrotu tylko w celu przygotowania powrotu lub przeprowadzenia procesu wydalenia, w szczególności gdy istnieje ryzyko ucieczki lub dany obywatel państwa trzeciego unika lub utrudnia przygotowania do powrotu lub proces wydalenia. Każdy środek detencyjny stosowany jest przez możliwie najkrótszy czas i tylko dopóki trwają przygotowania do wydalenia oraz podlega wykonaniu z należytą starannością. Ponadto, jak stanowi ust. 5 tego artykułu, środek detencyjny jest utrzymany, dopóki nie zostaną spełnione warunki określone w ust. 1 i jest to konieczne do zapewnienia skutecznego wydalenia. Każde państwo członkowskie określa maksymalny okres zastosowania środka detencyjnego, który nie może przekroczyć 6 miesięcy. W ust. 1 art. 403 ustawy o cudzoziemcach określono, że sąd w postanowieniu o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu wobec niego aresztu dla cudzoziemców wskazuje okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców, nie dłuższy jednak niż 3 miesiące. Tym samym za uzasadnioną należy uznać możliwość jego przedłużenia. Projektowana regulacja obejmuje także kategorie cudzoziemców, co do których przepisy dyrektywy 2008/115/WE zasadniczo nie mają zastosowania, tj. cudzoziemców przekazywanych do innego państwa członkowskiego na podstawie przepisów rozporządzenia 604/2013 oraz na podstawie międzynarodowej umowy o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Zmiana w art. 403 ust. 2a ma na celu doprecyzowanie przepisu umożliwiającego dalsze stosowanie środka zapobiegawczego w postaci pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców wobec cudzoziemca, któremu została wydana ostateczna decyzja o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny albo o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony

międzynarodowej. Po jej wprowadzeniu okres pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców będzie mógł zostać przedłużony na czas określony, niezbędny do wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dalsze ewentualne przedłużenie pobytu cudzoziemca będzie podlegało zasadom ogólnym (określonym w ust. 3 i dalszych). Zmiana w ust. 3 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisu dotyczącego maksymalnego okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców z przepisami dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie z jej art. 15 ust. 5 każde państwo członkowskie określa maksymalny okres zastosowania środka detencyjnego, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy. Dodawane przepisy ust. 3a i 3b mają na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów ustawy w zakresie przedłużania pobytu cudzoziemców w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców ponad okres 6 miesięcy z zapisami dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE państwa członkowskie nie mogą przedłużać okresu, o którym mowa w ust. 5 (tj. 6 miesięcy), z wyjątkiem przedłużenia na ograniczony okres, nieprzekraczający kolejnych dwunastu miesięcy zgodnie z prawem krajowym, jeżeli pomimo wszelkich rozsądnych starań wydalenie może potrwać dłużej ze względu na brak współpracy ze strony danego obywatela państwa trzeciego lub opóźnienie w uzyskiwaniu niezbędnej dokumentacji od państw trzecich. Tym samym maksymalny okres pobytu cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, wyniesie 18 miesięcy, co jest zgodne z przepisami dyrektywy 2008/115/WE. Regulacja nie obejmuje cudzoziemców, którym wydano decyzję o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, tym samym w ich przypadku maksymalny okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców wyniesie 6 miesięcy. Zmiana w ust. 4 ma charakter porządkujący, ze względu na wcześniej zaproponowane zmiany. Zmiana art. 403 ust. 7a wynika ze zmiany art. 398 i polega na zmianie odesłania do art. 398 ust. 2.

Zmiana art. 406 ust. 1a i 1b wynika ze zmiany art. 398 i polega na zmianie odesłania do art. 398 ust. 2.

Zmiana art. 406 ust. 5 pkt 3a lit. b polega na zmianie odesłania do art. 398 ust. 1 pkt 4. Jest ona konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 398.

Art. 406 ust. 5 pkt 3a lit. a i c ma na celu zapewnienie zgodności przepisów prawa krajowego z art. 24 ust. 2 i art. 28 ust. 3 zdanie 2 rozporządzenia 604/2013. Zgodnie z rozporządzeniem 604/2013, jeżeli wnioskujące państwo członkowskie nie dotrzyma terminu złożenia wniosku o przejęcie lub wtórne przejęcie, dana osoba nie podlega dalszemu zatrzymaniu.

Art. 406 ust. 5 pkt 3b jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 398 ust. 1 pkt 5 w zakresie przesłanek wydania postanowienia o zastosowaniu środków „alternatywnych” oraz umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

Zmiana w art. 406 ust. 5 pkt 4 lit. a ma na celu uregulowanie sytuacji pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, jeżeli nadal istnieje przesłanka, na podstawie której cudzoziemiec został tam umieszczony. Skoro bowiem decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu została uchylona i przekazana do ponownego rozpatrzenia, to nadal istnieje prawdopodobieństwo wydania decyzji bez określania terminu dobrowolnego powrotu. Tym samym cudzoziemiec nie powinien automatycznie być zwalniany ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców. Zmiana w ust. 6 ma na celu przywrócenie regulacji sprzed 1 maja 2014 r. Nie znajduje uzasadnienia obowiązek informowania sądu, który wydał postanowienie, o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Z punktu widzenia umiejscowienia przepisu, sąd powinien być informowany o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka albo z aresztu dla cudzoziemców.

Zmiana brzmienia art. 417 ust. 2 wynika ze zmiany brzmienia art. 338 w zakresie wyliczenia katalogu kosztów, o których orzeka się w decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu do powrotu.

Zmiana w art. 425 w ust. 1 pkt 2 ma charakter porządkujący względem zmian wprowadzanych do przepisów dotyczących wydawania decyzji w sprawie ustalenia kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Zgodnie z nią cudzoziemcowi – przy zwolnieniu ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców – będą zwracane w pełnej wysokości zdeponowane środki pieniężne, jeżeli nie zostanie dokonane z nich potrącenie należności z tytułu

kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, co jest możliwe dopiero po wydaniu decyzji o ich ustaleniu.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w dziale X – Rejestry, ewidencja i wykaz cudzoziemców, w rozdziale 1 – Rejestry w sprawach cudzoziemców i ewidencja zaproszeń oraz w rozdziale 2 – Wykaz cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany.

W art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n przewiduje się utworzenie nowego rejestru w sprawach z zakresu wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na tym terytorium i wyjazdu z niego, który będzie prowadzony w systemie informatycznym, tj. rejestru spraw dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, o których mowa w art. 303a. Ma to związek z wprowadzaniem nowego rodzaju decyzji o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

Zmiany w art. 429 ust. 1 pkt 9 oraz w art. 430 ust. 1 i we wprowadzeniu do wyliczenia w ust. 2 są konsekwencją wprowadzania nowego rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n. W art. 430 ust. 2 pkt 6a przewidziano dane i informacje, które będą przechowywane w nowym rejestrze. Oprócz danych i informacji, o których mowa w ust. 1, w ww. rejestrze będą przechowywane fotografie cudzoziemców oraz informacje o dniu opuszczenia przez nich terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i o decyzjach w sprawie wysokości kosztów wydania i przymusowego wykonania decyzji o przekazaniu, o której mowa w art. 303a ust. 1.

W art. 430 ust. 9 przewidziano, iż w rejestrze wydanych cudzoziemcom zaświadczeń, o których mowa w art. 170, tj. zaświadczeń potwierdzających istnienie domniemania, że cudzoziemiec jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 Kodeksu karnego, przechowuje się, oprócz dotychczas przewidzianych danych i informacji, także informacje o tym, że cudzoziemiec aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązał kontakt z osobami podejrzanymi o popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, lub że przekroczył lub usiłował

przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa, a także o dacie odnotowania tych informacji.

W art. 435 ust. 1 pkt 6 przewiduje się nową podstawę wpisywania danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, jako konsekwencję przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

Uwzględnienie w art. 436 ust. 1 pkt 1 „interesu Rzeczypospolitej Polskiej” jako dobra prawnego podlegającego ochronie przez umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, pomimo iż cudzoziemiec ten jest małżonkiem obywatela polskiego lub cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, ma na celu zapewnienie spójności tego przepisu z art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy, przewidującym przesłanki umieszczenia i przechowywania danych cudzoziemca w ww. wykazie. Zmiana w ust. 1 pkt 1 lit. b jest konsekwencją zmiany w art. 197 ust. 1 pkt 6, rozszerzającej przesłankę odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy podstawą ubiegania się o zezwolenie jest zawarcie przez cudzoziemca związku małżeńskiego z obywatelem polskim, na sytuację, gdy związek małżeński istnieje w celu obejścia ustawy. Ponadto zmiany w ust. 1 pkt 1 lit. b i c mają charakter redakcyjny, polegający na zastąpieniu odesłania do „niniejszej ustawy”, jako aktu prawnego, którego obejście ma następować, odesłaniem do „ustawy”, a zatem również przepisów obowiązujących przed ogłoszeniem oraz przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości, czy przepisy te obejmują tylko obejście przepisów obowiązującej ustawy o cudzoziemcach.

W art. 438 ust. 1 pkt 2a przewiduje się wpisywanie danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, na podstawie wprowadzanego art. 435 ust. 1 pkt 6 na okres 1 roku od dnia przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Samoistna podstawa umieszczenia danych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, związana z wykonaniem przekazania, jest uzasadniona tym, że decyzja taka, niebędąca decyzją nakazującą powrót w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, nie będzie zawierała zakazu ponownego wjazdu.

W celu zapewnienia pełnej zgodności przepisów ustawy dotyczących okresu obowiązywania zakazu ponownego wjazdu z przepisami dyrektywy 2008/115/WE, w art. 438 ust. 2 proponuje się uchylenie pkt 3, zgodnie z którym dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na okres wskazany w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, począwszy od dnia wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku gdy w decyzji nie określono terminu dobrowolnego powrotu. Zgodnie bowiem z „Podręcznikiem dotyczącym powrotów”, przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami, stanowiącym załącznik do zalecenia Komisji Europejskiej, okres zakazu ponownego wjazdu powinien rozpocząć bieg w momencie wyjazdu lub wydalenia cudzoziemca do państwa trzeciego, a nie w dniu wydania zakazu wjazdu, ponieważ zakaz wjazdu do Unii Europejskiej nie może mieć jeszcze żadnych skutków w sytuacji, w której osoba nie opuściła jeszcze jej terytorium. Tym samym, po uchyleniu pkt 3 w art. 438 ust. 2 ustawy, do zakazów wjazdów orzeczonych w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego powrotu, zastosowanie będzie miał pkt 1, zgodnie z którym dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na okres wskazany w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, począwszy od dnia wykonania decyzji, co jest zgodne ze wskazanym powyżej zaleceniem Komisji Europejskiej.

Proponowana zmiana brzmienia art. 444 ust. 2 ma na celu usunięcie wątpliwości w przypadkach, w których umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, nastąpiło pod rządami ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, tj. na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 6 tej ustawy. Z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. z dniem 1 maja 2014 r., wpisy danych zgromadzone w wykazie na podstawie dotychczasowych przepisów stały się wpisami do wykazu prowadzonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (art. 517 ust. 1). Nie oznacza to jednak, że doszło do zamiany przepisu, z którego wywodzona była podstawa umieszczenia danych na przepis nowej

ustawy. W tej sytuacji obecne brzmienie art. 444 ust. 2 może zatem sugerować, że przepis ten ma zastosowanie tylko w takich przypadkach, gdy umieszczenie danych nastąpiło począwszy od dnia 1 maja 2014 r. na podstawie obecnie obowiązującego art. 435 ust. 1 pkt 4, zaś nie ma zastosowania do przypadków, gdy wpis nastąpił na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, w odniesieniu do jakościowo tożsamyh podstaw faktycznych – przykładowo konieczności zapewnienia ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Projektowane brzmienie art. 444 ust. 2, odwołujące się nie wprost do konkretnego przepisu prawa, ale do określonych okoliczności, w ocenie projektodawcy, pozwoli na uniknięcie wątpliwości związanych z tym, w których przypadkach udostępnienie wnioskodawcy informacji o faktycznej podstawie wpisu jest niemożliwe.

Zmiana w art. 447 ust. 2 jest analogiczna do zmiany wprowadzanej w art. 444 ust. 2.

Zgodnie z art. 449 ust. 2 pkt 1 rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, będzie wchodził w skład krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, prowadzonego w systemie teleinformatycznym przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Dodanie art. 449b ma na celu zapewnienie Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organowi prowadzącemu w systemie teleinformatycznym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców możliwości dokonywania, na pisemny wniosek organu prowadzącego rejestr lub ewidencję, o których mowa w art. 449 ust. 1, zmian lub uzupełnień danych w tym rejestrze lub ewidencji, w celu zapewnienia ich kompletności i poprawności merytorycznej, z wyjątkiem danych przetwarzanych w postępowaniach, w wyniku których został wydany jeden z dokumentów, o których mowa w art. 226 ustawy. Użytkownicy nie zawsze bowiem mają możliwość dokonywania poprawek lub uzupełnień w rejestrze lub ewidencji we własnym zakresie. Stąd istnieje konieczność zapewnienia Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organowi prowadzącemu w systemie teleinformatycznym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców możliwości dokonywania zmian lub uzupełnień danych w rejestrach i ewidencji wchodzących w skład tego krajowego zbioru, a prowadzonych przez inne organy. Zmiana brzmienia pkt 1 w art. 453 ma na celu umożliwienie uprawnionym podmiotom dostępu do krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców prowadzonego w systemie

teleinformatycznym przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców poprzez systemy teleinformatyczne prowadzone przez inne centralne organy administracji publicznej. Takie rozwiązanie ułatwi uprawnionym podmiotom wykonywanie ich zadań.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmiany w dziale XII – Przepisy karne. Przewiduje się dodanie art. 465a, zgodnie z którym w przypadku orzeczenia przez sąd zastępczej kary aresztu za wykroczenia, o których mowa w art. 465 ust. 1 pkt 1 lub 6–9, dyrektor zakładu karnego informuje organ Straży Granicznej, który wydał cudzoziemcowi decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, o orzeczonym wymiarze zastępczej kary aresztu oraz o dniu rozpoczęcia jej wykonywania. Organ Straży Granicznej, który wydał cudzoziemcowi decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, po otrzymaniu informacji, przekazuje tę decyzję sądowi, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji. Sąd, po otrzymaniu decyzji, umorzy postępowanie wykonawcze i wyda nakaz zwolnienia cudzoziemca z zakładu karnego. Pozostałą do odbycia karę zastępczą będzie się uznawało za wykonaną. Przepis ma na celu dostosowanie obowiązujących przepisów do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-430/11 Sagor. Taki sposób uwzględnienia przedmiotowego orzeczenia został zaproponowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w ustawach szczególnych.

Zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynikają przede wszystkim z doświadczeń w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa. Mają na celu uproszczenie procedur, przyspieszenie postępowań, zwiększenie efektywności działań oraz zapewnienie spójności przepisów prawa.

Propozycja dodania nowego art. 37a oraz zmiana brzmienia art. 89cb ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zmiany wynikają z konieczności uregulowania sposobu zapewniania transportu oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienia podczas tego transportu cudzoziemcom należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania, którzy zostali przekazani do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie rozporządzenia 604/2013 i złożyli oświadczenie o zamiarze kontynuowania postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej lub którzy, będąc wnioskodawcami, zostali

zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, a następnie skierowani do ośrodka recepcyjnego. Dotychczasowa praktyka pokazuje, że z uwagi na szczególne potrzeby tej kategorii cudzoziemców należy traktować ich podobnie do tożsamej kategorii cudzoziemców składających wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej, którym transport do ośrodka recepcyjnego zapewnia właściwy organ Straży Granicznej.

Propozycja dodania art. 37a nie spowoduje skutków finansowych, ponieważ stanowi prawne sformalizowanie dotychczas stosowanej praktyki zapewniania transportu do ośrodka recepcyjnego cudzoziemcom wymagającym szczególnego traktowania, przyjętym na podstawie rozporządzenia 604/2013 i składającym oświadczenia o zamiarze kontynuowania postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej.

Propozycja zmiany brzmienia art. 89cb ustawy wywoła skutki finansowe, które jednak będą niewielkie. Średnia liczba cudzoziemców, wobec których w trakcie ich pobytu w strzeżonym ośrodku toczy się postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, zwalnianych na podstawie art. 400 ustawy o cudzoziemcach (zagrożenie dla życia lub zdrowia, podejrzenie bycia poddanym przemocy), wynosi rocznie 10 wnioskodawców. Przy takiej liczbie osób koszt zapewniania transportu oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienia podczas tego transportu w skali roku oznacza szacunkową kwotę 2000 zł rocznie. Koszty te zostaną pokryte z części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Proponowane w art. 61 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zmiany wynikają z dostrzeżonej w praktyce konieczności doszczegółowienia kwestii związanych z zabezpieczeniem pobytu deklarujących zamiar złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej małoletnich bez opieki, którzy przybywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez rodziców, ale z innymi bliskimi krewnymi. Faktyczna opieka roztaczana nad małoletnimi powinna zostać sformalizowana. Rozwiązanie to jest odzwierciedleniem definicji małoletniego bez opieki, zawartej w art. 2 lit. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako

beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona), i uwzględnia najlepszy interes dziecka.

Proponowane zmiany pozwalają jednocześnie na złożenie wniosku o umieszczenie małoletniego bez opieki w pieczy zastępczej, niezwłocznie po przyjęciu od niego deklaracji zamiaru złożenia wniosku, nie zaś jak dotychczas – po przyjęciu od niego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Pozwoli to na uniknięcie konieczności oczekiwania na sam fakt przyjęcia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, podczas gdy nie jest to warunkiem złożenia stosownego wniosku do sądu.

Ponadto przepisy przewidują możliwość wystąpienia na czas prowadzenia postępowania o umieszczenie małoletniego bez opieki w pieczy zastępczej z wnioskiem o ustanowienie zabezpieczenia w postaci roztoczenia nad nim pieczy przez towarzyszącego mu krewnego. Projektowane zmiany w tym zakresie nie wywołują skutków finansowych.

Zmiany w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych mają na celu uwzględnienie możliwości nabycia prawa do świadczeń rodzinnych przez cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej m.in. na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, z wyłączeniem cudzoziemców, którym zezwolono na pobyt i pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na okres nieprzekraczający dziewięciu miesięcy, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej – zgodnie z możliwością przewidzianą w art. 18 ust. 3 dyrektywy 2014/66/UE.

Zmiany w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy mają na celu uwzględnienie możliwości wykonywania przez cudzoziemców pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w związku z korzystaniem przez nich z mobilności krótko- i długoterminowej na tym terytorium. W przepisach tej ustawy uwzględniono także wprowadzenie nowej podstawy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w projektowanym art. 114 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Zmiana w art. 1 ust. 3 w pkt 2 lit. ha tej ustawy ma charakter redakcyjno-dostosowawczy, polegający na

wyraźnym wyodrębnieniu nowej podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, tj. art. 114 ust. 1a z dotychczas stosowanej wobec tych cudzoziemców podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 114 ust. 1. W związku z powyższym zmiana przepisu nie oznacza przyznania nowej kategorii cudzoziemców świadczeń, o których mowa w tej ustawie, do których obecnie nie byłiby uprawnieni.

Zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, przewidujące zmianę brzmienia art. 13 ust. 2 pkt 1 lit. c oraz uchylenie lit. d, mają charakter redakcyjny. Obecnie część zezwoleń na pobyt czasowy udzielanych na podstawie art. 159 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach jest objęta literą c, a część literą d art. 13 ust. 2 pkt 1 tej ustawy. W wyniku zmiany wszystkie zezwolenia na pobyt czasowy udzielane na podstawie art. 159 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach będą objęte art. 13 ust. 2 pkt 1 lit. c tej ustawy.

Zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych mają na celu wprowadzenie do porządku prawnego regulacji, zgodnie z którą cudzoziemcy, którzy nie zostali umieszczeni w strzeżonym ośrodku lub wobec których nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia albo gdy ich stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że byli oni poddani przemocy, mogą korzystać z bezpłatnych świadczeń zdrowotnych. Dotyczy to także cudzoziemców, którzy zostali zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy stwierdzono, iż ich dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia lub gdy ich stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że byli oni poddani przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członka rodziny lub opiekuna prawnego cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub którego zwolniono ze strzeżonego ośrodka.

Projektowana zmiana ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej ma na celu uwzględnienie udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, a także zezwoleń na pobyt czasowy i pracę dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki w tzw. jednolitej procedurze i przewiduje

popieranie za udzielenie tych zezwoleń opłaty skarbowej w wysokości przewidzianej dla tego typu zezwoleń. Zmiana w załączniku do ustawy w części III ust. 2b w kolumnie 2, polegająca na wymienieniu w tym przepisie art. 114 ust. 1a, ma charakter redakcyjno-dostosowawczy, polegający na wyraźnym wyodrębnieniu nowej podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, tj. art. 114 ust.1a, z ogólnie stosowanej wobec tych cudzoziemców podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 114 ust. 1. W związku z powyższym zmiana przepisu w tym zakresie nie powinna mieć wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego. Ponadto przepis będzie miał zastosowanie w razie określenia zawodów pożądaných dla polskiej gospodarki w rozporządzeniu do ustawy. Wymienienie w tym przepisie zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139o ust. 1, może oznaczać wzrost dochodów budżetów jednostek samorządu terytorialnego, natomiast trudno oszacować liczbę cudzoziemców, którzy będą ubiegać się o powyższe nowe rodzaje zezwoleń na pobyt czasowy.

Projektowana zmiana ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim dotyczy określenia w art. 30 ust. 2 poziomu znajomości języka polskiego jako jednej z przesłanek nabycia obywatelstwa polskiego określonych tą ustawą. Przepis art. 30 ust. 2 tej ustawy wymaga od cudzoziemca ubiegającego się o uznanie za obywatela polskiego w trybie przepisu art. 30 ust. 1 (z wyjątkiem pkt 4 i 5, tj. małoletnich dzieci, których jedno z rodziców posiada już obywatelstwo polskie), aby posiadał on znajomość języka polskiego potwierdzoną określonym dokumentem. Oznacza to, iż cudzoziemiec musi uzyskać urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w przepisie art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim, lub posiadać świadectwo ukończenia szkoły w Rzeczypospolitej Polskiej albo szkoły za granicą z wykładowym językiem polskim. Jednakże przepisy ustawy o obywatelstwie polskim nie wskazują minimalnego poziomu znajomości języka polskiego. W konsekwencji wystarczające jest przedłożenie w postępowaniu o uznanie za obywatela polskiego poświadczenia znajomości języka polskiego na każdym poziomie. Bezsprzecznym jest, iż celem ustawodawcy było, aby w drodze uznania za obywatela polskiego, obywatelstwo nabywali cudzoziemcy, którzy w toku długoletniego legalnego pobytu w Polsce zintegrowali się ze społeczeństwem polskim, w którym żyją i pracują. Integracja taka nie jest możliwa bez znajomości języka polskiego. W Polsce językiem urzędowym jest język polski, a w konsekwencji tego

obywatele polscy w kontaktach z organami państwa mają obowiązek używać języka polskiego. Wszelkie pisma urzędowe, decyzje administracyjne, jak też wyroki sądów sporządzane są w języku polskim. Zatem tylko dobra znajomość języka polskiego będzie gwarantować pełne korzystanie z praw przysługujących obywatelom polskim oraz wypełnianie nałożonych na nich obowiązków. W związku z wprowadzeniem w art. 211 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach dodatkowej przesłanki uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w postaci znajomości języka polskiego, potwierdzanej zasadniczo, zgodnie z ust. 3 tego artykułu, urzędowym poświadczeniem znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim na poziomie co najmniej B1, aby zachować spójność przepisów dotyczących cudzoziemców, niezbędna jest również nowelizacja przepisu art. 30 ust. 2 ustawy o obywatelstwie polskim przez wskazanie minimalnego poziomu znajomości języka polskiego również „na poziomie biegłości językowej co najmniej B1”.

Projektowane zmiany ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej mają na celu doszczegółowienie zakresu podmiotowego ustawy przez umożliwienie pełnienia funkcji rodziny zastępczej cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie tytułu pobytowego innego niż określony w art. 5 ust. 1 pkt 2–4 ustawy. Cel ten zostanie osiągnięty przez dodanie art. 5 ust. 1 pkt 5 oraz doprecyzowanie art. 42 ust. 1 pkt 6. Zgodnie z projektowanym art. 5 ust. 1 pkt 5 cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, któremu zostało wydane tymczasowe zaświadczenie tożsamości, może pełnić funkcję rodziny zastępczej. Natomiast zgodnie z projektowanym art. 42 ust. 1 pkt 6 pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemców pełniących funkcję rodziny zastępczej musi być legalny.

Zmiany ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci mają na celu uwzględnienie możliwości nabycia prawa do świadczeń wychowawczych przez cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, z wyłączeniem cudzoziemców, którym zezwolono na pobyt i pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nieprzekraczający dziewięciu miesięcy – chyba

że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej, zgodnie z możliwością przewidzianą w art. 18 ust. 3 dyrektywy 2014/66/UE.

Zmiany ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług mają na celu uwzględnienie w art. 26 tej ustawy przepisów dotyczących wynagrodzenia pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, wprowadzanych w art. 139a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, aby uniknąć ewentualnych niejasności w stosowaniu tych przepisów.

Zgodnie z art. 12 projektu do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy będzie się stosowało przepisy dotychczasowe. W ocenie projektodawcy przyjęcie prymatu ustawy dotychczasowej wobec zmian o znaczeniu proceduralnym, jak również zmian w przepisach prawa materialnego, polegających na dodaniu nowych warunków materialnoprawnych albo poszerzeniu obowiązków wynikających z decyzji administracyjnych, powinno pozwolić na lepsze rozwiązanie sytuacji, jakie zaistnieją w odniesieniu do postępowań będących w toku w dniu wejścia w życie ustawy. Dzięki tej regule w sposób czytelny będzie można zidentyfikować postępowania, do których będą miały zastosowanie wyłącznie przepisy dodane lub w brzmieniu zmienionym. Pozwoli to również na uniknięcie trudności, jakie zmiana stanu prawnego wywołuje w odniesieniu do postępowań, które znajdują się w fazie odwoławczej.

W art. 13 przewiduje się, że do zakazów ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, orzeczonych w decyzji, która stała się ostateczna po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, albo w decyzji organu drugiej instancji, doręczonej po dniu wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Ponadto zgodnie z art. 14, jeżeli dane cudzoziemca, któremu została wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu z orzeczonym zakazem wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, nie zostały umieszczone w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu została wykonana przed tym dniem, dane

cudzoziemca umieszcza się w wykazie na okres, o którym mowa w art. 438 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, począwszy od dnia wykonania tej decyzji.

Przewiduje się zachowanie w mocy dotychczasowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 57 ust. 1, art. 80 ust. 1, art. 107 ust. 1, art. 146, art. 150 ust. 1, art. 157 ust. 1, art. 194 ust. 1 i art. 339 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 57 ust. 1, art. 80 ust. 1, art. 107 ust. 1, art. 148a ust. 2, art. 150, art. 157, art. 194 i art. 339 ust. 1 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Zgodnie z art. 50 ustawy z dnia 20 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w art. 16 i art. 17 zostały określone maksymalne limity wydatków jednostek sektora finansów publicznych, wynikające ze zmian wprowadzanych projektowaną ustawą, oraz mechanizmy korygujące, mające zastosowanie w przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczeniem przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków.

Wejście w życie przepisów zmieniających art. 171 ust. 2, art. 303a, art. 394 ust. 1a i ust. 4 pkt 2 lit. da i db, art. 398 ust. 1 pkt 5, art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, art. 429 ust. 1 pkt 9, art. 430 ust. 1, 2 i 9, art. 435 ust. 1 pkt 6, art. 438 ust. 1 pkt 2a i ust. 2 oraz art. 449 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest przewidziane na dzień 1 stycznia 2018 r., tak aby mogły zostać przeprowadzone odpowiednie procedury przetargowe mające na celu wprowadzenie koniecznych zmian w systemie teleinformatycznym obsługującym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców. Od tych zmian zależne jest bowiem stosowanie tych przepisów. Musi istnieć możliwość odnotowania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach, zdarzeń, o których mowa w zmienianym art. 171 ust. 2 tej ustawy, ażeby pobyt cudzoziemca, o którym mowa w art. 170, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od tego konkretnego momentu (czynność odnotowania) przestał być uważany za legalny. Zmiany w systemie teleinformatycznym, w którym prowadzony jest krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, mają tę możliwość stworzyć. Podobnie, dla zapewnienia prawidłowości stosowania przez organy nowego środka w postaci przekazania do innego państwa członkowskiego Unii

Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, wydaje się decyzję o przekazaniu do tego państwa. Konieczne jest stworzenie warunków dla prowadzenia nowego rejestru dotyczącego tychże przekazania (art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n), który również będzie stanowił część krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców.

Na dzień 1 stycznia 2018 r. przewidziane jest również wejście w życie przepisów art. 400a–400d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, co pozwoli na przygotowanie się organów publicznych do wprowadzanych zmian, w tym pod względem finansowym.

Wejście w życie przepisów art. 114 ust. 1a i 5, art. 123 ust. 3 oraz art. 195 ust. 1 pkt 6 lit. c i ust. 2a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, projektowanych w art. 4 przepisów zmieniających art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. ha, art. 87 ust. 1 pkt 11a – w zakresie zezwolenia, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i art. 88g ust. 1b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz projektowanego w art. 7 przepisu ust. 2b w kolumnie 2 zawartego w załączniku do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej w części III – w zakresie zezwolenia, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, jest przewidziane na dzień 1 stycznia 2019 r., w celu zapewnienia odpowiedniego czasu umożliwiającego stworzenie przez ministra właściwego do spraw pracy narzędzi pozwalających na skuteczne badanie sytuacji na rynku pracy, tak aby mógł on w oparciu o takie badanie określić zawody, które są pożądane dla gospodarki polskiej.

Z analogicznych przyczyn na ten sam dzień przewidziane jest wejście w życie przepisów dodających do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przepisy ustanawiające upoważnienia ustawowe dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w drodze rozporządzenia, limitów określonych zezwoleń na pobyt czasowy oraz podstawy do ogłaszania w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” osiągnięcia tych limitów (art. 114a, art. 127a, art. 139b, art. 142a), jak również przepisów bezpośrednio z nimi związanych,

przewidujących obligatoryjne podstawy odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy (art. 117 pkt 3, art. 132, art. 139f ust. 1 pkt 5, art. 143). We wszystkich przypadkach upoważnień ustawowych przewidziano, iż minister właściwy do spraw wewnętrznych, współdziałając z ministrem właściwym do spraw pracy i ministrem właściwym do spraw gospodarki, powinien uwzględnić m.in. potrzeby rynku pracy. Dla zapewnienia, że wytyczne co do treści aktów wykonawczych zostaną zrealizowane, konieczny jest czas pozwalający na stworzenie odpowiednich narzędzi pozwalających na zbadanie potrzeb rynku pracy.

Wejście w życie przepisu zmieniającego art. 453 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. przewiduje się na dzień 1 stycznia 2020 r., z uwagi na konieczność przeprowadzenia poważnych prac modernizacyjnych w systemie teleinformatycznym, w którym prowadzony jest krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, umożliwiającą sprawną komunikację pomiędzy tym systemem a systemami prowadzonymi przez inne centralne organy administracji publicznej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia go właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

Przewidywany wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców

W celu realizacji obowiązku wynikającego z art. 103 pkt 1a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, należy wskazać, że przedmiotowy projekt ustawy nie reguluje kwestii dotyczących majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców. W zakresie zaś praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej należy zwrócić uwagę na projektowane regulacje dotyczące przeniesienia w ramach przedsiębiorstwa. W projekcie ustawy, w zakresie zmian w ustawie o cudzoziemcach, w art. 139k ust. 1 przewidziano, że w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest wyłącznie jednostka przyjmująca. Rozwiązanie to stanowi

konsekwencję przyjęcia w art. 98 ust. 1a jednostki przyjmującej jako podmiotu wyłącznie uprawnionego do złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Rozwiązania te stanowią wyjątek od uregulowań ogólnych dotyczących udzielania zezwoleń na pobyt czasowy, które przewidują, iż zezwolenia te udzielane są na wniosek cudzoziemca, który jest również jedyną stroną postępowania administracyjnego. Na treść proponowanego przepisu miał wpływ przede wszystkim fakt, iż dyrektywa 2014/66/UE ma zastosowanie tylko do cudzoziemców, którzy w momencie składania wniosku przebywają poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, a ponadto wobec tych, którzy zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego na warunkach określonych w tej dyrektywie. Powyższe uregulowanie prawne jest zgodne z treścią art. 11 ust. 1 ww. dyrektywy, który pozwala państwom członkowskim określić, czy wniosek ma składać obywatel państwa trzeciego czy jednostka przyjmująca. W ust. 2 przewidziano obowiązek jednostki przyjmującej niezwłocznego pisemnego zawiadomienia wojewody w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, o każdej zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielenia tego zezwolenia, zgodnie z art. 5 ust. 7 dyrektywy. Podobny obowiązek zawiadomiania będzie spoczywał na jednostce przyjmującej w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej (art. 139w).

W art. 139m przewidziano obowiązek pisemnego zawiadomienia wojewody, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, przez jednostkę przyjmującą, w terminie 15 dni roboczych, o każdej zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielonego zezwolenia. Powyższy przepis wdraża do krajowego porządku prawnego art. 14 dyrektywy 2014/66/UE. Podobny obowiązek zawiadomiania będzie spoczywał na jednostce przyjmującej w przypadku zmiany okoliczności mających wpływ na warunki udzielonego zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej (art. 139w), co wynika z art. 23 ust. 3 dyrektywy 2014/66/UE.

W art. 139n ust. 1 przewidziano, iż warunkiem korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest otrzymanie przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców zawiadomienia od jednostki przyjmującej

mającej siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które wydało temu cudzoziemcowi dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002 z adnotacją „ICT”, o zamiarze korzystania przez cudzoziemca z tej mobilności. Możliwość wprowadzenia wymogu zawiadamiania o zamiarze korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej wynika z art. 21 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE. Zawiadomienie będzie dokonywane w języku polskim, zgodnie z art. 21 ust. 3 dyrektywy. Celem wprowadzenia obowiązku zawiadomienia o zamiarze korzystania przez cudzoziemca posiadającego dokument pobytowy z adnotacją „ICT”, wydany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, z mobilności krótkoterminowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie gromadzenie danych o cudzoziemcach korzystających z mobilności krótkoterminowej na tym terytorium w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz kontrola długości okresu korzystania przez nich z tej mobilności.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jakub Skiba – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Michał Bleszyński Zastępca Dyrektora Departamentu Legalizacji Pobytu Urząd do Spraw Cudzoziemców tel. 22 60 175 14 legalizacjapobytu@udsc.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia: 20 lipca 2017 r.</p> <p>Źródło: konieczność dostosowania prawa polskiego do prawa UE oraz poprawa jakości obowiązujących rozwiązań prawnych</p> <p>Nr w Wykazie prac UC77</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw ma na celu przede wszystkim wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014, str. 1).

Zmiany w przepisach ustawy o cudzoziemcach mają również na celu stworzenie lepszych ram prawnych pozwalających na świadome zarządzanie migracjami w Polsce oraz w zakresie przyjmowania cudzoziemców, wskazując na konieczność wprowadzania szczególnych uregulowań prawnych między innymi dla cudzoziemców podejmujących w Polsce studia, dla absolwentów polskich uczelni oraz dla osób podejmujących w Polsce pracę, w tym w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki.

Celem nowelizacji przepisów ustawy o cudzoziemcach jest również bazujące na doświadczeniach w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa usprawnienie procedur migracyjnych oraz dotyczących cudzoziemskich ofiar handlu ludźmi.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie wymagało następujących zmian w ustawie o cudzoziemcach:

- w dziale I – Przepisy ogólne – konieczne będzie wprowadzenie nowych definicji, m.in. przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, specjalisty, pracownika odbywającego staż oraz grupy przedsiębiorstw;
- w dziale II – Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców – konieczne będzie dodanie nowego zadania dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, jakim będzie pełnienie funkcji punktu kontaktowego dla celów niniejszej dyrektywy;
- w dziale IV – Wizy w rozdziale 1 – Wydawanie wiz – należy przewidzieć nowy cel, dla którego wydawane są wizy – realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- w dziale V – Zezwolenia na pobyt czasowy – konieczne będzie dodanie dwóch nowych rozdziałów, które będą regulowały udzielanie zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwoleń na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej. Konieczne będzie również przewidzenie rozwiązań prawnych umożliwiających cudzoziemcom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa skorzystanie z mobilności krótkoterminowej wewnątrz Unii Europejskiej. Niezbędna będzie również nowelizacja rozdziału 8 – Zezwolenie na pobyt czasowy dla członków rodziny obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz członków rodzin cudzoziemców, gdyż art. 19 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE przewiduje ułatwienie łączenia rodzin dla pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa;
- w dziale VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom – konieczne będzie wprowadzenie regulacji pozwalających na zamieszczanie na karcie pobytu adnotacji „ICT” oraz „mobile ICT”.

Wdrożenie dyrektywy do prawa krajowego wymaga ponadto wprowadzenia zmian:

- w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1518, z późn. zm.), w celu uwzględnienia możliwości nabycia prawa do świadczeń rodzinnych przez cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa,
- w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065),

w celu uwzględnienia możliwości wykonywania przez cudzoziemców pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w związku z korzystaniem przez nich z mobilności krótko- i długoterminowej,

– w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1827 oraz z 2017 r. poz. 624), w celu uwzględnienia udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w tzw. jednolitej procedurze,

– w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. poz. 195, z późn. zm.), w celu uwzględnienia możliwości nabycia prawa do świadczeń wychowawczych przez cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej oraz

– w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. poz. 868), w celu uwzględnienia przepisów dotyczących wynagrodzenia pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, wprowadzanych do ustawy o cudzoziemcach.

Dodatkowo w celu poprawy procedur administracyjnych zostaną wprowadzone między innymi następujące zmiany:

– odejście od wymogu posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu przez absolwenta polskiej uczelni w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na rzecz posiadania zapewnionego utrzymania w Polsce;

– doprecyzowanie, że zezwolenie dla absolwenta polskiej uczelni jest udzielane bezpośrednio po zakończeniu studiów i jednorazowo;

– odejście od wzywania cudzoziemców do przedstawienia informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy w trybie braków formalnych wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę;

– rezygnacja z przedstawiania przez cudzoziemca ubiegającego się o zezwolenie na pobyt czasowy i pracę umowy z podmiotem powierzającym cudzoziemcowi wykonywanie pracy, na rzecz oświadczenia wyżej wymienionego podmiotu zawierającego niezbędne dla postępowania informacje, zawartego w załączniku do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach;

– wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki, które będą miały zastosowanie w razie określenia takich zawodów w rozporządzeniu do ustawy;

– wprowadzenie możliwości samodzielnego ubiegania się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną przez członka rodziny przebywającego na terytorium Polski;

– wprowadzenie wymogu znajomości języka polskiego w przypadku cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE;

– usprawnienie procedury związanej ze składaniem przez cudzoziemców odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu;

– usprawnienie procesu wydawania decyzji w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu,

– wprowadzenie możliwości zapewnienia pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcom, którzy nie zostali umieszczeni w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec nich aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia albo ich stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że byli oni poddani przemocy oraz cudzoziemcom, którzy zostali zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy stwierdzono, iż ich dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia lub ich stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że byli oni poddani przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członka rodziny lub opiekuna prawnego cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub zwolniono ze strzeżonego ośrodka. Powyższe rozwiązanie będzie stanowiło pełne wdrożenie do polskiego porządku prawnego art. 14 ust. 1 lit. d dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98, z późn. zm.),

– usprawnienie procesu wykonywania powrotów i przekazania cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

– bazując na doświadczeniach w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa wprowadzenie rozwiązań prawnych w celu zapewnienia większej spójności przepisów krajowych z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich.

Planowana jest także modyfikacja przepisów dotyczących cudzoziemskich ofiar handlu ludźmi poprzez :

– rozszerzenie katalogu okoliczności powodujących, że pobyt cudzoziemca na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, przestaje uważać się za legalny, w związku z przekroczeniem lub usiłowaniem przekroczenia granicy wbrew przepisom prawa, oraz związane z tą zmianą uzupełnienie przepisu określającego zawartość rejestru wydanych cudzoziemcom zaświadczeń, o których mowa w art. 170,

– wprowadzenie możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy małoletniemu cudzoziemcowi, który otrzymał status

pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, niezależnie, czy podjął on współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o to przestępstwo, – rezygnację z konieczności potwierdzania przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo handlu ludźmi, że cudzoziemiec ma uzasadnione obawy przed powrotem do państwa pochodzenia jako jednego z warunków udzielania cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach.

Przewiduje się również zmiany w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, z późn. zm.) mające charakter porządkujący.

Wprowadzane są ponadto zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793, z późn. zm.) w celu zapewnienia spójności ze zmianami wprowadzanymi w ustawie o cudzoziemcach.

Proponuje się również zmianę w ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2012 r. poz. 161, z późn. zm.), która dotyczy określenia poziomu znajomości języka polskiego jako jednej z przesłanek nabycia obywatelstwa polskiego, określonych tą ustawą.

Przewiduje się również zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1836, z późn. zm.) w zakresie zapewnienia transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania do ośrodka recepcyjnego. Projektowane zmiany mają na celu również doszczegółowienie kwestii związanych z zabezpieczaniem pobytu małoletnich bez opieki. Temu samemu celowi przyświecają proponowane zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 697).

Projekt przewiduje również wprowadzenie rozwiązań prawnych mających na celu dostosowanie przepisów ustawy o cudzoziemcach do orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach: C-430/11 Sagor, C-457/12 S. i G. oraz C-491/13 Ben Alaya.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach ma w pierwszej kolejności na celu wdrożenie do polskiego porządku dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej, oprócz Wielkiej Brytanii, Irlandii i Danii, są obowiązane do wdrożenia do swoich przepisów krajowych uregulowań wskazanej wyżej dyrektywy. Termin wdrożenia wyżej wymienionej dyrektywy przewidziano na dzień 29 listopada 2016 r. Z uwagi na powyższe brak jest jeszcze informacji o sposobie ich wdrożenia do krajowych porządków prawnych poszczególnych krajów członkowskich.

Polska jako jedno z państw Schengen jest obowiązana do stosowania w pełni całego dorobku Schengen. Z uwagi na powyższe zasady wjazdu na terytorium Polski są uregulowane w taki sposób, jak w innych państwach obszaru Schengen.

Podobnie kwestie dotyczące zezwolenia na pobyt czasowy i pracę uregulowane są na poziomie unijnym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz. Urz. UE L 343 z 23.12.2011, str. 1), której postanowienia obowiązane są respektować wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem Wielkiej Brytanii, Irlandii i Danii.

Zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE również jest uregulowane na poziomie unijnym w dyrektywie Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich, będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44). Jak wynika ze Sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania dyrektywy 2003/109/WE dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (KOM(2011) 585 wersja ostateczna) Austria, Czechy, Niemcy, Estonia, Grecja, Francja, Włochy, Litwa, Łotwa, Malta, Holandia, Portugalia oraz Rumunia uzależniają udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE od spełnienia warunków integracji obejmujących między innymi znajomość języka danego państwa.

Kwestie zobowiązania cudzoziemca do powrotu reguluje jednakowo dla wszystkich państw członkowskich dyrektywa Parlamentu i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Okolo 200 000 cudzoziemców	<p>Dane statystyczne Urzędu do Spraw Cudzoziemców:</p> <ul style="list-style-type: none"> – w 2014 r. wojewodowie przyjęli 65 172 wnioski o legalizację pobytu (pobyt czasowy, stały i rezydent); – w 2014 r. wydano 6884 decyzje o zobowiązaniu cudzoziemców do powrotu; – w 2015 r. wojewodowie przyjęli 109 344 wnioski (pobyt czasowy, stały i rezydent); – w 2015 r. wydano 13 797 decyzji o zobowiązaniu cudzoziemców do powrotu. – w 2016 r. wojewodowie przyjęli 141 610 wniosków o legalizację pobytu (pobyt czasowy, stały i rezydent); – w 2016 r. wydano 20 252 decyzje o zobowiązaniu cudzoziemców do powrotu. <p>Bardzo trudno jednak oszacować liczbę cudzoziemców, którzy skorzystają z zaproponowanych w projekcie rozwiązań.</p> <p>Prowadzona w przez Urząd do Spraw Cudzoziemców analiza trendów migracyjnych wskazuje na ogromny wzrost liczby wniosków w sprawach o legalizację pobytu w Polsce po wejściu w życie w dniu 1 maja 2014 r. nowych regulacji prawnych w obszarze legalizacji pobytu cudzoziemców. W 2014 r. ponad dwukrotnie więcej osób ubiegało się o zezwolenie na pobyt stały (+104%), o zezwolenie na pobyt czasowy ubiegało się o 60% więcej cudzoziemców niż rok wcześniej, a liczba osób wnioskujących o pobyt rezydenta długoterminowego UE wzrosła o 9%.</p> <p>Przez cały rok 2015 odnotowano kontynuację trendu wzrostu liczby wniosków w sprawach o legalizację pobytu. Wojewodowie przyjęli o 68% więcej wniosków o legalizację pobytu (pobyt czasowy, stały i rezydent) niż w 2014 roku.</p>	<p>Wprowadzenie nowych rozwiązań prawnych pozwalających na legalizację pobytu cudzoziemców w Polsce z uwagi na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa.</p> <p>Usprawnienie procesu wydawania decyzji w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu.</p> <p>Uproszczenie uregulowań dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.</p> <p>Możliwe wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki.</p> <p>Zmiana warunków udzielania zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.</p>

		<p>Największy wzrost dotyczy liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy – 93 928 osób (+73%) oraz o zezwolenie na pobyt stały ubiegało się 12 762 osoby (+49%).</p> <p>W 2016 r. odnotowano wzrost liczby wniosków w sprawach o legalizację pobytu o około 30 % w stosunku do liczby wniosków złożonych rok wcześniej. Liczba wniosków o udzielenie zezwoleń na pobyt czasowy – 127 413 wzrosła o około 36 % w stosunku do roku poprzedniego.</p> <p>Nieznacznie spadła liczba wniosków o zezwolenia na pobyt stały (-8,7%), natomiast liczba wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE utrzymywała się na podobnym poziomie.</p> <p>Połowę zezwoleń na pobyt czasowy wydano w związku z pracą (50%). Można zatem spodziewać się dalszego dużego zainteresowania legalizacją pobytu cudzoziemców z uwagi na wykonywanie pracy.</p>	
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.)	Wprowadzenie nowych rozwiązań prawnych pozwalających na legalizację pobytu cudzoziemców w Polsce z uwagi na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa. Uproszczenie uregulowań dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Możliwe wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki. Zmiana warunków udzielania zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.)	Prowadzenie postępowań odwoławczych w sprawach legalizacji pobytu cudzoziemców w Polsce oraz w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu.

organy Straży Granicznej	Komendant Główny Straży Granicznej Komendanci oddziałów Straży Granicznej; Komendanci placówek Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1643, z późn. zm.)	Prowadzenie postępowań administracyjnych w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu.
konsulowie	123 urzędy konsularne w tym 34 konsulaty generalne, 2 agencje konsularne oraz 87 wydziałów konsularnych, referatów ds. konsularnych i samodzielnych stanowisk konsularnych w przedstawicielstwach dyplomatycznych	Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2014 r. sporządzony przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, kwiecień 2015 r.	Wydawanie wizy w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.
podmioty powierzające wykonywanie cudzoziemcom pracy	Okolo 86 000 podmiotów powierzających wykonywanie cudzoziemcom pracy	Brak jest możliwości jednoznacznego oszacowania liczby podmiotów powierzających cudzoziemcom wykonywanie pracy, którzy będą chcieli powierzyć cudzoziemcom wykonywanie pracy w Polsce. Z danych statystycznych Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynika, iż w 2014 r. cudzoziemcy wystąpili z 54 041 wnioskami o zezwolenie na pobyt czasowy, w 2015 r. złożono 93 928 tego typu wniosków (co stanowi wzrost o 73%). W 2016 r. cudzoziemcy złożyli 127 413 wniosków o zezwolenie na pobyt czasowy, co stanowiło wzrost o około 36% w stosunku do roku poprzedniego. 50% wniosków o zezwolenie na pobyt czasowy jest motywowanych chęcią podjęcia w Polsce pracy. Przy takiej liczbie wniosków w celu podjęcia pracy w Polsce złożonych w 2015 r. i 2016 r. przyjęto, że przedmiotowa regulacja może dotyczyć około 86 000 podmiotów powierzających cudzoziemcom wykonywanie pracy.	Uproszczenie procedury udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Możliwe wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki. Wprowadzenie rozwiązań prawnych w celu legalizacji pobytu pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa.

minister właściwy do spraw wewnętrznych	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 888, z późn. zm.)	Wydawanie rozporządzeń wskazanych w projekcie ustawy.
minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 888, z późn. zm.)	Wydawanie rozporządzenia określającego wzór zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów.
minister właściwy do spraw pracy	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 888, z późn. zm.)	Możliwość wydania rozporządzenia określającego zawody pożądane dla polskiej gospodarki, w związku z wprowadzaniem zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.
minister właściwy do spraw gospodarki	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 888, z późn. zm.)	Udział w wydawaniu rozporządzenia określającego zawody pożądane dla polskiej gospodarki, w związku z wprowadzaniem zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.
gminy	2478	Dane statystyczne GUS za 2015 r.	Możliwy wzrost dochodów budżetów tych jednostek, w związku z udzielaniem przez wojewodów zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139o ust. 1 ustawy o cudzoziemcach.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Krajowemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. poz. 177, z późn. zm.);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233, z późn. zm.);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1254, z późn. zm.);
- 5) Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych – art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922, z późn. zm.);

- 6) Krajowej Radzie Sądownictwa – art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 976, z późn. zm.);
- 7) Radzie Dialogu Społecznego – art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. poz. 1240).

Ponadto projekt został przekazany do konsultacji:

- 1) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 2) Rzecznikowi Praw Dziecka;
- 3) Państwowemu Inspektorowi Pracy;
- 4) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 5) Radzie do Spraw Uchodźców;
- 6) Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- 7) Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- 8) Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- 9) Stowarzyszeniu Amnesty International;
- 10) Fundacji Instytut Spraw Publicznych;
- 11) Fundacji Refugee.pl;
- 12) Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- 13) Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- 14) Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- 15) Stowarzyszeniu Interkulturalni PL;
- 16) Caritas Polska;
- 17) Fundacji Panoptikon;
- 18) Fundacji Ocalenie;
- 19) Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- 20) Fundacji Multiocalenie;
- 21) Fundacji Instytut na Rzecz Państwa Prawa;
- 22) Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy;
- 23) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”;
- 24) Business Centre Club – Związkowi Pracodawców;
- 25) Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej;
- 26) Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- 27) Porozumieniu Zielonogórskiemu – Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia;
- 28) Krajowej Izbie Gospodarczej;
- 29) Związkom zawodowym (NSZZ Solidarność, Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych).

Projekt został również przekazany do zaopiniowania wojewodom.

Termin na zgłoszenie uwag został skrócony w stosunku do wynikającego z § 40 ust. 3 Regulaminu pracy Rady Ministrów z uwagi na konieczność wdrożenia do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (termin implementacji to 29 listopada 2016 r.).

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. W tym trybie uwag nie zgłoszono.

Dodatkowo projekt ustawy został opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Konsultacje publiczne zostały przeprowadzone w trakcie trwania uzgodnień międzyresortowych przedmiotowego projektu ustawy. Omówienie wyników konsultacji publicznych i opiniowania zostało przedstawione w Raporcie z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [tys. zł]										
	2017 IV kwartał	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	Łącznie
Dochody ogółem	-59	943	1 051	1 076	1 103	1 130	1 158	1 186	1 215	1 245	10 047
budżet państwa	0	94	95	97	100	102	105	107	110	113	922
budżet państwa (uszczerpiecie dochodów w zw. z rozszerzeniem ulg w opłacie za wydanie karty	-59	-241	-247	-254	-261	-268	-275	-282	-290	-298	-2 475

pobytu)											
JST	0	94	95	97	100	102	105	107	110	113	924
Narodowy Fundusz Zdrowia	0	183	204	209	214	220	225	231	237	242	1 965
Fundusz Ubezpieczeń Społecznych	0	752	837	858	879	901	924	947	971	995	8 064
Fundusz Pracy	0	61	67	69	70	72	74	76	78	80	646
Wydatki ogółem	769	4 824	4 466	4 596	4 728	4 863	5 004	5 146	5 289	5 437	45 122
budżet państwa modernizacja systemu teleinformatycznego obsługującego krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców	767	-	-	-	-	-	-	-	-	-	767
budżet państwa zwiększenie zatrudnienia o 47 etatów w urzędach wojewódzkich	0	2 867	3 175	3 272	3 370	3 471	3 577	3 683	3 789	3 899	31 103
budżet państwa wyposażenie 47 stanowisk pracy w urzędach wojewódzkich w sprzęt biurowy oraz komputery	-	694	-	-	-	-	-	-	-	-	694
budżet państwa zapewnienie pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcom zidentyfikowanym jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach	-	1 260	1 288	1 321	1 355	1 389	1 424	1 460	1 497	1 535	12 529
budżet państwa zapewnienie transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania	2	3	3	3	3	3	3	3	3	3	29
Saldo ogółem	-828	-3 881	-3 415	-3 520	-3 625	-3 733	-3 846	-3 960	-4 074	-4 192	-35 075
budżet państwa	-828	-4 971	-4 618	-4 753	-4 889	-5 029	-5 174	-5 321	-5 469	-5 622	-46 675
JST	0	94	95	97	100	102	105	107	110	113	924
Narodowy Fundusz Zdrowia	0	183	204	209	214	220	225	231	237	242	1 965
Fundusz Ubezpieczeń Społecznych	0	752	837	858	879	901	924	947	971	995	8 064
Fundusz Pracy	0	61	67	69	70	72	74	76	78	80	646
Źródła finansowania	<p>Zwiększenie od 2018 r. limitu wydatków w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej w związku z koniecznością zapewnienia cudzoziemcom zidentyfikowanym jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej.</p> <p>Zwiększenie od 2018 r. limitu wydatków w części 85 – Województwa, której dysponentami są poszczególni wojewodowie w związku z koniecznością zwiększenia zatrudnienia w urzędach wojewódzkich.</p> <p>Koszty związane z modernizacją systemu teleinformatycznego obsługującego krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców zostaną sfinansowane w ramach środków własnych Urzędu do Spraw Cudzoziemców.</p> <p>Koszty związane z zapewnieniem transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania w przypadku zwolnienia ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, a następnie skierowania do ośrodka recepcyjnego, zostaną pokryte z części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.</p>										

<p>Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p>	<p>Wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p> <p>Skutki oszacowano na podstawie „Wytocznych dotyczących stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw. Aktualizacja – październik 2016 r.”. Podstawą szacunku były informacje przedstawione przez urzędy wojewódzkie oraz komórki organizacyjne Urzędu do Spraw Cudzoziemców.</p> <p>Kwotę wydatków dla budżetu państwa w kolejnych latach obliczono w oparciu o wskaźnik CPI – dynamika średnioroczna.</p> <p>Skutki finansowe związane z wejściem w życie projektowanych regulacji dotyczą:</p> <ul style="list-style-type: none"> – Koniecznych zmian w systemie teleinformatycznym obsługującym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców wynikających z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, w tym związanych z opracowaniem odrębnego formularza dla wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej oraz pozostałych zmian w ustawie o cudzoziemcach, w szczególności przepisów dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, w tym utworzenia nowego rejestru w tym zakresie. Koszty niezbędnej modyfikacji ze strony Urzędu do Spraw Cudzoziemców wyniosą ok. 767 tys. zł, przy czym należy podkreślić, że są to koszty szacunkowe. – Wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, które może spowodować wzrost liczby postępowań administracyjnych prowadzonych przez urzędy wojewódzkie. Planowana nowelizacja ustawy o cudzoziemcach wprowadzi nową podstawę udzielania zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej. Trudno oszacować liczbę cudzoziemców, którzy będą ubiegać się o zezwolenia na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, można jednak spodziewać się, iż tego typu postępowania administracyjne będzie cechował duży stopień skomplikowania z uwagi na wymogi przyjęcia cudzoziemców określone we wskazanej wyżej dyrektywie. Dodatkowo w przypadku skorzystania przez cudzoziemca z mobilności wewnątrz Unii Europejskiej organy prowadzące postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy będą potrzebowały kontaktować się z odpowiednimi organami migracyjnymi w innych państwach członkowskich. <p>Dyrektywa 2014/66/UE przewiduje także ułatwienia w udzielaniu zezwoleń pobytowych członkom rodzin pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, w tym korzystających na terytorium Polski z mobilności długoterminowej.</p> <p>Wdrażając dyrektywę 2014/66/UE do prawa krajowego, projektodawca dążył do tego, ażeby w projekcie zawarte zostały takie rozwiązania prawne, które będą minimalizowały wysokość wydatków publicznych, pozostawiając je wyłącznie na poziomie niezbędnym dla zapewnienia jej wdrożenia. Przykładem może być takie rozwiązanie, iż podmiotem wyłącznie uprawnionym do wnioskowania o udzielenie zezwoleń, o których mowa w rozdziałach 3a i 3b działu V ustawy o cudzoziemcach, uczyniono jednostkę przyjmującą, a zatem podmiot mający siedzibę na terytorium RP. Minimalizuje to koszty związane z prowadzeniem postępowania dowodowego, z udziałem potencjalnej strony przebywającej za granicą, z korespondencją z taką osobą, angażowaniem urzędów konsularnych, pozyskiwaniem obcojęzycznych dokumentów za granicą, i zmierza do skrócenia postępowania.</p> <p>Ponadto z uwagi na wprowadzenie uproszczeń w procedurach udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla cudzoziemców, zamierzających wykonywać pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki, można spodziewać się wzrostu zainteresowania tymi formami legalizacji pobytu w Polsce. W celu zapewnienia sprawnego prowadzenia postępowań administracyjnych w sprawach legalizacji pobytu cudzoziemców pragnących ubiegać się w Polsce o zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zezwolenie na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, zezwolenie na pobyt czasowy i pracę, zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną, oraz zezwolenie na pobyt stały, konieczne jest zwiększenie liczby etatów w wydziałach właściwych do spraw cudzoziemców w urzędach wojewódzkich. Należy również podkreślić, iż</p>
---	--

poziom zatrudnienia w wydziałach właściwych do spraw cudzoziemców w urzędach wojewódzkich jest poważnie zanizony. W ostatnich kilku latach nakładanie na organy administracji publicznej nowych zadań w związku z licznymi nowelizacjami przepisów prawa dostosowujących je do prawa Unii Europejskiej oraz Schengen nie wiązało się ze wzrostem zatrudnienia. Prowadzone przez Urząd do Spraw Cudzoziemców analizy trendów migracyjnych wskazują natomiast, że od 2008 r. obserwuje się zwiększony napływ cudzoziemców do Polski. Największy jednak wzrost liczby wniosków w sprawach o legalizację pobytu w Polsce zaobserwowano po wejściu w życie w dniu 1 maja 2014 r. nowych regulacji prawnych w obszarze legalizacji pobytu cudzoziemców. W tym miejscu należy podkreślić, iż wejście w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie wiązało się z wzrostem zatrudnienia zarówno w organach I instancji, jak również w organie II instancji. Jednocześnie w 2014 r. ponad dwukrotnie więcej osób ubiegało się o zezwolenie na pobyt stały (+104%), o zezwolenie na pobyt czasowy ubiegało się o 60% więcej cudzoziemców niż rok wcześniej, a liczba osób wnioskujących o pobyt rezydenta długoterminowego UE wzrosła o 9%. W 2015 r. odnotowano kontynuację trendu wzrostu liczby wniosków w sprawach o legalizację pobytu. Wojewodowie przyjęli o 68% więcej wniosków o legalizację pobytu (pobyt czasowy, stały i rezydent długoterminowy UE) niż w roku 2014. Największy wzrost dotyczy liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy – 93 928 osób (+73%) oraz o zezwolenie na pobyt stały 12 762 osoby (+49%). W 2016 r. odnotowano dalszy wzrost liczby wniosków w sprawach o legalizację pobytu o około 30% w stosunku do liczby wniosków złożonych rok wcześniej. Liczba wniosków o udzielenie zezwoleń na pobyt czasowy – 127 413 wzrosła o około 36% w stosunku do roku poprzedniego. Nieznacznie spadła liczba wniosków o zezwolenia na pobyt stały (-8,7%), natomiast liczba wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE utrzymywała się na podobnym poziomie. Połowę zezwoleń na pobyt czasowy wydano w związku z pracą (50%). Lawinowy wzrost liczby spraw dotyczących legalizacji pobytu cudzoziemców w Polsce w ostatnich latach związany jest przede wszystkim z niestabilną sytuacją na terytorium Ukrainy, która determinuje wybory obywateli Ukrainy odnośnie przeniesienia centrum życiowego na terytorium naszego kraju. W 2015 r. obywatele Ukrainy złożyli ponad 68 000 wniosków w sprawach o legalizację pobytu. Stanowiło to 62% ogólnej liczby wniosków (w 2014 r. – 44%, w latach wcześniejszych 1/3 wszystkich wniosków). W 2016 r. obywatele Ukrainy złożyli ponad 96 434 wnioski w sprawach o legalizację pobytu. Stanowiło to 68% ogólnej liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt. Podobnie większość oświadczeń o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi jest rejestrowanych dla obywateli Ukrainy. W 2014 r., podobnie jak w latach poprzednich, najwięcej oświadczeń rejestrowano dla obywateli Ukrainy. Ich udział wyniósł 96,27% i był największy od początku funkcjonowania (2007 r.) procedury uproszczonej. Liczba oświadczeń zarejestrowanych dla obywateli poszczególnych państw przedstawiała się następująco: Ukraina – 372 946, Mołdawia – 6331, Białoruś – 4017, Gruzja – 2 103, Rosja – 1227, Armenia – 774 (łącznie 387 398 oświadczeń). W 2015 r. zarejestrowano 762 700 oświadczeń dla obywateli Ukrainy, co stanowiło 97,5 % ogólnej liczby oświadczeń. Liczba oświadczeń zarejestrowanych dla obywateli pozostałych państw przedstawiała się następująco: Mołdawia – 9575, Białoruś – 5599, Gruzja – 1366, Rosja – 1939, Armenia – 1043 (łącznie 782 222 oświadczeń). Według orientacyjnych danych w 2016 r. zarejestrowano ponad 1,3 mln oświadczeń, w tym około 96–97% dla obywateli Ukrainy. Powyższe dane wskazują, iż wzmoczona migracja obywateli Ukrainy do Polski odpowiada w znaczącym stopniu za obserwowany ostatnio wzrost wskaźników migracyjnych. Powyższe potwierdzają również publikacje niezależnych instytucji badawczych (<http://www.osw.waw.pl/pl/publikacje/komentarze-osw/2015-10-19/kryzysowa-migracja-ukraincow>). Zwiększona liczba wniosków o legalizację pobytu w Polsce obsługiwana jest przez niewiele zwiększoną liczbę pracowników w urzędach wojewódzkich, w stosunku do 2014 r. Ponadto ostatnie wydarzenia w obszarze migracji wskazują, iż także Polska może w najbliższych latach spodziewać się dalszego, znacznego napływu cudzoziemców. Konieczne jest zatem zapewnienie w wydziałach właściwych do spraw cudzoziemców w urzędach wojewódzkich odpowiedniej kadry, która będzie mogła w sposób sprawny obsłużyć dużą liczbę cudzoziemców ubiegających się o legalizację pobytu cudzoziemców w Polsce. Sprawnie działająca kadra w organach pierwszej instancji przyczyni się także do zwiększenia bezpieczeństwa państwa oraz pozwoli na eliminację ewentualnych nadużyć ze strony cudzoziemców, czy też osób czerpiących w sposób nielegalny zyski z migracji.

Skutki finansowe projektu w zakresie konieczności utworzenia nowych etatów w urzędach wojewódzkich mają ścisły związek z zapewnieniem warunków do realizacji nowych zadań, które nałożą na wojewodów projektowane przepisy. Nie jest możliwe jednocześnie nieuwzględnianie aktualnej sytuacji migracyjnej Polski i stanowiącej jej skutek sytuacji organów migracyjnych.

Zapewnienie prawidłowości realizacji nowych zadań musi uwzględniać aktualną sytuację tychże organów, która daleka jest od akceptowalnej, nawet biorąc pod uwagę obecnie realizowane zadania.

Efektywne wdrożenie dyrektywy 2014/66/UE do prawa krajowego, zależne jest od tego, aby organy administracji publicznej, mające stosować przepisy prawa krajowego, posiadały adekwatny zasób kadrowy do tego, żeby zadania te były realizowane prawidłowo oraz terminowo. Obecne obciążenie urzędów obsługujących wojewodów w sprawach z zakresu legalizacji pobytu cudzoziemców, wynikające z wielokrotnego wzrostu liczby spraw na przestrzeni lat 2014–2016 uniemożliwia prawidłowość realizacji zadań związanych z wdrożeniem dyrektywy 2014/66/UE do prawa krajowego, jak również innych zadań regulowanych projektem, w ramach posiadanych zasobów kadrowych i finansowych.

W załączniku 1 do OSR wskazano liczbę etatów, o którą powinno być zwiększone zatrudnienie w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz metodologię wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników. Powyższe koszty zostały opracowane na podstawie informacji uzyskanych z poszczególnych urzędów wojewódzkich dotyczących ich potrzeb kadrowych oraz w oparciu o dane statystyczne pozostające w dyspozycji Urzędu do Spraw Cudzoziemców za rok 2015 oraz rok 2016, odnoszące się przede wszystkim do liczby złożonych wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, które to postępowania zdecydowanie dominują pośród wszystkich postępowań w sprawach zezwoleń pobytowych. Przeanalizowano również procentowy wzrost spraw w poszczególnych urzędach wojewódzkich, porównując te same okresy sprzed wejścia w życie nowej ustawy o cudzoziemcach i po jej wejściu w życie. Na tej podstawie założono, że konieczne będzie zwiększenie liczby etatów w urzędach wojewódzkich o 47 etatów (z mnożnikiem 1,8). Roczny koszt 1 etatu z mnożnikiem 1,8 to ok. 61 tys. zł. W odniesieniu do urzędów wojewódzkich, zgodnie z regulacją zawartą w art. 17 projektu ustawy zwiększenie liczby etatów uzależnione będzie od liczby złożonych wniosków, tj. zwiększenie zatrudnienia będzie możliwe o 1 etat na każde 100 wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w projektowanych art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, złożonych do danego wojewody, w poprzednim roku kalendarzowym. Dla każdego urzędu wojewódzkiego została ustalona maksymalna liczba etatów, o jaką może wzrosnąć zatrudnienie w danym urzędzie. Zakłada się, że w 2018 r. koszty wzrostu zatrudnienia w urzędach wojewódzkich mogą wynieść ok. 2.867 tys. zł. W kolejnych latach koszty te ulegną podwyższeniu w związku z koniecznością wypłaty zatrudnionym pracownikom dodatkowego wynagrodzenia (tzw. „13”). Koszty zatrudnienia dodatkowych pracowników uwzględniają dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej, nagrody uznaniowe w wysokości 3% funduszu wynagrodzeń. Metodologia wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników w poszczególnych urzędach wojewódzkich została opisana w załączniku 1 do OSR.

Dodatkowo w związku ze wzrostem zatrudnienia w urzędach wojewódzkich konieczne będzie wyposażenie 47 stanowisk pracy w sprzęt biurowy oraz komputery. Metodologia wyliczenia kosztów utworzenia nowych stanowisk pracy została opisana w załączniku 2 do OSR. Wyżej wymienione koszty zostały oszacowane w oparciu o wskazane przez urzędy wojewódzkie potrzeby dotyczące wyposażenia stanowisk pracy. Oszacowano, iż jednorazowy koszt utworzenia 47 nowych stanowisk pracy w urzędach wojewódzkich wyniesie ok. 694 tys. zł.

W związku z powyższym, konieczne będzie zwiększenie limitu wydatków w części 85 – Województwa, której dysponentami są poszczególni wojewodowie w celu pokrycia oszacowanych skutków finansowych w związku z koniecznością zwiększenia zatrudnienia w poszczególnych urzędach wojewódzkich.

Projektowane regulacje w przedmiotowym zakresie będą stanowić podstawę do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa w 2018 r. i latach następnych w części 85 – Województwa, której dysponentami są poszczególni wojewodowie.

– Zmiana w art. 237 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach, przewidująca rozszerzenie ulg w opłacie za wydanie karty pobytu na cudzoziemców, którzy w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, nie ukończyli 16 lat, co dotyczy pierwszej karty pobytu, wydawanej z urzędu, spowoduje skutki finansowe dla finansów publicznych. Biorąc pod uwagę, że w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2016 r. złożonych zostało 9410 wniosków o udzielenie ww. zezwoleń pobytowych przez cudzoziemców, którzy nie mieli ukończonego 16. roku życia, 50% ulga w opłacie za wydanie karty pobytu wynoszącej 50 zł, może oznaczać uszczuplenie dochodów budżetu państwa o około 236 tys. zł rocznie.

– Zmiana w art. 453 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach mająca na celu umożliwienie uprawnionym podmiotom dostępu do krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach

cudzoziemców prowadzonego w systemie teleinformatycznym przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców poprzez systemy teleinformatyczne prowadzone przez inne centralne organy administracji publicznej będzie wiązała się z koniecznością przeprowadzenia poważnych prac modernizacyjnych w systemie teleinformatycznym, w którym prowadzony jest krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, umożliwiającą sprawną komunikację pomiędzy tym systemem a systemami prowadzonymi przez inne centralne organy administracji publicznej. Tym samym będzie powodowała skutki finansowe, które obecnie są niemożliwe do ustalenia. Skutki finansowe wynikające z umożliwienia uprawnionym podmiotom dostępu do krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców prowadzonego w systemie teleinformatycznym przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców poprzez systemy teleinformatyczne prowadzone przez inne centralne organy administracji publicznej zostaną sfinansowane z budżetu państwa w ramach przyznanego limitu wydatków właściwych dysponentów części budżetowych. Wejście życie tej zmiany planowane jest na 1 stycznia 2020 r.

– Zapewnienia cudzoziemcom zidentyfikowanym jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej. Zakłada się, iż wejście w życie przepisów pozwalających na przyznawanie świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcowi, który nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec niego aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia albo jego stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że był on poddany przemocy. Ponadto może ona być przyznana cudzoziemcowi, który został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy stwierdzono, że jego dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia lub jego stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że był on poddany przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członka rodziny lub opiekuna prawnego cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub zwolniono ze strzeżonego ośrodka, spowoduje skutki finansowe rzędu ok. 1.260 tys. zł rocznie – przyjmując, że z pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie korzystało ok. 100 cudzoziemców przez okres 90 dni, a dzienna stawka będzie wynosiła ok. 140 zł. W celu pokrycia wydatków związanych z wprowadzeniem rozwiązań pozwalających na przyznawanie pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcom, konieczne będzie zwiększenie limitu wydatków w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej w 2018 r. i latach następnych. Projektowane regulacje w przedmiotowym zakresie będą stanowić podstawę do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa w 2018 r. i latach następnych w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

– Zapewnienia transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania w przypadku zwolnienia ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, a następnie skierowania do ośrodka recepcyjnego. Średnia liczba cudzoziemców, wobec których w trakcie ich pobytu w strzeżonym ośrodku toczy się postępowanie w sprawie ochrony międzynarodowej, zwalnianych na podstawie art. 400 ustawy o cudzoziemcach (zagrożenie dla życia lub zdrowia, podejrzenie bycia poddanych przemocy) wynosi rocznie 10 wnioskodawców. Średnia odległość między strzeżonym ośrodkiem a ośrodkiem recepcyjnym wynosi 250 km, co oznacza konieczność przejazdu 500 km w jednym przypadku (droga docelowa i powrotna). Przy wskazanych 10 przypadkach rocznie jest to łącznie 5000 km. Koszt zużycia materiałów pędnych i smarów w przypadku korzystania z samochodu typu mini van wynosi 0,4 zł za kilometr.

Szacunkowa liczba wnioskodawców zwalnianych i dowożonych do ośrodka recepcyjnego	10
Średnia liczba kilometrów (trasa przejazdu do ośrodka recepcyjnego i z powrotem)	2 x 250
Koszt zużycia materiałów pędnych i smarów za 1 kilometr (w PLN)	0,4
Łączne szacunkowe koszty	10 x (2x250) x 0,4 = 2000 zł.

Powyższe założenia dają szacunkową kwotę 2 tys. zł rocznie. Koszty te zostaną pokryte z części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

W przypadku zaś zapewniania transportu do ośrodka recepcyjnego cudzoziemcom wymagającym szczególnego traktowania, przyjętym na podstawie rozporządzenia 604/2013 i składającym oświadczenia o zamiarze kontynuowania postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, projektowane zmiany w tym zakresie nie spowodują skutków finansowych, ponieważ zmiany te są prawnym usankcjonowaniem dotychczas stosowanej praktyki.

Dodatkowych skutków finansowych nie wywołują również projektowane zmiany w zakresie:

- 1) doszczegółowienia kwestii związanych z zabezpieczaniem pobytu małoletnich bez opieki;
- 2) ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;
- 3) ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług;
- 4) ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Skutki finansowe związane z projektowanymi zmianami w:

- 1) ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych,
- 2) ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci,
- 3) ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej,
- 4) ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

– są trudne do oszacowania z uwagi na to, że nie można określić, jaka liczba cudzoziemców skorzysta z zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki.

Dodatkowo należy wskazać, że wynikające z projektowanych zmian w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ujemne skutki finansowe dla Funduszu Pracy zostaną zrekompensowane poprzez wpływy ze składek (podobnie jak w przypadku pracowników niebędących cudzoziemcami).

W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych oraz w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci zastrzeżono, iż świadczenia wynikające z tych ustaw nie będą miały zastosowania do cudzoziemców posiadających ww. zezwolenia pobytowe, którym zezwolono na pobyt i pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nieprzekraczający dziewięciu miesięcy, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej, zgodnie z możliwością przewidzianą w art. 18 ust. 3 dyrektywy 2014/66/UE.

Możliwy jest wzrost dochodów budżetów tych jednostek w związku z udzielaniem przez wojewodów zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139o ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Trudno natomiast oszacować liczbę cudzoziemców, którzy będą ubiegać się o powyższe nowe rodzaje zezwoleń na pobyt czasowy, i tym samym określić możliwy wzrost dochodów jst w ww. zakresie.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki (w tys. zł)						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		2017 (IV kwartał)	2018	2019	2020	2022	2026	Łącznie (2017–2026)
W ujęciu pieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw		-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	1 677	1 856	1 902	1 999	2 206	17 888
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” stawia przed Unią cel przekształcenia gospodarki w gospodarkę opartą na wiedzy i innowacji, zmniejszenia obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw oraz lepszego dopasowania popytu i podaży na rynku pracy. W tym szerszym kontekście należy postrzegać środki, które mają ułatwić pochodzącym z państw trzecich pracownikom kadry kierowniczej, specjalistom i pracownikom odbywającym staż wjazd do Unii w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.						

		<p>Wynikiem przenoszenia kluczowych pracowników wewnątrz przedsiębiorstwa są nowe umiejętności i nowa wiedza, innowacje oraz zwiększone możliwości ekonomiczne jednostek przyjmujących, co przyczynia się do rozwoju w Unii gospodarki opartej na wiedzy przy jednoczesnym wspieraniu przepływu inwestycji w całej Unii. Przeniesienia z państw trzecich będące przeniesieniami wewnątrz przedsiębiorstwa mogą również skutkować łatwiejszym przenoszeniem wewnątrz przedsiębiorstwa z przedsiębiorstw unijnych do przedsiębiorstw z państw trzecich i mogą zapewnić Unii silniejszą pozycję w stosunkach z partnerami międzynarodowymi. Ułatwienie przeniesień wewnątrz przedsiębiorstwa pozwala grupom wielonarodowym lepiej wykorzystywać zasoby ludzkie.</p> <p>Dyrektywa 2014/66/UE ma ponadto na celu ułatwienie mobilności pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa w obrębie Unii („mobilność wewnątrzunijna”) oraz zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z przydzielaniem zadań pracowniczych w kilku państwach członkowskich. W tym celu dyrektywa ustanawia specjalny system mobilności wewnątrzunijnej, zgodnie z którym posiadacz ważnego zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wydanego przez jedno państwo członkowskie ma prawo wjazdu, pobytu i pracy w jednym państwie członkowskim lub większej ich liczbie zgodnie z przepisami regulującymi mobilność krótko- i długoterminową na mocy niniejszej dyrektywy.</p> <p>W związku z tym, że zobowiązania Unii w ramach Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS) oraz na podstawie dwustronnych umów handlowych nie obejmują warunków wjazdu, pobytu i pracy, dyrektywa 2014/66/UE uzupełnia te zobowiązania i ułatwia ich stosowanie. Dyrektywa 2014/66/UE obejmuje jednak szerszy zakres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa niż zakres wynikający z zobowiązań handlowych, ponieważ przeniesienie nie musi dotyczyć jedynie sektora usług i może mieć początek w państwie trzecim, które nie jest stroną umowy handlowej.</p> <p>W najbliższym czasie w Polsce możemy obserwować niedobory siły roboczej. Wzmoczone wyjazdy zarobkowe Polaków po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej w 2004 r. przy jednoczesnym dynamicznym wzroście zatrudnienia i pojawiających się niedoborów siły roboczej w niektórych branżach gospodarki narodowej spowodowały duże zainteresowanie ze strony polskich pracodawców poszukiwaniem pracowników poza granicami naszego kraju. Dodatkowo środowiska gospodarcze wielokrotnie sygnalizowały konieczność szerszego otwarcia polskiego rynku pracy dla cudzoziemców. W obliczu prognozowanych zmian w sferze struktury wiekowej populacji i wyraźnego (spodziewanego po 2020 r.) spadku liczebności zasobów pracy pojawia się zatem coraz więcej argumentów wskazujących na konieczność liberalizacji zasad wjazdu i pobytu cudzoziemców w Polsce, zwłaszcza, iż według szacunków GUS w perspektywie roku 2030 wielkość populacji Polski może zmniejszyć się w porównaniu ze stanem obecnym o około 1,3 mln osób.</p> <p>Proponowane w projekcie ustawy zmiany wpisują się w koncepcję ułatwiania legalizacji pobytu najbardziej pożądanym kategoriom cudzoziemców takim jak cudzoziemcy pragnący podjąć w Polsce pracę, w tym pracę w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki, studenci czy absolwenci polskich uczelni. Proponowane rozwiązania skupiają się zatem na usprawnieniu procedur legalizacji pobytu cudzoziemców studiujących w Polsce, poszukujących pracy po zakończeniu studiów na polskich uczelniach, podejmujących w naszym kraju pracę, w tym pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki, co nie wpłynie jednak na zmianę procedur kontrolnych w procesie wydawania zezwoleń pobytowych służących ochronie bezpieczeństwa i porządku publicznego. Powyższe zmiany mogą przyczynić się do redukcji niedoborów siły roboczej na polskim rynku pracy i w sposób pośredni wpłynąć na lepsze funkcjonowanie polskich przedsiębiorstw.</p>
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Uwagi jak wyżej.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-
Niemierzalne	-	-

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu w ujęciu pieniężnym na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: ułatwienia w procedurach legalizacji pobytu niektórych kategorii cudzoziemców, w tym dla absolwentów polskich uczelni oraz dla cudzoziemców wykonujących w Polsce pracę.

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

nie dotyczy

Komentarz:

W celu poprawy obowiązujących regulacji prawnych dotyczących legalizacji pobytu cudzoziemców na terytorium Polski do ustawy o cudzoziemcach zostaną wprowadzone między innymi następujące zmiany:

- odejście od wymogu posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu przez absolwenta polskiej uczelni w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na rzecz posiadania zapewnionego utrzymania w Polsce;
- odejście od wzywania cudzoziemców do przedstawienia informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy w trybie braków formalnych wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę;
- rezygnacja z wymogu przedstawiania przez cudzoziemca ubiegającego się o zezwolenie na pobyt i pracę umowy z podmiotem powierzającym cudzoziemcowi wykonywanie pracy, na rzecz oświadczenia wyżej wymienionego podmiotu zawierającego niezbędne dla postępowania informacje, zawartego w załączniku do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach;
- wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki;
- wprowadzenie możliwości samodzielnego ubiegania się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną przez członka rodziny przebywającego na terytorium Polski.

Wprowadzenie wymogu znajomości języka polskiego w przypadku cudzoziemców ubiegających się o zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE będzie związane z koniecznością potwierdzenia spełnienia tego wymogu przez cudzoziemca za pomocą urzędowego poświadczenia, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim, na poziomie B1, świadectwem ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, lub uczelni, w rozumieniu ustawy 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, z wykładowym językiem polskim albo świadectwem ukończenia za granicą podobnej szkoły lub uczelni, z wykładowym językiem polskim.

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie przepisów ustawy transponujących dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa do prawa krajowego będzie mieć ograniczony wpływ na rynek pracy. Pochodzący z państw trzecich pracownicy kadry kierowniczej, specjaliści i pracownicy odbywający staż będą wykonywać pracę w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Przez cały okres przeniesienia będą oni zatrudnieni przez pracodawcę macierzystego posiadającego siedzibę poza terytorium UE. Wymagane będzie uprzednie zatrudnienie w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw przez okres wynoszący co najmniej 12 miesięcy – w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów, oraz 6 miesięcy – w przypadku pracowników odbywających staż. Maksymalny okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie wynosił trzy lata w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów oraz jeden rok w przypadku pracowników odbywających staż. Po upływie tego okresu osoby te będą obowiązane opuścić terytorium państw członkowskich, chyba że otrzymają zezwolenie na pobyt na innej podstawie, zgodnie z przepisami unijnymi lub krajowymi. Członkowie rodzin pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa będą mieli od razu dostęp do rynku pracy, co stanowi jedną z korzyści przewidzianych przez dyrektywę 2014/66/UE, natomiast nie jest przewidziana znaczna liczba cudzoziemców przyjmowanych w ramach łączenia rodzin pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, którzy

będą ponadto mogli korzystać z mobilności krótko- i długoterminowej do innych państw członkowskich wraz z członkami rodzin. Inne, proponowane w projekcie rozwiązania skupiają się na usprawnieniu procedur legalizacji pobytu cudzoziemców studiujących w Polsce, poszukujących pracy po zakończeniu studiów na polskich uczelniach oraz podejmujących w naszym kraju pracę, w tym pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki. Powyższe zmiany mogą zatem mieć pozytywny wpływ na rynek pracy i przyczynić się do redukcji niedoborów siły roboczej na polskim rynku pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu

Brak wpływu

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wejście w życie przepisów zmieniających art. 171 ust. 2, art. 303a, art. 394 ust. 1a i ust. 4 pkt 2 lit. da i db, art. 398 ust. 1 pkt 5, art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, art. 429 ust. 1 pkt 9, art. 430 ust. 1, ust. 2 i ust. 9, art. 435 ust. 1 pkt 6, art. 438 ust. 1 pkt 2a i ust. 2 oraz art. 449 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest przewidziane na dzień 1 stycznia 2018 r., tak aby mogły zostać przeprowadzone odpowiednie procedury przetargowe mające na celu wprowadzenie koniecznych zmian w systemie teleinformatycznym obsługującym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców. Od tych zmian zależne jest bowiem stosowanie tych przepisów. Musi istnieć możliwość odnotowania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach, zdarzeń, o których mowa w zmienianym art. 171 ust. 2 tej ustawy, ażeby pobyt cudzoziemca, o którym mowa w art. 170, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od tego konkretnego momentu (czynność odnotowania) przestał być uważany za legalny. Zmiany w systemie teleinformatycznym, w którym prowadzony jest krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, mają tę możliwość stworzyć. Podobnie, dla zapewnienia prawidłowości stosowania przez organy nowego środka w postaci przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób wydaje się decyzję o przekazaniu do tego państwa, konieczne jest stworzenie warunków dla prowadzenia nowego rejestru dotyczącego tychże przekazania (art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n), który również będzie stanowił część krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców.

Na dzień 1 stycznia 2018 r. przewidziane jest również wejście w życie przepisów art. 400a–400d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, co pozwoli na przygotowanie się organów publicznych do wprowadzanych zmian, w tym pod względem finansowym.

Wejście w życie przepisów art. 114 ust. 1a i ust. 5, art. 123 ust. 3 oraz art. 195 ust. 1 pkt 6 lit. c i ust. 2a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, projektowanych w art. 4 przepisów zmieniających art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. ha, art. 87 ust. 1 pkt 11a – w zakresie zezwolenia, o którym mowa art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach i art. 88g ust. 1b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz projektowanego w art. 7 przepisu ust. 2b w kolumnie 2 zawartego w załączniku do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej w części III – w zakresie zezwolenia, o którym mowa art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest przewidziane na dzień 1 stycznia 2019 r. w celu zapewnienia odpowiedniego czasu umożliwiającego stworzenie przez ministra właściwego do spraw pracy narzędzi pozwalających na skuteczne badanie sytuacji na rynku pracy, tak aby mógł on w oparciu o takie badanie określić zawody, które są pożądane dla gospodarki polskiej.

Z analogicznych przyczyn na ten sam dzień przewidziane jest wejście w życie przepisów dodających do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przepisy ustanawiające delegacje ustawowe dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia w drodze rozporządzenia limitów określonych zezwoleń na pobyt czasowy i podstawy do ogłaszania w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” osiągnięcia tych limitów (art. 114a, art. 127a, art. 139b, art. 142a) oraz przepisy bezpośrednio z nimi związane, przewidujące obligatoryjne podstawy odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy (art. 117 pkt 3, art. 132, art. 139f ust. 1 pkt 5, art. 143). We wszystkich przypadkach delegacji ustawowych przewidziano, iż minister właściwy do spraw wewnętrznych, współdziałając z ministrem właściwym do spraw pracy i ministrem właściwym do spraw gospodarki, powinien uwzględnić m.in. potrzeby rynku pracy. Dla zapewnienia, że wytyczne co do treści aktów wykonawczych zostaną zrealizowane, konieczny jest czas pozwalający na stworzenie odpowiednich narzędzi pozwalających na zbadanie potrzeb rynku pracy.

Wejście w życie przepisu zmieniającego art. 453 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. przewiduje się na dzień 1 stycznia 2020 r., z uwagi na konieczność przeprowadzenia poważnych prac modernizacyjnych w systemie teleinformatycznym, w którym prowadzony jest krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, umożliwiających sprawną komunikację pomiędzy tym systemem a systemami prowadzonymi przez inne centralne organy administracji publicznej.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Zmiana ustawy o cudzoziemcach ma na celu przede wszystkim dostosowanie polskiego porządku prawnego do prawa Unii Europejskiej. W związku z tym ewaluacja nie powinna dotyczyć przepisów projektowanej ustawy.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

1. Załącznik 1 – Metodologia wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników w poszczególnych urzędach wojewódzkich
2. Załącznik 2 – Metodologia wyliczenia kosztów utworzenia nowych stanowisk pracy w poszczególnych urzędach wojewódzkich
3. Załącznik 3 – Metodologia wyliczenia kosztów pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dla cudzoziemców zidentyfikowanych jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach

Załącznik 1 – Metodologia wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników w poszczególnych urzędach wojewódzkich

Roczny koszt zatrudnienia pracownika

ZAŁOŻENIA Dla mnożnika 1,8

KWOTA BAZOWA PRACOWNIKÓW KSC	1 873,84 zł
DODATEK ZA WYSLUGĘ LAT MAX	20%
PRACOWNIK 1 ETAT MNOŻNIK:	1,800

STANOWISKO	PRACOWNIK MN. 1,800
WYN. ZASADNICZE MIESIĘCZNIE	3 372,90
DODATEK ZA WYSLUGĘ LAT	674,58
LICZBA ETATÓW	1,00
ROCZNY KOSZT	48 569,76
ROCZNY KOSZT PRACODAWCY (ZUS 19,64%)	9 539,10
ROCZNY KOSZT CAŁKOWITY UTWORZENIA ETATÓW	58 108,86

<u>ROCZNY KOSZT UTWORZENIA ETATU</u>	<u>58 108,86</u>
---	-------------------------

NAGRODA UZNANIOWA 3%

ZAŁOŻENIA:

KWOTA NAGRODY	1 457,09 zł
ROCZNY KOSZT	1 457,09 zł
ROCZNY KOSZT PRACODAWCY (ZUS 19,64%)	286,17
<u>ROCZNY KOSZT PRYZNANIA NAGRÓD</u>	<u>1 743,26 zł</u>

ODPIS NA ZFŚS

<u>KWOTA</u>	<u>LICZBA PRACOWNIKÓW</u>	<u>SUMA ODPIŚÓW</u>
1 185,66	1	<u>1 185,66</u>

<u>ROCZNY KOSZT UTWORZENIA 1 ETATU MN. 1.800 WYNAGRODZENIE + NAGRODA + ODPIS ZFŚS</u>	<u>61 037,78 zł</u>
--	----------------------------

<u>SKŁADKI PRACODAWCY WYSZCZEGÓLNIENIE SKŁADNIKÓW</u>				
PODSTAWA		50 026,85 zł		
SKŁADKA EMERYTALNA	SKŁADKA RENTOWA	SKŁADKA WYPADKOWA	FUNDUSZ PRACY	
9,76%	6,50%	0,93%	2,45%	SUMA
4 882,62	3 251,74	465,25	1 225,66	9 825,27

<u>SZACUNKOWE ROCZNE PRZYCHODY JEDNOSTEK SFERY BUDŻETOWEJ Z TYTUŁU PREZENTOWANYCH WYNAGRODZEŃ</u>			
<u>ZUS</u>		<u>URZĄD SKARBOWY</u>	
SKŁADKI SPOŁECZNE	15 357,15	PDOF	3 592,00
SKŁADKA ZDROWOTNA	3 884,82		
FUNDUSZ PRACY	1 225,66		
<u>RAZEM:</u>	<u>20 467,63</u>	<u>RAZEM:</u>	<u>3 592,00</u>

Dodatkowe skutki finansowe z tytułu wypłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego (tzw. „13”):

DODATKOWE WYNAGRODZENIE ROCZNE

KWOTA WYN. ROCZNEGO 8,5% (tzw. „13”)	4 128,43 zł
ROCZNY KOSZT	4 128,43 zł
ROCZNY KOSZT PRACODAWCY (ZUS 19,64%)	810,82
<u>ROCZNY KOSZT</u>	<u>4 939,25 zł</u>

SZACUNKOWE ROCZNE PRZYCHODY JEDNOSTEK SFERY BUDŻETOWEJ Z TYTUŁU „13”

ZUS		URZĄD SKARBOWY	
SKŁADKI SPOŁECZNE	1 376,83	PDOF	340,00
SKŁADKA ZDROWOTNA	320,62		
FUNDUSZ PRACY	101,15		

RAZEM: 1 798,60   RAZEM: 340,00

Podmiot	Liczba etatów	Stanowiska oraz proponowane mnożniki
Dolnośląski Urząd Wojewódzki	5 etatów	5 etatów – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Kujawsko-Pomorski Urząd Wojewódzki	2 etaty	2 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Lubelski Urząd Wojewódzki	2 etaty	2 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Lubuski Urząd Wojewódzki	2 etaty	2 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Łódzki Urząd Wojewódzki	3 etaty	3 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8

Małopolski Urząd Wojewódzki	5 etatów	5 etatów – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Mazowiecki Urząd Wojewódzki	9 etatów	9 etatów – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Opolski Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Podkarpacki Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Podlaski Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat - inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Pomorski Urząd Wojewódzki	3 etaty	3 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Śląski Urząd Wojewódzki	3 etaty	3 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Świętokrzyski Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Warmińsko-Mazurski Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Wielkopolski Urząd Wojewódzki	5 etatów	5 etatów – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Zachodniopomorski Urząd Wojewódzki	3 etaty	3 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8

Podmiot	<u>2017</u>	<u>2018</u>	<u>2019</u>	<u>2020</u>	<u>2021</u>	<u>2022</u>	<u>2023</u>	<u>2024</u>	<u>2025</u>	<u>2026</u>	<u>Suma</u>
Dolnośląski Urząd Wojewódzki	0	305	337	346	355	365	375	385	395	406	3.269
Kujawsko-Pomorski Urząd Wojewódzki	0	122	135	140	145	150	155	160	165	170	1.342
Lubelski Urząd Wojewódzki	0	122	135	140	145	150	155	160	165	170	1.342
Lubuski Urząd Wojewódzki	0	122	135	140	145	150	155	160	165	170	1.342
Łódzki Urząd Wojewódzki	0	183	203	209	215	221	228	235	242	249	1.985
Małopolski Urząd Wojewódzki	0	305	337	346	355	365	375	385	395	406	3.269
Mazowiecki Urząd Wojewódzki	0	549	607	623	640	657	675	693	711	730	5.885
Opolski Urząd Wojewódzki	0	61	68	71	74	77	80	83	86	89	689
Podkarpacki Urząd Wojewódzki	0	61	68	71	74	77	80	83	86	89	689
Podlaski Urząd Wojewódzki	0	61	68	71	74	77	80	83	86	89	689
Pomorski Urząd Wojewódzki	0	183	203	209	215	221	228	235	242	249	1.985
Śląski Urząd Wojewódzki	0	183	203	209	215	221	228	235	242	249	1.985
Świętokrzyski Urząd Wojewódzki	0	61	68	71	74	77	80	83	86	89	689
Warmińsko-Mazurski Urząd Wojewódzki	0	61	68	71	74	77	80	83	86	89	689
Wielkopolski Urząd Wojewódzki	0	305	337	346	355	365	375	385	395	406	3.269
Zachodniopomorski Urząd Wojewódzki	0	183	203	209	215	221	228	235	242	249	1.985

Suma	0	2.867	3.175	3.272	3.370	3.471	3.577	3.683	3.789	3.899	31.103
-------------	----------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	---------------

Skutki finansowe dla poszczególnych urzędów wojewódzkich (w tys. zł)

Szczegółowy sposób wyliczenia skutków finansowych dla Urzędów Wojewódzkich: Opolskiego, Podkarpackiego, Podlaskiego, Świętokrzyskiego i Warmińsko-Mazurskiego

2017 r.

0 tys. zł

2018 r.

ok. 61 tys. zł

2019 r.

61 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI) = ok. 63 tys. zł

4.939,25 zł (tzw. „13”) = ok. 5 tys. zł

2020 r.

63 tys. zł x 102,5% = ok. 65 tys. zł

5 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI za 2019 r.) = ok. 6 tys. zł

2021 r.

65 tys. zł x 102,5% = ok. 67 tys. zł

6 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2020 r.) = ok. 7 tys. zł

2022 r.

67 tys. zł x 102,5% = ok. 69 tys. zł

7 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2021 r.) = ok. 8 tys. zł

2023 r.

69 tys. zł x 102,5% = ok. 71 tys. zł

8 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2022 r.) = ok. 9 tys. zł

2024 r.

71 tys. zł x 102,5% = ok. 73 tys. zł

9 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2023 r.) = ok. 10 tys. zł

2025 r.

73 tys. zł x 102,5% = ok. 75 tys. zł

10 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2024 r.) = ok. 11 tys. zł

2026 r.

75 tys. zł x 102,5% = ok. 77 tys. zł

11 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2025 r.) = ok. 12 tys. zł

RAZEM: ok. 689 tys. zł

Szczegółowy sposób wyliczenia skutków finansowych dla Urzędów Wojewódzkich: Kujawsko-Pomorskiego, Lubelskiego i Lubuskiego**2017 r.**

0 tys. zł

2018 r.

2 x ok. 61 tys. zł = ok. 122 tys. zł

2019 r.

122 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI) = ok. 125 tys. zł

4.939,25 zł (tzw. „13”) x 2 = ok. 10 tys. zł

2020 r.

125 tys. zł x 102,5% = ok. 129 tys. zł

10 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI za 2019 r.) = ok. 11 tys. zł

2021 r.

129 tys. zł x 102,5% = ok. 133 tys. zł

11 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2020 r.) = ok. 12 tys. zł

2022 r.

133 tys. zł x 102,5% = ok. 137 tys. zł

12 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2021 r.) = ok. 13 tys. zł

2023 r.

137 tys. zł x 102,5% = ok. 141 tys. zł

13 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2022 r.) = ok. 14 tys. zł

2024 r.

141 tys. zł x 102,5% = ok. 145 tys. zł

14 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2023 r.) = ok. 15 tys. zł

2025 r.

145 tys. zł x 102,5% = ok. 149 tys. zł

15 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2024 r.) = ok. 16 tys. zł

2026 r.

149 tys. zł x 102,5% = ok. 153 tys. zł

16 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2025 r.) = ok. 17 tys. zł

RAZEM: ok. 1.342 tys. zł

Szczegółowy sposób wyliczenia skutków finansowych dla Urzędów Wojewódzkich: Łódzkiego, Pomorskiego, Śląskiego i Zachodnio-Pomorskiego**2017 r.**

0 tys. zł

2018 r.

3 x ok. 61 tys. zł = ok. 183 tys. zł

2019 r.

183 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI) = ok. 188 tys. zł

4.939,25 zł (tzw. „13”) x 3 = ok. 15 tys. zł

2020 r.

188 tys. zł x 102,5% = ok. 193 tys. zł

15 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI za 2019 r.) = ok. 16 tys. zł

2021 r.

193 tys. zł x 102,5% = ok. 198 tys. zł

16 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2020 r.) = ok. 17 tys. zł

2022 r.

198 tys. zł x 102,5% = ok. 203 tys. zł

17 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2021 r.) = ok. 18 tys. zł

2023 r.

203 tys. zł x 102,5% = ok. 209 tys. zł

18 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2022 r.) = ok. 19 tys. zł

2024 r.

209 tys. zł x 102,5% = ok. 215 tys. zł

19 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2023 r.) = ok. 20 tys. zł

2025 r.

215 tys. zł x 102,5% = ok. 221 tys. zł

20 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2024 r.) = ok. 21 tys. zł

2026 r.

221 tys. zł x 102,5% = ok. 227 tys. zł

21 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2025 r.) = ok. 22 tys. zł

RAZEM: ok. 1.985 tys. zł

Szczegółowy sposób wyliczenia skutków finansowych dla Urzędów Wojewódzkich: Dolnośląskiego, Małopolskiego i Wielkopolskiego**2017 r.**

0 tys. zł

2018 r.

5 x ok. 61 tys. zł = ok. 305 tys. zł

2019 r.

305 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI) = ok. 312 tys. zł

4.939,25 zł (tzw. „13”) x 5 = ok. 25 tys. zł

2020 r.

312 tys. zł x 102,5% = ok. 320 tys. zł

25 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI za 2019 r.) = ok. 26 tys. zł

2021 r.

320 tys. zł x 102,5% = ok. 328 tys. zł

26 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2020 r.) = ok. 27 tys. zł

2022 r.

328 tys. zł x 102,5% = ok. 337 tys. zł

27 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2021 r.) = ok. 28 tys. zł

2023 r.

337 tys. zł x 102,5% = ok. 346 tys. zł

28 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2022 r.) = ok. 29 tys. zł

2024 r.

346 tys. zł x 102,5% = ok. 355 tys. zł

29 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2023 r.) = ok. 30 tys. zł

2025 r.

355 tys. zł x 102,5% = ok. 364 tys. zł

30 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2024 r.) = ok. 31 tys. zł

2026 r.

364 tys. zł x 102,5% = ok. 374 tys. zł

31 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2025 r.) = ok. 32 tys. zł

RAZEM: ok. 3.269 tys. zł

Szczegółowy sposób wyliczenia skutków finansowych dla Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego**2017 r.**

0 tys. zł

2018 r.

9 x ok. 61 tys. zł = ok. 549 tys. zł

2019 r.

549 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI) = ok. 562 tys. zł

4.939,25 zł (tzw. „13”) x 9 = ok. 45 tys. zł

2020 r.

562 tys. zł x 102,5% = ok. 577 tys. zł

45 tys. zł x 102,2% (wskaźnik CPI za 2019 r.) = ok. 46 tys. zł

2021 r.

577 tys. zł x 102,5% = ok. 592 tys. zł

46 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2020 r.) = ok. 48 tys. zł

2022 r.

592 tys. zł x 102,5% = ok. 607 tys. zł

48 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2021 r.) = ok. 50 tys. zł

2023 r.

607 tys. zł x 102,5% = ok. 623 tys. zł

50 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2022 r.) = ok. 52 tys. zł

2024 r.

623 tys. zł x 102,5% = ok. 639 tys. zł

52 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2023 r.) = ok. 54 tys. zł

2025 r.

639 tys. zł x 102,5% = ok. 655 tys. zł

54 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2024 r.) = ok. 56 tys. zł

2026 r.

655 tys. zł x 102,5% = ok. 672 tys. zł

56 tys. zł x 102,5% (wskaźnik CPI za 2025 r.) = ok. 58 tys. zł

RAZEM: ok. 5.885 tys. zł

Załącznik 2 – Metodologia wyliczenia kosztów utworzenia nowych stanowisk pracy w poszczególnych urzędach wojewódzkich

Koszt zakupu wyposażenia biurowego	
Kontener mobilny z 3-szufladami	455,10 zł
Krzesło obrotowe	553,50 zł
Biurko	590,40 zł
Szafa aktowa	615 zł
Komputer	6.642 zł
Drukarka	1.476 zł
Skaner	307,50 zł
Czytnik linii papilarnych	7.749 zł
Czytnik dokumentów	6.396 zł

Liczba stanowisk pracy do wyposażenia						
Urząd Wojewódzki	Liczba zestawów biurowych:	Liczba komputerów	Liczba zestawów: drukarka i skaner	Liczba czytników linii papilarnych	Liczba czytników dokumentów	Suma
	kontener, krzesło, biurko i szafa		(po 1 sztuce na 2 stanowiska pracy)	(po 1 sztuce na 2 stanowiska pracy)	(po 1 sztuce na 2 stanowiska pracy)	
	Koszt 2.214 zł	Koszt 6.642 zł	Koszt 1.783,50 zł	Koszt 7.749 zł	Koszt 6.396 zł	

Dolnośląski Urząd Wojewódzki 5 etatów	5 x 2.214 zł = 11.070 zł	5 x 6.642 zł = 33.210 zł	2 x 1.783,50 zł = 3.567 zł	2 x 7.749 zł = 15.498 zł	2 x 6.396 zł = 12.792 zł	ok. 77 tys. zł
Kujawsko- -Pomorski Urząd Wojewódzki 2 etaty	2 x 2.214 zł = 4.428 zł	2 x 6.642 zł = 13.284 zł	1.783,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	ok. 34 tys. zł
Lubelski Urząd Wojewódzki 2 etaty	2 x 2.214 zł = 4.428 zł	2 x 6.642 zł = 13.284 zł	1.783,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	ok. 34 tys. zł
Lubuski Urząd Wojewódzki 2 etaty	2 x 2.214 zł = 4.428 zł	2 x 6.642 zł = 13.284 zł	1.783,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	ok. 34 tys. zł
Łódzki Urząd Wojewódzki 3 etaty	3 x 2.214 zł = 6.642 zł	3 x 6.642 zł = 19.926 zł	1.783,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	ok. 43 tys. zł
Małopolski Urząd Wojewódzki 5 etatów	5 x 2.214 zł = 11.070 zł	5 x 6.642 zł = 33.210 zł	2 x 1.783,50 zł = 3.567 zł	2 x 7.749 zł = 15.498 zł	2 x 6.396 zł = 12.792 zł	ok. 77 tys. zł
Mazowiecki Urząd Wojewódzki 9 etatów	9 x 2.214 zł = 19.926 zł	9 x 6.642 zł = 59.778 zł	4 x 1.783,50 zł = 7.134 zł	4 x 7.749 zł = 30.996 zł	4 x 6.396 zł = 25.584 zł	ok. 144 tys. zł

Opolski Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	6.642 zł	0	0	0	ok. 9 tys. zł
Podkarpacki Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	6.642 zł	0	0	0	ok. 9 tys. zł
Podlaski Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	6.642 zł	0	0	0	ok. 9 tys. zł
Pomorski Urząd Wojewódzki 3 etaty	3 x 2.214 zł = 6.642 zł	3 x 6.642 zł = 19.926 zł	1.783,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	ok. 43 tys. zł
Śląski Urząd Wojewódzki 3 etaty	3 x 2.214 zł = 6.642 zł	3 x 6.642 zł = 19.926 zł	1.783,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	ok. 43 tys. zł
Świętokrzyski Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	6.642 zł	0	0	0	ok. 9 tys. zł
Warmińsko-Mazurski Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	6.642 zł	0	0	0	ok. 9 tys. zł

Wielkopolski Urząd Wojewódzki 5 etatów	5 x 2.214 zł = 11.070 zł	5 x 6.642 zł = 33.210 zł	2 x 1.783,50 zł = 3.567 zł	2 x 7.749 zł = 15.498 zł	2 x 6.396 zł = 12.792 zł	ok. 77 tys. zł
Zachodniopomor- -ski Urząd Wojewódzki 3 etaty	3 x 2.214 zł = 6.642 zł	3 x 6.642 zł = 19.926 zł	1.783,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	ok. 43 tys. zł

Załącznik 3 – Metodologia wyliczenia kosztów pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dla cudzoziemców zidentyfikowanych jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach

Koszty pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dla cudzoziemców zidentyfikowanych jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach

Zakłada się, iż wejście w życie przepisów pozwalających na przyznawanie świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcowi, który nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec niego aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia albo gdy jego stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że był on poddany przemocy, oraz cudzoziemcowi, który został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy stwierdzono, iż jego dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia lub gdy jego stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że był on poddany przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członka rodziny lub opiekuna prawnego cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub zwolniono ze strzeżonego ośrodka, spowoduje skutki finansowe rzędu ok. 1.260 tys. zł rocznie – przyjmując, że z pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie korzystało ok. 100 cudzoziemców przez okres 90 dni, a dzienna stawka będzie wynosiła ok. 140 zł. Świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej organizowane będą przez podmiot, do którego statutowych obowiązków należy udzielanie pomocy cudzoziemcom. Cudzoziemiec nie będzie otrzymywał środków finansowych na pokrycie kosztów przedmiotowej pomocy. Pomoc będzie organizowana w formie udzielania pomocy rzeczowej.

W celu przygotowania skutków finansowych świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej przyjęto następujące założenia:

Dzienny koszt zakwaterowania – (do 90 zł/osoba/dzień) do oceny skutków finansowych przyjęto przeciętny koszt zakwaterowania, który wynosi **43 zł** (koszt oszacowano na podstawie cenników obowiązujących w hotelach pracowniczych i hostelach mieszczących się w Warszawie oraz miejscowościach podwarszawskich).

Dzienny koszt wyżywienia – (do 50 zł/osoba/dzień) do oceny skutków finansowych przyjęto przeciętny koszt całodziennego wyżywienia, który wynosi **25 zł** (koszt oszacowano na podstawie cenników obowiązujących w lokalach gastronomicznych (tzw. barach mlecznych) i firmach cateringowych w Warszawie – śniadanie ok. 5 zł, obiad ok. 15 zł, kolacja ok. 5 zł).

Środki czystości – (50 zł osoba/miesiąc) obejmuje zakup podstawowych środków czystości i higieny osobistej tj. mydło, szczoteczka i pasta do zębów itp.) – ok. **1,6 zł/dzień**.

Opieka medyczna – ok. 70 zł/dzień; koszt oszacowano na podstawie cenników obowiązujących w niepublicznych zakładach opieki zdrowotnej mających siedzibę w Warszawie – średni koszt wizyty lekarskiej oszacowano na poziomie 150 zł; przyjmując, że cudzoziemiec skorzysta z takiej możliwości 2 razy w tygodniu (8 razy w miesiącu) dzienny koszt opieki medycznej i psychologicznej wyniesie ok. **40 zł**; należy mieć na względzie, że cudzoziemiec może zostać poddany hospitalizacji lub skorzystać ze świadczeń dodatkowych (np. porady specjalistów i badania specjalistyczne), co odpowiednio podniesie koszty opieki medycznej o ok. **30 zł/dzień** – założono więc, że dzienny koszt opieki medycznej i psychologicznej wyniesie ok. **70 zł**.

W celu wyliczenia kosztów zapewnienia cudzoziemcowi pomocy socjalnej uwzględniono:

- 1) dzienne koszty zakwaterowania;
- 2) dzienne koszty żywienia;
- 3) dzienne koszty środków czystości;

Reasumując: 43 zł + 25 zł + 2 zł = 70 zł

Dzienny koszt zapewnienia cudzoziemcowi pomocy socjalnej wynosi **ok. 70 zł**.

Dzienny koszt zapewnienia cudzoziemcowi opieki medycznej i psychologicznej wynosi **ok. 70 zł**.

Reasumując, w celu wyliczenia kosztów zapewnienia cudzoziemcowi pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej, przyjęto:
(70 zł pomoc socjalna + 70 zł opieka medyczna i psychologiczna) **140 zł/dzień**.

RAPORT Z KONSULTACJI PUBLICZNYCH I OPINIOWANIA PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O CUDZOZIEMCACH ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW

1. Informacje ogólne

Zgodnie z § 36 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekty założeń projektów ustaw, projekty ustaw lub projekty rozporządzeń przedstawia się do konsultacji publicznych, w tym konsultacji z organizacjami społecznymi lub innymi zainteresowanymi podmiotami albo instytucjami w celu przedstawienia ich stanowiska. Niniejszy dokument stanowi wypełnienie obowiązku, o którym mowa w § 51 ust. 1 Regulaminu, zgodnie z którym organ wnioskujący sporządza raport z konsultacji obejmujący omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) projektowana ustawa została udostępniona na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz na stronie Rządowego Centrum Legislacji. Dodatkowo projekt został skierowany do podmiotów, które w ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji mogły być nim zainteresowane.

2. Przebieg konsultacji

W ramach konsultacji publicznych projekt został przekazany:

- 1) Wojewodom;
- 2) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 3) Radzie do Spraw Uchodźców;
- 4) Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- 5) Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- 6) Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- 7) Stowarzyszeniu Amnesty International;
- 8) Fundacji Instytut Spraw Publicznych;
- 9) Fundacji Refugee.pl;
- 10) Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- 11) Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- 12) Stowarzyszeniu „Emigrant”;

- 13) Stowarzyszeniu Interkulturalni PL;
- 14) Caritas Polska;
- 15) Fundacji Panoptykon;
- 16) Fundacji Ocalenie;
- 17) Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- 18) Fundacji Multiocalenie;
- 19) Fundacji Instytut na Rzecz Państwa Prawa;
- 20) Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy;
- 21) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”;
- 22) Business Centre Club – Związkowi Pracodawców;
- 23) Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej,
- 24) Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- 25) Porozumieniu Zielonogórskiemu – Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia;
- 26) Krajowej Izbie Gospodarczej;
- 27) Związkom zawodowym (NSZZ Solidarność, Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych).

W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Krajowemu;
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej;
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych;
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego;
- 5) Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych;
- 6) Krajowej Radzie Sądownictwa;
- 7) Radzie Dialogu Społecznego;
- 8) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 9) Rzecznikowi Praw Dziecka;
- 10) Głównemu Inspektorowi Pracy.

Uwagi i spostrzeżenia przedstawili:

- 1) Helsińska Fundacja Praw Człowieka;
- 2) Fundacja Instytut na Rzecz Państwa Prawa;
- 3) Międzynarodowa Organizacja do Spraw Migracji (IOM);

- 4) Fundacja Refugee.pl
- 5) Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych;
- 6) Wojewoda Lubuski;
- 7) Wojewoda Wielkopolski;
- 8) Wojewoda Łódzki;
- 9) Wojewoda Mazowiecki;
- 10) Wojewoda Zachodniopomorski;
- 11) Wojewoda Dolnośląski;
- 12) Wojewoda Małopolski;
- 13) NSZZ Solidarność;
- 14) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych;
- 15) Przewodniczący Rady do Spraw Uchodźców;
- 16) Rzecznik Praw Dziecka;
- 17) Prezes Sądu Najwyższego;
- 18) Porozumienie Zielonogórskie – Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia.

3. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania

Z uwagi na obszerność omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji i opiniowania zostało przedstawione w tabeli stanowiącej załącznik do niniejszego Raportu.

W dniu 9 grudnia 2016 r. w siedzibie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji odbyła się konferencja uzgodnieniowa przedmiotowego projektu ustawy, w której uczestniczyli również przedstawiciele podmiotów wymienionych w pkt 2.

4. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia go właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

5. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku

Nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

**UWAGI ZGŁOSZONE W RAMACH UZGODNIENIŃ MIĘDZYRESORTOWYCH I KONSULTACJI PUBLICZNYCH
DO PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O CUDZOZIEMCACH ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW
WRAZ ZE STANOWISKIEM PROJEKTODAWCY Z UWZGLĘDNIENIEM USTALEŃ KONFERENCJI UZGODNIENIOWEJ**

	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający	Stanowisko projektodawcy
1.	Art. 1 pkt 2 projektu w zakresie art. 3	wątpliwości budzą proponowane nowe definicje do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (art. 1 pkt 2 projektu). Niektóre spośród nich wydają się zbędne, ponieważ określają pojęcia powszechnie zrozumiałe, inne z kolei definiują pojęcia użyte w projektowanej ustawie zaledwie kilka razy, co podważa sens ich formułowania. Treść części zaproponowanych definicji powinna natomiast zostać przeniesiona do przepisów materialnych. Wreszcie niektóre projektowane definicje zawierają niemal dosłowne przytoczenie definicji zawartych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego I Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (dalej „dyrektywa 2014/66/UE”), której implementacja jest podstawowym celem nowelizowania obowiązującej ustawy o cudzoziemcach. Należy zaś mieć na względzie, że <u>wdrożenie dyrektywy do krajowego porządku prawnego nie może polegać na jej literalnym przepisaniu</u> do aktu prawa krajowego – zwłaszcza w sytuacji, gdy przepis dyrektywy posługuje się pojęciami nieznanymi w polskim systemie prawa. Z tego względu w definicji „grupy przedsiębiorstw” należy wskazać przepisy „prawa krajowego”, na które Projektodawca się powołuje, a które regulują sposób powiązania przedsiębiorstw (abstrahując od tego, że w polskiej ustawie nie należy posługiwać się pojęciem „prawa krajowego”). Ponadto jest nieznanie w polskim porządku prawnym pojęcie „kapitału subskrybowanego” (występuje jedynie w ustawie z dnia 22 lipca 2006 r. o spółdzielni europejskiej, która jednak dotyczy instytucji prawa Unii Europejskiej). Niejasne są też określenia	RCL	<p>Definicja „grupy przedsiębiorstw” została zmodyfikowana w sposób, w ocenie projektodawcy najbardziej oddający istotę zgłoszonej uwagi.</p> <p>Definicja „mobilności” została wprowadzona w art. 3 pkt 7a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.</p> <p>Relacje między „jednostką przyjmującą” a „pracodawcą macierzystym” są określone w definicji „przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa”. Jednostka przyjmująca ma należeć do przedsiębiorstwa pracodawcy macierzystego lub tej samej grupy przedsiębiorstw. Doprecyzowano ponadto w tym zakresie definicję „jednostki przyjmującej”.</p> <p>Definicje „pracownika kadry kierowniczej”, „pracownika</p>

		<p>takie jak „zarządzanie w sposób ujednoczony”, „organ administracyjny przedsiębiorstwa” czy „mobilność między jednostkami przyjmującymi”, które pasują do języka, jakim posługuje się dyrektywa, lecz nie do aktu prawa krajowego. Dodatkowo zaproponowane definicje nie wyjaśniają – na gruncie polskiego prawa – relacji między „jednostką przyjmującą” a „pracodawcą macierzystym” (czy chodzi tu o spółkę zależną przedsiębiorstwa, jego filię, czy też może o inny stosunek prawny). Definicje „pracownika kadry kierowniczej”, „pracownika odbywającego staż” oraz „specjalisty” zdają się natomiast określać pojęcia powszechnie zrozumiałe, przez co nie wnoszą wartości dodanej. Ich treść nie wpływa także na to, komu mogłyby zostać udzielone zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Wydaje się bowiem, że pracownik przenoszony w ramach przedsiębiorstwa do drugiego państwa będzie zawsze pełnił jedną z tych trzech funkcji: pracownika kadry kierowniczej, specjalisty albo stażysty i to pracodawca macierzysty będzie decydował o tym, w jakiej roli dana osoba ma zostać przeniesiona wewnątrz przedsiębiorstwa. Z kolei definicja „przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa” to regulacja materialnoprawna, która powinna zostać umieszczona w rozdziale dotyczącym zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, jako że zawarte są w niej przesłanki udzielenia tego zezwolenia. Reasumując, zaproponowane definicje należy dostosować do polskiego systemu prawnego, do którego są implementowane, zgodnie z powyższymi sugestiami.</p>		<p>odbywającego staż” oraz „specjalisty” są istotne. Tylko osoby spełniające wymogi określone w tych definicjach mogą uzyskać zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, a także korzystać z mobilności do innych państw członkowskich UE.</p> <p>Pojęcie „przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa” jest stosowane także w Dziale III ustawy o cudzoziemcach pt. Przekraczanie granicy. Dlatego zasadne jest definiowanie tego pojęcia w Dziale I ustawy.</p> <p>Ustalenia z konferencji: do rozstrzygnięcia przez Komisję Prawniczą</p>
2.	<p>Art. 1 pkt 2 projektu w zakresie art. 3</p>	<p>Wyjściową, a zarazem zasadniczą trudność należy wiązać z brakiem legalnej definicji przedsiębiorstwa zarówno w przedmiotowej dyrektywie, jak i – obecnie – w polskiej regulacji prawnej. Ten brak potęguje także posługiwanie się w projekcie definicją „grupy przedsiębiorstw”. W związku z tym rozważenia wymaga zasadność wprowadzenia własnej definicji przedsiębiorstwa, np. przez nawiązanie do art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352/1 z 24.12.2013 r., dalej jako</p>	<p>Sąd Najwyższy</p>	<p>Definicja. „grupy przedsiębiorstw” została zmodyfikowana w sposób, w ocenie projektodawcy najbardziej oddający istotę zgłoszonej uwagi.</p> <p>Zgodnie z definicją „jednostki przyjmującej” – jest to osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną. W</p>

	<p>rozporządzenie nr 1407/2013), w którym przyjęto, że pod pojęciem „jednego przedsiębiorstwa” należy rozumieć wszystkie jednostki gospodarcze, które są ze sobą powiązane co najmniej jednym z następujących stosunków:</p> <p>a. Jedna jednostka gospodarcza posiada w drugiej jednostce gospodarczej większość praw głosu akcjonariuszy, wspólników lub członków;</p> <p>b. Jedna jednostka gospodarcza ma prawo wyznaczyć lub odwołać większość członków organu administracyjnego, zarządzającego lub nadzorczego innej jednostki gospodarczej;</p> <p>c. Jedna jednostka gospodarcza ma prawo wywierać dominujący wpływ na inną jednostkę gospodarczą zgodnie z umową zawartą z tym podmiotem lub postępowaniami w jego akcie założycielskim lub umowie spółki;</p> <p>d. Jedna jednostka gospodarcza, który jest akcjonariuszem lub udziałowcem innej jednostki gospodarczej, samodzielnie kontroluje, zgodnie z porozumieniem z innymi akcjonariuszami lub udziałowcami tego podmiotu, większość praw głosu akcjonariuszy lub udziałowców tej jednostki.</p> <p>Powyższa definicja „jednego przedsiębiorstwa” okazuje się jednak bardzo zbliżona do wskazywanej zarówno w przedmiotowej dyrektywie jak i w projekcie definicji „grupy przedsiębiorstw”.</p> <p>Z kolei proponowana w projekcie definicja „jednostki przyjmującej”, czyli jednostki wchodzącej w skład bliżej niezdefiniowanego przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw z zaznaczeniem, że ma ona mieć siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie wydaje się odpowiadać definicji zawartej w dyrektywie 2014/66/UE, w której wskazuje się, między innymi, na dowolność formy organizacyjnej takiej jednostki, w proponowanej definicji nie uwzględnia się również, że:</p> <p>1) W Kodeksie cywilnym mowa jest o osobach prawnych oraz o oddziałach osób prawnych, dopuszczając możliwość, że mogą one mieć siedziby w innych</p>	<p>polskim prawie brak jest definicji jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną. Przewidziana jest zatem dowolność formy organizacyjnej jednostki przyjmującej. Pojęcie to obejmuje również oddziały osób prawnych. Należy także zauważyć, iż zgodnie z przepisami dyrektywy, „jednostka przyjmująca” nie może być osobą fizyczną (jednostka przyjmująca ma należeć do przedsiębiorstwa pracodawcy macierzystego lub tej samej grupy przedsiębiorstw), zatem nie będzie właściwe definiowanie tego pojęcia poprzez użycie pojęcia „przedsiębiorcy”, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.</p>
--	---	--

	<p>miejsowościach, a tym samym również na terytoriach różnych państw, a także, że kategoria jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi jest odpowiednio dookreślona, a ponadto, że swoście jest pojmowana kategoria „przedsiębiorcy”, jako uczestnika obrotu prawnego,</p> <p>2) W orzecznictwie odnotowuje się brak istnienia odrębnych definicji terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w różnych ustawach prawa materialnego, a zarazem wskazuje na konieczność posiłkowego stosowania dla potrzeb ustaw, w których występuje ta kategoria pojęciowa, definicji zawartych nie tylko w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 930, z póź. Zm.), ale również w ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich RP i administracji morskiej (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 934)(por. np. wyrok WSA w Gliwicach z 17 października 2013 r. I SA/GI 1360/12 w CBOSA pod adresem: http://orzeczenia.nsa.gov.pl).</p> <p>W tym stanie rzeczy trudna do zaakceptowania jest propozycja definicji „jednostki przyjmującej” (art. 1 pkt 2 a projektu) także w tej części, w której odsyła się w niej, jeżeli chodzi o siedzibę takiej jednostki, jedynie do art. 41 kc.</p> <p>Z przedłożonego projektu nie wynika zatem jasno, kto, tak naprawdę, może być beneficjentem proponowanych rozwiązań prawnych. W przyszłej ustawie nie wskazuje się również, czy oprócz cudzoziemca zainteresowanego przeniesieniem „wewnątrz przedsiębiorstwa” w postępowaniach mogących prowadzić do wydania nowego typu zezwoleń na pobyt w Polsce motywowanych potrzebą takiego przeniesienia stroną ma być także „jednostka przyjmująca”. W projekcie wskazuje się jedynie, że tylko ona może występować w roli wnioskodawcy o wydanie takiego zezwolenia lub o jego odnowienie, jak również, że na niej ciążyą określone obowiązki informacyjne. Rozstrzygnięcie kwestii proceduralnego usytuowania „jednostki przyjmującej” wydaje się niezbędne także w świetle art. 5 ust. 1 przedmiotowej dyrektywy, jak również w kontekście art. 28 k.p.a., który zazwyczaj jest interpretowany z odniesieniem do uregulowań materialnego prawa administracyjnego.</p>	<p>Pojęcie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, używane w ustawie o cudzoziemcach nie budzi wątpliwości i jako takie nie wymaga definiowania.</p> <p>Uwaga uwzględniona poprzez usunięcie w definicji „jednostki przyjmującej” odesłania do art. 41 Kodeksu cywilnego, które uznano za zbyt wąskie.</p> <p>Beneficjentem zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie cudzoziemiec dla którego zostanie udzielone takie zezwolenie. Zgodnie natomiast z projektowanym art. 139i ust. 2 i 3 ustawy o cudzoziemcach, w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną</p>
--	--	---

	<p>Stąd też w projektowanej ustawie powinno dojść do jednoznacznego wskazania, czy „jednostka przyjmująca” ma być także stroną w postępowaniu o wydanie, odnowienie lub cofnięcie zezwolenia na pobyt w Polsce określonego cudzoziemca w sytuacjach przewidzianych przedmiotową dyrektywą.</p> <p>W samej dyrektywie wskazuje się jedynie na określone sytuacje proceduralne, w których adresatem działań organu ma być zarówno „jednostka przyjmująca” jak i sam cudzoziemiec (por. np. jej art. 15 ust. 3). Podobnie w jej art. 15 ust. 4 wskazuje się na zaskarżalność, zgodnie z przepisami prawa krajowego, decyzji negatywnych dla cudzoziemca lub „jednostki przyjmującej”, nie przesądzając jednak, kto może składać środki prawne od decyzji tego rodzaju i do kogo. Treść art. 15 ust. 4 przedmiotowej dyrektywy wydaje się wskazywać na powinność bezpośredniego wskazania w przepisach o charakterze implementacyjnym na odpowiednie środki zaskarżenia, choćby przez odesłanie do istniejących rozwiązań prawnych w sprawach dotyczących legalizacji pobytu cudzoziemców w Polsce w innych sytuacjach niż związane z udzieleniem im ochrony na terytorium Polski. Projekt takich wyraźnych wskazań nie zawiera.</p> <p>(...)</p>	<p>postępowania jest wyłącznie jednostka przyjmująca. W postępowaniu w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest jednostka przyjmująca oraz cudzoziemiec, o którym mowa w art. 139f ust. 1. Art. 139u. stanowi, że do udzielenia lub cofnięcia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, stosuje się przepisy art. 139f – art. 139j.</p> <p>Zaskarżanie decyzji wydawanych na podstawie ustawy o cudzoziemcach odbywa się na zasadach ogólnych, chyba, że przepisy tej ustawy zawierają odmienne regulacje. W tabeli zbieżności przy art. 15 ust. 1-4 dyrektywy zostały wskazane mające zastosowanie przepisy proceduralne Kodeksu postępowania administracyjnego oraz ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2016 r. poz. 718 z późn. zm.). Stosowanie w/w ustaw w sprawach cudzoziemców wynika z treści tych ustaw.</p> <p>Ponowna analiza zgodności</p>
--	---	--

		<p>Ponownej oceny wymaga kwestia kompletności oraz zgodności definicji proponowanych w projekcie z definicjami zawartymi w art. 3 przedmiotowej dyrektywy w połączeniu ze sprawdzeniem poprawności tłumaczenia na język polski oryginału dyrektywy. Dostępne tłumaczenie, niekiedy, może budzić wątpliwości, w szczególności z tej przyczyny, że nie odpowiada regułom języka polskiego.</p>		<p>definicji zaproponowanych projekcie z definicjami dyrektywy, biorąc również pod uwagę angielską wersję językową dyrektywy, nie wskazuje na niekompletność lub niezgodność tych definicji w stopniu powodującym konieczność dokonania zmian w definicjach wprowadzanych w projekcie.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie ponownie rozważona przez projektodawcę w zakresie pojęcia przedsiębiorstwa. Zdecydowano się na uzupełnienie definicji „grupy przedsiębiorstw” poprzez wskazanie, że chodzi o co najmniej dwie osoby prawne lub jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi prowadzące działalność gospodarczą.</p>
3.	<p>Art. 1 pkt 2 lit. c projektu w zakresie art. 3 pkt 13c</p>	<p>Art. 3 lit. b) dyrektywy 2014/66/UE zawiera definicję pojęcia „przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa”. W odpowiadającym tej definicji art. 3 pkt 13 c) ustawy zmienianej nie zaznaczono, że przedsiębiorstwo macierzyste ma mieć siedzibę poza terytorium państwa członkowskiego.</p>	<p>MSZ(UE)</p>	<p>Wymóg posiadania przez przedsiębiorstwo macierzyste siedziby poza terytorium RP wynika z definicji „pracodawcy macierzystego”.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
4.	<p>Art. 1 pkt 3 projektu</p>	<p>W związku z tym, a także z propozycją zmian w art. 10 ustawy o cudzoziemcach (por. art. 1 pkt 3 projektu) wypada odnotować, że mająca ulec zmianie ustawa o cudzoziemcach nie zawiera zasady o stosowaniu k.p.a w sprawach nią</p>	<p>Sąd Najwyższy</p>	<p>W sprawach cudzoziemców uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach mają zastosowanie</p>

	w zakresie art. 10	regulowanych, o ile sama nie stanowi inaczej. W związku z tym określenie w projekcie zakresu stosowania k.p.a. (przez wskazanie, kiedy jeszcze nie stosuje się tego kodeksu) wydaje się problematyczne. Jednoznaczne uregulowanie kwestii form, w jakich organy mogą przejawiać swoją aktywność, jak również procedur, jakie powinny znajdować zastosowanie, jest niezbędne nie tylko ze względu na treść rozdziału III przedmiotowej dyrektywy (art. 10-16), ale może mieć także znaczenie dla określenia możliwej właściwości sądów administracyjnych w sprawach dotyczących nowej kategorii zezwoleń na pobyt cudzoziemców w Polsce.		<p>przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba, że przepisy ustawy o cudzoziemcach zawierają odmienne regulacje szczególne.</p> <p>Zgodnie z art. 1 pkt 1 Kpa, Kodeks postępowania administracyjnego normuje postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych.</p> <p>Ustalenia z konferencji: w opinii RCL nie ma potrzeby wprowadzania takiego przepisu</p>
5.	Art. 1 pkt 4 projektu w zakresie dodawanego art. 13a	proponuje się wykreślić dodawany do ustawy o cudzoziemcach nowy przepis art. 13a, który ustanawia generalny obowiązek poddawania się przez cudzoziemców pobraniu odcisków linii papilarnych, ponieważ jest to przepis informacyjny, a więc zbędny	RCL	<p>Przepis przewidujący obowiązek poddania się przez cudzoziemca pobraniu odcisków linii papilarnych, w przypadkach przewidzianych przez ustawę nie ma charakteru informacyjnego. Przepis ten w sposób wyraźny nakłada taki obowiązek na cudzoziemca.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona przez projektodawcę</p>
6.	Art. 1 pkt 5	w odniesieniu do projektowanej zmiany polegającej na wykreśleniu przepisu art. 15 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 5 projektu), zgodnie z którym	RCL	Uwaga uwzględniona poprzez wykreślenie zmiany. Podobne

	projektu w zakresie art. 15	cudzoziemiec z wadami narządu wzroku mógł dołączyć do składanych przez siebie wniosków – w drodze wyjątku – fotografię przedstawiającą go w okularach z ciemnymi szklami, zwraca się uwagę, że zmiana ta może rodzić wątpliwości co do dochowania praw cudzoziemca będącego osobą niepełnosprawną, w tym jego godności, stanowiącej źródło konstytucyjnych wolności i praw człowieka i obywatela. Mając to na względzie, proponuje się, wykreślając przepis art. 15 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, uzupełnić jednocześnie ust. 4 tego artykułu i określić w nim, że <i>„W uzasadnionych przypadkach do wniosku można dołączyć fotografię przedstawiającą cudzoziemca z zamkniętymi oczami, w okularach z ciemnymi szklami, innym niż naturalny wyrazem twarzy lub z otwartymi ustami”</i>		rozwiązanie jest przewidziane w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów paszportowych (Dz. U. Nr152, poz.1026 z późn. zm.). Wydawanie paszportów odbywa się zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie (Dz.U.U.E.L.2004.385.1 z późn. zm.), które uwzględnia wymogi Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO), w szczególności zawarte w dokumencie 9303 dotyczącym dokumentów podróży nadających się do odczytu maszynowego.
7.	Art. 1 pkt 6 projektu w zakresie art. 22 ust. 1 pkt 8a	Art. 23 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE przewiduje, że w przypadku cofnięcia przez pierwsze państwo członkowskie zezwolenia na przeniesienie wewnątrz państwa członkowskiego. Transponujący ten przepis art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. b) ustawy zmienianej nakłada na Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców obowiązek udzielania informacji o cofnięciu zezwolenia na pobyt, bez określenia, że obowiązek ten powinien być zrealizowany natychmiast.	MSZ(UE)	Uwaga uwzględniona w art. 139w ust. 2.
8.	Art. 1 pkt 6 projektu w zakresie	w związku ze zmianą zawartą w art. 1 pkt 6 projektowanej ustawy, w której rozszerza się zadania Szefa Urzędu ds. Cudzoziemców w zakresie pełnienia przez niego funkcji krajowego punktu kontaktowego, zwraca się uwagę, że rozszerzenie katalogu tych zadań wymaga stworzenia także odpowiednich przepisów proceduralnych, które określałyby <u>tryb</u> przekazywania organom innych państw	RCL	Uwaga częściowo uwzględniona w art. 139w ust. 2. Ponadto w uzasadnieniu projektu zamieszczone zostaną wyjaśnienia dotyczące celu przekazywania lub uzyskiwania

	art. 22	<p>członkowskich Unii Europejskich określonych informacji oraz zwracania się o te informacje, jak również opracowania <u>podstawy materialnoprawnej</u> do udzielania tych informacji i ubiegania się o nie (można też posłużyć się odpowiednim odesłaniem, w przypadku gdy taka podstawa została zawarta w innym obowiązującym akcie prawnym). Ponadto z projektowanych przepisów jednoznacznie nie wynika, jaki jest <u>cel</u> uzyskiwania przez Szefa Urzędu ds. Cudzoziemców informacji i powiadomień, o których mowa w poszczególnych tiretach przepisu art. 22 ust. 1 pkt 6 i 8a, oraz konsekwencje ich uzyskania. Kwestie te wymagają wyjaśnienia w uzasadnieniu i uzupełnienia o stosowne przepisy;</p>		<p>informacji i powiadomień.</p> <p>Brak jest potrzeby regulowania procedury przekazywania i uzyskiwania informacji. Procedury współpracy państw członkowskich są wypracowywane w praktyce. W ten sposób funkcjonują również inne punkty kontaktowe wyznaczane na podstawie dyrektyw UE.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie ponownie rozważona przez projektodawcę. W wyniku tej analizy w art. 22 ust. 1 pkt 8a doprecyzowano, iż Szef Urzędu będzie pełnił funkcję krajowego punktu kontaktowego dla celów korzystania przez cudzoziemców przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa z mobilności. W art. 139h ust. 4-6 oraz w art. 139w ust. 2 przewidziano obowiązki informacyjne Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodów w tym zakresie.</p>
9.	Art. 1 pkt 7 projektu w zakresie art. 25 ust. 1a	<p>W dodawanym ust. 1a w art. 25 nie wydaje się jasne, że chodzi o sytuację, w której cudzoziemiec ma wykonywać pracę na terytorium RP. Proponuje się rozważenie zmiany brzmienia tego przepisu, która ułatwiłaby jego zrozumienie, np. „wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (...) w celu wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” albo „wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż w</p>	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej	Uwaga uwzględniona.

		ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w związku z posiadaniem dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, niestosujące w pełni dorobku Schengen”.		
10.	Art. 1 pkt 8 lit. a projektu w zakresie art. 28 ust. 3	proponuje się wykreślić przepis art. 1 pkt 8 lit. a, ponieważ zmiana art. 28 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach miałyby polegać wyłącznie na dodaniu przepisu art. 28 ust. 1 pkt 1 do katalogu przepisów, których <u>nie stosuje się</u> do cudzoziemca przejeżdżającego przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tranzytem w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen. Do takiego cudzoziemca <u>miałyby więc nie być stosowana</u> przesłanka odmowy wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy cudzoziemiec ten <u>nie posiada ważnego dokumentu podróży, ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów</u> uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium. Należy jednak mieć na względzie, że zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen obywatelom państw trzecich, którzy nie spełniają wszystkich warunków wjazdu na terytorium danego państwa członkowskiego UE, zezwala się, na zasadzie odstępstwa, na wjazd na terytorium innych państw członkowskich w celu tranzytu, <u>o ile posiadają dokument pobytowy lub wizę długoterminową</u> . Zaproponowane nowe brzmienie przepisu art. 28 ust. 3 nowelizowanej ustawy wydaje się więc wewnętrznie sprzeczne	RCL	Art. 28 ust. 3 zawiera wyłączenie stosowania art. 28 ust. 1 pkt 1, przewidującego odmowę wjazdu, w przypadku gdy cudzoziemiec nie posiada ważnego dokumentu podróży, ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium, jeżeli przejeżdża on przez terytorium Polski tranzytem w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen, tj. gdy posiada on dokument pobytowy lub wizę długoterminową, wydane przez inne państwo członkowskie, tak aby mógł dotrzeć na terytorium tego państwa członkowskiego. Zmiana ma na celu wprowadzenie regulacji pozwalającej na pełne stosowanie art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen. W art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen jest mowa o posiadaniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej wydanych przez inne państwo.

				<p>Celem zezwolenia na wjazd w celu tranzytu, jest dotarcie na terytorium państwa członkowskiego, które wydało dokument pobytowy lub wizę długoterminową. W omawianym zakresie przepis może mieć zastosowanie w przypadku posiadania dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej wydanych przez państwo nie stosujące w pełni dorobku Schengen, albo w stosunku do cudzoziemca, który nie posiada dokumentu podróży, ale posiada ważny dokument pobytowy wydany przez inne państwo członkowskie, do którego chce dotrzeć.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
11.	Art. 1 pkt 8 lit. b projektu w zakresie art. 28	<p>Art. 21 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE przewiduje, że w ramach mobilności krótkoterminowej obywatele państwa trzeciego, którzy posiadają ważne zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa są uprawnieni do określonej długości pobytu w drugim państwie członkowskim. W stosunku do takich obywateli projekt przewiduje wyłączenie stosowania art. 28 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach. Wyjaśnienia wymaga, czy zgodnie z intencją projektodawcy inne podstawy odmowy wjazdu (np. nieprzedstawienie dokumentów wystarczających do potwierdzenia celu i warunków planowanego pobytu) mają znaleźć zastosowanie do takich obywateli państwa trzeciego.</p>	MSZ(UE)	<p>Zgodnie z motywem 26 Preambuły do dyrektywy, choć specjalny system mobilności ustanowiony niniejszą dyrektywą powinien przewidywać autonomiczne zasady dotyczące wjazdu i pobytu do celów wykonywania pracy jako pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, które wydało zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, nadal</p>

				<p>zastosowanie mają wszystkie pozostałe zasady regulujące przepływ osób przez granice określone w stosownych przepisach dorobku Schengen.</p> <p>Uzasadnienie projektu zostało uzupełnione o wyjaśnienie w tym zakresie.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
12.	<p>Art. 1 pkt 8 lit. b projektu w zakresie art. 28 ust. 7</p>	<p>Wątpliwości budzi zmiana zaproponowana w art. 1 pkt 8 lit. b projektu, ponieważ zgodnie z nowym przepisem art. 28 ust. 7 ustawy o cudzoziemcach „<i>do cudzoziemca, który wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej</i>”, miałyby się nie stosować m.in. przepisu art. 28 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, czyli wspomnianej już przesłanki odmowy wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy <u>nie posiada on ważnego dokumentu podróży, ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów</u> uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium. Wydaje się jednak, że ów dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, jest właśnie dokumentem uprawniającym do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na nim, co czyniłoby wyłączenie stosowania przepisu art. 28 ust. 1 pkt 1 wewnątrznie sprzecznym</p>	<p>RCL</p>	<p>Wyłączenie art. 28 ust. 1 pkt 1 ustawy ma na celu uwzględnienie sytuacji cudzoziemców posiadających zezwolenie ICT wydane przez państwo nie stosujące w pełni dorobku Schengen.</p> <p>Uzasadnienie projektu zostało uzupełnione o wyjaśnienie w tym zakresie.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
13.	<p>Art. 1 pkt 8 lit. b projektu w zakresie</p>	<p>Nowy przepis art. 28 ust. 8 ustawy o cudzoziemcach wymaga doprecyzowania – także w kontekście dalszych przepisów dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na „<i>mobilność długoterminową</i>”. Niejasne są same pojęcia „<i>mobilności</i>” oraz „<i>korzystania z mobilności</i>”. Ponadto dodatkowej argumentacji wymaga <i>ratio legis</i> niestosowania przepisów o odmowie wjazdu na terytorium</p>	<p>RCL</p>	<p>Definicja „mobilności” została wprowadzona w art. 3 pkt 7a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.</p> <p>Ratio legis przepisu wynika z konieczności wdrożenia art. 23 ust.</p>

	art. 28 ust. 8	Rzeczypospolitej Polskiej wobec cudzoziemca, który <u>nie posiada ważnego dokumentu podróży, ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium,</u> a jednocześnie bezpośrednio przed wjazdem na to terytorium inne państwo członkowskie Unii Europejskiej zażądało opuszczenia swojego terytorium, a ponadto cudzoziemiec ten posiada nieważną kartę pobytu		5 dyrektywy, co zostało wyjaśnione w uzasadnieniu projektu. Redakcja przepisu została zmodyfikowana celem zwiększenia jego czytelności. Uzasadnienie projektu zostało także uzupełnione o dalsze wyjaśnienia w tym zakresie. Ustalenia z konferencji: brzmienie przepisu zostanie ustalone ostatecznie przez Komisję Prawniczą
14.	Art. 1 pkt 12 projektu w zakresie art. 55a	Proponuje się wykreślić przepis art. 1 pkt 12 projektu, w którym wprowadza się nowy przepis art. 55a ustawy o cudzoziemcach oraz <u>wszystkie analogiczne regulacje zawarte w projekcie, na podstawie których ogranicza się krąg podmiotów mogących posiadać status strony</u> w poszczególnych postępowaniach administracyjnych, uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach. Należy mieć na względzie, że zgodnie z art. 28 Kodeksu postępowania administracyjnego stroną postępowania <u>jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.</u> W świetle powyższej normy w przepisach szczególnych nie można odmówić statusu strony postępowania administracyjnego jakimkolwiek podmiotom, które mają interes prawny w danej sprawie – w przypadku nowego art. 55a ustawy o cudzoziemcach jest to np. zapraszany cudzoziemiec; w przypadku zaś nowego przepisu art. 139i ust. 2 tej ustawy statusu strony postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy odmawia się cudzoziemcowi, któremu to zezwolenie ma zostać udzielone, choć to on będzie jego beneficjentem i jego bezpośrednio dotyczy prowadzone postępowanie administracyjne	RCL	Katalog stron postępowania może być ograniczony w stosunku do katalogu wynikającego z przepisów Kpa na podstawie przepisu ustawy szczególnej. Zostało to dokonane np. w art. 88a ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów oraz w art. 28 ust. 2, art. 40 ust. 3 i w art. 59 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Celem takich rozwiązań jest usprawnienie postępowania administracyjnego w danych sprawach. Zgodnie z projektowanym art. 139i ust. 2 ustawy o cudzoziemcach stroną postępowania jest jednostka przyjmująca, gdyż cudzoziemiec w

				<p>dniu złożenia wniosku w tej sprawie przebywa za granicą. Inicjatywa dowodowa musi leżeć bezwzględnie po stronie jednostki przyjmującej, tj. podmiotu, który profesjonalnie prowadzi działalność gospodarczą, i od którego można oczekiwać współdziałania w ustalaniu przesłanek udzielenia zezwolenia, w szczególności poprzez przedkładanie właściwych dokumentów. Ograniczenie katalogu stron jest motywowane ściśle ekonomią postępowania.</p> <p>Ustalenia z konferencji: Rozbieżność</p>
15.	Art. 1 pkt 14 projektu w zakresie art. 60 ust. 1 pkt 24a	<p>Wątpliwości budzi zaproponowana w art. 1 pkt 14 projektu nowa przesłanka wydania cudzoziemcowi wizy krajowej, ze względu na „realizację zezwolenia na <i>pobyt</i> w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa”. Zezwolenie na pobyt czasowy jest bowiem dokumentem uprawniającym do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej <i>per se</i>, w okresie, na jaki zostało ono udzielone, i wydaje się, że do jego „realizacji” nie jest potrzebna wiza krajowa. Zgodnie z uzasadnieniem wprowadzenie omawianego przepisu ma za zadanie wdrożyć przepis art. 13 ust. 7 dyrektywy 2014/66/UE, niemniej jednak należy mieć na względzie, że dyrektywy wiążą państwa członkowskie Unii Europejskiej co do <u>celu</u> ich wydania. W tym zaś przypadku wydaje się, że celem wspomnianego przepisu dyrektywy jest zagwarantowanie cudzoziemcowi wykonującemu pracę w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa legalnego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co ma miejsce i bez omawianej regulacji</p>	RCL	<p>Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa jest wydawane na wniosek jednostki przyjmującej dla cudzoziemca przebywającego poza terytorium RP. Jego wjazd do Polski musi nastąpić na podstawie wizy (chyba, że ma uprawnienie do wjazdu w ramach ruchu bezwizowego). Do przekraczania granicy bez wizy uprawnia nie decyzja o udzieleniu zezwolenia pobytowego, ale karta pobytu, wydawana w związku z udzieleniem zezwolenia, o którą cudzoziemiec musi wystąpić na</p>

				terytorium Polski, po wjeździe. Analogiczne rozwiązanie zastosowano w odniesieniu do wizy w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin (art. 60 ust.1 pkt 24) Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte
16.	Art. 1 pkt 14 projektu w zakresie art. 60 ust. 1 pkt 24a	Art. 13 ust. 7 dyrektywy 2014/66/UE przewiduje, że państwo członkowskie przyznaje obywatelom państw trzecich, których wnioski zostały zaakceptowane, wszelkie ułatwienia w uzyskaniu wymaganej wizy. Wskazany jako przepis transponujący art. 60 ust. 1 pkt 24a ustawy o cudzoziemcach przewiduje jedynie wydanie wizy, nie odnosząc się do żadnych ułatwień.	MSZ(UE)	Uwaga uwzględniona poprzez modyfikację przepisu. Wydanie takiej wizy będzie co do zasady następowało niezwłocznie. Stanowisko projektodawcy zostało uzgodnione z MSZ DK. Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte
17.	Art. 1 pkt 15 projektu w zakresie art. 65	Niezależnie od powyższego pragnę także odnieść się do propozycji „ <i>wdrożenia orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-491/13 Ben Alaya</i> ” poprzez dodanie do art. 65 <i>ustawy o cudzoziemcach</i> odrębnego ustępu, przewidującego wyłączenie przepisu o odmowie wydania wizy krajowej, w przypadku gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do zamiaru opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy, w przypadku ubiegania się przez cudzoziemca o wizę krajową w celu odbywania studiów w rozumieniu Dyrektywy 2004/114/WE. Recypowanie do polskiego porządku prawnego wprost treści rozstrzygnięcia w sprawie indywidualnej nie jest właściwe, a treść orzeczenia winna być rozpatrywana pod kątem celu przyświecającego wdrożeniu <i>Dyrektywy</i> , z uwzględnieniem wszystkich jej motywów. Motyw 7 <i>Dyrektywy</i> głosi, iż migracja w celach w niej określonych ma z definicji charakter tymczasowy, co oznacza, że wdrożenie jej postanowień winno	Minister Spraw Zagranicznych	Uwaga nieuwzględniona. Uzgodniono natomiast z MSZ dodanie w art. 65 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, dotyczącym przesłanek odmowy wydania wizy krajowej, punktu 10, uwzględniającego treść art. 20 ust. 2 lit. f dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach

		<p>odbywać się także z uwzględnieniem przymiotu tymczasowości migracji jako takiej, tym bardziej, że w art. 65 ust. 1 pkt 9 <i>ustawy</i> mamy do czynienia z kwalifikowaną formą wątpliwości (uzasadnione wątpliwości) organu, rozpatrującego wnioski wizowe. Dodanie ww. przepisu spowoduje nieuchronnie otwarcie nowych możliwości po stronie cudzoziemców, którzy zechcą uzyskać zezwolenie na wjazd do Kraju oraz państw obszaru Schengen, którzy po spełnieniu wymagań określonych <i>Dyrektywą</i> uzyskają wizę, szczególnie w kontekście znaczących ułatwień przyznawanych studentom w dobie obecnego szkolnictwa wyższego, gdzie większość uczelni prywatnych wręcz zabiega o studentów.</p>		<p>wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze au pair (Dz. Urz. UE L 132 z dnia 21.05.2016 r., str. 21-57), która ma zastąpić dyrektywę 2004/114/WE, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą odrzucić wniosek, w przypadku gdy państwo członkowskie ma dowody lub poważne i obiektywne podstawy do stwierdzenia, że cel pobytu obywatela państwa trzeciego mógłby być inny niż ten, dla którego wnioskuje on o przyjęcie.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
18.	<p>Art. 1 pkt 17 lit. a tiret czwarte projektu w zakresie art. 99 ust. 1 pkt 8</p>	<p>- nowe brzmienie art. 99 ust. 1 pkt 8 jest niejasne, bowiem mogą wystąpić problemy interpretacyjne z uwagi na brak określenia w przepisach przypadku, w którym cudzoziemiec zostałby zobowiązany do powrotu, a termin do dobrowolnego powrotu już by upłynął, analogiczne uwagi do przepisu art. 196 ust. 1 pkt 4;</p>	<p>Wojewoda Dolnośląski</p>	<p>Zmiana przepisu ma charakter redakcyjny, w związku ze zmianą brzmienia art. 99 ust. 1 wstęp do wyliczenia. W razie upływu terminu dobrowolnego powrotu brak jest podstawy pobytu cudzoziemca na terytorium RP, w związku z czym zastosowanie będzie mieć art. 100 ust. 1 pkt 9. Analogiczne wyjaśnienie dotyczy art. 196 ust. 1 pkt 4.</p>
19.	<p>Art. 1 pkt 18 projektu</p>	<p>- odnosząc się do art. 100 ust. 2 należy wskazać, że pomimo możliwości odmówienia udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, przepis ten jest niestosowany w praktyce; warto rozważyć zmianę przepisu i wprowadzenie</p>	<p>Wojewoda Dolnośląski</p>	<p>Przepis może być stosowany w praktyce. Propozycja obligatoryjnej odmowy udzielenia kolejnego</p>

	w zakresie art. 100 ust. 2	obowiązku poinformowania organu w odpowiednim terminie o ustaniu przyczyny udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy pod rygorem obligatoryjnego odmówienia udzielenia kolejnego zezwolenia.		zezwolenia nie uwzględnia różnych powodów braku zawiadomienia o ustaniu przyczyny udzielenia zezwolenia.
20.	Art. 1 pkt 21 lit. b projektu w zakresie art. 106 ust. 5	Art. 1 pkt 21 lit b – wprowadzono możliwość pobrania linii papilarnych w terminie nie krótszym niż 7 dni w sytuacji, gdy nie było możliwe ich pobranie w dniu składania wniosku z winy leżącej po stronie wojewody. W uzasadnieniu projektu wskazano, że mogą to być problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Konieczne jest doprecyzowanie powyższego przepisu poprzez zmianę zapisu w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo na zapis w chwili przyjęcia wniosku. Zapis w obecnie proponowanej formie może prowadzić do nadużyć ze strony cudzoziemców, którzy przesyłając wniosek pocztą mogą wskazywać, że w dniu wysłania wniosku pocztą byli w urzędzie, jednakże nie zostali obsłużeni z uwagi na zbyt dużą liczbę oczekujących, weryfikacja powyższych oświadczeń będzie niemożliwa. Obecnie powszechnie jest stosowanie w urzędach kolejkomatów i umawianie wizyt online – przy takim zapisie w ustawie dyskusyjne będzie, czy wyczerpanie limitu biletów lub brak terminów do umówienia na dany dzień będzie jednoznaczne z brakiem możliwości pobrania odcisków palców pomimo stawienia z winy urzędu. Powszechną praktyką w takich sytuacjach jest przesyłanie przez cudzoziemców wniosków pocztą i oczekiwanie na wezwanie do uzupełnienia odciski linii papilarnych – sądzę że warto w przepisie wprost potwierdzić lub wykluczyć możliwość takiego działania.	Wojewoda Lubuski	Uwaga nieuwzględniona Celem wprowadzanego art. 106 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach jest stworzenie realnego instrumentu wyegzekwowania procesowego obowiązku strony oddania odcisków linii papilarnych w sytuacji, gdy nastąpiło już osobiste stawiennictwo, wymagane pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania. „Osobiste stawiennictwo” w tym przepisie należy rozumieć jako osobiste stawiennictwo „pierwotne”, kiedy to cudzoziemiec złożył wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w czasie wizyty w urzędzie obsługującym wojewodę. Jeżeli wówczas, z przyczyn technicznych czy organizacyjnych bądź innych przyczyn, które będą leżały po stronie urzędu obsługującego wojewodę, pobranie odcisków linii papilarnych byłoby niemożliwe, organ winien wezwać cudzoziemca do oddania odcisków linii papilarnych pod rygorem odmowy wszczęcia postępowania.

				<p>Nowy art. 106 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach będzie umożliwiał wyznaczenie do dokonania takiej czynności terminu o charakterze ustawowym, którego przekroczenie powinno skutkować tym, że dokonanie czynności po jego upływie powinno skutkować bezskutecznością czynności. „Osobiste stawiennictwo” użyte w art. 106 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach należy również rozumieć jako stawiennictwo „wtórne”, tj. w wyniku realizacji wezwania wojewody do osobistego stawiennictwa. Również w takiej sytuacji, gdyby z przyczyn zależnych od organu pobranie odcisków linii papilarnych było niemożliwe, organ winien wezwać do oddania odcisków linii papilarnych pod rygorem odmowy wszczęcia postępowania, wyznaczając termin mający oparcie w przepisie ustawowym. Zmiana brzmienia art. 106 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach taka, jak zaproponowana w uwadze, nie wydaje się zasadna. „Przyjęcie wniosku” to pojęcie nie używane w innych w przepisach ustawy o cudzoziemcach w odniesieniu do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt</p>
--	--	--	--	--

				<p>rezydenta długoterminowego UE. Z pojęciem tym należałoby raczej utożsamić refleks po stronie organu złożenia wniosku. W przypadku wysłania wniosku do organu za pośrednictwem operatora pocztowego (co niewątpliwie często ma miejsce w praktyce – dla zachowania terminu, o którym mowa w art. 105 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) datą „przyjęcia wniosku” byłaby data wpływu wniosku do organu. Celem art. 106 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach ma być zaś rozwiązanie problemu braku możliwości pobrania odcisków linii papilarnych w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo – „pierwotne” lub „wtórne” – już nastąpiło.</p>
21.	<p>Art. 1 pkt 22 projektu w zakresie art. 106a</p>	<p>Wyjaśnienia wymaga <i>ratio legis</i> nowych przepisów art. 106a ust. 1 pkt 11 i 15 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 22 projektu), a konkretnie zasadność umieszczenia we wniosku o udzielenie nowego typu zezwolenia na pobyt czasowy <i>„informacji o planowanym czasie trwania przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej”</i> oraz <i>„o dotychczasowym zatrudnieniu przed przeniesieniem wewnątrz przedsiębiorstwa w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw”</i>. Wyjaśnienia wymaga, w szczególności, związek podawania tych informacji z udzieleniem zezwolenia pobytowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</p>	RCL	<p>Informacje o planowanym czasie trwania przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej są potrzebne dla ustalenia państwa właściwego do złożenia wniosku o zezwolenie pobytowe dla pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy. Projekt został uzupełniony o nową podstawę odmowy wszczęcia postępowania,</p>

				<p>a także o art. 139b ust. 2. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu przed przeniesieniem wewnątrz przedsiębiorstwa w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw są potrzebne dla ustalenia spełniania przesłanki z art. 139a ust. 1 pkt 1 lit. c (art. 5 ust. 1 lit b) dyrektywy).</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
22.	Art. 1 pkt 22 projektu w zakresie art. 106a	Art. 5 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2014/66/UE przewiduje, że przy ubieganiu się o przyjęcie obywatel państwa trzeciego lub jednostka przyjmująca przedstawia ważny dokument podróży oraz wniosek o wydanie wizy lub wizę. Transponujący ten przepis projektowany art. 106a ust. 2 ustawy o cudzoziemcach przewiduje jedynie obowiązek przedstawienia kopii ważnego dokumentu podróży.	MSZ(UE)	Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. f) dyrektywy wymóg przedstawienia wniosku o wydanie wizy lub wizy jest fakultatywny. Wymóg taki mógłby być uzasadniony, gdyby wniosek o zezwolenie pobytowe dla pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa był składany przez cudzoziemca, a nie przez jednostkę przyjmującą, jak to przewiduje projekt. Obowiązek przedstawienia kopii dokumentu podróży wynika z faktu, że cudzoziemiec, dla którego ma być udzielone zezwolenie przebywa za granicą w chwili składania wniosku przez jednostkę przyjmującą o udzielenie zezwolenia, a ponadto, to nie on, a jednostka przyjmująca składa wniosek w tej sprawie.

				Ustalenia z konferencji: tabela zgodności i uzasadnienie zostaną uzupełnione
23.	Art. 1 pkt 25 projektu w zakresie art. 113a	Przy proponowanej redakcji przepisu wątpliwości może budzić określenie strony w postępowaniu w sprawie udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy na podstawie art. 159 ustawy o cudzoziemcach (w celu połączenia z rodziną). Zgodnie bowiem z treścią art. 168 ustawy o cudzoziemcach wskazany wniosek jest składany w imieniu cudzoziemca, któremu ma zostać udzielone zezwolenie na pobyt czasowy. Wobec proponowanej treści przepisu nie jest jednoznaczne czy w postępowaniu tym stroną jest osoba składająca wniosek w imieniu cudzoziemca, czy też cudzoziemiec, który ma zostać objęty treścią wydanej decyzji.	Refugee.pl	Zgodnie z art. 113a stroną postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy jest cudzoziemiec, o którym mowa w art. 98 ust. 1, czyli cudzoziemiec którego zamierzony pobyt na terytorium RP ma uzasadniać udzielenie zezwolenia, tj. dla którego ma być udzielone zezwolenie na pobyt czasowy. Dotyczy to również zezwolenia, o którym mowa w art. 159 ustawy. Rozwiązanie w projektowanym art. 168 zostało zaczerpnięte z ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP. Przepis ten został ponadto zmodyfikowany. Wnioskodawca będzie albo pełnomocnikiem członka rodziny przebywającego za granicą, albo jego przedstawicielem ustawowym.
24.	Art. 1 pkt 26 lit. a projektu w zakresie art. 114 ust. 1	W rozdziale 2 ustawy o cudzoziemcach pn. Zezwolenie na pobyt czasowy i pracę proponuje się zmianę art. 114 ust. 1 pkt 4 regulującego jedną z przesłanek udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, poprzez rezygnację z wymogu zawarcia przez cudzoziemca umowy będącej podstawą wykonywania pracy, przed udzieleniem wnioskowanego zezwolenia. W omawianym przypadku według nowych przepisów organ będzie pozyskiwał dane dotyczące warunków pracy wyłącznie na podstawie formularza wypełnionego przez pracodawcę. Należy	NSZZ „Solidarność”	Cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę może rozpocząć wykonywanie pracy dopiero po udzieleniu tego zezwolenia, chyba, że posiada uprawnienie do wykonywania pracy przed jego udzieleniem. W takiej sytuacji

		zwrócić uwagę, iż omawiany przepis pogorszy kontrolę w zakresie przestrzegania przez pracodawców warunków zatrudnienia, które zostaną określone – uszczegółowione dopiero po uzyskaniu zezwolenia. Dotychczasowe przepisy gwarantowały - zapewniały zatrudnienie cudzoziemca już z chwilą wydania zezwolenia na pobyt		podmiot powierzający wykonywanie pracy nie może określić w umowie o pracę daty rozpoczęcia wykonywania przez cudzoziemca pracy, gdyż nie jest ona znana w trakcie tego postępowania. Projektowany przepis jest analogiczny do art. 88c ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia.
25.	Art. 1 pkt 26 lit. b projektu w zakresie art. 114 ust. 1a	Poprzez dodanie ust. 1a do art. 114, wprowadzono możliwość udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców posiadających kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki, natomiast poprzez dodanie pkt 10 w ust. 1 art. 195 (pkt 58 str. 36), wprowadzono możliwość przyznania ww. kategorii cudzoziemców zezwolenia pobytowego na czas nieoznaczony, tj. zezwolenia na pobyt stały, na warunkach korzystniejszych niż przewidziane dla ogółu cudzoziemców. W tej sytuacji należałoby w projekcie zaproponować mechanizm umożliwiający kontrolowanie faktycznego wykonywania przez ww. cudzoziemców pracy w zawodzie o potrzebnych kwalifikacjach na terytorium RP, ewentualnie rozważyć, stopniowe dochodzenie do otrzymania zezwolenia na pobyt stały przez tą grupę np.: po przepracowaniu w Polsce 5 lat;	Minister Finansów	W razie zaprzestania wykonywania pracy, zgodnie z art. 113 ustawy o cudzoziemcach, cudzoziemiec, któremu udzielono zezwolenia na pobyt czasowy, ma obowiązek zawiadomienia wojewody, który udzielił tego zezwolenia, w terminie 15 dni roboczych, o ustaniu przyczyny udzielenia zezwolenia. Zgodnie z art. 101 pkt 1 i 2 w/w ustawy, zezwolenie na pobyt czasowy cofa się cudzoziemcowi, gdy: 1) ustał cel pobytu, który był powodem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, lub 2) przestał on spełniać wymogi udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu. Zgodnie z art. 100 ust. 2 tej ustawy, modyfikowanym w projekcie, cudzoziemcowi można odmówić

			<p>udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w przypadku niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 113, jeżeli wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy złożył przed upływem roku od upływu okresu ważności poprzedniego zezwolenia albo od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy stała się ostateczna.</p> <p>Ponadto, zgodnie z art. 121 w/w ustawy, cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę powiadamia pisemnie wojewodę właściwego ze względu na miejsce swojego aktualnego pobytu, w ciągu 15 dni roboczych, o utracie pracy u któregośkolwiek z podmiotów powierzających wykonywanie pracy, wymienionych w zezwoleniu.</p> <p>Stosownie do art. 122 tej ustawy, poza przypadkami, o których mowa w art. 101, wojewoda cofa zezwolenie na pobyt czasowy i pracę, jeżeli stanowisko określone w zezwoleniu uległo zmianie lub wysokość wynagrodzenia została obniżona, a zezwolenie to nie zostało zmienione.</p>
--	--	--	---

				<p>Po przepracowaniu 5 lat na terytorium RP, cudzoziemcy mogą zasadniczo ubiegać się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE na terytorium Polski.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia zostały przyjęte, uzasadnienie zostało uzupełnione. Ponadto projektowane przepisy art. 114 ust. 1a oraz ust. 5 ustawy o cudzoziemcach ulegną zmianie</p>
26.	Art. 1 pkt 26 lit. b projektu w zakresie art. 114 ust. 1a i ust. 5	<p>Zgodnie z dodawanym ust. 1a w art. 114, jeżeli cudzoziemiec posiada kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki i wymagane do wykonywania danej pracy, zezwolenie na pobyt czasowy i pracę powinno być udzielone – wbrew ogólnym zasadom – niezależnie od możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy oraz wysokości wynagrodzenia zapewnianego przez pracodawcę. Zgodnie z ust. 5 w art. 114 kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki będzie określał minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju.</p> <p>Nie kwestionując samej idei stosowania ułatwionej procedury w stosunku do cudzoziemców przebywających już na terytorium RP, którzy mają pożądane kwalifikacje, należy wskazać, że przepisy te budzą różnego rodzaju wątpliwości.</p> <p>Na podstawie wytycznych zawartych w ww. w art. 114 ust. 5 (uwzględnienie potrzeb gospodarki i rynku pracy) trudno w chwili obecnej ocenić, jakie kwalifikacje mogłyby zostać uznane za pożądane dla polskiej gospodarki – w gospodarce potrzeba pracowników w różnych zawodach i o różnym poziomie kwalifikacji. Z uwagi na brak definicji kwalifikacji zawodowych, nie jest jasne, w jakim zakresie należałoby się kierować definicją kwalifikacji zawartą np. w ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2016 r. poz. 64).</p>	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej	<p>Ustalenia z konferencji: projektowane przepisy art. 114 ust. 1a oraz ust. 5 ustawy o cudzoziemcach ulegną zmianie</p>

	<p>Biorąc pod uwagę nierównomierne (na terenie całego kraju) zapotrzebowanie na pracowników posiadających określone kwalifikacje, bardziej racjonalne wydaje się ustalenie ułatwień proceduralnych związanych z kwalifikacjami na poziomie regionalnym.</p> <p>W obecnym stanie prawnym wojewodowie mają możliwość, na podstawie art. 10 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.), ustalać wykaz zawodów, dla których uzyskanie zezwolenia na pracę cudzoziemca, jak również zezwolenia na pobyt czasowy i pracę następuje bez konieczności przedstawienia informacji o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy. Wydaje się, że stworzenie ogólnopolskiej listy kwalifikacji uzasadniającej zwolnienie m.in. z wymogu przedstawienia wspomnianej informacji może powodować pewne trudności dla organów prowadzących postępowanie związane z obowiązywaniem dwóch niezależnych od siebie wykazów.</p> <p>Okoliczność, czy dane kwalifikacje zawodowe są wymagane do wykonywania danej pracy, będzie miała istotne znaczenie w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, gdyż będzie decydować o warunkach udzielenia zezwolenia. Jeśli nie będzie chodziło o pracę w zawodzie regulowanym, wydaje się, że organ prowadzący postępowanie w zasadzie będzie opierał się tylko na oświadczeniu podmiotu powierzającego wykonywanie pracy, co nie gwarantuje obiektywnego załatwienia sprawy. W niektórych przypadkach zezwolenia tego rodzaju mogłyby być nagminnie wykorzystywane do celów innych niż deklarowane. Jest to tym bardziej niepokojące, że zgodnie z przedmiotowym projektem, cudzoziemiec przebywający w Polsce co najmniej cztery lata na podstawie zezwolenia wydanego na podstawie art. 114 ust. 1a będzie mógł ubiegać się o udzielenie zezwolenia na pobyt stały.</p> <p>Wymóg porównywalnego wynagrodzenia ogólnie stosowany jako warunek wydania zezwolenia na pracę i zezwolenia na pobyt czasowy i pracę jest instrumentem mającym na celu ochronę rynku pracy. Jego zniesienie może prowadzić do dyskryminacji płacowej cudzoziemców, przyczyniać się do zastępowania polskich pracowników gorzej wynagradzanymi cudzoziemcami, a w konsekwencji powodować pogorszenie sytuacji na rynku pracy. W związku z tym odstąpienie od warunku porównywalnego wynagrodzenia jako przesłanki</p>		
--	--	--	--

		udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, wymienionej w art. 114 ust. 1 pkt 4, jest niezasadne. W związku z powyższym, proponuje się następującą zmianę brzmienia art. 114 ust. 1a: „1a. Zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udziela się także cudzoziemcowi, gdy celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy, a posiadane przez cudzoziemca kwalifikacje zawodowe, wymagane do wykonywania tej pracy są pożądane dla polskiej gospodarki i cudzoziemiec spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1, 2 i 4.”.		
27.	Art. 1 pkt 26 lit. b projektu w zakresie art. 114 ust. 1a	Art. 1 pkt 26 lit. b) wprowadzany jest nowy rodzaj zezwolenia, o którym stanowić będzie art. 114a - zezwolenie będzie wydawane dla cudzoziemców, którzy posiadają kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki. Osoby, które uzyskają zezwolenie z tego tytułu będą mogły w przyspieszonym trybie ubiegać się o pobyt stały. Zabrakło jednak regulacji wyjaśniającej, co w sytuacji, gdy zawód zniknie z listy wskazanej w rozporządzeniu, które prawdopodobnie będzie aktualizowane i dostosowywane do sytuacji na rynku pracy. Zezwolenie wydawane jest na okres do trzech lat, zatem czy po usunięciu danego zawodu z rozporządzenia konieczna będzie zmiana decyzji i jak taka zmiana wpłynie na obliczanie terminu niezbędnego do uzyskania stałego pobytu?	Wojewoda Lubuski	Ustalenia z konferencji: projektowane przepisy art. 114 ust. 1a oraz ust. 5 ustawy o cudzoziemcach ulegną zmianie Jeśli w trakcie ważności zezwolenia nastąpi zmiana na liście zawodów pożądanych dla polskiej gospodarki, a zezwolenie nie zostanie cofnięte, to pobyt na jego podstawie będzie uwzględniany przy udzielaniu zezwolenia na pobyt stały.
28.	Art. 1 pkt 26 lit. b i c projektu w zakresie art. 114 ust. 1a i ust. 3	- należy negatywnie ocenić zmianę proponowaną w art. 114 ust. 1a, gdzie przewidziano nowy rodzaj zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców posiadających kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania danej pracy, pożądane dla polskiej gospodarki. Zgodnie z projektem do udzielenia tego zezwolenia nie będzie wymagane przeprowadzanie tzw. testu rynku pracy; nie będzie się także stosować wymogu porównywalności wynagrodzenia, o których mowa w art. 114 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o cudzoziemcach, a planowany wykaz kwalifikacji zawodowych pożądanych dla polskiej gospodarki ma być określony w powszechnie obowiązującym rozporządzeniu. Negatywna ocena tej propozycji wynika z faktu, iż w Polsce mamy do czynienia z wewnętrznym zróżnicowaniem rynku pracy. Z tego też powodu w polskim ustawodawstwie funkcjonuje pojęcie „lokalne potrzeby kadrowe”, które dotyczy chociażby pracowników – cudzoziemców o wysokich kwalifikacjach. W związku	NSZZ „Solidarność”	Ustalenia z konferencji: projektowane przepisy art. 114 ust. 1a oraz ust. 5 ustawy o cudzoziemcach ulegną zmianie

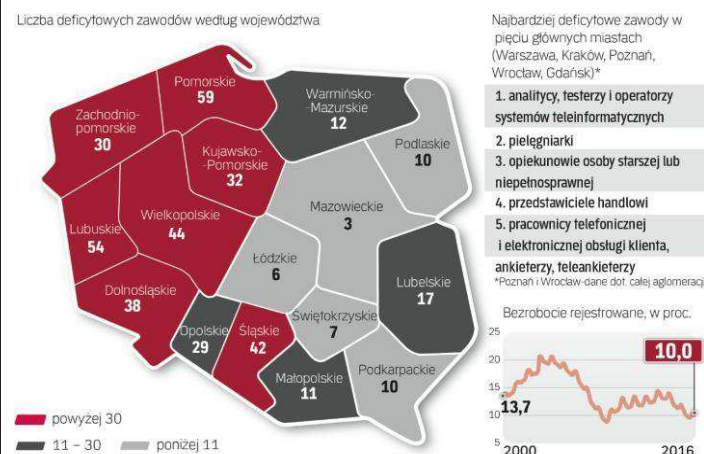
		z powyższym wprowadzanie ogólnie rozporządzeniem listy zawodów pożądanym dla całego kraju jest obciążone zbyt dalekim ujednoczeniem i uogólnieniem; - uwaga powyżej dotyczy również zmiany proponowanej w art. 114 ust. 3, w którym dodano punkty 5 i 6 określające sytuacje zwolnienia cudzoziemca z konieczności przedstawiania informacji, iż podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy oraz 125 ust. 3, w którym nie ma konieczności dołączania do wniosku kierowanego do starosty informacji o braku możliwości zaspokojenia niedoborów kadrowych.		
29.	Art. 1 pkt 26 lit. b projektu w zakresie art. 114 ust. 1a	W art. 114 ust. 1a przewidziano nowy rodzaj zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców posiadających kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania danej pracy, pożądane dla polskiej gospodarki. W projekcie ustawy zakłada się, że do udzielenia tego zezwolenia nie będzie wymagane przeprowadzanie tzw. Testu rynku pracy; nie będzie się także stosować wymogu porównywalności wynagrodzenia, o których mowa w art. 114 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o cudzoziemcach. Zdaniem OPZZ, przy zaproponowanych ułatwieniach pozostać jednak powinien tzw. Test rynku pracy oraz wymóg porównywania wynagrodzeń, aby nie dochodziło w Polsce do dumpingu płacowego.	OPZZ	Ustalenia z konferencji: projektowane przepisy art. 114 ust. 1a oraz ust. 5 ustawy o cudzoziemcach ulegną zmianie
30.	Art. 1 pkt 26 lit. b projektu w zakresie art. 114 ust. 1a	Zapisy odnoszące się do nowego rodzaju zezwolenia na pobyt czasowy i pracę – <i>zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców posiadających kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania danej pracy, pożądane dla polskiej gospodarki</i> , mogą niestety prowadzić do wykorzystania cudzoziemców. Rezygnacja z porównywalności wynagrodzenia ujęta w artykule 114 ust. 1 pkt 4 w odniesieniu do tego zezwolenia w naszej opinii może prowadzić do nadużyć wobec cudzoziemców. Pragniemy jednocześnie zwrócić Państwa uwagę na to, iż odstępianie od niniejszego zapisu narusza podstawową zasadę kodeksu pracy jaką jest równe traktowanie w zatrudnieniu. Biorąc pod art. 18 ^{3c} Kodeksu pracy, który wyraźnie podkreśla, iż pracownicy mają prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę lub za pracę o jednakowej wartości oraz. Art. 18 ^{3a} głoszący, iż <i>pracownicy powinni być równo traktowani w zakresie nawiązania i rozwiązania stosunku pracy, warunków zatrudnienia, awansowania oraz dostępu do szkolenia w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych, w szczególności bez względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, religię, narodowość, przekonania polityczne, przynależność związkową, pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną,</i>	Międzynarodowa Organizacja do Spraw Migracji IOM	Ustalenia z konferencji: projektowane przepisy art. 114 ust. 1a oraz ust. 5 ustawy o cudzoziemcach ulegną zmianie

		uważamy za zasadne nie odchodzenie od zapisu o porównywalności wynagrodzenia w przypadku wskazanego rodzaju zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.		
31.	Art. 1 pkt 26 lit. c projektu w zakresie art. 114 ust. 3	Zmiana do art. 114 ust. 3 pkt 6 ustawy – pociąga za sobą konieczność zmiany w par. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę;	Wojewoda Zachodniopomorski	Analogiczny przepis znajduje się w art. 88c ust. 8 ustawy o promocji zatrudnienia.
32.	Art. 1 pkt 26 lit. e projektu w zakresie art. 114 ust. 5	Proponuje się ponownie przeanalizować treść wytycznych zawartych w nowym przepisie upoważniającym przewidzianym w art. 114 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 26 lit. e projektu). Z obecnego brzmienia tego przepisu wynika bowiem, że minister właściwy do spraw pracy, określając w rozporządzeniu <u>kwalifikacje zawodowe potrzebne polskiej gospodarce, miałyby uwzględniać potrzeby polskiej gospodarki</u> . Taka redakcja nie odpowiada jednak na pytanie, w jaki <u>sposób</u> minister miałyby określać potrzeby polskiej gospodarki, co pozwoliłoby mu z kolei wskazać kwalifikacje zawodowe, które owym potrzebom odpowiadają	RCL	Ustalenia z konferencji: projektowane przepisy art. 114 ust. 1a oraz ust. 5 ustawy o cudzoziemcach ulegną zmianie
33.	Art. 1 pkt 26 lit. e projektu w zakresie art. 114 ust. 5	Projekt zawiera propozycję przepisów wynikających z konieczności wdrożenia do prawa krajowego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady <i>w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa</i> , ale także szereg innych propozycji mających usprawnić działanie organów stosujących ustawę o cudzoziemcach oraz stanowiących reakcję na gwałtownie rosnącą liczbę cudzoziemców zainteresowanych pobytem w Polsce, szczególnie obywateli Ukrainy. Jakkolwiek zrozumiałe jest, że prace nad projektem muszą być prowadzone szybko ze względu na termin implementacji wskazanej wyżej dyrektywy, za konieczne uważam wskazanie na problem związany ze stosowaniem dwóch ustaw regulujących procedury i warunki ubiegania się o podobne zezwolenia: jednolite zezwolenie na pobyt i pracę (ustawa o cudzoziemcach) i zezwolenie na pracę (ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy). Efektem jest rosnący chaos informacyjny i problem ze	Wojewoda Lubuski	Ustawa o cudzoziemcach oraz ustawa o promocji zatrudnienia przewidują odmienne rozwiązania w zakresie właściwości organów do udzielania zezwolenia pobytowego oraz zezwolenia na pracę oraz rodzajów pobieranych opłat, co wynika z odmienności zezwoleń pobytowych od zezwoleń na pracę. Zezwolenie na pobyt czasowy i pracę, pomimo, iż zawiera w sobie element zezwolenia na pracę, jest zezwoleniem pobytowym udzielanym na wniosek cudzoziemca i za takie zezwolenie

	<p>rozumieniem przez pracodawców i cudzoziemców reguł, na podstawie których możliwe jest zatrudnienie obywateli innych krajów. Przykładami mogą być:</p> <p>1) kwestia właściwości organu: w przypadku zezwolenia na pracę określa się ją według siedziby pracodawcy, przy zezwoleniu na pracę i pobyt według miejsca pobytu cudzoziemca;</p> <p>2) w przypadku zezwoleń na pracę wnoszona jest opłata o złożenia wniosku i stanowi dochód budżetu państwa i nie podlega zwrotowi, opłata od zezwolenia na pobyt i pracę jest zaś opłatą skarbową od zezwolenia i podlega zwrotowi w razie umorzenia postępowania lub odmowy.</p> <p>W omawianym projekcie znalazł się zapis, który ów chaos może dodatkowo pogłębić. W artykule 114 dodano ustęp 5, w myśl którego <i>Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki, których posiadanie jest warunkiem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w ust. 1a, biorąc pod uwagę potrzeby polskiej gospodarki i rynku pracy.</i></p> <p>Z kolei art. 10 ust. 3 i 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy określa, że: <i>Wojewoda, po zasięgnięciu opinii marszałka województwa oraz wojewódzkiej rady rynku pracy, ustala kryteria wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców. W kryteriach, o których mowa w ust. 3, wojewoda:</i></p> <p><i>1) określa wykaz zawodów i rodzajów pracy, w stosunku do których wydanie zezwolenia na pracę nie wymaga uwzględnienia informacji starosty, kierując się sytuacją na lokalnym rynku pracy, w szczególności liczbą zarejestrowanych bezrobotnych i poszukujących pracy w poszczególnych zawodach w stosunku do liczby ofert zgłoszonych do powiatowych urzędów pracy;</i></p> <p><i>2) określa przypadki, w których zezwolenie na pracę może być wydane na okres krótszy niż określony we wniosku, biorąc pod uwagę w szczególności poprzednie</i></p>	<p>jest pobierana opłata skarbowa. Zezwolenia na pracę są natomiast udzielane na wniosek pracodawcy i nie jest za nie pobierana opłata skarbowa.</p> <p>Ustalenia z konferencji: projektowane przepisy art. 114 ust. 1a oraz ust. 5 ustawy o cudzoziemcach ulegną zmianie</p>
--	--	---

okresy pobytu i pracy cudzoziemca w Rzeczypospolitej Polskiej, charakter lub rodzaj pracy wykonywanej przez cudzoziemca oraz znaczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy przez cudzoziemca dla gospodarki.

Kwalifikacje zawodowe pożądane dla gospodarki określone w rozporządzeniu do ustawy o cudzoziemcach najprawdopodobniej będą różnić się od listy zawodów deficytowych w zarządzeniach wojewodów, ponieważ każde zarządzenie uwzględnia specyfikę lokalną. I tak przykładowo liczba zawodów deficytowych w 2015 w województwie łódzkim to 6, w woj. świętokrzyskim 7, natomiast w woj. lubuskim 54, a woj. pomorskim 59.

W efekcie kwalifikacje zawodowe określone w rozporządzeniu do ustawy o cudzoziemcach nie będą już miały zastosowania do postępowań o zezwolenie na pracę procedowanych na podstawie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, gdzie listę zawodów pożądanych będą określać zarządzenia wojewodów. Dlatego też proponuję, aby planowane rozporządzenie, skoro dotyczy kwalifikacji zawodowych, znalazło także odniesienie w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, aby mogło być stosowane zarówno przy wydawaniu zezwoleń na pracę, jak i zezwoleń o pobyt i pracę. Osobną kwestią jest

Rozwiązania proponowane w art. 114 ust. 1a i w ust. 5 ustawy o cudzoziemcach mają związek z przyznaniem w art. 195 ust. 1 pkt 10 ustawy o cudzoziemcach uprawnienia do uzyskania zezwolenia na pobyt stały dla cudzoziemców, którzy przebywali nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 4 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1a. Brak jest zasadności wprowadzania podobnych rozwiązań w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

		zaś konstrukcja zapowiedzianego rozporządzenia przy przywołanych wyżej różnicach w ilościach zawodów deficytowych, jednak temat wykracza poza zakres opinii na temat ustawy o cudzoziemcach.		
34.	Art. 1 pkt 28 projektu w zakresie art. 117 pkt 1 lit. g	W art. 1 ust. 1 pkt 28 projektowanej zmiany proponuje się wprowadzenie kolejnej przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w art. 117 pkt 1 lit. g. W przypadku gdy podmiot powierzający wykonywanie pracy został ustanowiony wyłącznie w celu ułatwiania cudzoziemcom wjazdu i pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, proponuje się wskazanie parametrów, które pozwolą ocenić, czy występuje ww. przesłanka. Ponadto zasadne wydaje się wskazanie innych organów, które na wniosek wojewody mogłyby przeprowadzać wywiady środowiskowe lub dokonywać ustaleń w celu zbadania, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy został ustanowiony wyłącznie w celu ułatwiania cudzoziemcom wjazdu i pobytu na terytorium Polski. Pozostawienie zapisu w dotychczasowej formie w praktyce może spowodować, że przepis stanie się niemożliwy do zastosowania	Wojewoda Mazowiecki	Przepis został wykreślony z projektu.
35.	Art. 1 pkt 28 lit. a projektu w zakresie art. 117 pkt 1 lit. g	w art. 117 w pkt 1 w lit. g) został ustanowiony wyłącznie w celu ułatwiania cudzoziemcom wjazdu i pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ustalenie, że podmiot zatrudniający cudzoziemca został ustanowiony wyłącznie w celu ułatwienia cudzoziemcom wjazdu i pobytu na terytorium RP jest trudne do udowodnienia z poziomu wojewody, który nie dysponuje narzędziami do prowadzenia tego typu ustaleń. Art. 264a kodeksu karnego określa sankcje dla osób, które w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, umożliwiają lub ułatwiają innej osobie pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisom. Skazanie prawomocnym wyrokiem osoby reprezentującej podmiot powierzający pracę za przestępstwo określone w art. 264a kodeksu karnego powinno skutkować odmową udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy na terytorium RP. W przeciwnym razie na wojewodę zostanie nałożony obowiązek przeprowadzenia w zasadzie postępowania przygotowawczego.	Wielkopolski i Urząd Wojewódzki	Przepis został wykreślony z projektu.
36.	Art. 1 pkt 28 lit.	Art. 1 pkt 28 lit. a) tiret 2 – określa, że wojewoda winien ocenić, czy podmiot został	Wojewoda Lubuski	Przepis został wykreślony z projektu.

	a projektu w zakresie art. 117 pkt 1 lit. g	ustanowiony wyłącznie w celu ułatwienia cudzoziemcom wjazdu i pobytu na terytorium RP. Proponuję wzorem przepisu wskazującego, jakie okoliczności w szczególności mogą świadczyć o zawarciu małżeństw „dla pozorów” dodać podobny katalog okoliczności, które mogą wskazywać, że podmiot mógł być ustanowiony także w celu ułatwienia cudzoziemcom wjazdu. Należy zauważyć także, że podmioty ustanowione <u>wyłącznie</u> w celu ułatwienia wjazdu cudzoziemcom to tylko niewielka część problemu, gdyż częstą praktyką jest wykorzystywanie istniejącej już działalności gospodarczej do tego proceduru lub skupiania się na ułatwianiu cudzoziemcom wjazdu. W przypadku takich firm zapis o ustanowieniu <u>wyłącznie</u> w celu ułatwianiu wjazdu będzie bezużyteczny. Obawiam się także, że możliwość uzyskania bezspornych dowodów na działanie opisane w przepisie będzie szalenie trudne, co może spowodować, że stanie się on przepisem martwym.		
37.	Art. 1 pkt 28 lit. a tiret drugie projektu w zakresie art. 117 pkt 1 lit. g	Wątpliwości budzi nowy przepis art. 117 pkt 1 lit. g ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 28 lit. a tiret drugie projektu) i dalsze analogiczne przepisy, zgodnie z którymi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę cudzoziemcowi miałyby się odmawiać także wówczas, gdy podmiot powierzający wykonywanie pracy został ustanowiony wyłącznie w celu ułatwienia cudzoziemcom wjazdu i pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Projektodawca nie zaproponował żadnych kryteriów, w oparciu o które organ prowadzący postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę miałby oceniać zaistnienie powyższej przesłanki, co rodzi wątpliwości odnoszące się do tego, na ile przepis w takim brzmieniu mógłby być realnie i skutecznie stosowany w praktyce	RCL	Przepis został wykreślony z projektu.
38.	Art. 1 pkt 28 lit. a tiret drugie projektu w zakresie art. 117	Prezydium KK NSZZ „Solidarność” wskazuje na niezgodność przepisu wdrażanego w art. 117 projektu z art. 8 pkt 1c Dyrektywy. W zakresie cofnięcia zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa Dyrektywa przewiduje bowiem, iż następuje ono obligatoryjnie, gdy jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwienia wjazdu pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa. Natomiast art. 117 projektu przewiduje przesłankę odmowy udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w sytuacji, kiedy podmiot	NSZZ „Solidarność”	Art. 7.1 lit. c oraz art. 8.1 lit. c dyrektywy zostały transponowane przez projektowane art. 139e ust. 1 pkt 2, art. 139e ust. 2 pkt 1 i art. 139f ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach. Przepis został wykreślony z projektu.

	pkt 1 lit. g	powierający cudzoziemcowi wykonywanie pracy został ustanowiony wyłącznie w celu ułatwienia cudzoziemcom wjazdu i pobytu na terytorium naszego kraju. Należy zwrócić uwagę, iż przedmiotowy przepis ma służyć walce z nadużyciami dotyczącymi procedur legalizacji pobytu cudzoziemców w Polsce, a stanowi w proponowanej wersji nieuzasadnione złagodzenie w stosunku do Dyrektywy.		
39.	Art. 1 pkt 31 lit. a projektu w zakresie art. 125 ust. 3	Zmiana do art. 125 ust. 3 ustawy – proponuje się po słowach „(...) w toku postępowania” dodać zwrot „w okresie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku”. Brak informacji Starosty nie stanowi podstawy do odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, brak terminu dostarczenia informacji przez starostę nie pozwoli na zakończenie postępowania. Doprecyzowanie terminu jest istotne z punktu widzenia czasu trwania postępowania;	Wojewoda Zachodniopomorski	Propozycja nie wydaje się zasadna. Można odmówić udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, jeżeli po wezwaniu przez organ cudzoziemiec nie przedstawi informacji starosty.
40.	Art. 1 pkt 36 projektu	Proponuje się rozważyć połączenie dodawanych w dziale V rozdziałów 3a i 3b ustawy o cudzoziemcach w jeden rozdział, co implikowałoby także połączenie instytucji zezwoleń na pobyt czasowy wydawanych w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w jedno zezwolenie, aczkolwiek udzielane ze względu na różne okoliczności. Rozdział ten uwzględniałby także pewne odrębności między obydwoma typami zezwoleń. Za takim rozwiązaniem przemawia fakt, że znaczna część regulacji dotyczących każdego z powyższych zezwoleń, w tym przede wszystkim przesłanki udzielenia każdego z nich, jest bardzo podobna lub identyczna, wobec czego przepisy rozdziału 3b w dziale V częściowo powielają przepisy rozdziału 3a. Ponadto każdy ze wspomnianych rozdziałów jest niekompletny. Przykładowo, w rozdziale 3a nie określono maksymalnego okresu, na jaki uregulowane w nim zezwolenie na pobyt czasowy może być wydane, z wyjątkiem zezwolenia udzielanego ze względu na odbywanie stażu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (jeżeli są to okresy, o których mowa w art. 139e ust. 2 pkt 4, to kwestia ta wymaga uregulowania w osobnym przepisie materialnym). W rozdziale 3b brakuje z kolei przepisów określających treść decyzji o udzieleniu zezwolenia. Powyższe argumenty dodatkowo przemawiają	RCL	Uwzględnienie propozycji oznaczałoby konieczność stworzenia części ogólnej i części szczególnych dla rozdziałów części V ustawy, odnoszących się do pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa. Struktura części V ustawy zawiera natomiast część ogólną, odnoszącą się do wszystkich zezwoleń na pobyt czasowy oraz poszczególne rozdziały odnoszące się do rodzajów zezwoleń na pobyt czasowy. Maksymalny okres ważności zezwoleń na pobyt czasowy jest określony w art. 98 ust. 2 ustawy, znajdujący się w części ogólnej części V ustawy. W art. 139u

		za połączeniem obydwu rozdziałów i uzupełnienie w ten sposób luk w przepisach każdego z nich. Jakkolwiek zaś implementowana projektowanym aktem prawnym dyrektywa 2014/66/UE rozróżnia obydwa typy zezwoleń, jak wcześniej wspomniano, wiąże ona co do celu. Jeżeli zatem polski ustawodawca uzna, że cel dyrektywy może zostać osiągnięty za pomocą jednego zezwolenia na pobyt czasowy, zamiast dwóch, to należałoby to uznać za prawidłowe wdrożenie dyrektywy		znajdującym się w rozdziale 3b zamieszczono natomiast odesłanie do art. 139g, zawierającego elementy decyzji. Ustalenia z konferencji: do rozstrzygnięcia przez Komisję Prawniczą
41.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139a ust. 1 pkt 1	następujące nowe regulacje zawarte w art. 139a ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 36 projektu) wymagają wyjaśnienia i ewentualnego doprecyzowania w zakresie <u>kryteriów i sposobu oceny przez organ</u> udzielający zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa <u>przesłanek</u> udzielenia tego zezwolenia: a) lit. a – posiadania „ <i>kwalifikacji zawodowych i doświadczenia niezbędnych w jednostce przyjmującej, do której cudzoziemiec ma zostać przeniesiony przez pracodawcę macierzystego jako pracownik kadry kierowniczej lub specjalista</i> ”, zważywszy, w szczególności, że owe kwalifikacje zawodowe i doświadczenie będą różne w zależności od konkretnej jednostki przyjmującej i branży, w jakiej prowadzi ona działalność, b) lit. f – przesłanki, zgodnie z którą cudzoziemiec ma „ <i>mieć zapewniony powrót do przedsiębiorstwa, z którego został przeniesiony lub innego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy przedsiębiorstw, mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej</i> ”	RCL	Art. 127 pkt 1 lit c w zw. z art. 3 pkt 25 ustawy o cudzoziemcach zawiera przepis analogiczny do art. 139a ust. 1 pkt 1 lit. a. Posiadanie kwalifikacji zawodowych i niezbędnego doświadczenia przez danego cudzoziemca mającego wykonywać pracę w danej jednostce przyjmującej będzie oceniane w konkretnej sprawie na ogólnych zasadach postępowania administracyjnego. Nie sposób w przepisach prawa uregulować kryteriów i sposobu oceny wskazywanych w uwadze przesłanek inaczej niż poprzez posłużenie się pojemnymi klauzulami generalnymi, które w żaden sposób nie ułatwią stosowania tych przepisów. Oświadczenie dotyczące przesłanki z art. 139a ust. 1 pkt 1 lit. f będzie składane przez jednostkę przyjmującą na formularzu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania

				<p>pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zgodnie z art. 106a ust. 1 pkt 16.</p> <p>W ocenie projektodawcy taki rodzaj zapewnienia należy uznać za zasadniczo wystarczający do przyjęcia, że zachodzi przedmiotowa przesłanka, chyba, że z ujawnionych okoliczności sprawy będzie wynikało co innego.</p> <p>Ustalenia z konferencji: projektodawca ponownie rozważy przedmiotową uwagę. W wyniku tej analizy wprowadzono zmiany w art. 139a ust. 1 pkt 1 lit. a i f.</p>
42.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139a ust. 1	Dyrektywa 2014/66/UE w art. 5 ust. 1 lit. g) wymaga dowodu posiadania ubezpieczenia zdrowotnego od wszelkich rodzajów ryzyka, od których zazwyczaj ubezpieczeni są obywatele danego państwa członkowskiego, w okresach, w których takie ubezpieczenie i związane z nim świadczenia nie przysługują w związku z pracą wykonywaną w tym państwie członkowskim ani nie wynikają z takiej pracy lub, jeśli tak przewiduje prawo krajowe, dowód złożenia wniosku o takie ubezpieczenie. W związku z powyższym nie ma potrzeby wskazywania przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ponieważ dotyczą one osób ubezpieczonych w związku z wykonywaniem działalności zawodowej.	MSZ(UE)	<p>W przepisie zastosowano przesłankę dotyczącą posiadania ubezpieczenia zdrowotnego, analogiczną do tego typu przesłanek przewidzianych w ustawie dla zezwoleń na pobyt czasowy. W zależności od okoliczności sprawy, cudzoziemiec będzie mógł przedstawić prywatne ubezpieczenie zdrowotne lub ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.</p>

				Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte
43.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139a ust. 3 pkt 2	Zapis art. 139a ust. 3 pkt 2 nakłada na wojewodę obowiązek ustalenia, czy wynagrodzenie jest nie niższe niż wysokość wynagrodzenia pracowników wykonujących na terytorium RP w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku. Równocześnie osoby ubiegające się o ten rodzaj zezwolenia zwolnione są z konieczności przedstawiania informacji starosty. Powstaje zatem pytanie, w jaki sposób wojewoda ma dokonać powyższych ustaleń – każdorazowo zasięgać opinii starosty? Uwaga tożsama do roz. 3b.	Wojewoda Lubuski	Porównywalność wynagrodzenia można sprawdzić np. w internetowej Centralnej Bazie Ofert Pracy (oferty pracy zgłoszone do powiatowych i wojewódzkich urzędów pracy) prowadzonej przez Publiczne Służby Zatrudnienia. Oferty te dotyczą również obywateli polskich. Można także brać pod uwagę ogłaszane przez GUS informacje statystyczne dot. przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w województwach w danym kwartale. Można także ustalić w danej jednostce przyjmującej, zatrudniającej większą liczbę osób, jakie wynagrodzenie jest wypłacane innym pracownikom za porównywalną pracę.
44.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139a ust. 4	Zapis art. 139a ust. 4 – dopuszcza możliwość przedstawienia dokumentu potwierdzającego długość stażu pracy w przedsiębiorstwie bez konieczności tłumaczenia go na język polski przez tłumacza przysięgłego. Zapis taki budzi wątpliwości, czy dopuszczalne jest zatem złożenie dokumentu bez tłumaczenia, czy też strona winna przedstawić tłumaczenie, ale nie musi być ono dokonane przez tłumacza przysięgłego. Jeżeli dopuszczalne jest złożenie dokumentu bez tłumaczenia, oczywistym jest, że spowoduje to szereg problemów z wykorzystaniem dokumentów sporządzonych w wielu językach.	Wojewoda Lubuski	Przepis dopuszcza możliwość przedstawienia dokumentu bez tłumaczenia go na język polski, co wynika z art. 5 ust. 2 dyrektywy.
45.	Art. 1 pkt 36	Regulacje art. 139c i art. 139a ust. 1 pkt 1b są sprzeczne. Art. 139c przewiduje uzyskanie uprawnień do wykonywania zawodu regulowanego po zakończeniu	Wielkopolski i Urząd	Wskazane przepisy są analogiczne do istniejących już w ustawie

	projektu w zakresie art. 139a, art. 139c, art. 139n i art. 139p	procedury uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy, natomiast z treści art. art. 139 a ust. 1 pkt 1b warunkuje uzyskanie zezwolenia na pobyt czasowy od posiadania uprawnień do wykonywania zawodu regulowanego. Adekwatne rozbieżności występują w art. 139p i 139n ust. 1 pkt 1a.	Wojewódzki	rozwiązań, w art. 115 i w art. 117 pkt 2 lit. a oraz w art. 127 pkt 1 lit. b i w art. 130. Art. 139c oraz art. 139p, podobnie jak art. 115 i art. 130 mają charakter informujący, że samo udzielenie zezwolenia nie zwalnia z dopełniania dalszych wymogów dotyczących wykonywania zawodu regulowanego lub działalności. Pozostałe przepisy dotyczą spełniania istotnych wymogów koniecznych do wykonywania pracy w danym zawodzie regulowanym i udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy.
46.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139d	Art. 139d pkt 6 występuje w możliwej kolizji prawnej z art. 99 ust. 1 pkt 10. W rozdziale 3a nie wyłącza się stosowania rozdziału 1 cz. V, zatem zapisy dotyczące odmowy wszczęcia mają zastosowanie.	Wielkopolski i Urząd Wojewódzki	Art. 139d jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 99, który nie ma w tych sprawach zastosowania w całości.
47.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139d	Wątpliwość budzi, czy prawidłowo został implementowany przepis art. 2 ust. 2 lit. c dyrektywy 2014/66/UE, wyłączający jej stosowanie w przypadku, gdy mamy do czynienia z pracownikiem delegowanym w ramach świadczenia usług na postawie dyrektywy 96/71/WE. Wydaje się, iż wskazana byłaby w tym zakresie opinia Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Nie jest jasne, co w przypadku, gdy pracownik objęty zakresem dyrektywy 2014/66/UE będzie jednocześnie spełniał przesłanki delegowania określone w dyrektywie 96/71/WE, a zatem ujęte w przepisach ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług. Wydaje się, iż w takiej sytuacji dojdzie do nałożenia się przepisów dwóch odrębnych reżimów prawnych, ponieważ przepisy implementujące dyrektywę 96/71/WE zawierają regulacje	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej	MSZ potwierdził prawidłowość wdrożenia art. 2 ust. 2 lit. c dyrektywy 2014/66/UE poprzez art. 139d pkt 3. Z zakresu dyrektywy 2014/66/UE są wyłączeni pracownicy delegowani w ramach dyrektywy 96/71/WE, a zatem delegowani z państw członkowskich UE do innych państw członkowskich UE, a nie ci pracownicy delegowani, do

		dotyczące minimalnych warunków zatrudnienia (w tym wynagrodzenia), natomiast projekt ustawy implementującej dyrektywę 2014/66/UE w zakresie wynagrodzenia dotyczy warunków porównywalnych (art. 139a ust. 3).		których ma również zastosowanie dyrektywa 96/71/WE w zakresie minimalnych standardów dotyczących uprawnień pracowniczych. Odnosnie wynagrodzenia zaproponowano uzupełnienie art. 26 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (art. 12 projektu), celem uniknięcia niejasności w jego stosowaniu. Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte
48.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139d	Art. 139d pkt 6 i 7 – weryfikacja tych zapisów możliwa będzie wyłącznie poprzez oświadczenia cudzoziemców. Uwaga tożsama do roz. 3b.	Wojewoda Lubuski	W formularzu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa przewiduje się rubrykę na informacje o aktualnym miejscu pobytu cudzoziemca.
49.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139e ust. 1 pkt 1 i art. 139r ust.	W kontekście art. 7 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE, dotyczącym odrzucenia wniosku w sytuacji, gdy nie są spełnione kryteria przyjęcia, wyjaśnienia wymaga proponowany przepis art. 139e który przewiduje odmowę udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, gdy nie zostały spełnione „wymogi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu lub okoliczności, które są podstawą ubiegania się o to zezwolenie, nie uzasadniają pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące”. Przepis ten jest bowiem niejasny, wyjaśnienia wymaga w szczególności wskazany w nim trzymiesięczny termin. Analogiczna	MSZ(UE)	Wymogi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu, to wymogi określone w art. 139a lub w art. 139n. Odniesienie się do okoliczności będących podstawą ubiegania się o zezwolenie, które powinny uzasadniać pobyt cudzoziemca na terytorium RP

	1 pkt 1	uwaga dotyczy przepisu art. 139r ust. 1 pkt 1.		<p>przez okres dłuższy niż 3 miesiące, odzwierciedla art. 1 lit. a dyrektywy, zgodnie z którym niniejsza dyrektywa określa warunki wjazdu i pobytu, przez okres dłuższy niż 90 dni, obywateli państw trzecich i członków ich rodzin na terytorium państw członkowskich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, a także prawa tych osób, oraz art. 22 ust. 1 dyrektywy, zgodnie z którym mobilność długoterminowa jest wykonywana przez okres wynoszący ponad 90 dni na każde państwo członkowskie.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte. Uzasadnienie zostało uzupełnione</p>
50.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139e ust. 1 pkt 2	Art. 139e ust. 1 pkt 2 - podobnie jak w przypadku art. 1 pkt 28 lit. a) tiret 2 z tą różnicą, że tym razem wskazano, iż przepis dotyczy sytuacji w których jednostka przyjmująca została ustanowiona <u>głównie</u> w celu ułatwienia wjazdu na terytorium RP. Kwestie dowodowe są problematyczne jak w przepisie komentowanym wcześniej, brak jednak konsekwencji w obrębie ustawy – powinno w obu przypadkach być „wyłącznie” lub „głównie”, przy czym opcja druga spowoduje jeszcze większy problem w uzyskaniu jednoznacznych dowodów i sprawi, że okoliczność stanie się niezwykle ocenna. Uwaga tożsama do roz. 3b.	Wojewoda Lubuski	Przesłanka określona w art. 139e ust. 1 pkt 2 oraz w art. 139r ust. 2 pkt 3 wynika z konieczności wdrożenia art. 7 ust. 1 lit. c oraz art. 8 ust. 3 lit. c dyrektywy. Przesłanki te będą oceniane w konkretnej sprawie na ogólnych zasadach postępowania administracyjnego. Art. 117 pkt 1 lit. g został wykreślony z projektu.
51.	Art. 1 pkt 36 projektu	Art. 139e ust. 1 pkt 5 – zapis wydaje się być całkowicie martwy, gdyż nie daje odpowiedzi, w jaki sposób weryfikować przedsiębiorstwo macierzyste, np. w	Wojewoda Lubuski	Zgodnie z art. 106a ust. 1 pkt 18, formularz wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w

	w zakresie art. 139e ust. 1 pkt 5	kwestii prowadzonej działalności gospodarczej. Uwaga tożsama do roz. 3b.		celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie przewidywał rubryki na oświadczenie jednostki przyjmującej o okolicznościach, o których mowa w art. 139e ust. 1 pkt 5, dotyczących tej jednostki przyjmującej oraz pracodawcy macierzystego.
52.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139e ust. 2 pkt 7	Podobnie w art. 139e ust. 2 pkt 7 nie wiadomo, czy zapis dotyczy wyłącznie prawa krajowego w odniesieniu do pracodawcy macierzystego, czy prawa obowiązującego na terenie państwa, w którym ma siedzibę. Uwaga tożsama do roz. 3b.	Wojewoda Lubuski	Przepis dotyczy nie wypełniania obowiązków prawnych dotyczących praw pracowniczych lub warunków pracy przez pracodawcę macierzystego zarówno w kraju trzecim jak i na terytorium RP.
53.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139e ust. 2 pkt 7	Przepis art. 139e ust. 2 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 36 projektu) wymaga wyjaśnienia oraz ewentualnego uregulowania w nim sposobu, w jaki organ prowadzący postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa miałby badać, czy jednostka przyjmująca, a zwłaszcza pracodawca macierzysty będący przedsiębiorcą zagranicznym (a więc działającym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej), nie wypełnili swoich obowiązków prawnych dotyczących praw pracowniczych lub warunków pracy	RCL	Przesłanka określona w art. 139e ust. 2 pkt 7 stanowi transpozycję art. 7 ust. 3 lit. a dyrektywy. Przepis będzie mógł mieć zastosowanie w razie wyjścia na jaw takich okoliczności w danej sprawie, z zastosowaniem zasady proporcjonalności. Ustalenia z konferencji: projektodawca ponownie rozważy przedmiotową uwagę. W wyniku tej

				analizy stwierdzono brak możliwości uwzględnienia uwagi. Rozbieżność
54.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139e ust. 3	Przepis art. 139e ust. 3 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 36 projektu) i dalsze analogiczne przepisy, z których wynika, że w poszczególnych postępowaniach administracyjnych prowadzonych na podstawie przepisów ustawy o cudzoziemcach należy uwzględniać zasadę proporcjonalności, proponuje się wykreślić. Zostały one bowiem sformułowane na takim poziomie ogólności, że trudno określić na ich podstawie, w jaki konkretnie sposób przepisy te miałyby być realizowane. Ponadto dyrektywę prowadzenia postępowań administracyjnych w sposób uwzględniający zasadę proporcjonalności można wyinterpretować z obowiązujących przepisów – art. 7, art. 8 czy art. 12 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego	RCL	Uwzględnianie zasady proporcjonalności przewiduje się np. w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (art. 11a ust. 1, art. 31 ust. 3 i wart. 68a ust. 1-2) czy w ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (art. 39 ust. 3). Jest to klauzula generalna, którą trudno doprecyzować, względnie zastąpić sformułowaniami opisowymi, które odpowiadałyby standardom tekstu prawnego, gdyż wiele czynników może być branych pod uwagę w tym kontekście. Będzie to następowało w ramach orzecznictwa sądów administracyjnych i piśmiennictwa prawniczego. Wskazane przepisy Kpa nie odnoszą się do tej zasady w sprawach, w których przepisy nie dają podstaw do stosowania uznania administracyjnego.

				Ustalenia z konferencji: projektodawca ponownie rozważy przedmiotową uwagę. W wyniku analizy uznano, że nie jest zasadne jej uwzględnienie. Rozbieżność
55.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139e ust. 3	Art. 139e ust. 3 - zasada proporcjonalności wprowadza zbyt dużą swobodę decyzyjną, która może doprowadzić do różnych rozstrzygnięć wojewodów przy tym samym stanie faktycznym. Uwaga tożsama do roz. 3b.	Wojewoda Lubuski	Jak wyżej.
56.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139e	W odniesieniu do zezwoleń wydawanych na podstawie art. 139e doprecyzowania wymaga, czy przy ubieganiu się o kolejne tego typu zezwolenie stroną postępowania jest nadal wyłącznie jednostka przyjmująca, czy również cudzoziemiec. Uwaga tożsama do roz. 3b.	Wojewoda Lubuski	Postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub w art. 139n ust. 1, to również postępowanie w sprawie udzielenia kolejnego zezwolenia na tej podstawie. Zastosowanie ma art. 139i ust. 1 i 2, również w zw. z art. 139u. Art. 139e oraz art. 139r są podstawą odmowy, a nie udzielenia zezwolenia.
57.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139i i art. 139u	W przepisach dotyczących zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, jak również zezwoleń na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (w szczególności w art. 139i) przewiduje się, że zezwolenia takie będą udzielane na wniosek „jednostki przyjmującej” i że jednostka przyjmująca będzie stroną postępowania. Rozwiązanie to jest całkowicie odmienne niż przewidziane w przepisach części ogólnej w zakresie zezwoleń na pobyt czasowy (dział V, rozdział 1), w tym w dodawanym art. 113a, według których wniosek o zezwolenie na pobyt	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej	Z konstrukcji działu V ustawy o cudzoziemcach wynika, że art. 139i, także w zw. z art. 139u jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 98 ust. 1 oraz dodawanego art. 113a, które znajdują się w części ogólnej działu V ustawy. Ustalenia z konferencji: do

		czasowy składa cudzoziemiec i on jest stroną postępowania. Wydaje się, że dla jasności w przepisach rozdziału 1 działu V warto byłoby w jakiś sposób zaznaczyć tę różnicę.		rozstrzygnięcia przez Komisję Prawniczą
58.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139i	- Wątpliwości budzi także brzmienie art. 139i ust. 2 i 3, wskazana regulacja prowadzi do ograniczenia praw cudzoziemca, bowiem pozbawia się przymiotu bycia stroną w postępowaniu dotyczącym jego interesu prawnego, a nie tylko jednostki przyjmującej. Co więcej, przepis dotyczący instytucji cofnięcia zezwolenia uznaje za stroną także cudzoziemca, dlatego wartym rozważenia jest ujednolicenie tej regulacji,	Wojewoda Dolnośląski	Katalog stron postępowania może być ograniczony w stosunku do katalogu wynikającego z przepisów Kpa na podstawie przepisu ustawy szczególnej. Zostało to dokonane np. w art. 88a ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów oraz w art. 28 ust. 2, art. 40 ust. 3 i w art. 59 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Celem takich rozwiązań jest usprawnienie postępowania administracyjnego w danych sprawach. Wniosek w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub w art. 139n ust. 1, składa jednostka przyjmująca. W czasie składania wniosku o udzielenie pierwszego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, cudzoziemiec powinien przebywać w kraju trzecim. Odmienne uregulowanie sprawy cofnięcia w/w zezwoleń wynika z

				odmienności sytuacji dotyczącej cofnięcia już udzielonego zezwolenia, na podstawie którego cudzoziemiec przebywa na terytorium RP oraz konieczności wdrożenia art. 15 ust. 3 zd. 2 dyrektywy.
59.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie art. 139m	Przepis art. 139m ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 36 projektu) nie powinien znajdować się w dziale dotyczącym zezwoleń na pobyt czasowy, ponieważ dotyczy innej, nieznannej dotąd instytucji prawnej – celem tej regulacji jest zalegalizowanie pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie samego <u>powiadomienia</u> Szefa Urzędu ds. Cudzoziemców o zamiarze wykonywania pracy przez cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Żadne zezwolenie pobytowe nie byłoby w tym przypadku wydawane. Ponadto regulacja wymaga uzupełnienia o precyzyjne wskazanie, że takie powiadomienie będzie wystarczające do tego, by umożliwić cudzoziemcowi wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz by jego pobyt na tym terytorium był uznawany za legalny. Konieczne jest także uregulowanie kwestii dokumentu, który by potwierdzał fakt złożenia takiego powiadomienia i który byłby dowodem na legalny pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	RCL	Z uwagi na konstrukcję ustawy o cudzoziemcach, uregulowanie powiadomień, o których mowa w art. 139m powinno nastąpić w odrębnym dziale tej ustawy. Biorąc jednak pod uwagę, iż powiadomienie dotyczy korzystania przez cudzoziemca z mobilności na terytorium RP w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zdecydowano się na określenie tytułu nowego Rozdziału 3b w Dziale V ustawy, poprzez odniesienie się do pobytu cudzoziemców na terytorium RP w celu mobilności w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, obejmującego mobilność krótkoterminową i długoterminową. Podobnie został zatytułowany Rozdział 9 działu V ustawy. Powiadomienie nie jest warunkiem legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Polski. Jego celem jest gromadzenie danych o

				<p>cudzoziemcach korzystających z mobilności krótkoterminowej na terytorium Polski w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz kontrola długości okresu korzystania z tej mobilności. Podstawą legalnego pobytu na terytorium RP będzie dokument pobytowy, wydany przez inne państwo członkowskie UE z adnotacją „ICT”. Uprawnienie to będzie uwzględniane przez przepisy regulujące wjazd (projektowane art. 25 ust. 1a i 28 ust. 7) oraz zobowiązania do powrotu (projektowany art. 302 ust 6)</p> <p>Ustalenia z konferencji: do rozstrzygnięcia przez Komisję Prawniczą</p>
60.	Art. 1 pkt 36 projektu w zakresie rozdziału 3b	Doprecyzowania wymaga strona postępowania; w przypadku zezwolenia opisanego w rozdziale 3b dopuszczalny jest pobyt cudzoziemca na terytorium RP. W związku z powyższym stroną postępowania jest jednostka przyjmująca, która składa wniosek, czy też cudzoziemiec?	Wojewoda Lubuski	Zgodnie z art. 139u. do udzielenia lub cofnięcia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, stosuje się przepisy art. 139f – art. 139j, w tym art. 139i.
61.	Art. 1 pkt 38 projektu w	W projekcie przewidziano dodanie art. 142 lit. a. Z przepisu wynika, że dotyczy on cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, którego celem pobytu w RP jest wykonywanie pracy przez pełnienie funkcji w zarządzie	Wojewoda Małopolski	Uwaga została uwzględniona analogicznie do regulacji art. 118 ust. 1 pkt 2.

	<p>zakresie art. 142a</p>	<p>spółki akcyjnej lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Jednocześnie, zgodnie z treścią tego przepisu w decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia określa się stanowisko, na jakim cudzoziemiec też ma być zatrudniony.</p> <p>Proponowana zmiana w obecnym brzmieniu nie uwzględnia, że cudzoziemiec, aby pełnić funkcję w zarządzie - nie musi być zatrudniony. Należy podkreślić, że samo powołanie członka zarządu przez właściwy organ spółki nie oznacza nawiązania stosunku pracy czy innego stosunku cywilnoprawnego. Z członkiem zarządu „powołanym” zgodnie z przepisami Kodeksu spółek handlowych może – ale nie musi – być zawarta dodatkowa umowa; o pracę lub umowa cywilnoprawna. Członkostwo w zarządzie spółki jest bowiem stosunkiem odrębnym od stosunku pracy czy innego stosunku umownego. Mogą one współistnieć ze sobą, lecz może być też tak, że członkostwu w zarządzie nie towarzyszy inny stosunek prawny. Członka zarządu nie można więc automatycznie traktować jako pracownika zatrudnionego w spółce lub zleceniobiorcę. Powstaje zatem wątpliwość, czy cudzoziemcowi nie zatrudnionemu na stanowisku członka zarządu spółki na podstawie umowy pracowniczej lub cywilnoprawnej można udzielić zezwolenia na pobyt czasowy. W celu usunięcia wątpliwości, które mogą powstać w związku ze stosowaniem przepisu art. 142 lit. a w projektowanym brzmieniu proponuje się, by w treści tego przepisu w części dotyczącej składników decyzji określić, że chodzi o funkcję, jaką cudzoziemiec będzie pełnił w zarządzie spółki a nie stanowisko, na jakim ma być zatrudniony.</p>		
<p>62.</p>	<p>Art. 1 pkt 41 projektu w zakresie art. 146</p>	<p>Według art. 146 projektowanej ustawy, dotyczącego określenia wzoru zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub kontynuowaniu przez niego studiów, obecnie obowiązujący wzór zaświadczenia, określony w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz.U.2015.1284), ma zostać uzupełniony o podanie kierunku studiów lub specjalności zawodowej oraz odpłatności.</p> <p>Proponuję, aby w celu lepszego dostosowania nowego wzoru zaświadczenia do istniejącego sposobu organizacji studiów wyższych (studiów pierwszego stopnia,</p>	<p>Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego</p>	<p>Uwaga została uwzględniona.</p> <p>Ustalenia z konferencji: art. 146 projektu zostanie uzupełniony o odniesienie się także do dyscypliny naukowej albo artystycznej.</p>

		<p>studiów drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich) i studiów trzeciego stopnia (doktoranckich) zawierał on <i>kierunek studiów lub dyscyplinę naukową albo artystyczną</i>, bez podawania specjalności zawodowej.</p> <p>W przypadku studiów wyższych występują kierunki studiów. Natomiast studia trzeciego stopnia są organizowane według dyscyplin naukowych lub artystycznych. Proponowany przeze mnie zapis we wzorze omawianego zaświadczenia obejmie więc studia wyższe oraz studia trzeciego stopnia. Natomiast propozycja nieumieszczenia we wzorze zaświadczenia <i>specjalności zawodowej</i> wynika z tego, że ustawa – Prawo o szkolnictwie wyższym nie nakazuje ich tworzenia. Dlatego też nie wszystkie kierunki studiów mają specjalności.</p>		
63.	Art. 1 pkt 47 projektu w zakresie art. 160a	<p>Dodawany art. 160a ustawy o cudzoziemcach, transponujący do polskiego porządku prawnego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-457/12 S. i G., przewiduje udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy określonym kategoriom członków rodziny obywatela polskiego, który przemieszcza się regularnie, co najmniej raz w tygodniu, do innego państwa członkowskiego jako pracownik transgraniczny. Rozważenia wymaga, czy konieczne jest tak daleko idące precyzowanie regularności (co najmniej raz w tygodniu). Przyjęcie takiej regulacji może bowiem ograniczać interpretację nadaną unijnym przepisom w wyroku Trybunału Sprawiedliwości.</p>	MSZ(UE)	<p>Uwaga została uwzględniona. Ponadto doprecyzowano, iż zezwolenie na tej podstawie będzie udzielane na okres do 1 roku, w celu objęcia tym przepisem sytuacji regularnego przemieszczania się obywatela polskiego do innego państwa członkowskiego o częstotliwości, uzasadniającej udzielenie zezwolenia członkowi rodziny.</p>
64.	Art. 1 pkt 49 projektu w zakresie art. 168 ust. 2 i 3	<p>- odnosząc się do art. 168 ust. 2 i 3 należy wskazać, że wątpliwości budzi forma wyrażenia zgody przez małżonka cudzoziemca zamieszkującego na terytorium RP, warto wziąć pod rozwagę czy forma pisemna jest wystarczająca w tego typu postępowaniach, a także czy niewystarczającym dla celów omawianej instytucji byłoby udzielenie pełnomocnictwa przez małżonka cudzoziemca np. w formie aktu notarialnego, wprowadzenie powyższego rozwiązania będzie prowadziło do przyspieszenia postępowania i wyeliminowania wątpliwości związanych z autentycznością podpisu,</p>	Wojewoda Dolnośląski	<p>W obecnym stanie prawnym cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium RP składa wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną we własnym imieniu, jako osoba uprawniona do złożenia wniosku, niezależnie, czy członek rodziny przebywa w RP czy nie. Nie jest wymagana zgoda małżonka. Propozycja zmiany</p>

				<p>przepisów jest związana z projektowaną regulacją art. 113a, zgodnie z którym w postępowaniu w sprawie udzielenia albo cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, dla którego udzielono zezwolenia. Dlatego za wystarczającą należy uznać zgodę małżonka na złożenie wniosku w sprawie udzielenia zezwolenia, wyrażoną w formie pisemnej, bez określania jej wzoru.</p> <p>Rozwiązanie zaczerpnięto z ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP.</p>
65.	Art. 1 pkt 49 projektu w zakresie art. 168 ust. 2	Art. 1 pkt 49 - wątpliwości budzi, kto jest uprawniony do podpisania wniosku o zezwolenie na pobyt czasowy o którym mowa w art. 168 - czy jest to cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium RP, na mocy pełnomocnictwa, wyrażonego na podstawie art. 168 ust. 2, czy też oprócz zgody, o której mowa w art. 168 ust. 2 cudzoziemiec samodzielnie podpisuje wniosek, a małżonek („głowa”) ma prawo do jego złożenia.	Wojewoda Lubuski	Do podpisania wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną cudzoziemcowi przebywającemu poza granicami RP uprawniony będzie cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium RP, tj. cudzoziemiec, który składa wniosek.
66.	Art. 1 pkt 49 projektu w zakresie art. 168	Proponowana zmiana doprowadzi do wydłużenia procedury łączenia rodzin w stosunku do małżonków cudzoziemców przebywających na terytorium RP. Cudzoziemcy przed złożeniem wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin będą bowiem zobowiązani do uzyskania dodatkowych dokumentów z kraju zamieszkania swojego małżonka. Szczególnie w odniesieniu do rodzin osób, którym udzielono w Polsce ochronę	Refugee.pl	Proponowane przepisy nie powinny wydłużyć postępowania w sprawie o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną. W przypadku przebywania członka rodziny za granicą wniosek

	ust. 2 i 3	<p>międzynarodową może rodzić to dodatkowe trudności natury faktycznej uniemożliwiające szybkie połączenie się z rodziną. W krajach, w których przebywają rodziny uchodźców lub beneficjentów ochrony uzupełniającej funkcjonowanie usług pocztowych może być zaburzone lub usługi takie mogą w ogóle nie funkcjonować. W konsekwencji zwiększa się ryzyko, że cudzoziemcy nie zdążą uzyskać wszystkich dokumentów w terminie 6 miesięcy od dnia uzyskania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony międzynarodowej, a tym samym nie będą mieli możliwości korzystania z preferencyjnych warunków łączenia rodzin.</p> <p>Co więcej, niektórzy cudzoziemcy zwracają uwagę na obawę przed systematycznym naruszaniem tajemnicy korespondencji przez funkcjonariuszy ich państw. Konieczność uzyskania wskazanej zgody mogłoby doprowadzić do ujawnienia władzom państwowym beneficjentów ochrony międzynarodowej ich miejsca aktualnego pobytu oraz statusu prawnego.</p> <p>W związku z ciągłymi problemami ze skutecznym przeprowadzeniem procedury łączenia rodzin osób objętych ochroną międzynarodową Fundacja Refugee.pl chciałaby również zaproponować rozważenie wprowadzenia możliwości alternatywnego składania wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin osób, które uzyskały w Polsce status uchodźcy lub ochronę międzynarodową, osobiście w konsulacie polskim w kraju, w którym cudzoziemcy ci przebywają lub zgodnie z obecnym uregulowaniem bezpośrednio do wojewody na wniosek cudzoziemca zamieszkującego na terytorium RP.</p>		<p>w tej sprawie, tak jak dotychczas będzie składał cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium RP. Nie ma zatem potrzeby składania wniosku w tej sprawie w polskim konsulacie. Zgoda małżonka na złożenie wniosku nie musi zawierać informacji o posiadaniu przez cudzoziemca składającego wniosek ochrony międzynarodowej na terytorium RP.</p> <p>Sześć miesięcy na złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną na korzystniejszych warunkach to długi okres czasu. Jest to również rozwiązanie korzystniejsze niż przewidziane w dyrektywie Rady 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin, która przewiduje na to 3 miesiące.</p>
67.	Art. 1 pkt 49 projektu w zakresie art. 168 ust. 2	Redakcyjnie treść art. 168 ust. 2 wg projektu jest nieczytelna- jedynie z treść uzasadnienia do projektu wynika, że zgodę, o której mowa składa cudzoziemiec do którego wnioskodawca dołącza.	Wielkopolsk i Urząd Wojewódzki	Redakcja projektowanego art. 168 ust. 2 została poprawiona, w celu zwiększenia czytelności przepisu, jak również objęto tym przepisem także innych członków rodziny.
68.	Art. 1 pkt 49 projektu w zakresie	W pkt 49 – zmiana do art. 168 ust. 2 ustawy – proponuje się doprecyzować, kto powinien <u>podpisać wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy z uwagi na połączenie z rodziną (tak jak w brzmieniu obecnym art. 168) – złożenie wniosku nie jest równoznaczne z jego podpisaniem i złożeniem oświadczenia co do danych zawartych we wniosku.</u> Proponuje się również, aby określić wzór zgody składanej	Wojewoda Zachodniop omorski	Do podpisania wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną cudzoziemcowi przebywającemu poza granicami RP uprawniony

	art. 168 ust. 2	<u>przez małżonka cudzoziemca.</u>		będzie cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium RP, tj. cudzoziemiec, który składa wniosek. Podobne rozwiązanie obowiązuje w art. 105 ust. 3 ustawy. Zob. też wyjaśnienia do pkt 64.
69.	Art. 1 pkt 49 projektu w zakresie art. 168 ust. 3	W projektowanej zmianie nr 49 (nowe brzmienie art. 168) sugeruje się zweryfikowanie prawidłowości odniesienia ujętego w ust. 3. Wskazano w nim zgodę, o której mowa w ust. 1, podczas gdy przepis ten nie zawiera takiej regulacji. Występuje ona natomiast w ust. 2 komentowanego artykułu.	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Uwaga została uwzględniona.
70.	Art. 1 pkt 53 projektu w zakresie art. 185a	Deklaracja cudzoziemca dotycząca głównego celu pobytu składana we wniosku o udzielenie zezwolenie na pobyt czasowy (część C formularza) decyduje o zakresie postępowania w tej sprawie. Temu oświadczeniu przyznawane jest istotne znaczenie. W razie omyłkowego wskazania jako przyczyny pobytu „okoliczności wymagających krótkotrwałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”, brak jest możliwości przekwalifikowania prowadzonego postępowania i wydanie zezwolenia pobytowego ze względu na inną przyczynę. Stwierdzenie istnienia względem cudzoziemca innych przyczyn do wydania zezwolenia na pobyt czasowy wymagać będzie rozpoczęcia odrębnego postępowania administracyjnego. Jednak nie zawsze będzie to możliwe np. w związku z upływem okresu obowiązywania dotychczasowego tytułu pobytowego. Ze względu na te daleko idące skutki wyboru głównego celu pobytu, w formularzu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy powinno zostać zawarte pouczenie dla cudzoziemca. Takie dodatkowe pouczenie mogłoby przyczynić się do uniknięcia pomyłek i zapobiec ich negatywnym konsekwencjom.	Fundacja „Instytut na rzecz Państwa Prawa”	Realizacja tej uwagi ma charakter pozaprawny. Może ona nastąpić w ramach działań edukacyjnych.
71.	Art. 1 pkt 54 lit. a tირet	Projektowana zmiana art. 188 ust. 3 pkt 5 ustawy wprowadza dla cudzoziemców (o których mowa w art. 187 pkt 2 tj. będących absolwentami polskich uczelni poszukujących pracy na terytorium RP, ubiegających się o zezwolenie na pobyt	Wojewoda Małopolski	Przepis rozszerza stosowanie obowiązującego art. 188 ust. 3 pkt 5, odnoszącego się do

	trzecie projektu w zakresie art. 188 ust. 3 pkt 5	czasowy) obowiązek spełnienia wymogu posiadania zapewnionego utrzymania. W praktyce ustalenie, czy cudzoziemiec absolwent poszukujący pracy, nie posiadający stałego dochodu, posiada zapewnione utrzymanie, będzie znacznie utrudnione. W związku z powyższym proponuje się, by w treści art. 188 ustawy wprowadzono zapis odsyłający do stosowania (do oceny posiadania przez cudzoziemca zapewnionego utrzymania) przepisów wykonawczych, wydanych na podstawie art. 150 ustawy o cudzoziemcach, regulujących sprawę minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium RP, oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków (Dz. U. z 2014 r., poz. 681 ze zm.).		cudzoziemców, o których mowa w art. 187 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach. Wymóg ten ma charakter minimalny oraz niesformalizowany, z uwagi na szczególne kategorie cudzoziemców, których ma dotyczyć. Celem projektowanego przepisu jest jednorazowe ułatwienie legalizacji pobytu w RP absolwentom polskich uczelni poszukujących pracy na terytorium RP.
72.	Art. 1 pkt 56 projektu w zakresie art. 190a	Art. 1 pkt 56 – doprecyzowania wymaga, co należy rozumieć pod pojęciem „bezpośrednio po zakończeniu studiów”, czy zapis dotyczy sytuacji, kiedy w trakcie pozwolenia z art. 144, czy też wizy udzielonej w związku ze studiami, cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie zezwolenia na podstawie art. 187 pkt 2, czy też możliwe jest opuszczenie terytorium RP i złożenie wniosku w późniejszym terminie.	Wojewoda Lubuski	Interpretacja przepisu będzie miała miejsce w trakcie jego stosowania. Legalizacja pobytu cudzoziemca na innej podstawie, niż związana z dotychczas odbywanymi studiami lub znaczny upływ czasu od odbycia studiów powinny być brane pod uwagę przy ocenie tej przesłanki.
73.	Art. 1 pkt 56 projektu w zakresie art. 190a	Powyższa redakcja przepisu sugeruje, że zezwolenie może być udzielone jednorazowo w przypadku zakończenia studiów np. jednorazowo po ukończeniu kolejnego stopnia studiów lub jednorazowo po ukończeniu kolejnego kierunku studiów. W uzasadnieniu projektu ustawy przyjęto założenie, że zezwolenie jest udzielane bezpośrednio po zakończeniu studiów oraz jednorazowo. Większą przejrzystość przepisu może zapewnić zmiana szyku zdania na np. „Zezwolenia na pobyt czasowy za względu na inne okoliczności, o którym moa w art. 187 pkt 2, udziela się cudzoziemcowi jednorazowo, bezpośrednio po zakończeniu studiów na okres 1 roku”. - W dotychczasowym stanie prawnym nie określono momentu kiedy wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy dla absolwentów polskich uczelni	Fundacja „Instytut na rzecz Państwa Prawa”	Uwaga częściowo uwzględniona, poprzez modyfikację redakcji przepisu. Przewiduje się udzielanie tego zezwolenia jednorazowo, bezpośrednio po zakończeniu studiów. Celem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy absolwentom polskich uczelni poszukującym pracy na terytorium RP jest umożliwienie poszukiwania tej pracy bezpośrednio po

		powinien być złożony (art. 190 pkt 3). Proponowany przepis art. 190a dodaje tego rodzaju kryterium czasowe posługując się zwrotem niedookreślonym „bezpośrednio po zakończeniu studiów”. Zmiana ta zmniejsza elastyczność zezwolenia na pobyt czasowy dla absolwentów, wyłącza możliwość skorzystania z tego rozwiązania przez osoby, które bezpośrednio po zakończeniu studiów rozpoczęły np. staż zawodowy czy pierwszą pracę, a dopiero później napotkały trudności w kontynuacji zatrudnienia.		zakończeniu studiów, tj. ułatwienie pierwszego wejścia na polski rynek pracy. Stąd zasadne było doprecyzowanie przepisów.
74.	Art. 1 pkt 58 projektu w zakresie art. 195	uzupełnienie art. 195 ustawy o cudzoziemcach o zwrot <i>jeżeli okoliczności, które są podstawą ubiegania się o to zezwolenie, uzasadniają jego pobyt na stałe</i> . Uzasadnienie Ww. uzupełnienie pozwoli na wyeliminowanie sytuacji uzyskiwania zezwolen na pobyt stały małżonków, którzy przebywają poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej a uzyskanie zezwolenia ułatwia pobyt np. w Wielkiej Brytanii.	Wojewoda Łódzki	Ocena spełniania tak sformułowanej przesłanki byłaby uzależniona od oświadczeń cudzoziemców w zakresie ich długoterminowych planów życiowych. Niektóre przypadki nadużywania przepisów będą mogły zostać objęte zmodyfikowanym art. 197 ust. 1 pkt 6.
75.	Art. 1 pkt 58 lit. b projektu w zakresie art. 195 ust. 1a i 1b	Art. 1 pkt 58 – artykuł wprowadza konieczność potwierdzenia znajomości języka polskiego; równocześnie z obowiązku tego zwolnione zostały osoby, które ubiegają się o zezwolenie na pobyt stały w związku z pochodzeniem polskim oraz Kartą Polaka. W ocenie Wojewody Lubuskiego brak jest uzasadnienia do powyższego zwolnienia, zwłaszcza w sytuacji, gdy to właśnie cudzoziemcy, którzy deklarują polskie pochodzenie powinni przedstawić dokument potwierdzający znajomość języka polskiego; tym bardziej, że ubiegając się o uznanie za obywatela polskiego będą zobowiązani do przedstawienia stosownego certyfikatu, jak również uzyskanie go nie powinno stanowić żadnego problemu. Cudzoziemcy, którzy deklarują pochodzenie polskie lub posiadają Karty Polaka często nie posługują się językiem polskim w stopniu wystarczającym, czasami korzystają z pomocy tłumaczy lub pełnomocników; konieczność przedstawienia dokumentu potwierdzającego znajomość języka polskiego pozwoliłoby na obiektywne potwierdzenie jego znajomości.	Wojewoda Lubuski	Przepisy zostały usunięte z projektu , w związku ze zgłoszonymi uwagami. Uznano za zasadne wprowadzenie wymogu znajomości języka polskiego w pierwszej kolejności wobec cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.

76.	<p>Art. 1 pkt 58 lit. b projektu w zakresie art. 195 ust. 1a i 1b</p>	<p>Postulujemy usunięcie pkt 1a i 1b. Wprowadzenie wymagań dotyczących znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt stały nie znajduje uzasadnienia. Wymóg znajomości języka polskiego obowiązuje na etapie ubiegania się o uznanie za obywatela polskiego i należy go uznać za wystarczający (co więcej przedmiotowy projekt doprecyzowuje, że w przypadku ubiegania się o uznanie za obywatela polskiego również wymagana jest znajomość języka polskiego „co najmniej na poziomie B1” – zmiana w 30 ust. 2 ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie).</p> <p>Wprowadzenie wymogu poświadczenia znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt stały należy uznać za zbyt daleko idące, zwłaszcza wobec migrantów przymusowych wymienionych w art. 195 ust. 1 pkt 6 i 7. Co prawda, osoby z ochroną międzynarodową mają możliwość realizacji Indywidualnego Programu Integracji (dalej: IPI), który trwa rok i w ramach którego cudzoziemcy uczą się języka polskiego, jednak poziom kursów językowych nie jest ujednolicony i nie kończą się one obowiązkowym egzaminem. Krótki czas trwania oferowanych kursów nie gwarantuje nauczenia się języka polskiego przez cudzoziemców realizujących IPI. Wydaje się więc, że zmiany w tym zakresie powinny wyjść od podstaw tj. wprowadzenia ujednolicenia systemu nauki języka polskiego w ramach IPI, którego poziom i jakość będzie weryfikowana egzaminem końcowym. W przeciwieństwie do osób ze statusem uchodźcy i ochroną uzupełniającą, cudzoziemcy ze zgodą na pobyt ze względów humanitarnych oraz zgodą na pobyt tolerowany nie mają nawet możliwości skorzystania z IPI, a zatem także w tym przypadku zmiany powinny zacząć się od wprowadzenia ujednoliconego systemu nauki języka polskiego dla tych osób.</p> <p>Także dla migrantów dobrowolnych, wymienionych w ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 10, brak jest obecnie oferty kursów językowych zorganizowanych przez władze publiczne, co mogłoby wpłynąć na poprawę znajomości przez nich języka polskiego. Na rynku komercyjnym istnieje natomiast problem z dostępnością i jakością kursów języka polskiego – ten argument pozostaje aktualny dla wszystkich grup cudzoziemców, od których wymagana jest znajomość języka (tj. wymienionych w ust. 1 pkt 1, 2, 4,</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Przepisy zostały usunięte z projektu, w związku ze zgłoszonymi uwagami. Uznano za zasadne wprowadzenie wymogu znajomości języka polskiego w pierwszej kolejności wobec cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.</p>
-----	--	---	---	--

		6, 7 i 10).		
77.	Art. 1 pkt 58 lit. b projektu w zakresie art. 195 ust. 1b	<p>W art. 1 w pkt 58 w lit. b <i>projektu ustawy</i> w projektowanym ustępie 1b należy dodać pkt 3 w następującym brzmieniu:</p> <p>„3) <i>który jest dzieckiem obywatela polskiego pozostającym pod jego władzą rodzicielską.</i>”</p> <p>Uwaga ma charakter porządkujący. Proponuje się wyłączenie spod „rygoryzmu językowego” narzuconego proponowanym art. 195 ust. 1a dzieci obywateli polskich pozostających pod ich władzą rodzicielską, niezależnie od wieku cudzoziemca.</p>	Minister Spraw Zagranicznych	<p>Przepisy art. 195 ust. 1a i 1b zostały usunięte z projektu, w związku ze zgłoszonymi uwagami. Uznano za zasadne wprowadzenie wymogu znajomości języka polskiego w pierwszej kolejności wobec cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
78.	Art. 1 pkt 59 lit. c projektu w zakresie art. 196 ust. 4	<p>Art. 1 pkt 59 lit. c) - brak uzasadnienia dla zniesienia konieczności legalnego pobytu przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały dla osób deklarujących polskie pochodzenie oraz posiadających Kartę Polaka. Osoby te mają ułatwiony dostęp do uzyskania wiz legalizujących pobyt w Polsce, dlatego konieczność zachowania minimum staranności przy złożeniu wniosku jest uzasadniona; zwłaszcza w sytuacji gdy od 1 stycznia 2017r. samo złożenie wniosku w związku z posiadaniem Kartą Polaka będzie uzasadniało wniosek o przyznanie świadczeń z budżetu państwa.</p>	Wojewoda Lubuski	<p>Biorąc pod uwagę, iż od 1 stycznia 2017r. złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały w związku z posiadaniem Kartą Polaka będzie uzasadniało wniosek o przyznanie świadczeń pieniężnych z budżetu państwa, a także, z uwagi na przewidzianą ustawą z dnia 2 kwietnia 2009r. o obywatelstwie polskim, procedurę uznania za obywatela polskiego po roku nieprzerwanego przebywania na terytorium Polski na podstawie zezwolenia na pobyt stały, uzyskanego w związku z posiadaniem Kartą Polaka, zdecydowano się odstąpić o proponowanej zmiany przepisu.</p>
79.	Art. 1	Ponowne wzywianie do pobrania odcisków gdy nie zostały pobrane z winy urzędu	Wielkopolsk	W obecnym stanie prawnym, jeżeli

	<p>pkt 59 lit. c projektu w zakresie art. 196 ust. 4</p>	<p>(częste przypadki awarii Systemu POBYT) - ze względu na rygor odmowy wszczęcia wpłynie na znaczne opóźnienie procedur bo wstrzymuje postępowanie na kolejne tygodnie, do czasu wystosowania wezwania, skutecznego doręczenia, stawiennictwa etc. poza tym wiąże się z narażaniem strony na koszty, a dodatkowo nie ma pewności czy znowu nie będzie awarii albo czy uda się je pobrać. Zwolnienie z tego wymogu wyłącznie osoby ubiegające się o pobyt stały na podstawie polskiego pochodzenia i Karty Polaka - to zapisy dyskryminujące.</p>	<p>i Urząd Wojewódzki</p>	<p>nastąpiło osobiste stawiennictwo cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt stały („pierwotne” – z jednoczesnym złożeniem wniosku – art. 202 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach albo „wtórne” – w wyniku realizacji wezwania organu, o którym mowa w art. 202 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach), a z przyczyn leżących po stronie urzędu obsługującego wojewodę nie nastąpiło pobranie odcisków linii papilarnych, brak jest podstawy prawnej do tego, aby wyznaczyć stronie termin do oddania tych odcisków, który to termin miałby taki charakter, że jego dokonanie czynności po jego upływie, powodowałoby jego bezskuteczność. W ocenie projektodawcy regulacja art. 203 ust. 5 przyczyni się do uporządkowania relacji pomiędzy rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania a rygorem odmowy wszczęcia postępowania. Obecnie bowiem ta relacja nie jest do końca jasna. Projektowany przepis nie powinien również spowodować wydłużenia postępowań. Przesądzenie w przepisie, że termin nie może być krótszy niż 7 dni, spełnia funkcję gwarancyjną dla strony, że nałożony na nią</p>
--	---	---	----------------------------------	--

				<p>obowiązek będzie realny do wykonania, ale jednocześnie funkcję organizacyjną postępowania. W przypadku dużej ilości podobnych czynności do wykonania organ powinien mieć możliwość określenia tego terminu na tyle długo, ażeby po jego stronie leżała realna możliwość przyjęcia odcisków linii papilarnych.</p> <p>Projekt nie przewiduje zwolnienia osób ubiegających się o zezwolenie na pobyt stały na podstawie polskiego pochodzenia lub posiadania Karty Polaka z obowiązku osobistego złożenia wniosku oraz złożenia odcisków linii papilarnych.</p>
80.	Art. 1 pkt 61 lit. a projektu w zakresie art. 198 ust. 1	Treść proponowanego przepisu zawiera sformułowanie „pobyt czasowy”, podczas gdy przepis ten oraz poprzedzający dotyczy pobytu stałego.	Helsińska Fundacja Praw Człowieka, Fundacja „Instytut na rzecz Państwa Prawa”, Wielkopolski Urząd Wojewódzki, Wojewoda Lubuski, Wojewoda Dolnośląski	Uwaga została uwzględniona.
81.	Art. 1 pkt 64 projektu w	Ponowne wzywianie do pobrania odcisków gdy nie zostały pobrane z winy urzędu (częste przypadki awarii Systemu POBYT) - ze względu na rygor odmowy wszczęcia wpłynie na znaczne opóźnienie procedur bo wstrzymuje postępowanie na kolejne tygodnie, do czasu wystosowania wezwania, skutecznego doręczenia,	Wielkopolski i Urząd Wojewódzki	Zob. wyjaśnienia w pkt 79

	zakresie art. 202	stawiennictwa etc. poza tym wiąże się z narażaniem strony na koszty, a dodatkowo nie ma pewności czy znowu nie będzie awarii albo czy uda się je pobrać. Zwolnienie z tego wymogu wyłącznie osoby ubiegające się o pobyt stały na podstawie polskiego pochodzenia i Karty Polaka - to zapisy dyskryminujące.		
82.	Art. 1 pkt 68 projektu w zakresie art. 211	<p>Postulujemy usunięcie ust. 1 pkt 3 oraz ust. 3 i 4. Wprowadzenie wymagań dotyczących znajomości języka polskiego jako warunkujących uzyskanie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, podobnie jak w przypadku pobytu stałego, nie znajduje uzasadnienia. Wymóg znajomości języka polskiego obowiązuje przy ubieganiu się o uznanie za obywatela polskiego i należy go uznać za wystarczający. Postulat jest tym bardziej zasadny, że Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi nie nakłada na Państwa Członkowskie UE wprowadzenia takiego obowiązku warunkującego udzielenie tej formy zezwolenia.</p> <p>W tej kwestii aktualna pozostaje argumentacja przytoczona powyżej do pkt 58, tj. brak oferty kursów językowych zorganizowanych przez władze publiczne oraz problem z dostępnością i jakością kursów języka polskiego na rynku komercyjnym.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	<p>Zgodnie z motywem 4 Preambuły do dyrektywy Rady 2003/109/WE dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, integracja obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi w Państwach Członkowskich jest kluczowym elementem wspierania spójności gospodarczej i społecznej, która stanowi podstawowy cel Wspólnoty określony w Traktacie.</p> <p>Wymogiem udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE jest co najmniej 5 letni legalny i nieprzerwany pobyt cudzoziemca na terytorium RP bezpośrednio przed złożeniem wniosku w tej sprawie.</p> <p>Długoterminowy pobyt cudzoziemca w Polsce powinien umożliwiać mu posługiwanie się językiem polskim w stopniu wystarczającym do funkcjonowania w polskim społeczeństwie.</p> <p>Dyrektywa 2003/109/WE w art. 5 ust. 2 przewiduje możliwość żądania przez państwa członkowskie, aby obywatele</p>

				państw trzecich spełniali warunki integracji, zgodnie z prawem krajowym, przy ubieganiu się o uzyskanie statusu rezydenta długoterminowego UE.
83.	Art. 1 pkt 73, 77 i 81 projektu w zakresie art. 228, art. 237 i art. 248	W art. 1 ust. 1 pkt 73, 77, 81 proponuje się doprecyzowanie artykułów 228 pkt 1, 237 ust. 1 pkt 3 oraz 248 ust. 2 w zakresie umieszczania podpisu na dokumentach przez osobę małoletnią, ulg w opłacie za wydanie dokumentów w przypadku osoby małoletniej czy odbioru karty pobytu przez osobę małoletnią poprzez ustalenie cezury wieku. Użycie terminu na „dzień wydania dokumentu” nie jest jednoznaczne. Warto zaznaczyć, że wysyłając zlecenie spersonalizowania dokumentu wojewoda nie zna konkretnej daty realizacji zlecenia. Optymalnym z uwagi na sprawność prowadzonego postępowania i jednoznaczność określenia cenzury czasowej wydaje się wskazanie dnia „złożenia wniosku” (jak w obecnym brzmieniu art. 237 ust. 1 pkt 3) zamiast dnia „wydania dokumentu”.	Wojewoda Mazowiecki	Uwaga została uwzględniona poprzez modyfikację artykułów 228 pkt 1, 237 ust. 1 pkt 3 oraz art. 248 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach.
84.	Art. 1 pkt 77 projektu w zakresie art. 237 pkt 3	zaproponowana zmiana w art. 237 pkt 3 projektu wprowadza nową możliwość skorzystania z ulgi w opłacie za wydanie lub wymianę karty pobytu, która została wydana z urzędu. Należałoby zatem wskazać, czy w związku z powyższym nastąpi zmiana poziomu dochodów budżetu państwa, którą należałoby wówczas wyszczególnić w OSR w pkt. 6 - <i>Wpływ na sektor finansów publicznych</i> ;	Minister Finansów	Art. 237 ust. 1 pkt 3 został zmodyfikowany. Uwaga została uwzględniona w OSR.
85.	Art. 1 pkt 84 lit. a projektu w zakresie art. 299 ust. 1a	Nowy przepis art. 299 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 84 lit. a projektu) budzi wątpliwości częściowo spowodowane tym, że powieliła on inne regulacje zawarte w tej samej ustawie, a częściowo tym, że ze względu na obowiązywanie zasady terytorialności nie będzie możliwości – jak się wydaje – jego skutecznego egzekwowania. Z omawianego przepisu wynika, że cudzoziemiec, który nie spełnia warunków wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub który przestał je spełniać, posiadający zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie uprawniające go do	RCL	Projektowany przepis implementuje do polskiego porządku prawnego art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE. Projektowany przepis stanowi wykonanie zaleceń Komisji Europejskiej, która w ocenie zgodności polskich przepisów z przepisami dyrektywy wskazała, że musi być wyraźnie

	<p>pobytu, wydane przez inne państwo stosujące dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE, jest obowiązany niezwłocznie opuścić to terytorium i udać się na terytorium państwa, które to zezwolenie wydało. Z innych przepisów ustawy o cudzoziemcach (np. art. 28) wynika już jednak, że cudzoziemiec, który nie spełnia warunków wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany do terytorium opuścić. W tym zakresie przepis powiela zatem inne regulacje. W zakresie zaś, w jakim zobowiązuje cudzoziemca do udania się na terytorium innego państwa członkowskiego UE, które wydało mu zezwolenie pobytowe, przepis ten wydaje się być niemożliwy do wyegzekwowania, jako że jurysdykcja polskich organów nie sięga poza granice Rzeczypospolitej Polskiej i kończy się z chwilą opuszczenia przez cudzoziemca jej terytorium. Dodatkowo należy zauważyć, że błędnym, pod względem legislacyjnym, jest rozwiązanie polegające na odesłaniu do dyrektywy. Dyrektywa jest bowiem aktem, który nie rodzi praw i obowiązków innych niż obowiązek jej wdrożenia do krajowych porządków prawnych wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej. „Państwa stosujące dyrektywę” to zatem wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz, ewentualnie, inne państwa, które zobowiązały się do jej stosowania. Zamiast posługiwać się powyższym odesłaniem, należałoby wymienić państwa, których przepis dotyczy (opisowo lub enumeratywnie). Uwaga ta dotyczy także dalszych przepisów, w których występują odesłania do dyrektyw</p>	<p>określony w krajowym ustawodawstwie obowiązek natychmiastowego udania się na terytorium państwa członkowskiego, które wydało obywatelowi państwa trzeciego ważne zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające go do pobytu.</p> <p>Odnosząc się do uwag:</p> <p>1) <u>dot. powielania przez projektowany przepis innych regulacji</u> należy wskazać, iż Komisja Europejska wyraźnie określiła, iż regulacje zawarte w art. 303 ust. 1 pkt 7 i art. 314 ustawy o cudzoziemcach należy uznać za niewystarczające;</p> <p>2) <u>dot. wyegzekwowania zobowiązania cudzoziemca do udania się na terytorium innego państwa członkowskiego, które wydało mu zezwolenie pobytowe</u> należy wskazać, iż przepis nakłada na cudzoziemca obowiązek opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej natomiast określone w projektowanym przepisie miejsce gdzie cudzoziemiec powinien udać się po opuszczeniu terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma na gruncie polskiego porządku prawnego charakter wyłącznie informacyjny – zapewnia pełną</p>
--	--	---

				<p>zgodność z art. 6 ust 2 dyrektywy 2008/115/WE;</p> <p>W razie nieopuszczenia terytorium RP cudzoziemiec będzie mógł zostać zobowiązany do powrotu do państwa trzeciego.</p> <p>3) <u>dot. opisowego lub enumeratywnego wskazania państw, których przepis dotyczy w zamian za odesłania do dyrektywy</u> należy wskazać, iż przyjęte rozwiązanie ma na celu osiągnięcie skrótości tekstu aktu prawnego.</p> <p>Podobny zapis został przyjęty w art. 380 ustawy o cudzoziemcach. Przepis w zakresie odesłania do dyrektywy nie wdraża konkretnego postanowienia dyrektywy, tylko określa w ten sposób katalog państw, do których mają zastosowanie przepisy krajowe transponujące dyrektywę.</p> <p>Dyrektywa 2008/115/WE nie ma ponadto zastosowania do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
86.	Art. 1 pkt 84 lit. b projektu w zakresie	Postulujemy wydłużenie wskazanego terminu powrotu cudzoziemca do co najmniej 7 dni. Proponowany w projekcie zmiany ustawy 3-dniowy termin należy uznać za zbyt krótki, zwłaszcza w przypadku cudzoziemców pochodzących z odległych państw, do których zakup biletu może się okazać niemożliwy w tak krótkim okresie.	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga uwzględniona

	art. 299 ust. 6			
87.	Art. 1 pkt 86 lit. a projektu w zakresie art. 303 ust. 1	W odniesieniu do nowego brzmienia wprowadzenia do wyliczenia przepisu art. 303 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 86 lit. a projektu) zauważa się, że regulacja ta powinna się ograniczać do postanowienia, że w przypadkach wymienionych w tym przepisie, wszczęte postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu <u>umarza się</u> . Rozwiązanie, zgodnie z którym postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu miałyby w ogóle nie być wszczynane, wydaje się być wadliwe z tego względu, że fakt zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 303 ust. 1, jest możliwy do ustalenia tylko w toku postępowania. Organ musiałby je wszcząć, aby ocenić, czy przypadki wymienione we wspomnianym przepisie zaistniały	RCL	Uwaga nieuwzględniona Przesłanki, o których mowa w art. 303 ust. 1, można ustalić na podstawie okazanych przez cudzoziemca dokumentów lub dostępnych baz danych w związku z czym brak podstaw do wszczęcia postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu. Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte
88.	Art. 1 pkt 86 lit. a projektu w zakresie art. 303 ust. 1 pkt 2	Niezasadne wydaje się wykreślenie z art. 303 ust. 1 pkt 2 obecnie obowiązującej ustawy o cudzoziemcach fragmentu „lub zachodzą przesłanki do ich udzielenia” z przepisu, który wyłącza wydawanie decyzji o zobowiązaniu do powrotu cudzoziemcom, którym udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany. W obecnym kształcie przepis ten słusznie chroni przed wydalaniem cudzoziemców, którzy ze względu na wykształcone na terytorium Polski więzi rodzinne lub życie prywatne spełniają przesłanki udzielenia im zgody na pobyt humanitarny lub z innych względów mogą otrzymać zgodę na pobyt tolerowany, natomiast nie zostało jeszcze przeprowadzone postępowanie w tym zakresie. Z względu na konieczność ochrony tak szczególnych wartości, jakimi są życie rodzinne i prywatne określone w art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, postulujemy o pozostawienie powyższego przepisu w obecnym kształcie.	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 356 ust. 1, w przypadku gdy okoliczność, o której mowa w art. 348 (tj. przesłanki udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych), wyjdzie na jaw w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, w decyzji odmawiającej zobowiązania do powrotu udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych, chyba że zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa art. 349. Zgodnie z art. 356 ust. 1a., w przypadku gdy okoliczność, o której mowa w art. 351 pkt 1 (przesłanka udzielenia zgody na pobyt tolerowany), wyjdzie na jaw w postępowaniu w sprawie

				<p>zobowiązania do powrotu, a zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa w art. 349, w decyzji odmawiającej zobowiązania do powrotu i odmawiającej udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, udziela się zgody na pobyt tolerowany.</p> <p>Oznacza to, iż o przesłankach udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany orzeka się w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu w związku z czym wyrażenie „lub zachodzą przesłanki do ich udzielenia” nie ma w obowiązującym przepisie żadnej wartości dodanej.</p>
89.	Art. 1 pkt 87 projektu w zakresie art. 303a	<p>Nowy przepis art. 303a ust. 1 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 87 projektu) jest niezrozumiały. Zakres podmiotowy tego przepisu obejmuje bowiem cudzoziemca, <u>o którym mowa w art. 303 ust. 1 pkt 11 ustawy, za wyjątkiem</u> opisanych w dalszej części tego przepisu okoliczności. Okoliczności te stanowią jednak dosłowne powtórzenie treści samego przepisu art. 303 ust. 1 pkt 11, co sprawia, że zakres podmiotowy omawianego przepisu wydaje się być pusty</p>	RCL	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Projektowany przepis ma na celu wprowadzenie obowiązku wydania decyzji o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej (...). Zakres podmiotowy art. 303 ust. 1 pkt 11 i art. 303a nie jest taki sam.</p> <p>W art. 303 ust. 1 pkt 11 usunięto wyraz „niezwłocznie.”</p> <p>Ustalenia z konferencji: do rozstrzygnięcia przez Komisję Prawniczą</p>

90.	Art. 1 pkt 89 projektu w zakresie art. 310	Fundacja Refugee.pl postuluje wprowadzenie możliwości przekazania prowadzenia postępowania w przedmiocie zobowiązania do powrotu komendantowi oddziału Straży Granicznej lub komendantowi placówki Straży Granicznej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania cudzoziemca na wniosek cudzoziemca. Umożliwi to aktywniejszy udział strony w postępowaniu w przedmiocie zobowiązania go do powrotu. Zdarza się, że w związku z odległością od właściwego oddziału lub placówki Straży Granicznej od miejsca zamieszkania cudzoziemca nie ma on praktycznej możliwości czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym.	Refugee.pl	<p>Uwaga nieuwzględniona Brak możliwości skutecznego ustalenia „miejsca zamieszkania” w przypadku cudzoziemców wobec których prowadzone jest postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu.</p> <p>Ustalenia z konferencji: projektodawca ponownie rozważy przedmiotową uwagę. W wyniku tej analizy projektodawca zdecydował o uwzględnieniu uwagi poprzez dodanie art. 309a i zmianę brzmienia lit. b w art. 310 pkt 1.</p>
91.	Art. 1 pkt 92 lit. a projektu w zakresie art. 315 ust. 2	W zmienianym art. 315 ust. 2 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach przewidziano, że w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie określa się terminu dobrowolnego powrotu cudzoziemca, gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub interes Rzeczypospolitej Polskiej. W proponowanej regulacji dodano więc przesłankę interesu Rzeczypospolitej, która ma umożliwiać powstrzymanie się od określenia terminu dobrowolnego powrotu cudzoziemca. Kwestie te reguluje dyrektywa 2008/115/WE w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, która precyzuje, w jakich sytuacjach możliwe jest niewyznaczenia terminu dobrowolnego wyjazdu. Dyrektywa nie przewiduje przesłanki interesu państwa; przepis art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE przewiduje bowiem, że jeżeli istnieje ryzyko ucieczki lub jeżeli wniosek o pozwolenie na legalny pobyt został odrzucony jako oczywiście bezzasadny lub zawierający fałszywe informacje, lub jeżeli dana osoba stanowi zagrożenie dla	MSZ(UE)	<p>Uwaga nieuwzględniona Dodanie w art.315 w ust. 2 wyrażania „lub interes Rzeczypospolitej Polskiej” ma na celu zachowanie spójności przepisu art. 315 ust. 2 z przepisem art. 302 ust. 1 pkt 9 ustawy o cudzoziemcach.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona</p>

		porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego, państwo członkowskie może wstrzymać się od wyznaczenia terminu dobrowolnego wyjazdu, lub może wyznaczyć termin krótszy niż siedem dni.		
92.	Art. 1 pkt 92 lit. a projektu w zakresie art. 315 ust. 2	Wprowadzenie dodatkowej przesłanki będącej podstawą nieokreślenia terminu dobrowolnego powrotu cudzoziemca, w postaci „interesu Rzeczypospolitej Polskiej”, sprzeczne jest z Dyrektywą 2008/115/WE, która w treści art. 7 ust. 4 zawiera zamknięty katalog przesłanek skutkujących możliwością odstąpienia od określenia w decyzji o zobowiązaniu do powrotu terminu dobrowolnego powrotu. Wśród tych przesłanek znajduje się zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego, nie ma natomiast przesłanki „interesu państwa”, a zatem przesłanka ta powinna zostać wykreślona. Na marginesie warto wskazać, że przesłanka ta jest bardzo nieostra i może prowadzić w praktyce do trudności interpretacyjnych oraz do niezasadnego nadużywania jej.	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Dodanie w art. 315 w ust. 2 wyrażania „lub interes Rzeczypospolitej Polskiej” ma na celu zachowanie spójności przepisu art. 315 ust. 2 z przepisem art. 302 ust. 1 pkt 9 ustawy o cudzoziemcach. Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona
93.	Art. 1 pkt 93 lit. a projektu w zakresie art. 317 ust. 1	Wyjaśnienia wymaga uzasadnienie projektu w części dotyczącej art. 1 pkt 93 projektu (projektowany art. 317 ustawy). Nie jest bowiem zrozumiałe, z jakich przyczyn organ wydający decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu miałby mieć możliwość zobligowania go do przekazania do depozytu nie tylko dokumentu podróży, ale także innego dokumentu tożsamości, do czasu dobrowolnego powrotu. Należy wskazać, iż brak dokumentu tożsamości może skutkować negatywnymi następstwami (np. w razie wystąpienia niespodziewanych problemów zdrowotnych).	Minister Sprawiedliwości	Użycie w projektowanym art. 317 ust. 1 pkt 3 wyrażania „lub” oznacza zastosowanie alternatywy rozłącznej. Organ Straży Granicznej w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub w decyzji o przedłużeniu terminu dobrowolnego powrotu będzie mógł zobowiązać cudzoziemca do przekazania do depozytu dokumentu podróży lub innego dokumentu tożsamości. Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona
94.	Art. 1 pkt 94 lit.	Zgodnie z treścią proponowanego przepisu zakaz wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz państw obszaru Schengen będzie orzekany w każdej	Helsińska Fundacja	Uwaga nieuwzględniona Projektowany przepis ma na celu

	a projektu w zakresie art. 318 ust. 1	decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Tymczasem Dyrektywa 2008/115/WE nakazuje orzekanie zakazu wjazdu tylko w dwóch przypadkach: gdy nie wyznaczono w decyzji terminu dobrowolnego powrotu oraz gdy zobowiązanie do powrotu nie zostało przez cudzoziemca wykonane. W pozostałych przypadkach zakaz wjazdu może, ale nie musi, być orzeczony. W związku z powyższym niezasadne wydaje się wprowadzenie do polskiego porządku prawnego obligatoryjnego orzekania zakazu wjazdu we wszystkich decyzjach powrotowych. Zakaz taki nie ma uzasadnienia zwłaszcza w przypadku cudzoziemców, którzy wykonują decyzję o zobowiązaniu ich do powrotu, w której określony był termin dobrowolnego powrotu, i wrócą do kraju w wyznaczonym terminie.	Praw Człowieka	zapewnienie zgodności przepisów prawa krajowego z przepisem art. 3 pkt 6 dyrektywy 2008/115/WE. Projektowany przepis znosi uznaniowy charakter orzekania o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen.
95.	Art. 1 pkt 94 lit. a projektu w zakresie art. 318 ust. 1	Proponowana zmiana prowadzi do tego, że w każdej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu orzeczony zostanie zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jednocześnie zakaz ponownego wjazdu na terytorium innych państw obszaru Schengen. Poddania pod rozagę wymaga, czy w każdej sytuacji orzekania o powrocie rozwiązanie zakładające zakaz ponownego wjazdu na terytorium RP i innych państw obszaru Schengen jest uzasadnione i proporcjonalne. Przyjęciu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, przyświecało m. in. założenie, że „(14) Skutkiem krajowych środków w zakresie powrotów należy nadać wymiar europejski poprzez wprowadzenie zakazu wjazdu wskutek którego zabroniony byłby wjazd i pobyt na terytorium wszystkich państw członkowskich. (...)”. Nie wszystkie jednak z kryteriów kwalifikujących do zobowiązania cudzoziemca do powrotu, określonych w art. 302 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, objęte są dyrektywą 2008/115/WE.	Fundacja „Instytut na rzecz Państwa Prawa”	Uwaga nieuwzględniona Projektowany przepis ma na celu zapewnienie zgodności przepisów prawa krajowego z przepisem art. 3 pkt 6 dyrektywy 2008/115/WE. Projektowany przepis znosi uznaniowy charakter orzekania o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen.
96.	Art. 1 pkt 94 lit. a projektu	Artykuł 11 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (dalej: dyrektywa 2008/115/WE) zobowiązuje do	Refugee.pl	Uwaga nieuwzględniona Projektowany przepis ma na celu zapewnienie zgodności przepisów prawa krajowego z przepisem art. 3

	<p>w zakresie art. 318 ust. 1 i 2</p>	<p>umieszczenia w decyzji nakazującej powrót zakaz wjazdu na terytorium RP i innych państw obszaru Schengen w dwóch przypadkach, a więc gdy wydawana jest decyzja o powrocie bez określenia terminu dobrowolnego powrotu oraz na wypadek nie wykonania decyzji o powrocie przez cudzoziemca.</p> <p>W pozostałych przypadkach państwu przysługuje fakultatywna możliwość do wprowadzenia zakazu wjazdu w decyzjach powrotowych. W przekonaniu Fundacji Refugee.pl wprowadzenie bezwzględnego zakazu wjazdu w stosunku do wszystkich cudzoziemców, którym wydano decyzję o zobowiązaniu do powrotu, jest nieuzasadnione, a nadto może zniechęcać ich do dobrowolnego wykonania wskazanych decyzji. Fundacja Refugee.pl postuluje tym samym, aby orzekanie o zakazie wjazdu było ograniczone do cudzoziemców, którym wydano decyzję o zobowiązaniu do powrotu bez określenia terminu oraz cudzoziemcom, którzy nie wypełnili obowiązku opuszczenia terytorium RP w terminie określonym w decyzji o zobowiązaniu do powrotu.</p>		<p>pkt 6 dyrektywy 2008/115/WE. Projektowany przepis znosi uznaniowy charakter orzekania o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen.</p>
97.	<p>Art. 1 pkt 96 lit. c projektu w zakresie art. 320 ust. 2</p>	<p>Proponowana treść przepisu wprowadzi ograniczenie, zgodnie z którym cudzoziemiec nie będzie mógł się ubiegać o cofnięcie zakazu wjazdu przed upływem połowy okresu, na jaki zakaz został orzeczony. Stanowi to obostrzenie obecnie istniejących przepisów, które nie przewidują takiego ograniczenia. Zmiana ta sprzeczna jest z treścią Dyrektywy 2008/115/WE, która w art. 11 ust. 3 stanowi, że państwa członkowskie rozważają cofnięcie lub zawieszenie zakazu wjazdu, jeżeli cudzoziemiec jest w stanie wykazać, że opuścił terytorium państwa członkowskiego, w pełni przestrzegając decyzji nakazującej powrót. Przepis ten nie zawiera dodatkowego obostrzenia w postaci upływu co najmniej połowy okresu, na jaki zakaz został orzeczony, a zatem proponowane zmiany nie znajdują uzasadnienia.</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Wprowadzenie dodatkowych przesłanek odmowy cofnięcia zakazu ponownego wjazdu ma na celu zobligowanie cudzoziemców do przestrzegania przepisów w zakresie wjazdu i pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen. Projektowany przepis ma charakter prewencyjny.</p> <p>Zgodnie z art. 320 ust. 3, przepisów ust. 2 pkt 3 i 4 nie będzie się stosować, jeżeli wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma nastąpić ze względów humanitarnych.</p>

98.	Art. 1 pkt 96 lit. c projektu w zakresie art. 320 ust. 2	<p>Proponowana zmiana precyzuje kryteria kwalifikujące do cofnięcia orzeczonego zakazu ponownego wjazdu na terytorium RP i innych państw obszaru Schengen. Przesłanki poddania pod rozagę przez państwo członkowskie cofnięcia orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu określone w art. 11 dyrektywy 2008/115/WE dotyczą wykazania przez cudzoziemca, „że opuścił terytorium państwa członkowskiego, w pełni przestrzegając decyzji nakazującej powrót”. Rozstrzygnięcie o cofnięciu zakazu wjazdu ma charakter uznaniowy, dodatkowe kryterium ograniczające możliwość takiego rozstrzygnięcia określone w pkt 3 umożliwia przeciwdziałanie nadużyciom tej procedury, zaś kryterium wskazane w pkt 4 w porównaniu do dotychczasowego stanu prawnego znacząco ogranicza prawa cudzoziemców. Zastrzeżenie ograniczenia stosowania tych przepisów w razie stwierdzenia, że wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma nastąpić ze względów humanitarnych łagodzi skutki tego ograniczenia.</p>	Fundacja „Instytut na ręcz Państwa Prawa”	<p>Wprowadzenie dodatkowych przesłanek odmowy cofnięcia zakazu ponownego wjazdu ma na celu zobligowanie cudzoziemców do przestrzegania przepisów w zakresie wjazdu i pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen. Projektowany przepis ma charakter prewencyjny.</p> <p>Zgodnie z art. 320 ust. 3, przepisów ust. 2 pkt 3 i 4 nie będzie się stosować, jeżeli wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma nastąpić ze względów humanitarnych.</p>
99.	Art. 1 pkt 97 projektu w zakresie art. 322	<p>W art. 1 pkt 97 projektu (s. 50) wyjaśnienia wymaga co projektodawca rozumie pisząc o przekazywaniu decyzji „za pośrednictwem urządzeń umożliwiających odczyt i zapis znaków pisma na nośniku papierowym”. W sensie technicznym „odczyt (...) znaków pisma” umożliwiają systemy rozpoznawania tekstów OCR (ang. <i>Optical Character Recognition</i>). Jednakże wykorzystanie przedmiotowej funkcjonalności co do zasady nie stanowi elementu przesyłania dokumentów za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, stąd niezrozumiałą jest taki wymóg sformułowany w brzmieniu przedmiotowej jednostki redakcyjnej. Jeżeli projektodawca miał tu na myśli wykorzystanie faksu, to należy wskazać, iż funkcjonalność tego urządzenia polega na skanowaniu (czyli sporządzaniu obrazu) dokumentu papierowego w urzędzeniu nadawczym oraz na wydrukowaniu kopii „przesydanego” dokumentu w urzędzeniu odbiorczym. Należy tu wyraźnie podkreślić, iż z technicznego punktu widzenia oryginał dokumentu papierowego <i>de</i></p>	Minister Cyfryzacji	<p>Decyzja może być przekazana pomiędzy organami administracyjnymi przy wykorzystaniu wszystkich dostępnych technicznych środków komunikacji, jeżeli w wyniku jego działania uzyska się wydruk decyzji na nośniku papierowym. Przepis pozwala na korzystanie przy przekazywaniu treści decyzji z poczty elektronicznej, telefaksu, dalekopisu i na doręczenie stronie postępowania wydruku, który nie</p>

		<p><i>facto</i> nie jest w żaden sposób przesyłany, faks pozwala wyłącznie na wydrukowanie kopii takiego dokumentu w urzędzeniu odbiorcy. Jeżeli więc brzmienie przepisu odnosi się do wykorzystania faksu, to należy wskazać, iż nie może być tu mowy o przesłaniu decyzji przy użyciu faksu, można tu mówić co najwyżej o przesłaniu obrazu i wygenerowaniu kopii decyzji po stronie odbiorcy, ewentualnie o przesłaniu treści decyzji. Wątpliwości budzi nadto treść stanowiąca, iż „<i>Decyzje oraz inne pisma (...) organy mogą (...) doręczać (...) cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.</i>”. Należy wskazać, iż kopia decyzji, stanowiąca wynik wykorzystania faksu, pozbawiona jest podpisu organu, który tą decyzję wydał. Kopia ta zawiera bowiem wyłącznie obraz (kopię) podpisu organu. Ponadto, wyjaśnienia ze strony projektodawcy wymaga, czy w przypadku przekazania decyzji „<i>za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej</i>”, jest ona mu doręczana w formie dokumentu elektronicznego (jeżeli tak – to czy ma on możliwość jej odczytania), czy też decyzja taka jest drukowana z sieci telekomunikacyjnej i wręczana cudzoziemcowi w papierze, bez jakiegokolwiek podpisu.</p> <p>Biorąc powyższe uwagę, w projektowanym art. 1 pkt 97 należy wyraźnie wskazać, o jakie urządzenie chodzi. Jeżeli jest nim faks, to z brzmienia projektowanego art. 322 będzie wynikało, że cudzoziemiec będzie mógł otrzymać kopię decyzji (oraz innego pisma) nie zawierającą podpisu organu administracji publicznej ją wydającego. W świetle przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego taki dokument nie jest decyzją, ponieważ nie zawiera podpisu, który jest elementem konstytutywnym decyzji. W związku z powyższym konieczna jest zmiana brzmienia art. 322 i wyłączenie możliwość doręczania cudzoziemcowi decyzji w sposób wskazany w art. 322 ustawy o cudzoziemcach.</p>		<p>będzie miał formy typowej decyzji administracyjnej sporządzonej na urzędowym formularzu z pieczęciami i własnoręcznym podpisem osoby wydającej decyzję – nie będzie oryginałem decyzji administracyjnej. Projektowany przepis jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisów Kpa, który zwalnia organy administracyjne od zachowania formy dokumentu pisemnego przy doręczeniu decyzji. Zgodnie z treścią art. 322 decyzję można doręczyć w formie, w jakiej jej treść zostanie uwidoczniła znakami pisarskimi na nośniku papierowym.</p> <p>Rozwiązanie przewidziane w przepisie funkcjonuje w polskim porządku prawnym od ponad 11 lat i nie było podważane przez sądy administracyjne w dotychczasowym orzecznictwie.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona, przepis zostanie skonstruowany poprzez odniesienie się do środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną</p>
100	Art. 1	Fundacja Refugee.pl postuluje rozważenie możliwości nie uchylania wskazanych	Refugee.pl	Uwaga nieuwzględniona

	<p>pkt 99 projektu w zakresie art. 325 ust. 6 i 7</p>	<p>przepisów. W związku z często wyrażaną przez cudzoziemców obawą przed kontaktem z przedstawicielami ich kraju pochodzenia, w szczególności, gdy cudzoziemcy spełniają przesłanki do uzyskania zgody na pobyt humanitarny, możliwość rejestracji przebiegu spotkania z przedstawicielem dyplomatycznym, urzędem konsularnym lub właściwym organem państwa pochodzenia stanowi dla nich gwarancję bezpieczeństwa.</p>	<p>Uchylenie w art. 325 ust. 6 i 7 wynika z faktu, iż stosowanie przedmiotowych przepisów było niemożliwe. Przedstawiciele krajów pochodzenia cudzoziemców odpowiedzialni za identyfikację własnych obywateli, kategorycznie odmawiają rejestrowania rozmowy z cudzoziemcem mającej na celu ustalenie jego tożsamości, ponieważ jest to niezgodne z ich procedurami wewnętrznymi. Konieczność stosowania ww. zapisu również negatywnie wpływała na bezpośrednie kontakty robocze z organami krajów trzecich odpowiedzialnych za sprawy dotyczące identyfikacji cudzoziemców. Ponadto, ww. zapis ustawy całkowicie wykraczał poza zakres umów o readmisji, których stroną jest UE lub Polska co do sposobu przeprowadzania tych czynności. Powyższe rozwiązanie nie znajduje także zastosowania w praktykach dotyczących identyfikacji stosowanych w innych krajach UE. Co więcej, ustawodawca nie określił celu dotyczącego rejestrowania ww. rozmów, wskazany został natomiast tylko obowiązek utrwalania rozmowy oraz przechowywania zapisów rozmowy. Dotychczas SG nie odnotowała żadnych</p>
--	--	--	--

				<p>przypadków w zakresie łamania praw człowieka podczas przeprowadzania przedmiotowych rozmów wskazujących na konieczność ich rejestracji. Ponadto, zgodnie z powszechnie uznanym zwyczajem międzynarodowym rozmowy konsularne nie podlegają rejestracji.</p>
101	<p>Art. 1 pkt 102 lit. a projektu w zakresie art. 330 ust. 1 pkt 2</p>	<p>Projekt przewiduje odejście od obecnie obowiązującego rozwiązania, zgodnie z którym decyzji o zobowiązaniu do powrotu nie wykonuje się, gdy wobec cudzoziemca toczy się postępowanie w przedmiocie udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na okoliczności wymagające krótkotrwałego pobytu w Polsce (art. 181 ust. 1 ustawy). W opinii HFPC zmiana ta nie znajduje uzasadnienia i pogarsza znacząco sytuację osób, których wyjątkowa sytuacja osobista lub interes Rzeczypospolitej Polskiej wymagają obecności na terytorium Polski. Ze względu na konieczność ochrony szczególnych wartości chronionych przepisem art. 181 ust. 1 ustawy zasadne wydaje się utrzymanie art. 330 ust. 1 pkt 2 ustawy w obecnie obowiązującym kształcie.</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 316 ust. 1 organ, wydając decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, może przedłużyć termin dobrowolnego powrotu, jeżeli cudzoziemiec jest obowiązany do osobistego stawiennictwa przed organem władzy publicznej lub jego obecności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga interes Rzeczypospolitej Polskiej lub wyjątkowa sytuacja osobista, wynikająca w szczególności z długości pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z łączących cudzoziemca więzi o charakterze rodzinnym i społecznym lub z potrzeb kontynuowania nauki przez małoletnie dziecko cudzoziemca. Organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu może przedłużyć termin</p>

				dobrowolnego powrotu także po jej wydaniu, jednorazowo, na wniosek cudzoziemca. Oznacza to, iż skreślenie w art. 330 w ust. 1 w pkt 2 art. 181 ust. 1 nie pogarsza sytuacji cudzoziemca.
102	Art. 1 pkt 103 projektu w zakresie art. 330a	W odniesieniu do nowego przepisu art. 330a ust. 1 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 103 projektu) zauważa się, że zgodnie z art. 154 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego decyzja ostateczna, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa, <u>może być uchylona jedynie przez organ administracji publicznej, który ją wydał</u> , jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Decyzja ostateczna o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie może zatem zostać uchylona przez organ, który wydał decyzję w tej sprawie w pierwszej instancji. Ponadto należy mieć na względzie, że postępowanie w sprawie uchylenia tej decyzji nie powinno być wszczynane z urzędu, lecz na wniosek zainteresowanego cudzoziemca. Organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, musi bowiem w jakiś sposób uzyskać informację o tym, że cudzoziemiec, wobec którego wydano ostateczną decyzję o zobowiązaniu go do powrotu, zawarł związek małżeński z obywatelem polskim albo z cudzoziemcem posiadającym zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po wydaniu tej decyzji, a przed jej wykonaniem. Informację tę może uzyskać albo od samego cudzoziemca albo od Urzędu Stanu Cywilnego	RCL	Art. 330a został usunięty z projektu.
103	Art. 1 pkt 103 projektu w zakresie art. 330a	Proponuję wykreślić z projektu art. 330a, a także wykreślić z przepisów obowiązującej ustawy o cudzoziemcach art. 187 pkt 6, art. 303 ust. 1 pkt 4, art. 330 ust. 1 pkt 6. Taka zmiana usunie sprzeczność zawartą w przepisach ustawy, tj. przemienne odnoszenie się do przesłanki ochrony życia rodzinnego cudzoziemca oraz do zawarcia przez cudzoziemca związku małżeńskiego. Całkowicie	Rada do Spraw Uchodźców	Uwaga częściowo uwzględniona Art. 330a został usunięty z projektu. Art. 187 pkt 6 i 7 pozwalają

	<p>wystarczające jest pozostawienie odniesienia do przesłanki życia rodzinnego, która mieści w sobie ochronę związków małżeńskich, realizując w pełni wymogi art. 8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (art. 348 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach). Utrzymanie wskazanych przepisów oraz dodanie art. 330a rozbudowuje ochronę cudzoziemca ponad standard art. 8 Konwencji, obejmując swym zakresem te związki małżeńskie, które zostały zawarte w okresie nielegalności pobytu cudzoziemca, a nawet po wydaniu wobec niego decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Uważam takie rozwiązanie za systemowo niebezpieczne, stanowiące pole do nadużyć w związku z zawieraniem tzw. fikcyjnych małżeństw i prowadzące do obniżenia efektywności zwalczania nielegalnej imigracji. Szczególnego podkreślenia wymaga, że taki zakres ochrony nie wynika z żadnej normy prawa międzynarodowego lub UE. Przeciwnie, wedle ugruntowanego poglądu orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka państwo jest uprawnione do wydalenia cudzoziemca, który zawarł związek małżeński w okresie nielegalności pobytu. Ponadto, obecne przepisy stwarzają problemy praktyczne – nie jest jasna relacja między postępowaniem wojewody prowadzonym na podstawie art. 187 pkt 6 ustawy o cudzoziemcach a postępowaniem o zobowiązanie cudzoziemca do powrotu. Nie jest jasne, czy rozstrzygnięcie sprawy przez wojewodę należy traktować jako zagadnienie wstępne w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego i zawieszać na tej podstawie postępowanie o zobowiązanie do powrotu.</p> <p>Ponadto art. 330a jest źle skonstruowany – kreuje niejasną konstrukcję uchylenia decyzji organu wyższego stopnia przez organ niższego stopnia. Z niezrozumiałych względów nie ma w nim odniesienia do sytuacji, gdy pobyt cudzoziemca został uznany za określone zagrożenie (art. 302 ust. 1 pkt 9) – czy także w tych przypadkach decyzję o zobowiązaniu do powrotu należy uchylić?</p>	<p>cudzoziemcom przebywającym na terytorium RP nielegalnie na złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, jeżeli w ich ocenie ich pobyt na terytorium RP jest niezbędny z uwagi na konieczność poszanowania prawa do życia rodzinnego w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, lub ich wyjazd z terytorium RP naruszałby prawa dziecka, określone w Konwencji o prawach dziecka, w stopniu istotnie zagrażającym jego rozwojowi psychofizycznemu.</p> <p>Wobec cudzoziemca nie musi zatem zostać wszczęte postępowanie w sprawie zobowiązania do powrotu, aby można było zalegalizować jego pobyt z uwagi na konieczność poszanowania prawa do życia rodzinnego lub praw dziecka.</p> <p>Zgoda na pobyt ze względów humanitarnych, z uwagi na w/w przesłanki (art. 348 pkt 2 i 3) może być natomiast udzielona tylko z urzędu, w procedurze o zobowiązanie cudzoziemca do powrotu lub po wydaniu decyzji powrotowej.</p> <p>Jednocześnie złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w 187 pkt 6 lub 7 nie</p>
--	--	--

				<p>wstrzymuje możliwości wszczęcia postępowania w sprawie zobowiązania do powrotu, lub wykonania takiej decyzji, a zatem nie daje możliwości do nadużyć. Z kolei prawa cudzoziemca są chronione poprzez konieczność brania z urzędu pod uwagę przez organy właściwe w sprawach zobowiązania do powrotu, w tym wykonania takich decyzji, czy nie zachodzą przesłanki udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych. W praktyce organ prowadzący postępowanie o zobowiązanie do powrotu oczekuje na zakończenie wszczętego na wniosek cudzoziemca postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w 187 pkt 6 lub 7. Art. 303 ust. 1 pkt 4 oraz art. 330 ust. 1 pkt 6 ustawy o cudzoziemcach przewidują ochronę przed wydaniem lub wykonaniem decyzji o zobowiązaniu do powrotu w stosunku do cudzoziemców będących małżonkami obywateli polskich albo cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE na terytorium RP, jeżeli nie sprzeciwiają się temu względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony</p>
--	--	--	--	--

				<p>bezpieczeństwa i porządku publicznego, chyba że celem zawarcia związku małżeńskiego lub jego istnienia jest obejście obowiązujących przepisów.</p> <p>Należy zauważyć, że nielegalny pobyt cudzoziemca, który zawarł związek małżeński z obywatelem polskim lub cudzoziemcem posiadającym zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, nie stanowi przeszkody do udzielenia temu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy (art. 165 ust. 1). Szczególna ochrona takich związków małżeńskich jest rozwiązaniem systemowym przewidzianym w ustawie o cudzoziemcach od wielu lat.</p>
104	<p>Art. 1 pkt 104 projektu w zakresie art. 334 i nast.</p>	<p>Od 11 lat program pomocy w dobrowolnym powrocie realizowany jest na mocy Porozumienia między Ministrem Spraw Wewnętrznych i Administracji a Międzynarodową Organizacją do Spraw Migracji w sprawie współpracy w zakresie dobrowolnych powrotów cudzoziemców opuszczających terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W tym okresie IOM udzieliła pomocy w dobrowolnym powrocie 12 000 cudzoziemców, którzy powrócili do ponad pięćdziesięciu krajów. Zakres pomocy udzielanej przez IOM obejmuje m. in. organizację podróży powrotnej, w tym przejazdu przez terytoria krajów tranzytowych, pomoc w uzyskaniu ważnych dokumentów podróży. Istotnym elementem w przypadku osób wymagających leczenia jest także pomoc w zlokalizowaniu i nawiązaniu kontaktu z jednostką opieki zdrowotnej w kraju powrotu. Proponowane w projekcie nowelizacji rozwiązania mogą zmniejszyć efektywność systemu pomocy w dobrowolnym powrocie, a także wydłużyć sam proces udzielania pomocy.</p>	<p>Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM)</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>w art. 335:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Pomoc w dobrowolnym powrocie obejmuje pokrycie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kosztów podróży; 2) opłat administracyjnych związanych z uzyskaniem dokumentu podróży oraz niezbędnych wiz i zezwoleń; 3) kosztów wyżywienia przed i podczas podróży; 4) kosztów zakwaterowania przed podróżą; 5) kosztów opieki medycznej;

		<p>Uniemożliwią udzielenie cudzoziemcom pomocy w powrocie(m. in. 334a) niezwłocznie po złożeniu przez nich wniosku, co jest szczególnie istotne w przypadku osób pozbawionych środków do utrzymania w Polsce. Wykluczają one także możliwość udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie częściej niż raz na 2 lata dzieciom cudzoziemskim przebywającym w Polsce bez opieki.</p>		<p>6) kosztów organizacji dobrowolnego powrotu przez podmiot, o którym mowa w art. 334 ust. 3; 7) innych kosztów związanych z zapewnieniem cudzoziemcowi bezpiecznego i humanitarnego powrotu.”</p> <p>Przepis ma zostać wyłączony z projektu do odrębnej nowelizacji ustawy o cudzoziemcach oraz ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP.</p>
105	<p>Art. 1 pkt 105 projektu w zakresie art. 334a</p>	<p>W projektowanym art. 334a ustawy z dnia 12 grudnia 2013r. o cudzoziemcach proponuję dodanie kolejnego ustępu (3.) o następującej treści:</p> <p><i>3. Decyzję o udzieleniu pomocy w dobrowolnym powrocie organy mogą przekazywać sobie za pośrednictwem urzędzeń umożliwiających odczyt i zapis znaków pisma na nośniku papierowym lub za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej i doręczać tę decyzję cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.</i></p> <p>Powyższa propozycja wpłynie na usprawnienie funkcjonowania i skrócenie czasu trwania procedury administracyjnej związanej z udzieleniem przez Komendanta Głównego Straży Granicznej pomocy cudzoziemcom w dobrowolnym powrocie oraz przyznania pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013.</p> <p>Zaproponowane rozwiązanie funkcjonuje już w obowiązujących przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013r. o cudzoziemcach, tj. w art. 322, zgodnie z którym decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu organy mogą przekazywać sobie za</p>	<p>Rada do Spraw Uchodźców</p>	<p>Uwaga uwzględniona. Przepis ma zostać wyłączony z projektu do odrębnej nowelizacji ustawy o cudzoziemcach oraz ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP.</p>

		pośrednictwem urzędów umożliwiających odczyt i zapis znaków pisma na nośniku papierowym lub za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej o doręczać tę decyzję cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.		
106	Art. 1 pkt 110 projektu w zakresie art. 339	Wobec zmiany brzmienia przepisu upoważniającego zawartego w art. 339 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 110 projektu), w wyniku której w rozporządzeniu wydanym na podstawie tego przepisu nie będzie już określany sposób obliczania kosztów pobrania odcisków linii papilarnych od cudzoziemca oraz sporządzenia fotografii, zaliczanych do kosztów przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, a także innych kosztów związanych z doprowadzeniem cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje doprowadzony, <u>wyjaśnienia w uzasadnieniu</u> wymaga, w jaki sposób koszty te będą obliczane w nowym stanie prawnym, a także w jaki sposób będzie obliczana ryczałtowa kwota dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych oraz w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców	RCL	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z brzmieniem projektowanego przepisu upoważniającego zrezygnowano z naliczania kosztów pobrania odcisków linii papilarnych od cudzoziemca oraz sporządzenia fotografii ponieważ w obecnej dobie rozwoju elektroniki cyfryzacji wykonanie wobec cudzoziemca przedmiotowych czynności praktycznie nie generuje żadnych kosztów. Metodologia obliczenia ryczałtu pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych oraz pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców zostanie przedstawiona w OSR sporządzonym do przedmiotowego aktu wykonawczego. Ustalenia z konferencji: uzasadnienie zostanie uzupełnione
107	Art. 1 pkt 112 projektu w zakresie art. 342	w dodawanym ust. 4 w art. 342 zostały błędnie sformułowane przesłanki dotyczące bezskuteczności egzekucji. W przepisie tym nie wskazano, który z organów ma uprawnienie do stwierdzenia tej bezskuteczności, tj. wierzyciel czy organ egzekucyjny. Ponadto, w odniesieniu do proponowanego brzmienia pkt 2 i 3 ww. ust. 4 trzeba wskazać, że w przypadku, gdy miejsce zamieszkania cudzoziemca	Minister Finansów	Uwaga uwzględniona

	ust. 4	znajduje się poza granicami RP, nie oznacza to jeszcze bezskuteczności egzekucji. Na terytorium RP może się bowiem znajdować majątek cudzoziemca, z którego egzekucja będzie możliwa. Należy też pamiętać, że zgodnie z art. 59 § 2 <i>ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji</i> postępowanie egzekucyjne może być umorzone w przypadku stwierdzenia, że w wyniku tego postępowania nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne. W tym przypadku organ egzekucyjny wydaje postanowienie zaskarżalne do organu wyższego stopnia. Przesłanką do stwierdzenia bezskuteczności egzekucji mogłoby być m.in. wydanie ostatecznego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 59 § 2 tej ustawy;		
108	Art. 1 pkt 113 lit. d projektu w zakresie art. 343 ust. 7	Z aprobatą przyjmujemy zróżnicowanie kwoty wolnej od zajęcia w zależności od długości pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku, jednakże postulujemy o zwiększenie powyższej kwoty do 100 zł na każdy kolejny miesiąc pobytu cudzoziemca w ośrodku. Taka kwota wydaje się bardziej adekwatna do celu, jakim jest zaspokojenie bieżących potrzeb podczas pobytu w ośrodku. Proponowana kwota 50 zł wydaje się znacząco zbyt niska.	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga uwzględniona
109	Art. 1 pkt 116 projektu w zakresie art. 356	W związku z bezwzględny zakazem wydalania cudzoziemców do kraju gdzie mogliby zostać poddani torturom, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu (<i>Soering p. Wielkiej Brytanii, 90</i>) lub gdzie ich prawo do życia mogło być naruszone (<i>Bader i Kanabor p. Szwecji, 48</i>) organ prowadzący postępowanie w przedmiocie zobowiązania do powrotu winien z urzędu zbadać czy cudzoziemiec nie spełnia przesłanek uzasadniających udzielenie mu zgody na pobyt humanitarny lub zgody na pobyt tolerowany. Cudzoziemcy ze względu na nieznaną polskich przepisów prawa, a także w związku z brakiem zagwarantowania dostępu do bezpłatnej pomocy profesjonalnego pełnomocnika, mogą nie być świadomi konieczności wskazywania w trakcie postępowania okoliczności uzasadniających udzielenie im ochrony. W konsekwencji może doprowadzić to do naruszenia art. 2 lub art. 3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej: EKPCz).	Refugee.pl	Zgodnie z projektowanym art. 356 ust. 1 i ust. 1a w przypadku gdy okoliczności, o których mowa w art. 348 i art. 351 pkt 1 wyjdą na jaw w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany. Oznacza to, iż zgoda na pobyt ze względów humanitarnych oraz zgoda na pobyt tolerowany nie jest udzielana na wniosek cudzoziemca. Przedstawiona uwaga jest bezzasadna.

110	Art. 1 pkt 121 projektu w zakresie art. 398 ust. 1 i 2	<p>Zgodnie z art. 15 ust. 1 oraz motywem 16 dyrektywy 2008/115/WE oraz art. 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (dalej: rozporządzenie 604/2013) wobec cudzoziemca może zostać zastosowany środek detencyjny jedynie w sytuacji, gdy środki mniej represyjne okażą się niewystarczające. Dyrektywa zobowiązuje tym samym państwa do stosowania detencji jako środka ostatecznego. Przepisy art. 398 ust. 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach nie wdrażają do polskiego porządku prawnego tej zasady.</p> <p>Ponadto art. 15 ust. 1 lit b dyrektywy 2008/115/WE dopuszcza detencję cudzoziemca gdy „unika lub utrudnia przygotowanie do powrotu lub proces wydalenia”. W opinii Fundacji Refugee.pl automatyczna detencja cudzoziemca, który nie opuścił terytorium RP w terminie określonym w decyzji o zobowiązaniu do powrotu (art. 398 ust. 1 pkt 3) jest pojęciem zbyt szerokim i nie znajdującym podstaw w dyrektywie 2008/115/WE. Niewykonanie decyzji o zobowiązaniu do powrotu może bowiem wynikać z indywidualnej sytuacji danego cudzoziemca i nie być wynikiem chęci unikania bądź utrudniania wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu.</p> <p>Należy wskazać, że art. 398 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach jest sprzeczny z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE i jako taki winien zostać uchylony. Samoistną podstawą do umieszczenia w ośrodku strzeżonym nie może być niewywiązywanie się przez cudzoziemca z obowiązków określonych w postanowieniu o zastosowaniu środków, o których mowa w art. 398 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach. Aby możliwe było zastosowanie środków detencyjnych wobec cudzoziemca musi istnieć ryzyko jego ucieczki lub musi on utrudniać lub unikać przygotowania do powrotu lub procesu wydalenia.</p>	Refugee.pl	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>1. <u>Dot. zastosowania środka detencji jedynie w sytuacji, gdy środki mniej represyjne okażą się niewystarczające.</u></p> <p>Zgodnie z art. 398 ust. 2 jeżeli istnieje konieczność zabezpieczenia przekazania cudzoziemca zgodnie z art. 28 rozporządzenia 604/3013, jeżeli istnieje znaczne prawdopodobieństwo jego ucieczki, a natychmiastowe przekazanie do innego państwa członkowskiego nie jest możliwe, cudzoziemca można nie umieszczać w strzeżonym ośrodku. W przypadku nieumieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku stosuje się tzw. środki alternatywne. Oznacza to, iż cudzoziemca umieszcza się w strzeżonym ośrodku wyłącznie w przypadku gdy brak podstaw do zastosowania środków alternatywnych.</p> <p>2. <u>Dot. umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku w przypadku gdy nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</u></p> <p>Zgodnie z art. 316 ust. 1 organ, wydając decyzją o zobowiązaniu</p>

			<p>cudzoziemca do powrotu może przedłużyć termin dobrowolnego powrotu, jeżeli cudzoziemiec jest obowiązany do osobistego stawiennictwa przed polskim organem władzy publicznej lub jego obecności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga interes Rzeczypospolitej Polskiej lub wyjątkowa sytuacja osobista cudzoziemca, wynikająca w szczególności z długości pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z łączących cudzoziemca więzi o charakterze rodzinnym i społecznym lub z potrzeby kontynuowania nauki przez małoletnie dziecko cudzoziemca.</p> <p>2. Organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, może przedłużyć termin dobrowolnego powrotu w niej określony z powodu okoliczności, o których mowa w ust. 1, także po jej wydaniu, jednorazowo, na wniosek cudzoziemca.</p> <p>3. Termin dobrowolnego powrotu, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie może być dłuższy niż 1 rok.</p> <p>Ustalenia z konferencji: projektodawca ponownie rozważy przedmiotową uwagę. W wyniku analizy nastąpiła zmiana redakcji</p>
--	--	--	--

				przepisów. Został wprowadzony wyraźny prymat środków wolnościowych.
111	Art. 1 pkt 121 lit. b projektu w zakresie art. 398 ust. 2	<p>W obecnym stanie prawnym, cudzoziemcy, wobec których wydano decyzję o zobowiązaniu do powrotu bez określania terminu dobrowolnego powrotu z uwagi na względy obronności i bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego (art. 315 ust. 2 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach) lub jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wydania takiej decyzji, zostają umieszczeni w strzeżonym ośrodku, gdyż ww. przepis, który ich dotyczy nie został wymieniony w katalogu zawartym w ust. 2 art. 398 ustawy. Projektowane zmiany mają na celu włączenie cudzoziemców, wobec których wydano decyzję o zobowiązaniu do powrotu bez określania terminu dobrowolnego powrotu z uwagi na względy obronności i bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego do katalogu kategorii tych cudzoziemców, których można nie umieszczać w strzeżonym ośrodku. Zdaniem Fundacji Refugee.pl zmiana ta idzie w dobrym kierunku i jest potrzebna ze względu na nieprecyzyjny charakter kryterium, jakim są „względy obronności i bezpieczeństwa państwa lub ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego”. Kryterium to, które nie zostało doprecyzowane w ww. ustawie stanowi wyrażenie nieostre i stwarza miejsce na arbitralną ocenę organów administracyjnych. Z tego powodu, konieczność każdorazowego umieszczania cudzoziemca w ośrodku strzeżonym w wypadku chociażby prawdopodobieństwa wydania względem niego decyzji zobowiązującej do powrotu bez orzeczenia terminu dobrowolnego powrotu z uwagi na to kryterium stanowi nadmierną represję, opartą na niejasnych przesłankach i nie pozwala na indywidualną ocenę sytuacji w każdym przypadku. Fundacja Refugee.pl pragnie zauważyć, że dalsze doprecyzowanie kryterium „względy obronności i bezpieczeństwa państwa lub ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego” w ustawie o cudzoziemcach pozwoliłoby na uniknięcie w przyszłości kontrowersji związanych z arbitralnym rozumieniem tego kryterium przez organy administracji. Fundacja Refugee.pl uważa, że implementacja Dyrektywy 2008/115/WE powinna uwzględniać narosłe wokół tego aktu prawnego orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), jak np. wyrok z dnia 11.06.2015 r. w sprawie Z.Zh i I.O. przeciwko Staatssecretaris voor Verligheid en Justitie (sygn. akt C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377), tak, aby przepisy prawne implementowane do polskiego porządku prawnego były jasne i nie budziły wątpliwości. Sprecyzowanie</p>	Refugee.pl	<p>Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 401 ust. 1 sąd po wysłuchaniu cudzoziemca wydaje postanowienie o umieszczeniu go w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu wobec niego aresztu dla cudzoziemców. Oznacza to, iż o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców decyduje sąd. A więc to sąd ocenia przesłanki umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Brak podstaw do formułowania wniosku arbitralnego rozumienia wyrażenia „względy obronności i bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego” przez organy administracji.</p> <p>Przy orzekaniu w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu o nie określaniu terminu dobrowolnego powrotu cudzoziemca z uwagi na względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, organ właściwy do</p>

		<p>kryterium zawartego w art. 315 ust. 2 pkt 2 ustawy zgodnie z orzecznictwem Trybunału, służyłoby ograniczeniu arbitralności w stosowaniu tego kryterium przez organy administracyjne w toku procedury powrotowej.</p>	<p>wydania tej decyzji bierze pod uwagę wszystkie okoliczności danej sprawy, a każda sprawa rozpatrywana jest w sposób indywidualny, zgodnie z ogólnymi zasadami określonymi w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.).</p> <p>Zgodnie z art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Ponadto, zgodnie z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.</p> <p>Należy również wskazać, iż zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądów administracyjnych dotyczącym spraw cudzoziemców, nie każde naruszenie prawa uzasadnia wydanie wobec cudzoziemca decyzji odmownej lub powrotowej, powołującej się na</p>
--	--	---	---

			<p>względy ochrony porządku publicznego, zaś badania czy zaistniały takie przesłanki dokonywać należy w konkretnym stanie faktycznym sprawy. Orzecznictwo to jest uwzględniane przy wydawaniu wobec cudzoziemców decyzji o zobowiązaniu do powrotu, z uwagi na względy porządku publicznego.</p> <p>Orzeczenie wydane w sprawie C – 554/13 Zh. i O. określa istotne wskazówki interpretacyjne, jakie należy wziąć pod uwagę przy odstępowaniu w decyzji powrotowej od określenia terminu dobrowolnego powrotu cudzoziemca z uwagi na względy porządku publicznego.</p> <p>Zgodnie z punktem 3 sentencji orzeczenia, odstępienie od określania terminu dobrowolnego powrotu cudzoziemca nie wymaga ponownego badania elementów, które były już zbadane w celu stwierdzenia istnienia tego zagrożenia.</p> <p>Zgodnie z praktyką, w decyzjach o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu odstępuje się określenia terminu dobrowolnego powrotu cudzoziemca, z uwagi na względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku</p>
--	--	--	---

				publicznego w sytuacji, gdy decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest wydawana z uwagi na względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, zgodnie z art. 302 ust. 1 pkt 9 ustawy o cudzoziemcach. Kwestia zagrożenia dla porządku publicznego jest zatem oceniana w ramach oceny zachodzenia wobec danego cudzoziemca przesłanki wydania decyzji powrotowej.
112	Art. 1 pkt 122 projektu w zakresie art. 400a-art. 400d	<p>Nowe przepisy art. 400a-400d ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 122 projektu) proponuje się uzupełnić o następujące regulacje:</p> <p>a) określające, czy świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej miałyby udzielane z urzędu, czy na wniosek cudzoziemca. Wydaje się, że powinny one być przyznawane na wniosek, ale trzeba o tym przesądzić w przepisach ustawy,</p> <p>b) dotyczące trybu, w jakim cudzoziemiec zwracałby się do Straży Granicznej z takim wnioskiem oraz tryb wydawania decyzji w tej sprawie, w tym termin, w jakim organ musiałby rozpatrzyć wniosek cudzoziemca,</p> <p>c) określające kryteria, na podstawie których organ decydowałby o przyznaniu cudzoziemcowi pomocy lub odmowie jej przyznania oraz o zakresie przyznanej pomocy,</p> <p>d) precyzujące, na czym konkretnie pomoc ta miałaby polegać, w jaki sposób miałaby być zorganizowana i kto miałby ją świadczyć w przypadku gdy nie zostałaby zlecona podmiotowi, do którego statutowych obowiązków należy udzielanie pomocy cudzoziemcom (o czym mowa w art. 400a ust. 3) – czy, na przykład, całodienne wyżywienie, o którym mowa w art. 400b ust. 1 pkt 2, miałoby być przyznawane cudzoziemcowi w strzeżonym ośrodku, czy też raczej miałby dostawać bony na to wyżywienie; te same wątpliwości dotyczą</p>	RCL	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Mając na uwadze kategorię cudzoziemców, którym przedmiotowe świadczenia będzie przyznawane (art. 400a) należy wskazać, iż brak podstaw do ich przyznania „na wniosek”. Świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będą przyznane w drodze decyzji po wydaniu przez lekarza lub psychologa orzeczenia, że cudzoziemiec z powodu niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia albo ze względu na jego stan psychofizyczny był poddany przemocy.</p> <p>Jedynym kryterium decydującym o przyznaniu cudzoziemcowi świadczenia z zakresu pomocy</p>

		<p>konsultacji medycznych oraz pobytu w szpitalu, a także innego rodzaju pomocy. Omawiane przepisy określają jedynie, jakie koszty Komendant Główny Straży Granicznej miałby pokrywać w związku z udzielaniem cudzoziemcowi pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej, lecz nie regulują zasad jej świadczenia. Szczegółowe regulacje w tym zakresie mogłyby się znaleźć w stosownym akcie wykonawczym,</p> <p>e) określające zasady współpracy Komendanta Głównego Straży Granicznej oraz podmiotu, do którego statutowych obowiązków należy udzielanie pomocy cudzoziemcom w zakresie świadczenie tej pomocy, a także zasady wynagradzania tego podmiotu (o ile nie miałby on pracować <i>pro bono</i>)</p>		<p>socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 400. Przedmiotowe świadczenia obecnie będą wykonywane przez podmiot, do którego statutowych obowiązków należy udzielanie pomocy cudzoziemcom.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona</p>
113	<p>Art. 1 pkt 122 projektu w zakresie art. 400a</p>	<p>Pomimo dobrego kierunku zmian legislacyjnych, w zakresie zapewnienia określonym kategoriom cudzoziemców dostępu do świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej, Fundacja Refugee.pl uważa, że zagwarantowany poziom opieki nie wyczerpuje gwarancji dla cudzoziemców przewidzianych w dyrektywie 2008/115/WE.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 14 ust. 2 pkt b dyrektywy 2008/115/WE państwa członkowskie winny zapewnić, by przed upływem terminu wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu cudzoziemcy mieli zapewnioną opiekę zdrowotną w nagłych wypadkach oraz leczenie chorób w podstawowym zakresie. Proponowane zmiany legislacyjne nie uwzględniają konieczności implementacji tego przepisu.</p> <p>Co więcej, Fundacja Refugee.pl stoi na stanowisku, że w celu skutecznego zagwarantowania cudzoziemcom dostępu do pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej w art. 400a ust. 1 ustawy o cudzoziemcach winny zostać jednoznacznie sprecyzowane przesłanki przyznania cudzoziemcom wskazanej pomocy. W przeciwnym wypadku decyzje o jej przyznaniu mogą charakteryzować się arbitralnością.</p> <p>Z treści art. 14 ust. 2 pkt d dyrektywy 2008/115/WE wynika, że przynajmniej osoby, które wymagają szczególnego traktowania winny zostać objęte omawianą opieką.</p>	<p>Refugee.pl</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Zgodnie z art. 400b ust. 2 zagwarantowany poziom opieki jest szerszy niż opieka, o której mowa w art. 14ust. 1 lit. b.</p> <p>Jedynym kryterium decydującym o przyznaniu cudzoziemcowi świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 400.</p>
114	<p>Art. 1 pkt 122 projektu w</p>	<p>w dodawanym art. 400b proponuje rozważyć przeniesienie pkt 4 w brzmieniu „usług opiekuńczych wykonywanych w zakresie zaspokojenia codziennych potrzeb życiowych, w tym opieki higienicznej” z ust. 2 (dotyczącego kosztów zadań z</p>	<p>Minister Finansów</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

	zakresie art. 400b	zakresu opieki medycznej i psychologicznej) do ust. 1 tego artykułu, w którym wymieniono koszty świadczeń z zakresu pomocy socjalnej. Charakter ww. usług wskazuje raczej na ich związek z pomocą społeczną niż z opieką medyczną czy też psychologiczną.		
115	Art. 1 pkt 122 projektu w zakresie art. 400b ust. 2 pkt 1	Zarówno ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.), jak i projekt ustawy nie definiuje pojęcia „lekarz podstawowej opieki medycznej”. W art. 55 ust. 2a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 581, z późn. zm.) jest mowa o lekarzu podstawowej opieki zdrowotnej. W związku z powyższym proponuje się nadanie projektowanemu pkt 1 w ust. 2 w art. 400b brzmienia: „1) konsultacji lekarza, o którym mowa w art. 55 ust. 2a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, i lekarzy specjalistów;”.	Minister Zdrowia	Uwaga uwzględniona
116	Art. 1 pkt 122 projektu w zakresie art. 400b	Projektowana ustawa posługuje się również nieznanym systemowi prawnemu pojęciem „artykuły sanitarne”. Wydaje się, że chodzi o „wyroby medyczne” (ustawa z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych). Proponuje się również zastąpić wyraz „lek” wyrazami „produkt leczniczy w związku z art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne.	Minister Zdrowia	Uwaga uwzględniona (po konsultacji z Min. Zdrowia tylko w zakresie pojęcia „produkt leczniczy”)
117	Art. 1 pkt 122 projektu w zakresie art. 400b	W nowym artykule 400b stosowana w ust. 2 pkt 1) nomenklatura „podstawowa opieka medyczna” i „lekarzy specjalistów” jest niezgodna z aktualnie stosowanym nazewnictwem. Stosujemy zwrot „podstawowa opieka zdrowotna”, a lekarz w podstawowej opiece zdrowotnej to specjalista medycyny rodzinnej, chorób wewnętrznych lub pediatrii czyli to również specjalista więc nie można stawiać go w kontrze (!) do lekarzy specjalistów.	Porozumienie Zielonogórskie	Uwaga uwzględniona - zgodnie z uwaga Ministerstwa Zdrowia
118	Art. 1 pkt 122 projektu w	W tym samym projektowanym artykule w kolejnym punkcie 2) stosuje się nazewnictwo „szpital” w opozycji do podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całonocne świadczenia zdrowotne.	Porozumienie Zielonogórskie	W opinii projektodawcy nie każdy podmiot leczniczy prowadzi szpital.

	zakresie art. 400b			
119	Art. 1 pkt 122 projektu w zakresie art. 400c ust. 1	Postulujemy wprowadzenie fakultatywności stosowania wskazanych środków. W sytuacji cudzoziemców wymagających szczególnego traktowania, takich jak osoby niepełnosprawne, obłożnie chore, samotnie wychowujące dziecko, hospitalizowane środki w postaci zobowiązania do regularnego zgłaszania się do organu SG wskazanego w decyzji może nie być w praktyce możliwy do realizacji. Narażałoby to tym samym wskazane przykładowo kategorie cudzoziemców do niezasadnej odmowy objęcia pomocą socjalną, opieką medyczną i psychologiczną.	Refugee.pl	Uwaga uwzględniona w art. 400c ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemca można zobowiązać do: 1) zgłaszania się w określonych odstępach czasu do organu Straży Granicznej, 2) przekazania dokumentu podróży lub innego dokumentu tożsamości do depozytu organowi wskazanemu w decyzji, 3) zamieszkiwania w miejscu wyznaczonym w decyzji - do czasu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, przekazania do innego państwa członkowskiego, udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub udzielenia zgody na pobyt tolerowany.”
120	Art. 1 pkt 122 projektu w zakresie art. 400c ust. 2 pkt 2	W odniesieniu do przepisu art. 400c ust. 2 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 122 projektu) wyjaśnienia wymaga sposób, w jaki organ Straży Granicznej miałby badać, czy cudzoziemiec opuścił miejsce zamieszkania wyznaczone w decyzji o udzieleniu mu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej i nie powrócił do niego przez okres dłuższy niż 2 dni bez usprawiedliwionej przyczyny. W projekcie brak bowiem przepisów, które określałyby tryb, w jakim organ miałby	RCL	W decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie można zobowiązać cudzoziemca do zamieszkiwania w miejscu wyznaczonym w decyzji. Dodatkowo, zgodnie z art. 400a ust. 4 podmiot, któremu Komendant

		kontrolować tę kwestię		<p>Główny Straży Granicznej zleci wykonywanie zadań z zakresu świadczeń pomocy socjalnej, opieki medycznej j psychologicznej współdziała z Komendantem Głównym Straży Granicznej. Oznacza to, iż przedmiotowa informacja będzie przekazywana na zasadach współdziałania.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona</p>
121	Art. 1 pkt 122 projektu w zakresie art. 400c ust. 2 pkt 2	Fundacja Refugee.pl stoi na stanowisku, że jedynie opuszczenie wyznaczonego miejsca zamieszkania i nie powrót do niego w określonym terminie bez uzasadnionej przyczyny winno uzasadniać pozbawienie świadczeń. W przypadkach nagłych, w tym w związku z koniecznością hospitalizacji, może dojść do opuszczenia przez cudzoziemca wyznaczonego miejsca zamieszkania na ponad 2 dni, jednak pozbawienie go z tej przyczyny pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej nie wydaje się zasadne, a także stoi w sprzeczności z obowiązkiem otoczenia opieką osób wymagających szczególnego traktowania.	Refugee.pl	Uwaga nieuwzględniona Określone w projektowanym przepisie wyrażenie „bez usprawiedliwionych przyczyn” oznacza, że w przypadku gdy opuszczenie wyznaczonego w decyzji miejsca zamieszkania wynika z hospitalizacji bez wątplenia jest opuszczeniem usprawiedliwionym i nie stanowi podstawy do pozbawienia cudzoziemca przedmiotowych świadczeń.
122	Art. 1 pkt 123 projektu w zakresie art. 401	Odnośnie art. 401 ust. 2 ustawy (art. 1 pkt 123 projektu) wskazać należy, iż w przepisie tym dokonano zmiany właściwości miejscowej sądu rejonowego rozstrzygającego w sprawie umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub zastosowania wobec niego aresztu. Obecnie postanowienie w tym przedmiocie wydaje sąd rejonowy właściwy ze względu na miejsce aktualnego pobytu cudzoziemca. Projektowanym przepisem przekazano ww. sprawy sądowi rejonowemu właściwemu ze względu na siedzibę organu składającego wniosek.	Minister Sprawiedliwości	Zmiana właściwości miejscowej sądu rejonowego wynika z wyroków sądów, w których jednoznacznie wskazano, iż pomieszczenia przeznaczone dla osób zatrzymanych nie należy interpretować jako „aktualne

		Zaproponowana zmiana może sugerować, iż wyłącznie uprawnionym do złożenia wniosku inicjującego postępowanie będzie ośrodek Straży Granicznej. Należy wskazać, iż konsekwencją przyjęcia takiego rozwiązania będzie obciążenie tylko jednego sądu przedmiotowymi wnioskami, co nie pozostanie bez wpływu na sprawność postępowania w innych sprawach rozpoznawanych przez ten sąd.		miejsce pobytu cudzoziemca”. Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona poprzez usunięcie zmiany
123	Art. 1 pkt 124 lit. a projektu w zakresie art. 403 ust. 2, 2a i 3	Proponowany projekt ustawy przewiduje wprowadzenie możliwości przedłużenia okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku do 6-ciu miesięcy bez konieczności badania, czy przewidywany okres wydania decyzji o zobowiązaniu do powrotu ulegnie przedłużeniu z tego powodu, że cudzoziemiec nie współpracuje z organem Straży Granicznej w zakresie wykonania tej decyzji lub wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest tymczasowo niemożliwe z powodu opóźnień w uzyskaniu od państw trzecich dokumentów niezbędnych do tego celu. W rezultacie, okres pobytu cudzoziemca w ośrodku strzeżonym będzie mógł wynieść nawet 6 miesięcy w przypadku, gdy wina w zakresie przedłużającego się postępowania powrotowego leży po stronie organów administracji, a nie cudzoziemca. Takie rozwiązanie należy uznać za godzące w jedno z podstawowych praw człowieka, jakim jest prawo do wolności osobistej. Detencja stosowana w celu zabezpieczenia postępowania administracyjnego, jako środek najbardziej dolegliwy z wachlarza dostępnych środków zabezpieczających to postępowanie, powinna być stosowana na jak najkrótszy okres i tylko wtedy, gdy przeprowadzenie postępowania nie byłoby możliwe przy pomocy innych środków. Z tego względu, niezmiernie ważne jest badanie przy każdym przedłużaniu pobytu cudzoziemca w ośrodku, czy podstawy do stosowania środka detencyjnego nadal istnieją. Cudzoziemiec nie powinien ponadto ponosić negatywnych konsekwencji opieszałego działania organów administracji i w przypadku, gdy niewykonanie decyzji o zobowiązaniu do powrotu nie jest zawinione przez brak współpracy z jego strony, powinien zostać natychmiast zwolniony ze strzeżonego ośrodka. Z tego względu, postulujemy o zachowanie obecnego brzmienia art. 403 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, który dopuszcza możliwość przedłużenia okresu pobytu cudzoziemca w ośrodku strzeżonym jedynie w sytuacji zawinionego przez	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Projektowany art. 403 ust. 2 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów ustawy z dyrektywą 2008/115/WE. Zgodnie z art. 15 ust. 1 o ile w danej sprawie nie mogą zostać zastosowane wystarczające lecz mniej represyjne środki, państwa członkowskie mogą umieścić w ośrodku detencyjnym obywatela państwa trzeciego podlegającego procedurze powrotu tylko w celu przygotowania powrotu lub przeprowadzenia procesu wydalenia, w szczególności jeżeli istnieje ryzyko ucieczki, lub dany obywatel państwa trzeciego unika lub utrudnia przygotowania do powrotu lub proces wydalenia. Jakikolwiek środek detencyjny stosowany jest przez możliwie najkrótszy okres czasu i tylko dopóki trwają przygotowania do wydalenia oraz podlega wykonaniu z należytą starannością. Zmiana w ust. 2a art. 403 ma na celu doprecyzowanie przepisu umożliwiającego dalsze stosowanie środka zapobiegawczego w postaci pobytu w strzeżonym ośrodku lub

	<p>cudzoziemca braku współpracy lub opóźnienia w uzyskaniu niezbędnych dokumentów od państw trzecich.</p> <p>Za utrzymaniem obecnie obowiązujących przepisów przemawia także treść przepisów Dyrektywy 2008/115/WE, zgodnie z którymi środek detencyjny może być utrzymany dopóki nie spełnione zostaną warunki określone w ust. 1 i jest to konieczne do zapewnienia skutecznego wydalenia (art. 15 ust. 5). Co więcej, zgodnie z Dyrektywą przesłanki zastosowania środka detencyjnego ustają, a dana osoba zostaje niezwłocznie zwolniona, jeżeli okaże się, że nie ma już rozsądnych perspektyw jej wydalenia (art. 15 ust. 4), a ponadto środek detencyjny podlega regularnej kontroli sądowej (art. 15 ust. 3). W celu realizacji powyższych przepisów konieczne jest badanie przez sądy zasadności detencji przy każdorazowym wydawaniu postanowienia o przedłużeniu pobytu cudzoziemca w ośrodku strzeżonym i orzekanie o takim przedłużeniu jedynie w sytuacji braku współpracy ze strony cudzoziemca lub braku możliwości uzyskania odpowiedniej dokumentacji.</p>	<p>areszcie dla cudzoziemców wobec cudzoziemca, któremu została wydana ostateczna decyzja o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny albo o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej. Po jej wprowadzeniu okres pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców będzie mógł zostać przedłużony na czas określony, niezbędny do wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dalsze ewentualne przedłużenie pobytu tam cudzoziemca będzie podlegało zasadom ogólnym (określonym w ust. 3 i dalszych). Zmiana w ust. 3 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisu dotyczącego maksymalnego okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców z przepisami dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie z jej art. 15 ust. 5 każde państwo członkowskie określa maksymalny okres zastosowania środka detencyjnego, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy.</p>
--	--	---

124	Art. 1 pkt 124 lit. a projektu w zakresie art. 403 ust. 2	<p>Wskazane przyczyny przedłużenia okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców są sprzeczne z art. 15 ust. 1 i 5 dyrektywy 2008/115/WE oraz art. 28 ust. 2 rozporządzenia 604/2013.</p> <p>Po pierwsze, aby dopuszczalne było przedłużenie środka detencyjnego musi on wciąż stanowić środek ostateczny, a więc zastosowanie środków łagodniejszych musi wciąż być wystarczające.</p> <p>Ponadto, aby dopuszczalne było przedłużenie okresu detencji cudzoziemca w związku z postępowaniem w przedmiocie zobowiązania do powrotu zgodnie z art. 15 ust. 1 i 5 dyrektywy 2008/115/WE wciąż musi istnieć ryzyko jego ucieczki lub musi on unikać lub utrudniać przygotowanie do powrotu lub proces wydalenia. Sam fakt niewydania decyzji przed upływem terminu dotychczasowej detencji ani przeprowadzanie czynności mających na celu umożliwienie przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu nie mogą być uznany za wystarczający do przedłużenia detencji.</p> <p>Należy również podkreślić, że zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka detencja cudzoziemca na podstawie art. 5 ust. 1 lit f EKPCz dopuszczalna jest jedynie tak długo, jak długo organy prowadzą z należytą starannością postępowanie w przedmiocie wydania decyzji o zobowiązaniu do powrotu (<i>Singh p. Republice Czeskiej, 60538/00</i>). Tym samym przesłanką niezbędną do przedłużenia okresu detencji cudzoziemca winno być wykazanie, że decyzja nie została wydana w terminie mimo braku opieszałości działania organu administracji. Jest to tym bardziej uzasadnione, że zgodnie z art. 35 § 3 k.p.a. postępowanie w przedmiocie zobowiązania do powrotu winno zakończyć się w terminie 1 miesiąca, a w sprawie szczególnie skomplikowanej w terminie 2 miesięcy. Dłuższe prowadzenie wskazanego postępowania może budzić wątpliwości co do rzetelności działania organów administracji. Odnośnie proponowanej treści art. 403 ust. 2 pkt 1 lit b oraz pkt 2 lit b ustawy o cudzoziemcach jest on niezgodny z art. 28 ust. 2 i 3 rozporządzenia 604/2013.</p> <p>Jak już zostało podniesione zatrzymanie cudzoziemca, który ma zostać przekazany do innego państwa członkowskiego musi zawsze stanowić środek ostateczny, a nadto dopuszczalne jest wyłącznie wtedy, gdy wobec cudzoziemca istnieje znaczące ryzyko ucieczki. Sam fakt niezakończenia postępowania w terminie lub fakt przeprowadzania czynności mających na celu umożliwienie przekazania</p>	Refugee.pl	<p>Projektowany art. 403 ust. 2 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów ustawy z dyrektywą 2008/115/WE. Zgodnie z art. 15 ust. 1 o ile w danej sprawie nie mogą zostać zastosowane wystarczające lecz mniej represyjne środki, państwa członkowskie mogą umieścić w ośrodku detencyjnym obywatela państwa trzeciego podlegającego procedurze powrotu tylko w celu przygotowania powrotu lub przeprowadzenia procesu wydalenia, w szczególności jeżeli istnieje ryzyko ucieczki, lub dany obywatel państwa trzeciego unika lub utrudnia przygotowania do powrotu lub proces wydalenia. Jakikolwiek środek detencyjny stosowany jest przez możliwie najkrótszy okres czasu i tylko dopóki trwają przygotowania do wydalenia oraz podlega wykonaniu z należytą starannością.</p> <p>Ustalenia z konferencji: W wyniku ponownej analizy nastąpiła zmiana brzmienia art. 403 ust.2.</p>

		<p>cudzoziemca nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do jego detencji. Co więcej, zgodnie z treścią art. 28 ust. 3 rozporządzenia 604/2013 cudzoziemiec podlegający procedurze przekazania może być zatrzymany na maksymalny okres 3 miesięcy. Wobec faktu, że postanowienie o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców zazwyczaj wydawana jest na okres 3 miesięcy przedłużenie okresu detencji wskazanej kategorii cudzoziemców zazwyczaj nie będzie dopuszczalne.</p>		
125	<p>Art. 1 pkt 124 lit. a projektu w zakresie art. 403 ust. 2a</p>	<p>Wskazany artykuł w proponowanym kształcie jest niezgodny z treścią art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE. Aby dopuszczalne było przedłużenie okresu detencji cudzoziemca zgodnie z art. 15 ust. 1 i 5 dyrektywy 2008/1115/WE w stosunku do niego musi istnieć ryzyko jego ucieczki lub musi on unikać lub utrudniać przygotowanie do powrotu lub proces wydalenia. Sam fakt, że wobec cudzoziemca wydano ostateczną decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy, odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej, uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej jest niewystarczający, aby uzasadniał przedłużenie okresu detencji cudzoziemca.</p>	Refugee.pl	<p>Zmiana w ust. 2a ma na celu doprecyzowanie przepisu umożliwiającego dalsze stosowanie środka zapobiegawczego w postaci pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców wobec cudzoziemca, któremu została wydana ostateczna decyzja o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny albo o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej. Po jej wprowadzeniu okres pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców będzie mógł zostać przedłużony na czas określony, niezbędny do wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dalsze ewentualne przedłużenie pobytu tam cudzoziemca będzie podlegało zasadom ogólnym (określonym w</p>

				ust. 3 i dalszych). Ustalenia z konferencji: W wyniku ponownej analizy nastąpiła zmiana brzmienia art. 403 ust.2.
126	Art. 1 pkt 124 lit. e projektu w zakresie art. 403 ust. 9	W art. 403 ust. 9 zmienianej ustawy o cudzoziemcach umieszczono przepis, w myśl którego ponowne umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców po upływie okresów, o których mowa w ust. 3 i 5 jest możliwe wyłącznie w przypadku gdy z okoliczności sprawy wynika, że wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stało się możliwe i jego umieszczenie tam jest niezbędne do wykonania tej decyzji. W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że dyrektywa 2008/115/WE nie przewiduje możliwości umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku po upływie wyznaczonych w niej okresów.	MSZ(UE)	Uwaga uwzględniona
127	Art. 1 pkt 124 lit. e projektu w zakresie art. 403 ust. 9 i 10	<p>Proponowany projekt wprowadza przepisy zezwalające na umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców na okres powyżej dopuszczalnych 18-stu miesięcy, w przypadku gdy z okoliczności sprawy wynika, że wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stało się możliwe i jego umieszczenie tam jest niezbędne do wykonania tej decyzji. W takim przypadku, po upływie okresów, o których mowa w ust. 3 i 5, możliwa jest dalsza detencja cudzoziemca na okres do 1 miesiąca.</p> <p>Wprowadzenie powyższego rozwiązania niezgodne jest jednak z Dyrektywą 2008/115/WE, która w art. 15 ust. 5 i 6 ustanawia maksymalny dopuszczalny okres detencji cudzoziemca na 18 miesięcy. Polski ustawodawca nie może zatem dowolnie wydłużać powyższych okresów w prawie krajowym. Warto podkreślić, że odnosząc się w wyroku <i>Kadzoev</i> do kwestii ustanowienia maksymalnych okresów pobytu cudzoziemca w ośrodku strzeżonym, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazał, że „(...) Gdyby było inaczej, to okres zastosowania środka detencyjnego w celu wydalenia mógłby być w poszczególnych przypadkach w ramach jednego państwa członkowskiego różny lub różnić się w zależności od państwa członkowskiego, ewentualnie nawet w znacznym stopniu, ze względu na odmienności lub szczególne okoliczności związane z krajowymi postępowaniami</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga uwzględniona

		sądowymi, co byłoby niezgodne z celem realizowanym przez art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy 2008/115, polegającym na zagwarantowaniu maksymalnego okresu zastosowania środków detencyjnych, wspólnego dla państw członkowskich.”		
128	Art. 1 pkt 124 lit. e projektu w zakresie art. 403 ust. 9 i 10	Proponowane uregulowania są sprzeczne z art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie ze wskazanymi tam przepisami okres detencji cudzoziemców w związku z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu do powrotu nie może łącznie przekroczyć 18 miesięcy. Dyrektywa 2008/115/WE nie przewiduje w tym zakresie żadnych wyjątków. W związku z powyższym do zadań organów wydających oraz wykonujących decyzję o zobowiązaniu do powrotu należy takie ukształtowanie postępowania oraz okresu detencji cudzoziemców, aby możliwe było wykonanie decyzji o zobowiązaniu ich do powrotu. Niedopuszczalne jest natomiast przedłużenie maksymalnych wskazanych w dyrektywie 2008/115/WE okresów detencji cudzoziemców.	Refugee.pl	Uwaga uwzględniona
129	Art. 1 pkt 125 lit. a projektu w zakresie art. 406 ust. 5 pkt 4 lit. a	W opinii Fundacji Refugee.pl proponowana zmiana doprowadzi do przerzucenia na cudzoziemca skutków wadliwego działania organów administracji. Należy wskazać, że zgodnie z art. 138 § 2 k.p.a. decyzja organu odwoławczego o uchyleniu decyzji organu I instancji w całości i przekazaniu sprawy organowi I instancji do ponownego rozpoznania może być wydana wyłącznie wtedy, gdy decyzja organu I instancji była obciążona naruszeniem przepisów postępowania, a organ nie przeprowadził postępowania dowodowego w zakresie koniecznym do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Są to więc istotne błędy proceduralne organu. Obciążenie skutkami błędnego działania organów administracji cudzoziemca poprzez niezwolnienie go z ośrodka strzeżonego w przypadku uchylenia decyzji o zobowiązaniu do powrotu stoi w sprzeczności z zasadami wzbudzania zaufania obywateli do organów władzy. Co więcej może ona prowadzić do naruszenia art. 5 ust. 1 lit f EKPCz, zgodnie z którym detencja cudzoziemca jest dopuszczalna jedynie tak długo, jak długo organy działają z odpowiednią skrupulatnością (<i>due diligence</i>). W przeciwnym wypadku detencja może zostać uznana za arbitralną (<i>Singh p. Republice Czeskiej, 60538/00</i>).	Refugee.pl	Uwaga nieuwzględniona Wydanie decyzji kasatoryjnej, zgodnie z art. 138 § 2 Kpa, tj. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji nie wyklucza ponownego wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w tym postępowaniu.
130	Art. 1 pkt 126 i	Brak jest także w uzasadnieniu projektu ustawy wskazania przyczyn odstąpienia od możliwości korzystania z internetu na stanowiskach komputerowych dostępnych w	Minister Sprawiedliw	Uwaga uwzględniona

	127 projektu w zakresie art. 415 ust. 1 pkt 11 i art. 416	obiekcie przez osoby przebywające w areszcie dla cudzoziemców (art. 1 pkt 126 i 127 projektu – projektowany art. 415 i 416 ustawy). Należy wskazać, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt I OSK 730/12 stwierdził, że osoba pozbawiona wolności i przebywająca w zakładzie karnym nie może być uznana za osobę pozbawioną systemowo dostępu do informacji publicznej poprzez pozbawienie dostępu do internetu. Podkreślenia wymaga, iż nie ma uzasadnienia dla różnicowania sytuacji cudzoziemców umieszczonych w areszcie dla cudzoziemców i innych osób pozbawionych wolności, np. osadzonych w zakładzie karnym.	ości	
131	Art. 1 pkt 126 projektu w zakresie art. 415 ust. 1 pkt 11	Fundacja Refugee.pl postuluje nieuchylenie wskazanego przepisu. Jego uchylenie może bowiem doprowadzić do ograniczenia dostępu do pomocy prawnej cudzoziemców przebywających w ośrodkach lub aresztach dla cudzoziemców. W związku z niezapewnieniem przez państwo bezpłatnej pomocy prawnej cudzoziemcom w postępowaniu w przedmiocie zobowiązania do powrotu pomoc prawna tym cudzoziemcom udzielana jest głównie przez organizacje pozarządowe. W związku z brakami finansowymi nie mają one możliwości regularnego i wystarczająco często odwiedzania ośrodków dla cudzoziemców. W konsekwencji główny sposób komunikacji cudzoziemców z prawnikami odbywa się za pośrednictwem internetu. Uchylenie przepisu gwarantującego prawo cudzoziemców do korzystania z internetu na stanowiskach komputerowych może utrudnić, jak nie uniemożliwić im dostęp do bezpłatnej pomocy prawnej.	Refugee.pl	Uwaga uwzględniona
132	Art. 1 pkt 139 projektu w zakresie art. 465 ust. 4	Proponuje się zrezygnować z nowego przepisu art. 465 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach (art. 1 pkt 139 projektu). Przepis ten jest wadliwy pod względem systemowym, ponieważ miesza dwa porządki prawne – karny i administracyjny, przesądzając, że wydanie cudzoziemcowi decyzji administracyjnej, jaką jest decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, skutkowałaby skróceniem orzeczonej kary w postępowaniu karnym. Ponadto taka konstrukcja omawianego przepisu godziłaby w konstytucyjną zasadę równości podmiotów. Oto bowiem cudzoziemiec skazany na podstawie art. 465 ust. 1 ustawy, który opłaciłby grzywnę,	RCL	Uwaga uwzględniona na podstawie propozycji MS Po art. 465 dodaje się art. 465a w brzmieniu: „465a. 1. W przypadku orzeczenia przez sąd zastępczej kary aresztu za wykroczenia, o których mowa w art. 465 ust. 1 pkt 1 i 6-9, dyrektor zakładu karnego informuje organ

		ponosiłby orzeczoną karę w całości, zaś cudzoziemiec, wobec którego orzeczono by zastępczą karę aresztu, mógłby ją odbyć tylko częściowo i to nie ze względów, które zmniejszałyby stopień jego winy, lecz na skutek wydania mu decyzji administracyjnej		<p>Straży Granicznej, który wydał cudzoziemcowi decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu o orzeczonym wymiarze kary zastępczej aresztu oraz o dacie rozpoczęcia jej wykonywania.</p> <p>2. Organ Straży Granicznej, który wydał cudzoziemcowi decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, przekazuje decyzję sądowi, który wydał orzeczenia w pierwszej instancji..</p> <p>3. Sąd, po otrzymaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, umarza postępowanie wykonawcze i wydaje nakaz zwolnienia cudzoziemca z zakładu karnego. Pozostałą do odbycia karę zastępczą uznaje się za wykonaną.”</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
133	Art. 1 pkt 139 projektu w zakresie art. 465 ust. 4	<p>Wątpliwości budzi projektowany art. 465 ust. 4 ustawy (art. 1 pkt 139 projektu) w zakresie, w jakim stanowi, iż sąd zarządzając zastępczą karę aresztu orzeka, że podlega ona wykonaniu do momentu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p> <p>Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie Sagor C-430/11 w postępowaniach o określone wykroczenia, w których orzeczona zostaje kara zastępcza aresztu, cudzoziemiec ją odbywający powinien być zwolniony z dalszego jej odbywania, w sytuacji gdy możliwe staje się wykonanie decyzji o zobowiązaniu go do powrotu.</p> <p>Z uzasadnienia do przedmiotowego projektu wynika, iż projektowany art. 465 ust. 4 ustawy ma na celu dostosowanie obowiązujących przepisów do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie Sagor C-430/11. Zauważyć</p>	Minister Sprawiedliwości	<p>Uwaga uwzględniona na podstawie propozycji MS</p> <p>Po art. 465 dodaje się art. 465a w brzmieniu:</p> <p>„465a. 1.W przypadku orzeczenia przez sąd zastępczej kary aresztu za wykroczenia, o których mowa w art. 465 ust. 1 pkt 1 i 6-9, dyrektor zakładu karnego informuje organ Straży Granicznej, który wydał cudzoziemcowi decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do</p>

	<p>jednak należy, iż przepis ten – z uwagi na jego ogólny charakter – może powodować trudności w jego stosowaniu.</p> <p>Należy wskazać, iż projektowany art. 465 ust. 4 ustawy nie uwzględnia – jak się wydaje – przepisu art. 27 § 1 Kodeksu wykroczeń, w myśl którego od zastępczej kary aresztu sprawca może być uwolniony w każdym czasie przez wpłacenie kwoty pieniężnej przypadającej jeszcze do uiszczenia. Tym samym proponowany przepis, zgodnie z którym zastępcza kara aresztu podlega wykonaniu do momentu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest nie tylko nieprecyzyjny, ale też niespójny z przywołanym wyżej przepisem art. 27 § 1 Kodeksu wykroczeń.</p> <p>Ponadto należy zauważyć, iż projektowany przepis dopuszcza możliwość zakończenia wykonywania kary w innym momencie niż zwolnienie osoby pozbawionej wolności z jednostki penitencjarnej, skoro ma ono nastąpić z chwilą wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu, co przecież nie jest równoznaczne z momentem opuszczenia przez osadzonego terenu jednostki penitencjarnej. Takie rozwiązanie wydaje się być sprzeczne z regulacjami zawartymi w Kodeksie karnym wykonawczym (art. 69 w zw. z art. 242 § 3 k.k.w.), zgodnie z którymi zastępczą karę aresztu, tak jak i inne kary skutkujące pozbawieniem wolności, wykonuje się w zakładzie karnym (przyjmując, iż moment zakończenia wykonywania tej kary następuje już po zwolnieniu z jednostki penitencjarnej).</p> <p>Wskazać również należy, iż projektowany art. 465 ust. 4 ustawy zakłada, że zakończenie wykonywania zastępczej kary aresztu w jednostce, czyli zwolnienie osoby pozbawionej wolności z tej jednostki, następuje z chwilą przystąpienia przez Straż Graniczną do wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu (w tym przybycia do jednostki penitencjarnej). Nie uwzględnia tym samym sytuacji, gdy wobec osadzonego cudzoziemca zostanie wprowadzona do wykonania (w jednostce penitencjarnej) kolejna kara skutkująca pozbawieniem wolności orzeczonej w innej sprawie. Ponadto projektowane rozwiązanie pomija także praktyczny aspekt realizacji czynności związanych ze zwolnieniem, które wymagają zrealizowania określonych procedur (zatem trwają pewien czas), a także obowiązujące regulacje, które – poza przypadkami, gdy do zwolnienia dochodzi w związku z odbyciem kary w całości albo uiszczeniem grzywny w jednostce penitencjarnej (pozostaje jeszcze do uiszczenia) – stanowią, iż zwolnienie następuje po otrzymaniu właściwych dokumentów skutkujących zakończeniem wykonywania orzeczenia, tj. w dniu ich</p>	<p>powrotu o orzeczonym wymiarze kary zastępczej aresztu oraz o dacie rozpoczęcia jej wykonywania.</p> <p>2. Organ Straży Granicznej, który wydał cudzoziemcowi decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, przekazuje decyzję sądowi, który wydał orzeczenia w pierwszej instancji..</p> <p>3. Sad, po otrzymaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, umarza postępowanie wykonawcze i wydaje nakaz zwolnienia cudzoziemca z zakładu karnego. Pozostałą do odbycia karę zastępczą uznaje się za wykonaną.”</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
--	---	---

		wpływu albo w innym późniejszym dniu wskazanym w tych dokumentach przekazanych przez uprawniony organ (vide m.in.: § 120 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 2015 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawienie wolności oraz dokumentowania tych czynności (Dz. U. poz. 927, z późn. zm.).		
134	Art. 3 pkt 1 i 11 projektu w zakresie art. 37a i art. 89cb ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony	<p>Zmianę uznać należy za oczywiście potrzebną i zasadną, konieczne jest jednak wprowadzenie obowiązku transportu do ośrodka recepcyjnego wszystkich cudzoziemców, którzy a) złożyli wniosek o udzielenie im ochrony międzynarodowej (tj. zmiana art. 30 ust. 1 pkt 8), b) złożyli oświadczenie o którym mowa w art. 40 ust. 6 (tj. zmiana proponowanego art. 37a), a także tych, którzy c) zostali zwolnieni ze Strzeżonego Ośrodka dla Cudzoziemców lub Aresztu dla Cudzoziemców (zmiana art. 89cb). Rozszerzenie katalogu cudzoziemców uprawnionych do pomocy w zakresie transportu do ośrodka recepcyjnego uzasadnione jest tym, iż są to w większości przypadków osoby, które nie posiadają środków finansowych na pokrycie kosztów dojazdu do ośrodka we własnym zakresie, nie władają językiem zrozumiałym w Polsce i nie potrafią się poruszać w polskiej rzeczywistości, w związku z czym dostanie się przez nich do ośrodka recepcyjnego (w Podkowie Leśnej - Dębaku czy też w Białej Podlaskiej) stanowi bardzo duże wyzwanie, a czasami jest wręcz niemożliwe.</p> <p>Wprowadzenie proponowanej przez nas zmiany jest tym bardziej zasadne, że art. 86fa ust. 2 przewiduje już, że transport do ośrodka recepcyjnego jest zapewniany przez Straż Graniczną wszystkim cudzoziemcom, którzy zostali przesiedleni lub relokowani i złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, a tym samym nie tylko grupom wrażliwym.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Katalog cudzoziemców określony w projektowanym art. 37a i art. 89cb obejmuje cudzoziemców, którym zapewnienie transportu do ośrodka recepcyjnego należy uznać za zasadne. Brak uzasadnienia rozszerzenia tego katalogu na wszystkich cudzoziemców, którzy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.
135	Art. 3 pkt 2 lit. c projektu w zakresie	W art. 3 projektu wprowadza się zmiany polegające m.in. na uchyleniu ust. 6 w art. 61 <i>ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</i> , stanowiący m.in. o tym, że organ Straży Granicznej, który przyjął wniosek o udzielenie małoletniemu bez opieki ochrony międzynarodowej, występuje niezwłocznie do sądu opiekuńczego właściwego ze	Minister Finansów	Uwaga uwzględniona

	art. 61 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony	względu na miejsce pobytu małoletniego bez opieki z wnioskiem o umieszczenie go w pieczy zastępczej. W tej sytuacji należy również uwzględnić zmianę ust. 8 tego artykułu, który odwołuje się do ww. przepisu.		
136	Art. 3 pkt 7 lit. b projektu w zakresie art. 82c ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony	Dodatkowo pragniemy zwrócić uwagę na proponowaną nowelizację art. 82c pkt b ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Nieuzasadnione wydaje nam się całkowite wykluczenie organizacji międzynarodowych.	Międzynarodowa Organizacja do Spraw Migracji IOM	Uwaga nieuwzględniona Projektowany przepis nie wprowadza zmian merytorycznych dot. podmiotu prowadzącego naukę języka polskiego czy przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013. Projektowana zmiana dotyczy wyłącznie zmiany podmiotu, który może zlecić przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013. Zmiana wynika z przejęcia kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez Komendanta Głównego Straży Granicznej.
137	Art. 3 pkt 11 projektu w	W związku z koniecznością uwzględnienia szczególnej sytuacji osób wymagających szczególnej troski i zapewnienia im niezbędnej pomocy (art. 21 i art. 22 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania	Refugee.pl	Uwaga nieuwzględniona Katalog cudzoziemców określony w projektowanym art. 89cb obejmuje cudzoziemców, którym

	zakresie art. 89cb ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony	wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową), Fundacja Refugee.pl proponuje zagwarantowanie transportu do ośrodka recepcyjnego, oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienie podczas tego transportu, wszystkim cudzoziemcom wymagającym szczególnego traktowania zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Należy wskazać, że oprócz kategorii cudzoziemców wymienionych w art. 89cb również cudzoziemcy obłożnie chorzy czy też z zaburzeniami psychicznymi mogą wymagać pomocy w dotarciu do ośrodka recepcyjnego.		zapewnienie transportu do ośrodka recepcyjnego należy uznać za zasadny. Brak uzasadnienia rozszerzenia tego katalogu na wszystkich cudzoziemców, którzy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.
138	Art. 4 projektu – w zakresie zmian w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	W art. 4 projektu wprowadza się zmiany <i>ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy</i> , polegające m.in. na rozszerzeniu stosowania tej ustawy do cudzoziemców, którzy uzyskują zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, gdy celem ich pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy, a posiadane przez tych cudzoziemców kwalifikacje zawodowe, wymagane do wykonywania tej pracy, są pożądane dla polskiej gospodarki. Z treści ust. 5 w art. 1 ww. ustawy wynika, iż na zasadach określonych w ustawie ww. osobom mogą przysługiwać zasiłki, o których mowa w rozdziale 15 (reguluje kwestie dotyczące świadczeń dla bezrobotnych). Szerszego uzasadnienia wymaga ta zmiana, w tym wskazania liczby cudzoziemców których dotyczy ww. kwestia. Dodatkowo, w OSR do projektu należy oszacować ewentualne skutki finansowe wynikające z ww. regulacji dla Funduszu Pracy, tj. z możliwości wypłaty świadczeń dla bezrobotnych dla ww. cudzoziemców.	Minister Finansów	Zmiana w art. 1 ust. 3 w pkt 2 lit. ha ma charakter redakcyjno-dostosowawczy, polegający na wyraźnym wyodrębnieniu nowej podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, tj. art. 114 ust.1a, z dotychczas stosowanej wobec tych cudzoziemców podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 114 ust. 1. W związku z powyższym zmiana przepisu nie oznacza przyznania nowej kategorii cudzoziemców świadczeń, o których mowa w tej ustawie, do których obecnie nie byłiby uprawnieni. Ustalenia z konferencji: uzasadnienie i OSR zostaną uzupełnione
139	Art. 5 projektu	W art. 5 projektu zaproponowano zmianę w <i>ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej</i> , która ma zapewnić pobieranie opłaty skarbowej od udzielanych	Minister Finansów	Zmiana w załączniku do ustawy w części III ust. 2b w kolumnie 2,

	<p>w zakresie zmian w ustawie o opłacie skarbowej</p>	<p>zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zezwoleń na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, a także zezwoleń na pobyt czasowy i pracę dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki. W uzasadnieniu i Ocenie Skutków Regulacji dodatkowego wyjaśnienia wymaga, czy powyższa zmiana będzie miała wpływ na budżety jednostek samorządu terytorialnego.</p>		<p>polegająca na wymienieniu w tym przepisie art. 114 ust. 1a ma charakter redakcyjno-dostosowawczy, polegający na wyraźnym wyodrębnieniu nowej podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, tj. art. 114 ust.1a, z dotychczas stosowanej wobec tych cudzoziemców podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 114 ust. 1.</p> <p>W związku z powyższym zmiana przepisu w tym zakresie nie powinna mieć wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego. Wymienienie w tym przepisie zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139n ust. 1 może oznaczać wzrost dochodów budżetów jednostek samorządu terytorialnego, natomiast trudno oszacować liczbę cudzoziemców, którzy będą ubiegać się o powyższe nowe rodzaje zezwoleń na pobyt czasowy.</p> <p>Uzasadnienie i OSR zostaną w tym zakresie uzupełnione.</p>
140	<p>Art. 7 projektu w zakresie zmian w ustawie o wspieraniu</p>	<p>Proponuje się wyjaśnić <i>ratio legis</i> zmian przepisów art. 5 ust. 3 ustawy oraz art. 42 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (art. 7 projektu). Proponowane nowe brzmienie pierwszego z wymienionych przepisów zmienia sens i zakres regulacji – przepis ten określa, <u>kogo można objąć pieczą zastępczą</u> i obecnie jest to „<i>małoletni cudzoziemiec</i>”, zaś po zmianie będzie to każdy „<i>cudzoziemiec</i>”. Z uzasadnienia projektu wynika</p>	RCL	<p>Projektowane regulacje nie zakładają rozszerzenia zakresu podmiotowego o każdego cudzoziemca posiadającego legalny pobyt na terytorium RP, lecz o bardzo szczególną kategorię osób. W zaproponowanych zmianach</p>

	<p>u rodziny i systemie pieczy zastępczej</p>	<p>natomiast, że proponowana zmiana ma na celu określenie, <u>kto może pełnić funkcję rodziny zastępczej</u>. Zmiana dotyczy zatem zakresu podmiotowego i istnieje wątpliwość, czy faktycznie spowoduje ona osiągnięcie wskazanego w uzasadnieniu celu. Uzasadnienie projektu, w odniesieniu do celu zmiany drugiego spośród wymienionych na wstępie przepisów, odnosi się jedynie do pełnienia funkcji rodziny zastępczej, mimo że przepis ten (zarówno w obecnej, jak i proponowanej wersji) ma szerszy zakres – dotyczy bowiem także prowadzenia rodzinnego domu dziecka. Kwestia ta wymaga dodatkowego wyjaśnienia w uzasadnieniu</p>	<p>wskazane jest, że dotyczy to wyłącznie krewnych w linii prostej drugiego stopnia (tj. rodzeństwa) oraz krewnych w linii bocznej drugiego lub trzeciego stopnia (tj. rodzeństwa lub rodziców ojca/matki). Celem zmian jest umożliwienie ustanowienia rodziną zastępczą bliskiego krewnego towarzyszącego małoletniemu cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium RP bez swojego ustawowego opiekuna. Obecnie nie jest to możliwe – kuratorem jest ustanawiana osoba wskazana przez sąd, czyli osoba de facto obca dziecku. Ponadto zgodnie z aktualnymi przepisami nie ma możliwości wnioskowania o ustanowienie pieczy zastępczej niezwłocznie po znalezieniu się małoletniego w dyspozycji organu SG, lecz dopiero po ustanowieniu wobec niego przedstawiciela do reprezentowania go w postępowaniu o udzielenie ochrony międzynarodowej i po przyjęciu od takiego przedstawiciela w imieniu małoletniego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – trwa to zazwyczaj kilka dni. W tym czasie małoletni przebywa odseparowany od swojego bliskiego krewnego. Dopiero po upływie kilku dni,</p>
--	--	---	---

			<p>niezbędnych do zakończenia niezbędnych procedur, może nastąpić połączenie rodziny i umieszczenie małoletniego dziecka w ośrodku recepcyjnym, do którego wcześniej jest kierowany członek jego rodziny.</p> <p>W celu osiągnięcia zamierzonego rezultatu niezbędne jest nie tylko wprowadzenie zmian w ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale również w ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Zaproponowane zmiany umożliwiają pełnienie funkcji rodziny zastępczej cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium RP na podstawie tytułu pobytowego innego niż określony w art. 5 ust. 1 pkt. 3-4 ustawy (stąd również wskazanie, że pobyt cudzoziemca musi być legalny), ponieważ w opisanej sytuacji cudzoziemcy przebywają na podstawie dokumentu wydawanego przez organy Straży Granicznej pod nazwą „tymczasowy dokument tożsamości cudzoziemca”.</p> <p>Należy jeszcze raz podkreślić, że proponowane zmiany wynikają z dostrzeżonych w praktyce wątpliwości w zakresie właściwego zabezpieczenia interesów małoletniego dziecka</p>
--	--	--	---

				<p>przebywającego w Polsce bez ustawowego opiekuna, lecz pod opieką członka bliskiej rodziny, a deklarującego zamiar ubiegania się o udzielenie ochrony międzynarodowej. Faktyczna opieka, roztaczana w takiej sytuacji nad małoletnim, powinna znajdować usankcjonowanie w prawie.</p> <p>W wyniku ponownej analizy nastąpiła modyfikacja zmian przewidzianych w ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej</p>
140a	Art. 7 projektu w zakresie zmian w ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	<p>Dodatkowo, należy wskazać, iż w projekcie ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw niezrozumiałe są zmiany w zakresie rozszerzenia katalogu podmiotowego osób, które mogą być rodziną zastępczą – tak w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r. poz. 680, z późn. zm.), jak i przede wszystkim w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 575). Projektowane regulacje zakładają rozszerzenie zakresu podmiotowego o każdego cudzoziemca posiadającego legalny pobyt na terytorium RP. Propozycja tak poważnej ingerencji w funkcjonowanie rodzicielstwa zastępczego w Polsce nie była w żaden sposób konsultowana z MRPiPS. Projektodawca w uzasadnieniu do projektowanej ustawy nie wskazał żadnej konieczności wprowadzenia takiego rozszerzenia. Niejasne jest, co oznacza, że pobyt na terytorium RP ma być legalny.</p>	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej	<p>Odnosnie negatywnego stanowiska MRPiPS dotyczącego zaproponowanych zmian w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r. poz. 680, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 575), polegających na rozszerzeniu katalogu osób, które mogą zostać ustanowione rodziną zastępczą, należy ponownie podkreślić, że zmiany te są zasadne i niezwykle</p>

	<p>Co więcej projektodawca nawet nie wprowadza wymogu zamieszkiwania na terytorium RP kandydatów do pełnienia funkcji rodziny zastępczej będących cudzoziemcami (co jest wymagane np. od obywateli polskich). Nie wiadomo, w jaki sposób taki cudzoziemiec ma być weryfikowany pod kątem prawidłowego zapewnienia dzieciom pieczy zastępczej. Projektowana zmiana jest niecelowa, może być bardzo szkodliwa z punktu widzenia dobra dziecka, w efekcie czego należy ją wykreślić z projektowanej ustawy. Jednocześnie należy wskazać, że obecnie w MRPiPS trwają prace nad przeglądem przepisów z zakresu pieczy zastępczej nad dzieckiem. W trakcie tych prac wzięta zostanie również pod uwagę możliwość rozszerzenia katalogu osób, które mogą być rodziną zastępczą na niektórych cudzoziemców. Niemniej konieczna jest w tym zakresie dokładna analiza katalogu podmiotowego osób, którym państwo może powierzyć opiekę nad dziećmi, tak aby właściwie zabezpieczyć ich dobro.</p>	<p>istotne z punktu widzenia dobra dziecka. Przy obecnych rozwiązaniach prawnych dziecko może być narażone na dodatkowy stres wynikający z rozdzielenia go z towarzyszącym mu członkiem bliskiej rodziny. Projektowane regulacje nie zakładają rozszerzenia zakresu podmiotowego o każdego cudzoziemca posiadającego legalny pobyt na terytorium RP, lecz o bardzo szczególną kategorię osób. W zaproponowanych zmianach wskazane jest, że dotyczy to wyłącznie krewnych w linii prostej drugiego stopnia (tj. rodzeństwa) oraz krewnych w linii bocznej drugiego lub trzeciego stopnia (tj. rodzeństwa lub rodziców ojca/matki). Celem zmian jest umożliwienie ustanowienia rodziną zastępczą bliskiego krewnego towarzyszącego małoletniemu cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium RP bez swojego ustawowego opiekuna. Obecnie nie jest to możliwe – kuratorem jest ustanawiana osoba wskazana przez sąd, czyli osoba de facto obca dziecku. Ponadto zgodnie z aktualnymi przepisami nie ma możliwości wnioskowania o ustanowienie pieczy zastępczej niezwłocznie po</p>
--	---	--

			<p>znalezieniu się małoletniego w dyspozycji organu SG, lecz dopiero po ustanowieniu wobec niego przedstawiciela do reprezentowania go w postępowaniu o udzielenie ochrony międzynarodowej i po przyjęciu od takiego przedstawiciela w imieniu małoletniego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – trwa to zazwyczaj kilka dni. W tym czasie małoletni przebywa odseparowany od swojego bliskiego krewnego. Dopiero po upływie kilku dni, niezbędnych do zakończenia niezbędnych procedur, może nastąpić połączenie rodziny i umieszczenie małoletniego dziecka w ośrodku recepcyjnym, do którego wcześniej jest kierowany członek jego rodziny.</p> <p>W celu osiągnięcia zamierzonego rezultatu niezbędne jest nie tylko wprowadzenie zmian w ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale również w ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Zaproponowane zmiany umożliwiają pełnienie funkcji rodziny zastępczej cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium RP na podstawie tytułu pobytowego innego niż określony w art. 5 ust. 1 pkt. 3-4 ustawy (stąd</p>
--	--	--	--

			<p>również wskazanie, że pobyt cudzoziemca musi być legalny), ponieważ w opisanej sytuacji cudzoziemcy przebywają na podstawie dokumentu wydawanego przez organy Straży Granicznej pod nazwą „tymczasowy dokument tożsamości cudzoziemca”.</p> <p>Należy jeszcze raz podkreślić, że proponowane zmiany wynikają z dostrzeżonych w praktyce wątpliwości w zakresie właściwego zabezpieczania interesów małoletniego dziecka przebywającego w Polsce bez ustawowego opiekuna, lecz pod opieką członka bliskiej rodziny, a deklarującego zamiar ubiegania się o udzielenie ochrony międzynarodowej. Faktyczna opieka, roztaczana w takiej sytuacji nad małoletnim, powinna znajdować usankcjonowanie w prawie.</p> <p>Proponowane zmiany mają wpływ na organizacyjny aspekt sprawowania pieczy zastępczej nad małoletnimi, bowiem przepisy ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej skupiają się jedynie na tym aspekcie sprawowania pieczy.</p> <p>Materialnoprawne podstawy umieszczenia dziecka w pieczy</p>
--	--	--	--

				<p>zastępczej i doboru właściwej formy pieczy zgodnie z klauzulą dobra dziecka, zostały zawarte w art. 100 oraz 109-111 ustawy kodeks rodzinny i opiekuńczy, dotyczących ingerencji sądowej w sprawowanie władzy rodzicielskiej, oraz w art. 112¹ i następane ww. ustawy, regulujących pieczę zastępczą. Zauważyć należy, że przepisy ustawy kodeks rodzinny i opiekuńczy, a nie ustawy o wspieraniu rodziny i systemu pieczy zastępczej, zawierają adresowane do sądu konkretne wskazówki dotyczące wyboru właściwych warunków życiowych dziecka, a połączone z przyznaniem sądowi znacznej swobody decyzyjnej w ich wyborze (art. 112⁵ § 2 i art. 112⁷ § 1 k.r.o.), wskazują jednoznacznie, że obowiązkiem sądu jest całościowe, kazuistyczne zbadanie potrzeb dziecka i dostosowanie do nich nie tylko formy pieczy zastępczej, ale także osób, które będą tę pieczę wykonywać (Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2014r. Sygn. akt III CZP 65/14). Podkreślenia wymaga, że to sąd opiekuńczy jest instytucją, która stoi na straży dobra dziecka i ten sąd jest właściwy do doboru odpowiedniej osoby do pełnienia funkcji rodziny</p>
--	--	--	--	--

			<p>zastępczej. W tym kontekście nieuzasadnione wydaje się więc ustawowe wyłączenie cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej z katalogu podmiotów, spośród których sąd może dokonać wyboru osoby odpowiedniej do pełnienia funkcji rodziny zastępczej dla małoletniego bez opieki. Obecne brzmienie przepisów ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej bezpodstawnie ogranicza swobodę decyzyjną sądu w zakresie doboru osób, które potencjalnie mogą pełnić ww. funkcję. Wobec powyższego wątpliwości Ministerstwa Pracy, Rodziny i Polityki Społecznej w zakresie negatywnego wpływu proponowanych zmian na dobro dzieci oraz weryfikację prawidłowości wykonywania przez cudzoziemców funkcji rodziny zastępczej pozostają nieuzasadnione. Zmiany organizacyjnych aspektów sprawowania pieczy zastępczej nie mają bowiem wpływu na decyzję sądu w doborze odpowiedniej osoby do pełnienia funkcji rodziny zastępczej dla małoletnich dzieci.</p>
--	--	--	--

				Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte
141	Art. 11-13 projektu	<p>Brak jest zasadności do proponowania w projekcie trzech oddzielnych maksymalnych limitów wydatków odpowiednio dla: Szefa UdSC, Komendanta Głównego Straży Granicznej oraz wojewodów. Należy zauważyć, że określenie jednego limitu wydatków dla wszystkich zadań, o których mowa w ustawie oraz wyznaczenie jednego organ monitorującego, zapewni większą elastyczność w zakresie zarządzania tymi wydatkami oraz zastosowania mechanizmów korygujących w sytuacji zagrożenia bądź przekroczenia maksymalnego limitu.</p> <p>Ponadto nie jest jasne, w jaki sposób miałyby być monitorowany limit wydatków określony dla wojewodów przez każdego z nich oddzielnie oraz wdrażane mechanizmy korygujące, w sytuacji kiedy projekt ustawy przewiduje tylko jeden wspólny limit dla wszystkich wojewodów. W obecnym kształcie przepisu, żaden z wojewodów nie będzie znał wysokości określonego dla niego limitu, co spowoduje trudności w realizacji zadań oraz w monitorowaniu limitu wydatków.</p>	Minister Finansów	<p>Projektodawca zaproponował ustalenie dwóch odrębnych limitów wydatków. Jeden dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców i Komendanta Głównego Straży Granicznej, drugi dla wojewodów, z uwagi na to, że organem nadzorującym w tym zakresie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców i Komendanta Głównego Straży Granicznej jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, a organem nadzorującym w tym zakresie wojewodów jest minister właściwy do spraw administracji publicznej.</p> <p>Ustalenia z konferencji: do rozstrzygnięcia przez Komisję Prawniczą</p>
142	Art. 11-13 projektu	<p>zaproponowane w projekcie mechanizmy korygujące są zbyt ogólne. Mechanizmy powinny określać konkretny wydatek, który zostanie ograniczony oraz wskazywać wysokość kwoty, która zostanie ograniczona.</p> <p>Ponadto należałoby w projekcie doprecyzować kwestię częstotliwości monitorowania wykorzystania limitu wydatków, aby szybciej reagować w sytuacji ewentualnego zagrożenia jego przekroczenia. Przykładowo jak to zostało zaproponowane w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych w art. 64 ust. 2. Zgodnie z ww. przepisem, Szef ABW nadzoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego kwartału, a w</p>	Minister Finansów	<p>Przepisy określające regułę wydatkową zostały zmodyfikowane przy uwzględnieniu sugestii Ministra Finansów. Projektodawca wykorzystał w tym celu funkcjonujące już w polskim porządku prawnym rozwiązania, chociażby regulacje zawarte w przywołanej przez Ministra Finansów ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych. W odniesieniu do kosztów związanych</p>

		przypadku IV kwartału – według stanu na dzień 20 listopada danego roku.		<p>ze zwiększeniem zatrudnienia w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców i w urzędach wojewódzkich należy zauważyć, że ewentualne przekroczenie limitów wydatków w tym zakresie może nastąpić tylko i wyłącznie w przypadku nagłego napływu cudzoziemców, zwiększonej drastycznie ilości składanych wniosków o udzielenie zezwoleń pobytowych i wynikającej stąd zwiększonej liczby składanych odwołań. W takiej sytuacji nie może zostać zastosowany mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu zatrudnienia lub obniżeniu wynagrodzeń, ponieważ właśnie do załatwienia tych spraw w terminach określonych przez KPA niezbędne będzie zapewnienie odpowiedniej ilości personelu w tych urzędach.</p> <p>W przypadku braku akceptacji zaproponowanych rozwiązań projektodawca proponuje pozostawienie rozstrzygnięcia tej kwestii Komisji Prawniczej.</p> <p>Ustalenia z konferencji: do rozstrzygnięcia przez Komisję Prawniczą</p>
143	Art. 11-13 projektu	Odnosząc się do przepisów projektu określających maksymalne limity wydatków będących skutkiem finansowym projektowanej ustawy (art. 11-13 projektu)	RCL	Wyjaśnienia jak w pkt 142. Ponadto należy wyjaśnić, że limitowanie świadczeń z zakresu pomocy

		<p>doprecyzowania wymagają regulacje wykonujące dyspozycję art. 50 ust. 4 ustawy o finansach publicznych (art. 11 ust. 2 oraz art. 13 ust. 2 projektu), bowiem nie wskazują one, jakich kosztów (realizacji zadań publicznych przewidzianych ustawą) mają dotyczyć wskazywane „zmiany”, ani w jaki sposób mają one nastąpić. Regulacje te nie pozwalają na ocenę możliwości zastosowania takiej zmiany kosztów jako mechanizmu korygującego (opartego - ze swej istoty - na pewnej automatyczności działania). Co najmniej wyjaśnienia w uzasadnieniu wymaga również to, w jaki sposób będzie wdrażany mechanizm korygujący, o którym mowa w art. 12 ust. 2 pkt 1 projektu, tj. „<i>limitowanie liczby udzielonych świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej</i>”. Zastosowanie takiego mechanizmu korygującego wiązałoby się bowiem, jak się wydaje, bezpośrednio z ingerencją w uprawnienia przyznane ustawą. Przepisy projektu nie zawierają natomiast żadnych regulacji określających zasady takiego limitowania liczby świadczeń w ramach mechanizmu korygującego (przykładem takich regulacji mogą być przepisy art. 19 ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. <i>o zalegalizowaniu pobytu niektórych cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy o cudzoziemcach</i> (Dz. U. poz. 1133, z późn. zm.). Wreszcie należy podkreślić, że koncepcja „zmiany” wysokości kosztów realizacji jakichkolwiek przedsięwzięć przewidzianych przepisami projektowanej ustawy budzi wątpliwości z racji tego, że koszty rynkowe tych świadczeń są względnie stałe i nie wydaje się możliwym realizowanie tych przedsięwzięć w przewidzianym w ustawie zakresie przy jednoczesnym obniżeniu ich kosztów</p>		<p>socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie polegało na zmniejszeniu ilości świadczeń np. zmniejszenie ilości konsultacji psychologicznych z 1 godz. tygodniowo na 45 min tygodniowo. W pozostałym zakresie szersze wyjaśnienia zostaną przedstawione podczas konferencji uzgodnieniowej.</p> <p>Ustalenia z konferencji: do rozstrzygnięcia przez Komisję Prawniczą</p>
144	Art. 11-13 projektu	<p>Ponadto zwracam uwagę, że określone w treści ustawy maksymalne limity wydatków nie oznaczają automatycznego zwiększania budżetu danego dysponenta o te kwoty, w ramach ogólnej kwoty wydatków budżetu państwa, a mają przede</p>	Minister Finansów	<p>Uwaga ma charakter informacyjny</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>

		wszystkim na celu działanie wspomagające ograniczenie wzrostu wydatków. Wydatki dysponentów w dalszym ciągu są i będą planowane zgodnie z przyjętymi przez Radę Ministrów założeniami do projektu budżetu państwa na dany rok budżetowy, oraz jak wskazano powyżej, z wykorzystaniem SRW.		
145	Art. 14 projektu	Zwraca się uwagę, że 14-dniowa <i>vacatio legis</i> , określona w przepisie art. 14 projektu wydaje się być zbyt krótka w stosunku do regulacji o tak dużym zakresie i o tak istotnych skutkach prawnych. Postuluje się w związku z tym wprowadzenie przynajmniej 30-dniowej <i>vacatio legis</i> . Ponadto uzasadnienie projektu należy rozszerzyć o wyjaśnienie dotyczące zróżnicowania wejścia w życie poszczególnych projektowanych przepisów – takie wyjaśnienie znalazło się w uzasadnieniu jedynie w odniesieniu do <u>części</u> przepisów, które mają wejść w życie w innym terminie, niż pozostałe przepisy projektowanej ustawy.	RCL	Vacatio legis zostało wydłużone do 30 dni. Uzasadnienie projektu zostanie uzupełnione w tym zakresie.
UWAGI O CHARAKTERZE OGÓLNYM I DODATKOWE PROPOZYCJE				
146.		Ze względu na wielowątkowość, złożoność i dyskusyjność przedłożonego projektu, jak również na fakt, że tylko część proponowanych w nim rozwiązań powinna być przyjęta do krajowego porządku prawnego przed 29 listopada 2016 r., należy rozważyć celowość zawężenia projektowanej regulacji do „elementów” rzeczywiście niezbędnych; inne zaś uczynić przedmiotem odrębnej, kompleksowej ustawy, która może być przyjęta później, bez „presji czasu”. Dotyczy to, w szczególności, wprowadzenia do projektu nowych różnicujących określeń np. typu: „państwa stosujące w pełni dorobek Schengen” oraz „państwa nie stosujące w pełni dorobku Schengen”. Brak stosownych wyjaśnień bezpośrednio w ustawie sprawia, że zawarta w art. 3 pkt 11 obowiązującej ustawy o cudzoziemcach definicja państw obszaru Schengen okazuje się niewystarczająca. W z związku z tym należałoby rozważyć potrzebę wprowadzenia dalszych uściśleń terminologicznych. Mając na uwadze doniosłe konsekwencje wpisu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen dla celów odmowy wjazdu, wyjaśniona powinna zostać również ta kategoria pojęciowa np. przez nawiązanie do definicji zawartej w art. 2 pkt 15 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale	Sąd Najwyższy	Uwagi częściowo uwzględnione Zdecydowano się na rozdzielenie do odrębnej nowelizacji przepisów nie mających na celu wdrożenia do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2014/66/UE, w zakresie nowej właściwości organów administracji publicznej i trybu procedowania w związku z: <ul style="list-style-type: none"> • pomocą w dobrowolnym powrocie cudzoziemców, • przekazaniem do innego państwa członkowskiego na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia

		<p>Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1203 ze zm.).</p>	<p>kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 31),</p> <ul style="list-style-type: none"> • pomocą związaną z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013. <p>W art. 25 ust. 1a odniesienie do państwa niestosującego w pełni dorobku Schengen zostało zastąpione odniesieniem do państwa niebędącego państwem obszaru Schengen, zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 11 ustawy o cudzoziemcach.</p> <p>W art. 3 pkt 17a ustawy o</p>
--	--	--	---

				cudzoziemcach wprowadzono definicję „Systemu Informacyjnego Schengen”.
147.		W tabeli zbieżności nie wskazano przepisu wdrażającego art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.	MSZ(UE)	Uwaga uwzględniona Tabela zbieżności zostanie uzupełniona. Uzupełniono także definicję pracodawcy macierzystego w art. 1 pkt 2 lit. b projektu.
148.		Art. 3 lit. a) dyrektywy 2014/66/UE definiuje pojęcie obywatela państwa trzeciego; w tabeli zbieżności brak definicji tego pojęcia; nie poczyniono także odpowiedniego odniesienia, że w tym kontekście ustawa posługuje się pojęciem „cudzoziemiec” i nie wyjaśniono, jak ono jest rozumiane.	MSZ(UE)	Uwaga uwzględniona. Tabela zbieżności zostanie uzupełniona.
149.		W tabeli zbieżności wskazano, że przepis art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE nie wymaga implementacji, przepis ten określa jednak ważną normę kolizyjną; przewiduje bowiem w szczególności, że dyrektywę 2014/66/UE stosuje się bez uszczerbku dla korzystniejszych przepisów zawartych w prawie Unii. Oznacza to między innymi, że w przypadku ewentualnej sprzeczności między dyrektywą 2014/66/UE a inną dyrektywą zawierającą przepisy korzystniejsze, zastosowanie znajdzie ta ostatnia. Zasadne jest wskazanie w tabeli zbieżności, w jaki sposób norma ta będzie realizowana w porządku krajowym.	MSZ(UE)	W naszej ocenie przepis dyrektywy jest typowym przepisem zamieszczanym w dyrektywach migracyjnych na wypadek, gdyby jakieś przepisy prawa UE lub obowiązujące umowy międzynarodowe regulowały kwestie uregulowane w dyrektywie w sposób bardziej korzystny i nie wymaga wyraźnej transpozycji. Wszystkie dyrektywy migracyjne przewidują ich stosowanie bez uszczerbku dla korzystniejszych przepisów wynikających z obowiązujących umów międzynarodowych. Uwzględnianie przy tym również prawa UE przewidują natomiast dyrektywa Rady

				<p>2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim. W razie wystąpienia takiej sytuacji cudzoziemiec będzie mógł skorzystać z korzystniejszych regulacji prawa UE lub danej umowy międzynarodowej.</p> <p>Tabela zbieżności zostanie uzupełniona o wyjaśnienie.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
150.		Art. 5 ust. 7 dyrektywy 2014/66/UE przewiduje, że wszelkie zmiany wprowadzane w czasie trwania procedury ubiegania się o zezwolenie, które wpływają na kryteria przyjęcia określone w tym artykule, są zgłaszane przez wnioskodawcę właściwym organom danego państwa członkowskiego. Jest to	MSZ(UE)	<p>Dyrektywa wiąże co do celów nie środków.</p> <p>Z powodu braku sankcji przewidzianej przez obowiązujące przepisy za brak</p>

		<p>przepis zmierzający do zapewnienia, by na wnioskodawcę został nałożony obowiązek zgłaszania wszelkich takich zmian organom państwa członkowskiego. Wskazany w tabeli zbieżności art. 7 kpa, który nakłada obowiązki na organy państwa („w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli) nie stanowi odpowiedniej transpozycji przepisu art. 5 ust. 7 dyrektywy.</p>	<p>zgłoszenia przez wnioskodawcę zmian, które wpływają na kryteria przyjęcia, w trakcie trwania procedury udzielenia zezwolenia, oraz trudności w określeniu takiej sankcji, zdecydowano się poprzestać na regulacji art. 7 kpa.</p> <p>W orzecznictwie sądów administracyjnych zauważa się, że organ jest wprawdzie zobowiązany do wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, jednakże strona nie jest zwolniona od lojalnego współdziałania w wyjaśnianiu okoliczności faktycznych. Powinna ona bowiem przedstawić wszystkie informacje niezbędne do ustalenia stanu faktycznego sprawy, jak również udostępnić dowody znajdujące się w jej posiadaniu lub które tylko ona może przedstawić, potwierdzające okoliczności wskazane w uzasadnieniu wniosku wszczynającego postępowanie. Obowiązki te w żaden sposób nie wyłączają wymogu dążenia przez organ administracji do wyjaśnienia</p>
--	--	---	--

				<p>prawdy materialnej (art. 7 i 77 § 1 k.p.a.), niemniej jednak oznaczają, że składający wniosek powinien aktywnie współdziałać z organem w celu ustalenia wszystkich okoliczności sprawy (wyrok Sądu Naczelnego Administracyjnego z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1291/12, LEX nr 1421792). Innymi słowy, na stronę nałożony został procesowy obowiązek współdziałania z organem administracji w zakresie ustalania faktów relewantnych dla rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej. Ustalenia faktyczne powinny być aktualne w dacie wydawania rozstrzygnięcia, albowiem jest to jedna z podstawowych konsekwencji zasady prawdy obiektywnej w postępowaniu administracyjnym (chyba, że przepisy prawa materialnego skutki prawne wiążą wyłącznie ze zdarzeniami przeszłymi). Skoro zatem strona ma obowiązek współdziałania z organem w ustalaniu faktów, zaś organ winien ustalić fakty aktualne na dzień rozstrzygnięcia, to ów</p>
--	--	--	--	---

				<p>obowiązek rozciąga się również na przedstawianie dowodów, dzięki którym obraz okoliczności faktycznych będzie u organu „aktualizowany”, w zgodzie ze zmieniającymi się w toku trwającego postępowania okolicznościami faktycznymi. Wydaje się zatem, że szczególny przepis w ustawie o cudzoziemcach nie miałby samodzielnego znaczenia normatywnego, tylko powiełał w pewnym zakresie już art. 7 K.p.a.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona</p>
151.		<p>Art. 5 ust. 8 dyrektywy 2014/66/UE przewiduje, że obywatele państw trzecich, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie są przyjmowani do celów tej dyrektywy. Wskazany jako transpozycja tego przepisu art. 100 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach nie zawiera przesłanki zdrowia publicznego, o którym mowa w dyrektywie, przewidując jedynie, że udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy odmawia się cudzoziemcowi gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.</p>	MSZ(UE)	<p>Tabela zbieżności zostanie uzupełniona o wskazanie projektowanego art. 139e ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach.</p>
152.		<p>W tabeli zbieżności nie wskazano przepisu transponującego art. 7 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2014/66/UE.</p>	MSZ(UE)	<p>W tabeli zbieżności w ostatniej kolumnie wyjaśniono, że brak potrzeby transpozycji art. 7 ust. 1 lit. d) wynika z braku stosowania fakultatywnego okresu karencji pomiędzy</p>

				poszczególnymi transferami, o którym mowa w art. 12 ust. 2 dyrektywy. W takiej sytuacji cudzoziemiec w każdym czasie może rozpocząć nowy, maksymalny okres pobytu, o którym mowa w art. 12 ust. 1 dyrektywy. Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte
153.		W odniesieniu do art. 9 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE, dotyczącego sankcji za niezastosowanie się do warunków przyjęcia, pobytu i mobilności jako przepis transponujący wskazano w tabeli zbieżności art. 120 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, niekonsekwentnie wskazując jednocześnie, że przepis nie wymaga transpozycji.	MSZ(UE)	Uwaga zostanie uwzględniona w tabeli zbieżności.
154.		Art. 15 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE przewiduje, że decyzja w sprawie wniosku o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa powinna być wydana nie później niż 90 dni od daty złożenia kompletnego wniosku. Transponujące ten przepis regulacje kpa (art. 35 § 1, 2 i 3) przewidują załatwienie sprawy niezwłocznie, w ciągu miesiąca lub dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. Jednakże przepis art. 36 § 1 kpa stanowi, że o każdym przypadku niezakończona sprawy w terminie organ administracji publicznej zawiadamia strony, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. Termin 90 dni ustanowiony przez przepisy dyrektywy może zostać zatem przekroczony. Analogiczna uwaga dotyczy art. 22 ust. 2 lit. b) dyrektywy.	MSZ(UE)	Przepisy Kpa dotyczące terminów załatwiania spraw przewidują korzystniejsze rozwiązania od terminu przewidzianego w dyrektywie. Załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym - w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania. Jednocześnie przepisy kpa przewidują możliwość

				<p>kompletowania wniosku w ciągu powyższych terminów. Dyrektywa nie reguluje kwestii przedłużenia postępowania powyżej 90 dni, oraz jego skutków, jak również skutków braku zachowania tego terminu. Przykładowo uchybienie tego terminu nie skutkuje przyznaniem określonego uprawnienia. Termin 90-dniowy ma zatem charakter instrukcyjny, co odpowiada regulacji art. 35 Kpa.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona</p>
155.		<p>W odniesieniu do art. 15 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE – w tabeli zbieżności nie wskazano sposobu transpozycji drugiego zdania ust. 2 – „Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, ulega zawieszeniu do czasu otrzymania przez właściwe organy wymaganych dodatkowych informacji”.</p>	MSZ(UE)	<p>Uznano za wystarczające obowiązujące przepisy Kpa, co jest zgodne z możliwością utrzymania korzystniejszych przepisów krajowych, zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy. Powyższe wyjaśnienie zostanie zamieszczone także w tabeli zbieżności.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona</p>
156.		<p>W odniesieniu do art. 15 ust. 3 dyrektywy 2014/66/UE wyjaśnienia wymaga, w jaki sposób zostanie zapewniona transpozycja zdania drugiego, w myśl którego uzasadnienie decyzji o cofnięciu zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa jest wydawane na piśmie pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa i jednostce przyjmującej.</p>	MSZ(UE)	<p>Przepis ten będzie transponowany przez projektowany art. 139i ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, wskazany w tabeli zbieżności.</p>

				Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte
157.		<p>Zdanie wprowadzające do wyliczenia art. 18 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE przewiduje, że „pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa są traktowani na równi z obywatelami państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca (...)”. Z brzmienia art. 18 ust. 2 lit. c dyrektywy 2014/66/UE wynika, że objęcie zabezpieczeniem społecznym przez państwo, w którym wykonywana jest praca powinno dotyczyć działań zabezpieczenia społecznego określonych w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, chyba że z umów dwustronnych lub ustawodawstwa państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca wynika, że pracownik objęty jest zabezpieczeniem społecznym państwa pochodzenia. Z treści wskazanych powyżej przepisów nie wynika natomiast stwierdzenie zawarte w uwagach do art. 18 ust. 2 lit. c dyrektywy 2014/66/UE, że „celem tego przepisu jest zapewnienie równego traktowania obywateli państw trzecich przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa na podstawie tej dyrektywy z obywatelami polskim znajdującymi się w takiej samej sytuacji, czyli czasowo oddelegowanymi do pracy w oddziale na terytorium Polski przez zatrudniające ich przedsiębiorstwo posiadające siedzibę poza terytorium Polski”. Punktem odniesienia dla pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa powinni być obywatele państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca. Tezę taką potwierdza także motyw 38 preambuły dyrektywy 2014/66/UE.</p>	MSZ(UE)	<p>W odniesieniu do wskazanych przepisów dyrektywy, MRPiPS stoi na stanowisku, że omawianą dyrektywę należy rozpatrywać jako narzędzie o charakterze antydyskryminacyjnym, tzn. że jej celem jest zapewnienie równego traktowania obywateli państw trzecich przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa na podstawie tej dyrektywy, z obywatelami polskimi znajdującymi się w takiej samej sytuacji, czyli czasowo oddelegowanymi do pracy w oddziale na terytorium Polski przez zatrudniające ich przedsiębiorstwo posiadające siedzibę poza terytorium Polski. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.) ubezpieczeniom społecznym podlegają osoby, które są pracownikami na obszarze Polski. Przepis ten nie ma zastosowania do osób spoza UE/EOG i Szwajcarii, które</p>

			<p>wprawdzie wykonują pracę w Polsce, ale umowy o pracę mają zawarte za granicą, z pracodawcą zagranicznym. Objęcie ubezpieczeniami społecznymi osób będących pracownikami z państw trzecich oddelegowanych do pracy w Polsce spowodowałoby częściowe wyłączenie stosowania zasady terytorialności powstania tytułu ubezpieczeń w polskim systemie ubezpieczeń na rzecz wprowadzenia zasady miejsca wykonywania pracy. Podstawowym problemem w takim przypadku byłoby ustalenie formy wykonywania zatrudnienia za granicą, określenie w razie sporu czy jest to umowa o pracę, umowa – zlecenie, czy umowa o dzieło, co ma zasadnicze znaczenie dla podlegania ubezpieczeniom społecznym. Niemożliwa lub co najmniej utrudniona byłaby kontrola pracodawcy jako płatnika składek, czy dostęp do dokumentów będących podstawą do rozstrzygnięcia takiego sporu. Konsekwentnie, obywatele polscy czasowo wykonujący</p>
--	--	--	--

				<p>pracę w Polsce na rzecz pracodawcy zagranicznego, nie są objęci polskim systemem ubezpieczeń społecznych, jeżeli nie nawiążą stosunku pracy z oddziałem firmy z siedzibą w Polsce.</p> <p>Powyższa charakterystyka nie zmienia faktu, że warunki objęcia pracownika systemem zabezpieczenia społecznego w Polsce mają charakter obiektywny i niedyskryminujący. Zasada ta jest dodatkowo wyrażona w art. 2a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
158.		<p>Artykuł 18 ust. 2 lit. d dyrektywy 2014/66/UE wymaga zapewnienia transferu świadczeń zarówno dla osoby uprawnionej do świadczeń z tytułu wieku, inwalidztwa lub śmierci, jak i osoby pozostającej przy życiu po takim uprawnionym. Wskazany przepis prawa krajowego, jak i wyjaśnienia w uwagach dotyczą jedynie pierwszej kategorii podmiotów, czyli samych uprawnionych. Konieczne jest uzupełnienie projektu o drugą kategorię osób, czyli osoby pozostające przy życiu po uprawnionych. Wątpliwości budzi też zakres świadczeń: dyrektywa 2014/66/UE wymienia świadczenia z tytułu wieku, inwalidztwa lub śmierci, podczas gdy projektodawca ogranicza się jedynie do emerytur i rent. Konieczne zatem jest wyjaśnienie tych rozbieżności i/lub uzupełnienie projektu.</p>	MSZ(UE)	<p>W odniesieniu do wskazanego przepisu dyrektywy, MRPiPS ponownie zauważa, że państwo członkowskie nie jest bezpośrednio zobowiązane do zapewnienia transferów świadczeń za granicę, a jedynie do zapewnienia równego traktowania pod tym względem z obywatelami tego państwa. Regulujący kwestię wypłaty świadczeń osobom zamieszkałym za granicą art. 132 ust. 1 ustawy z dnia 17</p>

				<p>grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887) nie daje możliwości nierównego traktowania obywateli polskich i obywateli państw trzecich, zamieszkałych w określonym kraju trzecim. Co do zakresu świadczeń objętych tą regulacją należy wyjaśnić, że pod pojęciem rencista rozumie się także osobę pobierającą rentę rodzinną. Co do zaś zasiłków pogrzebowych, analiza oryginalnego angielskiego tekstu dyrektywy wskazuje, że nie wchodzi one do zakresu regulacji art. 18 ust. 2 lit. d, gdzie jest mowa o <i>old-age, invalidity and death statutory pensions</i>, a więc świadczeniach długoterminowych wpłacanych z tytułu starości, niezdolności do pracy i śmierci. Świadczenia o charakterze wypłat jednorazowych, np. zasiłek pogrzebowy, nie mogą zostać określone jako <i>death pension</i>.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
159.		Mając na uwadze trwające w MRPiPS analizy dotyczące uprawnień cudzoziemców w zakresie świadczeń rodzinnych ocena prawidłowości transpozycji art. 18 ust. 3 dyrektywy 2014/66/UE będzie możliwa po zajęciu	MSZ(UE)	Projekt został uzupełniony o propozycje MRPiPS wprowadzenia zmian w

		przez MRPiPS ostatecznego stanowiska.		<p>ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych oraz w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.</p> <p>Tabela zbieżności zostanie również uzupełniona o wskazanie zmian w w/w ustawach.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
160.		<p>W odniesieniu do art. 19 ust. 4 dyrektywy 2014/66/UE - w tabeli zbieżności nie wskazano przepisu zapewniającego, że właściwy organ państwa członkowskiego rozpatruje wniosek o zezwolenie na pobyt dla członków rodziny pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa w tym samym czasie co wniosek o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na mobilność długoterminową, w przypadku gdy taki wniosek o zezwolenie na pobyt dla członków rodziny pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa jest złożony w tym samym czasie.</p>	MSZ(UE)	<p>Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa jest składany w czasie pobytu cudzoziemca poza terytorium UE przez jednostkę przyjmującą. Natomiast wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną, gdy członek rodziny przebywa poza granicami RP będzie składany przez cudzoziemca przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa. Dlatego nie będzie możliwe złożenie w tym samym czasie obu tych wniosków. W przypadku natomiast złożenia wniosku o kolejne zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach</p>

				<p>przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub o zezwolenie w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, w razie złożenia w tym samym czasie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną, będą one rozpatrywane w tym samym czasie, zgodnie z przepisami Kpa dot. terminów załatwiania spraw.</p> <p>Tabela zbieżności zostanie uzupełniona o w/w wyjaśnienie.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona</p>
161.		<p>Konieczne jest ponowne przeanalizowanie tabeli zbieżności pod kątem podania w niej odpowiednich przepisów projektu. Przepisy podane w rubryce „Treść przepisów projektu” nie zawsze odpowiadają właściwym przepisom dyrektywy, np. w odniesieniu do art. 11 ust. 1 i art. 11 ust. 4 dyrektywy 2014/66/UE nieprawidłowo podano przepis art. 139u.</p>	MSZ(UE)	<p>W Tabeli zbieżności, w odniesieniu do art. 11 ust. 1 i art. 11 ust. 4 dyrektywy, prawidłowo został wymieniony m.in. projektowany art. 139u ustawy o cudzoziemcach (obok, odpowiednio art. 139i ust. 1 oraz art. 139h ust. 1). Przepis ten dotyczy stosowania wymienionych w nim przepisów (w tym art. 139i ust. 1 oraz art. 139h ust. 1) do udzielenia (lub cofnięcia) zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, tj. zezwolenia na</p>

				<p>pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Art. 11 dyrektywy, zatytułowany „Wnioski o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na mobilność długoterminową”, w tym jego ust. 1 i 4 dotyczą bowiem nie tylko wniosków o udzielenie zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, ale i zezwolenia na mobilność długoterminową. Nie dostrzeżliśmy nieprawidłowości zapisów w tabeli zbieżności. Zostanie ona w niektórych miejscach uzupełniona, m.in. w sposób bardziej szczegółowy przytoczone zostaną w pkt 9 tabeli, przepisy transponujące art. 8 dyrektywy.</p> <p>Ustalenia z konferencji: wyjaśnienia przyjęte</p>
162.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 6	Proponujemy skreślenie możliwości odstąpienia od uzasadnienia faktycznego decyzji. Przepis ten przewiduje możliwość ograniczenia uzasadnienia faktycznego decyzji lub postanowienia wydanego w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach jeśli wymagają tego względy bezpieczeństwa. Proponujemy, aby w każdej sprawie było sporządzane pełne uzasadnienie decyzji. W sytuacjach, gdy w postępowaniu wykorzystane były materiały	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Projektodawca nie podziela zapatrywania Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka co do uchylenia art. 6 ustawy o cudzoziemcach, wprowadzenia „utajnionego uzasadnienia” oraz

		<p>niejawne wówczas odpowiednia część uzasadnienia może zostać utajniona wobec strony, ale z tą częścią utajoną powinien mieć możliwość zapoznać się organ odwoławczy i sąd. Jednocześnie postulujemy wprowadzenie instytucji specjalnego pełnomocnika, który również miałby możliwość zapoznania się z niejawnymi materiałami postępowania, w tym także z niejawną częścią uzasadnienia decyzji (według reguły określonej w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Chahal przeciwko Wielkiej Brytanii). Konieczność uzasadniania decyzji wynika także z art. 47 Karty Praw Podstawowych UE). W wyroku z dnia 3 września 2008 r. w sprawie Yassin Abdullah Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich (sprawy połączone C-402/05 P oraz C-415/05 P) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził, że skuteczność kontroli sądowej oznacza, że dany organ jest zobowiązany do poinformowania o motywach podjętej decyzji zainteresowaną osobę w miarę możliwości bądź w chwili podejmowania decyzji, bądź przynajmniej najszybciej, jak to jest możliwe, po podjęciu tej decyzji, w celu umożliwienia tym adresatom skorzystania w terminie z prawa do wniesienia skargi.</p>	<p>wprowadzenia instytucji tzw. specjalnego pełnomocnika. Z uwagi na ograniczony z konieczności charakter wypowiedzi projektodawcy w niniejszej tabeli należy przedstawić tylko zasadnicze motywy tego stanowiska. Podkreślić należy, że kwestia braku dostępu strony postępowania administracyjnego do części materiału dowodowego zebranego w tym postępowaniu, na który to materiał składają się dokumenty zawierające informacje niejawne, był już przedmiotem wypowiedzi orzecznictwa sądów administracyjnych. Przykładowo, Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt II OSK 829/13, niepubl.). W obszernym wywodzie Naczelny Sąd Administracyjny przeanalizował układ instancyjny w postępowaniu administracyjnym i postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Na podstawie tej analizy doszedł do przekonania, że istotne gwarancje kontroli wykorzystania przez organy</p>
--	--	--	--

			<p>administracji takich dowodów dają sądy administracyjne. Podkreślił, że wojewódzki sąd administracyjny nie jest związany zarzutami skargi na decyzję organu i bierze pod uwagę wszystkie uchybienia przepisom prawa, jakich dopatry się u organów administracji (art. 134 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Zaś od tylko od umiejętnego sporządzenia zarzutów skargi kasacyjnej (towarzyszy temu środkowi zaskarżenia tzw. przymus adwokacko-radcowski) zależy, czy Naczelny Sąd Administracyjny dokona kontroli decyzji w szerokim zakresie. NSA podkreślił wreszcie, że gwarancje wynikające z tego układu sądowej kontroli działania administracji publicznej mają charakter równoważny względem instytucji tzw. specjalnego pełnomocnika, która to instytucja szczególne znaczenie ma w tych systemach prawnych, gdzie wadliwość działania organu administracji jest badana przez sąd tylko „na zarzut” strony. Zgodnie z art. 134</p>
--	--	--	--

			<p>P.p.s.a. taki problem w przypadku kontroli wojewódzkiego sądu administracyjnego nie występuje (podobnie wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt II OSK 2586/14, niepubl.). Kwestia wykorzystania takich materiałów w postępowaniach przed organami krajowymi była przedmiotem oceny w szeregu wyrokach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (przykładowo wyrok z dnia 8 czerwca 2006 r., skarga nr 10337/04 w sprawie <i>Lupsa przeciwko Rumunii</i>, wyrok z dnia 24 kwietnia 2008 r., skarga nr 1365/07, w sprawie <i>G.C. przeciwko Bułgarii</i>, wyrok z dnia 7 grudnia 2007 r., skarga nr 42086/05, w sprawie <i>Liu i Liu przeciwko Rosji</i>). Trybunał stwierdził co prawda w tych przypadkach naruszenie przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z tego względu, że uznał kontrolę sądową działania organów administracji w tym zakresie za formalną i nieefektywną. W żadnym z w/w orzeczeń Trybunał nie wypowiedział się przeciwko</p>
--	--	--	---

				<p>stosowaniu w postępowaniach, których wynikiem jest wydalenie (deportacja, nakaz opuszczenia terytorium państwa) posługiwania się dowodami, które nie będą jawne dla strony tego postępowania czy jej pełnomocnika (przedstawiciela prawnego). Trybunał nie przyznał również bezwarunkowego prawa stron czy przedstawicieli prawnych stron zapoznania się z tymi materiałami. W tej sytuacji, mając na uwadze zestaw gwarancji wpływających z ogółu przepisów składających się na polski porządek prawny, projektodawca uznał, że uwaga nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazywane w uwadze możliwości rozwiązania problemów proceduralnych wiążących się z tym, że nie wszystkie dowody w postępowaniu są stronie znane, nie są bowiem jedynymi, a z obecnie obowiązujących przepisów prawa można wywieść gwarancje proceduralne o znaczeniu ekwiwalentnym.</p>
163.	Propozycja dodatkowej	Proponujemy zwolnienie cudzoziemców korzystających z prawa do łączenia rodzin, beneficjentów ochrony międzynarodowej z konieczności posiadania	Helsińska Fundacja	Uwaga uwzględniona

	<p>zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 25 ust. 3 pkt 1</p>	<p>środków finansowych w celu wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</p> <p>Propozycja dotyczy zwolnienia cudzoziemców, będących członkami rodzin osób, którym nadano status uchodźcy lub udzielono ochrony uzupełniającej i przekraczających granicę na podstawie wizej w celu łączenia rodzin, o której mowa w art. 60 ust. 1 pkt 24 ustawy o cudzoziemcach z obowiązku posiadania wystarczających środków finansowych na czas trwania planowanego pobytu w Polsce. Zmiana polegałaby na dodaniu kolejnej litery do niniejszego przepisu.</p> <p>Zgodnie z art. 159 ust. 2 cudzoziemcy ci, w celu uzyskania zezwolenia na pobyt w Polsce, nie są zobowiązani do wykazania źródeł stabilnego i regularnego dochodu ani posiadania ubezpieczenia zdrowotnego. Wymóg ten powinien zatem być zniesiony także na etapie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	<p>Praw Człowieka</p>	
164.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 28 ust. 2 pkt 3</p>	<p>Proponujemy wprowadzenie dodatkowych przesłanek nie wydawania decyzji o odmowie wjazdu, opartych o prowadzenie życia rodzinnego oraz ochronę praw dziecka</p> <p>Proponujemy dodanie do powołanego przepisu rozwiązania, wedle którego posiadanie zezwolenia na pobyt w Polsce w oparciu o prowadzenie życia rodzinnego lub ochronę praw dziecka powodowałoby nie wydawanie decyzji o odmowie wjazdu, tj. dodanie do tego przepisu okoliczności posiadania zezwolenia na pobyt czasowy wydanego w oparciu o art. 158, art. 159, art. 160 pkt 2 i 3, art. 186 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, art. 187 pkt 6 i 7 oraz zgody na pobyt ze względów humanitarnych.</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Życie rodzinne oraz ochrona praw dziecka to przesłanki mogące zaistnieć podczas pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a nie przed wjazdem na to terytorium.</p> <p>Ponadto brak uzasadnienia dla tak poważnej zmiany.</p>
165.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach</p>	<p>Propozycja wskazania, w odniesieniu do każdego celu wydania wizej, kiedy wydawana jest wiza krajowa a kiedy wiza Schengen</p> <p>Z obserwacji HFPC wynika, że praktyka poszczególnych konsulatów w</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Zgodnie z art. 60 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, co do zasady w celach wymienionych w tym przepisie można wydać zarówno</p>

	w zakresie art. 60 ust. 1	zakresie określenia przypadków, w których wydawana jest wiza krajowa, a w których wiza Schengen, jest różna. Postulujemy zatem o wyraźne wskazanie w treści art. 60 ust. 1 ustawy w odniesieniu do każdej kategorii wizej kiedy wydaje się wizę krajową, a kiedy wizę Schengen.		wizę Schengen jak i wizę krajową. Wizę Schengen wydaje się na pobyty nie przekraczające 90 dni w każdym okresie 180-dniowym. Wizę krajową wydaje się na pobyt przekraczający 90 dni, do 1 roku. Cudzoziemiec składa wniosek o wydanie wizej na odpowiednim formularzu. Na zasadzie wyjątku, art. 60 ust. 2 pkt 2 i 3 wskazuje cele, w jakich może być wydana tylko wiza Schengen, albo tylko wiza krajowa.
166.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 65 ust. 1 pkt 3 i 4	<p>Proponujemy zwolnienie cudzoziemców korzystających z prawa do łączenia rodzin beneficjentów ochrony międzynarodowej z konieczności posiadania środków finansowych w celu uzyskania wizej</p> <p>Proponujemy wprowadzenie przepisu stanowiącego, że wskazane w tych przepisach okoliczności nie mogą stanowić wyłącznej przesłanki odmowy wydania im wizej. Zgodnie z art. 159 ust. 2 członkowie rodzin beneficjentów ochrony międzynarodowej, w celu uzyskania zezwolenia na pobyt w Polsce, nie są zobowiązani do wykazania źródeł stabilnego i regularnego dochodu ani posiadania ubezpieczenia zdrowotnego. Wymóg ten powinien zatem być zniesiony także na etapie uzyskania wizej umożliwiającej wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (dalej: dyrektywa w sprawie prawa do łączenia rodzin) po zezwoleniu na wjazd dla członka lub członków rodziny państwo członkowskie udziela wszelkiej pomocy tym osobom w uzyskaniu</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga uwzględniona

		wymaganych wiz. Jak zostało to wyjaśnione w Komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytycznych dotyczących stosowania dyrektywy 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin (COM/2014/0210 final) oznacza to, że „po przyjęciu wniosku państwa członkowskie powinny zapewnić szybką procedurę wizową, do minimum ograniczyć dodatkowe obciążenie administracyjne i unikać podwójnej kontroli spełniania wymogów na potrzeby łączenia rodzin. Jako że w przypadku łączenia rodzin cel pobytu jest długoterminowy, wydawane wizy nie powinny być wizami krótkoterminowymi.” Państwa nie powinny ponownie badać spełnienia przez członka rodziny wymogów na potrzeby łączenia rodziny, tym bardziej nie powinny więc generować nowych wymogów bezpośrednio wyłączonych na mocy art. 12 dyrektywy w sprawie prawa do łączenia rodziny.		
167.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 101	po art. 101 dodanie art. 101 a o brzmieniu: <i>wskazany przez cudzoziemca w złożonym wniosku adres aktualnego pobytu albo adres do doręczeń jest adresem skutecznego doręczania pism w postępowaniu o cofnięcie zezwolenia.</i> Uzasadnienie Wprowadzenie takiego zapisu pozwoli na odejście od procedury związanej z ustanawianiem kuratora dla osoby nieobecnej co znacznie skróci czas załatwienia sprawy i uprości tryb postępowania.	Wojewoda Łódzki	Uwaga nieuwzględniona Propozycja stanowiłaby zbyt poważną zmianę, stanowiąc odstępstwo od ogólnych zasad postępowania.
168.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 105	Propozycja wprowadzenia możliwości złożenia w konsulacie wniosku o pobyt czasowy ze względu na łączenie rodzin beneficjentów ochrony międzynarodowej Postulujemy wprowadzenie możliwości złożenia za pośrednictwem konsula wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną członków rodziny beneficjenta ochrony międzynarodowej.	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona W przypadku przebywania członka rodziny za granicą wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną, tak jak dotychczas będzie składał cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium RP. Nie ma zatem

		<p>W celu połączenia z rodziną cudzoziemiec, któremu nadano status uchodźcy lub udzielono ochrony uzupełniającej, powinien złożyć wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy dla członków jego rodziny przed upływem 6 miesięcy od dnia uzyskania tego statusu. W tym okresie nie musi wykazywać posiadania wystarczających środków finansowych, ubezpieczenia zdrowotnego ani miejsca zamieszkania w Polsce, aby móc uzyskać stosowne zezwolenie na pobyt dla członków swojej rodziny. Ma to na celu uproszczenie procedury łączenia rodzin osób, które zmuszone były do opuszczenia kraju swojego pochodzenia.</p> <p>W celu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy dla członków swojej rodziny cudzoziemiec przebywający w Polsce, który uzyskał status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, zobowiązany jest m.in. do załączenia do wniosku potwierdzonej kserokopii dokumentu podróży członka swojej rodziny. Wiąże się to z koniecznością udania się członków rodziny do właściwego miejscowo konsulatu w celu poświadczenia kserokopii paszportu, a następnie wysłania jej do Polski. Procedura taka może trwać na tyle długo, szczególnie w sytuacji, gdy placówka konsularna nie znajduje się w kraju zamieszkania członków rodziny, że termin 6 miesięcy nie zostanie zachowany.</p> <p>W sytuacji, gdy członkowie rodziny uchodźców bądź cudzoziemców, którym udzielono ochrony uzupełniającej, byłiby uprawnieni do złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy także za pośrednictwem konsula (tak jak miało to miejsce przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), mogłoby to znacząco usprawnić procedurę łączenia rodzin beneficjentów ochrony międzynarodowej.</p>		<p>potrzeby składania wniosku w tej sprawie w polskim konsulacie.</p> <p>Sześć miesięcy na złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną na korzystniejszych warunkach to długi okres czasu. Jest to również rozwiązanie korzystniejsze niż przewidziane w dyrektywie Rady 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin, która przewiduje na to 3 miesiące.</p>
169.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o</p>	<p>Proponujemy uregulowanie możliwości złożenia wniosku o zezwolenie na pobyt czasowy przez cudzoziemca znajdującego się w szpitalu, strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców lub odbywającego karę pozbawienia wolności, o ile możliwość złożenia takiego wniosku jest dopuszczalna na mocy odrębnych</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Propozycja ma charakter systemowy. Kpa nie przewiduje szczególnych rozwiązań dla</p>

	cudzoziemcach w zakresie art. 105 i art. 106	<p>przepisów</p> <p>Postulujemy wprowadzenie regulacji prawnych określających sposób składania wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy przez osoby, które ze względu na swoją szczególną sytuację osobistą nie są w stanie osobiście udać się do właściwego urzędu wojewódzkiego.</p> <p>Przepisy prawa w określonych okolicznościach przewidują możliwość udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi przebywającemu w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców lub odbywającemu karę pozbawienia wolności (np. art. 181 ustawy o cudzoziemcach). W związku z koniecznością osobistego złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy istnieją jednak wątpliwości co do sposobu, w jaki cudzoziemiec pozbawiony wolności lub przebywający w ośrodku strzeżonym dla cudzoziemców miałby złożyć wskazany wniosek. Analogiczne problemy mogą występować w stosunku do cudzoziemca przebywającego w szpitalu. Pomimo więc, że przepisy prawa dopuszczają możliwość ubiegania się przez te osoby o zezwolenie na pobyt czasowy, ze względów faktycznych mają one utrudnioną możliwość złożenia stosownego wniosku. Proponujemy zatem uregulowanie sytuacji tych cudzoziemców poprzez dodanie ust. 5 do art. 105 ustawy o cudzoziemcach na podstawie którego możliwe będzie złożenie wniosku za pośrednictwem poczty. Proponujemy również wprowadzenie w art. 106 ust. 4 rozwiązania wedle którego na wojewodzie leżał będzie obowiązek pobrania odcisków linii papilarnych w miejscu pobytu ww. kategorii cudzoziemców.</p>		<p>osób, od których obowiązujące przepisy wymagają osobistego złożenia wniosku .</p> <p>Zgodnie z art. 244 ust 3 ustawy o cudzoziemcach, w karcie pobytu wydawanej osobie, od której pobranie odcisków linii papilarnych jest fizycznie niemożliwe, nie umieszcza się obrazu linii papilarnych.</p>
170.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art.	<p>Proponujemy skrócenie formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy</p> <p>Proponujemy zmniejszenie ilości informacji, jakie muszą zostać wpisane do formularza wniosku o pobyt czasowy. Proponujemy, aby formularz zawierał</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Dane i informacje przewidziane w formularzu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy nie są zbędne. Mają one potencjalny wpływ na wynik

	<p>106</p>	<p>jedynie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dane cudzoziemca: imię, nazwisko, adres zamieszkania, adres zamieszkania w Polsce, obywatelstwo, stan cywilny, numer PESEL - dane członków rodziny cudzoziemca zamieszkałych w Polsce - informację o środkach finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca; - informację o posiadanym przez cudzoziemca ubezpieczeniu zdrowotnym; - informację o deklarowanym celu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej; - informację o odbytych podróżach w okresie ostatnich 5. lat, - informację o podstawie wjazdu cudzoziemca na terytorium Polski, - wzór podpisu cudzoziemca; - pisemne oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe. <p>Znaczną część informacji, które zawarte są w formularzu, można znaleźć w paszporcie lub innych dokumentach przedstawianych przez cudzoziemca przy składaniu wniosku, w związku z czym w celu uproszczenia procedury należałoby rozważyć odstąpienie od zbierania ich w składanym przez cudzoziemca wniosku.</p>		<p>postępowania. Formularz wniosku o udzielenie tego zezwolenia został ostatnio uproszczony z dniem 1 stycznia 2016r. i nie zawiera już m.in. informacji o posiadanym przez cudzoziemca dokumencie podróży.</p>
<p>171.</p>		<p>Sugerujemy również, aby zliberalizować przepisy dotyczące zezwoleń na pracę oraz na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców poprzez odejście od rozwiązania wiązania cudzoziemca z konkretnym pracodawcą. Zezwolenie na pracę mogłoby być wydawane na pracę w określonym zawodzie lub wręcz</p>	<p>Międzynarodowa Organizacja do Spraw</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Postulat skierowany do MRPIPS. Przepisy ustawy o cudzoziemcach w zakresie</p>

		<p>określonym sektorze. Takie podejście przyczyniłoby się do ochrony praw migrantów, chroniłoby przed wykorzystaniem przez nieuczciwych pracodawców, ułatwiałoby zmianę pracy, przyczyniało się do efektywniejszego wykorzystania ich wiedzy i umiejętności. Wywarłoby także pozytywny efekt na rynek krajowy poprzez przyczynienie się do wzrostu jego elastyczności. W naszej ocenie obecne rozwiązanie nie przyczynia się do większej ochrony polskiego rynku pracy, a stanowi jedynie dodatkową trudność i barierę dla legalnego zatrudnienia cudzoziemców w Polsce. Dotychczas przyjęte rozwiązania związane ze zmianą pracodawcy dla posiadaczy karty pobytu wydanego wraz z zezwoleniem na konkretnego pracodawcę wymagają od cudzoziemca ponownego składania wniosku o uzyskanie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę wraz z kompletem dokumentów. W naszym odczuciu takie rozwiązanie powinno być zakwestionowane w nowelizacji ustawy o cudzoziemcach, a w miejsce niego winno się wprowadzić np. zmianę decyzji w zakresie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla nowego pracodawcy. Uelastyczyłoby to możliwości zatrudnienia cudzoziemców w Polsce, ale też niewątpliwie odciążyło Urzędy Wojewódzkie, gdzie obecnie dużą część toczących się postępowań stanowią wnioski o uzyskanie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę składane przez osoby, które takie dokumenty posiadają, jednakże chciałyby, czy też musiały zmienić pracodawcę i zmuszone są po raz kolejny rozpoczynać całą procedurę od początku.</p>	<p>Migracji IOM</p>	<p>zezwoleń na pobyt czasowy i pracę odzwierciedlają regulacje dotyczące zezwoleń na pracę, zawarte w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, oraz w rozporządzeniach wykonawczych do tej ustawy.</p> <p>Nieuzasadnione jest ponadto stosowanie testu rynku pracy w stosunku do oferty pracy pierwszego pracodawcy, a odstąpienie od tego wymogu w stosunku do innego pracodawcy, w ramach tego samego zezwolenia. Takie rozwiązanie byłoby przyczyną nadużyć.</p>
172.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 113</p>	<p>w definicji art. 113 proponuje się dodać: „jeżeli cudzoziemiec w terminie 30 dni od daty ustania przyczyn udzielenia zezwolenia, o których poinformował wojewodę udzielającego zezwolenia, nie złoży kolejnego wniosku na pobyt czasowy, to decyzja wygasa z mocy prawa;</p>	<p>Wojewoda Zachodnio pomorski</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Propozycja bardzo daleko idąca, nie zawierająca uzasadnienia. Takie rozwiązanie mogłoby zniechęcać cudzoziemców do informowania o ustaniu przyczyny udzielenia zezwolenia.</p>
173.		<p>w dziale V rozdziale 2 dotyczącym udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i</p>	<p>Wojewoda</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p>

		pracę proponuje się dodać artykuł zobowiązujący pracodawcę do pisemnego poinformowania organu udzielającego zezwolenie na pobyt czasowy i pracę o zaprzestaniu wykonywania pracy na rzecz tego podmiotu;	Zachodnio pomorski	Zgodnie z projektem podmiot powierzający wykonywanie pracy nie będzie stroną postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, tylko cudzoziemiec. W związku z powyższym nie wydaje się uzasadnione nakładanie na niego takiego obowiązku.
174.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 106 ust. 1a	1) Proponuje się dodać zapis, aby podmiot powierzający wykonywanie pracy oświadczenia składane, o których mowa w załączniku nr 1 do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, składał pod rygorem odpowiedzialności karnej – art. 233 kodeksu karnego; 2) Proponuje się zmienić brzmienie art. 106 ust. 1 a pkt 3 w następujący sposób: „1a) oświadczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy o niekaralności za przestępstwa i wykroczenia, o których mowa w art. 117 pkt 1, złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej”.	Wojewoda Zachodnio pomorski	Uwaga uwzględniona
175.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 114 ust. 1 pkt 1 lit. b	W definicji „stabilnego i regularnego dochodu” określonej w art. 114 ust. 1 pkt 1b proponuje się dodać, że wymóg posiadania stabilnego i regularnego dochodu uważa się za spełniony również wówczas, gdy koszty utrzymania cudzoziemca będzie pokrywał członek rodziny obowiązany do jego utrzymania, który zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli na jego utrzymaniu pozostają małoletnie dzieci zamieszkujące wraz z nim na terytorium RP. W przypadku, gdy cudzoziemiec wykonujący pracę na terytorium RP, posiada na utrzymaniu małoletnie dzieci zamieszkując wraz z nim na terytorium RP jego środki z tytułu wykonywania pracy są dzielone na wszystkich członków rodziny tworzącej gospodarstwo domowe. W związku z czym bardzo często nie ma możliwości wykazania posiadania środków w wymaganej wysokości tj.	Wojewoda Zachodnio pomorski	Uwaga nieuwzględniona W ocenie projektodawcy brak jest konieczności interwencji ustawowej co do problemu podnoszonego w uwadze. Wystarczająca wydaje się w takim przypadku argumentacja oparta na wykładni art. 114 ust. 1 pkt 1 lit. b i ust. 2 ustawy o cudzoziemcach zmierzającej do tego, że dochody innego członka rodziny w gospodarstwie domowym (na które rozłożyć należy dochód cudzoziemca)

		515 zł na każdego członka rodziny. Przepis w obecnym brzmieniu nie pozwala na połączenie dochodu współmałżonka zamieszkującego na terytorium RP i prowadzącego z wnioskodawcą wspólne gospodarstwo domowe;		należy uwzględnić przy ocenie czy wysokość dochodu cudzoziemca jest wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej. Art. 114 ust. 2 in fine ustawy o cudzoziemcach wskazuje, że dochód w tejże wysokości ma być taki w odniesieniu „do cudzoziemca” oraz „każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu”. Jeżeli przykładowo małżonek sam posiada źródło dochodu, to trudno mówić o tym, że jest osobą pozostającą na utrzymaniu cudzoziemca, a zatem osobą wyłącznie obciążającą dochód cudzoziemca.
176.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 117	w art. 117 pkt 2 lit a proponuję dodanie lit. b o brzmieniu: <i>nie spełnia wymagań podmiotu powierzającego wykonywanie pracy określonych w informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy</i> Uzasadnienie Uwzględnienie w ustawie o cudzoziemcach proponowanych zmian w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy spowoduje spójność procedury zatrudnienia cudzoziemców.	Wojewoda Łódzki	Uwaga jest już uwzględniona w ramach bieżącej nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.
177.	Propozycja	Konieczne jest wprowadzenie zapisu umożliwiającego wojewodzie	Wojewoda	Uwaga jest już uwzględniona

	dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach	weryfikację posiadanych przez cudzoziemca kwalifikacji zawodowych. Przede wszystkim dotyczy to sprawdzenia, czy cudzoziemiec posiada kwalifikacje, jakie pracodawca wskazał do badania rynku pracy - obecnie możliwe jest to wyłącznie w przypadku zawodów regulowanych. Brak potwierdzenia spełniania wymagań stawianych przez pracodawcę powinien skutkować obowiązkową odmową udzielenia wnioskowanego zezwolenia. Proponowany zapis pojawia się również w projekcie zmiany ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w następującym brzmieniu <i>nie spełnia wymagań pracodawcy określonych w informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy</i> . Po raz kolejny właściwe wydaje się zastosowanie analogicznych zapisów w obu ustawach.	Lubuski	w ramach bieżącej nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.
178.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 118 ust. 1	<p>Proponujemy, aby zezwolenie na pobyt czasowy i pracę mniej szczegółowo określało warunki wykonywania pracy przez cudzoziemca.</p> <p>Proponujemy, aby decyzja o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i pracę nie określała konkretnego podmiotu powierzającego cudzoziemcowi wykonywanie pracy, ale np. obszar terytorialny. Poza tym decyzja może również określać stanowisko, na jakim cudzoziemiec ma wykonywać pracę, najniższe wynagrodzenie i minimalny wymiar czasu pracy.</p> <p>Zmiana taka spowodowałaby uelastycznienie możliwości wykonywania pracy przez cudzoziemców oraz zmniejszyłaby ryzyko wykonywania pracy przez cudzoziemców niezgodnie z przepisami.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Przepisy ustawy o cudzoziemcach w zakresie zezwoleń na pobyt czasowy i pracę odzwierciedlają regulacje dotyczące zezwoleń na pracę, zawarte w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, oraz w rozporządzeniach wykonawczych do tej ustawy.
179.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 120	<p>w art. 120 ust. 1 proponuję wykreślić zwrot „użytkownika”</p> <p>Uzasadnienie</p> <p>Wykreślenie zwrotu „użytkownika” pozwoli także na możliwość zmiany pracodawcy po wydaniu zezwolenia na pobyt czasowy w trybie art. 120, bez konieczności składania kolejnego wniosku.</p>	Wojewoda Łódzki	Uwaga nieuwzględniona Przepisy ustawy o cudzoziemcach w zakresie zezwoleń na pobyt czasowy i pracę odzwierciedlają regulacje dotyczące zezwoleń na pracę, zawarte w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji

				zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, oraz w rozporządzeniach wykonawczych do tej ustawy. Przepisy w/w ustawy nie przewidują możliwości zmiany zezwolenia na pracę w przypadku zmiany pracodawcy.
180.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 125 (oraz art. 114 ust. 1 pkt 3, art. 127 ust. 1 pkt 2, art. 129, art. 136)	<p>Proponujemy odstąpienie od wymogu uzyskania testu rynku pracy do ubiegania się o pobyt czasowy i pracę</p> <p>Z doświadczenia wynika, że w obecnej sytuacji starosta zazwyczaj wydaje informację zgodną z wnioskiem i wymóg uzyskania takiej informacji stanowi wymóg o charakterze formalnym. Zatem odstąpienie od tego wymogu znacząco uprościłoby postępowanie w sprawie o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Przepisy ustawy o cudzoziemcach w zakresie zezwoleń na pobyt czasowy i pracę odzwierciedlają regulacje dotyczące zezwoleń na pracę, zawarte w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, oraz w rozporządzeniach wykonawczych do tej ustawy.
181.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 126	<p>po art. 126 dodanie art. 126a w brzmieniu:</p> <p><i>Jeżeli termin na złożenie wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt czasowy o którym mowa w art. 114 ust. 1, art. 126 ust. 1, art. 127 lub art. 142 ust. 3 ustawy w celu kontynuowania pracy wykonywanej zgodnie z posiadaniem przez cudzoziemca oświadczeniem o zamiarze powierzenia wykonywania pracy, zezwoleniem na pracę lub zezwoleniem na pobyt czasowy u tego samego pracodawcy, na tym samym stanowisku i za tym samym wynagrodzeniem został zachowany i wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie, pracę cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się za legalną od dnia złożenia wniosku do dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy stanie się ostateczna.</i></p> <p>Uzasadnienie</p>	Wojewoda Łódzki	Uwaga nieuwzględniona Postulat skierowany do MRPIPS. Kwestia jest regulowana przez art. 88g ust. 1b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który nie obejmuje kontynuacji pracy na podstawie oświadczeń.

		Dodanie proponowanego zapisu da możliwość wykonywania pracy po złożeniu wniosku na pobyt czasowy osób wykonujących pracę na podstawie oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy.		
182.		Cofanie zezwoleń a właściwość wojewody - wprowadzi zamieszanie przy zbieraniu dokumentacji do cofnięcia, przesłuchania świadków w przypadku np. zezwoleń na małżeństwa i ewentualnego rozwodu, gdy małżonkowie zmieniają miejsce zamieszkania. Akta osobowe dotyczące sprawy bieżącej będą u Wojewody, który udziela kolejnego zezwolenia, a inny Wojewoda będzie w tym samym czasie potrzebował akt w celu analizy sprawy kompleksowo podczas postępowania o cofnięcie.	Wielkopolski Urząd Wojewódzki	Uwaga nieuwzględniona Wskazane konsekwencje są nieproporcjonalne do pozytywnych skutków zmiany w art. 104 ust. 2, wskazanych w uzasadnieniu projektu.
183.		Proponowane jest również wzięcie pod rozwagę dodania do projektu nowelizacji przepisu zobowiązującego cudzoziemców przebywających na innej podstawie niż praca do przedstawienia ubezpieczenia za cały okres wnioskowanego pobytu. Należy wskazać, że obowiązujące w tym zakresie przepisy nie są jednoznaczne, co powoduje, że cudzoziemcy przedkładają w postępowaniach ubezpieczenie ważne przez średnio 4-5 miesięcy. Niejednokrotnie skutkuje to koniecznością pokrywania przez szpitale kosztów leczenia cudzoziemców, którzy nie posiadają aktualnego ubezpieczenia, choć nadal mogą przebywać na terytorium RP na podstawie udzielonego zezwolenia. Powyższa zmiana powinna pozytywnie wpłynąć na system ubezpieczeniowy.	Wojewoda Dolnośląski	Projektodawca dostrzega problem związany z wymogiem potwierdzenia pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mającego charakter alternatywny do wymogu posiadania ubezpieczenia zdrowotnego w rozumieniu przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej realizowanych ze środków publicznych (art. 114 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o cudzoziemcach i jego odpowiedniki w dalszych rozdziałach). Jednakże jego rozwiązanie w sposób proponowany w uwadze nie wydaje się właściwy, albowiem mogło by potencjalnie prowadzić do pogorszenia sytuacji osób, chcących

				<p>zrealizować wymóg określony w art. 114 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o cudzoziemcach w formie potwierdzenia pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia względem osób chcących ten wymóg zrealizować w formie „podstawowej” – ubezpieczenia zdrowotnego. Ci drudzy bowiem tytuł ubezpieczenia nierzadko będą wywodzić z realizacji celu pobytu, przykładowo wykonywania pracy i ciężar finansowy ubezpieczenia będzie rozłożony na okres udzielenia zezwolenia. Tymczasem wymaganie udokumentowania posiadania ubezpieczenia bezwzględnie na cały okres, na jaki może zostać udzielone zezwolenie na pobyt czasowy (maksymalnie do 3 lat) może pociągać za sobą duży koszt finansowy do stronie cudzoziemca. Jednocześnie zasadne wydaje się podniesienie, że zaistnienie stanu, w którym cudzoziemiec nie posiada już żadnego z ubezpieczeń, o których mowa w art. 114 ust. 1 pkt 1 lit. a i jego odpowiednikach ustawy o cudzoziemcach w świetle art. 101 pkt 2 tej ustawy kreuje</p>
--	--	--	--	---

				podstawę do cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.
184.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 142 ust. 1 pkt 3, art. 142 ust. 3	<p>Proponujemy złagodzenie warunków udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej w formie spółek kapitałowych</p> <p>Proponujemy skreślenie art. 142 ust. 1 pkt 3. Cudzoziemiec ubiegający się o przedmiotowe zezwolenie musi spełnić szereg wymogów m.in. z art. 142 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach: tj. posiadać ubezpieczenie zdrowotne, źródło stabilnego i regularnego dochodu i zgodę właściwego organu na zajmowanie określonego stanowiska lub wykonywanie zawodu (pkt 1), a także posiadać stałe miejsce zamieszkania (pkt 2).</p> <p>Ponadto zgodnie z art. 142 ust. 3 jeżeli celem pobytu cudzoziemca jest wykonywanie pracy poprzez pełnienie funkcji w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, którą utworzył lub której udziały lub akcje objął lub nabył, cudzoziemiec musi spełniać wymogi wymienione powyżej, proponujemy usunięcie z treści art. 142 ust. 3 słów: "...a spółka spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 3."</p> <p>Brak jest uzasadnienia, by spółka, z którą związany jest cudzoziemiec ubiegający się o pobyt czasowy w Polsce musiała spełniać dodatkowe wymagania, jeżeli cudzoziemiec spełnia i tak już restrykcyjne wymogi do udzielenia zezwolenia. Ogranicza to w znaczny sposób rozwój działalności gospodarczej w formie spółek kapitałowych i zamiast służyć przyciąganiu kapitału zagranicznego, wprowadza zbędne utrudnienia w rozwoju spółek kapitałowych, które i tak płacą daniny publiczne związane ze swoją działalnością w Polsce.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Wymogi przewidziane w przepisie zostały w nowej ustawie o cudzoziemcach doprecyzowane, co ułatwia zastosowanie się do nich. Ponadto art. 142 ust. 1 pkt 3 lit. b uwzględnia alternatywną możliwość wykazania, że podmiot, który prowadzi działalność gospodarczą posiada środki pozwalające na spełnienie w przyszłości warunków określonych w lit. a lub prowadzi działania pozwalające na spełnienie w przyszłości tych warunków, w szczególności przyczyniające się do wzrostu inwestycji, transferu technologii, wprowadzania korzystnych innowacji lub tworzenia miejsc pracy.
185.	Propozycja dodatkowej zmiany w	Proponuję dopisanie w art. 158 ust. 1 po pkt 1 pkt 2 w brzmieniu „, <i>pozostaje w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku małżeńskim z</i>	Wojewoda Lubuski	Uwaga nieuwzględniona Przepis dotyczy dziecka małżonka obywatela polskiego,

	ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 158	<i>cudzoziemcem posiadającym zezwolenie na pobyt stały udzielonym na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 3 i 9</i> ". Proponowany zapis pozwoli na udzielanie zezwoleń małżonkom cudzoziemców posiadających pobyt stały w Polsce w związku z pochodzeniem polskim lub Kartą Polaka, bez konieczności wykazania posiadania stabilnego i regularnego źródła dochodu.		w związku z czym wymienia się w nim podstawy pobytu małżonka obywatela polskiego, wynikające z pozostawania w tym związku małżeńskim.
186.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 160 pkt 2	<p>Proponujemy uregulowanie sytuacji dzieci urodzonych w trakcie legalnego pobytu ich rodziców w Polsce poprzez usunięcie z powyższego przepisu słowa „tej” wizy</p> <p>Obecne brzmienie przepisu powoduje, że wnioski o legalizację pobytu dzieci, które urodziły się w okresie ważności danej wizy/zezwolenia na pobyt można składać tylko w okresie ważności tych dokumentów. W sposób nieuzasadniony zamyka to możliwość składania wniosku o pobyt czasowy dla dziecka w sytuacji, gdy jego rodzic przebywa w Polsce już na podstawie kolejnej wizy/kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy. W celu zrównania sytuacji tych dzieci proponujemy wykreślenie słowa „tej” z powyższego przepisu.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	<p>Uwaga nieuwzględniona Przepis ma na celu legalizację pobytu dziecka przebywającego na terytorium Polski bezpośrednio po jego urodzeniu przez cudzoziemca, przebywającego na terytorium RP na podstawie wizy lub zezwolenia na pobyt czasowy. Stąd udzielenia tego zezwolenia nie odmawia się z uwagi na brak podstawy prawnej pobytu dziecka w Polsce. W innej sytuacji legalizacja pobytu dziecka w Polsce odbywa się na ogólnych zasadach.</p> <p>Ustalenia z konferencji: projektodawca ponownie rozważy przedmiotową uwagę. W wyniku analizy stwierdzono brak zasadności uwzględnienia uwagi.</p>
187.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art.	Zgodnie z przepisem art. 160 pkt 2 w obecnym brzmieniu, zezwolenia na pobyt czasowy można udzielić małoletniemu dziecku cudzoziemca, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej lub zezwolenia na pobyt czasowy, jeżeli dziecko to urodziło się w okresie ważności tej wizyty krajowej lub zezwolenia na pobyt czasowy, a	Wojewoda Małopolski	Uwaga nieuwzględniona Zob. wyjaśnienia do pkt 186.

	160 pkt 2	cudzoziemiec spełnia wymogi, o których mowa w art. 159 ust. 1 pkt 2 i 3. Proponuje się zmianę art. 160 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach, polegającą na wykreśleniu słowa „tej”, gdyż w obecnym brzmieniu przepis ten zawęża możliwość udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, małoletniemu dziecku do przypadku w nim określonego, wyłączając możliwość udzielenia zezwolenia tym dzieciom, które urodziły się w okresie ważności kolejnej wizy lub zezwolenia na pobyt czasowy, na podstawie których rodzic cudzoziemiec przebywa na terytorium RP.		
188.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 162 ust. 1 pkt 2	<p>W art. 162 ust. 1 pkt 2 ustawy proponuje się wskazać, że przedmiotowe zezwolenie może zostać udzielone na okres „do 3 lat”.</p> <p>Powyższe wiąże się z koniecznością równego traktowania cudzoziemców przybywających na terytorium RP w celu połączenia rodzin. W przypadku ubiegania się o pobyt czasowy małżonków z których jeden jest obywatelem polskim, możliwe jest przesłuchanie małżonków i wykonywanie czynności mających na celu zbadanie autentyczności zawartego związku małżeńskiego zaś zezwolenie może zostać wydane na okres do 3 lat. Natomiast, w przypadku art. 162 ustawy tj. ubieganie się o pobyt czasowy małżonka cudzoziemca zamieszkującego na terytorium RP nie ma możliwości badania tych okoliczności, a ustawa gwarantuje udzielenie zezwolenia na okres 3 lat;</p>	Wojewoda Zachodnio pomorski	Uwaga uwzględniona.
189.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 164 i art. 165	Proponuje się ujednoczenie do odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy określonych w art. 164 i 165 ustawy poprzez wykreślenie w art. 164 podstaw do odmowy wynikających z art. 100 ust. 1 pkt 8 i 9. Chodzi tu w szczególności o sytuację, gdy zezwolenie na pobyt czasowy w ramach łączenia rodzin będzie dotyczyło całej rodziny, która z różnych względów przebywa na terytorium Polski nielegalnie. Obecne brzmienie przepisów pozwala na udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną.	Wojewoda Małopolski	Uwaga nieuwzględniona Uwzględnienie propozycji mogłoby stanowić zachętę do sprowadzania członków rodziny w sposób nielegalny. Rodziłoby ponadto skutki finansowe.
190.	Propozycja dodatkowej zmiany w	Proponujemy wprowadzenie możliwości uznania, a nie związania w zakresie odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w związku z wpisem danych	Helsińska Fundacja Praw	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 436.1 pkt 1 dane małżonka obywatela polskiego

	<p>ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 164</p>	<p>cudzoziemca do wykazu cudzoziemców niepożądanych lub do SIS</p> <p>Postulujemy wprowadzenie fakultatywności odmowy udzielania zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi pozostającemu w związku małżeńskim z obywatelem polskim lub będącym członkiem rodziny cudzoziemca, o którym mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach, w przypadku gdy obowiązuje wpis danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt jest na terytorium Polski niepożądany lub którego dane znajdują się w Systemie Informacji Schengen do celów odmowy wjazdu.</p> <p>Wprowadzenie takiego przepisu pozwoliłoby na ocenę proporcjonalności odmowy wydania zezwolenia na pobyt czasowy dla cudzoziemca, który prowadzi na terytorium Polski życie rodzinne.</p> <p>Warto nadmienić, że cudzoziemiec taki, będąc wpisanym do wykazu cudzoziemców niepożądanych lub do SIS, oraz będąc w Polsce nielegalnie, i tak może zalegalizować swój pobyt m.in. na podstawie art. 187 pkt 6 lub 7 ustawy o cudzoziemcach (patrz art. 191 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach). Konieczność każdorazowej legalizacji pobytu w trakcie nielegalnego pobytu naraża go natomiast na brak możliwości znalezienia stabilnego zatrudnienia pozwalającego na poniesienie kosztów utrzymania rodziny. Co więcej, utrudnia to jego pełną integrację w polskim społeczeństwie ze względu na czasowość posiadanego pobytu oraz paradoksalnie zmusza go do nielegalnego pobytu w celu uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy w Polsce.</p>	<p>Czlowieka</p>	<p>lub przebywającego na terytorium RP małżonka cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE mogą być wpisane do wykazu z uwagi na względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, jak również w sytuacji stwierdzenia fikcyjnego związku małżeńskiego.</p> <p>Zgodnie z art. 110.1 ustawy o cudzoziemcach, jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w SIS do celów odmowy wjazdu, zezwolenia na pobyt czasowy można udzielić tylko w razie istnienia poważnych przyczyn uzasadniających jego udzielenie, zwłaszcza ze względów humanitarnych lub z powodu zobowiązań międzynarodowych, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen.</p> <p>Udzielenie zezwolenia na podstawie art. 187 pkt 6 lub 7 powoduje usunięcie danych cudzoziemca z wykazu.</p>
<p>191.</p>	<p>Propozycja dodatkowej</p>	<p>W art. 1 projektu ustawy po pkt 53 proponuje się dodać pkt 53a (po uzgodnieniu projektu numeracja jednostek redakcyjnych winna podlegać</p>	<p>Minister Spraw</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona W świetle opinii prawnej MSZ z</p>

	<p>zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 187</p>	<p>aktualizacji) w brzmieniu:</p> <p>„53a) w art. 187 po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:</p> <p>„7a) bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie zezwolenia, a po zakończeniu pełnienia funkcji w Rzeczypospolitej Polskiej, przebywał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego państwa obcego lub jako inna osoba zrównana z członkami misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych lub jako członek rodziny pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym z wymienionym powyżej i ubiega się o zezwolenie w związku z potrzebą pozostawania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach sprawowanej bezpośredniej opieki nad małoletnim, pobierającym naukę w Rzeczypospolitej Polskiej lub, gdy konieczność pozostawania cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynika z woli kontynuowania bądź ukończenia nauki w ramach danego etapu edukacyjnego, albo w ramach studiów wyższych lub z innych ważnych przyczyn;”;</p> <p>W konsekwencji powyższej uwagi w art. 1 w pkt 54 lit. a projektu ustawy należy dodać tiret wprowadzający zmiany w pkt 3 zmienianego przepisu:</p> <p>- pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) pkt 1 lit. a, pkt 7a, posiada wystarczające środki finansowe na pokrycie kosztów nauki, utrzymania i powrotu;”.</p> <p>Mając na względzie dotychczasową sytuację osób, które bezpośrednio po zakończeniu pełnienia funkcji w Rzeczypospolitej Polskiej, przebywały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego państwa obcego lub jako inna osoba zrównana z członkami misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych lub jako członek rodziny pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym, które z uwagi na konieczność sprawowanej bezpośredniej opieki nad małoletnim, pobierającym naukę w Rzeczypospolitej Polskiej, bądź</p>	<p>Zagranicznych</p>	<p>dnia 30.03.2016r., rozesłanej do urzędów wojewódzkich przez UDSC, celem uwzględnienia przy stosowaniu obowiązujących przepisów prawa w przedmiocie istnienia uznanego zwyczaju międzynarodowego dotyczącego legalności pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej członków misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych państw obcych, a także innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, oraz członków ich rodzin pozostających z nimi we wspólnocie domowej, zasadniczo w okresie miesiąca po zakończeniu pełnienia funkcji przez te osoby, w okresie tym osoby te mogą wystąpić o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na ogólnych zasadach. W okresie tym osoby te nie pełnią już w/w funkcji, a zatem nie ma do nich zastosowania art. 2 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach. Z kolei ich pobyt na terytorium Polski jest legalny, w związku z czym brak jest przeszkód w ubieganiu się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Obecny stan prawny uwzględnia</p>
--	--	---	-----------------------------	---

		kontynuowania nauki nie mogą uzyskać zezwolenia na pobyt czasowy bez wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do kraju pochodzenia, a celowość ich pozostawania wynika wprost z zabezpieczenia żywotnych interesów tych osób skoncentrowanych w Rzeczypospolitej Polskiej dostrzegamy potrzebę uregulowania takich sytuacji z uwzględnieniem rzeczywistych interesów tej kategorii osób. Proponujemy, zatem, wprowadzenie nowej jednostki redakcyjnej, regulującej te kwestie.		zatem potrzeby tych osób. Ustalenia z konferencji: możliwość uwzględnienia uwagi zostanie poddana dalszej analizie. W wyniku analizy stwierdzono brak zasadności uwzględnienia uwagi - Rozbieżność
192.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 194	po art. 194 dodanie art. 194a o brzmieniu: <i>Postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy powinno zakończyć się nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia jego wszczęcia.</i> Uzasadnienie Dodanie proponowanego zapisu spowoduje ujednoczenie terminu rozpatrzenia spraw.	Wojewoda Łódzki	Uwaga nieuwzględniona Brak wystarczającego uzasadnienia. Sprawy udzielenia poszczególnych rodzajów zezwoleń na pobyt czasowy nie są takie same.
193.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 211	W dziale VI rozdziale II ustawy proponuje się doprecyzować art. 211 ust. 1 pkt 1 w ten sposób, że po art. 211 po ust. 2 dodać ust. 2a w brzmieniu: „2a – wymóg posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu uważa się za spełniony również wówczas, gdy koszty utrzymania cudzoziemca będzie pokrywał członek rodziny obowiązany do jego utrzymania, który zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”. Zapis ten winien być tożsamy z zapisem umieszczonym w Dziale V – zezwolenia na pobyt czasowy ustawy o cudzoziemcach – art. 163 ust. 2 oraz art. 188 ust. 5. Pozwala on na bezsporne przyjęcie, że dochody uzyskiwane przez danego członka rodziny również wliczane są do spełnienia kryterium posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu. Dotychczasowy zapis powoduje jedynie domniemanie tego faktu, a literalny zapis wskazuje, że to jedynie cudzoziemiec aplikujący o zezwolenie na pobyt czasowy rezydenta długoterminowego UE winien spełniać warunek	Wojewoda Zachodnio pomorski	Uwaga nieuwzględniona Cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE powinien zasadniczo posiadać własne źródło stabilnego i regularnego dochodu.

		posiadania stabilnego i regularnego źródła dochodu;		
194.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 214	<p>W dziale VI rozdziale II ustawy – w art. 214 ust. 1 pkt 2 proponuje się dodać wyraz „lub” oraz dodać pkt 3 w następującym brzmieniu:</p> <p>„3. W postępowaniu w sprawie udzielenia mu tego zezwolenia:</p> <p>1) Złożył on wniosek o udzielenie zezwolenia zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączył do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub</p> <p>2) Zeznał on nieprawdę lub zataił prawdę albo podrobił lub przerobił dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używał jako autentycznego”.</p> <p>Zaproponowane powyżej brzmienie ust. 3 winno być tożsame z zapisem umieszczonym w art. 100 ust. 1 pkt 5 oraz art. 197 ust. 1 pkt 7. Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej jest zestandaryzowany tj. cudzoziemiec zobowiązany jest do wypełnić i potwierdzić, że został uprzedzony o odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 233 kodeksu karnego, że wniosek ten zawiera informacje prawdziwe. W obowiązujących przepisach brak jest sankcji za złożenie nieprawdziwych informacji</p>	Wojewoda Zachodnio pomorski	Uwaga nieuwzględniona Dyrektywa Rady 2003/109/WE dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi nie przewiduje takiej możliwości.

195.		<p>Wprowadzenie zezwolenia na pobyt czasowy i na pobyt stały dla cudzoziemców będących ofiarami przemocy domowej</p> <p>Ze względu na konieczność wdrożenia przez Polskę art. 59 ust. 1 i 4 Konwencji przeciwko przemocy wobec kobiet, proponujemy wprowadzenie możliwości uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy oraz pobyt stały dla ofiar przemocy w rodzinie (analogicznie jak dla ofiar handlu ludźmi). Powinna również zostać wprowadzona możliwość odzyskania poprzedniego zezwolenia na pobyt na terytorium Polski w sytuacji, gdy ofiara przemocy została sprowadzona do innego kraju w celu zawarcia związku małżeńskiego i w efekcie utraciła prawo do pobytu w Polsce.</p> <p>Złożenie takiego wniosku powinno być możliwe także w czasie nieuregulowanego pobytu w Polsce.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Brak jest obecnie rozwiązań systemowych mających na celu realizację Konwencji, w tym pozwalających na identyfikację ofiary przemocy domowej.
196.		<p>W ocenie Rzecznika Praw Dziecka, pożądanym byłoby wprowadzenie do przepisów o zezwoleniu na pobyt stały (Dział VI, Rozdział 1 ustawy o cudzoziemcach) regulacji, zgodnie z którą małoletnie dziecko cudzoziemca, który uzyskał zezwolenie na pobyt stały albo zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, mogłoby – w każdym przypadku (bez konieczności spełnienia dodatkowych warunków) – uzyskać zezwolenie na pobyt stały na terytorium RP. W chwili obecnej, zgodnie z art. 195 ust. 1 pkt 1 u.c., możliwość taka istnieje wyłącznie w odniesieniu do dzieci urodzonych już po udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE albo urodzonych w okresie, kiedy taki cudzoziemiec korzystał z zezwolenia na pobyt czasowy.</p> <p>Należy podkreślić, że taka regulacja dyskryminuje tym samym dzieci, których rodzice posiadali w przeszłości (przed uzyskaniem zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE) wizy, status uchodźcy, ochronę uzupełniającą lub zgodę na pobyt ze względów humanitarnych. W ocenie Rzecznika, zawsze w sytuacji, gdy rodzic dziecka uzyskał w naszym kraju bezterminowe prawo pobytu, takie samo prawo powinno przysługiwać jego małoletnim</p>	Rzecznik Praw Dziecka	Uwaga nieuwzględniona Przepis nie przewiduje warunku urodzenia się dziecka na terytorium RP, lub zamieszkiwania na tym terytorium, jak również wymogu posiadania stabilnego i regularnego dochodu, w związku z czym powinien być określony wąsko. Uwzględnienie propozycji rodziłoby także skutki finansowe. Dla dzieci cudzoziemców posiadających w RP zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE obowiązujące przepisy

		<p>dzieciom. Wprowadzenie tego rodzaju zasady zapewniłoby bezpieczeństwo prawne całej, mieszkającej w Polsce rodzinie.</p>		<p>przewidują zasadniczo udzielanie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną, zgodnie z dyrektywą Rady 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin.</p> <p>Po pięciu latach legalnego i nieprzerwanego pobytu na terytorium RP dziecko w/w cudzoziemców będzie mogło ubiegać się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.</p> <p>Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie poddana ponownej analizie. W wyniku analizy uwaga została uwzględniona poprzez modyfikację art. 195 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach</p>				
197.		<p>W tym miejscu chciałbym nawiązać do rozbieżności istniejącej od lat: od zezwolenia na pracę i pobyt wnoszona jest opłata skarbową na konto organu podatkowego, zaś zezwolenie na pracę podlega opłacie stanowiącej dochód budżetu państwa. Kwestia ta powinna zostać uregulowana jednolicie i opłaty od zezwoleń pobytowych także powinny stanowić dochód budżetu państwa, co w moim przekonaniu pozwoliłoby sfinansować potrzeby kadrowe wszystkich wojewodów. W przypadku województwa lubuskiego dochody z opłat wyglądają następująco:</p> <p>Dochody z opłat od kart pobytu i zezwoleń (lubuskie) – porównanie 2013, 2015 i prognozy 2016</p> <table border="1" data-bbox="555 1321 1397 1377"> <tr> <td></td> <td>2013</td> <td>2015</td> <td>2016 prognoza na podstawie danych z</td> </tr> </table>		2013	2015	2016 prognoza na podstawie danych z	<p>Wojewoda Lubuski</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Uwaga wykracza poza cele projektu i zakres właściwości projektodawcy. Jej uwzględnienie oznaczałoby konieczność przebudowy polskiego systemu danin publicznych.</p>
	2013	2015	2016 prognoza na podstawie danych z					

				I półrocza			
		Karty pobytu (opłata 50 zł na konto wojewody)	37.991	89.436	150.000		
		Zezwolenia na pracę (opłata 100 zł, 50 zł przedłużenie, na konto wojewody)	120.600	343.630	415.000		
		Opłata skarbową za zezwolenie na pobyt – 340 zł, na pobyt i pracę – 440 zł – opłata skarbową	Ok. 200.000	Ok. 1.000.000	Ok. 1.800.000		
		Opłata skarbową za zezwolenie na pobyt stały – 640 zł opłata skarbową	Ok. 47.000	Ok. 177.000	Ok. 200.000		
		razem	405.591	1.610.066	2.565.000		
		Biorąc pod uwagę dynamikę wzrostu dochodów z opłat wydaje się, że finansowanie potrzeb kadrowych wojewodów byłoby realne, jeżeli choć część dochodów była przeznaczona na pokrycie kosztów realizacji zadań.					
198.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 244	Nowelizując art. 244 ust. 1 proponuje się również zmianę pkt 11. Zapis ten nakłada obowiązek umieszczenia na karcie pobytu adnotacji „dostęp do rynku pracy” i jest zamieszczany na wszystkich kartach pobytu cudzoziemców uprawnionych do wykonywania pracy na terytorium RP lub zwolnionych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę. Umieszczenie takiego zapisu na kartach pobytu jest bardzo mylące. Nie każdy cudzoziemiec legitymujący się kartą pobytu z adnotacją „dostęp do rynku pracy” ma nieograniczony dostęp do podejmowania zatrudnienia na terenie RP. Jest to również bardzo mylące dla pracodawców chcących zatrudniać cudzoziemca. Niejednokrotnie osoby te				Wojewoda Małopolski	Uwaga nieuwzględniona W ocenie projektodawcy zmiana treści adnotacji w karcie pobytu, o której mowa w art. 244 ust. 1 pkt 11 ustawy o cudzoziemcach, o jakiej mowa w uwadze, nie jest konieczna. Kształtowanie świadomości społecznej, zwłaszcza pewnych grup jak pracodawcy, w zakresie dostępu

		<p>działając w dobrej wierze zatrudniają cudzoziemców sugerując się jedynie zapisem na karcie pobytu. Zapis ten nie uwzględnia sytuacji, w której cudzoziemcy posiadający zezwolenie na pobyt czasowy i pracę wydane na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach mogą wykonywać pracę wyłącznie u pracodawcy określonego w decyzji i na warunkach tam wskazanych. Proponuję się zatem rozróżnienie umieszczanych adnotacji na kartach pobytu cudzoziemców, którzy uzyskali zezwolenie na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy na „ograniczony dostęp do rynku pracy” oraz na cudzoziemców posiadających nieograniczony dostęp do rynku pracy (np. art. 158, absolwenci studiów stacjonarnych ukończonych na terenie RP, studenci studiów stacjonarnych, osoby posiadające pobyt stały lub rezydenta długoterminowego UE).</p>		<p>cudzoziemców do polskiego rynku pracy winno być co najwyżej przedmiotem kampanii informacyjnych. Pamiętać zaś należy, że z uwagi na bardzo ograniczoną możliwość zapisywania treści w kartach pobytu w formie adnotacji (3 wiersze po 20 znaków), nigdy właściwie treść adnotacji mającej dokumentować posiadanie dostępu do rynku pracy nie będzie w pełni odzwierciedlać „zakresu” tego dostępu i wyjaśniać jego treści. Bez uzyskania przez pracodawcę z innych materiałów bardziej szczegółowej wiedzy co do możliwości wykonywania przez posiadacza karty pobytu pracy rozróżnienie adnotacji „dostęp do rynku pracy” i „ograniczony dostęp do rynku pracy” nie pozwoli pracodawcy na prawidłowe ukształtowanie swojego przekonania prawnego.</p>
199.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 244</p>	<p>Fundacja Refugee.pl chciałaby zaproponować rozważenie takiej redakcji wskazanego przepisu, aby usunąć wszelkie wątpliwości związane z tym czy na kartach pobytu cudzoziemcom, którym nadano status uchodźcy lub udzielono ochrony uzupełniającej zamieszcza się adnotację „dostęp do rynku pracy”. W przekonaniu Fundacji Refugee.pl zamieszczenie wskazanej adnotacji na kartach pobytu tych cudzoziemców jest istotne z punktu widzenia precyzyjnego określenia ich praw. Cudzoziemcy ci mają bowiem dostęp do rynku pracy bez konieczności uzyskiwania dodatkowego oświadczenia. Brak</p>	Refugee.pl	<p>Uwaga ma zostać uwzględniona w ramach odrębnej nowelizacji ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP oraz niektórych innych ustaw</p>

		<p>stosownej adnotacji na ich kartach pobytu wiąże się z problemami w znalezieniu przez nich zatrudnienia. Pracodawcy mając świadomość, że na kartach pobytu niektórych cudzoziemców zamieszczana jest stosowna adnotacja mogą mieć wątpliwości co do legalności zatrudniania cudzoziemców, którym nadano statusu uchodźcy lub udzielono ochrony uzupełniającej.</p> <p>Co więcej, zamieszczenie wskazanej adnotacji w sposób jednoznaczny potwierdziłoby uprawnienie wskazanych kategorii cudzoziemców do świadczenia wychowawczego zgodnie z ustawą o pomocy państwa w wychowaniu dzieci.</p>		
200.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 248</p>	<p>Proponujemy wprowadzenie możliwości odbioru karty pobytu przez osobę upoważnioną przez cudzoziemca w wyjątkowych sytuacjach, ewentualnie wprowadzenie możliwości odbioru karty pobytu przez cudzoziemca w miejscu jego zamieszkania lub pobytu</p> <p>W obecnym stanie prawnym istnieje możliwość wyłącznie osobistego odebrania karty pobytu przez cudzoziemca w siedzibie urzędu wojewódzkiego. Powoduje to praktyczne problemy w sytuacji, gdy karta pobytu zostaje wydana osobie, która nie jest w stanie jej osobiście odebrać, np. ze względu na pobyt w szpitalu. Możliwość odbioru karty przez upoważnioną osobę trzecią lub w miejscu pobytu cudzoziemca poprawiłaby także sytuację osób niepełnosprawnych, osób w podeszłym wieku oraz osób obłożnie chorych.</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 248 ust. 3 cudzoziemcowi odbierającemu kartę pobytu udostępnia się czytnik elektroniczny w celu sprawdzenia, czy jego dane osobowe umieszczone w karcie są zgodne ze stanem faktycznym. W związku z czym konieczny jest zasadniczo osobisty odbiór karty pobytu.</p>
201.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 248</p>	<p>Chcielibyśmy zaproponować wprowadzenie możliwości odbioru karty pobytu przez pełnomocnika cudzoziemca w szczególnie uzasadnionych przypadkach. O ile zasada osobistego odbierania karty pobytu jest w opinii Fundacji Refugee.pl co do zasady uzasadniona, chcielibyśmy zwrócić uwagę, że w szczególnych sytuacjach życiowych związanych m.in. z długotrwałym pobytem w szpitalu, w ośrodku strzeżonym lub zakładzie karnym bezwzględny obowiązek osobistego odbioru karty może praktycznie uniemożliwić cudzoziemcowi odebranie karty pobytu. Ponieważ jest to dokument potwierdzający tożsamość, a także potwierdzający posiadanie szeregu</p>	<p>Refugee.pl</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Zob. wyjaśnienia w pkt 200.</p> <p>Ustalenia z konferencji: projektodawca ponownie rozważy przedmiotową uwagę. W wyniku analizy stwierdzono brak możliwości uwzględnienia uwagi.</p>

		uprawnień, brak możliwości jego odbioru może rodzić istotne negatywne konsekwencje dla cudzoziemca.		
202.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 299 ust. 6	<p>Proponujemy wprowadzenie możliwości przedłużenia terminu na opuszczenie terytorium Polski</p> <p>Zgodnie z art. 299 ust. 6 ustawy cudzoziemcy są zobowiązani do opuszczenia terytorium Polski w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt, o odmowie udzielenia ochrony lub o cofnięciu zgody na pobyt ze względów humanitarnych stała się ostateczna. Proponujemy wprowadzenie przepisów, analogicznych do art. 316 ust. 1 ustawy, które umożliwiałyby przedłużenie 30 dniowego terminu na opuszczenie Polski ze względu na wyjątkową sytuację osobistą cudzoziemca, wynikającą w szczególności z długości pobytu cudzoziemca na terytorium Polski, z łączących cudzoziemca więzi o charakterze rodzinnym i społecznym lub z potrzeby kontynuowania nauki przez małoletnie dziecko cudzoziemca.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Termin z art. 299 ust. 6 ustawy o cudzoziemcach biegnie z mocy prawa. Wprowadzenie podstawy prawnej przedłużenia tego terminu w drodze decyzji administracyjnej prowadzioby do wykreowania nowego rodzaju sprawy administracyjnej. W ocenie projektodawcy jest to niecelowe. W chwili obecnej cudzoziemiec, który znajduje się w sytuacji opisanej w uwadze ma już możliwość doprowadzenia do stanu, w którym, przykładowo ze względu na jego sytuację osobistą, będzie mógł pozostać na terytorium RP i podstawą dla takiego ukształtowania jego sytuacji prawnej jest właśnie art. 316 ust. 1 ustawy. Wprowadzenie nowego rodzaju sprawy administracyjnej mogłoby godzić w pewność obrotu prawnego, gdyż jest mało prawdopodobne, by postępowanie administracyjne w dwóch instancjach zostało przeprowadzone w okresie krótszym, niż 30 dni. Powstałby zatem problem jak kształtuje się

				sytuacja cudzoziemca po upływie terminu ustawowego, o którym mowa w art. 299.ust. 6, a przed zakończeniem postępowania w tej sprawie.
203.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 299 ust. 6	Zwracamy się o rozważenie możliwości przedłużenia 30 lub 3 dniowego terminu na opuszczenie terytorium RP, o których mowa w art. 299 ust. 6 pkt 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach, na wniosek cudzoziemca umotywowany jego szczególną sytuacją osobistą. Zgodnie z obecną regulacją termin ten nie może zostać przedłużony bez względu na sytuację cudzoziemca. W konsekwencji natomiast jego przekroczenia w stosunku do cudzoziemca wszczynane jest postępowanie w przedmiocie zobowiązania do powrotu. Należy jednak zauważyć, że w wyjątkowych sytuacjach związanych np. z koniecznością leczenia lub skorzystania z pomocy w dobrowolnym powrocie, przekroczenie tego terminu może być niezawinione przez cudzoziemca. W przekonaniu Fundacji Refugee.pl zasadne byłoby wprowadzenie analogicznego przepisu do przepisu art. 316 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach umożliwiającego przedłużenie wskazanego terminu, w którym cudzoziemiec zobowiązany jest do opuszczenia terytorium RP.	Refugee.pl	Zob. wyjaśnienia do pkt. 202
204.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 303 ust. 1 pkt 3	Proponujemy wprowadzenie dodatkowej przesłanki ochrony życia rodzinnego do niewydawania decyzji o zobowiązaniu do powrotu Proponujemy dodanie posiadania zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na prowadzenie życia rodzinnego wydanego w oparciu o art. 160, jako kolejnej przesłanki do niewydawania decyzji o zobowiązaniu do powrotu. Obecna regulacja ograniczona jest jedynie do osób, które zalegalizowały swój pobyt w Polsce w oparciu o prowadzenie życia rodzinnego podczas nielegalnego pobytu, co niesłusznie rozróżnia obie kategorie cudzoziemców.	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Zezwolenia na pobyt czasowy, o których mowa w art. 187 pkt 6 i 7 są udzielane z uwagi na konieczność ochrony życia rodzinnego lub nienaruszania praw dziecka. W stosunku do innych cudzoziemców prowadzących życie rodzinne na terytorium RP zastosowanie ma art. 303 ust. 1 pkt 2 oraz art. 356,

				<p>stanowiące ochronę przed wydalaniem na zasadach analogicznych do ochrony dot. posiadaczy zezwoleń z art. 187 pkt 6 i 7.</p> <p>Zgodnie z art. 356 w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu rozstrzyga się w przedmiocie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, a w razie nieudzielenia w przedmiocie udzielenia zgody na pobyt tolerowany. Oznacza to, iż cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych, jeżeli zobowiązanie go do powrotu naruszałoby jego prawo do życia rodzinnego lub prywatnego w rozumieniu przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności lub prawa dziecka określone w Konwencji o prawach dziecka.</p>
205.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 305	<p>Propozycja zawieszenia postępowania w sprawie o zobowiązanie do powrotu dla cudzoziemców będących ofiarami przemocy domowej</p> <p>Ze względu na konieczność wdrożenia przez Polskę art. 59 ust. 2 Konwencji przeciwko przemocy wobec kobiet, proponujemy wprowadzenie możliwości zawieszenia postępowania w sprawie o zobowiązanie do powrotu (analogicznie</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Brak jest obecnie rozwiązań systemowych mających na celu realizację Konwencji, w tym pozwalających na identyfikację ofiary przemocy domowej.</p>

		jak dla ofiar handlu ludźmi).		
206.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 306	<p>Proponujemy wprowadzenie dodatkowych przesłanek wygaśnięcia decyzji o zobowiązaniu do powrotu:</p> <p>(1) gdy cudzoziemcowi wydano decyzję o przekazaniu do innego państwa członkowskiego w przypadku o którym mowa w art. 393b ust. 1 ustawy o cudzoziemcach,</p> <p>(2) gdy cudzoziemcowi udzielono zezwolenia, o którym mowa w art. 187 pkt 6 lub 7.</p> <p>Obie proponowane przesłanki wyłączają możliwość wydania i wykonania decyzji o zobowiązania do powrotu, a zatem ich wydanie powinno również spowodować wygaśnięcie wydanej wcześniej decyzji o zobowiązaniu do powrotu.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga uwzględniona 1. W zakresie pkt 1 – uwaga uwzględniona 2. W zakresie pkt 2 – uwaga jest już uwzględniona w art. 306 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach.
207.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 327 ust. 2	<p>Propozycja dotycząca tłumaczenia decyzji o zobowiązaniu do powrotu</p> <p>Proponujemy wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym najważniejsze części decyzji o zobowiązaniu do powrotu (rozstrzygnięcie, podstawa prawna, pouczenie o środkach odwoławczych) byłyby pisemnie tłumaczone na język zrozumiały dla cudzoziemca. Ponadto proponujemy wprowadzenie rozwiązania, wedle którego fragmenty uzasadnienia faktycznego wskazujące na bezpośredni powód wydania decyzji byłyby również tłumaczone na język zrozumiały dla cudzoziemca. Rozwiązanie takie już funkcjonuje w praktyce niektórych placówek SG i powoduje, że w tych konkretnie sprawach cudzoziemcy są lepiej poinformowani o przyczynach wydanej im decyzji.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Obowiązujący przepis jest zgodny z art. 12 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE.
208.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o	<p>Propozycja dotycząca możliwości wstrzymania decyzji o zobowiązaniu do powrotu w trzeciej procedurze uchodźczej</p> <p>Proponujemy dodanie do art. 330 kolejnego ust. 4: Szef Urzędu może</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Przepis art. 330 ust. 2 jest zgodny z art. 41 dyrektywy 2013/32/UE

	cudzoziemcach w zakresie art. 330	wstrzymać wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu do dnia doręczenia wnioskodawcy decyzji ostatecznej w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, jeżeli przemawia za tym słuszny interes strony, nie jest to sprzeczne z interesem społecznym i złożenie kolejnego wniosku nie nastąpiło w celu opóźnienia lub zakłócenia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Pozwoli to na zagwarantowanie przestrzegania zasady non-refoulement w sytuacji, gdy cudzoziemiec złożył trzeci lub kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.		
209.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 331 ust. 1	<p>Proponujemy wprowadzenie rozwiązania, wedle którego skutek wstrzymania decyzji o zobowiązaniu do powrotu powstaje od dnia jej doręczenia cudzoziemcowi</p> <p>Proponujemy, aby przepis ten brzmiał: „Wykonanie decyzji o zobowiązaniu do powrotu następuje po upływie 14 dni od dnia, w którym upłynął bezskutecznie trzydziestodniowy termin do wniesienia skargi na tę decyzję do sądu administracyjnego. W przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na tę decyzję, wraz z wnioskiem o wstrzymanie jej wykonania, termin dobrowolnego powrotu lub termin przymusowego wykonania tej decyzji z mocy prawa przedłuża się do dnia wydania przez wojewódzki sąd administracyjny postanowienia w sprawie tego wniosku.”</p> <p>Propozycja taka zapewni cudzoziemcom, którym wydano decyzję o zobowiązaniu do powrotu skuteczne prawo do sądu. W obecnym stanie prawnym możliwe jest wykonanie decyzji o zobowiązaniu do powrotu jeszcze zanim cudzoziemiec zdoła złożyć skargę do sądu administracyjnego na tę decyzję.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Brak uzasadnienia do wprowadzenia proponowanego rozwiązania. Obowiązujący art. 331 ust. 1 jest spójny z prawem o postępowaniu przed sądami administracyjnymi
210.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o	<p>Propozycja skreślenia powrotu do kraju pochodzenia jako przesłanki cofnięcia zezwolenia na pobyt ze względów humanitarnych</p> <p>Postulujemy skreślenie powrotu cudzoziemca do kraju pochodzenia jako</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga uwzględniona Część pkt 5 mieści się w pkt 4.

	cudzoziemcach w zakresie art. 350 ust. 1 pkt 5	przesłanki cofnięcia zezwolenia na pobyt ze względów humanitarnych lub doprecyzowanie, że chodzi o powrót z zamiarem stałego osiedlenia się w kraju pochodzenia. Jeżeli bowiem cudzoziemcowi udzielone zostało zezwolenie na pobyt ze względów humanitarnych z uwagi na prowadzone w Polsce życie rodzinne lub konieczność ochrony praw dziecka, cofnięcie takiego zezwolenia w przypadku krótkotrwałego wyjazdu cudzoziemca do kraju pochodzenia, np. celem odwiedzin rodziny, nie znajduje uzasadnienia.		
211.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 397	W odniesieniu do dzieci cudzoziemskich przebywających w Polsce bez opieki proponujemy zmianę art. 397, tak aby obowiązywał do wystąpienia z wnioskiem do sądu opiekuńczego o ustanowienie kuratora i umieszczenie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej. W działaniach dotyczących dzieci sprawą nadrzędną jest najlepsze zabezpieczenie interesu dziecka. Dziecko ma prawo do ochrony i opieki ze strony Państwa, które zapewnia mu pieczę zastępczą. Kodeks rodzinny i opiekuńczy stanowi, że jeżeli żadne z rodziców nie może reprezentować dziecka pozostającego pod władzą rodzicielską, reprezentuje je kurator ustanowiony przez sąd opiekuńczy. Brakującym ogniwem polskiego systemu jest kurator, który reprezentowałby dziecko i dbał o zabezpieczenie jego interesu. Kluczowe wydaje się, by sąd wyznaczał kuratora dla dziecka cudzoziemskiego bez opieki już w momencie wpłynięcia do sądu wniosku o umieszczenie go w placówce. Z tego względu wniosek ten powinien dodatkowo zawierać prośbę o wskazanie dla dziecka przedmiotowego kuratora. Ponieważ wniosek tego rodzaju jest składany przez Straż Graniczną, zasadne wydaje się uregulowanie tej kwestii w ramach zapisów ustawy o cudzoziemcach. Rekomendowane rozwiązanie polegałoby zatem na wprowadzeniu w art. 397 zapisu mówiącego, że w przypadku dzieci bez opieki sąd rodzinny, na podstawie wniosku złożonego przez Straż Graniczną, wyznacza kuratora i zarządza podjęcie innych czynności mających na celu zabezpieczenie tym dzieciom ochrony i opieki. Zakres uprawnień kuratora określałby sąd rodzinny, przy czym sam kurator mógłby wnioskować o rozszerzenie zakresu swoich kompetencji względem określonego dziecka.	Międzynarodowa Organizacja do Spraw Migracji IOM	Uwaga nieuwzględniona W przypadku umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku zgodnie z art. 98 i 99 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w związku z art. 66 kodeksu postępowania cywilnego sąd ustanawia kuratora.

		<p>Nie bez znaczenia jest tu fakt, że określenie ram działania kuratora mogłoby nastąpić w toku postępowania nieprocesowego, co dawałoby możliwość skrócenia całej procedury. Zdaniem ekspertów zapis tego rodzaju w sposób jasny i klarowny regulowałby omawiany zakres tematyczny.</p>		
212.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 397 ust. 4</p>	<p>Wprowadzenie domniemania małoletniości cudzoziemca</p> <p>Postulujemy wprowadzenie przepisów, które regulowałyby sytuację cudzoziemców w trakcie procedury ustalania ich wieku. Obecnie obowiązujące przepisy nie zawierają żadnych gwarancji dla cudzoziemców w toku tej procedury i nie precyzują, czy cudzoziemiec do czasu ustalenia jego wieku powinien być traktowany jako osoba dorosła, czy małoletnia. Tymczasem ma to kluczowe znaczenie m.in. w kontekście umieszczenia cudzoziemca w ośrodku strzeżonym, czy też wyznaczenia kuratora dla takiej osoby. Proponujemy zatem, aby przepisy stanowiły wprost, że w przypadku gdy zaistniała wątpliwość co do wieku cudzoziemca, do czasu ustalenia tego wieku cudzoziemiec traktowany jest jako osoba małoletnia z wszystkimi gwarancjami, które z tego tytułu jej przysługują. Postulujemy także wprowadzenie przepisów umożliwiających cudzoziemcowi zakwestionowanie opinii lekarza, który określił wiek cudzoziemca, np. poprzez umożliwienie mu wystąpienia o drugą opinię.</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 397 ust. 2 sąd, rozpatrując wniosek o umieszczenie w strzeżonym ośrodku małoletniego cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez opieki, <u>kierując się jego dobrem, uwzględnia w szczególności:</u></p> <p><u>1) stopień rozwoju fizycznego i psychicznego małoletniego cudzoziemca;</u></p> <p><u>2) cechy osobowości małoletniego cudzoziemca;</u></p> <p><u>3) okoliczności zatrzymania małoletniego cudzoziemca;</u></p> <p><u>4) warunki osobiste przemawiające za umieszczeniem małoletniego cudzoziemca w strzeżonym ośrodku.</u></p> <p>3. W strzeżonym ośrodku może być umieszczony małoletni cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez opieki, który ukończył 15. rok życia. Dodatkowo, zgodnie z art. 414 ust. 4 małoletniego cudzoziemca przebywającego w strzeżonym</p>

				ośrodka bez opiekuna umieszcza się w odrębnej części ośrodka. Należy wskazać, iż obowiązujące przepisy w sposób kompletny regulują przedmiotowe zagadnienie.
213.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 398 ust. 1 pkt 1	<p>Proponujemy usunięcie możliwości umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców w sytuacji, gdy istnieje ryzyko wydania decyzji o zobowiązaniu do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu, gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego</p> <p>Postulujemy zniesienie możliwości umieszczenia cudzoziemca w ośrodku strzeżonym w sytuacji, gdy istnieje ryzyko wydania decyzji o zobowiązaniu do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu, gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE detencja cudzoziemca może mieć wyłącznie na celu przygotowanie powrotu lub przeprowadzenie procesu wydalenia, gdy inne mniej represyjne środki są niemożliwe, a w szczególności gdy istnieje ryzyko ucieczki lub dany cudzoziemiec unika lub utrudnia przeprowadzenie powrotu. Dyrektywa nie przewiduje możliwości detencji cudzoziemca ze względów obronności, bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, o ile nie utrudnia on przeprowadzenia powrotu (w przeciwieństwie do dyrektywy regulującej detencję cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej – dyrektywa 2013/33/UE). Ochrona tych wartości winna znaleźć swoje odzwierciedlenie w przepisach karnych, a nie administracyjnych.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego należą do zadań władzy publicznej. Wskazane przesłanki są wartością chronioną konstytucyjnie.
214.	Propozycja dodatkowej zmiany w	Proponujemy skreślenie przesłanki niestosowania się do środków alternatywnych jako przesłanki umieszczenia w strzeżonym ośrodku	Helsińska Fundacja Praw	Uwaga nieuwzględniona Zasadnym jest utrzymanie przesłanki umieszczenia w

	<p>ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 398 ust. 1 pkt 4</p>	<p>Powołany przepis jest niezgodny z dyrektywą 2008/115/WE. Niestosowanie się do środków alternatywnych może być samoistną podstawą zatrzymania, ale już nie umieszczenia w strzeżonym ośrodku. W sytuacji niestosowania się przez cudzoziemca do środków alternatywnych, cudzoziemiec może zostać zatrzymany, a gdy jednocześnie nadal aktualne są przesłanki umieszczenia w strzeżonym ośrodku opisane w art. 398 ust. 1 pkt 1-3, sąd może postanowić o takim umieszczeniu.</p>	<p>Czlowieka</p>	<p>strzeżonym ośrodku w przypadku niestosowania się do środków alternatywnych. Przedmiotowa przesłanka stanowi sankcję w przypadku gdy cudzoziemiec nie realizuje postanowienia o zastosowaniu środków alternatywnych. W przypadku gdy cudzoziemiec realizuje przedmiotowe postanowienia, przesłanka w żaden sposób nie wpływa na jego sytuację prawną.</p> <p>Ustalenia z konferencji: projektodawca ponownie rozważy przedmiotową uwagę. W wyniku analizy nastąpiła zmiana redakcji przepisów. Został wprowadzony wyraźny prymat środków wolnościowych.</p>
<p>215.</p>		<p>W dalszej kolejności należy wskazać, że w toku trwających obecnie prac legislacyjnych, poważnego rozważenia wymaga instytucja kuratora, który reprezentuje małoletniego cudzoziemca przebywającego w Polsce bez opieki w postępowaniach w sprawach dotyczących: udzielenia ochrony międzynarodowej, udzielenia zezwoleń pobytowych oraz zobowiązania do powrotu.</p> <p>Biorąc pod uwagę, jak duże znaczenie dla zabezpieczenia najlepszego interesu dziecka w postępowaniu ma osoba kuratora, jak również uwzględniając złożoność postępowań, które są prowadzone wobec małoletnich cudzoziemców, Rzecznik Praw Dziecka postuluje stworzenie listy osób, które mogłyby być wyznaczane przez sąd do pełnienia funkcji kuratora.</p> <p>Zdaniem Rzecznika osoby, które miałyby pełnić funkcję kuratora powinny odznaczać się nieposzlakowaną opinią, posiadać wykształcenie</p>	<p>Rzecznik Praw Dziecka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Uwaga nie wpisuje się w przedmiot regulacji projektu. Kwestia wymagałaby systemowej regulacji. Ponadto jej uwzględnienie rodziłoby skutki finansowe.</p> <p>Odnosnie postępowań o udzielenie ochrony międzynarodowej: Sprawy małoletnich bez opieki nie występują często, a nawet można stwierdzić, że są to</p>

		<p>prawnicze oraz mieć doświadczenie w pracy z cudzoziemcami. Wydaje się, że pomocnymi w określeniu warunków, którym powinny odpowiadać takie osoby mogą być art. 66 u.u.c.o., który wskazuje kryteria, jakie musi spełniać osoba (pracownik Urzędu do Spraw Cudzoziemców) dokonująca czynności w postępowaniu z małoletnim bez opieki oraz art. 69f ust. 1 u.u.c.o., gdzie mowa z kolei o osobie uprawnionej do udzielania nieodpłatnej pomocy prawnej w postępowaniu w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej.</p> <p>O ile bowiem zasadnym jest, co zakłada projekt ustawy, położenie nacisku na powierzanie pieczy nad dzieckiem towarzyszącemu mu dorosłemu krewnemu (projektowany art. 61 ust. 1a u.u.c.o.), o tyle prawidłowe reprezentowanie małoletniego w postępowaniu wymaga specjalistycznej wiedzy, której najczęściej nie posiadają jego dalsi krewni (babcia, dziadek, rodzeństwo).</p> <p>Rzecznik Praw Dziecka poddaje jednocześnie pod rozwagę projektodawców wprowadzenie wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora oraz zagwarantowanie zwrotu kosztów, które kurator ponosi w związku z reprezentowaniem małoletniego. Z informacji będących w posiadaniu Rzecznika Praw Dziecka wynika, że organy Straży Granicznej występujące do sądów o ustanowienie kuratora dla małoletniego cudzoziemca, najczęściej wskazują obecnie jako kandydatów do pełnienia tej funkcji przedstawiciele organizacji pozarządowych, udzielających pomocy cudzoziemcom. Rzecznik Praw Dziecka, doceniając zaangażowanie przedstawicieli sektora społecznego w tym obszarze, pragnie zwrócić uwagę na problemy organizacyjne oraz finansowe, które związane są z funkcjonowaniem organizacji społecznych (organizacji non-profit) i które powodują, że ich przedstawiciele nie zawsze są w stanie podjąć się nieodpłatnego wykonywania funkcji kuratora małoletniego cudzoziemca. W takich sytuacjach organy Straży Granicznej, z konieczności, wskazują sądom jako kandydatów do pełnienia funkcji kuratora, m.in. funkcjonariuszy SG, która to praktyka (zwłaszcza, jeśli organem prowadzącym postępowanie jest również organ Straży Granicznej, jak w przypadku postępowania w sprawie zobowiązania do powrotu) wywołuje uzasadnione pytanie o możliwy konflikt interesów oraz nie gwarantuje małoletnim cudzoziemcom należytej ochrony ich</p>	<p>przypadki jednostkowe, w związku z czym za wystarczające należy uznać obecne rozwiązania.</p> <p>W praktyce listy adwokatów i radców prawnych deklarujących gotowość do pełnienia funkcji kuratora przekazują rady adwokackie i izby radców prawnych.</p> <p>Aby listy proponowane przez Rzecznika Praw Dziecka funkcjonowały prawidłowo konieczne byłoby zebranie chętnych kandydatów. Przy dodatkowym założeniu co do kwalifikacji tych osób tj. wykształcenia i doświadczenia, mogłoby się okazać, że na terenie kraju nie można było by zapewnić małoletniemu odpowiedniego przedstawiciela. Dotychczas do programu nieodpłatnej pomocy prawnej w postępowaniach o udzielenie ochrony międzynarodowej zgłosiło się jedynie trzy organizacje pozarządowe. Odnośnie zaś wynagrodzeń dla osób pełniących funkcję kuratora, choć w aktualnym stanie prawnym brak jest aktu prawnego, który ściśle regulowałby zasady wynagradzania kuratora</p>
--	--	--	--

		<p>praw. Wydaje się, że wprowadzenie wynagrodzenia dla kuratora małoletniego cudzoziemca przebywającego w Polsce bez opieki, np. w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu za świadczenie nieodpłatnej pomocy prawnej, o którym mowa w art. 69l u.u.c.o. (150% stawki minimalnej w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, określonej w art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze), mogłoby wyeliminować sytuacje, gdy z przyczyn obiektywnych osoba, która mogłaby pełnić funkcję kuratora i jest do tego merytorycznie przygotowana nie jest w stanie sfinansować we własnym zakresie kosztów związanych z reprezentowaniem małoletniego bez opieki i zmuszona jest z tych przyczyn odmówić wyrażenia zgody na ustanowienie jej kuratorem dziecka.</p> <p>W ocenie Rzecznika, wysoce pożądanym jest także wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą kurator ustanowiony dla małoletniego cudzoziemca, przebywającego w Polsce bez opieki mógłby reprezentować dziecko także w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba złożenia w jego imieniu skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego na decyzję kończącą postępowanie administracyjne.</p> <p>Rzecznik Praw Dziecka pragnie zwrócić uwagę, że regulacja taka wydaje się być wręcz niezbędna w przypadku kuratora ustanawianego do postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu. Zgodnie bowiem z art. 331 ust. 1 u.c., decyzji o zobowiązaniu do powrotu nie wykonuje się jedynie w przypadku, gdy cudzoziemiec złożył do wojewódzkiego sądu administracyjnego skargę na tę decyzję wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonania tego rozstrzygnięcia. Należy zauważyć, że małoletni bez opieki nie może (z uwagi na nieposiadanie pełnej zdolności do czynności prawnych) samodzielnie wnieść takiej skargi. Podobnie nie może obecnie wnieść takiej skargi kurator, który reprezentował dziecko w postępowaniu administracyjnym – osoba, która ma najpełniejszą wiedzę o sprawie i jest niejako predestynowana, aby sporządzić w imieniu dziecka skargę. Wraz z wydaniem decyzji kończącej postępowanie administracyjne wygasa bowiem jego umocowanie do reprezentowania małoletniego cudzoziemca.</p> <p>Wzorcem do sformułowania przepisu uprawniającego sąd opiekuńczy do umocowania kuratora do wniesienia w imieniu dziecka</p>	<p>ustanowionego dla strony postępowania administracyjnego i nie zostały unormowane zarówno wysokość jak i tryb przyznawania ww. wynagrodzenia, wynagrodzenie jest przyznawane zgodnie ze stanowiskiem NSA przedstawionym w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 grudnia 2013r., sygn. I OSK 2636/12, LEX nr 1529034, NSA biorąc pod uwagę uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 1989r. (sygn. akt III CZP 117/88, publ. OSNC 1990/1/11) wskazał bowiem, że należy w przedmiotowych sprawach stosować odpowiednio w drodze analogii w celu wypełnienia istniejącej luki prawnej przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1982r. w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczałtu przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów (Dz. U. Nr 27, poz. 197 z późn. zm.). Mając powyższe na uwadze w ślad za powołanym wyżej wyrokiem NSA, organy administracji, w tym Szef UdSC,</p>
--	--	---	--

		<p>skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego mógłby być, w ocenie Rzecznika Praw Dziecka, art. 61 ust. 1 pkt 3 u.u.c.o. Przepis ten pozwala bowiem sądowi opiekuńczemu na wyznaczenie kuratora nie tylko do reprezentowania dziecka w postępowaniu w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, ale również w ramach innych postępowań, np. postępowania w sprawie udzielenia pomocy socjalnej, czy też postępowania w sprawie udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie. Należy podkreślić, że porzucenie na obecnej regulacji, tzn. niewprowadzenie mechanizmu, który pozwalałby na skuteczne i szybkie wniesienie w imieniu dziecka skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji, rodzi niebezpieczeństwo faktycznego ograniczenia – z przyczyn formalnych – możliwości skorzystania przez małoletniego bez opieki z prawa do poddania kontroli sądowej (być może merytorycznie wadliwej) decyzji o zobowiązaniu do powrotu.</p> <p>Należy podkreślić, że uwzględnienie powyższych propozycji wychodziłoby naprzeciw stanowisku, wyrażonemu przez Komitet Praw Dziecka ONZ w rekomendacji nr H.45(c) Uwag końcowych nr CRC/C/POL/CO/3-4 z dnia 2 października 2015 r. do połączonego trzeciego i czwartego sprawozdania okresowego Polski. Komitet zalecił w ww. rekomendacji, aby Polska <i>rozważyła rozszerzenie zakresu bezpłatnej pomocy prawnej dla wszystkich osób ubiegających się o status uchodźcy, dzieci-uchodźców na wszystkich etapach procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową, poprzez zmianę stosownych aktów prawnych i zapewnienie wsparcia finansowego organizacjom pozarządowym świadczącym pomoc azylantom i uchodźcom.</i></p>	<p>obligowane są więc do wydawania rozstrzygnięć o przyznaniu wynagrodzenia, co dzieje się na skutek wniosku osoby pełniącej funkcję kuratora.</p> <p>Oдноśnie postępowań w sprawie o zobowiązanie cudzoziemca do powrotu: Uwaga nieuwzględniona W przypadku umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku zgodnie z art. 98 i 99 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w związku z art. 66 kodeksu postępowania cywilnego sąd ustanawia kuratora.</p> <p>Postulat wprowadzenia regulacji, zgodnie z którą kurator ustanowiony dla małoletniego cudzoziemca, przebywającego w Polsce bez opieki mógłby reprezentować dziecko także w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba złożenia w jego imieniu skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego na decyzję kończącą postępowanie administracyjne, dotyczy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i</p>
--	--	--	---

				powinien być skierowany do Ministra Sprawiedliwości.
216.		<p>Rzecznik Praw Dziecka postuluje także, aby do przepisów o postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu (Dział VII, Rozdział 2 ustawy o cudzoziemcach), wprowadzić zasadę (np. poprzez dodanie nowego art. 310a u.c., oraz do ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP, np. poprzez dodanie nowego art. 23a), że czynności z małoletnim cudzoziemcem mógłby dokonywać jedynie funkcjonariusz /pracownik organu, spełniający kryteria, takie jak te określone w art. 66 u.u.c.o., odnoszącym się obecnie jedynie do postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej małoletniemu bez opieki.</p> <p>Zdaniem Rzecznika, posiłkując się obecnym brzmieniem art. 66 u.u.c.o., ustawodawca powinien określić, że funkcjonariusz/pracownik organu przeprowadzający czynności z udziałem dziecka powinien spełniać co najmniej jeden z następujących warunków: 1) ukończyć studia magisterskie na kierunku prawo oraz posiadać 2-letni staż pracy w instytucjach, których zakres działania obejmuje opiekę nad dziećmi; 2) ukończyć studia magisterskie lub wyższe zawodowe i posiadać 2-letni staż pracy w administracji publicznej oraz odbyć przeszkolenie w zakresie prowadzenia postępowań z udziałem małoletnich; 3) ukończyć studia magisterskie na kierunkach: pedagogika, psychologia lub socjologia oraz posiadać 2-letni staż pracy w administracji publicznej.</p> <p>W ocenie Rzecznika, brak jest podstaw, aby różnicować (w zakresie merytorycznego przygotowania osoby pracującej z dzieckiem) sytuację małoletnich przebywających w Polsce bez opieki oraz tych pozostających pod opieką dorosłych oraz tych, wobec których toczy się postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej z tymi, w stosunku do których prowadzone jest postępowanie w sprawie zobowiązania do powrotu. Przemawia za tym dodatkowo podobieństwo obu ww. postępowań, w szczególności zaś – charakter informacji, które są w ich toku zbierane, a które mogą dotyczyć, np. stosowania wobec dziecka przemocy. Zasadnym jest zatem, aby czynności wiążące się z uzyskiwaniem tego rodzaju informacji wrażliwych przeprowadzały osoby właściwie przygotowane do pracy z dziećmi oraz posiadające odpowiednie</p>	<p>Rzecznik Praw Dziecka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Uwaga nie wpisuje się w przedmiot regulacji projektu. Ponadto jej uwzględnienie rodziłoby skutki finansowe. Uwzględnienie uwagi może być rozważone w przyszłości.</p> <p>Funkcjonariusze pełniący służbę w strzeżonych ośrodkach posiadają odpowiednie wykształcenie do pracy z małoletnimi. W strukturach strzeżonych ośrodkach są wyodrębnione sekcje edukacyjne realizujące programy edukacyjne.</p> <p>W strzeżonym ośrodku zatrudniony jest również psycholog.</p>

		<p>wykształcenie.</p> <p>Zdaniem Rzecznika Praw Dziecka, do przepisów ustawy o cudzoziemcach należy jednocześnie wprowadzić zasadę (np. poprzez dodanie nowego art. 10a u.c.), zgodnie z którą czynności w postępowaniach z małoletnim cudzoziemcem powinno się dokonywać przy udziale psychologa. Podkreślenia wymaga, że obecnie obowiązujące przepisy ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP przewidują taką możliwość (art. 69 u.u.c.o.). Jeżeli chodzi natomiast o postępowania prowadzone na podstawie ustawy o cudzoziemcach, zwłaszcza zaś o postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, brak obecnie analogicznej regulacji, mimo że postępowanie to ma nie mniej doniosłe skutki dla dalszego życia dziecka. Bezwzględnie koniecznym jest zatem, aby zasada udziału psychologa w czynnościach dokonywanych z małoletnim znalazła się wśród przepisów o postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu (np. poprzez dodanie nowego art. 310b u.c.).</p> <p>Rzecznik Praw Dziecka wskazywał na potrzebę wprowadzenia tego rodzaju zmian w wystąpieniu generalnym z dnia 19 sierpnia 2016 r. do Ministra Sprawiedliwości w sprawie podjęcia działań w celu zwiększenia poprawności funkcjonowania i skuteczności systemu wykrywania nadużyć seksualnych popełnianych na szkodę małoletnich cudzoziemców oraz systemu pomocy małoletnim cudzoziemcom, którzy padli ofiarą przestępstw seksualnych. Szczególnego podkreślenia wymaga, że udział psychologa w czynnościach przeprowadzanych w stosunku do dziecka, mógłby z jednej strony łagodzić stres, który bez wątpienia małoletni będzie odczuwał, np. podczas zatrzymania, przesłuchania, z drugiej zaś strony – umożliwiałby pełniejszą analizę wszystkich okoliczności sprawy.</p>		
217.		<p>Wprowadzenie systemu bezpłatnej pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym w przedmiocie zobowiązania do powrotu</p> <p>W opinii Fundacji Refugee.pl konieczność wprowadzenia systemu bezpłatnej pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym w przedmiocie zobowiązania do powrotu wynika z konieczności wdrożenia art. 13 ust. 3 oraz motywu 11 dyrektywy 2008/115/UE. Prawo do bezpłatnej pomocy prawnej winno</p>	Refugee.pl	<p>Nieodpłatna pomoc prawna została przewidziana w przygotowywanym projekcie ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz</p>

		<p>przysługiwać cudzoziemcom w postępowaniu odwoławczym, które może zostać uznane za skuteczny środek odwoławczy (tzw. <i>effective remedy</i>). W związku z ukształtowaniem polskiego systemu sądownictwa administracyjnego postępowanie przed wojewódzkim sądem administracyjnym nie może być uznane za skuteczny środek zaskarżenia. Aby środek zaskarżenia mógł zostać uznany za skuteczny organ musi między innymi posiadać uprawnienie do kontroli okoliczności faktycznych sprawy oraz przeprowadzenia postępowania dowodowego (zob. m.in. wyrok TSUE w sprawie C-193/15, §56, i podane tam orzecznictwo). Postępowanie przed sądem administracyjnym nie spełnia tych wymagań, a tym samym nie może zostać uznane za skuteczny środek odwoławczy.</p> <p>W konsekwencji zgodnie z treścią art. 13 ust. 3 oraz motywu 11 dyrektywy 2008/115/UE państwo winno zapewnić cudzoziemcom nieposiadającym wystarczających środków finansowych możliwość skorzystania z bezpłatnej pomocy i reprezentacji prawnej w postępowaniu odwoławczym w przedmiocie zobowiązania do powrotu, a więc w postępowaniu przed Szefem Urzędu do Spraw Cudzoziemców.</p> <p>W przekonaniu Fundacji Refugee.pl taki obowiązek ciąży na państwie również na mocy art. 13 w zw. z art. 2, art. 3, art. 5 i art. 8 EKPCz. W sytuacji gdy wydalenie cudzoziemca może naruszyć jego prawo do życia, zakazu tortur, zakazu arbitralnej detencji lub prawa do życia rodzinnego państwa zobowiązane są do zapewnienia skutecznego środka odwoławczego. Co więcej, gdy postępowanie w sprawie zobowiązania do powrotu zostało wszczęte w trakcie legalnego pobytu na terytorium RP (np. w związku z wykonywaniem nielegalnie pracy), zgodnie z art. 1 ust. 1 lit c protokołu nr 7 do EKPCz cudzoziemcowi zagwarantowane zostało prawo do reprezentacji w trakcie postępowania w przedmiocie zobowiązania do powrotu.</p>		niektórych innych ustaw.
218.		<p>Zagwarantowanie środków finansowych na realizację monitoringu przymusowych powrotów</p> <p>Zgodnie z art. 8 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE państwa zobowiązane są do zapewnienia systemu skutecznego monitoringu operacji powrotowych. Obecny system monitoringu operacji powrotowych nie może zostać uznany za skuteczny, bowiem nie zapewnia środków finansowych na realizację tego monitoringu. Zgodnie z art. 333 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach zwrot kosztów</p>	Refugee.pl	W opinii projektodawcy obowiązujące przepisy gwarantują przedstawicielom organizacji pozarządowych lub międzynarodowych zajmujących się udzielaniem pomocy cudzoziemcom udział w toku działań związanych z

		<p>obserwacji następuje jedynie w stosunku do nielicznych rodzajów, rzadko występujących, operacji powrotowych. W konsekwencji organizacje pozarządowe, którym zostało powierzone zadanie monitorowania obserwacji powrotowych, nie mają zapewnionych wystarczających środków finansowych na realizację tego zadania. Prowadzi to do sytuacji, że operacje takie w praktyce nie są lub są bardzo rzadko obserwowane.</p> <p>W opinii Fundacji Refugee.pl obecny system w związku z powyższym zastrzeżeniami nie może zostać uznany za skuteczny, a tym samym art. 8 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE nie został prawidłowo wdrożony.</p>		<p>doprowadzeniem cudzoziemca do granicy albo do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego cudzoziemiec zostaje doprowadzony.</p>
219.		<p>Wprowadzenie możliwości dostępu do akt w trakcie pobytu w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców</p> <p>Proponujemy wprowadzenie przepisów umożliwiających osobom umieszczonym w strzeżonych ośrodkach dla cudzoziemców dostęp do akt toczących się wobec nich postępowań. Dotyczy to zarówno postępowań o udzielenie ochrony międzynarodowej, postępowań powrotowych, a także postępowań w sprawie umieszczenia lub przedłużenia okresu pobytu w ośrodku strzeżonym. W obecnym brzmieniu przepisów dostęp ten nie jest cudzoziemcom zapewniany. Zgodnie z art. 73 § 1a Kodeksu postępowania administracyjnego wgląd do akt dokonywany jest w lokalu organu administracji publicznej w obecności pracownika tego organu, natomiast Straż Graniczna nie praktykuje organizowania eskorty cudzoziemca do lokalu organu celem umożliwienia mu dokonania wglądu w te akta. Obecny kształt przepisów narusza więc prawo cudzoziemców umieszczonych w detencji do czynnego udziału w postępowaniu.</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 10 k.p.a. cudzoziemcy mają zagwarantowany dostęp do akt. W przypadku wyrażenia przez cudzoziemca chęci przeglądania akt przedmiotowe akta są udostępniane cudzoziemcowi.</p>
220.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 398</p>	<p>Ustawa dotycząca pieczy zastępczej, która odnosi się także do dzieci cudzoziemskich przebywających na terenie RP bez precyzowania ich statusu pobytowego, stanowi, że piecza zastępcza jest sprawowana w formie rodzinnej lub instytucjonalnej (m. in. placówka opiekuńczo-wychowawcza). Rekomendowalibyśmy zatem zapis całkowicie zabraniający umieszczania dzieci bez opieki w ośrodku strzeżonym analogicznie do regulacji dotyczących</p>	<p>Międzynarodowa Organizacja do Spraw Migracji IOM</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 397 ust. 2 sąd, rozpatrując wniosek o umieszczenie w strzeżonym ośrodku małoletniego cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej</p>

		<p>dzieci bez opieki ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. Proponowane zmiany byłyby zgodne z Konwencją o prawach dziecka i orzecznictwem Trybunału Europejskiego. Dzieci powinny być zakwaterowane w placówkach, które zapewniają im należytą opiekę i ochronę, a pobyt w ośrodku strzeżonym, nawet w przypadku wydzielenia osobnej strefy dla małoletnich, niekorzystnie wpływa na kondycję psychofizyczną, edukację o ogólny rozwój dziecka.</p> <p>Biorąc pod uwagę dobro dziecka, a także orzecznictwo Trybunału Europejskiego, stosowanie alternatywnych dla detencji rozwiązań powinno mieć także zastosowanie w przypadku dzieci przebywających w Polsce ze swoimi opiekunami.</p>		<p>Polskiej bez opieki, <u>kierując się jego dobrem, uwzględnia w szczególności:</u></p> <p>1) <u>stopień rozwoju fizycznego i psychicznego małoletniego cudzoziemca;</u></p> <p>2) <u>cechy osobowości małoletniego cudzoziemca;</u></p> <p>3) <u>okoliczności zatrzymania małoletniego cudzoziemca;</u></p> <p>4) <u>warunki osobiste przemawiające za umieszczeniem małoletniego cudzoziemca w strzeżonym ośrodku.</u></p> <p>3. W strzeżonym ośrodku może być umieszczony małoletni cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez opieki, który ukończył 15. rok życia.</p> <p>Dodatkowo, zgodnie z art. 414 ust. 4 małoletniego cudzoziemca przebywającego w strzeżonym ośrodku bez opiekuna umieszcza się w odrębnej części ośrodka. Należy wskazać, iż obowiązujące przepisy w sposób kompletny regulują przedmiotowe zagadnienie. Cudzoziemiec w strzeżonym ośrodku ma zapewnioną edukację oraz opiekę psychologa.</p>
221.		Odnosząc się do przepisów o środkach zabezpieczających postępowania	Rzecznik	Uwaga nieuwzględniona

	<p>prorowadzone wobec cudzoziemców, Rzecznik Praw Dziecka podtrzymuje wyrażane wielokrotnie (wystąpienia: z dnia 16 maja 2011 r.; z dnia 16 listopada 2012 r.; z dnia 18 grudnia 2014 r.) stanowisko, iż pożądanym byłoby, zwłaszcza w kontekście istnienia w polskim prawie o cudzoziemcach, tzw. środków alternatywnych do detencji, wprowadzenie zakazu umieszczania małoletnich w strzeżonych ośrodkach dla cudzoziemców. Podobną ocenę przedstawił Komitet Praw Dziecka ONZ w rekomendacji nr H.45(a) z dnia 2 października 2015 r., w której zalecił Polsce, aby: <i>unikala zatrzymywania osób ubiegających się o status uchodźcy w wieku poniżej 18 lat oraz rodzin z dziećmi w ośrodkach bez względu na ich formę i rozważała w takich przypadkach wszystkie możliwe alternatywy, włącznie z bezwarunkowym zwolnieniem, przed zatrzymaniem</i>. Podobne stanowisko wyraziła Grupa Robocza Europejskiej Sieci Rzeczników Praw Dziecka (ENOC) w raporcie „Zagrożenie prawa do bezpieczeństwa i praw podstawowych dzieci w drodze”, który w dniu 25 lutego 2016 r. został przekazany Prezesowi Rady Ministrów.</p> <p>Jednocześnie za konieczne, w przypadku utrzymania przez ustawodawcę dopuszczalności detencji małoletnich cudzoziemców, Rzecznik uznaje uzupełnienie przepisów ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP (Dział II, Rozdział 6) o regulacje analogiczne, jak wyrażone obecnie w art. 397 ust. 2 oraz art. 401 ust. 4 u.c. Przepisy te nakładają na sąd, rozpoznający wniosek o umieszczenie małoletniego w strzeżonym ośrodku, obowiązek kierowania się dobrem dziecka oraz uwzględniania przy rozstrzyganiu o jego sytuacji, stopnia rozwoju dziecka, cech jego osobowości, okoliczności zatrzymania oraz warunków osobistych.</p> <p>Rzecznik Praw Dziecka wyraża opinię, że koniecznym (ze względu na art. 15 ust. 1 oraz art. 17 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE), byłoby wprowadzenie zmian w obrębie art. 398 u.c. Zmiany te powinny określić wprost zasadę pierwszeństwa stosowania wobec cudzoziemców wolnościowych środków zabezpieczających prawidłowy tok postępowania w sprawie zobowiązania do powrotu oraz zapewniających skuteczność wykonania wydanej w tym postępowaniu decyzji. Zgodnie z art 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE: <i>O ile w danej sprawie nie mogą zostać</i></p>	<p>Praw Dziecka</p>	<p>Zob. wyjaśnienia w pkt 220.</p> <p>Ustalenia z konferencji: w zakresie prymatu środków wolnościowych projektodawca ponownie rozważy przedmiotową uwagę. W wyniku tej analizy uwaga w tym zakresie została uwzględniona.</p>
--	---	----------------------------	--

		<p><i>zastosowane wystarczające lecz mniej represyjne środki, państwa członkowskie mogą umieścić w ośrodku detencyjnym obywatela państwa trzeciego podlegającego procedurze powrotu... Z kolei w myśl art. 17 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE: Małoletni bez opieki oraz rodziny z małoletnimi umieszczane są w ośrodku detencyjnym jedynie w ostateczności i na możliwie najkrótszy odpowiedni okres czasu. W chwili obecnej (projekt ustawy nie wprowadza w tym zakresie zmian), art. 398 ust. 1 u.c. określa przesłanki umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku (<i>Cudzoziemca umieszcza się w strzeżonym ośrodku...</i>), zaś art. 398 ust. 2 u.c. – przesłanki zastosowania środków alternatywnych do detencji (<i>Cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1 [...] można nie umieszczać w strzeżonym ośrodku</i>). W ocenie Rzecznika, taka kolejność przedstawienia treści normatywnych w ramach art. 398 u.c. sugeruje prymat detencji, co jest niezgodne z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE.</i></p> <p>W celu wyeliminowania takiego stanu rzeczy, Rzecznik Praw Dziecka postuluje, aby w art. 398 ust. 1 u.c. wprowadzić obowiązek rozważania w pierwszej kolejności możliwości zastosowania wobec cudzoziemca środków alternatywnych do detencji, zaś w art. 398 ust. 2 u.c. wskazać, że dopiero, kiedy okaże się, że zastosowanie środków wolnościowych jest niemożliwe lub niewystarczające, taka osoba może zostać umieszczona w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców. Podkreślenia wymaga, że tego rodzaju zmiany zostały – z dniem 13 listopada 2015 r. – wprowadzone do przepisów ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP (art. 88 ust. 1 oraz art. 88a ust. 1). Zdaniem Rzecznika Praw Dziecka, dobro dziecka, przemawia za tym, aby analogicznej zmiany dokonać obecnie w przepisach ustawy o cudzoziemcach.</p>		
222.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 398	<p>Wprowadzenie zakazu detencji dzieci</p> <p>W opinii Fundacji Refugee.pl małoletni cudzoziemcy bez względu na ich status migracyjny nie powinni być umieszczani w ośrodkach strzeżonych dla cudzoziemców. Należy zauważyć, że w świetle wyroków ETPCz w sprawach A.B. i in. p. Francji (11593/12), A.M. i in. p. Francji (24587/12), R.C. i V.C. p. Francji (76491/14), R.K. i in. p. Francji (68264/14) oraz R.M. i in. p. Francji</p>	Refugee.pl	Uwaga nieuwzględniona Zob. wyjaśnienia w pkt 220.

		<p>(33201/11) detencja małoletnich cudzoziemców nawet w warunkach przystosowanych do ich wieku może prowadzić do naruszenia art. 3 oraz art. 5 § 1 lit f EKPCz. Trybunał podkreślił, że wyjątkową wrażliwością (<i>vulnerability</i>) małoletnich cudzoziemców jest decydującym czynnikiem, który winien przeważać względy natury administracyjnej i migracyjnej. Trybunał zauważył, że pomimo odpowiednich warunków w ośrodkach detencyjnych sam fakt detencji małoletnich cudzoziemców stanowią źródło ich niepokoju, co może uzasadniać stwierdzenie naruszenia art. 3 EKTCh.</p> <p>Mając na uwadze wskazane orzeczenia, w opinii Fundacji Refugee.pl zasadne jest wprowadzenie całkowitego zakazu detencji małoletnich cudzoziemców.</p>		
223.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 398</p>	<p>Propozycja zniesienia możliwości umieszczenia małoletniego w strzeżonym ośrodku</p> <p>Ze względu na konieczność ochrony dobra dziecka, proponujemy wprowadzenie przepisu wyłączającego możliwość umieszczania w strzeżonych ośrodkach dla cudzoziemców zarówno małoletnich bez opieki (bez względu na ich wiek), jak i rodzin z dziećmi. Proponujemy wprowadzenie obowiązku stosowania wobec tych grup cudzoziemców rozwiązań alternatywnych opisanych w art. 398 ust. 2.</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Zob. wyjaśnienia w pkt 220.</p>
224.	<p>Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 401 ust. 1 i 5</p>	<p>Propozycja wprowadzenia zasady, wedle której umieszczenie w strzeżonym ośrodku będzie środkiem ostatecznym</p> <p>Postulujemy wprowadzenie do przepisów ustawy zasady, zgodnie z którą umieszczenie lub przedłużenie pobytu wnioskodawcy w strzeżonym ośrodku mogłoby zostać zastosowane tylko wówczas, gdy nie jest możliwe zastosowanie środków alternatywnych (analogiczna zasada zawarta jest w art. 88a ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony). Zasada ta wynika z art. 15 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Zgodnie z art. 398 ust. 2 cudzoziemca można nie umieszczać w strzeżonym ośrodku. Postanowienie o zastosowaniu środków alternatywnych wydaje organ Straży Granicznej. Dodatkowo zgodnie z art. 401 ust. 5 sąd, rozpatrując wniosek o umieszczenie w strzeżonym ośrodku, ocenia możliwość zastosowania środków alternatywnych. Oznacza to, iż</p>

		obywateli państw trzecich.		<p>obowiązujące przepisy gwarantują, że umieszczenie w strzeżonym ośrodku jest środkiem ostatecznym.</p> <p>Ustalenia z konferencji: W wyniku ponownej analizy nastąpiła zmiana redakcji przepisów. Został wprowadzony wyraźny prymat środków wolnościowych.</p>
225.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 403 ust. 2	<p>Propozycja dodania przesłanek wskazanych w art. 398 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, które muszą zaistnieć w celu przedłużenia pobytu w strzeżonym ośrodku</p> <p>Proponujemy dodanie do przesłanek, wskazanych w art. 403 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, uzasadniających przedłużenie okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców, jako warunku koniecznego do przedłużenia pobytu w strzeżonym ośrodku - dalsze istnienie przesłanek wskazanych w art. 398 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Wynika to z treści art. 15 ust. 5 dyrektywy 2008/115/WE, która dopuszcza możliwość przedłużenia okresu detencji cudzoziemców tylko tak długo, jak długo spełnione są przesłanki wskazane w art. 15 ust. 1 dyrektywy.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przesłanki przedłużenia pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców zostały określone w art. 403 ust. 2a. Dodatkowo, zgodnie z art. 403 ust. 7a sąd, rozpatrując wnioski o przedłużenie okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku, ocenia możliwość zastosowania środków, o których mowa w art. 398 ust. 3. Oznacza to, iż sąd przedłużając okres pobytu w strzeżonym ośrodku bada czy zachodzą przesłanki do przedłużenia cudzoziemcowi okresu pobytu w strzeżonym ośrodku.</p> <p>Ustalenia z konferencji: W wyniku ponownej analizy nastąpiła zmiana redakcji</p>

				przepisów.
226.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 406 ust. 5 pkt 3a	<p>Propozycja dodania podstawy zwolnienia cudzoziemca z ośrodka w przypadku niezłożenia przez Polskę wniosku o przejęcie odpowiedzialności do innego Państwa Członkowskiego w terminie wskazanym w Rozporządzeniu Dublin III</p> <p>Powołany przepis w obecnym kształcie jest niezgodny z art. 28 ust. 3 akapit 4 zdanie 1 Rozporządzenia UE nr 604/2013 (Dublin III). Zgodnie z przywołanym przepisem rozporządzenia 604/2013, w przypadku jeżeli wnioskujące państwo członkowskie nie dotrzyma terminu złożenia wniosku o przejęcie lub wtórne przejęcie wnioskodawcy przebywającego w detencji, lub jeżeli jego przekazanie nie nastąpi w okresie sześciu tygodni od dnia wydania decyzji, wnioskodawca nie podlega dalszemu zatrzymaniu. Tymczasem w prawie krajowym mowa jest o zwolnieniu cudzoziemca z ośrodka tylko w przypadku upływu terminów przekazania cudzoziemca. Postulujemy zatem dodanie do powyższego przepisu także przesłanki związanej z upływem terminu na złożenie przez Polskę wniosku o przejęcie lub wtórne przejęcie odpowiedzialności do innego państwa członkowskiego</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga uwzględniona
227.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art. 415 ust. 1 pkt 16	<p>Proponujemy wprowadzenie możliwości otrzymywania przez cudzoziemca paczek także z żywnością</p> <p>Dotychczasowa regulacja przewiduje możliwość otrzymywania przez cudzoziemca paczek m.in. z odzieżą i obuwiem, natomiast zasadne wydaje się, aby cudzoziemcy mieli możliwość otrzymywania paczek także z żywnością.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Brak możliwości wprowadzenia regulacji otrzymywania przez cudzoziemców paczek z żywnością ze względu na przepisy dot. bezpieczeństwa żywności i żywienia.
228.	Propozycja dodatkowej zmiany w ustawie o cudzoziemcach w zakresie art.	<p>Proponujemy wprowadzenie rozwiązania, wedle którego podstawą wpisu do wykazu zawsze jest odpowiednia decyzja</p> <p>Propozycja dotyczy rozwiązania, wedle którego w sytuacji, gdy podstawą wpisu są względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej,</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Projektodawca nie podziela stanowiska Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka co do konieczności wprowadzenia konstrukcji decyzji administracyjnej jako podstawy

	<p>435 ust. 1 pkt 4 oraz ust. 2</p>	<p>wówczas podstawę wpisu mogłaby stanowić jedynie osobna decyzja stwierdzająca wystąpienie tej przesłanki, od której to decyzji powinno przysługiwać odwołanie i skarga do sądu administracyjnego.</p> <p>Propozycja ta wynika stąd, iż zgodnie z art. 443 ust. 1 pkt 3 dane cudzoziemca wpisane do wykazu na podstawie tej przesłanki przekazywane są do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu. Natomiast w art. 24 ust. 1 Rozporządzenia (WE) Nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) wskazano, że „dane dotyczące obywateli państw trzecich, w odniesieniu do których został dokonany wpis w celu odmowy pozwolenia na wjazd lub pobyt, wprowadza się na podstawie krajowego wpisu wynikającego z decyzji podjętej na podstawie indywidualnej oceny przez właściwe organy administracyjne lub sądy zgodnie z zasadami proceduralnymi określonymi w prawie krajowym. Postępowanie odwoławcze w sprawie takich decyzji jest prowadzone zgodnie z przepisami krajowymi.</p> <p>Należy zatem wskazać, że zachodzi potrzeba prawidłowego wdrożenia ww. przepisów prawa UE do polskiego porządku prawnego. W świetle kategoriycznej treści przepisu Rozporządzenia 1987/2006 nie ma już zastosowania dotychczasowe orzecznictwo sądów administracyjnych (np. wyrok NSA z 26.05.2015, sygn. akt II OSK 1979/13), wedle którego wpis do wykazu osób niepożądanych w oparciu o przesłankę zagrożenia dla bezpieczeństwa nie ma postaci decyzji administracyjnej, ale jest decyzją polegającą na dokonaniu oceny zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji pod kątem występowania przesłanek do uznania cudzoziemca za stwarzającego zagrożenie.</p> <p>Ponadto proponujemy wprowadzenie w art. 435 ust. 2 zasady, wedle której cudzoziemiec byłby zawsze informowany o wpisie jego danych do wykazu. Proponujemy zatem wykreślenie z art. 435 ust. 2 fragmentu „bez jego wiedzy”.</p>	<p>umieszczenia danych cudzoziemca z wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany w oparciu o art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach. Co prawda art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), stanowi, że dane dotyczące obywateli państw trzecich, w odniesieniu do których został dokonany wpis w celu odmowy pozwolenia na wjazd lub pobyt, wprowadza się na podstawie krajowego wpisu wynikającego z decyzji podjętej na podstawie indywidualnej oceny przez właściwe organy administracyjne lub sądy zgodnie z zasadami proceduralnymi określonymi w prawie krajowym. Postępowanie odwoławcze w sprawie takich decyzji jest prowadzone zgodnie z przepisami krajowymi. Wciąż jednak brak jest podstaw do utożsamiania pojęcia „decyzji” użytej w tym przepisie z</p>
--	--	--	--

		<p>Cudzoziemiec powinien wiedzieć, że jego dane znajdują się w wykazie osób niepożądanych, gdyż przechowywanie jego danych w tym wykazie ma znaczący wpływ na jego sytuację, m.in. w zakresie możliwości wjazdu do Polski i państw strefy Schengen. Ponadto w sytuacji, gdyby wpis został dokonany błędnie lub bezpodstawnie, cudzoziemiec powinien mieć możliwość usunięcia jego danych z wykazu. Bez informacji o wpisie nie ma możliwości tego dokonać.</p>	<p>pojęciem decyzji administracyjnej. W ocenie projektodawcy pojęcie „decyzja”, użyte w art. 24 ust. 1 rozporządzenia 1987/2006 należy rozumieć swoiście, jako wyraz działania organu władzy publicznej państwa członkowskiego UE wobec jednostki, nie będącego jednak aktem administracyjnym. To, że literalnie brzmienie art. 24 ust. 1 rozporządzenia 1987/2006 nieco różni się od art. 96 ust. 1 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 kwietnia 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, który został zastąpiony przez ten przepis, w ocenie projektodawcy nie oznacza, iż uległa zasadniczej zmianie konstrukcja wpisu danych do Systemu Informacyjnego Schengen. Wciąż bowiem „decyzja” stanowiąca podstawę „krajowego wpisu” ma być podejmowana na podstawie krajowych przepisów proceduralnych. Novum jest zaś</p>
--	--	--	--

			<p> dodanie zastrzeżenia, że prawo krajowe ma również regulować „postępowanie odwoławcze w sprawie takich decyzji”. Rozporządzenie 1987/2006 nie przewidziało jednak konstrukcji tego postępowania odwoławczego choćby w ogólnym zarysie w całości odsyłając do prawa krajowego państwa członkowskiego, tj. w szczególności nie przesądza tego, czy kontrola wpisu musi nastąpić bezwzględnie przed jego dokonaniem na podstawie „decyzji”, o której mowa w art. 24 ust. 1 rozporządzenia. W tej sytuacji wydaje się, że postępowanie przewidziane w art. 444 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach, jako postępowanie następcze, którego przedmiotem jest kontrola zgodności z prawem umieszczenia danych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, oraz przechowywania tych danych, może również uchodzić za takie „postępowanie odwoławcze”. Skutkiem stwierdzenia wadliwości prawnej umieszczenia danych lub przechowywania danych w </p>
--	--	--	---

			<p>wykazie powinno być usunięcie tych danych, a skutkiem tego również danych z Systemu Informacyjnego Schengen. Projektodawca nie dostrzega zasadności usunięcia podstawy prawnej do umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie również bez jego wiedzy. O tym, że jego dane zostały umieszczone w wykazie i wpis tych danych obowiązuje, cudzoziemiec może dowiedzieć się na skutek wyprowadzenia określonych konsekwencji prawnych wobec niego z tych faktów. Nie stanowi to przeszkody do zainicjowania postępowania, o którym mowa w art. 444 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone lub były przechowywane niezgodnie z przepisami prawa, a w tym czasie z obowiązywania wpisu danych wyprowadzono skutki prawne, nie można wykluczyć na skutek usunięcia danych nawet wzruszenia decyzji, w której takie skutki zostały wyprowadzone. Jeżeli zaś cudzoziemiec nie dowie się nawet o tym, że jego dane zostały umieszczone w wykazie, albowiem w żadnym wymiarze</p>
--	--	--	--

				nie dotkną go skutki tego umieszczenia, to i tak nie poniesie on żadnej szkody z tego powodu, że przy braku jego wiedzy obowiązywał wpis jego danych w wykazie.
229.		Pragnę zwrócić uwagę na konieczność rozwoju i integracji systemów informatycznych, co przyczyniłoby się do przyspieszenia procedury administracyjnej dotyczącej legalizacji pobytu cudzoziemców oraz usprawniło wymianę informacji (np. w zakresie ustaleń spełnienia przesłanki z art. 117 pkt 1 lit. g). W tym zakresie najbardziej pilne wydaje się wdrożenie funkcjonalności opiniowania przez Straż Graniczną, Policję i ABW wniosków o legalizację pobytu za pośrednictwem systemu informatycznego POBYT 2.	Wojewoda Mazowiecki	Propozycje wykraczają poza zakres projektu i nie mają charakteru legislacyjnego. Art. 117 pkt 1 lit. g został wykreślony z projektu.
230.		Zapewnienie środków finansowych na dobrowolną realizację przez cudzoziemca decyzji o przekazaniu do innego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia 604/2013 Zgodnie z art. 30 ust. 1 i 3 rozporządzenia 604/2013 koszty przekazania, niezależnie od tego czy jest to przekazanie dobrowolne czy przymusowe, ponoszone są przez państwo. Obecne przepisy prawa nie zapewniają jednak możliwości zwrócenia się przez cudzoziemca o przyznanie mu niezbędnych kosztów w celu dobrowolnej realizacji decyzji o przekazaniu. W konsekwencji dochodzi do sytuacji, że cudzoziemcy ponoszą wskazane koszty i nie mają możliwości ich odzyskania. Narusza to treść art. 30 ust. 1 i 3 rozporządzenia 604/2013.	Refugee.pl	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 75a ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemiec może mieć zapewnioną pomoc w przeniesieniu do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Dodatkowo zgodnie z projektowanym art. 75a ust. 2 pomoc w przeniesieniu obejmuje pokrycie: 1) kosztów podróży cudzoziemca;

				<p>2) opłat administracyjnych związanych z uzyskaniem dokumentu podróży oraz niezbędnych wiz i zezwoleń;</p> <p>3) kosztów wyżywienia w podróży;</p> <p>4) kosztów opieki medycznej w podróży;</p> <p>5) kosztów organizacji pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013.”.</p>
231.	<p>Art. 3 projektu</p> <p>Propozycje dodatkowych zmian w ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony</p>	<p>Brak przepisu przewidującego możliwość złożenia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie przedłużenia pobytu w detencji w przypadku cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie ochrony międzynarodowej (w ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony).</p> <p>Ustawa o cudzoziemcach przewiduje możliwość złożenia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie umieszczenia i przedłużenia pobytu w strzeżonym ośrodku detencji (art. 403 ust. 8), na postanowienie organu SG w przedmiocie zastosowania tzw. alternatyw dla detencji (art. 398 ust. 4) oraz postanowienie sądu w tym przedmiocie (art. 401 ust. 6).</p> <p>W ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony przewidziano jednak wprost tylko możliwość zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie umieszczenia w detencji (art. 88b ust. 4), na postanowienie organu SG w przedmiocie zastosowania tzw. alternatyw dla detencji (art. 88 ust. 2) oraz postanowienie</p>	<p>Helsińska Fundacja Praw Człowieka</p>	<p>Uwaga uwzględniona w ramach projektowanej, odrębnej nowelizacji ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</p> <p>Projekt ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw wprowadza w art. 89 w ust. 6 przedmiotową regulację.</p>

		<p>sądu w tym przedmiocie (art. 88b ust. 2).</p> <p>Brak jest przepisów mówiących wprost o możliwości złożenia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie przedłużenia pobytu w detencji, co powoduje, że niektóre sądy okręgowe stwierdzają, iż taki środek jest niedopuszczalny z mocy ustawy (m.in. postanowienie SO w Zielonej Górze z dnia 21.01.2015 r. , sygn. akt VII Kz 33/15).</p> <p>Rozwiązanie takie nie znajduje uzasadnienia, tym bardziej, że w ustawie o udzieleniu cudzoziemcom ochrony brak przepisu stanowiącego o tym, iż ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony jest ustawą szczególną regulującą jedynie kwestie związane z udzieleniem cudzoziemcowi ochrony, a w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie stosować należy przepisy ustawy o cudzoziemcach. Jedyne odesłanie do ustawy o cudzoziemcach znajduje się w słowniczku tej ustawy (art. 2 pkt 2 i 10).</p>		
232.	Art. 4 projektu – propozycje dodatkowych zmian w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	<p>Art. 87 ust. 2 – wprowadzenie możliwości wykonywania pracy w trakcie postępowania o zezwolenie na pobyt czasowy i pracę przez cudzoziemców, którzy pracowali poprzednio u danego pracodawcy na podstawie oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy</p> <p>Obecne przepisy przewidują możliwość pracy cudzoziemców w trakcie postępowania o zezwolenie na pobyt czasowy (także na pobyt czasowy i pracę), jeżeli posiadają zezwolenie na pracę (art. 87 ust. 1 pkt 12 b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy) bądź byli poprzednio zwolnieni z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę na podstawie art. 87 ust. 2 pkt 1-4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (art. 87 ust. 2 pkt 5 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy). Cudzoziemcy uprawnieni do pracy na oświadczeniu o zamiarze powierzenia wykonywania pracy, którzy po upływie 6-miesięcznego okresu pracy w ciągu roku, złożyli wnioski o udzielenie im zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w związku z pracą wykonywaną u pracodawcy, na którego zarejestrowane było</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Postulat skierowany do MRPIPS.</p> <p>Kwestia jest regulowana przez art. 88g ust. 1b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który nie obejmuje kontynuacji pracy na podstawie oświadczeń.</p>

		oświadczenie, a ich wnioski nie zawierały braków formalnych, również powinni mieć prawo do pracy w trakcie procedury. W województwie mazowieckim, gdzie rejestrowana jest największa liczna oświadczeń oraz składanych jest najwięcej wniosków o pobyt czasowy i pracę, procedura w przedmiocie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy trwa średnio kilka miesięcy, w trakcie których cudzoziemiec pozbawiony jest możliwości pracy.		
233.	Art. 4 projektu – propozycje dodatkowych zmian w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 88c ust. 1 pkt 2) ust. 1a, ust. 2, ust. 3 – propozycja likwidacji testu rynku pracy Proponujemy zniesienie konieczności wykonywania testu rynku pracy przez pracodawców, którzy zamierzają zatrudnić cudzoziemca. Rozwiązanie takie znacząco uprości postępowanie o wydanie zezwolenia na pracę.	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Postulat skierowany do MRPIPS.
234.	Art. 4 projektu – propozycje dodatkowych zmian w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 88f ust. 1 – proponujemy, aby zezwolenie na pracę mniej szczegółowo określało warunki wykonywania pracy przez cudzoziemca. Proponujemy, aby decyzja nie określała konkretnego podmiotu powierzającego cudzoziemcowi wykonywanie pracy, ale np. obszar terytorialny. Poza tym decyzja może również określać stanowisko, na jakim cudzoziemiec ma wykonywać pracę, najniższe wynagrodzenie i minimalny wymiar czasu pracy. Zmiana taka spowodowałaby uelastyczenie możliwości wykonywania pracy przez cudzoziemców.	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Postulat skierowany do MRPIPS
235.	Propozycje zmian w ustawie o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z	Mając na względzie fakt, iż projektowane zmiany w przepisach ustawy o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.) oraz niektórych innych ustawach, poza wdrożeniem postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, mają również na celu stworzenie lepszych ram prawnych skłaniających się ku świadomemu zarządzaniu migracjami w Polsce, poprzez	Minister Spraw Zagranicznych	Uwaga zostanie uwzględniona w ramach odrębnej nowelizacji ustawy z dnia 14 lipca 2006r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli

	<p>tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin</p>	<p>m.in. wprowadzenie nowych rozwiązań normatywnych, mających charakter mechanizmów naprawczych, w szczególności przy uwzględnieniu zdobytych doświadczeń podczas praktyki stosowania prawa, pragnę wskazać na konieczność podjęcia trudu prac legislacyjnych również na gruncie ustawy z dnia 14 lipca 2006r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525). Celowa wydaje się zmiana artykułu 7 tej ustawy, który ustanawia reżim językowy dla wniosków rozpatrywanych na podstawie ustawy. Należy bowiem zauważyć, że postanowienia analogicznego artykułu ustawy o cudzoziemcach, regulującego tę kwestię w odniesieniu do cudzoziemców niebędących członkami rodzin obywateli UE, są korzystniejsze. Z samego faktu przyznania wszelkich możliwych ułatwień szczególnej kategorii wnioskodawców, jaką są członkowie rodzin obywateli UE należy wywodzić, że przepis art. 7 ww. ustawy w obecnym kształcie jest zbyt rygorystyczny. Należy także zaznaczyć, iż stosownie do motywu 28 preambuły Dyrektywy 2004/38/WPE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich (Dz. U. UE nr L 1158/77), a także art. 35 tego aktu normatywnego, traktującego o nadużyciu praw, państwa członkowskie zyskały możliwość przedsięwzięcia niezbędnych środków w celu ochrony przed nadużyciami prawa lub praktykami oszukańczymi w celu możliwości korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu. Wydana, w celu implementacji dyrektywy, ustawa z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, przewiduje stosowne prawne mechanizmy eliminacji nadużyć, jednakże dopiero na etapie postępowania o przyznaniu karty pobytu członkowi rodziny niebędącemu obywatelem Unii Europejskiej (art. 25 ustawy), czyli w stadium utrwalenia charakteru pobytu. Ustawodawca transponując postanowienia Dyrektywy 2004/38/WPE nie zastrzegł środków służących przeciwdziałaniu nadużyciom już na etapie wstępnym (aplikowania o wizę) inicjującym proces swobodnego przemieszczania. Nie przewidział istnienia rozwiązań prawnych umożliwiających wydanie decyzji odmownej w przedmiocie udzielenia wizy, w przypadku stwierdzenia nadużyć w procedurze</p>	<p>państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, której projekt zostanie skierowany do uzgodnień międzyresortowych.</p>
--	--	---	---

		<p>wizowej. Pragnę podkreślić, iż stosowanie ustawy wykazało, iż zdarzają się przypadki nadużyć, przejawiające się m. in. w przedkładaniu dokumentacji, składającej się z dokumentów noszących znamiona podrobienia, przerobienia lub wprowadzenia innych nieuprawnionych zmian, jak również podania fałszywych, niezgodnych ze stanem faktycznym informacji we wniosku wizowym w celu uzyskania wize. Obecna regulacja krajowa sprzyja, zatem powstawaniu stanów niepożądanych, a tym samym przyczynia się do pogłębiania zjawiska nielegalnej migracji. Mając na względzie powyższe, konieczne jest wprowadzenie zmian legislacyjnych mających na celu rozszerzenie katalogu przesłanek negatywnych, określonych w art. 10 ust. 2 ustawy, których wypełnienie spowoduje odmowę wydania wize. W związku z powyższym proponuje się następujące brzmienie przepisu wprowadzającego zmiany w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin:</p> <p><i>„W ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525) wprowadza się następujące zmiany:</i></p> <p>1) <i>w art. 7 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</i></p> <p><i>„3. Wnioski składane w postępowaniu przed konsulem oraz dokumenty sporządzone w języku obcym, służące za dowód w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy przed konsulem, składa się w języku polskim lub języku wskazanym przez konsula.”;</i></p> <p>2) <i>art. 10 ust 2. otrzymuje brzmienie:</i></p> <p><i>„2. Członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE odmawia się wydania wize, gdy:</i></p> <p>1) <i>w postępowaniu o wydanie wize nie wykazał, że spełnia przesłanki wymienione w art. 1 pkt 4 lub</i></p>		
--	--	--	--	--

		<p>2) jego wjazd następuje w okresie obowiązywania wpisu do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, prowadzonego na podstawie art. 434 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zwanego dalej "wykazem", lub</p> <p>3) jego pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub zdrowia publicznego lub</p> <p>4) w postępowaniu o wydanie wizy posłużył się sfałszowanymi, podrobionymi lub przerobionymi dokumentami lub przedstawił fałszywe informacje w stosunku do istotnych faktów związanych z wjazdem, w związku z deklarowaną wolą nabycia prawa do swobodnego przemieszczania się lub</p> <p>5) w postępowaniu o wydanie wizy wykazano, że wnioskodawca zamierza wyłącznie wykorzystać prawo do swobodnego przemieszczania się w sposób niezgodny z celem tego prawa.”.</p> <p>Konsekwencją wprowadzenia powyższego przepisu będzie konieczność nadania nowego brzmienia przypisowi nr 2 do tytułu ustawy:</p> <p>„Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji, ustawę z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawę z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim oraz ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.”.</p>		
236.	Propozycje zmian w ustawie o swobodzie	Mając na uwadze kwestię podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców w Polsce proponuję rozważyć, czy zmiany	Minister Rozwoju	Uwaga nieuwzględniona Pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa, o

	<p>działalności gospodarczej</p>	<p>w zakresie utworzenia nowych tytułów pobytowych nie powinny za sobą pociągnąć zmian w <i>ustawie o swobodzie działalności gospodarczej</i> w zakresie prawa cudzoziemców do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w RP. Moim zdaniem uzupełniony powinien zostać art. 13 <i>ustawy o swobodzie działalności gospodarczej</i>. W przypadku negatywnej opinii MSWiA co do potrzeby ww. zmiany uważam, że stosowne wyjaśnienie powinno się pojawić w uzasadnieniu do <i>projektu ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw</i>.</p> <p>W mojej ocenie osoby uzyskujące pozwolenie na pobyt czasowy na podstawie nowych przepisów wprowadzanych przez <i>projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw</i> powinny również posiadać prawo wykonywania działalności gospodarczej w RP - analogicznie jak mają to obecnie osoby posiadające prawo pobytu czasowego na podstawie dotychczas istniejących tytułów. Jeżeli w Polsce chcemy przyjmować cudzoziemców wysoko-wykwalfikowanych to powinni oni mieć prawo podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej.</p>	<p>których mowa w dyrektywie 2014/66/UE to pracownicy delegowani na określony okres czasu do wykonywania określonego rodzaju pracy najemnej lub odbycia stażu w jednostce lub jednostkach przyjmujących na terytorium państw członkowskich UE przez zatrudniającego ich pracodawcę mającego siedzibę w kraju trzecim.</p> <p>Całkowity pobyt na terytorium UE w trakcie przeniesienia tych osób wewnątrz przedsiębiorstwa lub danej grupy przedsiębiorstw jest ograniczony i nie może przekraczać 3 lat, w przypadku pracowników kadry kierowniczej oraz specjalistów oraz 1 roku, w przypadku pracowników odbywających staż.</p> <p>Nie wydaje się zatem zasadne przyznanie tym osobom uprawnień na terytorium RP w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej na tym terytorium na zasadach dot. obywateli polskich.</p> <p>Mogłoby to ponadto podważyć rzeczywisty cel pobytu tych osób na terytorium RP.</p> <p>Ustalenia z konferencji:</p>
--	---	---	--

				wyjaśnienia przyjęte
237.	Propozycje zmian w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej	<p>Jednocześnie proponuję rozważenie możliwości usunięcia z art. 13 ust. 2 pkt 1 lit. c) <i>ustawy o swobodzie działalności gospodarczej</i> wyłączenia dotyczącego art. 159 ust. 1 <i>ustawy o cudzoziemcach</i>, które w obowiązującym brzmieniu wydaje się być niecelowe (przekreślony tekst poniżej).</p> <p>"zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 144 lub art. 159 ust. 1, ~~z wyłączeniem okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a-d~~, art. 186 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004)"</p>	Minister Rozwoju	<p>Uwaga została uwzględniona w projekcie.</p> <p>W art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej została ponadto wykreślona lit. d), jako zbędna, gdyż jej treść będzie się zawierała w zmodyfikowanej lit. c), obejmującej zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Dotychczas część zezwoleń wydanych na podstawie art. 159 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach była objęta literą c, a część literą d art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</p>
238.	Propozycje zmian w ustawie o pomocy społecznej	<p>Art. 91 ust. 3 – proponujemy wydłużenie terminu na złożenie wniosku o przystąpienie do Indywidualnego Programu Integracyjnego dla członków rodzin beneficjentów ochrony międzynarodowej</p> <p>Przepis ten obliuguje członka rodziny beneficjenta ochrony międzynarodowej do złożenia wniosku o przystąpienie do Indywidualnego Programu Integracyjnego (IPI) w ciągu 60 dni od dnia uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy w Polsce. Zachowanie tego terminu może się jednak w praktyce okazać niemożliwe, gdyż po uzyskaniu przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt w Polsce jest on zobowiązany do uzyskania wizy wjazdowej oraz zorganizowania swojej podróży do Polski, co często trwa dłużej niż 60 dni. W związku z powyższym postulujemy, aby członek rodziny beneficjenta ochrony</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Postulat skierowany do MRPiPS.</p> <p>Decyzja o nadaniu statusu</p>

		międzynarodowej mógł złożyć wniosek o przystąpienie do IPI w terminie 60 dni od dnia faktycznego przyjazdu do Polski. Ponadto postulujemy, by w decyzji o zezwoleniu na pobyt czasowy informowano cudzoziemca na piśmie, w języku dla niego zrozumiałym o możliwości złożenia wniosku o przystąpienie do IPI w tym terminie (w ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony konieczność informowania osób objętych jedną z form ochrony międzynarodowej wynika z art. 89d).		uchodźcy lub o objęciu ochroną uzupełniającą dotyczy specyficznej sytuacji, w związku z którą koniecznym jest aby organy administracji publicznej zapewniały tym osobom wszelką informację prawną o ich prawach i obowiązkach. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną stanowią jedną ze zwykłych form legalizacji pobytu.
239.	Propozycje zmian w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych	<p>W związku z dodawanymi do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach art. 400a i art. 400b jest konieczne zamieszczenie w projekcie ustawy dodatkowego przepisu zawierającego zmianę ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w brzmieniu:</p> <p>„ Art. ... W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 581, z późn. zm.) w art. 12 pkt 5 otrzymuje:</p> <p>„5) art. 400a ust. 1, art. 400b ust. 2 i art. 415 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;”.</p> <p>Powyższa zmiana wypłynie na obowiązywanie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 24 grudnia 2014 r. w sprawie sposobu i trybu finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. poz 1979), które jest wydawane na podstawie art. 13a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, gdyż przepis ten w § 1 pkt 2 odsyła m. in. do pkt 2-6 art. 12 tej ustawy, w związku z czym jest konieczne utrzymanie w mocy tego rozporządzenia w</p>	Minister Zdrowia	Uwaga uwzględniona w zakresie dodania do ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych art. 400a ust. 1.

		projektowanym art. 10 na okres 12 miesięcy. Zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 1 przywołanego rozporządzenia świadczenia określone w art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych są finansowane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych ze środków budżetu państwa, z części, której jest dysponentem.		
240.	Propozycje zmian w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych	<p>Podstawowa opieka medyczna dla osób wobec których nie upłynął termin na dobrowolny powrót i którym przedłużono termin dobrowolnego powrotu</p> <p>Postulujemy wprowadzenie przepisów, które gwarantowałyby ww. cudzoziemcom dostęp do podstawowych świadczeń opieki medycznej w trakcie oczekiwania na powrót do kraju pochodzenia. Taki obowiązek wynika wprost z art. 14 ust. 1 lit. b i d Dyrektywy UE nr 2008/115/WE (Dyrektywa Powrotowa), zgodnie z którym cudzoziemcy, w okresie przed upływem terminu dobrowolnego wyjazdu, powinni mieć zapewnioną opiekę zdrowotną w nagłych wypadkach oraz leczenie chorób w podstawowym zakresie, a potrzeby osób wymagających szczególnego traktowania (a więc m.in. osób chorych czy niepełnosprawnych) powinny być uwzględnione.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym zapewnia pomocy każdej osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego.
241.	Propozycje zmian w ustawie o Straży Granicznej	<p>Art. 10d ust. 15 – proponujemy wprowadzenie obowiązku tłumaczenia protokołu kontroli na język zrozumiały dla cudzoziemca</p> <p>Protokoły z kontroli sporządzane przez funkcjonariuszy SG mają istotne znaczenie w postępowaniach prowadzonych wobec cudzoziemców, na ich podstawie zostaje wszczęte postępowanie w sprawie o zobowiązanie cudzoziemca do powrotu. W sytuacji, gdy protokół taki zostaje doręczony cudzoziemcowi w języku polskim, będącym dla niego niezrozumiałym, nie ma on rzeczywistej możliwości złożenia zastrzeżeń do tego protokołu. Wobec tego zasadne wydaje się tłumaczenie tego protokołu, tak aby cudzoziemiec w razie, gdy się nie zgadza z jego ustaleniami miał możliwość przedstawienia swojego stanowiska co do wyników przeprowadzonej kontroli.</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	Uwaga nieuwzględniona Tłumaczenie protokołu należy uznać za bezzasadne. Protokół co do zasady dot. podmiotu władającego językiem polskim.

		Natomiast co najmniej powinny zostać przetłumaczone na język zrozumiały dla kontrolowanego cudzoziemca następujące części protokołu: wynik kontroli oraz pouczenie o możliwości złożenia sprzeciwu. Termin na złożenie zastrzeżeń powinien biec od dnia doręczenia cudzoziemcowi protokołu wraz z tłumaczeniem.		
242.	Propozycje zmian w następujących aktach prawnych: Kodeks postępowania administracyjnego, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Kodeks postępowania karnego i Kodeks postępowania cywilnego	<p>Propozycja dotyczy określania zasad określania terminu wniesienia pism urzędowych i procesowych złożonych przez cudzoziemca przebywającego w strzeżonym ośrodku</p> <p>Zasadne jest wprowadzenie zmian w przepisach art. 57 Kodeksu postępowania administracyjnego, art. 83 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, art. 124 Kodeksu postępowania karnego i art. 165 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez dodanie przesłanki zachowania terminu w przypadku wniesienia pisma przez cudzoziemca w administracji strzeżonego ośrodka dla cudzoziemców i aresztu dla cudzoziemców. Brak stosownych regulacji powoduje, iż część sądów uznaje termin za zachowany dopiero z dniem nadania przesyłki w placówce pocztowej – co w praktyce trwa często kilka dni (np. wyrok WSA z dnia 20.03.2013 r. sygn. akt IV SA/Wa 246/13).</p>	Helsińska Fundacja Praw Człowieka	<p>Uwaga uwzględniona częściowo, w art. 9a ustawy o cudzoziemcach, zgodnie z którym w sprawach uregulowanych w ustawie termin uważa się za zachowany, jeżeli pismo zostało pozostawione przez cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców lub w areszcie dla cudzoziemców w administracji tego ośrodka lub tego aresztu.</p> <p>Projektodawca podziela obserwację Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, że żaden z przepisów proceduralnych stanowiących podstawę do zachowania terminu procesowego nie odnosi się wprost do sytuacji cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców lub areszcie dla cudzoziemców. Stąd zasadne jest na gruncie spraw uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach przyjęcie analogicznej regulacji do art. 57</p>

				<p>§ 5 K.p.a. Poza ramy projektu wykraczają jednocześnie postulaty szerokich zmian w samych przepisach ustaw procesowych (art. 83 P.p.s.a., art. 124 K.p.a., art. 165 K.p.c., jak również art. 57 K.p.a. w zakresie wykraczającym poza sprawy uregulowane w ustawie o cudzoziemcach). Byłyby to bowiem zmiany ogólnosystemowe i jako takie powinny mieć miejsce po generalnej dyskusji nad tym, czy w konkretnych przypadkach przebywania przez stronę postępowania w zakładzie zamkniętym innym niż zakład karny lub areszt śledczy konkretna ustawa procesowa powinna przewidywać zachowanie terminu przy złożeniu pisma w administracji tego zakładu. Pojęcie „administracja ośrodka dla cudzoziemców lub aresztu śledczego” jest już znane art. 420 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach. Przepis nie wprowadza zatem żadnej nowej terminologii w ustawie.</p>
242a		Niezależnie od powyższych uwag, należy wskazać, że w przypadku ochrony roszczeń pracowniczych na wypadek niewypłacalności pracodawcy ewentualne zapewnienie pełnej równości pomiędzy pracownikami	Minister Rodziny, Pracy i	Niejasny jest cel zgłoszenia uwagi

	<p>podmiotów mających siedzibę na terytorium UE lub EFTA, a pracownikami podmiotów mających siedzibę na terytorium „państw trzecich” może napotkać znaczne trudności prawne oraz praktyczne. Instytucje przewidujące taką ochronę są tworzone w Państwach Członkowskich UE/EFTA</p> <p>na podstawie prawa wspólnotowego, a zgodnie z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. z 2016 r. poz. 1256) „przepisy ustawy stosuje się w przypadku niewypłacalności pracodawcy będącego przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.), położonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddziałem banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.), <u>a także przedsiębiorcą zagranicznym pochodzącym z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA)</u> - stron umowy o Europejskim Porozumieniu Gospodarczym, który utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddział lub przedstawicielstwo, o którym mowa w przepisach o swobodzie działalności gospodarczej, o ile:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w przypadku przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej, z wyłączeniem Danii - może być wobec nich wszczęte postępowanie upadłościowe w rozumieniu art. 2 lit. a lub lit. c rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego, - w przypadku przedsiębiorców zagranicznych z Danii i państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym - może być wobec nich uznane główne zagraniczne postępowanie upadłościowe, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 233, z późn. zm.) dotyczących międzynarodowego postępowania upadłościowego, 	<p>Polityki Społecznej</p>	
--	---	---------------------------------------	--

		<ul style="list-style-type: none"> - w przypadku przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także oddziałów banków zagranicznych - odrębne przepisy nie wyłączają możliwości ogłoszenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej upadłości oraz wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego takiego pracodawcy, - w przypadku przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej i państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym działających na terenie Rzeczypospolitej Polskiej jako oddział instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń - może zostać wszczęte wobec instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń postępowanie upadłościowe, postępowanie restrukturyzacyjne lub inne podobne postępowanie i jednocześnie zatrudnia, zgodnie z przepisami polskiego prawa, co najmniej jedną osobę fizyczną w związku z prowadzoną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalnością gospodarczą lub działalnością przedstawicielstwa”. <p>Wobec powyższego zapewnienie równego traktowania pracowników podmiotów mających siedzibę na terytorium UE lub EFTA oraz pracowników podmiotów mających siedzibę na terytorium „państw trzecich” nie znalazłoby w zakresie ochrony roszczeń pracowniczych na wypadek niewypłacalności pracodawcy pełnego uzasadnienia w obowiązujących przepisach.</p>		
UWAGI DO OSR				
243.		<p>Sprawą kluczową dla realizacji zapisów ustawy o cudzoziemcach jest kwestia zatrudnienia. Jak wskazują statystyki, ilość wniosków pobytowych składanych w urzędach wojewódzkich na przestrzeni ostatnich dwóch lat wzrosła o kilkaset procent powodując, że sytuacja wydziałów obsługujących cudzoziemców stała się krytyczna. Z zadowoleniem zatem przyjmuję fakt, że uzasadnienie ustawy zawiera także propozycję zwiększenia środków na zatrudnienie w urzędach wojewódzkich. Propozycja ta zawiera metodologię wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników, nie zawiera natomiast metodologii czy kryteriów rozdziału tych środków pomiędzy poszczególnych wojewodów.</p>	Wojewoda Lubuski	<p>Po przeprowadzeniu analizy liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, złożonych w 2015 i 2016r. (do dnia 30 listopada), które to postępowania zdecydowanie</p>

Dlatego też niezrozumiała jest decyzja o przypisaniu do dyspozycji Wojewody Lubuskiego środków na zaledwie 1 etat, biorąc pod uwagę dane statystyczne.

W uzasadnieniu wskazano, że podziału środków dokonano na podstawie danych statystycznych Urzędu do Spraw Cudzoziemców, uwzględniając także procentowy przyrost ilości spraw w poszczególnych urzędach wojewódzkich. Na potrzeby niniejszej opinii podjąłem próbę stworzenia podobnej analizy na podstawie danych UdSC. W tabeli poniżej przedstawiam tabelę zawierającą łączną ilość wniosków o zezwolenie na pobyt czasowy, pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz pobyt stały w okresie od 01.01.2016 do 31.08.2016.

Wojewoda	Pobyt czasowy	Rezydent dl. UE	Pobyt stały	suma
WOJEWODA MAZOWIECKI	23903	985	2426	27314
WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI	8260	117	776	9153
WOJEWODA MAŁOPOLSKI	7673	106	555	8334
WOJEWODA WIELKOPOLSKI	7199	69	261	7529
WOJEWODA ŚLĄSKI	4976	67	253	5296
WOJEWODA POMORSKI	4040	34	247	4321
WOJEWODA ŁÓDZKI	3957	91	198	4246
WOJ. ZACHODNIOPOMOR	3617	34	218	3869

dominują pośród wszystkich zezwoleń pobytowych, uznano konieczność dokonania pewnej modyfikacji podziału etatów dla urzędów wojewódzkich. W wyniku tej modyfikacji dla Lubuskiego Urzędu Wojewódzkiego przewidziano 2 etaty.

SKI				
WOJEWODA LUBELSKI	2901	32	848	3781
WOJEWODA LUBUSKI	2757	31	188	2976
WOJ. KUJAWSKO-POMORSKI	2039	27	93	2159
WOJEWODA OPOLSKI	1646	25	104	1775
WOJEWODA PODKARPACKI	1169	21	187	1377
WOJ. WARMIŃSKO-MAZURSKI	921	23	69	1013
WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI	761	7	55	823
WOJEWODA PODLASKI	511	16	221	748

Biorąc pod uwagę powyższe zestawienie wątpliwości może budzić idea jednakowego wsparcia dla urzędów: Podlaskiego, Świętokrzyskiego i Warmińsko-Mazurskiego, gdzie ilość składanych wniosków w porównaniu z Lubuskim Urzędem Wojewódzkim jest względnie niska. Zastanawiająca jest większa ilość środków proponowana dla województwa kujawsko-pomorskiego (2 etaty), gdzie liczba wniosków jest wyraźnie niższa, niż w województwie lubuskim oraz aż 3 etaty dla Wojewody Lubelskiego, gdzie liczba wniosków jest większa od lubuskiego o 805 czy łódzkiego (4 etaty), gdzie wniosków jest większa o 1270, co w mojej opinii nie uzasadnia

czterokrotnie większego wsparcia etatowego.

Na podstawie tych samych danych możliwe jest także zbadanie procentowego przyrostu ilości wniosków. Tabela zamieszczona poniżej zawiera porównanie sum ilości wniosków (pobyt czasowy, stały, rezydent) w okresach styczeń-sierpień 2014 i 2016.

Wojewoda	Suma I-VIII 2014	Suma I-VIII 2016	Przyrost %
WOJEWODA LUBUSKI	612	2976	386,3
WOJ. ZACHODNIOPOMORSKI	1088	3869	255,6
WOJEWODA WIELKOPOLSKI	2147	7529	250,7
WOJEWODA ŚLĄSKI	1710	5296	209,7
WOJEWODA OPOLSKI	613	1775	189,6
WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI	3353	9153	173,0
WOJEWODA POMORSKI	1588	4321	172,1
WOJ. KUJAWSKO-POMORSKI	825	2159	161,7
WOJEWODA MAŁOPOLSKI	3353	8334	148,6
WOJEWODA LUBELSKI	1570	3781	140,8
WOJEWODA ŁÓDZKI	1908	4246	122,5
WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI	373	823	120,6

WOJ. WARMIŃSKO-MAZURSKI	476	1013	112,8
WOJEWODA PODKARPACKI	857	1377	60,7
WOJEWODA MAZOWIECKI	17003	27314	60,6
WOJEWODA PODLASKI	505	748	48,1

Z powyższego zestawienia wynika, że dynamika przyrostu ilości wniosków na przestrzeni 2 lat w województwie lubuskim (386%) jest ewenementem w skali kraju. Potwierdza także, że udzielenie wsparcia na takim samym poziomie Województwu Lubuskiemu, jak Wojewodom: Świętokrzyskiemu, Warmińsko-Mazurskiemu, Podkarpackiemu czy Podlaskiemu nie ma oparcia w statystykach.

Prezentując powyższe wyliczenia nie dążę do przekonania, że w niektórych województwach wsparcie jest zbędne – oczywistym jest, że wszystkie regiony wymagają zwiększenia liczby pracowników zajmujących się sprawami cudzoziemców i z pewnością konieczne jest zwiększenie zatrudnienia o więcej, niż 47 etatów. Sądzę jednak, że podział środków powinien uwzględniać wyliczenia prezentowane powyżej i przewidywać wsparcie dla Wojewody Lubuskiego na poziomie co najmniej 4 etatów.

Istotne także jest, aby przy przekazywaniu środków nie wskazywać ilości etatów, ponieważ różne są potrzeby poszczególnych wojewodów co do stanowisk oraz nadal utrzymują się różnice w płacach pomiędzy województwami. W tej sytuacji za kwotę wystarczającą na zatrudnienie specjalisty w jednym województwie, w innym możliwe będzie sfinansowanie 1,5 lub 2 etatów dla personelu pomocniczego. Dlatego też wnioskuję, aby wojewodowie mogli elastycznie gospodarować przyznanymi środkami.

244.		<p>W związku ze zwiększeniem liczby wniosków oraz nowymi zadaniami w ustawie przewidziano skutki finansowe dla Wojewodów, w tym dla Wojewody Zachodniopomorskiego, w tym koszt zatrudnienia i wyposażenia 2 stanowisk pracy. Dokonując analizy podziału etatów na poszczególne województwa trzeba zauważyć, że wzrost spraw w niektórych województwach badany był w oparciu o dane z 2015 r., który to stan aktualnie uległ znacznym zmianom. Przykładem może być województwo lubelskie, pomorskie i zachodniopomorskie, w których liczba przyjętych wniosków w sprawach cudzoziemców jest równa, zaś etaty zostały zróżnicowane.</p>	<p>Wojewoda Zachodniopomorski</p>	<p>Po przeprowadzeniu analizy liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, złożonych w 2015 i 2016r. (do dnia 30 listopada), które to postępowania zdecydowanie dominują pośród wszystkich zezwoleń pobytowych, uznano konieczność dokonania pewnej modyfikacji podziału etatów dla urzędów wojewódzkich. W wyniku tej modyfikacji dla Zachodniopomorskiego Urzędu Wojewódzkiego przewidziano 3 etaty.</p>									
		<table border="1"> <thead> <tr> <th data-bbox="631 635 900 1257"></th> <th data-bbox="900 635 976 1257">Po byt y cza so we od 01. 01. 201 6</th> <th data-bbox="976 635 1218 1257">Pobyty stałe od 01.01.2016 Do 08.09.2016</th> <th data-bbox="1218 635 1384 1257">Zezwoleni a na pobyt rezydenta od 01.01.2016 do 08.09.2016</th> <th data-bbox="1384 635 1509 1257">RAZE M</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td data-bbox="631 1257 900 1345">Lubelskie</td> <td data-bbox="900 1257 976 1345">301 0</td> <td data-bbox="976 1257 1218 1345">886</td> <td data-bbox="1218 1257 1384 1345">32</td> <td data-bbox="1384 1257 1509 1345">3928</td> </tr> </tbody> </table>		Po byt y cza so we od 01. 01. 201 6	Pobyty stałe od 01.01.2016 Do 08.09.2016	Zezwoleni a na pobyt rezydenta od 01.01.2016 do 08.09.2016	RAZE M	Lubelskie	301 0	886	32	3928	
	Po byt y cza so we od 01. 01. 201 6	Pobyty stałe od 01.01.2016 Do 08.09.2016	Zezwoleni a na pobyt rezydenta od 01.01.2016 do 08.09.2016	RAZE M									
Lubelskie	301 0	886	32	3928									

		<table border="1"> <tr> <td>pomorskie</td> <td>414 7</td> <td>267</td> <td>34</td> <td>4448</td> </tr> <tr> <td>zachodniopomorskie</td> <td>380 1</td> <td>230</td> <td>36</td> <td>4067</td> </tr> </table>	pomorskie	414 7	267	34	4448	zachodniopomorskie	380 1	230	36	4067		
pomorskie	414 7	267	34	4448										
zachodniopomorskie	380 1	230	36	4067										
		<p>Tymczasem Wojewoda Zachodniopomorski zgodnie z projektem znajduje się w grupie województw ze zwiększeniem zatrudnienia o 2 etaty, a woj. Lubelskie i pomorskie w grupie ze zwiększeniem zatrudnienia o 3 etaty – zezwolenia.</p> <p>W związku z powyższym wnioskuję o dokonanie ponownej analizy w zakresie liczby etatów dla województwa zachodniopomorskiego;</p>												
245.		Prezydium KK NSZZ „Solidarność” ma poważne wątpliwości co do zabezpieczenia środków finansowych na realizację przedmiotowej ustawy w projekcie budżetu na 2017 r.		NSZZ „Solidarność”	Stanowisko projektodawcy do tej uwagi zostało zawarte w stanowisku do uwag Ministra Finansów.									
246.		<p>Projekt zakłada, że w latach 2017-2026 wydatki budżetu państwa na wdrożenie i wykonywanie proponowanych przepisów wyniosą łączne 78.531 tys. zł, w tym 63.777 tys. zł na zatrudnienie nowych pracowników i wyposażenie ich stanowisk pracy. W 2017 r. konieczne będzie wydatkowanie z budżetu państwa na zadania założone w projekcie 8.564 tys. zł.</p> <p>W tej sytuacji konieczna jest ponowna analiza proponowanych rozwiązań pod względem zasadności i celowości wprowadzanych przepisów oraz możliwości wykonywania nowych zadań w ramach posiadanych przez dysponentów środków finansowych. Podstawowym celem tych analiz powinna być ochrona sektora finansów publicznych przed</p>		Minister Finansów	Przepisy zawarte w projekcie stanowią po pierwsze wdrożenie przepisów dyrektywy 2014/66/UE. Wdrażając tą dyrektywę projektodawca dążył do tego, ażeby w projekcie zawarte zostały takie rozwiązania prawne,									

		<p>niekontrolowanym lub nadmiernym pogorszeniem jego wyniku.</p> <p>Mając na uwadze powyższe konieczne jest wyjaśnienie, czy analizując zakres wdrażanych aktów prawnych, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, oraz</i> • <i>nie wdrożonych jeszcze przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich,</i> <p>szczególnie tych powodujących skutki finansowe dla sektora finansów publicznych, wzięto pod uwagę wprowadzanie ich do polskiego porządku prawnego jedynie w minimalnym, dopuszczalnym przez dany akt, zakresie.</p> <p>Ponadto, celowe jest aby w trakcie prac dotyczących ww. projektu ustawy, zapewnić uwzględnienie wszystkich warunków ograniczających rozmiary wydatków publicznych do minimalnego, zgodnego z przepisami unijnymi, zakresu.</p> <p>Przyjęcie takiej zasady jest konieczne również z uwagi na to, że wydatki budżetu państwa na finansowanie zadań przewidzianych w ww. projekcie byłyby konieczne do poniesienia w sytuacji występowania deficytu budżetu państwa oraz jednocześnie z wydatkami na realizowany już program 500+ i na uprawnienia do bezpłatnych leków dla osób, które przekroczyły 75 rok życia (od 1 września 2016 r.) oraz z wydatkami na przygotowywane obecnie inne, strategiczne programy Rządu, takie jak obniżenie wieku emerytalnego.</p>	<p>które będą minimalizowały wysokość wydatków publicznych pozostawiając je wyłącznie na poziomie niezbędnym dla zapewnienia jej wdrożenia. Przykładem może być takie rozwiązanie, iż podmiotem wyłącznie uprawnionym do wnioskowania o udzielenie zezwoleń, o których mowa w rozdziałach 3a i 3b działu V ustawy o cudzoziemcach uczyniono jednostkę przyjmującą, a zatem podmiot mający siedzibę na terytorium RP. Minimalizuje to koszty związane z prowadzeniem postępowania dowodowego, z udziałem potencjalnej strony przebywającej za</p>
--	--	--	--

		<p>Wspomniane powyżej programy są priorytetowymi inicjatywami Rządu i na ich realizację niezbędne jest zabezpieczenie środków budżetu państwa, co oznacza, że projekt ustawy budżetowej na rok 2017 musi uwzględniać przede wszystkim dodatkowe środki na realizację tych zadań.</p> <p>Należy też wskazać, że projekt ustawy budżetowej na rok 2017 został przygotowany w oparciu o zasady wynikające ze stabilizującej reguły wydatkowej (SRW), mającej na celu stabilizację finansów publicznych w długim okresie i nakładającej ograniczenia na sumę większości wydatków sektora instytucji rządowych i samorządowych w danym roku budżetowym. Szacunki limitu wydatków w ramach SRW, dokonane w oparciu o art. 112aa ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, wskazują na bardzo ograniczoną dostępność środków publicznych, które mogą być w kolejnych latach przeznaczone na finansowanie zarówno nowych projektów, jak i zmian projektów już istniejących.</p> <p>Mając na uwadze powyższe należy pamiętać, że zwiększenie planowanych wydatków budżetu państwa w danym obszarze w związku z wdrażaniem nowych przepisów powinno się wiązać, co do zasady, z koniecznością poszukiwania oszczędności w ramach nieprzekraczalnego limitu wydatków i wymagać może ograniczenia innych wydatków podmiotów objętych regułą wydatkową.</p>		<p>granica, z korespondencją z taką osobą, angażowaniem urzędów konsularnych, pozyskiwaniem obcojęzycznych dokumentów za granica, i zmierza do skrócenia postępowania.</p> <p>W zakresie przepisów dot. finansowania świadczeń z zakresu pomocy społecznej, opieki medycznej i psychologicznej należy wskazać, iż określony katalog cudzoziemców uprawnionych do korzystania z przedmiotowej pomocy jak również zakres tej pomocy został zaprojektowany z uwzględnieniem wyłącznie szczególnych potrzeb. Określona w projektowanych</p>
--	--	---	--	---

				<p>przepisach kategoria cudzoziemców uprawnionych do korzystania z świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dotyczy wyłącznie cudzoziemców, którzy ze względu na stan zdrowia lub stan psychofizyczny nie zostali przyjęci do strzeżonego ośrodka lub zostali zwolnieni z strzeżonego ośrodka z tego powodu. Projektowane przepisy dotyczące określenia zakresu udzielania świadczeń socjalnych i opieki medycznej uwzględniają wyłącznie bieżące potrzeby cudzoziemców.</p> <p>Należy także zauważyć, że dyrektywa 2014/66/UE</p>
--	--	--	--	--

				<p>powinna być zostać wdrożona do prawa krajowego do dnia 29 listopada 2016r. Tak znacznie opóźnione wejście w życie przepisów krajowych wdrażających dyrektywę nie wydaje się możliwe. Efektywne wdrożenie dyrektywy zależne zaś jest od tego, ażeby organy administracji publicznej, mające stosować przepisy prawa krajowego posiadały adekwatny zasób kadrowy do tego, żeby zadania te były realizowane prawidłowo oraz terminowo. Tymczasem obecne obciążenie urzędów obsługujących wojewodów oraz Urzędu do Spraw Cudzoziemców w sprawach z zakresu legalizacji pobytu cudzoziemców,</p>
--	--	--	--	--

				<p>wynikające z wielokrotnego wzrostu liczby spraw na przestrzeni lat 2014-2016 absolutnie uniemożliwia prawidłowość realizacji zadań związanych z wdrożeniem dyrektywy 2014/66/UE w ramach posiadanych zasobów kadrowych i finansowych.</p> <p>Ustalenia z konferencji: OSR zostanie uzupełniona w zakresie wdrażania dyrektywy 2014/66 w minimalnym zakresie oraz o odniesienie do skutków wprowadzania zmian w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych oraz w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o</p>
--	--	--	--	--

				<p>pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.</p> <p>Rozbieżność w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - daty wejścia w życie projektu, - zwiększenia limitów wydatków związanych z koniecznością zwiększenia liczby etatów w urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie ds. Cudzoziemców, - uzasadnienia dla zwiększenia limitów wydatków związanych z ww. celem
247.		<p>W związku z tym, że w dniu 25 sierpnia 2016 r. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy budżetowej na rok 2017, w którym to dokumencie nie zostały uwzględnione środki na realizację ww. projektu, konieczne jest rozważenie wdrożenia przepisów ww. projektu począwszy od 1 stycznia 2018 r. W innym przypadku należy wskazać źródło sfinansowania tych zadań.</p> <p>Jednocześnie informuję, że przedstawiony w ww. piśmie argument, że istnieje pilna potrzeba procedowania nad projektem z uwagi na to, że termin na implementację dyrektywy 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. upływa w dniu 29 listopada 2016 r., nie może w tej sytuacji być brany pod</p>	Minister Finansów	<p>Jak wyżej.</p> <p>Ustalenia z konferencji: przy punkcie 246</p>

		uwagę. Należy zauważyć, że prace dotyczące zmiany przepisów krajowych w ww. zakresie powinny być rozpocząć się w chwili wejścia w życie ww. dyrektywy.		
248.		<p>Możliwe do zaakceptowania od roku 2018 jest ewentualna konieczność przeznaczenia dodatkowych środków dla wojewodów na realizację zadań, o których mowa w projekcie – z uwzględnieniem uwag Ministra Finansów w zakresie kalkulacji tych wydatków oraz ograniczenia tych etatów wyłącznie do nowych zadań wynikających z tej ustawy.</p> <p>Nie można zaakceptować sytuacji, w której wprowadzane są przepisy nowej ustawy o cudzoziemcach, które nie przewidują skutków dla wojewodów z tytułu realizacji tych zadań, a podczas wykonywania tej ustawy skutki te pojawiają się. Byłoby to niezgodne z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.</p> <p>Natomiast nie znajduję uzasadnienia na założone w projekcie przyznanie dodatkowych środków na zwiększenie zatrudnienia w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców o 6 nowych etatów w związku z realizacją nowych zadań.</p> <p>Należy zauważyć, że projekt obok rozszerzenia kompetencji Szefa UdSC o pełnienie funkcji punktu kontaktowego na potrzeby dyrektywy 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r., jednocześnie przewiduje też przejęcie obecnych zadań Szefa UdSC:</p> <ul style="list-style-type: none"> • w zakresie udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia cudzoziemca do innego państwa UE odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej - przez Komendanta Głównego Straży Granicznej, • w zakresie wydawania i wymiany kart pobytu członkom najbliższej rodziny repatriantów posiadających zezwolenie na pobyt stały - przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. 	Minister Finansów	Należy podkreślić, że przewidziane w OSR skutki finansowe projektu w zakresie konieczności utworzenia nowych etatów w urzędach wojewódzkich i w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców mają ścisły związek z zapewnieniem warunków do realizacji nowych zadań, które nałożą na wojewodów i Szefa UdSC przepisy nowelizowanych ustaw. Nie jest możliwe jednocześnie całkowite odseparowanie się od aktualnej sytuacji migracyjnej Polski i stanowiącej jej skutek sytuacji organów

		<p>W związku zatem ze zmniejszeniem zadań Urzędu, a tym samym zmniejszeniem obciążeń kadrowych, brak jest zasadności do przyznania dodatkowych środków dla tego podmiotu.</p> <p>Środki na powyższy cel powinny zostać ewentualnie wygospodarowane w ramach dotychczasowego limitu wydatków dla cz. 42 – Sprawy wewnętrzne, w tym w ramach przyznanego limitu wynagrodzeń.</p>	<p>migracyjnych. Zapewnienie prawidłowości realizacji nowych zadań musi w jakimkolwiek stopniu uwzględniać aktualną sytuację tychże organów, która daleka jest od akceptowalnej nawet biorąc pod uwagę obecnie realizowane zadania.</p> <p>Jeśli chodzi o przejęcie zadań dotychczas realizowanych przez Szefa UdSC, należy wskazać, iż zadania dotyczące przekazania cudzoziemców do innych państw członkowskich na podstawie rozporządzenia 604/2013, którzy nie ubiegają się o udzielenie ochrony międzynarodowej, są realizowane na poziomie nie przekraczającym 80 spraw rocznie (dane</p>
--	--	--	---

				<p>za 2016r.) Zadaniami dotyczącymi udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie, zajmują się 2 osoby, poza wykonywaniem innych zadań. W 2016r. 152 osób skorzystało z tej pomocy.</p> <p>Wydawanie kart pobytu członkom najbliższej rodziny repatrianta w ilości około 40 kart pobytu na rok, (w 2016r., do 1 grudnia - 39) tradycyjnie było zadaniem wyłącznie jednego pracownika UdSC (a obecnie jednego stażysty). Był to i wciąż jest wyłącznie jeden z wielu obowiązków służbowych takiej osoby. Likwidacja tego zadania po stronie UdSC nie spowoduje realnego</p>
--	--	--	--	--

				<p>i dostrzegalnego spadku ilości czynności do wykonania przez pracowników UdSC, biorąc pod uwagę aktualne obciążenie pracą, które utrzymuje się od dłuższego czasu.</p> <p>Przejęcie przez organy SG dotychczasowych zadań Szefa UdSC w w/w obszarach nie spowoduje powstania wolnych zasobów kadrowych w UdSC, które mogłyby być przeznaczone na realizację nowych zadań.</p> <p>Ustalenia z konferencji: przy punkcie 246</p>
249.		Dołączona do projektu Ocena Skutków Regulacji powinna zostać uzupełniona o oszacowanie przychodów jednostek sektora finansów publicznych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz podatków od wynagrodzeń wypłaconych osobom zajmującym nowoutworzone etaty w urzędach wojewódzkich i Urzędzie ds.	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów	OSR zostanie uzupełniony w tym zakresie

		Cudzoziemców.		
250.		Punkt 5 OSR wymaga uzupełnienia o uzasadnienie skrócenia czasu na odniesienie się do projektu poniżej minimum wskazanego w Regulaminie pracy Rady Ministrów.	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów	OSR zostanie uzupełniony w tym zakresie
251.		Dodatkowo wskazane jest omówienie zmian obciążeń regulacyjnych nakładanych na podmioty realizujące zadania wynikające ze zmienianych ustaw.	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów	Uwaga niezrozumiała. Projektowane regulacje nie przewidują istotnych zmian obciążeń regulacyjnych dla cudzoziemców. Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona
252.		W pkt 7 OSR w ramach przedstawienia wpływu projektu na rodzinę i obywateli w ujęciu pieniężnym powinny zostać wskazane dochody netto pracowników.	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów	W ocenie projektodawcy w rubryce tej chodzi o bezpośredni wpływ projektowanych regulacji na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe, a nie pośrednie skutki związane z utworzeniem nowych etatów przewidzianych na realizację wprowadzanych

				zadań, tym bardziej, że chodzi tylko o 53 etaty. Ustalenia z konferencji: uwaga zostanie uwzględniona
253.		W OSR oraz w uzasadnieniu do projektu ustawy powinny zostać oszacowane skutki finansowe dla Funduszu Pracy w związku z proponowanymi zmianami.	Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej	OSR zostanie uzupełniony w tym zakresie
254.		<p>Uwagi do załącznika nr 1.</p> <p>a. w ramach wskazanych obliczeń skutków z tytułu wynagrodzeń dla nowych pracowników (str. 1 załącznika) należy wykreślić kwoty dotyczące wyliczonych składek dla pracodawcy z tytułu nagród uznaniowych (3%). Środki na ww. cel zostały już ujęte w kwotach środków przeznaczonych na nagrody uznaniowe;</p> <p>b. wyjaśnienia wymaga dlaczego do kalkulacji środków na wynagrodzenia uwzględniono konieczność zabezpieczenia także środków z tytułu odpraw (odpowiednio kwota 20.237,46 zł i 24.284,94 zł). Środki na ww. cel planuje się m.in. dla osób przechodzących na emerytury, natomiast projekt przewiduje zatrudnienie nowych osób do realizacji wskazanych w niej zadań, a nie dla osób obecnie już zatrudnionych. Ponadto należy wskazać metodologię wyliczenia wydatków z tytułu należnych nagród jubileuszowych;</p> <p>c. wyjaśnienia wymagają kwoty wyliczonych skutków z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego dla nowych pracowników. Z analizy wynika,</p>	Minister Finansów	<p>Lit. a Uwaga nieuwzględniona. Kwoty związane ze składkami dla pracodawcy nie zostały ujęte w kwotach przeznaczonych na nagrody uznaniowe.</p> <p>Wyliczenia zostaną skorygowane.</p> <p>Lit. b Uwaga uwzględniona. Wydatki z tytułu odpraw i nagród jubileuszowych zostaną usunięte z wyliczeń.</p>

		<p>że przedstawione skutki z tego tytułu będą wyższe niż wskazują na to zaproponowane kwoty wynagrodzeń pracowników;</p> <p>d. należy skorygować wyliczenia dla lat 2019-2026 w zakresie środków należnych z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego. Biorąc pod uwagę, że ww. środki stanowią skutki z roku poprzedniego do wyliczenia tych kwot należy przyjąć wskaźnik CPI z roku poprzedzającego rok, w których ww. środki będą wypłacane;</p> <p>e. biorąc pod uwagę, że koszty wynagrodzeń dotyczą dysponentów finansowanych w różnych częściach budżetu państwa, należałoby prezentację ww. skutków przedstawić w podziale dla każdego dysponenta, a nie w podziale wg liczby etatów.</p>		<p>Lit. c Kwoty skutków z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego zostały wyliczone zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (3.372,91 x 12 x 8,5% = 3.440,37; 4.047,49 x 12 x 8,5% = 4.128,44).</p> <p>Lit. d i e: Uwaga uwzględniona Wyliczenia zostaną skorygowane.</p>
255.		<p>Uwagi do załącznika nr 2.</p> <p>a. w ramach kosztu zakupu wyposażenia biurowego dla jednego stanowiska pracy wskazano konieczność zakupu drukarki i skanera. Wyjaśnienia wymaga konieczność wyposażenia w ww. sprzęt każdego stanowiska. Biorąc pod uwagę konieczność racjonalnego wydatkowania środków budżetu państwa należałoby rozważyć zakup</p>	Minister Finansów	<p>Lit. a Uwaga zostanie uwzględniona, przy założeniu, że drukarka, skaner oraz czytniki linii papilarnych i dokumentów będą</p>

		<p>1 zestawu ww. sprzętu dla grupy pracowników;</p> <p>b. biorąc pod uwagę, że koszty zakupu sprzętu dotyczą dysponentów finansowanych w różnych częściach budżetowych oraz że wydatki w ustawie budżetowej prezentowane są w tysiącach złotych, należałoby rozważyć przedstawienie wyliczeń ww. skutków dla każdego dysponenta w tych mianach.</p>		<p>przysługiwały po 1 sztuce na dwa stanowiska pracy.</p> <p>Lit. b Uwaga uwzględniona Wyliczenia zostaną skorygowane.</p>
256.		<p>Uwagi do załącznika nr 3:</p> <p>w uzasadnieniu do projektu, na str. 67 zawarto informację, że dzienne skutki z tytułu kosztów świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dla 1 cudzoziemca, który m.in. nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu wyniosą 140 zł. Należałoby przedstawić szczegółową kalkulację ww. kwoty oraz wyjaśnić w jaki sposób ww. świadczenia będą przekazywane tj. czy w formie pieniężnej czy też rzeczowej.</p>	Minister Finansów	<p>Szczegółowa kalkulacja znajduje się pod tabelą uwag.</p> <p>Ustalenia z konferencji: OSR zostanie uzupełniona o szczegółowe wyliczenia.</p>

Orientacyjny dzienny koszt utrzymania cudzoziemca				
zakwaterowanie	wyżywienie	Środki czystości	Opieka medyczna	Koszty komunikacji
47 – 90 PLN *1	35 – 50 PLN	50PLN (miesięcznie)	49 – 150 PLN (miesięcznie)*2	10 PLN

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH:	DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014 r. str. 1 – 21

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ	

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu UE	Koni eczno ść wdro żenia	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
1.	Art. 1	<p>Artykuł 1</p> <p>Przedmiot</p> <p>Niniejsza dyrektywa określa: warunki wjazdu i pobytu, przez okres dłuższy niż 90 dni, obywateli państw trzecich i członków ich rodzin na terytorium państw członkowskich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, a także prawa tych osób;</p>	T/N N			Przepis nie wymaga implementacji. Cały projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw przewiduje kompleksowe uregulowanie zasad wjazdu i pobytu cudzoziemców przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa. Rozdział 3a w dziale V tej ustawy reguluje zasady wydawania zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Rozdział 3b reguluje zasady udzielania zezwolenia na pobyt czasowy

		warunki wjazdu i pobytu oraz prawa obywateli państw trzecich, o których mowa w lit. a), w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, które pierwsze przyznaje danemu obywatelowi państwa trzeciego zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa na mocy niniejszej dyrektywy.				w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.
2.	Art. 2 ust. 1	<p>Artykuł 2</p> <p>Zakres stosowania</p> <p>1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy w momencie składania wniosku mają miejsce pobytu poza terytorium państw członkowskich i ubiegają się o przyjęcie lub którzy zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego, na warunkach określonych w niniejszej dyrektywie, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa jako pracownicy kadry kierowniczej, specjaliści lub pracownicy odbywający staż.</p>	T	Art. 3 pkt 13b Art. 139e pkt 2 lit. f i g	<p>Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:</p> <p>13b) przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa – czasowe oddelegowanie cudzoziemca, którego miejsce pobytu w chwili składania wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, znajduje się poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, przez pracodawcę macierzystego do jednostki przyjmującej oraz korzystanie z mobilności Art. 139e. Odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, gdy:</p> <p>2) cudzoziemiec, w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:</p> <p>f) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że ubiega się o udzielenie kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, i bezpośrednio przed złożeniem wniosku o jego udzielenie przebywał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie tego zezwolenia, lub</p> <p>g) przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.</p>	

	<p>Art. 2 ust. 2</p>	<p>2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do obywateli państw trzecich, którzy:</p> <p>a) ubiegają się o prawo pobytu w jednym z państw członkowskich jako naukowcy w rozumieniu dyrektywy 2005/71/WE w celu prowadzenia projektu badawczego;</p> <p>b) na mocy umów między Unią i jej państwami członkowskimi a państwami trzecimi korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego z prawem obywateli Unii lub są zatrudnieni przez przedsiębiorstwo mające siedzibę w tych państwach trzecich;</p> <p>c) są delegowani w ramach dyrektywy 96/71/WE;</p> <p>d) prowadzą działalność w charakterze pracowników samozatrudnionych;</p> <p>e) są przydzielani przez agencje pośrednictwa pracy, agencje pracy tymczasowej lub inne przedsiębiorstwa zajmujące się udostępnianiem pracowników do pracy pod nadzorem i kierownictwem innego przedsiębiorstwa;</p> <p>f) są przyjmowani jako studenci w pełnym wymiarze godzin lub którzy w ramach swoich studiów przechodzą krótkotrwałe nadzorowane szkolenie praktyczne.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 139e pkt 2 lit. a-e Art. 2 pkt 2 Art. 139r Art. 3 pkt 12a)</p> <p>Art. 11 ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw</p>	<p>Art. 139e. Odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, gdy:</p> <p>2) cudzoziemiec, w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:</p> <p>a) ubiega się o zezwolenie, o którym mowa w art. 144, lub posiada takie zezwolenie, lub</p> <p>b) ubiega się o zezwolenie, o którym mowa w art. 151, lub posiada takie zezwolenie, lub</p> <p>c) jest pracownikiem przedsiębiorstwa mającego siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i jest czasowo oddelegowany przez pracodawcę w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub</p> <p>d) prowadzi działalność gospodarczą, lub</p> <p>e) jest zatrudniony przez agencję pracy tymczasowej lub inne przedsiębiorstwo zajmujące się udostępnianiem pracowników do pracy pod nadzorem i kierownictwem innego przedsiębiorstwa lub jest przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przy udziale podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług pośrednictwa pracy, lub</p> <p>Art. 2. Ustawy nie stosuje się do:</p> <p>2) obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz członków ich rodzin, którzy do nich dołączają lub z nimi przebywają.</p>	
--	-----------------------------	--	-----------------	--	--	--

				<p>Art. 3 pkt 12a) pracodawca macierzysty - osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, posiadającą siedzibę poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która zatrudnia pracownika przenieszonego do jednostki przyjmującej przed jego przeniesieniem wewnątrz przedsiębiorstwa i w czasie tego przeniesienia;</p> <p>Art. 139r. Odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, gdy cudzoziemiec w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ubiega się o zezwolenie, o którym mowa w art. 144, lub posiada takie zezwolenie, lub 2) ubiega się o zezwolenie, o którym mowa w art. 151, lub posiada takie zezwolenie, lub 3) jest pracownikiem przedsiębiorstwa mającego siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i jest czasowo oddelegowany przez pracodawcę w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub 4) prowadzi działalność gospodarczą, lub 5) jest zatrudniony przez agencję pracy tymczasowej lub inne przedsiębiorstwo zajmujące się udostępnianiem pracowników do pracy pod nadzorem 	
--	--	--	--	---	--

				<p>i kierownictwem innego przedsiębiorstwa lub jest przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przy udziale podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług pośrednictwa pracy.</p> <p>Art. 11. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. z 2016 r. poz. 868), art. 26 otrzymuje brzmienie: „Art. 26. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio w przypadku wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez pracownika skierowanego do tej pracy przez pracodawcę mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim, z zastrzeżeniem przepisów art. 88 pkt 3 i 4, art. 88c ust. 6 pkt 2 i 3 oraz ust. 9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065) oraz art. 139a ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach(Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...).”</p>	
Art. 2 ust. 3	<p>3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do wydawania obywatelom państw trzecich, którzy nie są objęci zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, zezwoleń na pobyt do celu zatrudnienia innych niż zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.</p>	N			<p>Przepis nie wymaga transpozycji. Ustawa o cudzoziemcach reguluje kwestie udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu zatrudnienia innego niż wykonywanie pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa</p>

3.	Art. 3	<p>Definicje</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy mają zastosowanie następujące definicje:</p> <p>a) „obywatel państwa trzeciego” oznacza osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 TFUE;</p> <p>b) „przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa” oznacza czasowe oddelegowanie, w celach zawodowych lub szkoleniowych, obywatela państwa trzeciego, którego miejsce pobytu w momencie składania wniosku o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa znajduje się poza terytorium państw członkowskich, z przedsiębiorstwa, które ma siedzibę poza terytorium państwa członkowskiego i z którym obywatel państwa trzeciego jest związany, przed przeniesieniem i w trakcie przeniesienia, umową o pracę, do jednostki należącej do tego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw z siedzibą w tym państwie członkowskim, oraz w stosownym przypadku mobilność między jednostkami przyjmującymi mającymi siedzibę w jednym lub kilku drugich państwach członkowskich;</p> <p>c) „pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa” oznacza obywatela państwa trzeciego, którego miejsce pobytu w momencie składania wniosku o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa znajduje się poza terytorium państw członkowskich i który podlega</p>	T/N	<p>Art. 2 pkt 2, Art. 3 pkt 2, 5a, 5b, 7a-7c, 13a-13b, 15a, art. 139a ust. 1 pkt 1 lit. b, art. 139o ust. 1 pkt 1 lit. a, art. 159 ust. 3</p>	<p>Art. 2. Ustawy nie stosuje się do:</p> <p>2) obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz członków ich rodzin, którzy do nich dołączają lub z nimi przebywają.</p> <p>Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:</p> <p>2) cudzoziemiec - każdego, kto nie posiada obywatelstwa polskiego;</p> <p>5a) grupa przedsiębiorstw – co najmniej dwie osoby prawne lub jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, prowadzące działalność gospodarczą, które:</p> <p>a) są powiązane ze sobą w sposób odpowiadający relacji spółki dominującej i spółki zależnej w rozumieniu art. 4 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1578, 1579, 2255 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 791 i 1089) lub</p> <p>b) pozostają z inną osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, w takich stosunkach prawnych, że wynika z nich podstawa do wywierania przez tę osobę prawną lub jednostkę organizacyjną decydującego wpływu na ich działalność, z użyciem tożsamych wzorców i prawideł zarządzania</p> <p>5b) jednostka przyjmująca – osobę prawną</p>	<p>Brak jest potrzeby szczegółowego definiowania pojęcia pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa. Cały projekt ustawy przewiduje kompleksowe uregulowanie zasad wjazdu i pobytu cudzoziemców przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa. Dział V reguluje zasady wydawania zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. W rozdziale 3a w/w dziale uregulowana jest kompleksowo kwestia udzielania zezwoleń na pobyt. Brak jest potrzeby szczegółowego definiowania zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, zezwolenia na mobilność długoterminową oraz procedury jednego wniosku. Procedura jednego wniosku jest szczegółowo uregulowana w dziale V Rozdział 3a Zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. W w/w rozdziale uregulowana jest kompleksowo procedura udzielania zezwoleń na pobyt dla cudzoziemców przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa. Wyżej</p>
----	---------------	---	-----	--	---	---

	<p>przeniesieniu wewnątrz przedsiębiorstwa;</p> <p>d) „jednostka przyjmująca” oznacza jednostkę, do której przenoszony jest pracownik wewnątrz przedsiębiorstwa — niezależnie od jej formy prawnej — i która ma siedzibę, zgodnie z prawem krajowym, na terytorium państwa członkowskiego;</p> <p>e) „pracownik kadry kierowniczej” oznacza osobę zajmującą wyższe stanowisko, która przede wszystkim kieruje jednostką przyjmującą, podlegając ogólnemu nadzorowi sprawowanemu głównie przez zarząd, udziałowców przedsiębiorstwa lub ich odpowiednik lub działając zgodnie z udzielonymi przez nich wskazówkami; stanowisko to obejmuje: kierowanie jednostką przyjmującą lub departamentem, lub oddziałem jednostki przyjmującej, nadzór i kontrolę nad pracą innych pracowników nadzoru, kierownictwa lub fachowców, posiadanie uprawnień do wydawania zaleceń w sprawie zatrudniania, zwalniania lub innych decyzji personalnych;</p> <p>f) „specjalista” oznacza osobę pracującą w ramach grupy przedsiębiorstw, która posiada specjalistyczną wiedzę, kluczową dla obszarów działania jednostki przyjmującej, jej technik lub zarządzania. Przy dokonywaniu oceny takiej wiedzy bierze się pod uwagę nie tylko wiedzę specyficzną dla jednostki przyjmującej, lecz również to, czy dana osoba posiada wysokie</p>		<p>lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, do której przenoszony jest pracownik wewnątrz przedsiębiorstwa, i która:</p> <p>a) jest, w szczególności, oddziałem lub przedstawicielstwem pracodawcy macierzystego będącego przedsiębiorcą zagranicznym, lub</p> <p>b) należy do tej samej grupy przedsiębiorstw co pracodawca macierzysty;</p> <p>„7a) mobilność – uprawnienie cudzoziemca do wjazdu i pobytu na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej w celu wykonywania pracy w jednostce przyjmującej mającej siedzibę w danym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, wynikające z posiadania ważnego dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.) - Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1030/2002”, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej niż to, w którym cudzoziemiec korzysta z tego uprawnienia;</p> <p>7b) mobilność krótkoterminowa – korzystanie z mobilności przez okres do</p>	<p>wymienione zezwolenie wydawane będzie w ramach procedury jednego wniosku o wydanie zezwolenia uprawniającego do pobytu w Polsce i podjęcia w naszym kraju zatrudnienia. Cudzoziemcowi, któremu udzielono w/w zezwolenia będzie wydawana karta pobytu z adnotacją „ICT”.</p> <p>W rozdziale 3b uregulowano natomiast procedurę udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Zezwolenie to wydawane będzie w ramach procedury jednego wniosku o wydanie zezwolenia uprawniającego do pobytu w Polsce i podjęcia w naszym kraju zatrudnienia. Cudzoziemcowi, któremu udzielono w/w zezwolenia będzie wydawana karta pobytu z adnotacją „mobile ICT”.</p> <p>Brak jest potrzeby szczegółowego definiowania pierwszego i drugiego państwa członkowskiego.</p>
--	--	--	---	---

	<p>kwifikacje, w tym odpowiednie doświadczenie zawodowe, odnoszące się do pracy lub działalności, które wymagają szczególnej wiedzy technicznej, w tym czy jest ona ewentualnie przedstawicielem zawodu wymagającego uprawnień;</p> <p>g) „pracownik odbywający staż” oznacza osobę posiadającą dyplom ukończenia studiów wyższych, która zostaje przeniesiona do jednostki przyjmującej do celów rozwoju zawodowego lub odbycia szkolenia w zakresie technik lub metod prowadzenia działalności gospodarczej i która w czasie trwania przeniesienia otrzymuje wynagrodzenie;</p> <p>h) „członkowie rodziny” oznaczają obywateli państw trzecich, o których mowa w art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/86/WE (14);</p> <p>i) „zezwozenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa” oznacza zezwozenie zawierające akronim „ICT”, uprawniające jego posiadacza do pobytu i pracy na terytorium pierwszego państwa członkowskiego i, w stosownych przypadkach, drugiego państwa członkowskiego, na warunkach określonych w niniejszej dyrektywie;</p> <p>j) „zezwozenie na mobilność długoterminową” oznacza zezwozenie zawierające oznaczenie „mobile ICT”, uprawniające posiadacza zezwozenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa do pobytu i pracy na terytorium drugiego państwa członkowskiego na warunkach</p>		<p>90 dni w dowolnym okresie liczącym 180 dni w każdym państwie członkowskim Unii Europejskiej;</p> <p>7c) mobilność długoterminowa – korzystanie z mobilności przez okres przekraczający 90 dni w danym państwie członkowskim Unii Europejskiej;”,</p> <p>13a) pracownik odbywający staż – cudzoziemca posiadającego dyplom ukończenia studiów wyższych, który zostaje przeniesiony do jednostki przyjmującej w celu rozwoju zawodowego w tym związanego z przygotowaniem do objęcia w przyszłości stanowiska u pracodawcy macierzystego lub w grupie przedsiębiorstw, lub odbycia szkolenia w zakresie technik lub metod prowadzenia działalności gospodarczej i który w czasie trwania przeniesienia otrzymuje wynagrodzenie;</p> <p>13b) przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa – czasowe oddelegowanie cudzoziemca, którego miejsce pobytu w chwili składania wniosku o udzielenie zezwozenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, znajduje się poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, przez pracodawcę macierzystego do jednostki przyjmującej oraz korzystanie z mobilności</p> <p>15a) specjalista – cudzoziemica pracującego w ramach grupy przedsiębiorstw, posiadającego kluczową i specyficzną wiedzę dla obszarów działania jednostki przyjmującej, jej technik lub zarządzania nią, opartą na wysokich kwalifikacjach, w tym odpowiednim doświadczeniu zawodowym;</p> <p>Art.139a. 1. Zezwozenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach</p>	
--	---	--	---	--

	<p>określonych w niniejszej dyrektywie;</p> <p>k) „procedura jednego wniosku” oznacza procedurę prowadzącą — na podstawie jednego wniosku o zezwolenie na pobyt i pracę obywatela państwa trzeciego na terytorium państwa członkowskiego — do podjęcia decyzji w sprawie tego wniosku;</p> <p>l) „grupa przedsiębiorstw” oznacza dwa przedsiębiorstwa lub większą ich liczbę, które to przedsiębiorstwa na mocy prawa krajowego uważa się za powiązane ze sobą w następujący sposób: przedsiębiorstwo bezpośrednio lub pośrednio posiada większość kapitału subskrybowanego innego przedsiębiorstwa; posiada większość głosów związanych z wyemitowanym kapitałem podstawowym innego przedsiębiorstwa; jest uprawnione do mianowania ponad połowy członków organu administracyjnego, kierowniczego lub nadzorczego innego przedsiębiorstwa; lub przedsiębiorstwami zarządza w sposób ujednolicony jednostka dominująca;</p> <p>m) „pierwsze państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które jako pierwsze wydaje obywatelowi państwa trzeciego zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa;</p> <p>n) „drugie państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie — inne niż pierwsze państwo członkowskie — w którym pracownik przenoszony wewnątrz</p>		<p>przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w jednostce przyjmującej mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, oraz spełnione są łącznie następujące warunki:</p> <p>1) cudzoziemiec:</p> <p>b) posiada formalne kwalifikacje i spełnia inne warunki, które są wymagane, w przypadku zamiaru wykonywania pracy w zawodzie regulowanym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,</p> <p>Art.139o. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest korzystanie z mobilności długoterminowej oraz spełnione są łącznie następujące warunki:</p> <p>1) cudzoziemiec:</p> <p>a) posiada formalne kwalifikacje i spełnia inne warunki, które są wymagane, w przypadku zamiaru powierzenia mu wykonywania pracy w zawodzie regulowanym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej</p>	
--	---	--	--	--

		<p>przedsiębiorstwa zamierza skorzystać lub korzysta z prawa do mobilności w rozumieniu niniejszej dyrektywy;</p> <p>o) „zawód regulowany” oznacza zawód regulowany zdefiniowany w art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE.</p>			<p>Art. 159 ust. 3 :</p> <p>3. Za członka rodziny, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, uważa się:</p> <p>1) osobę pozostającą z cudzoziemcem w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku małżeńskim;</p> <p>2) małoletnie dziecko cudzoziemca i osoby pozostającej z nim w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku małżeńskim, w tym także dziecko przysposobione;</p> <p>3) małoletnie dziecko cudzoziemca, w tym także dziecko przysposobione, pozostające na jego utrzymaniu, nad którym cudzoziemiec sprawuje faktycznie władzę rodzicielską;</p> <p>4) małoletnie dziecko osoby, o której mowa w pkt 1, w tym także dziecko przysposobione, pozostające na jej utrzymaniu, nad którym sprawuje ona faktycznie władzę rodzicielską.</p>	
4.	Art. 4 ust. 1	<p>Artykuł 4</p> <p>Korzystniejsze przepisy</p> <p>1. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla korzystniejszych przepisów zawartych w:</p> <p>a) prawie unijnym, w tym w umowach dwustronnych i wielostronnych zawartych między Unią i jej państwami członkowskimi a jednym państwem trzecim lub większą liczbą państw trzecich;</p> <p>b) umowach dwustronnych lub wielostronnych zawartych między jednym państwem członkowskim lub większą liczbą państw członkowskich</p>	N			<p>Przepis dyrektywy jest typowym przepisem zamieszczanym w dyrektywach migracyjnych na wypadek, gdyby jakieś przepisy prawa UE lub obowiązujące umowy międzynarodowe regulowały kwestie uregulowane w dyrektywie w sposób bardziej korzystny i nie wymaga wyraźnej transpozycji.</p> <p>Wszystkie dyrektywy migracyjne przewidują ich stosowanie bez uszczerbku dla korzystniejszych przepisów wynikających z</p>

		a jednym państwem trzecim lub większą liczbą państw trzecich.				<p>obowiązujących umów międzynarodowych.</p> <p>Uwzględnianie przy tym również prawa UE przewidują natomiast dyrektywa Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim.</p> <p>W razie wystąpienia takiej sytuacji cudzoziemiec będzie mógł skorzystać z korzystniejszych regulacji prawa UE lub danej umowy międzynarodowej.</p> <p>W przypadku dostrzeżenia sprzeczności między przepisami transponującymi dyrektywę 2014/66/UE a prawem UE lub umowami międzynarodowymi zawierającymi korzystniejsze przepisy, w razie potrzeby</p>
--	--	---	--	--	--	---

						zostanie dokonana odpowiednia modyfikacja przepisów.
	Art. 4 ust. 2	2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo państw członkowskich do przyjęcia lub utrzymania korzystniejszych przepisów w stosunku do obywateli państw trzecich, do których ma ona zastosowanie, w odniesieniu do art. 3 lit. h) oraz art. 15, 18 i 19.	N			Przepis nie wymaga implementacji.
5.	Art. 5 ust. 1	<p>Artykuł 5</p> <p>Kryteria przyjmowania</p> <p>1. Bez uszczerbku dla art. 11 ust. 1 obywatel państwa trzeciego ubiegający się o przyjęcie zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie lub jednostka przyjmująca:</p> <p>a) przedstawia dowód, że jednostka przyjmująca oraz przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie trzecim należą do tego samego przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw;</p> <p>b) przedstawia dowód zatrudnienia w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw przez nieprzerwany okres wynoszący od co najmniej trzech miesięcy do dwunastu miesięcy bezpośrednio przed dniem przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa — w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów, oraz przez nieprzerwany okres wynoszący od co najmniej</p>	T	<p>Art. 139a ust. 1</p> <p>Art. 106a ust. 2</p>	<p>Art.139a. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w jednostce przyjmującej mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, oraz spełnione są łącznie następujące warunki:</p> <p>1) cudzoziemiec:</p> <p>a) posiada adekwatne do przedmiotu działalności jednostki przyjmującej kwalifikacje zawodowe i doświadczenie niezbędne w jednostce, do której ma zostać przeniesiony przez pracodawcę macierzystego – w przypadku pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty albo dyplom ukończenia studiów wyższych – w przypadku pracy w charakterze pracownika odbywającego staż,</p> <p>b) posiada formalne kwalifikacje i spełnia inne warunki, które są wymagane, w przypadku zamiaru wykonywania pracy w zawodzie</p>	<p>Przewidziany w art. 5 ust. 1 lit. f) dyrektywy wymóg przedstawienia wniosku o wydanie wizy lub wiza jest fakultatywny. Wymóg taki mógłby być uzasadniony, gdyby wnioski o zezwolenie pobytowe dla pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa był składany przez cudzoziemca, a nie przez jednostkę przyjmującą, jak to przewiduje projekt. Obowiązek przedstawienia kopii dokumentu podróży wynika z faktu, że cudzoziemiec, dla którego ma być udzielone zezwolenie przebywa za granicą w chwili składania wniosku przez jednostkę przyjmującą o udzielenie zezwolenia, a ponadto, to nie on, a jednostka przyjmująca składa wnioski w tej sprawie.</p>

	<p>trzech miesięcy do sześciu miesięcy — w przypadku pracowników odbywających staż;</p> <p>c) przedstawia umowę o pracę i, w razie potrzeby, pismo od pracodawcy wyznaczające zakres obowiązków, zawierające co następuje:</p> <p>(i) szczegółowe informacje na temat okresu przeniesienia oraz umiejscowienia jednostki(-tek) przyjmującej(-cych);</p> <p>(ii) dowód, że w jednostce(-tkach) przyjmującej(-cych) w danym państwie członkowskim obywatel państwa trzeciego obejmuje stanowisko pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż;</p> <p>(iii) wynagrodzenie oraz inne warunki zatrudnienia przyznane na okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;</p> <p>(iv) dowód, że obywatel państwa trzeciego po zakończeniu okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie mógł się przenieść z powrotem do jednostki, która należy do tego przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw i ma siedzibę w państwie trzecim;</p> <p>d) przedstawia dowód, że obywatel państwa trzeciego posiada kwalifikacje zawodowe i doświadczenie niezbędne w jednostce przyjmującej, do której ma zostać przeniesiony jako pracownik kadry kierowniczej lub specjalista, lub, w przypadku pracownika odbywającego</p>		<p>regulowanym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,</p> <p>c) bezpośrednio przed dniem przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa był zatrudniony w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw nieprzerwanie przez okres wynoszący co najmniej:</p> <ul style="list-style-type: none"> – 12 miesięcy – w przypadku pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty, – 6 miesięcy – w przypadku pracy w charakterze pracownika odbywającego staż, <p>d) posiada ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,</p> <p>e) ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania,</p> <p>f) po zakończeniu okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie mógł przenieść się z powrotem do pracodawcy macierzystego lub innego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy przedsiębiorstw, mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej;</p> <p>Art. 106a. 2. Jednostka przyjmująca, składając wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art.</p>	
--	---	--	--	--

		<p>staż — wymagany dyplom ukończenia studiów wyższych;</p> <p>e) w stosownych przypadkach przedstawia dokumenty poświadczające, że obywatel państwa trzeciego spełnia warunki — określone w przepisach krajowych danego państwa członkowskiego — dotyczące wykonywania przez obywateli Unii zawodu regulowanego, do którego odnosi się wniosek;</p> <p>f) przedstawia ważny dokument podróży obywatela państwa trzeciego, zgodnie z prawem krajowym, oraz, jeśli jest to wymagane, wniosek o wydanie wizy lub wizę; państwa członkowskie mogą wymagać, by okres ważności dokumentu podróży obejmował co najmniej okres ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa;</p> <p>g) bez uszczerbku dla obowiązujących umów dwustronnych przedstawia dowód posiadania ubezpieczenia zdrowotnego od wszelkich rodzajów ryzyka, od których zazwyczaj ubezpieczeni są obywatele danego państwa członkowskiego, w okresach, w których takie ubezpieczenie i związane z nim świadczenia nie przysługują w związku z pracą wykonywaną w tym państwie członkowskim ani nie wynikają z takiej pracy lub, jeśli tak przewiduje prawo krajowe, dowód złożenia wniosku o takie ubezpieczenie.</p>			<p>139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, przedstawia kopię ważnego dokumentu podróży cudzoziemca i dołącza do wniosku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) aktualne fotografie cudzoziemca; 2) dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1. 	
--	--	--	--	--	---	--

6.	Art. 5 ust. 2	2. Państwa członkowskie mogą wymagać, by wnioskodawca przedstawił dokumenty wymienione w ust. 1 lit. a), c), d), e) i g) w języku urzędowym danego państwa członkowskiego.	T	Art. 8 ust. 1 i 2 Art. 139a ust. 4	Art. 8. 1. Wnioski w sprawach uregulowanych w ustawie sporządza się w języku polskim. 2. Dokumenty sporządzone w języku obcym, służące za dowód w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, składa się wraz z ich tłumaczeniem na język polski, dokonany przez tłumacza przysięgłego. Art. 139a. 4. Do dokumentu potwierdzającego spełnianie warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c, nie stosuje się przepisu art. 8 ust. 2.
	Art. 5 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą wymagać, by wnioskodawca przedstawił, najpóźniej w momencie wydawania zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, adres danego obywatela państwa trzeciego na terytorium państwa członkowskiego.	T	Art. 139a ust. 1 pkt 1 lit e	Art.139a. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w jednostce przyjmującej mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, oraz spełnione są łącznie następujące warunki: 1) cudzoziemiec: e) ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania;
	Art. 5 ust. 4	4. Państwa członkowskie wymagają, by: a) w okresie przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa spełnione były wszystkie warunki odnoszące się do	T	Art. 4 ust. 1 i 2 pkt 1-8 w związku z art. 26 ustawy z dnia 10 czerwca 2016	Art. 4. 1. Pracodawca delegujący pracownika na terytorium RP zapewnia takiemu pracownikowi warunki zatrudnienia nie mniej korzystne niż wynikające z przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z

	<p>warunków zatrudnienia innych niż wynagrodzenie, które określone są w przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych lub powszechnie obowiązujących układach zbiorowych stosowanych do pracowników delegowanych w podobnej sytuacji w odpowiednich sektorach zawodowych.</p> <p>W przypadku braku systemu uznawania układów zbiorowych za powszechnie obowiązujące, państwa członkowskie mogą oprzeć się na układach zbiorowych, które są powszechnie stosowane w odniesieniu do wszystkich podobnych przedsiębiorstw na danym obszarze geograficznym oraz o danym profilu lub w danym sektorze, lub układów zbiorowych, które zostały zawarte przez najbardziej reprezentatywnych pracodawców i organizacje pracowników na poziomie krajowym i które obowiązują na całym terytorium kraju;</p> <p>b) wynagrodzenie obywatela państwa trzeciego na cały okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa nie było</p>		<p>r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. poz. 868)</p> <p>Art. 139a ust. 3 pkt 2 i 3</p>	<p>2014 r. poz. 1502, z późn. zm.) oraz innych przepisów regulujących prawa i obowiązki pracowników.</p> <p>2. Warunki zatrudnienia, o których mowa w ust. 1, dotyczą:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) norm i wymiaru czasu pracy oraz okresów odpoczynku dobowego i tygodniowego; 2) wymiaru urlopu wypoczynkowego; 3) minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie odrębnych przepisów; 4) wysokości wynagrodzenia i dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych; 5) bezpieczeństwa i higieny pracy; 6) ochrony pracownic w okresie ciąży oraz w okresie urlopu macierzyńskiego; 7) zatrudniania młodocianych oraz wykonywania pracy lub innych zajęć zarobkowych przez dziecko; 8) zasady równego traktowania oraz zakazu dyskryminacji w zatrudnieniu, o których mowa w art. 112 i art. 113 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy; Art. 26. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio w przypadku wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez pracownika skierowanego do tej pracy przez pracodawcę mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim, z zastrzeżeniem przepisów art. 88 pkt 3 i 4, art. 88c ust. 6 pkt 2 i 3 oraz ust. 9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065) oraz art. 139a ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...). 	
--	---	--	--	--	--

		<p>mniej korzystne niż wynagrodzenie obywateli danego państwa, w którym wykonywana jest praca, zajmujących porównywalne stanowiska, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami, układami zbiorowymi lub praktykami w państwie członkowskim, w którym jednostka przyjmująca ma siedzibę.</p>			<p>Art. 139a. 3. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. d, jest:</p> <p>2) nie niższe niż wynagrodzenia pracowników wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku;</p> <p>3) nie niższe niż 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w województwie, w którym jednostka przyjmująca ma siedzibę, w roku poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2017 r. poz. 79).</p>	
--	--	---	--	--	--	--

	Art. 5 ust. 5	5. Na podstawie dokumentów przedstawionych zgodnie z ust. 1 państwa członkowskie mogą wymagać, by pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa posiadał środki, które wystarczą mu podczas pobytu na utrzymanie siebie i członków swojej rodziny, bez konieczności korzystania z systemów pomocy społecznej państw członkowskich.	T	Art. 139a ust. 3 pkt 1	Art. 139a. 3. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. d, jest: 1) wyższe niż dochód uprawniający do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu;	
	Art. 5 ust. 6	6. Oprócz dowodów wymaganych na mocy ust. 1 od każdego obywatela państwa trzeciego, który ubiega się o przyjęcie jako pracownik odbywający staż, można wymagać przedstawienia umowy dotyczącej stażu — związanej z przygotowaniem do objęcia przez tę osobę w przyszłości stanowiska w ramach przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw — w tym opisu programu stażu, który pokazuje, że celem pobytu jest szkolenie pracownika odbywającego staż do celów rozwoju zawodowego lub zapoznania go z technikami lub metodami prowadzenia działalności gospodarczej, jego czasu trwania oraz warunków, na jakich pracownik	T	Art. 3 pkt 13a Art. 139a ust. 2	Art. 3 pkt 13a) pracownik odbywający staż – cudzoziemca posiadającego dyplom ukończenia studiów wyższych, który zostaje przeniesiony do jednostki przyjmującej w celu rozwoju zawodowego, w tym związanego z przygotowaniem do objęcia w przyszłości stanowiska u pracodawcy macierzystego lub w grupie przedsiębiorstw, lub odbycia szkolenia w zakresie technik lub metod prowadzenia działalności gospodarczej i który w czasie trwania przeniesienia otrzymuje wynagrodzenie; Art. 139a.2. Cudzoziemiec, którego celem pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika odbywającego	

		odbywający staż będzie nadzorowany w czasie trwania programu.			staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, poza spełnianiem warunków, o których mowa w ust. 1, posiada umowę dotyczącą odbywania stażu w jednostce przyjmującej, która określa: 1) program stażu; 2) czas trwania stażu; 3) warunki nadzoru nad cudzoziemcem podczas odbywania przez niego stażu.	
	Art. 5 ust. 7	7. Wszelkie zmiany wprowadzane w czasie trwania procedury ubiegania się o zezwolenie, które wpływają na kryteria przyjęcia określone w niniejszym artykule, są zgłaszane przez wnioskodawcę właściwym organom danego państwa członkowskiego.	T	Art. 139k ust. 2	Art. 139k. 2. W postępowaniu w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, jednostka przyjmująca zawiadamia niezwłocznie pisemnie wojewodę o każdej zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielenia tego zezwolenia.	
	Art. 5 ust. 8	8. Obywatele państw trzecich, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie są przyjmowani do celów niniejszej dyrektywy.	T	Art. 139f ust. 1 w zw. z Art. 100 ust. 1 pkt 4	Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy 2) wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego pobyt na tym terytorium może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, lub Art. 100. 1. Udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy odmawia się cudzoziemcowi, gdy: 4) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub	
7.	Art. 6	Artykuł 6 Wielkość napływu	N	Art. 139b art. 139f ust. 1 pkt 5	Art. 139b. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw	

		Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo państwa członkowskiego do określenia wielkości napływu obywateli państw trzecich zgodnie z art. 79 ust. 5 TFUE. Na tej podstawie wnioski o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa może zostać uznany za niedopuszczalny albo odrzucony.			<p>gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, limit udzielanych w danym roku kalendarzowym po raz pierwszy zezwoleń, o których mowa w art. 139a ust. 1, który może obejmować poszczególne województwa, zawody lub rodzaje działalności jednostek przyjmujących.</p> <p>2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni potrzeby rynku pracy oraz względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych ogłasza osiągnięcie limitów, o których mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia.</p> <p>Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy</p> <p>5) w danym roku kalendarzowym został osiągnięty dotyczący cudzoziemca przenoszonego w ramach przedsiębiorstwa limit udzielonych zezwoleń, o których mowa w art. 139a ust. 1, określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 139b ust. 1.</p>	
8.	Art. 7 ust. 1	<p>Powody odrzucenia wniosków</p> <p>1. Państwa członkowskie odrzucają wnioski o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa w każdym z następujących przypadków:</p>	T	<p>Art. 139f ust. 1 pkt 1-3 Art. 100 ust. 1 pkt 1-4</p>	<p>Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy:</p> <p>1) jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwienia</p>	Brak potrzeby transpozycji art. 7 ust. 1 lit. d wynika z braku stosowania fakultatywnego okresu karencji pomiędzy poszczególnymi transferami, o którym mowa w art. 12 ust. 2

		<p>a) gdy nie jest przestrzegany art. 5;</p> <p>b) gdy przedstawione dokumenty zostały uzyskane w wyniku oszustwa, zostały podrobione lub przerobione;</p> <p>c) gdy jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwienia wjazdu pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa;</p> <p>d) gdy dobiegł końca maksymalny okres pobytu określony w art. 12 ust. 1.</p>		<p>wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa, lub</p> <p>2) wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego pobyt na tym terytorium może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, lub</p> <p>3) w postępowaniu w sprawie udzielenia tego zezwolenia osoba składająca wniosek w imieniu i na rzecz jednostki przyjmującej:</p> <p>a) złożyła wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączyła do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub</p> <p>b) zeznała nieprawdę lub zataiła prawdę albo podrobiła lub przerobiła dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używała jako autentycznego, lub</p> <p>Art. 100. 1. Udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy odmawia się cudzoziemcowi, gdy:</p> <p>1) nie spełnia on wymogów udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu lub okoliczności, które są podstawą ubiegania się o to zezwolenie, nie uzasadniają jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące lub</p> <p>2) obowiązuje wpis danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt jest na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej niepożądany, lub</p> <p>3) jego dane znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, lub</p>	<p>dyrektywy. W takiej sytuacji cudzoziemiec w każdym czasie może rozpocząć nowy, maksymalny okres pobytu, o którym mowa w art. 12 ust. 1 dyrektywy.</p>
--	--	---	--	---	--

					4) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego	
	Art. 7 ust. 2	2. Państwa członkowskie w stosownych przypadkach odrzucają wnioski, jeżeli na pracodawcę lub jednostkę przyjmującą nałożono zgodnie z prawem krajowym sankcje za pracę nierejestrowaną lub nielegalne zatrudnienie.	T	Art. 139f ust. 1 pkt 4 lit. a tiret 1 i 2	Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy: 4) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą: a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie: – ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która w ciągu 2 lat od ukarania została ponownie ukarana za podobne wykroczenie, lub – ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3–5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub	

	Art. 7 ust. 3	<p>3. Państwa członkowskie mogą odrzucić wnioski o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa w każdym z następujących przypadków:</p> <p>a) gdy pracodawca lub jednostka przyjmująca nie wypełni swoich obowiązków prawnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, podatków, praw pracowniczych lub warunków pracy;</p> <p>b) gdy pracodawca lub jednostka przyjmująca są likwidowane lub zostały zlikwidowane na mocy krajowych przepisów o niewypłacalności lub nie jest prowadzona żadna działalność gospodarcza;</p> <p>c) gdy celem lub skutkiem czasowej obecności pracownika przenieszonego wewnątrz przedsiębiorstwa jest ingerencja w spór lub negocjacje między stronami stosunku pracy lub wpływanie w inny sposób na wynik takiego sporu lub takich negocjacji.</p>	T	Art. 139f ust. 1 pkt 4 lit a tiret 3 oraz lit. b-d	<p>Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy:</p> <p>4) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą:</p> <p>a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> – skazaną za przestępstwo, o którym mowa w art. 218–221 Kodeksu karnego, lub <p>b) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, lub</p> <p>c) zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu, lub</p> <p>d) nie prowadzi działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego upadłość, lub</p>	Art. 7 ust. 3 lit. c - przepis nie wymaga transpozycji.
	Art. 7 ust. 4	<p>4. Państwa członkowskie mogą odrzucić wnioski o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa w oparciu o podstawę określoną w art. 12 ust. 2.</p>	N			Przepis nie wymaga transpozycji. Projektodawca nie dostrzega potrzeby wprowadzenia okresu karencji pomiędzy poszczególnymi maksymalnymi okresami przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

	Art. 7 ust. 5	5. Bez uszczerbku dla ust. 1 w każdej decyzji o odrzuceniu wniosku uwzględnia się konkretne okoliczności danej sprawy i respektuje zasadę proporcjonalności.	T	Art. 8 kpa	Art. 8. ⁽⁴⁾ § 1. Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.	
9.	Art. 8 ust. 1	Cofnięcie lub nieodnowienie zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa 1. Państwa członkowskie cofają zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa w każdym z następujących przypadków: a) gdy zezwolenie zostało uzyskane w wyniku oszustwa, zostało podrobione lub przerobione; b) gdy pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przebywa w danym państwie członkowskim w celu innym niż ten, na który wydano zezwolenie; c) gdy jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwienia wjazdu pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa.	T	Art. 139g pkt 1, oraz pkt 3 w zw. z art. 139f ust. 1 pkt 1 i pkt 3	Art. 139g. Poza przypadkami, o których mowa w art. 101 pkt 1 lub 2, zezwolenie, o którym mowa w art. 139a ust. 1, cofa się, gdy: 1) okoliczności sprawy wskazują, że jest wykorzystywane w innym celu, niż cel, w jakim zostało udzielone, lub 3) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 139f ust. 1 pkt 1, 3 lub 4. Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy: 1) jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwienia wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa, lub 3) w postępowaniu w sprawie udzielenia tego zezwolenia osoba składająca wniosek w imieniu i na rzecz jednostki przyjmującej: a) złożyła wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączyła do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub b) zeznała nieprawdę lub zataiła prawdę albo podrobiła lub przerobiła	

					dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używała jako autentycznego, lub	
Art. 8 ust. 2	2. Państwa członkowskie w stosownych przypadkach cofają zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, jeżeli na pracodawcę lub jednostkę przyjmującą nałożono zgodnie z prawem krajowym sankcje za pracę nierejestrowaną lub nielegalne zatrudnienie.	T	Art. 139g pkt 3 w zw. z art. 139f ust. 1 pkt 4 lit a tiret 1 i 2	Art. 139g. Poza przypadkami, o których mowa w art. 101 pkt 1 lub 2, zezwolenie, o którym mowa w art. 139a ust. 1, cofa się, gdy: 3) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 139f ust. 1 pkt 1, 3 lub 4. Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy: 4) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą: a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie: – ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która w ciągu 2 lat od ukarania została ponownie ukarana za podobne wykroczenie, lub – ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3–5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub		
Art. 8 ust. 3	3. Państwa członkowskie odmawiają odnowienia zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa w każdym z następujących przypadków: a) gdy zezwolenie zostało uzyskane w	T	Art. 139f ust. 2, pkt 1 i 2, w zw. z Art. 139f ust. 1 pkt 1 i 3	Art. 139f ust. 2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 i 4 oraz w art. 100 ust. 1 pkt 1–4 i 8, udzielenia kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy: 1) okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzające je zezwolenie na pobyt		

	<p>wyniku oszustwa, zostało podrobione lub przerobione;</p> <p>b) gdy pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przebywa w danym państwie członkowskim w celu innym niż ten, na który wydano zezwolenie;</p> <p>c) gdy jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwienia wjazdu pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa;</p> <p>d) gdy dobiegł końca maksymalny okres pobytu określony w art. 12 ust. 1.</p>			<p>czasowy było wykorzystane w innym celu, niż cel, w jakim zostało udzielone, lub</p> <p>2) upłynął okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa na terytorium Unii Europejskiej, który wynosi:</p> <p>a) 3 lata – w przypadku pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty, albo</p> <p>b) 1 rok – w przypadku pracy w charakterze pracownika odbywającego staż.</p> <p>Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy:</p> <p>1) jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwienia wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa, lub</p> <p>3) w postępowaniu w sprawie udzielenia tego zezwolenia osoba składająca wniosek w imieniu i na rzecz jednostki przyjmującej:</p> <p>a) złożyła wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączyła do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub</p> <p>b) zeznała nieprawdę lub zataiła prawdę albo podrobiła lub przerobiła dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używała jako autentycznego, lub</p>	
Art. 8 ust. 4	4. Państwa członkowskie w stosownych przypadkach odmawiają odnowienia zezwolenia na przeniesienie wewnątrz	T	Art. 139f ust. 2 w zw. z Art. 139f ust. 1 pkt 4 lit. a	Art. 139f ust. 2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 i 4 oraz w art. 100 ust. 1 pkt 1–4 i 8, udzielenia kolejnego zezwolenia, o którym mowa	

	przedsiębiorstwa, jeżeli na pracodawcę lub jednostkę przyjmującą nałożono zgodnie z prawem krajowym sankcje za pracę nierejestrowaną lub nielegalne zatrudnienie.		tiret 1 i 2	w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy : (...) Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy: 4) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą: a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie: – ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która w ciągu 2 lat od ukarania została ponownie ukarana za podobne wykroczenie, lub – ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3–5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub	
Art. 8 ust. 5	5. Państwa członkowskie mogą cofnąć zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub odmówić jego odnowienia w każdym z następujących przypadków: a) gdy art. 5 nie jest przestrzegany lub przestał być przestrzegany; b) gdy pracodawca lub jednostka przyjmująca nie wypełnili swoich obowiązków prawnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, podatków, praw pracowniczych lub warunków pracy; c) gdy pracodawca lub jednostka przyjmująca są likwidowane lub zostały zlikwidowane na mocy krajowych przepisów o niewypłacalności lub nie jest prowadzona żadna działalność	T	Art. 139g w zw. z Art. 101 pkt 1 i 2, art. 100 ust. 1 pkt 2, 4 i 8 i Art. 139f ust. 1 pkt 4 lit a tiret 3 oraz lit. b-d Art. 139f ust. 2 w zw. z art. 100 ust. 1 pkt 1–4 i 8 i Art. 139f ust. 1 pkt 4 lit a tiret 3 oraz	Art. 139g. Poza przypadkami, o których mowa w art. 101 pkt 1 lub 2, zezwolenie, o którym mowa w art. 139a ust. 1, cofa się, gdy: 2) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2, 4 lub 8, lub 3) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 139f ust. 1 pkt 1, 3 lub 4. Art. 101. Zezwolenie na pobyt czasowy cofa się cudzoziemcowi, gdy: 1) ustał cel pobytu, który był powodem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, 2) przestał on spełniać wymogi udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu, lub	Art. 8 ust. 5 lit. d – przepis nie wymaga transpozycji. Przepis nieprecyzyjny, w związku z czym trudny do stosowania w praktyce.

		<p>gospodarcza; d) gdy pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa nie przestrzegał przepisów o mobilności określonych w art. 21 i 22.</p>	<p>lit. b-d</p>	<p>Art. 100. 1. Udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy odmawia się cudzoziemcowi, gdy: 2) obowiązuje wpis danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt jest na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej niepożądany, lub 4) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub 8) podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie wyraża zgody na to leczenie,</p> <p>Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy: 4) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą: a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie: – skazaną za przestępstwo, o którym mowa w art. 218–221 Kodeksu karnego, lub b) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, lub c) zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu, lub d) nie prowadzi działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego</p>	
--	--	---	------------------------	---	--

				<p>upadłość, lub</p> <p>Art. 139f ust. 2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 i 4 oraz w art. 100 ust. 1 pkt 1–4 i 8, udzielenia kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy : (...)</p> <p>Art. 100. 1. Udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy odmawia się cudzoziemcowi, gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie spełnia on wymogów udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu lub okoliczności, które są podstawą ubiegania się o to zezwolenie, nie uzasadniają jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące lub 2) obowiązuje wpis danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt jest na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej niepożądany, lub 3) jego dane znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, lub 4) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub 8) podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie wyraża zgody na to leczenie. <p>Art. 139f. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy:</p>	
--	--	--	--	---	--

					4) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą: a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie: – skazaną za przestępstwo, o którym mowa w art. 218–221 Kodeksu karnego, lub b) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, lub c) zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu, lub d) nie prowadzi działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego upadłość, lub	
	Art. 8 ust. 6	6. Bez uszczerbku dla ust. 1 i 3 w każdej decyzji o cofnięciu lub odmowie odnowienia zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa uwzględnia się konkretne okoliczności danej sprawy i respektuje zasadę proporcjonalności.	T	Art. 8 kpa	Art. 8. ⁽⁴⁾ § 1. Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.	
10.	Art. 9 ust. 1	1. Państwa członkowskie mogą pociągnąć jednostkę przyjmującą do odpowiedzialności za niezastosowanie się do warunków przyjęcia, pobytu i mobilności określonych w niniejszej dyrektywie.	T	Art. 120 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 120. 1. Kto powierza cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł. 3. Kto za pomocą wprowadzenia cudzoziemca w błąd, wyzyskania błędu, wykorzystania zależności służbowej lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania doprowadza cudzoziemca do nielegalnego wykonywania pracy, podlega karze grzywny do 10 000 zł.	

Art. 9 ust. 2	2. W przypadku gdy jednostka przyjmująca jest pociągana do odpowiedzialności zgodnie z ust. 1, dane państwo członkowskie przewiduje kary. Kary te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.	T	Art. 120 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 120. 1. Kto powierza cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł. 3. Kto za pomocą wprowadzenia cudzoziemca w błąd, wyzyskania błędu, wykorzystania zależności służbowej lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania doprowadza cudzoziemca do nielegalnego wykonywania pracy, podlega karze grzywny do 10 000 zł.	
Art. 9 ust. 3	3. Państwa członkowskie przyjmują środki służące zapobieganiu ewentualnym nadużyciom oraz nakładaniu kar w przypadku naruszeń niniejszej dyrektywy. Środki te obejmują monitorowanie, ocenę i, w stosownych przypadkach, kontrole zgodnie z prawem krajowym lub praktyką administracyjną.	T	Art. 120 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy Art. 1 ust. 2 pkt 4 lit. i	Art. 120. 1. Kto powierza cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł. 3. Kto za pomocą wprowadzenia cudzoziemca w błąd, wyzyskania błędu, wykorzystania zależności służbowej lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania doprowadza cudzoziemca do nielegalnego wykonywania pracy, podlega karze grzywny do 10 000 zł. Art. 1 ust. 2. Do zadań Straży Granicznej należy:	

			<p>oraz pkt 13a ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej j.t. Dz.U. z 2014, poz.1402</p> <p>Art. 10 ust. 1 pkt 1, 4 i 15 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy</p>	<p>4) rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców, w zakresie właściwości Straży Granicznej, a w szczególności: m.in. i) wykroczeń określonych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy</p> <p>13a) przeprowadzanie kontroli legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców, prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców, powierzenia wykonywania pracy cudzoziemcom;</p> <p>Art. 10. 1. Do zadań Państwowej Inspekcji Pracy należy:</p> <p>1) nadzór i kontrola przestrzegania przepisów prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów dotyczących stosunku pracy, wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy, czasu pracy, urlopów, uprawnień pracowników związanych z rodzicielstwem, zatrudniania młodocianych i osób niepełnosprawnych;</p> <p>4) kontrola legalności zatrudnienia, innej pracy zarobkowej oraz wykonywania pracy przez cudzoziemców;</p> <p>15) ściganie wykroczeń przeciwko prawom pracownika określonych w Kodeksie pracy, wykroczeń, o których mowa w art. 119-123 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy</p>	
--	--	--	--	--	--

11.	Art. 10 ust. 1	Dostęp do informacji 1. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcom łatwy dostęp do informacji dotyczących wszelkiej dokumentacji wymaganej przy składaniu wniosku oraz do informacji dotyczących wjazdu i pobytu, w tym praw i obowiązków pracownika przenieszonego wewnątrz przedsiębiorstwa i członków jego rodziny oraz przysługujących im gwarancji proceduralnych. Państwa członkowskie zapewniają również łatwy dostęp do informacji dotyczących procedur mających zastosowanie do mobilności krótkoterminowej, o których mowa w art. 21 ust. 2, i mobilności długoterminowej, o których mowa w art. 22 ust. 1.	N			Przepis nie wymaga transpozycji. Stosowne informacje będą dostępne na stronach internetowych urzędów wojewódzkich oraz Urzędu do Spraw Cudzoziemców.
	Art. 10 ust. 2	2. Dane państwa członkowskie zapewniają jednostce przyjmującej dostęp do informacji dotyczących prawa państw członkowskich do nakładania kar zgodnie z art. 9 i 23.	N			Przepis nie wymaga transpozycji. Stosowne informacje będą dostępne na stronach internetowych urzędów wojewódzkich oraz Urzędu do Spraw Cudzoziemców.
12.	Art. 11 ust. 1	Wnioski o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na mobilność długoterminową 1. Państwa członkowskie określają, czy wniosek ma składać obywatel	T	Art. 98 ust. 1 a	Art. 98 ust. 1a Zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1, udziela się na wniosek jednostki przyjmującej.	

	państwa trzeciego czy jednostka przyjmująca. Państwa członkowskie mogą również postanowić o dopuszczeniu wniosku dowolnej z tych stron.				
Art. 11 ust. 2	2. Wniosek o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa jest składany wtedy, gdy miejsce pobytu danego obywatela państwa trzeciego znajduje się poza terytorium państwa członkowskiego, do którego chce on zostać przyjęty.	T	Art. 139e pkt 2 lit. f i g	Art. 139e. Odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, gdy: 2) cudzoziemiec, w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia: f) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że ubiega się o udzielenie kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, i bezpośrednio przed złożeniem wniosku o jego udzielenie przebywał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie tego zezwolenia, lub g) przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.	
Art. 11 ust. 3	3. Wniosek o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa jest składany organom państwa członkowskiego, w którym ma miejsce pierwszy pobyt. W przypadku gdy pierwszy pobyt nie jest najdłuższy, wniosek jest składany organom państwa członkowskiego, w którym ma mieć miejsce najdłuższy całkowity pobyt w czasie przeniesienia.	T	Art. 106a ust. 1 pkt 11, Art. 139c ust. 2, art. 139e pkt 1	Art. 106a. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, jednostka przyjmująca składa na formularzu zawierającym: 11) informację o planowanym czasie trwania przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej; Art. 139c ust. 2. Okres ważności zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, uwzględnia okresy, w których cudzoziemiec planuje korzystać z mobilności na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej.	

					Art. 139e. Odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, gdy: 1) pierwszy lub najdłuższy pobyt cudzoziemca na terytorium Unii Europejskiej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa ma mieć miejsce na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, lub	
Art. 11 ust. 4	4. Państwa członkowskie wyznaczają organy właściwe do przyjmowania wniosków oraz wydawania zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenia na mobilność długoterminową.	T	Art. 139i ust. 1, Art. 139w	Art. 139i. 1. Zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej, w drodze decyzji. Art. 139w. Do zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 139h, art. 139i, art. 139j ust. 3, art. 139k i art. 139m.		
Art. 11 ust. 5	5. Wnioskodawca jest uprawniony do złożenia wniosku w ramach procedury jednego wniosku.	T	Rozdział 3a i 3b Działu V	Rozdział 3a i 3b Działu V	Procedura jednego wniosku jest szczegółowo uregulowana w dziale V Rozdział 3a Zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. W w/w rozdziale uregulowana jest kompleksowo procedura udzielania zezwoleń na pobyt dla cudzoziemców przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa. Wyżej wymienione zezwolenie wydawane będzie w ramach procedury jednego wniosku o	

						<p>wydanie zezwolenia uprawniającego do pobytu w Polsce i podjęcia w naszym kraju zatrudnienia.</p> <p>Cudzoziemcowi, któremu udzielono w/w zezwolenia będzie wydawana karta pobytu z adnotacją „ICT”.</p> <p>W rozdziale 3b uregulowano natomiast procedurę udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Zezwolenie to wydawane będzie w ramach procedury jednego wniosku o wydanie zezwolenia uprawniającego do pobytu w Polsce i podjęcia w naszym kraju zatrudnienia.</p> <p>Cudzoziemcowi, któremu udzielono w/w zezwolenia będzie wydawana karta pobytu z adnotacją „mobile ICT”.</p>
	Art. 11 ust. 6	6. W odniesieniu do jednostek, przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, które zostały do tego celu uznane przez państwa członkowskie zgodnie z ich przepisami krajowymi lub praktykami administracyjnymi, można przewidzieć uproszczone procedury wydawania zezwoleń na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, zezwoleń na mobilność długoterminową, zezwoleń udzielanych członkom rodziny pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa oraz wiz.	N			Przepis nie wymaga transpozycji.

		Uznanie jest regularnie poddawane ocenie.				
Art. 11 ust. 7	7. Uproszczone procedury przewidziane w ust. 6 obejmują co najmniej: a)zwolnienie wnioskodawcy z przedstawienia niektórych dowodów, o których mowa w art. 5 lub art. 22 ust. 2 lit. a); b)przyspieszoną procedurę przyjęcia, która umożliwi wydanie zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa i zezwolenia na mobilność długoterminową w terminie krótszym od przewidzianego w art. 15 ust. 1 lub w art. 22 ust. 2 lit. b); lub c)ułatwione lub przyspieszone procedury wydawania wymaganych wiz.	N				Przepis nie wymaga transpozycji.
Art. 11 ust. 8	8. Jednostki lub grupy przedsiębiorstw, które zostały uznane zgodnie z ust. 6, powiadamiają odpowiedni organ — niezwłocznie, a w każdym razie w terminie 30 dni — o wszelkich zmianach mających wpływ na warunki uznania.	N				Przepis nie wymaga transpozycji.
Art. 11 ust. 9	9. Państwa członkowskie przewidują odpowiednie kary, w tym cofnięcie uznania, w przypadku niepowiadomienia odpowiedniego organu.	N				Przepis nie wymaga transpozycji.

13.	Art. 12 ust. 1	Okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa 1. Maksymalny okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa wynosi trzy lata w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów oraz jeden rok w przypadku pracowników odbywających staż; po upływie tego okresu osoby te opuszczają terytorium państw członkowskich, chyba że otrzymały zezwolenie na pobyt na innej podstawie zgodnie z przepisami unijnymi lub krajowymi.	T	Art. 98 ust. 2 Art. 139c ust. 1	Art. 98. 2. Zezwolenia na pobyt czasowy udziela się na okres niezbędny do realizacji celu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie dłuższy jednak niż 3 lata. Art. 139c. ust. 1 Zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, w przypadku gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, udziela się na okres do 1 roku.	
	Art. 12 ust. 2	2. Bez uszczerbku dla swoich zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych państwa członkowskie mogą wymagać, by pomiędzy zakończeniem maksymalnego okresu przeniesienia, o którym mowa w ust. 1, a kolejnym wnioskiem dotyczącym tego samego obywatela państwa trzeciego do celów niniejszej dyrektywy w tym samym państwie członkowskim upłynął okres wynoszący do sześciu miesięcy.	N			Przepis nie wymaga transpozycji.
14.	Art. 13 ust. 1	Zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa 1. Zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wydaje się pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa, którzy spełniają kryteria przyjęcia określone w art. 5 i w odniesieniu do których właściwe organy wydały decyzję pozytywną.	T	Art. 139a i inne przepisy wskazane w tabeli przy art. 5	Art. 139a i inne przepisy wskazane w tabeli przy art. 5	

Art. 13 ust. 2	2. Okres ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wynosi co najmniej jeden rok lub jest równy okresowi przeniesienia na terytorium danego państwa członkowskiego — w zależności od tego, który okres jest krótszy — i może zostać przedłużony do maksymalnego okresu wynoszącego trzy lata w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów oraz do maksymalnego okresu wynoszącego jeden rok w przypadku pracowników odbywających staż.	T	Art. 98 ust. 2 Art. 139c ust. 1	Art. 98. 2. Zezwolenia na pobyt czasowy udziela się na okres niezbędny do realizacji celu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie dłuższy jednak niż 3 lata. Art. 139c. ust. 1 Zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, w przypadku gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, udziela się na okres do 1 roku.	
Art. 13 ust. 3	3. Właściwe organy państwa członkowskiego wydają zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa z użyciem jednolitego wzoru ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002.	T	Art. 240 pkt 1	Art. 240. Kartę pobytu wydaje się cudzoziemcowi, któremu udzielono: 1) zezwolenia na pobyt czasowy;	Karty pobytu wydawane są zgodnie z formatem określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002.

	<p>Art. 13 ust. 4</p>	<p>4. W rubryce „rodzaj zezwolenia”, zgodnie z lit. a) ppkt 6.4 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1030/2002, państwa członkowskie wpisują „ICT”.</p> <p>Państwa członkowskie mogą również dodać oznaczenie w swoim własnym języku urzędowym lub językach urzędowych.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 244 ust. 1 pkt 11a</p>	<p>Art. 244. 1. W karcie pobytu umieszcza się: 11a) adnotację "ICT" - w przypadku zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1;</p>	
	<p>Art. 13 ust. 5</p>	<p>5. Państwa członkowskie nie wydają żadnych dodatkowych zezwoleń, a w szczególności żadnego rodzaju zezwoleń na pracę.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 87 ust. 1 pkt 11a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy</p>	<p>W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, 691, 868, 1265, 1579, 1860, 1940, 1948, 1984, 2138, 2260 oraz z 2017 r. 38 i 60) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>2) w art. 87 w ust. 1:</p> <p>a) pkt 11a otrzymuje brzmienie: „11a) posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 lub 1a, art. 126, art. 127, art. 139a ust. 1, art. 139o ust. 1 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – na warunkach określonych w tym zezwoleniu;”</p> <p>Art. 87 ust. 1 pkt 11a Cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 lub 1a, art. 126, art. 127, art. 139a ust. 1, art. 139o ust. 1 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – na warunkach określonych w tym zezwoleniu.</p>	

	Art. 13 ust. 6	6. Państwa członkowskie mogą zamieszczać dodatkowe informacje dotyczące działalności zawodowej obywatela państwa trzeciego w czasie przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w formie zapisu na papierze lub przechowywać takie dane w formie elektronicznej, zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1030/2002 oraz lit. a) ppkt 16 załącznika do tego rozporządzenia.	T	Art. 139h	Art. 139h. W decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, określa się okres ważności tego zezwolenia i wskazuje się: 1) jednostkę przyjmującą; 2) stanowisko, na jakim cudzoziemiec ma wykonywać pracę; 3) najniższe wynagrodzenie, jakie może otrzymywać cudzoziemiec na danym stanowisku, określone w umowie lub w dokumencie, o których mowa w art. 139a ust. 1 pkt 2; 4) wymiar czasu pracy cudzoziemca.	
	Art. 13 ust. 7	7. Dane państwo członkowskie przyznaje obywatelom państw trzecich, których wnioski o przyjęcie zostały zaakceptowane, wszelkie ułatwienia w uzyskaniu wymaganej wizy.	T	Art. 60 ust. 1 pkt 24a, art. 66 ust. 3a	Art. 60. 1. Wizę Schengen lub wizę krajową wydaje się w celu: 24a) realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa Art. 66 ust. 3a Wizę w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 24 i 24a, wydaje się niezwłocznie, z zastrzeżeniem przepisów art. 67.	
15.	Art. 14	Zmiany wpływające na warunki przyjęcia zachodzące w trakcie pobytu Wszelkie zmiany zachodzące w trakcie pobytu, które wpływają na warunki przyjęcia określone w art. 5, są zgłaszane przez wnioskodawcę właściwym organom danego państwa członkowskiego.	T	Art. 139m	Art. 139m. Jednostka przyjmująca zawiadamia pisemnie wojewodę, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, w terminie 15 dni roboczych, o każdej zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielonego zezwolenia.	

16.	Art. 15 ust. 1	<p>Gwarancje proceduralne</p> <p>1. Właściwe organy danego państwa członkowskiego podejmują decyzję w sprawie wniosku o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub o odnowienie takiego zezwolenia oraz powiadamiają wnioskodawcę o tej decyzji na piśmie niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 90 dni od daty złożenia kompletnego wniosku, zgodnie z procedurami powiadamiania ustanowionymi w prawie krajowym.</p>	T	<p>Art.35 § 1kpa, Art. 139i ust. 2</p>	<p>Art. 35. § 1. Organy administracji publicznej obowiązane są załatwiać sprawy bez zbędnej zwłoki.</p> <p>Art. 139i ust. 2. Decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 wydaje się w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie wraz z dokumentami niezbędnymi do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie tego zezwolenia.</p>	
-----	-----------------------	---	----------	---	---	--

	Art. 15 ust. 2	2. Jeżeli informacje lub dokumenty przedstawione na poparcie wniosku są niekompletne, właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę w rozsądnym terminie o wymaganych dodatkowych informacjach oraz wyznaczają rozsądny termin ich przedstawienia. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, ulega zawieszeniu do czasu otrzymania przez właściwe organy wymaganych dodatkowych informacji.	T	Art. 139i ust. 3.	Art. 139i ust. 3. Jeżeli do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, nie zostały dołączone dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie tego zezwolenia, bieg terminu, o którym mowa w ust. 2, zawieszają się do dnia ich doręczenia wojewodzie.	
	Art. 15 ust. 3	3. Uzasadnienie decyzji o uznaniu wniosku za niedopuszczalny lub o odrzuceniu takiego wniosku, lub o odmowie odnowienia takiego zezwolenia jest wydawane wnioskodawcy na piśmie. Uzasadnienie decyzji o cofnięciu zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa jest wydawane na piśmie pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa i jednostce przyjmującej.	T	Art. 104 kpa Art. 107 § 1 kpa Art. 109 § 1 kpa, Art. 61a, art. 124 kpa, art. 125. § 1 kpa Art. 98 ust. 1a Art. 139k ust. 1 i 3	Art. 104. § 1. Organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej. § 2. Decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończą sprawę w danej instancji. Art. 107. § 1. ⁽⁴²⁾ Decyzja zawiera: 1) oznaczenie organu administracji publicznej; 2) datę wydania; 3) oznaczenie strony lub stron; 4) powołanie podstawy prawnej; 5) rozstrzygnięcie; 6) uzasadnienie faktyczne i prawne; 7) pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie oraz o prawie do zrzeczenia się odwołania i skutkach zrzeczenia się odwołania; 8) podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu upoważnionego do	

				<p>wydania decyzji, a jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego - kwalifikowany podpis elektroniczny;</p> <p>9) w przypadku decyzji, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego, sprzeciw od decyzji lub skarga do sądu administracyjnego - pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa, sprzeciwu od decyzji lub skargi oraz wysokości opłaty od powództwa lub wpisu od skargi lub sprzeciwu od decyzji, jeżeli mają one charakter stały, albo podstawie do wyliczenia opłaty lub wpisu o charakterze stosunkowym, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.</p> <p>Art. 109. § 1. Decyzję doręcza się stronom na piśmie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>Art. 61a. § 1. Gdy żądanie, o którym mowa w art. 61, zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.</p> <p>§ 2. Na postanowienie, o którym mowa w § 1, służy zażalenie.</p> <p>Art. 124. § 1. ⁽⁵²⁾ Postanowienie powinno zawierać: oznaczenie organu administracji</p>
--	--	--	--	---

				<p>publicznej, datę jego wydania, oznaczenie strony lub stron albo innych osób biorących udział w postępowaniu, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, pouczenie, czy i w jakim trybie służy na nie zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, oraz podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do jego wydania lub, jeżeli postanowienie wydane zostało w formie dokumentu elektronicznego, powinno być opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym.</p> <p>§ 2. Postanowienie powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne, jeżeli służy na nie zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego oraz gdy wydane zostało na skutek zażalenia na postanowienie.</p> <p>Art. 125. § 1. Postanowienia, od których służy stronom zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, doręcza się na piśmie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>Art. 98. „1a. Zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1, udziela się na wniosek jednostki przyjmującej.”;</p> <p>Art. 139k. 1. W postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest wyłącznie jednostka przyjmująca.</p> <p>3. W postępowaniu w sprawie cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest jednostka przyjmująca oraz cudzoziemiec, któremu zostało ono udzielone.</p>	
--	--	--	--	---	--

	Art. 15 ust. 4	4. Wszelkie decyzje o uznaniu wniosku o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa za niedopuszczalny lub o odrzuceniu takiego wniosku, lub o odmowie odnowienia takiego zezwolenia, lub o jego cofnięciu podlegają zaskarżeniu w danym państwie członkowskim zgodnie z jego prawem krajowym. W pisemnym pouczeniu podaje się informację, do którego sądu lub organu administracyjnego można wnieść odwołanie, a także podaje się termin wniesienia takiego odwołania.	T	Art. 104, art. 107§ 1, art.127 kpa, art. 61a kpa, art. 124 kpa oraz art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2012 r. poz. 270	Art. 104. § 1. Organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej. § 2. Decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończą sprawę w danej instancji. Art. 107. § 1. Decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji lub, jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego, powinna być opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi. Art. 127. § 1. Od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji. § 2. Właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ administracji publicznej wyższego stopnia, chyba że ustawa

				<p>przewiduje inny organ odwoławczy.</p> <p>Art. 61a. § 1. Gdy żądanie, o którym mowa w art. 61, zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.</p> <p>§ 2. Na postanowienie, o którym mowa w § 1, służy zażalenie.</p> <p>Art. 124. § 1. Postanowienie powinno zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę jego wydania, oznaczenie strony lub stron albo innych osób biorących udział w postępowaniu, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, pouczenie, czy i w jakim trybie służy na nie zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, oraz podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do jego wydania lub, jeżeli postanowienie wydane zostało w formie dokumentu elektronicznego, powinno być opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.</p> <p>§ 2. Postanowienie powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne, jeżeli służy na nie zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego oraz gdy wydane zostało na skutek zażalenia na postanowienie.</p> <p>Art. 52. § 1. Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie,</p>	
--	--	--	--	--	--

					chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka.	
	Art. 15 ust. 5	5. W okresie, o którym mowa w art. 12 ust. 1, przed upływem terminu ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wnioskodawca może złożyć wniosek o jego odnowienie. Państwa członkowskie mogą ustanowić maksymalny termin na złożenie wniosku o odnowienie wynoszący 90 dni przed upływem terminu ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa.	T	Art. 139l ust. 1	Art. 139l. 1. Jednostka przyjmująca składa wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	
	Art. 15 ust. 6	6. Jeżeli w trakcie procedury odnawiania upłyne termin ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, państwo członkowskie zezwala pracownikowi przeniesionemu wewnątrz przedsiębiorstwa na pobyt na swoim terytorium do czasu podjęcia przez właściwe organy decyzji w sprawie wniosku. W takim przypadku mogą one wydać — jeśli jest to wymagane prawem krajowym — krajowe tymczasowe zezwolenie na pobyt lub zezwolenie mu równoważne.	T	Art. 139l, art. 108	Art. 139l. 1. Jednostka przyjmująca składa wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 108 stosuje się odpowiednio Art. 108. 1. Jeżeli termin na złożenie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy został zachowany i wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie: wojewoda umieszcza w dokumencie podróży cudzoziemca odcisk stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy; pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się za legalny od dnia złożenia wniosku do dnia, w którym decyzja w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy stanie się ostateczna.	

					2. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się w razie zawieszenia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy na wniosek strony.	
16.	Art. 16	Opłaty Państwa członkowskie mogą wymagać uiszczenia opłat za rozpatrzenie wniosków zgodnie z niniejszą dyrektywą. Opłaty te nie mogą być nieproporcjonalne ani wygórowane.	T	Art. 7 ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	Art. 7. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016 r. poz. 1827) w załączniku do ustawy w części III w kolumnie 2 ust. 2b otrzymuje brzmienie: „2b. Zezwolenie, o którym mowa w art. 114 ust. 1 i 1a, art. 127, art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”. Opłata skarbową za wydanie zezwolenia na pobyt czasowy uprawniającego również do wykonywania pracy w jednolitej procedurze wynosi 440 zł	
17.	Art. 17	Prawa wynikające z zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa W okresie ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa jego posiadaczowi przysługują co najmniej następujące prawa: a) prawo do wjazdu i pobytu na terytorium pierwszego państwa członkowskiego;	T	Art. 240 pkt 1 Art. 242	Art. 240. Kartę pobytu wydaje się cudzoziemcowi, któremu udzielono: 1) zezwolenia na pobyt czasowy; Art. 242. Karta pobytu w okresie swojej ważności potwierdza tożsamość cudzoziemca podczas jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz uprawnia go, wraz z dokumentem podróży, do wielokrotnego przekraczania granicy bez konieczności uzyskania wizy.	
		b) prawo do swobodnego dostępu do całego terytorium pierwszego państwa	T	Art. 37 Konstytucji	Art. 37 ust. 1. Kto znajduje się pod władzą Rzeczypospolitej Polskiej, korzysta z	Zgodnie z obowiązującymi w Polsce przepisami opisane w

		członkowskiego zgodnie z jego prawem krajowym;		RP	wolności i praw zapewnionych w Konstytucji. 2. Wyjątki od tej zasady, odnoszące się do cudzoziemców, określa ustawa.	niniejszym przepisie uprawnienia przysługują wszystkim osobom bez względu na obywatelstwo.
		c) prawo do wykonywania określonej działalności zawodowej, na którą wydano zgodę w ramach zezwolenia, zgodnie z prawem krajowym, w jakiegokolwiek jednostce przyjmującej należącej do przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw w pierwszym państwie członkowskim.	T	Art. 4	W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065) wprowadza się następujące zmiany: 2) w art. 87 ust. 1: a) pkt 11a otrzymuje brzmienie: „11a) posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 lub 1a, art. 126, art. 127, art. 139a ust. 1, art. 139o ust. 1 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – na warunkach określonych w tym zezwoleniu;” art. 87 ust. 1 pkt 11a Cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 lub 1a, art. 126, art. 127, art. 139a ust. 1, art. 139o ust. 1 lub art. 142 ust. 3, ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – na warunkach określonych w tym zezwoleniu.	
		Prawa, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–c) niniejszego artykułu, przysługują w drugim państwie członkowskim zgodnie z art. 20.	T		Uwagi jak do lit a - c	

18.	Art. 18 ust. 1	<p>Prawo do równego traktowania</p> <p>1. Niezależnie od prawa właściwego dla stosunku pracy i bez uszczerbku dla art. 5 ust. 4 lit. b) pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa, przyjęci na mocy niniejszej dyrektywy, są traktowani co najmniej na równi z osobami objętymi dyrektywą 96/71/WE w odniesieniu do warunków zatrudnienia zgodnie z art. 3 dyrektywy 96/71/WE w państwie członkowskim, w którym wykonywana jest praca.</p>	T	<p>Art. 4 ust. 1 i 2 pkt 1-8 w związku z art. 26 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. poz. 868)</p>	<p>Art. 4. 1. Pracodawca delegujący pracownika na terytorium RP zapewnia takiemu pracownikowi warunki zatrudnienia nie mniej korzystne niż wynikające z przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, z późn. zm.) oraz innych przepisów regulujących prawa i obowiązki pracowników.</p> <p>2. Warunki zatrudnienia, o których mowa w ust. 1, dotyczą:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) norm i wymiaru czasu pracy oraz okresów odpoczynku dobowego i tygodniowego; 2) wymiaru urlopu wypoczynkowego; 3) minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie odrębnych przepisów; 4) wysokości wynagrodzenia i dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych; 5) bezpieczeństwa i higieny pracy; 6) ochrony pracownic w okresie ciąży oraz w okresie urlopu macierzyńskiego; 7) zatrudniania młodocianych oraz wykonywania pracy lub innych zajęć zarobkowych przez dziecko; 8) zasady równego traktowania oraz zakazu dyskryminacji w zatrudnieniu, o których mowa w art. 112 i art. 113 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy; <p>Art. 26. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio w przypadku wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej</p>	<p>Art. 18 ust. 1 dyrektywy przewiduje, że pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa, przyjęci zgodnie z dyrektywą, będą traktowani w państwie członkowskim, w którym wykonywana jest praca, co najmniej na równi z osobami objętymi dyrektywą 96/71/WE w odniesieniu do warunków zatrudnienia zgodnie z art. 3 dyrektywy 96/71/WE. Do decyzji państwa członkowskiego pozostawiono, czy poziom ochrony obywateli państw trzecich przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa będzie odpowiadał poziomowi ochrony pracowników delegowanych zgodnie z dyrektywą 96/71/WE, czy powinien być wyższy. W chwili obecnej wydaje się, że wystarczający będzie poziom ochrony odpowiadający poziomowi ustalonemu dla pracowników delegowanych.</p>

					Polskiej przez pracownika skierowanego do tej pracy przez pracodawcę mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim, z zastrzeżeniem przepisów art. 88 pkt 3 i 4, art. 88c ust. 6 pkt 2 i 3 oraz ust. 9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065) oraz art. 139a ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i...).	
Art. 18 ust. 2	<p>2. Pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa są traktowani na równi z obywatelami państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, w odniesieniu do:</p> <p>a) wolności stowarzyszania się i zrzeszania się oraz członkostwa w organizacjach reprezentujących pracowników lub pracodawców lub we wszelkich organizacjach zrzeszających pracowników określonych zawodów, w tym praw i świadczeń przyznawanych przez takie organizacje, bez uszczerbku dla krajowych przepisów dotyczących porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego;</p> <p>b) uznawania dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji zawodowych zgodnie z odpowiednimi procedurami krajowymi;</p>	T	Art. 12 Konstytucji RP	Art. 12. Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność tworzenia i działania związków zawodowych, organizacji społeczno-zawodowych rolników, stowarzyszeń, ruchów obywatelskich, innych dobrowolnych zrzeszeń oraz fundacji.	Zgodnie z obowiązującymi w Polsce przepisami opisane w niniejszym przepisie uprawnienia przysługują wszystkim pracownikom bez względu na obywatelstwo	
		T	Art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji	Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do: 8) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z		

		<p>c) przepisów prawa krajowego dotyczących działów zabezpieczenia społecznego określonych w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 — chyba że na mocy umów dwustronnych lub prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, zastosowanie ma prawo państwa pochodzenia — zapewniających pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa objęcie prawem w zakresie zabezpieczenia społecznego w jednym z tych państw. W przypadku mobilności wewnątrzunijnej oraz bez uszczerbku dla umów dwustronnych zapewniających objęcie pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa prawem krajowym państwa pochodzenia stosuje się odpowiednio rozporządzenie (UE) nr 1231/2010;</p>	<p>T</p>	<p>zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2016r., poz. 65)</p> <p>Art. 2a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 121, z późn. zm.)</p> <p>Art. 3 i 10 ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw</p>	<p>rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym, - posiadających kwalifikacje zawodowe, o których mowa w art. 1 pkt 1.</p> <p>Art. 2a. 1. Ustawa stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych bez względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny.</p> <p>2. Zasada równego traktowania dotyczy w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) warunków objęcia systemem ubezpieczeń społecznych; 2) obowiązku opłacania i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie społeczne; 3) obliczania wysokości świadczeń; 4) okresu wypłaty świadczeń i zachowania prawa do świadczeń. <p>Art. 3. W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1518, i 1579 oraz z 2017 r. poz. 60, 624 i 777) w art. 1 w ust. 2 pkt 2 w lit. d kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:</p> <p>„e) przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie:</p>	<p>Zgodnie z przepisami art. 18 ust. 2 lit. c pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa są traktowani na równi z obywatelami państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, w odniesieniu do przepisów prawa krajowego dotyczących działów zabezpieczenia społecznego określonych w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (tj. świadczeń z tytułu choroby, świadczeń z tytułu macierzyństwa i równoważnych świadczeń dla ojca, świadczeń z tytułu inwalidztwa, świadczeń z tytułu starości, rent rodzinnych, świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i choroby zawodowej, zasiłków na wypadek śmierci, świadczeń dla bezrobotnych, świadczeń przedemerytalnych,</p>
--	--	--	-----------------	---	--	---

			T	<p>– zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub</p> <p>– dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.⁹⁾ - Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, gdy celem ich pobytu na tym terytorium jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni</p> <p>jeżeli zamieszkują na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z członkami rodzin, z wyłączeniem cudzoziemców, którym zezwolono na pobyt i pracę na okres nieprzekraczający dziewięciu miesięcy, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej.”.</p> <p>Art. 10. W ustawie z dnia 11 lutego 2016 r.</p>	<p>świadzeń rodzinnych), zapewniających pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa objęcie prawem w zakresie zabezpieczenia społecznego w jednym z tych państw. Celem tego przepisu jest zapewnienie równego traktowania obywateli państw trzecich przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa na podstawie tej dyrektywy z obywatelami polskimi znajdującymi się w takiej samej sytuacji, czyli czasowo oddelegowanymi do pracy w oddziale na terytorium Polski przez zatrudniające ich przedsiębiorstwo posiadające siedzibę poza terytorium Polski.</p> <p>Obywatele polscy znajdujący się w przedstawionej sytuacji nie są objęci polskim systemem ubezpieczenia społecznego pracowników (obejmującym niektóre ww. działy zabezpieczenia społecznego, tj. świadczenia z tytułu choroby; świadczenia z tytułu macierzyństwa i równoważnych świadczenia dla ojca; świadczenia z tytułu inwalidztwa; świadczenia z tytułu starości; renty rodzinne;</p>
--	--	--	----------	---	--

⁹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 115 z 29.04.2008, str. 1.

				<p>o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. poz. 195 i 1579 oraz z 2017 r. poz. 60, 245, 624 i 777) w art. 1 w ust. 2 w pkt 2 w lit. d kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu: „e) przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie:</p> <ul style="list-style-type: none"> – zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach lub – dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.¹²⁾ - Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni <ul style="list-style-type: none"> – jeżeli zamieszkują z członkami rodzin na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem cudzoziemców, którym 	<p>świadczenia z tytułu wypadków przy pracy i choroby zawodowej; zasiłki na wypadek śmierci), jeżeli nie zostaną zarejestrowani jako pracownicy przez oddział firmy z siedzibą w Polsce. Warunki objęcia pracownika systemem ubezpieczenia społecznego w Polsce mają charakter obiektywny i niedyskryminujący. Zasada ta jest dodatkowo wyrażona w art. 2a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.</p>
--	--	--	--	--	--

¹²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 115 z 29.04.2008, str. 1.

		d) bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) nr 1231/2010 oraz umów dwustronnych — wypłaty ustawowych świadczeń z tytułu wieku, inwalidztwa lub śmierci, opartych na poprzednim zatrudnieniu pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa i nabytych przez pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa przeprowadzającego się do państwa trzeciego lub osoby	T	<p>Art. 132 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 748, z późn. zm.)</p> <p>Umowy dwustronne o zabezpieczeniu społecznym</p> <p>Art. 37 Konstytucji RP</p>	<p>zezwołano na pobyt i pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nieprzekraczający dziewięciu miesięcy, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej.”.</p> <p>Art. 132. 1. Emerytowi lub renciście, który zamieszkał za granicą, świadczenie wypłaca się – na jego wniosek – osobie przez niego upoważnionej do odbioru, zamieszkałej w kraju albo na prowadzony w kraju rachunek płatniczy emeryta lub rencisty lub jego rachunek w banku, inny niż rachunek płatniczy, albo na wskazany przez niego, wydany w kraju, jego instrument płatniczy, na którym jest przechowywany pieniądz elektroniczny, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej.</p> <p>Art. 37 ust. 1. Kto znajduje się pod władzą Rzeczypospolitej Polskiej, korzysta z wolności i praw zapewnionych w Konstytucji. 2. Wyjątki od tej zasady, odnoszące się do cudzoziemców, określa ustawa.</p>	<p>Cel zrównania uprawnień ICT z obywatelami państwa członkowskiego w którym wykonywana była praca, przyświeca także przepisowi art. 18 ust. 2 lit. d przedmiotowej dyrektywy. Przepis ten nie wprowadza obowiązku oddzielnego uregulowania sytuacji pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa,</p>
--	--	--	---	---	--	---

		<p>pozostające przy życiu po takim pracowniku przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa, które przebywają w państwie trzecim i wywodzą swoje prawa od takiego pracownika, zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, na tych samych warunkach i w tych samych stawkach co w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego, gdy obywatele ci przeprowadzają się do państwa trzeciego;</p> <p>e) dostępu do towarów i usług oraz zaopatrzenia w powszechnie dostępne towary i usługi, z wyłączeniem procedur otrzymywania lokali mieszkalnych, które są przewidziane w prawie krajowym, bez uszczerbku dla swobody zawierania umów zgodnie z prawem unijnym i krajowym, oraz z wyłączeniem usług zapewnianych przez publiczne urzędy zatrudnienia.</p> <p>Umowy dwustronne lub prawo krajowe, o których mowa w niniejszym ustępie, stanowią umowy międzynarodowe lub przepisy państw członkowskich w rozumieniu art. 4.</p>				<p>jeżeli chodzi o wypłatę dla nich świadczeń po przeprowadzeniu się do kraju trzeciego, a tylko zapewnienie takiego samego traktowania w tym zakresie jak obywatele polskich. To oznacza, że dla określenia sposobu wypłaty polskiego świadczenia poza granicami Polski zastosowanie będzie miało art. 132 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ewentualnie w połączeniu z odpowiednimi przepisami umowy dwustronnej o zabezpieczeniu społecznym z danym państwem.</p> <p>Uwarunkowanie wypłaty polskiego świadczenia za granicą od istnienia odpowiednich postanowień w umowie bilateralnej (co do zasady opartej na zasadzie wzajemności) o zabezpieczeniu społecznym z danym państwem (oczywiście dotyczy państw pozostających poza systemem koordynacji w ramach UE) jest stosowane tak samo wobec obywateli polskich, jak i obywateli danego państwa trzeciego. W przypadku braku możliwości transferu świadczenia za granicę, obywatel państwa trzeciego przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa</p>
--	--	--	--	--	--	--

						<p>otrzymywałby przyznane świadczenie na rachunek bankowy prowadzony w Polsce.</p> <p>Brak potrzeby zmiany przepisów w zakresie świadczeń dla bezrobotnych i świadczeń przedemerytalnych wynika natomiast z konstrukcji transferu wewnątrz przedsiębiorstwa, w czasie którego cudzoziemiec pozostanie zatrudniony w podmiocie w państwie trzecim. Warunkiem przyjęcia i utrzymania prawa pobytu jest bowiem posiadanie przez cudzoziemca odpowiedniej umowy dotyczącej wykonywania pracy na cały okres objęty transferem.</p> <p>Zgodnie z obowiązującymi w Polsce przepisami opisane w niniejszym przepisie uprawnienia przysługują wszystkim pracownikom bez względu na obywatelstwo.</p>
--	--	--	--	--	--	---

	Art. 18 ust. 3	3. Bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) nr 1231/2010 państwa członkowskie mogą postanowić, że ust. 2 lit. c) w odniesieniu do świadczeń rodzinnych nie ma zastosowania do pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, którym zezwolono na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego przez okres nieprzekraczający dziewięciu miesięcy.		Art. 3 i 10 ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	Przepisy przytoczono przy art. 18 ust. 2 lit. c dyrektywy.	
	Art. 18 ust. 4	4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla prawa państwa członkowskiego do cofnięcia zezwolenia lub odmowy odnowienia zezwolenia zgodnie z art. 8.	N			Przepis nie wymaga transpozycji, ponieważ ma on charakter gwarancyjny w świetle orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości UE, zgodnie z którymi z zasady równego traktowania wywodzono prawo pobytu dla cudzoziemców.
19.	Art. 19 ust. 1	Członkowie rodziny 1. W pierwszym państwie członkowskim oraz w drugich państwach członkowskich, które zezwalają pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa na pobyt i pracę na swoim terytorium zgodnie z art. 22 niniejszej dyrektywy, zastosowanie ma dyrektywa 2003/86/WE, z zastrzeżeniem odstępstw określonych w niniejszym artykule.	T	Art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. ha i hb	Art. 159. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną udziela się cudzoziemcowi, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) przybywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium w celu połączenia się z rodziną i jest członkiem rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej: „ha) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, hb) na podstawie zezwolenia na pobyt	

					czasowy udzielonego w celu korzystania z mobilności długoterminowej,”	
Art. 19 ust. 2	2. W drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 i art. 8 dyrektywy 2003/86/WE połączenie rodziny w państwach członkowskich nie jest uzależnione od spełnienia wymogu, by posiadacz zezwolenia wydanego przez te państwa członkowskie na podstawie niniejszej dyrektywy miał uzasadnione perspektywy uzyskania prawa stałego pobytu oraz minimalny okres pobytu.	T	Art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. ha i hb	Art. 159. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną udziela się cudzoziemcowi, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) przybywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium w celu połączenia się z rodziną i jest członkiem rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej: ha) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, hb) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu korzystania z mobilności długoterminowej,”		
Art. 19 ust. 3	3. W drodze odstępstwa od art. 4 ust. 1 akapit trzeci oraz art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE środki integracji, o których mowa w tych przepisach, mogą być stosowane przez państwa członkowskie dopiero po	N				Polskie przepisy prawa dotyczące łączenia rodzin nie przewidują wymogów integracyjnych.

		udzieleniu danym osobom zgody na połączenie rodziny.			
Art. 19 ust. 4	4. W drodze odstępstwa od art. 5 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 2003/86/WE, jeżeli spełnione są warunki łączenia rodzin, zezwolenia na pobyt dla członków rodziny przyznawane są przez państwo członkowskie w terminie 90 dni od daty złożenia kompletnego wniosku. Właściwy organ państwa członkowskiego rozpatruje wniosek o zezwolenie na pobyt dla członków rodziny pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa w tym samym czasie co wniosek o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na mobilność długoterminową, w przypadku gdy taki wniosek o zezwolenie na pobyt dla członków rodziny pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa jest złożony w tym samym czasie. Stosuje się odpowiednio gwarancje proceduralne określone w art. 15.	T	Art. 35 kpa Art. 168 ust. 4 i 5	<p>Art. 35. § 1. Organy administracji publicznej obowiązane są załatwiać sprawy bez zbędnej zwłoki.</p> <p>§ 2. Niezwłocznie powinny być załatwiane sprawy, które mogą być rozpatrzone w oparciu o dowody przedstawione przez stronę łącznie z żądaniem wszczęcia postępowania lub w oparciu o fakty i dowody powszechnie znane albo znane z urzędu organowi, przed którym toczy się postępowanie, bądź możliwe do ustalenia na podstawie danych, którymi rozporządza ten organ.</p> <p>§ 3. Załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym - w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania.</p> <p>§ 3a.⁽¹¹⁾ Załatwienie sprawy w postępowaniu uproszczonym powinno nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie miesiąca od dnia wszczęcia postępowania.</p> <p>§ 4.⁽¹²⁾ Przepisy szczególne mogą określać inne terminy niż określone w § 3 i 3a.</p> <p>§ 5.⁽¹³⁾ Do terminów określonych w przepisach poprzedzających nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania, okresu trwania mediacji oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo przyczyn niezależnych od</p>	

				organu. Art. 168 4. Jeżeli wniosek o udzielenie członkowi rodziny cudzoziemca, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną został złożony w tym samym dniu lub w terminie 3 dni od dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, zezwolenia tego udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej. 5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, wojewoda udziela lub odmawia udzielenia zezwolenia w celu połączenia się z rodziną niezwłocznie po udzieleniu lub odmowie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1.”	
Art. 19 ust. 5	5. W drodze odstępstwa od art. 13 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE okres ważności zezwoleń na pobyt dla członków rodziny w państwie członkowskim upływa, co do zasady, w dniu upływu terminu ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenia na mobilność długoterminową, wydanych przez to państwo członkowskie.	T	Art. 162 ust. 1a pkt 1	Art. 162. 1a. Zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 159 ust. 1, udziela się cudzoziemcowi na okres: 1) do dnia, w którym upływa termin ważności zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego cudzoziemcowi, do którego członek rodziny przybył lub z którym przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;	
Art. 19 ust. 6	6. W drodze odstępstwa od art. 14 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE oraz bez uszczerbku dla zasady preferencji dla obywateli Unii wyrażonej w odpowiednich postanowieniach stosownych aktów przystąpienia członkowie rodziny pracownika	T	Art. 87 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach	Art. 87. 2. Z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę jest zwolniony cudzoziemiec: 4) posiadający zezwolenie na pobyt czasowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej udzielone na podstawie art. 159 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o	

		przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa, którym udzielono zgody na połączenie rodziny, są uprawnieni do dostępu do pracy najemnej i pracy na własny rachunek na terytorium państwa członkowskiego, które wydało zezwolenie na pobyt dla członków rodziny.		rynku pracy	cudzoziemcach.	
20.	Art. 20	Mobilność Obywatele państwa trzeciego, którzy posiadają ważne zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wydane przez pierwsze państwo członkowskie, mogą na podstawie tego zezwolenia i ważnego dokumentu podróży, na warunkach określonych w art. 21 i 22, z zastrzeżeniem art. 23, wjeżdżać na terytorium jednego lub większej liczby innych państw członkowskich, przebywać tam i pracować.	T	Art. 28 ust. 7, art.139n, art. 139o i inne przepisy wskazane w tabeli przy art. 21, 22 i 23	Art. 28 ust. 7, art.139n, art. 139o i inne przepisy wskazane w tabeli przy art. 21, 22 i 23	
21.	Art. 21 ust. 1	Mobilność krótkoterminowa 1. Obywatele państwa trzeciego, którzy posiadają ważne zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wydane przez pierwsze państwo członkowskie, są uprawnieni do pobytu w którymkolwiek drugim państwie członkowskim i pracy w jakiejkolwiek innej jednostce, która ma siedzibę w tym drugim państwie członkowskim i należy do tego samego przedsiębiorstwa lub do tej samej grupy przedsiębiorstw, przez okres	T	Art. 28 ust. 7 Art. 302 ust. 6 Art. 4 zmieniający Art. 87 ust. 1 pkt 11b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 28. 7. Przepisu: 1) ust. 1 pkt 1 – w zakresie, w jakim odnosi się do braku posiadania ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium; 2) ust. 1 pkt 3 - nie stosuje się do cudzoziemca, który wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu korzystania z mobilności krótkoterminowej. Art. 302. 6. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się w przypadku cudzoziemca, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej	

		wynoszący do 90 dni w dowolnym okresie liczącym 180 dni na każde państwo członkowskie, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule.			<p>Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni.</p> <p>Art. 87 ust. 1 pkt 11b Cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli „11b) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.¹⁰⁾ - Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz</p>
--	--	--	--	--	---

¹⁰⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 115 z 29.04.2008, str. 1.

					przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni;”	
	Art. 21 ust. 2	2. Drugie państwo członkowskie może wymagać, by jednostka przyjmująca w pierwszym państwie członkowskim powiadamiła pierwsze państwo członkowskie i drugie państwo członkowskie o tym, że pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa zamierza pracować w jednostce mającej siedzibę w drugim państwie członkowskim. W takim przypadku drugie państwo członkowskie zezwala, by powiadomienia dokonywano: <ul style="list-style-type: none"> a) w momencie składania wniosku w pierwszym państwie członkowskim — jeżeli mobilność do drugiego państwa członkowskiego przewidziana jest już na tym etapie; albo b) po przyjęciu pracownika przenieszonego wewnątrz przedsiębiorstwa do pierwszego państwa członkowskiego, jak tylko znany stanie się zamiar odnoszący się do mobilności do drugiego państwa członkowskiego. 	T	Art. 139n ust. 1	Art. 139n. 1. Warunkiem korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest otrzymanie przez Szefa Urzędu zawiadomienia od jednostki przyjmującej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które wydało temu cudzoziemcowi dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, o zamiarze korzystania przez cudzoziemca z tej mobilności.	

	<p>Art. 21 ust. 3</p>	<p>3. Drugie państwo członkowskie może wymagać, by wraz z powiadomieniem przekazano następujące dokumenty i informacje:</p> <p>a) dowód, że jednostka przyjmująca w drugim państwie członkowskim i przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie trzecim należą do tego samego przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw;</p> <p>b) umowę o pracę i, w razie potrzeby, pismo wyznaczające zakres obowiązków, które zostały przekazane pierwszemu państwu członkowskiemu zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c);</p> <p>c) w stosownych przypadkach dokumenty poświadczające, że pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa spełnia warunki — określone w przepisach krajowych danego państwa członkowskiego — dotyczące wykonywania przez obywateli Unii zawodu regulowanego, do którego odnosi się wniosek;</p> <p>d) ważny dokument podróży, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. f); oraz</p> <p>e) planowany okres i daty mobilności — w przypadku, gdy takie dane nie zostały podane w dokumentach wymienionych powyżej.</p> <p>Drugie państwo członkowskie może wymagać, by te dokumenty i informacje zostały przedstawione w języku urzędowym tego państwa członkowskiego.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 139n ust. 2</p>	<p>Art. 139n.2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, sporządza się w języku polskim i zawiera ono następujące dane lub informacje dotyczące cudzoziemca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię (imiona) i nazwisko; 2) datę i miejsce urodzenia; 3) płeć; 4) obywatelstwo; 5) stanowisko, na którym cudzoziemiec będzie wykonywał pracę; 6) planowany okres lub okresy wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 7) nazwę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które wydało cudzoziemcowi dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”; 8) nazwę i adres jednostki przyjmującej mającej siedzibę na terytorium 	
--	------------------------------	--	-----------------	--------------------------------	---	--

<p>Art. 21 ust. 4</p>	<p>4. Jeżeli powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. a) i jeżeli drugie państwo członkowskie nie zgłosiło sprzeciwu pierwszemu państwu członkowskiemu zgodnie z ust. 6, mobilność pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa do drugiego państwa członkowskiego może mieć miejsce w dowolnym momencie w ramach okresu ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa.</p>	<p>N</p>			<p>Zgodnie z art. 139n, powiadomienie powinno nastąpić po przyjęciu pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa do pierwszego państwa członkowskiego.</p>
<p>Art. 21 ust. 5</p>	<p>5. Jeżeli powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. b), mobilność można podjąć natychmiast po powiadomieniu drugiego państwa członkowskiego lub w dowolnym innym momencie po takim powiadomieniu w ramach okresu ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 28 ust. 7 Art. 87 ust. 1 pkt 11b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy</p>	<p>Art. 28. 7. Przepisu: 1) ust. 1 pkt 1 – w zakresie, w jakim odnosi się do braku posiadania ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium; 2) ust. 1 pkt 3 - nie stosuje się do cudzoziemca, który wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu korzystania z mobilności krótkoterminowej.</p> <p>Art. 4 W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wprowadza się następujące zmiany: w art. 87 ust. 1: po pkt 11a dodaje się pkt 11b w brzmieniu: „11b) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli</p>	

				państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm. ¹⁰⁾ - Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni;”	
Art. 21 ust. 6	6. W oparciu o powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, drugie państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec mobilności pracownika przenieszonego wewnątrz przedsiębiorstwa na jego terytorium w terminie 20 dni od otrzymania powiadomienia, jeżeli: a) nie są spełnione warunki określone w art. 5 ust. 4 lit. b) lub ust. 3 lit. a), c) lub d) niniejszego artykułu; b) przedstawione dokumenty zostały uzyskane w wyniku oszustwa, zostały podrobione lub przerobione; c) dobiegł końca maksymalny okres pobytu określony w art. 12 ust. 1 lub w ust. 1 niniejszego artykułu. Właściwe organy drugiego państwa	N			Przepis nie wymaga transpozycji. Stosowanie przepisu wymagałoby przeprowadzania postępowań administracyjnych w stosunku do cudzoziemców obecnie wjeżdżających do RP na zasadach pobytu w strefie Schengen, przez okres nie przekraczający 90 dni w każdym okresie 180 dni.

¹⁰⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 115 z 29.04.2008, str. 1.

	członkowskiego niezwłocznie informują o swoim sprzeciwie wobec mobilności właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego i jednostkę przyjmującą w pierwszym państwie członkowskim.				
Art. 21 ust. 7	7. Jeżeli drugie państwo członkowskie zgłosi sprzeciw wobec mobilności zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu, a mobilność nie została jeszcze podjęta, pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa nie może podjąć pracy w drugim państwie członkowskim w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. W przypadku gdy podjęto już mobilność, zastosowanie ma art. 23 ust. 4 i 5.	N			Przepis nie wymaga transpozycji, w związku z brakiem transpozycji art. 21 ust. 6. Wykonywanie pracy przez cudzoziemca musi być zgodne z Art. 87 ust. 1 pkt 11b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W razie wystąpienia przesłanek odmowy wjazdu lub wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, takie decyzje będą mogły być wydane wobec cudzoziemca korzystającego w RP z mobilności krótkoterminowej.
Art. 21 ust. 8	8. W przypadku gdy zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa zostaje odnowione przez pierwsze państwo członkowskie w ramach maksymalnego okresu, o którym mowa w art. 12 ust. 1, odnowione zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa nadal upoważnia jego posiadacza do pracy w drugim państwie członkowskim, z zastrzeżeniem maksymalnego okresu przewidzianego w ust. 1 niniejszego	T	Art. 28 ust. 7 Art. 302 ust. 6 Art. 87 ust. 1 pkt 11b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Wskazane przepisy przytoczone zostały przy art. 21 ust. 1.	Wskazane przepisy odnoszą się do wjazdu lub pobytu cudzoziemca na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, niezależnie, czy jest to pierwszy czy kolejny dokument wydany przez pierwsze państwo

		artykułu.				członkowskie.
	Art. 21 ust. 9	9. Pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie mają prawa wjazdu lub pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego.	T	Art. 28 ust. 1 pkt 9 i 10, art. 302 ust. 1 pkt 9 i 14	Art. 28. 1. Cudzoziemcowi odmawia się wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy: 9) jego wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub pobyt na tym terytorium może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, lub 10) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub stosunki międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Art. 302. 1. Decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydaje się cudzoziemcowi, gdy: 9) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej, lub 14) dalszy pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie stanowił zagrożenie dla zdrowia publicznego, co zostało potwierdzone badaniem lekarskim, lub dla stosunków międzynarodowych innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,	
22.	Art. 22 ust. 1	Mobilność długoterminowa 1. W stosunku do obywateli państw trzecich, którzy posiadają ważne zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wydane przez	T	Rozdział 3b działu 5, art. 139o i następane	Wskazane przepisy przytoczone zostały przy art. 22 ust. 2-7.	Projektodawca zdecydował się na wprowadzenie procedury przewidzianej w art. 22 ust. 2-7 dyrektywy, tj. procedury udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w przypadku

	<p>pierwsze państwo członkowskie i którzy zamierzają przebywać w którymkolwiek drugim państwie członkowskim i pracować w jakiegokolwiek innej jednostce, która ma siedzibę w tym drugim państwie członkowskim i należy do tego samego przedsiębiorstwa lub do tej samej grupy przedsiębiorstw — przez okres wynoszący ponad 90 dni na każde państwo członkowskie, drugie państwo członkowskie może podjąć decyzję o:</p> <p>a) zastosowaniu art. 21 i zezwoleniu pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa na pobyt i pracę na swoim terytorium w oparciu o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wydane przez pierwsze państwo członkowskie i w okresie ważności takiego zezwolenia; lub</p> <p>b) zastosowaniu procedury przewidzianej w ust. 2–7.</p>				<p>mobilności długoterminowej. Powyższa kwestia jest szczegółowo uregulowana w dziale V w rozdziale 3b.</p>
Art. 22 ust. 2	<p>2. W przypadku gdy składany jest wniosek o mobilność długoterminową:</p> <p>a) drugie państwo członkowskie może wymagać, by wnioskodawca przekazał niektóre lub wszystkie z wymienionych poniżej dokumentów, jeżeli są one wymagane przez drugie państwo członkowskie przy pierwotnym wniosku:</p> <p>(i) dowód, że jednostka przyjmująca w drugim państwie członkowskim i przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie trzecim należą do tego samego przedsiębiorstwa lub grupy</p>	T	Art. 139o Art. 106a ust.2	<p>Art.139o. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest korzystanie z mobilności długoterminowej oraz spełnione są łącznie następujące warunki:</p> <p>1) cudzoziemiec:</p> <p>a) posiada formalne kwalifikacje i spełnia inne warunki, które są wymagane, w przypadku zamiaru powierzenia mu wykonywania pracy w zawodzie regulowanym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r.</p>	

		<p>przedsiębiorstw; (ii) umowa o pracę i, w razie potrzeby, pismo wyznaczające zakres obowiązków, przewidziane art. 5 ust. 1 lit. c); (iii) w stosownych przypadkach dokumenty poświadczające, że obywatel państwa trzeciego spełnia warunki — określone w przepisach krajowych danego państwa członkowskiego — dotyczące wykonywania przez obywateli Unii zawodu regulowanego, do którego odnosi się wniosek; (iv) ważny dokument podróży, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. f); (v) dowód posiadania ubezpieczenia zdrowotnego przewidzianego w art. 5 ust. 1 lit. g) lub, jeśli tak przewiduje prawo krajowe, dowód złożenia wniosku o takie ubezpieczenie. Drugie państwo członkowskie może wymagać, by wnioskodawca przedstawił, najpóźniej w momencie gdy wydawane jest zezwolenie na mobilność długoterminową, adres pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa na terytorium drugiego państwa członkowskiego.</p>		<p>o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, b) posiada ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, c) ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania, d) po zakończeniu okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie mógł przenieść się z powrotem do pracodawcy macierzystego lub innego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy przedsiębiorstw, mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej; 2) umowa, na podstawie której cudzoziemiec ma wykonywać pracę, zawarta w formie pisemnej lub dokument wydany przez pracodawcę macierzystego, stanowiący podstawę przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, określa: a) okres przeniesienia cudzoziemca wewnątrz przedsiębiorstwa, b) siedzibę jednostki przyjmującej, c) stanowisko cudzoziemca w jednostce przyjmującej, d) wynagrodzenie i inne warunki pracy cudzoziemca w jednostce przyjmującej. 2. Wynagrodzenie o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. d, jest: 1) wyższe niż dochód uprawniający do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej,</p>	
--	--	---	--	---	--

				<p>w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu;</p> <p>2) nie niższe niż wynagrodzenie pracowników wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku;</p> <p>3) nie niższe niż 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w województwie, w którym jednostka przyjmująca ma siedzibę, w roku poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego.</p> <p>Art. 106a. 2. Jednostka przyjmująca, składając wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, przedstawia kopię ważnego dokumentu podróży cudzoziemca i dołącza do wniosku:</p> <p>1) aktualne fotografie cudzoziemca;</p> <p>2) dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1.</p> <p>Art. 8. 1. Wnioski w sprawach uregulowanych w ustawie sporządza się w języku polskim.</p> <p>2. Dokumenty sporządzone w języku</p>
--	--	--	--	--

		<p>Drugie państwo członkowskie może wymagać, by te dokumenty i informacje zostały przedstawione w języku urzędowym tego państwa członkowskiego;</p> <p>b) drugie państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie wniosku o mobilność długoterminową i powiadamia o niej wnioskodawcę na piśmie — jak najszybciej, ale nie później niż 90 dni po dacie złożenia właściwym organom drugiego państwa członkowskiego wniosku i dokumentów przewidzianych w lit. a);</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 35- 37 kpa</p>	<p>obcym, służące za dowód w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, składa się wraz z ich tłumaczeniem na język polski, dokonany przez tłumacza przysięgłego.</p> <p>Art. 35. § 1. Organy administracji publicznej obowiązane są załatwiać sprawy bez zbędnej zwłoki.</p> <p>§ 2. Niezwłocznie powinny być załatwiane sprawy, które mogą być rozpatrzone w oparciu o dowody przedstawione przez stronę łącznie z żądaniem wszczęcia postępowania lub w oparciu o fakty i dowody powszechnie znane albo znane z urzędu organowi, przed którym toczy się postępowanie, bądź możliwe do ustalenia na podstawie danych, którymi rozporządza ten organ.</p> <p>§ 3. Załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym - w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania.</p> <p>§ 3a.⁽¹¹⁾ Załatwienie sprawy w postępowaniu uproszczonym powinno nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie miesiąca od dnia wszczęcia postępowania.</p> <p>§ 4.⁽¹²⁾ Przepisy szczególne mogą określać inne terminy niż określone w § 3 i 3a.</p> <p>§ 5.⁽¹³⁾ Do terminów określonych w przepisach poprzedzających nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych</p>	
--	--	--	-------------------	-------------------------------	---	--

				<p>czynności, okresów zawieszenia postępowania, okresu trwania mediacji oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo przyczyn niezależnych od organu.</p> <p>Art. 36. § 1. ⁽¹⁴⁾ O każdym przypadku niezafatwienia sprawy w terminie organ administracji publicznej jest obowiązany zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki, wskazując nowy termin załatwienia sprawy oraz pouczając o prawie do wniesienia ponaglenia.</p> <p>§ 2. Ten sam obowiązek ciąży na organie administracji publicznej również w przypadku zwłoki w załatwieniu sprawy z przyczyn niezależnych od organu.</p> <p>Art. 37. ⁽¹⁵⁾ § 1. Stronie służy prawo do wniesienia ponaglenia, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie załatwiono sprawy w terminie określonym w art. 35 lub przepisach szczególnych ani w terminie wskazanym zgodnie z art. 36 § 1 (bezczynność); 2) postępowanie jest prowadzone dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy (przewlekłość). <p>§ 2. Ponaglenie zawiera uzasadnienie.</p> <p>§ 3. Ponaglenie wnosi się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) do organu wyższego stopnia za pośrednictwem organu prowadzącego postępowanie; 2) do organu prowadzącego postępowanie - jeżeli nie ma organu wyższego stopnia. <p>§ 4. Organ prowadzący postępowanie jest obowiązany przekazać ponaglenie organowi wyższego stopnia bez zbędnej</p>	
--	--	--	--	--	--

		<p>c) pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa nie ma obowiązku opuszczenia terytorium państw członkowskich w celu złożenia wniosku i nie podlega obowiązkowi wizowemu;</p>	T		<p>zwłoki, nie później niż w terminie siedmiu dni od dnia jego otrzymania. Organ przekazuje ponaglenie wraz z niezbędnymi odpisami akt sprawy. Odpisy mogą zostać sporządzone w formie dokumentu elektronicznego. Przekazując ponaglenie, organ jest obowiązany ustosunkować się do niego.</p> <p>§ 5. Organ, o którym mowa w § 3, rozpatruje ponaglenie w terminie siedmiu dni od dnia jego otrzymania.</p> <p>§ 6. Organ rozpatrujący ponaglenie wydaje postanowienie, w którym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wskazuje, czy organ rozpatrujący sprawę dopuścił się beczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania, stwierdzając jednocześnie, czy miało ono miejsce z rażącym naruszeniem prawa; 2) w przypadku stwierdzenia beczynności lub przewlekłości: <ol style="list-style-type: none"> a) zobowiązuje organ rozpatrujący sprawę do załatwienia sprawy, wyznaczając termin do jej załatwienia, jeżeli postępowanie jest niezakończony, b) zarządza wyjaśnienie przyczyn i ustalenie osób winnych beczynności lub przewlekłości, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających beczynności lub przewlekłości w przyszłości. <p>§ 7. Organ rozpatrujący ponaglenie może z urzędu zmienić postanowienie, o którym mowa w § 6, wyznaczając dłuższy termin zakończenia postępowania, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody, wymagające</p>	
		<p>d) pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa zezwala się na pracę w drugim państwie członkowskim do czasu podjęcia przez właściwe organy decyzji w sprawie wniosku o mobilność długoterminową, pod warunkiem że:</p> <ol style="list-style-type: none"> (i) nie upłynął okres, o którym mowa w art. 21 ust. 1, ani termin ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wydanego przez pierwsze państwo członkowskie; oraz (ii) jeśli wymaga tego drugie państwo członkowskie — kompletny wniosek został złożony w drugim państwie członkowskim co najmniej 20 dni przed rozpoczęciem mobilności 	T			

		<p>długoterminowej;</p> <p>e) wniosek o mobilność długoterminową nie może zostać złożony w tym samym czasie co powiadomienie do celów mobilności krótkoterminowej. W przypadku gdy potrzeba mobilności długoterminowej pojawia się po podjęciu przez pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa mobilności krótkoterminowej, drugie państwo członkowskie może zażądać, by wniosek o mobilność długoterminową został złożony co najmniej 20 dni przed końcem okresu mobilności krótkoterminowej.</p>		<p>dłuższego postępowania, nieznanego w momencie wyznaczania terminu.</p> <p>§ 8. W przypadku, o którym mowa w § 3 pkt 2, przepisów § 4, 6 i 7 nie stosuje się. W przypadku stwierdzenia bezczynności lub przewlekłości organ prowadzący postępowanie niezwłocznie załatwia sprawę oraz zarządza wyjaśnienie przyczyn i ustalenie osób winnych bezczynności lub przewlekłości, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających bezczynności lub przewlekłości w przyszłości.</p> <p>Art. 139u. 1. Jednostka przyjmująca składa wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie później niż w ostatnim dniu jego legalnego pobytu na tym terytorium.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 108 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 4. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>w art. 87 ust. 1:</p> <p>dodaje się pkt 13 brzmieniu:</p> <p>13) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz</p> <p>a) bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o</p>	
--	--	---	--	---	--

				rynku pracy	ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przebywał na tym terytorium na podstawie tego zezwolenia i kontynuuje wykonywanie pracy, do której był uprawniony na jego podstawie, b) wykonuje pracę w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, na rzecz jednostki przyjmującej, która złożyła wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, na warunkach określonych w tym wniosku.”	
Art. 22 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą odrzucić wniosek o mobilność długoterminową, jeśli: a) nie są spełnione warunki określone w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu lub kryteria określone w art. 5 ust. 4, art. 5 ust. 5 lub art. 5 ust. 8; b) zastosowanie ma jeden z powodów wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b) lub d)	T	Art. 139s ust. 1, art. 100 ust. 1 pkt 2–4, 8	Art. 139s. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–4 i 8, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, odmawia się, gdy: 1) upłynął okres ważności posiadanego przez cudzoziemca dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”		

		<p>lub w art. 7 ust. 2, 3 lub 4; lub c) w trakcie przeprowadzania procedury upływie termin ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa.</p>		<p>wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, lub</p> <p>2) w postępowaniu w sprawie udzielenia tego zezwolenia osoba składająca wniosek w imieniu i na rzecz jednostki przyjmującej:</p> <p>a) złożyła wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączyła do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub</p> <p>b) zeznała nieprawdę lub zataiła prawdę albo podrobiła lub przerobiła dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używała jako autentycznego, lub</p> <p>3) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą:</p> <p>a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która w ciągu 2 lat od ukarania została ponownie ukarana za podobne wykroczenie, lub - ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3–5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub - skazaną wyrokiem za przestępstwo, o którym mowa w art. 218–221 Kodeksu karnego, lub <p>b) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, lub</p> <p>c) zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie,</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu, lub</p> <p>d) nie prowadzi działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego upadłość, lub</p> <p>4) upłynął okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa na terytorium Unii Europejskiej, który wynosi:</p> <p>a) 3 lata – w przypadku pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty, albo</p> <p>b) 1 rok – w przypadku pracy w charakterze pracownika odbywającego staż, lub</p> <p>5) wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy został złożony podczas nielegalnego pobytu cudzoziemca, któremu ma być ono udzielone, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Art. 100. 1. Udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy odmawia się cudzoziemcowi, gdy:</p> <p>2) obowiązuje wpis danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt jest na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej niepożądany, lub</p> <p>4) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub</p> <p>8) podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie wyraża zgody na to leczenie,</p>	
--	--	--	--	--	--

	<p>Art. 22 ust. 4</p>	<p>4. W przypadku gdy drugie państwo członkowskie podejmuje pozytywną decyzję w sprawie wniosku o mobilność długoterminową, o którym mowa w ust. 2, pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa wydaje się zezwolenie na mobilność długoterminową umożliwiające mu pobyt i pracę na jego terytorium. Zezwolenie to wydaje się z użyciem jednolitego wzoru określonego w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002. W rubryce „rodzaj zezwolenia”, zgodnie z lit. a) ppkt 6.4 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1030/2002, państwa członkowskie wpisują „mobile ICT”. Państwa członkowskie mogą również dodać oznaczenie w swoim własnym języku urzędowym lub językach urzędowych.</p> <p>Państwa członkowskie mogą zamieszczać dodatkowe informacje dotyczące działalności zawodowej pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa w okresie mobilności długoterminowej w formie zapisu na papierze lub przechowywać takie dane w formie elektronicznej, zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1030/2002 oraz lit. a) ppkt 16 załącznika do tego rozporządzenia.</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 244 ust. 1 pkt 11b</p> <p>Art. 139w, w zw. z art. 139h</p>	<p>Art. 244. 1. W karcie pobytu umieszcza się: 11b) adnotację "mobile ICT" - w przypadku zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1.</p> <p>Art. 139w. Do zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 139h, art. 139i, art. 139j ust. 3, art. 139k i art. 139m.</p> <p>Art. 139h. W decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, określa się okres ważności tego zezwolenia i wskazuje się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) jednostkę przyjmującą; 2) stanowisko, na jakim cudzoziemiec ma wykonywać pracę; 3) najniższe wynagrodzenie, jakie może otrzymywać cudzoziemiec na danym stanowisku, określone w umowie lub w dokumencie, o których mowa w art. 139a ust. 1 pkt 2; 	
--	------------------------------	--	---------------------------------	--	--	--

					4) wymiar czasu pracy cudzoziemca.	
Art. 22 ust. 5	5. Odnowienie zezwolenia na mobilność długoterminową pozostaje bez uszczerbku dla art. 11 ust. 3.	T	Art. 106a ust. 1 pkt 11	Art. 106a. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, jednostka przyjmująca składa na formularzu zawierającym: 11) informacje o planowanym czasie trwania przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej;		
Art. 22 ust. 6	6. Drugie państwo członkowskie informuje właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego o wydaniu zezwolenia na mobilność długoterminową.	T	Art. 22 ust. 1 pkt 8a lit a i c Art. 139x	Art. 22. 1. Do zadań Szefa Urzędu należy: 8a) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego do celów korzystania przez cudzoziemców z mobilności, w sprawach: a) udzielania informacji organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej", c) uzyskiwania od innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o wydaniu cudzoziemcowi, który posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją "mobile ICT", Art. 139x. 1. Wojewoda przekazuje Szefowi Urzędu kopię decyzji o udzieleniu lub cofnięciu zezwolenia, o którym mowa w		

					art. 139o ust. 1.	
Art. 22 ust. 7	7. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie wniosku o mobilność długoterminową, zastosowanie mają odpowiednio przepisy art. 8, art. 15 ust. 2–6 i art. 16.	T	Art. 139s ust. 2 , Art. 139t. Art. 139w, przepisy wskazane przy art. 15 ust. 2-6, Art. 7 ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	<p>Art. 139s 2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1 oraz art. 100 ust. 1 pkt 1–4 i 8, udzielenia kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, odmawia się, gdy:</p> <p>1) jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwienia wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa, lub</p> <p>2) okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzające je zezwolenie na pobyt czasowy było wykorzystane w innym celu, niż cel, w jakim zostało udzielone.</p> <p>Art. 139t. Do cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, stosuje się przepis art. 139g.</p> <p>Art. 139w. Do zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 139h, art. 139i, art. 139j ust. 3, art. 139k i art. 139m.</p> <p>Art. 7. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016 r. poz. 1827) w załączniku do ustawy w części III w kolumnie 2 ust. 2b otrzymuje brzmienie: „2b. Zezwolenie, o którym mowa w art. 114 ust. 1 i 1a, art. 127, art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”.</p> <p>Opłata skarbowa za wydanie zezwolenia na pobyt czasowy uprawniającego również do wykonywania pracy w jednolitej procedurze wynosi 440 zł</p>		

23.	Art. 23 ust. 1	<p>Gwarancje i kary</p> <p>1. W przypadku gdy zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa jest wydawane przez państwo członkowskie niestosujące w pełni dorobku Schengen, a pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przekracza granicę zewnętrzną, drugie państwo członkowskie jest uprawnione do tego, by wymagać przedstawienia jako dowodu, że pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przenosi się do drugiego państwa członkowskiego do celów przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa:</p> <p>a) kopii powiadomienia wysłanego przez jednostkę przyjmującą w pierwszym państwie członkowskim zgodnie z art. 21 ust. 2; lub</p> <p>b) pisma jednostki przyjmującej w drugim państwie członkowskim, w którym podaje się co najmniej szczegółowe informacje na temat okresu mobilności wewnątrzunijnej oraz umiejscowienia jednostki(-tek) przyjmującej(-cych) w drugim państwie członkowskim.</p>	T	Art. 25 ust. 1a	<p>Art. 25. „1a. Cudzoziemiec, który przekraczając granicę wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu korzystania z mobilności, w związku z posiadaniem dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, niebędące państwem obszaru Schengen, przedstawia dodatkowo kopię wysłanego zawiadomienia, o którym mowa w art. 139n ust. 1, lub pismo jednostki przyjmującej posiadającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którym podaje się co najmniej okres korzystania z mobilności na tym terytorium oraz adres jednostki przyjmującej.”</p>	
	Art. 23 ust. 2	<p>2. W przypadku gdy pierwsze państwo członkowskie cofa zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, informuje o tym natychmiast organy drugiego państwa członkowskiego.</p>	T	Art. 22 ust. 1 pkt 8a lit b i d Art. 139j Art. 139x ust. 2	<p>Art. 22. 1. Do zadań Szefa Urzędu należy:</p> <p>8a) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego do celów korzystania przez cudzoziemców z mobilności, w sprawach:</p> <p>b) udzielania informacji organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz</p>	

				<p>przedsiębiorstwa cudzoziemcowi, który korzysta z mobilności w tych państwach,</p> <p>d) uzyskiwania od organów innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o cofnięciu cudzoziemcowi, który posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją "ICT",</p> <p>Art. 139j. 1. Szef Urzędu przekazuje wojewodzie, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, informacje dotyczące cudzoziemca, któremu zostało ono udzielone, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. c, lub zawiadomienie, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. f, uzyskane od innych państw członkowskich Unii Europejskiej.</p> <p>2. Jeżeli cudzoziemcowi, który korzysta z mobilności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, cofnięto zezwolenie, o którym mowa w art. 139a ust. 1, wojewoda przekazuje Szefowi Urzędu kopię decyzji w sprawie cofnięcia tego zezwolenia.</p> <p>3. Szef Urzędu niezwłocznie przekazuje informację o cofnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, organom państw członkowskich Unii Europejskiej, w których, zgodnie z przekazanymi informacjami, cudzoziemiec, któremu zostało udzielone to zezwolenie, korzysta z mobilności.</p> <p>Art. 139x.2. Szef Urzędu przekazuje wojewodzie, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1,</p>
--	--	--	--	---

				informacje dotyczące cudzoziemca, któremu zostało ono udzielone, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. d.	
Art. 23 ust. 3	3. Jednostka przyjmująca drugiego państwa członkowskiego informuje właściwe organy drugiego państwa członkowskiego o wszelkich zmianach wpływających na warunki, na których podstawie zezwolono na podjęcie mobilności.	T	Art. 139w w zw. z Art. 139m	Art. 139w. Do zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 139h, art. 139i, art. 139j ust. 3, art. 139k i art. 139m. Art. 139m. Jednostka przyjmująca zawiadamia pisemnie wojewodę, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, w terminie 15 dni roboczych o każdej zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielonego zezwolenia.	
Art. 23 ust. 4	4. Drugie państwo członkowskie może zażądać, by pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa natychmiast zaprzestał wykonywania wszelkiej działalności zawodowej i opuścił jego terytorium, jeżeli: a) nie zostało powiadomione zgodnie z art. 21 ust. 2 i 3, a wymaga takiego powiadomienia; b) zgłosiło sprzeciw wobec mobilności zgodnie z art. 21 ust. 6; c) odrzuciło wniosek o mobilność długoterminową zgodnie z art. 22 ust. 3; d) zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na mobilność długoterminową jest wykorzystywane do celów innych niż cele, dla których zostało wydane;	T	Art. 299 ust. 1a, ust. 6 pkt 1 lit. a, art. 302 ust.1 pkt 15	Art. 299.1a. Cudzoziemiec, który nie spełnia warunków wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przestał spełniać te warunki, posiadający zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie, udzielone przez inne państwo stosujące dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98, z późn. zm.7)), zwaną dalej „dyrektywą 2008/115/WE”, uprawniające go do pobytu na terytorium tego państwa, jest obowiązany niezwłocznie opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i udać się na terytorium państwa, które to zezwolenie wydało. „6. Cudzoziemiec jest obowiązany opuścić	

	e) warunki, na których podstawie zezwolono na podjęcie mobilności, nie są już spełnione.			<p>terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie:</p> <p>1) 30 dni od dnia, w którym decyzja:</p> <p>a) o odmowie przedłużenia mu wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, decyzja o umorzeniu postępowania w tych sprawach, lub decyzja o cofnięciu mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, lub</p> <p>Art. 302. 1. Decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydaje się cudzoziemcowi, gdy:</p> <p>15) cel i warunki pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są niezgodne z deklarowanymi, chyba że przepisy prawa dopuszczają ich zmianę,</p>	
Art. 23 ust. 5	5. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, pierwsze państwo członkowskie zezwala — na wniosek drugiego państwa członkowskiego — pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa oraz, w stosownych przypadkach, członkom jego rodziny, na ponowy bezzwłoczny wjazd bez formalności. Ma to również zastosowanie, jeżeli upłynął termin ważności zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wydanego przez pierwsze państwo członkowskie lub zezwolenie takie zostało cofnięte w okresie mobilności w drugim	T	Art. 28 ust. 8	Art. 28.8. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do cudzoziemca, który bezpośrednio przed wjazdem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej korzystał z mobilności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które zażądało opuszczenia swojego terytorium, jeżeli posiadana przez niego karta pobytu z adnotacją „ICT” utraciła ważność.	

	państwie członkowskim.				
Art. 23 ust. 6	6. W przypadku gdy posiadacz zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa przekracza granicę zewnętrzną państwa członkowskiego stosującego w pełni dorobek Schengen, to państwo członkowskie sprawdza dane w systemie informacyjnym Schengen. To państwo członkowskie odmawia prawa do wjazdu osobom lub zgłasza sprzeciw wobec mobilności osób, odnośnie do których w systemie informacyjnym Schengen dokonano wpisu do celów odmowy pozwolenia na wjazd i pobyt.	T	Art. 28 ust. 1 pkt 8	Art. 28. 1. Cudzoziemcowi odmawia się wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy: 8) jego dane znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, lub	
Art. 23 ust. 7	7. Państwa członkowskie mogą zgodnie z art. 9 nakładać kary na jednostki przyjmujące mające siedzibę na ich terytorium, jeżeli: a) jednostka przyjmująca nie powiadomiła zgodnie z art. 21 ust. 2 i 3 o mobilności pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa; b) zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na mobilność długoterminową jest wykorzystywane do celów innych niż cele, dla których zostało wydane; c) wniosek o zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa został złożony w państwie członkowskim innym niż państwo najdłuższego całkowitego pobytu;	T/N	Art. 120 ust. 1 i 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 120. 1. Kto powierza cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł. 3. Kto za pomocą wprowadzenia cudzoziemca w błąd, wyzyskania błędu, wykorzystania zależności służbowej lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania doprowadza cudzoziemca do nielegalnego wykonywania pracy, podlega karze grzywny do 10 000 zł.	Przepis nie wymaga transpozycji.

		<p>d) pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa nie spełnia już kryteriów i warunków, na podstawie których zezwolono mu na podjęcie mobilności, a jednostka przyjmująca nie powiadomiła właściwych organów drugiego państwa członkowskiego o takiej zmianie;</p> <p>e) pracownik przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa rozpoczął pracę w drugim państwie członkowskim, mimo że nie zostały spełnione warunki mobilności, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 21 ust. 5 lub art. 22 ust. 2 lit. d).</p>				
24.	Art. 24 ust. 1	<p>Artykuł 24 Dane statystyczne</p> <p>1. Państwa członkowskie przekazują Komisji dane statystyczne dotyczące liczby zezwoleń na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa oraz liczby zezwoleń na mobilność długoterminową wydanych po raz pierwszy oraz, w stosownych przypadkach, powiadomień otrzymanych zgodnie z art. 21 ust. 2, a także, w miarę możliwości, dotyczące liczby pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, którym odnowiono lub cofnięto zezwolenie. Te dane statystyczne są zdezagregowane według obywatelstwa i okresu ważności zezwolenia oraz, w miarę możliwości, sektora gospodarki i stanowiska przenoszonego pracownika.</p>	T	Art. 22 ust. 1 pkt 8a lit g	<p>Art. 22. 1. Do zadań Szefa Urzędu należy:</p> <p>8a) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego do celów korzystania przez cudzoziemców z mobilności, w sprawach:</p> <p>przekazywania Komisji Europejskiej danych statystycznych dotyczących liczby:</p> <ul style="list-style-type: none"> – cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, – cudzoziemców, którym udzielono po raz pierwszy zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, – cudzoziemców, którym cofnięto zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, – zawiadomień, o których mowa w art. 139n ust. 1, 	

	Art. 24 ust. 2	2.Dane statystyczne dotyczą okresów odniesienia o długości jednego roku kalendarzowego i są przekazywane Komisji w ciągu sześciu miesięcy od końca roku odniesienia. Pierwszym rokiem odniesienia jest 2017.	N			Przepis nie wymaga transpozycji
	Art. 24 ust. 3	3.Dane statystyczne są przekazywane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady (15).	N			Przepis nie wymaga transpozycji
25.	Art. 25	Sprawozdania Co trzy lata, a po raz pierwszy do dnia 29 listopada 2019 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich oraz przedstawia wnioski dotyczące wszelkich niezbędnych zmian. Sprawozdanie to skupia się przede wszystkim na ocenie prawidłowości funkcjonowania systemu mobilności wewnątrzunijnej oraz na ewentualnych nadużyciach w tym systemie, a także na jego interakcji z dorobkiem Schengen. Komisja ocenia w szczególności stosowanie art. 20, 21, 22, 23 i 26 w praktyce.	N			Przepis nie wymaga transpozycji
26.	Art. 26 ust. 1	Współpraca punktów kontaktowych 1. Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe, które skutecznie ze sobą współpracują i odpowiadają za odbieranie i przekazywanie informacji niezbędnych do wykonania art. 21, 22	T	Art. 22 ust. 1 pkt 8a lit a-f i h	Art. 22. 1. Do zadań Szefa Urzędu należy: „8a) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego do celów korzystania przez cudzoziemców z mobilności, w sprawach: a) udzielania informacji organom	

		<p>i 23. Państwa członkowskie przyznają pierwszeństwo wymianie informacji w drodze elektronicznej.</p>		<p>innych państw członkowskich Unii Europejskiej o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej,</p> <p>b) udzielania informacji organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa cudzoziemcowi, który korzysta z mobilności w tych państwach,</p> <p>c) uzyskiwania od innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o wydaniu cudzoziemcowi, który posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „mobile ICT”,</p> <p>d) uzyskiwania od organów innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o cofnięciu cudzoziemcowi, który posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”,</p> <p>e) przyjmowania zawiadomień, o których mowa w art. 139n ust. 1,</p> <p>f) przyjmowania zawiadomień o zamiarze korzystania z mobilności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej przez cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt</p>	
--	--	--	--	--	--

					czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz przyjmowania informacji o sprzecznie państwa członkowskiego Unii Europejskiej wobec wykonywania pracy przez tego cudzoziemca na terytorium tego państwa, h) udzielania informacji innym państwom członkowskim Unii Europejskiej o obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisach dotyczących mobilności;”;	
	Art. 26 ust. 2	2. Każde państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie, z wykorzystaniem krajowych punktów kontaktowych, o których mowa w ust. 1, o wyznaczonych organach, o których mowa w art. 11 ust. 4, i o procedurze mającej zastosowanie do mobilności, o której mowa w art. 21 i 22.	T	Art. 22 ust. 1 pkt 8e lit h	Art. 22. 1. Do zadań Szefa Urzędu należy: „8a) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego do celów korzystania przez cudzoziemców z mobilności, w sprawach: h) udzielania informacji innym państwom członkowskim Unii Europejskiej o obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisach dotyczących mobilności.	
27.	Art. 27 ust. 1	Transpozycja 1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 29 listopada 2016 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych środków. Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.	N		Przepis nie wymaga transpozycji	

	Art. 27 ust. 2	2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjmowanych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	N			Przepis nie wymaga transpozycji
28	Art. 28	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			Przepis nie wymaga transpozycji
29	Art. 29	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.	N			Przepis nie wymaga transpozycji
POZOSTAŁE PRZEPISY KRAJOWE						
L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu			
1.						
2.						

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw
TYTUŁ WDRAŻANEGO ORZECZENIA ETS:	- wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy)) <p style="text-align: center;">— Sprawa C-491/13 Mohamed Ali Ben Alaya</p> <p style="text-align: center;"><i>Dziennik Urzędowy UE C 409 z 17.11.2014, str.18</i></p>

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ	

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
			T/N			
1.		Artykuł 12 dyrektywy Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie należy interpretować w ten sposób, że dane państwo członkowskie jest	T	Art. 65 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	W art. 65 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Przepisu ust. 1 pkt 9 nie stosuje się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest podjęcie lub kontynuacja stacjonarnych studiów wyższych lub stacjonarnych studiów doktoranckich, w tym	

		<p>obowiązane przyjąć na swoje terytorium obywatela państwa trzeciego pragnącego przebywać ponad trzy miesiące na tym terytorium w celu odbycia studiów, o ile ten obywatel spełnia warunki przyjęcia określone w sposób wyczerpujący w art. 6 i 7 omawianej dyrektywy, a rzeczony państwo członkowskie nie powołuje się wobec niego na jedną z wymienionych wyraźnie w tej dyrektywie podstaw uzasadniających odmowę wydania dokumentu pobytowego.</p>			<p>także kontynuacja lub uzupełnienie studiów podjętych na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”</p> <p>Art. 65. 1. Wydania wizy krajowej odmawia się cudzoziemcowi, gdy zachodzi co najmniej jedna z poniższych przesłanek:</p> <p>9) zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego zamiaru opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy.</p> <p>W art. 65 w ust. 1 po pkt 9 dodaje się pkt 10 w brzmieniu:</p> <p>„10) zachodzą uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez cudzoziemca oświadczeń odnośnie do celu jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu cudzoziemca mógłby być inny niż deklarowany.”</p>	<p>Dodanie w art. 65 ust. 1 punktu 10, ma na celu uwzględnienie treści art. 20 ust. 2 lit. f dyrektywy Parlamentu Europejskiego</p>
--	--	---	--	--	--	---

						<p>i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze au pair (Dz. Urz. UE L 132 z dnia 21.05.2016 r., str. 21-57), która ma zastąpić dyrektywę 2004/114/WE, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą odrzucić wniosek, w przypadku gdy państwo członkowskie ma dowody lub poważne i obiektywne podstawy do stwierdzenia, że cel pobytu obywatela państwa trzeciego mógłby być inny niż ten, dla którego wnioskuje on o przyjęcie.</p> <p>Wprowadzenie przepisu jest związane z</p>
--	--	--	--	--	--	--

						wyłączeniem wprowadzonym w ust. 3 art. 65. Przepis ten będzie miał zastosowanie do wszystkich cudzoziemców ubiegających się o wydanie wizej krajowej, w celu ograniczenia możliwych nadużyć procedury wizowej.
--	--	--	--	--	--	--

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw
TYTUŁ WDRAŻANEGO ORZECZENIA ETS:	- wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — S. i G. przeciwko Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel Sprawa C-457/12 S. i G. <i>Dziennik Urzędowy UE C 135 z 05.05.2014, str. 7</i>

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ	

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
			T/N			
1.	Pkt 1	Przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich,	N			Punkt pierwszy orzeczenia nie wymaga transpozycji.

		<p>zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie odmówiło przyznania prawa pobytu obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny obywatela Unii, w przypadku gdy wspomniany obywatel Unii posiada przynależność państwową tego państwa i ma w nim miejsce zamieszkania, jednak regularnie przemieszcza się do innego państwa członkowskiego w ramach wykonywania swojej działalności zawodowej.</p>			
2.	Pkt 2	<p>Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on członkowi rodziny obywatela Unii będącemu obywatelem państwa trzeciego pochodne</p>	T	<p>Art. 158 ust. 1 pkt 1, art. 158a oraz art. 162 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach</p>	<p>Art. 158. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy dla członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej udziela się cudzoziemcowi, gdy:</p>

		<p>prawa pobytu w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada ten obywatel Unii, jeżeli ów obywatel ma miejsce zamieszkania w tym państwie, jednak regularnie przemieszcza się do innego państwa członkowskiego jako pracownik w rozumieniu wspomnianego postanowienia, ponieważ odmowa przyznania takiego prawa pobytu ma niechęcący wpływ na faktyczne korzystanie z praw wywodzonych przez pracownika z art. 45 TFUE, która to okoliczność podlega weryfikacji przez sąd krajowy.</p>			<p>1) pozostaje w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku małżeńskim z obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej</p> <p>Dodaje się art. 158a w brzmieniu: „Art. 158a. Zezwolenia na pobyt czasowy dla członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej udziela się cudzoziemcowi także, gdy jest:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dzieckiem obywatela polskiego lub jego małżonka, które nie ukończyło 21. roku życia, lub które pozostaje na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka, lub 2) rodzicem obywatela polskiego lub jego małżonka, pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka <p>– jeżeli obywatel polski zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i regularnie przemieszcza się z tego terytorium na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wykonywania pracy na</p>	
--	--	---	--	--	--	--

				<p>terytorium tego państwa, a brak tego zezwolenia uniemożliwiłby korzystanie przez niego ze swobody przepływu pracowników.”;</p> <p>w art. 162: a) dotychczasową treść ust. 1 oznacza się jako ust. 1a i dodaje się ust. 1 w brzmieniu: „1. W przypadku, o którym mowa w art. 158a, zezwolenia na pobyt czasowy udziela się na okres do 1 roku.”</p>	<p>Zezwolenie na podstawie art. 158a będzie udzielane każdorazowo na okres do 1 roku, w celu objęcia tym przepisem sytuacji regularnego przemieszczania się obywatela polskiego do innego państwa członkowskiego o częstotliwości, uzasadniającej udzielenie tego zezwolenia członkowi rodziny.</p>
--	--	--	--	---	---

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw
TYTUŁ WDRAŻANEGO ORZECZENIA ETS:	- wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Rovigo (Włochy)) — w postępowaniu karnym przeciwko Md Sagorowi Sprawa C-430/11 Sagor <i>Dziennik Urzędowy UE C 26 z 26.01.2013, str.13</i>

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ	

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
1.	Pkt 1	Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich	T	Art. 465 ust. 1 pkt 1 i 6-9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 465.1 Kto: 1) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie posiadając do tego tytułu prawnego, 6) nie wykonuje obowiązku opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie wyznaczonym w	

		<p>należy interpretować w ten sposób, że:</p> <p>– nie sprzeciwia się ona przepisom państwa członkowskiego takim jak te znajdujące zastosowanie w postępowaniu głównym, które przewidują w przypadku nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich karę grzywny, którą można zamienić na karę wydalenia; oraz</p>		<p>decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub w decyzji o przedłużeniu terminu dobrowolnego powrotu,</p> <p>7) nie wykonuje obowiązku zgłaszania się w określonych odstępach czasu do organu wskazanego w decyzji o przedłużeniu terminu dobrowolnego powrotu,</p> <p>8) opuszcza miejsce zamieszkania wyznaczone mu w decyzji o przedłużeniu terminu dobrowolnego powrotu,</p> <p>9) wjechał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego i:</p> <p>a) przebywa poza strefą przygraniczną, w ramach której posiadacz zezwolenia jest uprawniony do przemieszczania się, albo</p> <p>b) nie opuszcza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po upływie okresu pobytu określonego w tym zezwoleniu</p> <p>— podlega karze grzywny.</p>	
--	--	---	--	--	--

2.	Pkt 2	<p>– sprzeciwia się ona przepisom państwa członkowskiego, które w przypadku nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich pozwalają na orzekanie kary aresztu domowego bez zagwarantowania, że wykonanie tej kary zakończy się z chwilą, gdy stanie się możliwe fizyczne odtransportowanie zainteresowanego poza granice wspomnianego państwa członkowskiego.</p>	T	<p>Art. 465a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach</p>	<p>Po art. 465 dodaje się art. 465a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 465a. 1. W przypadku orzeczenia przez sąd zastępczej kary aresztu za wykroczenia, o których mowa w art. 465 ust. 1 pkt 1 lub 6-9, dyrektor zakładu karnego informuje organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, o orzeczonym wymiarze zastępczej kary aresztu oraz o dniu rozpoczęcia jej wykonywania.</p> <p>2. Organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, przekazuje tę decyzję sądowi, który wydał orzeczenia w pierwszej instancji.</p> <p>3. Sąd, po otrzymaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, umarza postępowanie wykonawcze i wydaje nakaz zwolnienia cudzoziemca z zakładu karnego. Pozostałą do odbycia karę zastępczą uznaje się za wykonaną.”</p>	
----	-------	---	---	---	--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu ustawy *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
		Art. 1. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60 i 858) wprowadza się następujące zmiany:	
1.	Art. 1 pkt 3 projektu (dot. art. 9a ustawy o cudzoziemcach)	Art. 9a. Termin na złożenie pisma w sprawach uregulowanych w ustawie przez cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców, uważa się za zachowany, jeżeli pismo zostało złożone w administracji tego ośrodka lub aresztu przed upływem terminu.	Dotychczas żaden z przepisów proceduralnych stanowiących podstawę do zachowania terminu procesowego nie odnosił się wprost do sytuacji cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Stąd zasadne jest na gruncie spraw uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach przyjęcie analogicznej regulacji do art. 57 § 5 K.p.a.
2.	Art. 1 pkt 4 projektu (dot. art. 10 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 10 wyrazy „art. 79 § 2” zastępuje się wyrazami „art. 79”;	Treść art. 10 uzupełniono o odesłanie do całego art. 79 K.p.a. Do tej pory przepis zawierał jedynie wyłączenie stosowania art. 79 § 2 K.p.a., co stanowiło niekonsekwencję. Powyższa zmiana ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w której strona, która przebywa za granicą i która nie ustanowiła pełnomocnika do prowadzenia sprawy zamieszkałego w Polsce, nie może brać czynnego udziału w czynności przesłuchania czy w oględzinach (art. 79 § 2 K.p.a. przewiduje określone uprawnienie procesowe, z którego strona nie musi korzystać), ale o czynności będzie musiała być zawiadomiona (art. 79 § 1 K.p.a. adresowany jest wprost do organu administracji, nakładając obowiązek zawiadomienia o miejscu i terminie czynności z odpowiednim wyprzedzeniem – co najmniej 7 dni). W obecnym stanie prawnym art. 10 ustawy o cudzoziemcach wyłącza przepis ustanawiający określone uprawnienie (§ 2), ale nie wyłącza przepisu, który w istocie ma zapewnić realizację tego uprawnienia (§ 1). Zasadne wydaje się zatem, aby wyłączenie obejmowało cały art. 79 K.p.a., a nie tylko § 2.
3.	Art. 1 pkt 5 lit. a projektu (dot. art. 22 ust.1 pkt 6 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 22 ust. 1: a) pkt 6 otrzymuje brzmienie: „6) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego w sprawach: a) przekazywania organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o: – udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej,	Konieczność uzupełnienia zadań Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynikających z pełnienia funkcji krajowego punktu kontaktowego dla celów dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44, z późn. zm.) o uzyskiwanie odpowiednich informacji od innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<ul style="list-style-type: none"> – odmowie udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy lub cofnięciu takiego zezwolenia cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej lub członkowi rodziny tego cudzoziemca, – udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy posiada on takie zezwolenie udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, <p>b) uzyskiwania od innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o:</p> <ul style="list-style-type: none"> – udzieleniu zezwolenia pobytowego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, – odmowie udzielenia kolejnego zezwolenia pobytowego lub cofnięciu takiego zezwolenia, przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub członkowi rodziny tego cudzoziemca, – udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, gdy posiada on zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE;” 	
4.	Art. 1 pkt 5 lit. b projektu (dot. art. 22 ust.1 pkt 8 ustawy o cudzoziemcach)	w pkt 8 w lit. b skreśla się wyrazy „z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1030/2002””	Zmiana legislacyjna w związku z przywołaniem po raz pierwszy rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich w art. 3 pkt 7a (def. mobilności).
5.	Art. 1 pkt 6 lit. b projektu (dot. art. 25 ust. 3 pkt 1 lit. e ustawy o cudzoziemcach)	w art. 25: b) w ust. 3 w pkt 1 lit. e otrzymuje brzmienie: „e) wizy w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin, lub”;	W ust. 3 pkt 1, który określa sytuacje, w których nie wymaga się od cudzoziemca przekraczającego granicę Polski okazania środków finansowych lub dokumentów potwierdzających możliwość uzyskania takich środków zgodnie z prawem, usunięto odesłanie do przypadków, kiedy cudzoziemiec wjeżdża na terytorium naszego kraju na podstawie wizy w celu udziału w postępowaniu w sprawie o udzielenie azylu. Powyższa zmiana wynika z faktu, iż

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			obowiązujące przepisy ustawy o cudzoziemcach nie przewidują możliwości wydania cudzoziemcowi wizy w takim celu. W ust. 3 pkt 1 lit. e przewidziano natomiast zwolnienie cudzoziemców przekraczających granicę Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy wydanej w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin z obowiązku okazania środków finansowych lub dokumentów potwierdzających możliwość uzyskania takich środków zgodnie z prawem. W toku postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin badane jest bowiem, czy cudzoziemiec posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania, jeżeli taki wymóg ma zastosowanie do danego cudzoziemca.
6.	Art. 1 pkt 7 lit. a projektu (dot. art. 28 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 28: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Przepisów ust. 1 pkt 1–6 i 8–10 nie stosuje się do cudzoziemca, który przejeżdża przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tranzytem w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 5 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. Urz. UE L 77 z 23.03.2016, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „kodeksem granicznym Schengen”.”	W art. 28 ust. 3 zaktualizowano odesłanie do unijnego aktu prawnego, w związku z opublikowaniem tekstu jednolitego kodeksu granicznego Schengen jako rozporządzenia (UE) nr 2016/399 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (tekst jednolity, Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1, z późn. zm.). Ponadto w przepisie przewidziano wyłączenie stosowania art. 28 ust. 1 pkt 1, przewidującego odmowę wjazdu, w przypadku gdy cudzoziemiec nie posiada ważnego dokumentu podróży, ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium, jeżeli przejeżdża on przez terytorium Polski tranzytem w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen, tj. gdy posiada on dokument pobytowy lub wizę długoterminową, wydane przez inne państwo członkowskie, tak aby mógł dotrzeć na terytorium tego państwa członkowskiego. Zmiana ma na celu wprowadzenie regulacji pozwalającej na pełne stosowanie art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen.
7.	Art. 1 pkt 8 projektu (dot. art. 32 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 32 w ust. 1 wyrazy „art. 5 ust. 4 lit. c” zastępuje się wyrazami „art. 6 ust. 5 lit. c”;	W art. 32 ust. 1 zaktualizowano odesłanie do unijnego aktu prawnego, w związku z opublikowaniem tekstu jednolitego kodeksu granicznego Schengen.
8.	Art. 1 pkt 9 projektu	w art. 51 w ust. 2 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu: „7) pouczenie, że zaproszenie nie jest dokumentem uprawniającym do	W art. 51 ust. 2 określającym co zawiera formularz wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń dodano dwa nowe elementy: pouczenie informujące, że zaproszenie nie jest

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 51 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	podjęcia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 8) pisemne oświadczenie zapraszającego pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe.”;	dokumentem uprawniającym do podjęcia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz pisemne oświadczenie zapraszającego pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe. Opisane wyżej pouczenie ma na celu poinformowanie zapraszających, iż sam dokument zaproszenia nie jest wystarczający do podjęcia pracy w Polsce. Z kolei uzupełnienie formularza wniosku o oświadczenie zapraszającego o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań wynika z tego, że podobne rozwiązania zostały przewidziane w przypadku pozostałych, określonych w ustawie o cudzoziemcach formularzy wniosków o udzielenie zezwoleń pobytowych.
9.	Art. 1 pkt 10 lit. a i b projektu (dot. art. 52 ust. 1 i ust. 1a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 52: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń odmawia wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę zapraszającego, w drodze decyzji.”, b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Wpis zaproszenia do ewidencji zaproszeń unieważnia wojewoda, który dokonał tego wpisu, w drodze decyzji.”,	W art. 52 ust. 1 i dodawanym ust. 1a zmodyfikowano właściwość wojewody, który unieważnia wpis do ewidencji zaproszeń. Obecnie obowiązujące przepisy mogą doprowadzić do zaistnienia problemów z właściwością miejscową wojewody w sytuacji, gdy zapraszający pomiędzy datą wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń, a datą decyzji o unieważnieniu wpisu zmieni siedzibę albo miejsce zamieszkania w ten sposób, że będą one znajdować się w innym województwie. Z uwagi na powyższe, w projekcie ustawy przewidziano, iż do unieważnienia wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń właściwy będzie wojewoda, który wcześniej tego wpisu dokonał.
10.	Art. 1 pkt 10 lit. c projektu (dot. art. 52 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 52: c) w ust. 2 wyrazy „wydaniem wizy” zastępuje się wyrazami „rozpoczęciem okresu ważności zaproszenia”	W obecnie obowiązującym brzmieniu art. 52 ust. 2 przewiduje, iż wojewoda wydaje decyzję o unieważnieniu wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń z urzędu albo na wniosek zapraszającego, złożony co najmniej 7 dni przed wydaniem wizy. Powyższy przepis rodził duże trudności w jego praktycznym zastosowaniu, z powodu trudności w ustaleniu, czy wiza została już cudzoziemcowi wydana. Z uwagi na powyższe, proponuje się, aby wojewoda wydawał decyzję o unieważnieniu wpisu zaproszenia do ewidencji na wniosek zapraszającego, złożony co najmniej 7 dni przed rozpoczęciem okresu jego ważności.
11.	Art. 1 pkt 11 projektu (dot. dodawanego art. 55a ustawy o	po art. 55 dodaje się art. 55a w brzmieniu: „Art. 55a. W postępowaniu w sprawie wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń albo unieważnienia wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń stroną postępowania jest wyłącznie zapraszający.”	Dodanie przepisu art. 55a, który precyzuje, iż stroną postępowania administracyjnego w sprawie wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń jest wyłącznie zapraszający ma na celu doprecyzowanie obecnie obowiązujących przepisów oraz usprawnienie postępowania administracyjnego.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	cudzoziemcach)		
12.	Art. 1 pkt 12 projektu (dot. art. 56 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 56 po wyrazach „ustawowych obowiązków” dodaje się przecinek oraz wyrazy „z wyjątkiem kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu”	W art. 56 wyraźnie doprecyzowano, iż możliwość dochodzenia przez Skarb Państwa lub inne podmioty od zapraszającego w postępowaniu przed sądem, zwrotu poniesionych kosztów, o których mowa w art. 51 ust. 2 pkt 3, wynikających z wykonywania przez te podmioty ich ustawowych obowiązków w sytuacji, gdy zapraszający nie wykonał zobowiązań wynikających z wystawionego zaproszenia, nie dotyczy kosztów związanych z wydaniem i przymusowym wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Jeśli bowiem zapraszający jest obowiązany do poniesienia tych kosztów, zgodnie z art. 337 ust. 2, zastosowanie będą miały odpowiednie przepisy o ustawy o cudzoziemcach odnoszące się do tych kosztów, uregulowane w Rozdziale 2 Działu VIII ustawy.
13.	Art. 1 pkt 14 projektu (dot. art. 65 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 65: a) w ust. 1: - po pkt 9 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”, - dodaje się pkt 10 w brzmieniu: „10) zachodzą poważne wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez cudzoziemca oświadczeń odnośnie celu jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu cudzoziemca mógłby być inny niż deklarowany.”, b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu: „3. Przepisu ust. 1 pkt 9 nie stosuje się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest podjęcie lub kontynuacja stacjonarnych studiów wyższych lub stacjonarnych studiów doktoranckich, w tym kontynuacja lub uzupełnienie studiów podjętych na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. 4. Przepisów ust. 1 pkt 3 i 4 nie stosuje się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną udzielonego członkowi rodziny cudzoziemca, o którym mowa w art. 159 ust.1 pkt 1 lit. c lub d.”;	W art. 65 w ust. 1 pkt 10 przewidziano nową przesłankę odmowy wydania wize. Przepis ten uwzględnia treść art. 20 ust. 2 lit. f dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze au pair (Dz. Urz. UE L 132 z dnia 21.05.2016 r., str. 21-57), która ma zastąpić dyrektywę 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie (Dz. Urz. UE L 375 z 23.12.2004, str. 12, z późn. zm.), w związku z wyłączeniem wprowadzanym w ust. 3 art. 65. Przepis będzie miał zastosowanie do wszystkich cudzoziemców ubiegających się o wydanie wize krajowej, w celu ograniczenia możliwych nadużyć procedury wizowej. W dodawanym ust. 3, przewiduje się wyłączenie przepisu o odmowie wydania wize krajowej, w przypadku gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do zamiaru opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wize, w przypadku ubiegania się przez cudzoziemca o wize krajową w celu odbywania studiów w rozumieniu dyrektywy Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>wynagrodzenia lub wolontariacie (Dz. Urz. UE L 375 z 23.12.2004, str. 12, z późn. zm.). Tego typu przesłanka odmowna nie jest bowiem przewidziana przez ww. dyrektywę. Przepis ma na celu wdrożenie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-491/13 Ben Alaya.</p> <p>W ust. 4 przewidziano zwolnienie cudzoziemców ubiegających się o wydanie wizy w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin, z obowiązku posiadania wystarczających środków finansowych lub możliwości uzyskania takich środków zgodnie z prawem oraz posiadania ubezpieczenia zdrowotnego lub medycznego, gdy celem pobytu cudzoziemca jest realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną udzielonego członkowi rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej. W toku postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin członkowie rodzin tych cudzoziemców są bowiem zwolnieni z obowiązku posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania, oraz z posiadania ubezpieczenia zdrowotnego, gdy wniosek o udzielenie tego zezwolenia został złożony przed upływem 6 miesięcy od dnia uzyskania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej.</p>
14.	Art. 1 pkt 15 projektu (dot. art. 66 ust. 3a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 66 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Wizę w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 24 i 24a, wydaje się niezwłocznie, z zastrzeżeniem przepisów art. 67.”;	W art. 66 ust. 3a przewidziano niezwłoczne wydawanie wiz w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin, oraz wiz w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem art. 67 tej ustawy, dotyczącego konsultacji wizowych, w celu uwzględnienia art. 13 ust. 7 dyrektywy 2014/66/UE oraz art. 13 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz. Urz. UE L 251 z 03.10.2003, str. 12, z późn. zm.).
15.	Art. 1 pkt 16 projektu (dot. art. 67 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 67 w ust. 2 skreśla się zdanie drugie;	W art. 67 ust. 2 usunięto ostatnie zdanie zastrzegające, iż jeżeli centralny organ innego państwa obszaru Schengen, w ramach zasięgania opinii, o której mowa w art. 22 ust.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), nie sprzeciwił się wydaniu wizy Schengen, Szef Urzędu do Spraw

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			Cudzoziemców nie udziela takich informacji zwrotnych konsulowi rozpatrującemu wniosek o wydanie wizy Schengen. W praktyce bowiem, Szef Urzędu udziela informacji zwrotnych w każdym przypadku wystąpienia przez konsula, za pośrednictwem Szefa Urzędu, o wyrażenie przedmiotowej opinii do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen.
16.	Art. 1 pkt 18 lit. a i b projektu (dot. art. 99 ust. 1 i ust. 1a ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 99:</p> <p>a) w ust. 1:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, gdy w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:” - pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) posiada zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, lub” - pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt tolerowany lub zgody na pobyt ze względów humanitarnych, albo w związku z udzieleniem mu azylu, ochrony uzupełniającej lub ochrony czasowej lub nadaniem mu statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej, lub” - pkt 8 otrzymuje brzmienie: „8) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu, i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, także w przypadku przedłużenia tego terminu, lub” <p>- w pkt 10:</p> <ul style="list-style-type: none"> - - przecinek zastępuje się kropką, - - skreśla się wyraz „lub” <p>- uchyla się pkt 11,</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1, cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia, albo w terminie, o którym mowa w art. 106 ust. 5, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu.”</p>	<p>W dziale V – Zezwolenie na pobyt czasowy w rozdziale 1 – Część ogólna doprecyzowano treść art. 99 ust. 1 wskazując moment relewantny dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, tj. dzień złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Zmiany w ust. 1 pkt 1, 4 i 8 mają charakter redakcyjny, związany głównie z modyfikacją brzmienia ust. 1. Zrezygnowano z przesłanki odmowy wszczęcia wyżej wymienionego postępowania wskazanej w pkt 11 art. 99 ust. 1, dotyczącej nie złożenia przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu, w sytuacji kiedy był do tego obowiązany. W miejsce opisanej wyżej przesłanki dodano nowy ust. 1a, przewidujący odmowę wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie tego zezwolenia, albo w terminie, o którym mowa w art. 106 ust. 5 cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu. W art. 106 ust. 5 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Powyższa zmiana ma na celu uwzględnienie sytuacji, gdy pomimo stawienia się osobiście przez cudzoziemca, przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, w urzędzie wojewody, w związku obowiązkiem przewidzianym w art. 105 ust. 1 lub na wezwanie, zgodnie z art. 105 ust. 2, nie jest możliwe pobranie tych odcisków od cudzoziemca w tym dniu, z różnych przyczyn leżących po stronie organu, takich jak problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Praktyka stosowania obowiązujących przepisów wykazała bowiem, że takie sytuacje się zdarzają, natomiast brakuje rozwiązań prawnych, które mogą mieć zastosowanie w takich przypadkach. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano podstawy do wyznaczenia terminu do złożenia odcisków linii</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>papilarnych, który to termin byłby niezależny od terminu określonego w art. 105 ust. 2. Dlatego też w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo w urzędzie obsługującym wojewodę nastąpiło, a pomimo tego odciski linii papilarnych nie zostały pobrane, organ obecnie nie dysponuje skutecznym instrumentem dla zastosowania rygору odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 99 ust. 1 pkt 11 (którego treść zostaje przeniesiona do projektowanego ust. 1a). Projektowana zmiana ma na celu zmianę tego stanu.</p>
17.	Art. 1 pkt 19 lit. A projektu (dot. art. 100 ustawy o cudzoziemcach)	<p>W art. 100:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: „1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, cudzoziemcowi można udzielić zezwolenia na pobyt czasowy, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, a w szczególności względy humanitarne lub wynikające ze zobowiązań międzynarodowych. 1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji: 1) zasięga opinii, o której mowa w art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji; 2) informuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ innego państwa obszaru Schengen, o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy.”</p>	<p>Do art. 100 ust. 1a i 1b przeniesiono dotychczasową treść art. 110, z uwagi na związek przepisu z art. 100 ust. 1, gdzie zamieszczono przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy. Przepisy te dotyczą możliwości niestosowania przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy z uwagi na znajdowanie się danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, a w szczególności względy humanitarne lub wynikające ze zobowiązań międzynarodowych. Zmiana ta ma na celu podkreślenie, że w opisanej sytuacji zniesiona jest jedynie negatywna przesłanka udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 100 ust. 1 pkt 3. Sam przepis nie stanowi natomiast odrębnej możliwości legalizacji pobytu cudzoziemca na terytorium Polski. Taka interpretacja przepisu w dotychczasowym brzmieniu pojawiała się natomiast w praktyce jego stosowania. W ust. 1b przewidziano ponadto możliwość przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. W obecnym stanie prawnym organ odwoławczy nie ma takiej możliwości, a powyższe konsultacje może przeprowadzać tylko organ pierwszej instancji. Brak możliwości przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez organ odwoławczy stwarza problem w przypadku, jeżeli odmiennie od wojewody oceni on istnienie podstaw udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, a organ pierwszej instancji dotąd nie zasięgał ww. opinii.</p>
18.	Art. 1 pkt 19 lit. B projektu (dot. art. 100 ust.	<p>w art. 100:</p> <p>b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p>	<p>Treść art. 100 ust. 2 została doprecyzowana poprzez dodanie, iż okres 1 roku, przed upływem którego można odmówić udzielania cudzoziemcowi kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, z uwagi na niewykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 113, można</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	2 ustawy o cudzoziemcach)	„2. Cudzoziemcowi można odmówić udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w przypadku niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 113, jeżeli wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy złożył przed upływem 1 roku od upływu okresu ważności poprzedzającego go zezwolenia albo od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy stała się ostateczna.”	liczyć również od daty, w której decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy stała się ostateczna. W opisanym wyżej przypadku koniec okresu ważności zezwolenia na pobyt czasowy nie wynika z jego upływu, do czego wprost odnosi się przepis w obecnym brzmieniu, a z decyzji następczej powodującej ze skutkiem ex nunc utratę uprawnienia.
19.	Art. 1 pkt 20 projektu (dot. art. 104 ustawy o cudzoziemcach)	art. 104 otrzymuje brzmienie: „Art. 104. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy, z zastrzeżeniem przepisu art. 139i ust. 1, udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, w drodze decyzji. 2. Zezwolenie na pobyt czasowy cofa wojewoda, który go udzielił, w drodze decyzji. 3. Jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, zezwolenie to cofa wojewoda, który orzekał w sprawie udzielenia tego zezwolenia w pierwszej instancji.”	Podobnie jak w przypadku zmiany art. 52, w art. 104 zmieniono przepis w zakresie, w jakim ustanawia on właściwość miejscową wojewody w postępowaniu w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy. W obecnym brzmieniu art. 104 ustawy wskazuje na właściwość miejscową wojewody wyznaczoną przez miejsce pobytu cudzoziemca, co odnosi się do daty wydania decyzji. Jak się okazuje w praktyce, takie ukształtowanie właściwości miejscowej organu może cudzoziemcom pozwalać na skuteczne uniemożliwianie bądź przynajmniej utrudnianie przeprowadzenia postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy, albowiem wystarczy, przeprowadzić się do innego województwa, aby podstawa właściwości wojewody odpadła, zaś wydana przez niego po tym zdarzeniu decyzja była obciążona wadą nieważności. Z uwagi na powyższe zaproponowano, aby decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy wydawał wojewoda, który tego zezwolenia udzielił. Dodatkowo, mając na uwadze to, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 K.p.a. może wydać decyzję reformatoryjną, tj. uchylającą w całości decyzję wojewody o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i orzec w tej sprawie co do istoty w ten sposób, że sam udzieli cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, podstawę kompetencyjną dla wydania w pierwszej instancji decyzji w sprawie cofnięcia tego zezwolenia należało rozszerzyć na wojewodę, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w pierwszej instancji. W przeciwnym razie w takiej sytuacji nie byłoby organu właściwego do cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy. W wyodrębnionym w art. 104 ust. 1 zastrzeżono jednocześnie, iż odmienna regulacja w zakresie właściwości miejscowej wojewody do udzielenia lub odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy jest przewidziana przez wprowadzany art. 139i ust. 1, zgodnie z którym zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

20.	Art. 1 pkt 21 projektu (dot. art. 105 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 105: a) w ust. 1 po wyrazie „Cudzoziemiec” dodaje się przecinek oraz wyrazy „z zastrzeżeniem przepisu art. 139l ust. 1,” b) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi będącemu osobą małoletnią, która do dnia złożenia wniosku ukończyła 6. rok życia, jest wymagana jego obecność. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.”;	W art. 105 ust. 1 przewidziano zastrzeżenie odmiennej regulacji art. 139l ust. 1, dotyczącego składania przez jednostkę przyjmującą wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Treść art. 105 ust. 4 została doprecyzowana poprzez wyraźne określenie, iż obecność małoletniego cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy jest wymagana, jeżeli w dniu złożenia wniosku w tej sprawie miał on ukończony 6. rok życia oraz poprzez odesłanie do odpowiedniego stosowania ust. 2 omawianego przepisu, ponieważ w obecnie obowiązujących przepisach takiego odesłania brakuje.
21.	Art. 1 pkt 22 lit. a i b (dot. art. 106 ust. 1 i 1a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 106: a) w ust. 1: – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, z wyjątkiem zezwoleń, o których mowa w art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1, cudzoziemiec składa na formularzu zawierającym:”, – w pkt 16 wyraz „oświadczeń” zastępuje się wyrazem „zeznań”, b) w ust. 1a pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) oświadczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, w przedmiocie niekaralności za przestępstwa i wykroczenia, o których mowa w art. 117 pkt 1.”;	W art. 106 ust. 1 przewidującym zawartość formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, wyraźnie wyłączono zastosowanie tego przepisu do zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139o ust. 1, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, dla których przewidziany będzie odrębny formularz wniosku, którego zawartość będzie określać dodawany art. 106a. W ust. 1 pkt 16 przewidującym, jako element formularza wniosku pisemne oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe, wyraz „oświadczeń” zastępuje się wyrazem „zeznań”, w celu ujednoczenia treści tego oświadczenia, z treścią analogicznych oświadczeń przewidzianych w art. 203 ust. 2 i art. 219 ust. 2, składanych wraz z wnioskami o udzielenie zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. W ust 1a pkt 3 przewidziano, że oświadczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy w przedmiocie niekaralności za przestępstwa i wykroczenia, o których mowa w art. 117 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, podobnie, jak ma to miejsce w odniesieniu do cudzoziemca składającego wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy (art. 106 ust. 1 pkt 16).
22.	Art. 1 pkt 22 lit. c projektu	W art. 106: c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest	W dodawanym ust. 5 przewidziano wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku, gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 106 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach)	możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, wojewoda wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”	możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Szersze uzasadnienie tej zmiany zamieszczono przy uzasadnieniu zmian w art. 99.
23.	Art. 1 pkt 25 projektu (dot. art. 110 ustawy o cudzoziemcach)	uchyla się art. 110	Przewiduje się uchylenie art. 110, w związku z przeniesieniem jego treści do art. 100 ust. 1a i 1b.
24.	Art. 1 pkt 26 projektu (dot. art. 113 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 113 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, kieruje się do wojewody, który orzekł w sprawie udzielenia tego zezwolenia w pierwszej instancji.”	W art. 113, dotyczącym obowiązku zawiadomienia przez cudzoziemca wojewody, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy o ustaniu przyczyny udzielenia tego zezwolenia przewidziano, że, jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, cudzoziemiec, któremu udzielono tego zezwolenia, zawiadamia o powyższej okoliczności wojewodę, który orzekł w sprawie udzielenia tego zezwolenia w pierwszej instancji.
25.	Art. 1 pkt 27 projektu (dot. art. 113a ustawy o cudzoziemcach)	po art. 113 dodaje się art. 113a w brzmieniu: „Art. 113a. W postępowaniu w sprawie udzielenia albo cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa, odpowiednio, w art. 98 ust. 1 albo art. 101.”	Przedmiotowa zmiana pozwoli na usprawnienie postępowań administracyjnych w sprawach zezwoleń na pobyt czasowy oraz obniży ich koszty. W obecnym stanie prawnym za stroną postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy może być, oprócz wnioskującego cudzoziemca uznany także podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie pracy, w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, co zobowiązuje organy administracji publicznej, między innymi do zapewniania wszystkim stronom postępowania czynnego udziału w tym postępowaniu, zapoznawania ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz doręczania decyzji, co wydłuża w znaczny sposób czas prowadzonego postępowania oraz generuje dodatkowe koszty, związane przykładowo z koniecznością doręczania dodatkowej korespondencji.
26.	Art. 1 pkt 28 lit. a projektu (dot. art. 114 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 114: a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) wynagrodzenie, które jest wskazane przez podmiot powierzający wykonywanie pracy w załączniku do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 106 ust. 1a, nie jest niższe niż wynagrodzenie pracowników wykonujących w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym	Zmieniono zapisy art. 114 ust. 1 pkt 4 regulującego jedną z przesłanek udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, poprzez rezygnację z wymogu zawarcia przez cudzoziemca umowy będącej podstawą wykonywania pracy, przed udzieleniem wnioskowanego zezwolenia. Rezygnacja z przedstawienia przez cudzoziemca ww. umowy w trakcie postępowania w sprawie udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę wynika ze

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		stanowisku.”,	zgłaszanych przez polskich pracodawców trudności z przedstawieniem przez cudzoziemców ww. dokumentu. Zgodnie z obowiązującymi obecnie przepisami cudzoziemiec może rozpocząć legalnie wykonywanie w Polsce pracy dopiero po uzyskaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, tymczasem udzielenie mu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę jest uzależnione od przedstawienia przez niego umowy będącej podstawą wykonywania pracy, określającej m.in. termin rozpoczęcia pracy, który może się rozpocząć dopiero po uzyskaniu przez niego zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. W związku z powyższym cudzoziemcy przedstawiają umowę wskazującą przyszlą, hipotetyczną datę rozpoczęcia pracy, która jest jednak trudna do określenia, gdyż brak jest możliwości wskazania kiedy dokładnie zakończy się postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. W praktyce cudzoziemcy przedstawiają kolejne aneksy do umów o pracę wskazujące kolejne planowane terminy rozpoczęcia pracy. Powyższy wymóg jest bardzo uciążliwy zarówno dla cudzoziemców, jak również dla ich pracodawców. Zgodnie z planowaną zmianą cudzoziemiec nie będzie już przedstawiał w trakcie postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę umowy dotyczącej pracy, natomiast dane dotyczące pracodawcy oraz warunków zatrudnienia cudzoziemca w Polsce będą pozyskiwane przez organy administracji publicznej z załącznika do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Powyższy załącznik do wniosku wypełnia podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie pracy, wskazując w nim wszystkie informacje niezbędne do udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Należy również wskazać, iż udzielone cudzoziemcowi zezwolenie na pobyt czasowy i pracę będzie wyznaczało warunki umowy będącej podstawą wykonywania pracy, którą cudzoziemiec będzie zawierał z podmiotem powierzającym cudzoziemcowi wykonywanie pracy, zgodnie z art. 118.
27.	Art. 1 pkt 28 lit. b projektu (dot. art. 114 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 114: b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udziela się także wówczas, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki określonym w przepisach wykonawczych wydanych na	W art. 114 ust. 1a przewidziano wyodrębnioną, szczególną podstawę udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców zamierzających wykonywać pracę w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki i posiadających kwalifikacje zawodowe, wymagane do wykonywania pracy w tym zawodzie. Do

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>podstawie ust. 5, cudzoziemiec posiada kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania pracy w tym zawodzie i spełnione są łącznie warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4.”,</p>	<p>udzielenia tego zezwolenia nie będzie wymagane przeprowadzanie tzw. testu rynku pracy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach, tj. nie będzie wymagane spełnienie warunku dotyczącego braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych danego podmiotu powierzającego wykonywanie pracy na lokalnym rynku pracy, w odniesieniu do danej oferty pracy. Przewiduje się, że wykaz zawodów pożądaných dla polskiej gospodarki zostanie określony w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy przez ministra właściwego do spraw pracy, w porozumieniu w ministrem właściwym do spraw gospodarki, z uwzględnieniem potrzeb polskiej rynku pracy, w tym potrzeby zapewnienia efektywnego zatrudniania w zawodach, w których w skali całego kraju występują znaczące niedobory pracowników. Rozwiązanie to będzie stanowiło ułatwienie uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę przez cudzoziemców zamierzających wykonywać pracę w zawodach pożądaných dla polskiej gospodarki, stanowiąc instrument przyciągania tej kategorii cudzoziemców do polskiego rynku pracy. Określona rozporządzeniem lista zawodów pożądaných dla polskiej gospodarki będzie odzwierciedlać niedobory na polskim rynku pracy jako całości, natomiast określane przez wojewodów wykazy zawodów i rodzajów prac zwolnionych z przeprowadzania tzw. testu lokalnego rynku pracy, w ramach ustalania kryteriów wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, będą mieć charakter dopełniający, uwzględniający potrzeby lokalnego rynku pracy i dostosowany do potrzeb danego regionu. Dla cudzoziemców wykonujących pracę w zawodach pożądaných dla polskiej gospodarki proponuje się ponadto dozwolone okresy pozostawania bez pracy, jakie są przewidziane dla cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, tj. do 3 miesięcy oraz nie więcej niż 2 razy w okresie ważności zezwolenia, a ponadto udzielenie zezwolenia pobytowego na czas nieoznaczony, tj. zezwolenia na pobyt stały na terytorium Polski na korzystniejszych warunkach, niż przewidziane dla ogółu cudzoziemców, po upływie 4 lat pobytu na terytorium Polski na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, pod warunkiem posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów</p>
--	--	--	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na utrzymaniu cudzoziemca.
28.	Art. 1 pkt 28 lit. c tiret pierwsze projektu (dot. art. 114 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 114: c) w ust. 3: – w pkt 2 po wyrazach „zezwolenie na pobyt” dodaje się wyraz „czasowy”,	Zmiana w art. 114 ust. 3 pkt 2 ma charakter redakcyjny i polega na zastąpieniu nieprawidłowego sformułowania „zezwolenie na pobyt i pracę” sformułowaniem „zezwolenie na pobyt czasowy i pracę”.
29.	Art. 1 pkt 28 lit. c tiret drugie projektu (dot. art. 114 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 114: c) w ust. 3: – po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu: „2a) cudzoziemiec w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku ukończył uczelnię z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo innego państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Konfederacji Szwajcarskiej lub jest uczestnikiem studiów doktoranckich odbywanych w Rzeczypospolitej Polskiej, lub 2b) cudzoziemiec w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku przebywał legalnie i nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub ”,	W art. 114 ust. 3 dodano kolejne punkty 2a i 2b określające sytuacje zwolnienia cudzoziemca z konieczności przedstawiania informacji, iż podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy. Powyższe zapisy są analogiczne do uregulowań dotyczących zezwoleń na pracę, określonych w art. 88c ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy .
30.	Art. 1 pkt 28 lit. d projektu (dot. art. 114 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 114: d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Do ustalenia, że pobyt cudzoziemca, o którym mowa w ust. 3 pkt 2b, jest nieprzerwany stosuje się przepis art. 195 ust. 4.”	W ustępie 3a określono sposób ustalenia nieprzerwanego pobytu cudzoziemca, o którym mowa w dodawanym pkt 2b, zgodnie z art. 88c ust. 8 pkt 2 ww. ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.
31.	Art. 1 pkt 28 lit. e projektu (dot. art. 114 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 114: e) dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, zawody pożądane dla polskiej gospodarki, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia efektywnego zatrudniania w zawodach, w których w skali całego kraju występują znaczące niedobory pracowników.”	W art. 114 ust. 5 przewidziano określanie przez ministra właściwego do spraw pracy, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, zawodów pożądanych dla polskiej gospodarki, w których wykonywanie pracy ma być podstawą udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, biorąc pod uwagę potrzeby rynku pracy, w tym potrzebę zapewnienia efektywnego zatrudniania w zawodach, w których w skali całego kraju występują znaczące niedobory pracowników, co pozwoli na elastyczne reagowanie na zapotrzebowanie polskiego rynku pracy na pracowników w określonych zawodach uznanych za pożądane dla polskiej gospodarki w skali całego kraju. .
32.	Art. 1 pkt 29 projektu	po art. 114 dodaje się art. 114a w brzmieniu: „Art. 114a. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych	W art. 114a ust. 1 ustanawia się fakultatywną podstawę do wydania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia,

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 114a ustawy o cudzoziemcach)	<p>w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, limit udzielanych w danym roku kalendarzowym, w okolicznościach, o których mowa w art. 114 i art. 126, zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, który może obejmować poszczególne województwa, zawody, rodzaje umów, na podstawie których cudzoziemcovi może zostać powierzone wykonywanie pracy, lub rodzaje działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcovi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1068 oraz z 2017 r. poz. 60).</p> <p>2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych ogłasza osiągnięcie limitów, o których mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia.”</p>	<p>w którym określona może zostać maksymalna liczba udzielanych w danym roku kalendarzowym, w okolicznościach, o których mowa w art. 114 i art. 126, zezwoleń na pobyt czasowy i pracę. Rozporządzenie to powinno zostać wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Organ wydający rozporządzenie powinien uwzględnić przy tym potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich. Projektowany przepis zezwala na to, aby w rozporządzeniu określony został więcej niż jeden limit, stanowiąc, że limity mogą dotyczyć poszczególnych województw, zawodów, rodzajów umów, na podstawie których cudzoziemcovi może zostać powierzone wykonywanie pracy lub rodzajów działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcovi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1068 oraz z 2017 r. poz. 60). W ocenie projektodawcy limity liczbowe w odniesieniu do udzielanych zezwoleń na pobyt czasowy, wydawane w oparciu o delegacje ustawowe w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, odnoszące się do dostępu cudzoziemców do polskiego rynku pracy powinny mieć charakter komplementarny względem delegacji ustawowych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (art. 90b ust. 1 – 3, które zawarte są w projekcie ustawy o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw /UC 42/), i stanowić tym samym ich odpowiednik w obszarze spraw cudzoziemców oraz koordynacji działań związanych z polityką migracyjną państwa w rozumieniu art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 543, z późn. zm.), a zatem w dziale administracji rządowej „sprawy wewnętrzne”. Niewątpliwie zatem organem właściwym do wydania tego rozporządzenia winien być minister właściwy do spraw wewnętrznych, zaś ministrami, w porozumieniu z którymi powinny być te rozporządzenia wydawane, powinni być minister właściwy do spraw pracy oraz minister właściwy do spraw gospodarki. W ocenie projektodawcy projektowana delegacja ustawowa powinna pozwalać na elastyczność dla ministra właściwego do</p>
--	---	--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>spraw wewnętrznych do określenia jednego albo wielu limitów, z fakultatywnym podziałem na województwa lub zawody, rodzaje umów, na których podstawie będzie wykonywana praca oraz rodzaju wykonywanej działalności przez podmiot powierzający wykonywanie pracy. Pozwoli to w przyszłości – wobec powstania bądź rozwinięcia narzędzi poznawczych względem sytuacji na polskim rynku pracy – na to, ażeby ustanawianie określonych limitów było skutecznym instrumentem przeciwdziałania negatywnym zjawiskom na rynku pracy (przykładowo: przerost zatrudnienia w niektórych zawodach, wypychający z nich obywatele polskich), a także innych zjawisk negatywnie oddziałujących na dobra prawne ujęte w delegacjach ustawowych. Osiągnięcie limitów w danym roku kalendarzowym określonych w drodze rozporządzenia będzie ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w drodze obwieszczenia. Podstawę dla tej czynności będzie stanowił projektowany art. 114a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach.</p>
33.	Art. 1 pkt 30 lit. a projektu (dot. art. 116 ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 116: a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Poza przypadkami, o których mowa w art. 99 ust. 1, odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, gdy w dniu składania wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia.”</p>	<p>Podobnie jak w przypadku przepisu art. 99 ust. 1 treść art. 116 została doprecyzowana poprzez wskazanie momentu relewantnego dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, tj. dnia złożenia wniosku w tej sprawie.</p>
34.	Art. 1 pkt 30 lit. b projektu (dot. art. 116 ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 116: b) pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zobowiązań określonych w umowach międzynarodowych dotyczących ułatwienia wjazdu i czasowego pobytu niektórych kategorii osób fizycznych zajmujących się wymianą handlową lub inwestycjami, lub”</p>	<p>Zmiana w pkt 2 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym artykule.</p>
35.	Art. 1 pkt 31 lit. a projektu (dot. art. 117 ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 117: a) w pkt 1: – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „podmiot powierzający wykonywanie pracy lub podmiot zarządzający nim lub kontrolujący go:”, – w lit. d skreśla się wyrazy „albo jest podmiotem zarządzanym lub kontrolowanym przez taką osobę”,</p>	<p>W art. 117 dotyczącym podstaw odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, w pkt 1 wprowadzenie do wyliczenia zostało uzupełnione o przypadki, gdy podmiot zarządzający podmiotem powierzającym wykonywanie pracy lub kontrolujący go został prawomocnie ukarany za wykroczenia, o których mowa w lit. a-b i f lub prawomocnie skazany za przestępstwa, o których mowa w lit. c-e. Przepis ma na celu uwzględnienie również sytuacji, gdy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie jest osobą fizyczną. W związku z powyższym zmieniono redakcję lit. d.</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

36.	Art. 1 pkt 31 lit. b projektu (dot. art. 117 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 117: b) w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) w danym roku kalendarzowym został osiągnięty dotyczący tego cudzoziemca limit udzielonych zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 114a ust. 1.”	Zgodnie z projektowanym art. 117 pkt 3 z osiągnięciem limitu liczbowego w odniesieniu do udzielanych zezwoleń na pobyt czasowy w danym roku kalendarzowym (tj. limitu, który będzie cudzoziemca dotyczył, co ma znaczenie zwłaszcza w przypadku określenia więcej niż jednego limitu przy uwzględnieniu kryteriów, o których mowa w art. 114a ust. 1) będzie się wiązała obligatoryjna podstawa do odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Organ rozstrzygający sprawę administracyjną udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę (wojewoda, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców) będzie obowiązany uwzględnić osiągnięcie dotyczącego cudzoziemca limitu według stanu na dzień wydania decyzji przez ten organ.
37.	Art. 1 pkt 32 projektu (dot. art. 118 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 118 dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. W przypadku gdy wniosek o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dotyczy pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy lub pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej, w decyzji o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę najniższe wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, wskazuje się proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy lub przewidywanego okresu wykonywania zobowiązań wynikających z umowy.”	W art. 118 dodano ust. 5 na wzór przepisu art. 88c ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, tak aby zbliżyć brzmienie przepisów dotyczących udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz przepisów dotyczących wydawania cudzoziemcom zezwoleń na pracę.
38.	Art. 1 pkt 33 projektu (dot. art. 120 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 120 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Stroną postępowania w sprawie zmiany zezwolenia na pobyt czasowy i pracę jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1.”	W dodawanym ust. 4 w art. 120 zaproponowano, podobnie jak w art. 113a, że w postępowaniu w sprawie zmiany zezwolenia na pobyt czasowy i pracę stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, którego ww. postępowanie dotyczy. Powyższa zmiana pozwoli na usprawnienie postępowań administracyjnych w tych sprawach.
39.	Art. 1 pkt 34 projektu (dot. art. 121 ustawy o cudzoziemcach)	art. 121 otrzymuje brzmienie: „Art. 121. 1. Cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę zawiadamia pisemnie wojewodę, który udzielił tego zezwolenia, w terminie 15 dni roboczych, o utracie pracy u któregośkolwiek z podmiotów powierzających wykonywanie pracy, wymienionych w zezwoleniu. 2. Jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, kieruje się do wojewody, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w pierwszej instancji.”;	Zmiana brzmienia art. 121 ustawy o cudzoziemcach jest skutkiem nowego ukształtowania właściwości wojewody w sprawach cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy. Zgodnie bowiem z nowym brzmieniem art. 104 ust. 2 do cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy właściwy będzie wojewoda, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy (względnie w przypadku wydania przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ wyższego stopnia w stosunku do wojewody decyzji udzielającej tego zezwolenia, wojewoda, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji – art. 104 ust. 3). Jest zatem celowe, aby tożsamość organu właściwego do przyjęcia od cudzoziemca zawiadomienia o utracie pracy u któregośkolwiek z podmiotów powierzających wykonywanie pracy wymienionych w zezwoleniu na pobyt czasowy i pracę oraz do

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			przeprowadzenia postępowania w sprawie cofnięcia tego zezwolenia została zachowana.
40.	Art. 1 pkt 35 projektu (dot. art. 123 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 123 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Przepisów art. 101 pkt 1 i 2 nie stosuje się do zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki: 1) okres pozostawania cudzoziemca bez pracy nie przekroczył 3 miesięcy w okresie ważności zezwolenia; 2) okres pozostawania cudzoziemca bez pracy wystąpił nie więcej niż 2 razy w okresie ważności zezwolenia; 3) cudzoziemiec wykaże, że dopełnił obowiązku zawiadomienia, o którym mowa w art. 121, lub że zawiadomienie nie zostało doręczone wojewodzie z powodów niezależnych od cudzoziemca.”	W art. 123 ust. 3 przewidziano, że przepisów art. 101 pkt 1 i 2 dotyczących cofania zezwolenia na pobyt czasowy nie będzie stosować się do zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel wykonywania pracy w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, jeżeli okres pozostawania cudzoziemca bez pracy nie przekroczył 3 miesięcy w okresie ważności zezwolenia i wystąpił nie więcej niż 2 razy w okresie ważności zezwolenia, a cudzoziemiec wykaże, że dopełnił obowiązku zawiadomienia, o którym mowa w art. 121, lub że zawiadomienie nie zostało doręczone wojewodzie z powodów niezależnych od cudzoziemca. Rozwiązanie to pozwoli na wyższy stopień elastyczności względem przepisów ogólnych dotyczących zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, o których mowa w art. 114 ust. 1, w przypadku których dopuszczalny jest miesięczny okres pozostawania bez pracy, występujący nie więcej niż raz w okresie ważności zezwolenia, co pozwoli na dłuższy okres pozostawania bez pracy, dając tym samym większe możliwości ubiegania się o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, w związku ze zmianą pracodawcy. Rozwiązanie to jest wzorowane na art. 133 ust. 2, dotyczącym zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji.
41.	Art. 1 pkt 36 lit. a projektu (dot. art. 125 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 125: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, stosuje się przepisy art. 88c ust. 1 pkt 2, ust. 1a i ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”	W zmienianym art. 125 ust. 1 poszerzono odesłanie do art. 88c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Proponowane brzmienie przepisu zakłada, iż do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, będzie miał zastosowanie również art. 88c ust. 1a, dotyczący właściwości miejscowej starosty, właściwego do wydania informacji w tym zakresie.
42.	Art. 1 pkt 36 lit. b projektu (dot. art. 125 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 125: b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Informację, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, cudzoziemiec dołącza w postępowaniu w sprawie o udzielenie lub zmianę zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.”	Zmiana w art. 125 ust. 3 polega na odejściu od obowiązku dołączania przez cudzoziemców informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, co jest rozumiane jako wymóg formalny wniosku. Z uwagi bowiem na przewidziane w art. 114 ust. 3 liczne wyłączenia przesłanki, o której mowa w ust. 1 pkt 3 tego artykułu,

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			co nie rzadko wymaga przeprowadzania dodatkowych ustaleń, w wielu przypadkach nie jest jasne, czy cudzoziemiec jest obowiązany wykazać, że podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy i dołączyć do wniosku informacje starosty potwierdzające spełnienie tej przesłanki. Zgodnie z projektowanym przepisem cudzoziemiec będzie dołączał przedmiotowe informacje starosty w toku postępowania w sprawie o udzielenie lub zmianę zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Powyższa zmiana ma na celu usprawnienie postępowań administracyjnych w sprawie udzielania cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.
43.	Art. 1 pkt 37 projektu (dot. art. 127 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 127 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) roczne wynagrodzenie brutto wynikające z miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia, wskazane w umowie, nie jest niższe niż równowartość 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym zawarcie umowy ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, z późn. zm.).	Obecnie obowiązujące przepisy prawa stanowią, iż jednym z warunków udzielenia ww. zezwolenia jest wymóg posiadania wynagrodzenia w wysokości określonej w rozporządzeniu wydawanym corocznie przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy. Wysokość minimalnego wynagrodzenia określana w ww. rozporządzeniu nie może być niższa niż równowartość 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym obliczanego na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłaszanego w danym roku na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, z późn. zm.). Powyższe rozwiązanie stanowiło wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisu art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (<i>Dz. U. L 155 z 18.6.2009, str. 17</i>). W obecnym stanie prawnym konieczne jest zatem wydawanie co roku nowego rozporządzenia, z uwagi na zmieniającą się wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Zaproponowane obecnie brzmienie przepisu przewiduje wprost, że roczne wynagrodzenie brutto wynikające z miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia, wskazane w umowie, nie powinno być niższe niż równowartość 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym zawarcie umowy ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			Ubezpieczeń Społecznych, co wyeliminuje konieczność wydawania co roku nowego aktu wykonawczego. Stąd również propozycja wykreślenia art. 139.
44.	Art. 1 pkt 38 projektu (dot. art. 127a ustawy o cudzoziemcach)	po art. 127 dodaje się art. 127a w brzmieniu: „Art. 127a. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, limit udzielanych w danym roku kalendarzowym po raz pierwszy zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, który może obejmować poszczególne województwa, zawody, rodzaje umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy, lub rodzaje działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej. 2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich. 3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych ogłasza osiągnięcie limitów, o których mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia.”	W art. 127a ust. 1 ustanawia się fakultatywną podstawę do wydania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia, w którym określona może zostać maksymalna liczba zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, które mogą zostać udzielone w danym roku kalendarzowym, przy czym będzie to miało odniesienie tylko do cudzoziemców ubiegających się o ten rodzaj zezwolenia na pobyt czasowy po raz pierwszy. Wzorem delegacji ustawowej ustanowionej w projektowanym art. 114a ust. 1 rozporządzenie to powinno zostać wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Organ wydający rozporządzenie powinien uwzględnić przy tym potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich. Projektowany przepis zezwala na to, aby w rozporządzeniu określony został więcej niż jeden limit, stanowiąc, że limity mogą dotyczyć poszczególnych województw, zawodów, rodzajów umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy lub rodzajów działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej. W sposób analogiczny do uzasadnienia dotyczącego art. 114a ust. 1 należy wyjaśnić ustanowienie kompetencji dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz elementów pozwalających na określenie więcej niż jednego limitu w tym obszarze. Ograniczenie określenia limitów tylko do cudzoziemców ubiegających się o udzielenie tego zezwolenia po raz pierwszy, a zatem tych, którym nie udzielono wcześniej tego zezwolenia, wynika stąd, że środek taki ma generalnie swoje umocowanie w art. 79 ust. 5 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zwanego dalej „TFUE”. Wspólna polityka migracyjna, zgodnie z art. 79 ust. 1 i 2 TFUE ma być przez Unię Europejską rozwijana, zaś w tym Parlament Europejski i Rada mają przyjmować środki m. in. w dziedzinie warunków wjazdu i pobytu, jak również norm dotyczących

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>procedur wydawania przez państwa członkowskie dokumentów pobytowych. Jednocześnie jednak państwa członkowskie zastrzegły w art. 79 ust. 5 TFUE, że cały ten przepis (art. 79) nie narusza prawa państw członkowskich do tego, ażeby ustalały one samodzielnie wielkość napływu obywateli państw trzecich, przybywających z państw trzecich na ich terytorium w dwóch celach – pracy najemnej oraz na własny rachunek. W ocenie projektodawcy należy ten przepis rozumieć w ten sposób, że stanowi on dozwole nie dla państw członkowskich, ażeby samodzielnie ustalały limity przyjęć cudzoziemców znajdujących się w takiej sytuacji, w obszarach, w których zostały zgodnie z art. 79 ust. 2 TFUE przyjęte już środki w celu rozwijania wspólnej polityki migracyjnej. Wydaje się, że jeżeli zaś takie środki nie zostały przyjęte, to nie ma nawet konieczności poszukiwania w art. 79 ust. 5 TFUE oparcia dla ustanawiania takich limitów napływu cudzoziemców. Limity napływu obywateli państw trzecich łączą się bezpośrednio z warunkami wjazdu i pobytu. W tej sytuacji należy rozpatrywać konieczność powołania się na art. 79 ust. 5 TFUE w tych obszarach, w których na poziomie unijnym przyjęto środki w dziedzinie wjazdu i pobytu cudzoziemców przyjmowanych w celu wykonywania pracy najemnej lub na własny rachunek. W odniesieniu do wskazanych powyżej planowanych limitów należy zauważyć, że jednym z tych środków jest dyrektywa Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (Dz. Urz. UE L 155 z 18.06.2009, str. 17), zwaną dalej: „dyrektywą 2009/50/WE”. Art. 79 ust. 5 TFUE stanowi o ustalaniu wielkości napływu obywateli państw trzecich przybywających z państw trzecich na ich terytorium. Pojawia się w tym kontekście problem stosowania środków przyjętych w ramach tego dozwole nia w odniesieniu do cudzoziemców, którzy już zostali przyjęci w ramach reżimów dyrektyw, tylko chcą zezwolenia pobytowe „odnowić” czy też „przedłużyć”, tj. uzyskać nowe zezwolenie na pobyt czasowy po tym, jak już jedno zezwolenie zostało udzielone. Art. 6 dyrektywy 2009/50/WE stanowi, że niniejsza dyrektywa nie narusza prawa państwa członkowskiego do ustalania liczby obywateli państw trzecich, którzy wjeżdżają na jego terytorium w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. W tej sytuacji ustanowienie limitu dla wszystkich zezwoleń na pobyt czasowy w</p>
--	--	--	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, tj. także zezwoleń kolejnych dla cudzoziemców, którym już takich zezwoleń udzielono, mogłoby być postrzegane jako pozostające poza zakresem art. 79 ust. 5 TFUE, a zatem poza zakresem przewidzianego dla państw członkowskich dozwolenia, albowiem tacy cudzoziemcy już wcześniej przybyli na terytorium państw członkowskich w celu wynikającym z dyrektywy 2009/50/WE.</p> <p>Wzorem art. 114a ust. 3 osiągnięcie limitów określonych w drodze rozporządzenia w danym roku kalendarzowym powinno być ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Podstawę dla tej czynności będzie stanowił projektowany art. 127a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach.</p>
45.	Art. 1 pkt 39 projektu (dot. art. 131 ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 131:</p> <p>a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Poza przypadkami, o których mowa w art. 99, odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 127, gdy w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia cudzoziemiec:”,</p> <p>b) pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zobowiązań określonych w umowie międzynarodowej dotyczącej ułatwienia wjazdu i czasowego pobytu niektórych kategorii osób fizycznych zajmujących się wymianą handlową lub inwestycjami, lub”</p>	<p>Zmiana w art. 131 jest analogiczna do zmian wprowadzonych w art. 99 oraz w art. 116 i określa moment właściwy do określenia czy będzie zachodziła przesłanka odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, na dzień złożenia wniosku w tej sprawie. Zmiana w pkt 3 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym artykule.</p>
46.	Art. 1 pkt 40 projektu (dot. art. 132 ustawy o cudzoziemcach)	<p>art. 132 otrzymuje brzmienie: „Art. 132. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1–5, 8 i 9, udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 127, cudzoziemcowi odmawia się, gdy:</p> <p>1) zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 117 pkt 1 lit. a lub b;</p> <p>2) w danym roku kalendarzowym został osiągnięty dotyczący tego cudzoziemca limit udzielonych zezwoleń, o których mowa w art. 127, określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 127a ust. 1.”</p>	<p>Nadanie nowego brzmienia art. 132 jest konsekwencją dodania art. 127a. Zgodnie z projektowanym art. 132 pkt 2 z osiągnięciem limitu udzielonych zezwoleń na pobyt czasowy w danym roku kalendarzowym (tj. limitu, który będzie cudzoziemca dotyczył, co ma znaczenie w przypadku określenia więcej niż jednego limitu przy uwzględnieniu kryteriów, o których mowa w art. 127a ust. 1) będzie się wiązała obligatoryjna podstawa do odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy. Organ rozstrzygający sprawę administracyjną udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (wojewoda, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców) będzie obowiązany uwzględnić osiągnięcie dotyczącego cudzoziemca limitu według stanu na dzień wydania decyzji przez ten organ.</p>
47.	Art. 1 pkt 41	w art. 134:	Zmiana brzmienia art. 134 ustawy o cudzoziemcach, podobnie jak

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	projektu (dot. art. 134 ustawy o cudzoziemcach)	a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 127, w terminie 15 dni roboczych zawiadamia pisemnie o utracie pracy wojewodę, który udzielił tego zezwolenia.”; b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Jeżeli zezwolenia, o którym mowa w art. 127, udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, kieruje się do wojewody, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 127, w pierwszej instancji.”	art. 121, jest skutkiem nowego ukształtowania właściwości wojewody w sprawach cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy. Zgodnie bowiem z nowym brzmieniem art. 104 ust. 2 do cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy właściwy będzie wojewoda, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy (względnie w przypadku wydania przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ wyższego stopnia w stosunku do wojewody decyzji udzielającej tego zezwolenia, wojewoda, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji – art. 104 ust. 3). Jest zatem celowe, aby tożsamość organu właściwego do przyjęcia od cudzoziemca zawiadomienia o utracie pracy oraz do przeprowadzenia postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji została zachowana.
48.	Art. 1 pkt 42 projektu (dot. art. 136 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 136: a) w ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, stosuje się przepisy art. 88c ust. 1 pkt 2, ust. 1a i ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”; b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Informację, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, cudzoziemiec dołącza w postępowaniu w sprawie o udzielenie lub zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 127.”;	Zaproponowane w art. 136 ust. 1 i 3 zmiany są analogiczne do zmian wprowadzonych w art. 125 ust. 1 i 3.
49.	Art. 1 pkt 43 projektu (dot. art. 139 ustawy o cudzoziemcach)	uchyla się art. 139;	Z uwagi na zmiany w treści art. 127 pkt 3 zaproponowano wykreślenie art. 139.
50.	Art. 1 pkt 45 lit. a i b projektu (dot. art. 142 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 142: a) w ust. 1 w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) w roku podatkowym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemca osiągnął dochód nie niższy niż 12-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w województwie,	Na mocy art. 1 pkt 13 ustawy z dnia 10 września 2015 r. o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1582) zmienione zostało brzmienie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego. Przed wejściem w życie tego przepisu Prezes Głównego Urzędu Statystycznego miał obowiązek ogłaszania co

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>w którym podmiot ten ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, w roku poprzedzającym złożenie wniosku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego, lub zatrudnia na czas nieokreślony i w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej przez okres 1 roku poprzedzającego złożenie wniosku co najmniej 2 pracowników będących obywatelami polskimi lub cudzoziemcami, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1–9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub”,</p> <p>b) w ust. 2 po wyrazach „stosuje się” dodaje się wyraz „również”;</p>	<p>pół roku w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w województwach, bez wypłat z zysku lub nadwyżki bilansowej w spółdzielniach, z uwzględnieniem sfery budżetowej bez dodatkowych wynagrodzeń rocznych, bez Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej i Telekomunikacji Polskiej - Spółka Akcyjna, w pierwszym i trzecim kwartale danego roku. Aktualne brzmienie art. 142 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o cudzoziemcach wprost odwołuje się do wynagrodzenia w trzecim kwartale roku poprzedzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 30 ust. 2 ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ma obowiązek ogłosić, tylko raz, do końca IV kwartału każdego roku, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w województwach za ubiegły rok. Proponowane nowe brzmienie art. 142 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o cudzoziemcach ma odzwierciedlać tę zmianę.</p> <p>W art. 142 ust. 2 doprecyzowano, iż wymogi określone w ust. 1 pkt 3 ww. przepisu mają zastosowanie również do utworzonej przez cudzoziemca spółki komandytowej, komandytowo-akcyjnej, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej albo do spółki, do której cudzoziemiec przystąpił lub której udziały lub akcje objął lub nabył.</p>
51.	Art. 1 pkt 46 projektu (dot. art. 142a ustawy o cudzoziemcach)	<p>po art. 142 dodaje się art. 142a w brzmieniu: „Art. 142a. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, limit udzielanych w danym roku kalendarzowym, w okolicznościach, o których mowa w art. 142 ust. 3, zezwoleń na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej, który może obejmować poszczególne województwa, zawody, rodzaje umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy lub rodzaje działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej. 2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do</p>	<p><u>W art. 142a</u> ust. 1 ustanawia się fakultatywną podstawę do wydania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia, w którym określona może zostać maksymalna liczba zezwoleń na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, które mogą zostać udzielone w danym roku kalendarzowym. Zezwolenie to udzielane jest cudzoziemcom, których celem pobytu jest wykonywanie pracy w wąskim zakresie, tj. pełnienie funkcji w zarządach spółek kapitałowych, i którzy są jednocześnie współnikami albo akcjonariuszami tych spółek. Zezwolenie to nie jest formalnie zezwoleniem na pobyt czasowy i pracę (jego podstawa materialnoprawna jest umiejscowiona w Rozdziale 5 Działu V ustawy o cudzoziemcach), ale jest komplementarne względem rodzaju zezwolenia na pobyt czasowy i pracę uregulowanego w art. 126 ustawy, a ponadto w projekcie</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>spraw wewnętrznych uwzględni potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych ogłasza osiągnięcie limitów, o których mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia.”</p>	<p>przewidziano dodanie nowego art. 143a do ustawy o cudzoziemcach upodabniającego dodatkowo to zezwolenie do zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, (w zgodzie z art. 87 ust. 1 pkt 11a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który stanowi, iż to „na warunkach” określonych w zezwoleniu na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy). W konsekwencji zasadne jest, aby również w odniesieniu do tego rodzaju zezwolenia na pobyt czasowy wprowadzić analogiczną delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do fakultatywnego określenia w rozporządzeniu limitów udzielonych zezwoleń. Wzorem delegacji ustawowej ustanowionej w projektowanym art. 114a ust. 1 rozporządzenie to powinno zostać wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Organ wydający rozporządzenie powinien uwzględnić przy tym potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich. Projektowany przepis zezwala na to, aby w rozporządzeniu określony został więcej niż jeden limit, stanowiąc, że limity mogą dotyczyć poszczególnych województw, zawodów, rodzajów umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy lub rodzajów działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej. W sposób analogiczny do uzasadnienia dotyczącego art. 114a ust. 1 należy wyjaśnić ustanowienie kompetencji dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz elementów pozwalających na określenie więcej niż jednego limitu w tym obszarze.</p> <p>Wzorem art. 114a ust. 3 osiągnięcie limitów określonych w drodze rozporządzenia w danym roku kalendarzowym powinno być ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Podstawę dla tej czynności będzie stanowił projektowany art. 142a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach.</p>
52.	Art. 1 pkt 47 projektu	<p>art. 143 otrzymuje brzmienie: „Art. 143. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100, udzielenia</p>	<p>Nadanie brzmienia art. 143 jest konsekwencją dodania art. 142a. Zgodnie z projektowanym art. 143 ust. 1 z osiągnięciem limitu</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 143 ustawy o cudzoziemcach)	<p>zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej w okolicznościach, o których mowa w art. 142 ust. 3, cudzoziemcovi odmawia się, gdy w danym roku kalendarzowym został osiągnięty dotyczący tego cudzoziemca limit udzielonych zezwoleń, określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 142a ust. 1.</p> <p>2. Do odmowy udzielenia cudzoziemcovi zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej w okolicznościach, o których mowa w art. 142 ust. 3, stosuje się przepisy art. 117 pkt 1 i 2.”</p>	<p>udzielonych zezwoleń na pobyt czasowy w danym roku kalendarzowym (tj. limitu, który będzie cudzoziemca dotyczył, co ma znaczenie zwłaszcza w przypadku określenia więcej niż jednego limitu przy uwzględnieniu kryteriów, o których mowa w art. 142a ust. 1) będzie się wiązała obligatoryjna podstawa do odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy. Organ rozstrzygający sprawę administracyjną udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 142 ust. 3 (wojewoda, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców) będzie obowiązany uwzględnić osiągnięcie dotyczącego cudzoziemca limitu według stanu na dzień wydania decyzji przez ten organ.</p>
53.	Art. 1 pkt 48 projektu (dot. art. 143a ustawy o cudzoziemcach)	<p>po art. 143 dodaje się art. 143a w brzmieniu: „Art. 143a. W decyzji o udzieleniu cudzoziemcovi zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej w okolicznościach, o których mowa w art. 142 ust. 3, określa się okres ważności tego zezwolenia i wskazuje się: 1) podmiot powierzający cudzoziemcovi wykonywanie pracy; 2) stanowisko, na jakim cudzoziemiec ma wykonywać pracę.”</p>	<p>Dodano nowy art. 143a, który określa, jakie informacje powinna zawierać decyzja o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej, w przypadku cudzoziemca, którego celem pobytu jest wykonywanie pracy poprzez pełnienie funkcji w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, którą utworzył lub której udzielił lub akcje objął lub nabył. Powyższa zmiana pozwala na realizację przepisu art. 87 ust. 1 pkt 11a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który stanowi, iż cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Polski, jeżeli m.in. posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, na warunkach określonych w tym zezwoleniu. Obecnie obowiązujące przepisy prawa nie przewidują obowiązku określania warunków udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, w decyzji o udzieleniu tego zezwolenia.</p>
54.	Art. 1 pkt 49 lit. a projektu (dot. art. 144 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 144: a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b, jest wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.”,</p>	<p>W art. 144 ust. 1a przewiduje się ustawowe doprecyzowanie wysokości wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, których posiadanie stanowi jeden z wymogów udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach, o którym mowa w art. 144 ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym przyjęto, że wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu. W obecnym stanie</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>prawnym art. 150 wskazuje, iż Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia między innymi minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów utrzymania. Określając wysokość ww. środków Rada Ministrów jest obowiązana określić je w takiej wysokości, aby były one wystarczające na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu bez konieczności korzystania z pomocy społecznej na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Powyższa delegacja do wydania aktu wykonawczego nakłada na Radę Ministrów konieczność każdorazowej zmiany ww. rozporządzenia w przypadku zmiany wysokości kryteriów dochodowych, określanych na podstawie tej ustawy. W związku z powyższym, uznano za zasadne odstępianie od określania minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów utrzymania w rozporządzeniu Rady Ministrów, na rzecz wprowadzenia analogicznego przepisu ustawowego w tym zakresie.</p>
55.	Art. 1 pkt 49 lit. b projektu (dot. art. 144 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 144: b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „w języku polskim”	Polega na wprowadzeniu możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach także w przypadku odbywania kursu przygotowawczego do podjęcia nauki na studiach w innym języku niż język polski.
56.	Art. 1 pkt 50 projektu (dot. art. 145 ustawy o cudzoziemcach)	art. 145 otrzymuje brzmienie: „Art. 145. 1. Pierwszego zezwolenia, o którym mowa w art. 144 ust. 1, cudzoziemcowi, który podejmuje stacjonarne studia wyższe lub studia doktoranckie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pierwszym roku, udziela się na okres 15 miesięcy. 2. Jeżeli okoliczność będąca podstawą ubiegania się o zezwolenie, o którym mowa w art. 144 ust. 1, uzasadnia pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres krótszy niż 1 rok, pierwszego zezwolenia cudzoziemcowi, który podejmuje stacjonarne studia wyższe lub studia doktoranckie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pierwszym roku, udziela się na czas trwania roku akademickiego lub studiów, przedłużony o 3 miesiące. 3. Zezwolenia w celu kształcenia się na studiach pierwszego stopnia,	W celu rozwiania wątpliwości przy stosowaniu art. 145 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, w przepisie tym doprecyzowano, iż pierwszego zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach, udziela się cudzoziemcowi, który podejmuje stacjonarne studia wyższe lub studia doktoranckie na terytorium Polski na pierwszym roku studiów. Pierwsze zezwolenie na pobyt czasowy w tym celu udzielane jest na okres 15 miesięcy. Podobnie doprecyzowano również ust. 2 tego artykułu, dotyczący okoliczności uzasadniających pobyt cudzoziemca przez okres krótszy niż rok. Zmiany w ust. 3 mają charakter redakcyjny. Natomiast w nowym ust. 4 przewidziano udzielanie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>studiach drugiego stopnia lub jednolitych studiach magisterskich albo studiach trzeciego stopnia w okolicznościach, o których mowa w art. 144 ust. 2, udziela się na okres trwania kursu przygotowawczego do podjęcia nauki w celu kształcenia się na tych studiach, przedłużony o 3 miesiące.</p> <p>4. Kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 144, udziela się na okres studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich albo studiów trzeciego stopnia lub na okres kursu przygotowawczego do podjęcia nauki na tych studiach, przedłużony o 3 miesiące, nie dłuższy jednak niż 3 lata.</p>	<p>również na okres dłuższy o 3 miesiące od okresu studiów lub okresu kursu przygotowawczego, nie dłuższej jednak niż na 3 lata. Dotychczas rozwiązanie takie nie było bowiem przewidziane w przypadku udzielania kolejnych zezwoleń na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach.</p>
57.	<p>Art. 1 pkt 51 projektu</p> <p>(dot. art. 146 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>uchyla się art. 146</p>	<p>Art. 146, stanowiący przepis upoważniający do wydania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego rozporządzenia, które określa wzór zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów został uchylony, w związku z przeniesieniem jego treści do art. 148a ust. 1 i 2.</p>
58.	<p>Art. 1 pkt 52 projektu</p> <p>(dot. art. 148a ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>po art. 148 dodaje się art. 148a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 148a. 1. Zaświadczenie, o którym mowa w art. 144 ust. 1 pkt 1 lit. a, zawiera następujące dane lub informacje dotyczące cudzoziemca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko; 2) datę i miejsce urodzenia; 3) obywatelstwo; 4) numer dokumentu tożsamości i nazwę państwa, które go wydało; 5) nazwę i adres jednostki prowadzącej studia; 6) termin rozpoczęcia kształcenia na studiach; 7) okres kształcenia na studiach, na jaki cudzoziemiec został przyjęty; 8) kierunek studiów lub dyscyplinę naukową albo artystyczną; 9) określenie formy, poziomu studiów i informację o ich odpłatności. <p>2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w art. 144 ust. 1 pkt 1 lit. a, mając na uwadze konieczność uzyskania informacji niezbędnych do wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 144 ust. 1, oraz ujednolicenia danych zawartych w zaświadczeniu i jego formy.</p>	<p>Dodanie art. 148a jest wynikiem uchylecia art. 146. W art. 148a ust. 1 określono dane lub informacje dotyczące cudzoziemca, jakie powinno zawierać zaświadczenie jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów. Treść powyższego zaświadczenia, w stosunku do dotychczasowej regulacji zostanie uzupełniona o informacje na temat kierunku studiów lub dyscypliny naukowej albo artystycznej oraz odpłatności za odbywanie studiów. Informacje te są bowiem istotne w postępowaniu w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 144 ustawy o cudzoziemcach. Ustęp 2 będzie natomiast stanowił przepis upoważniający do wydania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego rozporządzenia określającego wzór tego zaświadczenia, z uwzględnieniem wytycznych o treści analogicznej z przewidzianą w dotychczasowym przepisie upoważniającym.</p>
59.	<p>Art. 1 pkt 53 projektu</p>	<p>art. 150 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 150. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:</p>	<p>W art. 150, w związku z regulacją art. 144 ust. 1a, proponuje się zmianę przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia wykonawczego, określonego tym przepisem. Zaproponowana</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 150 ustawy o cudzoziemcach)	<p>1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, uwzględniając zróżnicowanie wysokości tych środków w zależności od państwa, z którego cudzoziemiec przybył;</p> <p>2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków finansowych, o których mowa w pkt 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca oraz członków jego rodziny, o których mowa w art. 144 ust. 1 pkt 2 lit. b, zgodnie z prawem, uwzględniając potrzebę skutecznej weryfikacji możliwości uzyskania tych środków.”</p>	zmiana przewiduje, iż przedmiotowe rozporządzenie będzie wydawane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i będzie określało jedynie minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, z uwzględnieniem zróżnicowania wysokości tych środków w zależności od państwa, z którego cudzoziemiec przybył. Ponadto rozporządzenie to ma określać, tak jak przewidują to obecnie obowiązujące przepisy prawa, katalog dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania zgodnie z prawem środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania i kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w odniesieniu do cudzoziemca oraz członków jego rodziny.
60.	Art. 1 pkt 54 projektu (dot. art. 151 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 151 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w ust. 1 pkt 4, jest wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.”	Podobne zmiany jak w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach wprowadzono w rozdziale 7 – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych. W art. 151 ust. 1a przewiduje się ustawowe doprecyzowanie wysokości wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, których posiadanie stanowi jeden z wymogów udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych, o którym mowa w art. 151 ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym przyjęto, że wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu. Rozwiązanie jest analogiczne do przewidzianego w projektowanym art. 144 ust. 1a.
61.	Art. 1 pkt 55 projektu (dot. art. 156 ustawy o	w art. 156 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji, informację, o której mowa w ust. 1, kieruje się do wojewody, który orzekał	W art. 156 ust. 1a przewidziano, iż jeżeli zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych udzielił Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w drugiej instancji, o zdarzeniach mogących stanowić przeszkodę w wykonaniu umowy o przyjęciu cudzoziemca w celu realizacji projektu badawczego, jednostka

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	cudzoziemcach)	w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w pierwszej instancji.”	naukowa informuje niezwłocznie wojewodę, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w pierwszej instancji. Przepis uzupełnia regulację ust. 1 tego artykułu. Rozwiązanie jest analogiczne do wprowadzanych w art. 113 ust. 2, art. 121 ust. 2 oraz w art. 134 ust. 1a.
62.	Art. 1 pkt 56 projektu (dot. art. 157 ustawy o cudzoziemcach)	art. 157 otrzymuje brzmienie: „Art. 157. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia: 1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, uwzględniając zróżnicowanie wysokości tych środków w zależności od państwa, z którego cudzoziemiec przybył; 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków finansowych, o których mowa w 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca oraz członków jego rodziny, o których mowa w art. 151 ust. 1 pkt 4, zgodnie z prawem, uwzględniając potrzebę skutecznej weryfikacji możliwości uzyskania tych środków.”	Na wzór zmian w art. 150 ustawy o cudzoziemcach zmianie uległ także art. 157.
63.	Art. 1 pkt 57 projektu (dot. art. 158 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 158 w ust. 1 w pkt 2 po wyrazach „dla członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej” dodaje się wyrazy „lub zezwolenie na pobyt stały udzielone w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z obywatelem polskim”	W art. 158 ust. 1 pkt 2 wprowadzono możliwość udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy małoletnim dzieciom cudzoziemca pozostającego w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku małżeńskim z obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej i posiadającego zezwolenie na pobyt stały udzielone w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z obywatelem polskim.
64.	Art. 1 pkt 58 projektu (dot. dodawany art. 158a ustawy o cudzoziemcach)	po art. 158 dodaje się art. 158a w brzmieniu: „Art. 158a. Zezwolenia na pobyt czasowy dla członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej udziela się cudzoziemcowi także, gdy jest: 1) dzieckiem obywatela polskiego lub jego małżonka, które nie ukończyło 21. roku życia, lub które pozostaje na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka, lub 2) rodzicem obywatela polskiego lub jego małżonka, pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka – jeżeli obywatel polski zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i regularnie przemieszcza się z tego terytorium na terytorium	Wprowadzenie art. 158a ma na celu wdrożenie do polskiego prawa krajowego orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-457/12 S. i G. Przepis ten przewiduje udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy dla członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemcowi będącemu dzieckiem obywatela polskiego lub jego małżonka, w wieku do 21 lat lub pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka, lub rodzicem obywatela polskiego lub jego małżonka, pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka, jeżeli obywatel polski zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i regularnie przemieszcza się do innego

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wykonywania pracy na terytorium tego państwa, a brak tego zezwolenia uniemożliwiłby korzystanie przez niego ze swobody przepływu pracowników.”	państwa członkowskiego UE w celu wykonywania pracy, a udzielenie zezwolenia jest konieczne do zapewnienia faktycznej możliwości korzystania przez tego obywatela ze swobody przepływu pracowników. Jeśli chodzi o małżonków obywateli polskich, będących w opisanej wyżej sytuacji, mogą oni uzyskać zezwolenie na pobyt czasowy na podstawie art. 158 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach. Zezwolenie na tej podstawie art. 158a będzie udzielane na okres do 1 roku, w celu objęcia tym przepisem sytuacji regularnego przemieszczania się obywatela polskiego do innego państwa członkowskiego o częstotliwości, uzasadniającej udzielenie tego zezwolenia członkowi rodziny.
65.	Art. 1 pkt 60 projektu (dot. art. 162 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 162: a) dotychczasową treść ust. 1 oznacza się jako ust. 1a i dodaje się ust. 1 w brzmieniu: „1. W przypadku, o którym mowa w art. 158a, zezwolenia na pobyt czasowy udziela się na okres do 1 roku.”, b) w ust. 1a w pkt 2 wyrazy „3 lat” zastępuje się wyrazami „do 3 lat”	W art. 162 dotychczasowa treść ust. 1 zostanie oznaczona jako ust. 1a. W nowym ust. 1 określono okres ważności nowo wprowadzanego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 158a ustawy o cudzoziemcach, które będzie udzielane na okres do 1 roku, w celu uwzględnienia sytuacji regularnego przemieszczania się obywatela polskiego do innego państwa członkowskiego o częstotliwości, uzasadniającej udzielenie tego zezwolenia członkowi jego rodziny. Zmiana brzmienia ust. 1a pkt 2 dotyczy okresu czasu, na jaki będzie mogło zostać udzielone zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną, tj. do 3 lat, a nie, jak dotychczas na 3 lata, i związana jest z potrzebą równego traktowania cudzoziemców przebywających lub przybywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu łączenia rodzin z cudzoziemcami będącymi członkami rodzin obywateli polskich, którym na ogólnych zasadach udziela się zezwolenia na pobyt czasowy na okres nie dłuższy niż 3 lata.
66.	Art. 1 pkt 61 projektu (dot. art. 165 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 165 w ust. 1 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”;	W art. 165 ust. 1 przewidziano, iż cudzoziemcovi odmawia się udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy dla członka rodziny - obywatela Rzeczypospolitej Polskiej lub w celu połączenia się z rodziną, gdy związek małżeński został zawarty w celu obejścia przepisów „ustawy”, a nie „niniejszej ustawy”. Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości czy przepis obejmuje tylko obejście przepisów obowiązującej ustawy o cudzoziemcach.
67.	Art. 1 pkt 62 projektu (dot. art. 166)	w art. 166 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „W przypadkach, o których mowa w art. 101 pkt 1 lub 2, lub gdy wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2, 4 lub 5, cudzoziemcovi cofa się.”;	Proponowana zmiana brzmienia art. 166 ustawy o cudzoziemcach ma charakter legislacyjny. W obecnym brzmieniu przepis ten odsyła do art. 101 składającego się z ustępów, gdy tymczasem nie dzieli się on na ustępy.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	ustawy o cudzoziemcach)		
68.	Art. 1 pkt 63 projektu (dot. art. 168 ustawy o cudzoziemcach)	art. 168 otrzymuje brzmienie: „Art. 168. 1. Wniosek o udzielenie cudzoziemcowi przebywającemu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną składa cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego członek jego rodziny przybywa. 2. Złożenie przez cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną w imieniu członka jego rodziny wymaga pisemnej zgody tego członka rodziny lub jego przedstawiciela ustawowego, chyba że wnioskodawca jest jego przedstawicielem ustawowym. 3. Wyrażenie zgody, o której mowa w ust. 2, jest równoznaczne z udzieleniem cudzoziemcowi zamieszkującemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pełnomocnictwa do działania w imieniu członka rodziny w danym postępowaniu. 4. Jeżeli wniosek o udzielenie członkowi rodziny cudzoziemca, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną został złożony w tym samym dniu lub w terminie 3 dni od dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1, zezwolenia tego udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej. 5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, wojewoda udziela lub odmawia udzielenia zezwolenia w celu połączenia się z rodziną niezwłocznie po udzieleniu lub odmowie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1.””;	Nowelizacja art. 168 pozwala cudzoziemcom przebywającym w Polsce na samodzielne ubieganie się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną. W ust. 1 tego artykułu przewidziano, że tylko wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną cudzoziemcowi przebywającemu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej składa cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego członek jego rodziny przybywa. W ust. 2 i 3 tego artykułu przewidziano z kolei, że złożenie przez cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną w imieniu członka rodziny tego cudzoziemca wymaga jego pisemnej zgody lub pisemnej zgody przedstawiciela ustawowego, chyba że wnioskodawca jest jego przedstawicielem ustawowym. Wyrażenie tej zgody jest natomiast równoznaczne z udzieleniem cudzoziemcowi zamieszkującemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pełnomocnictwa do działania w imieniu członka rodziny, w danym postępowaniu. Rozwiązanie to jest wzorowane na rozwiązaniach przewidzianych w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przepisy ust. 4 i 5 mają na celu zapewnienie rozpatrywania wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną dla członków rodziny pracownika przeniesionego wewnątrz przedsiębiorstwa w tym samym czasie co wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, w przypadku gdy wnioski te zostały złożone w tym samym czasie, zgodnie z art. 19 ust. 4 dyrektywy.
69.	Art. 1 pkt 64 projektu (dot. art. 169 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 169 w ust. 1 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”	Zmiana w art. 169 ust. 1 jest analogiczna do zmiany w art. 165 ust. 1.
70.	Art. 1 pkt 65 projektu	w art. 171 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Pobyt cudzoziemca, o którym mowa w art. 170, przestaje się	W art. 171 ust. 2 zaproponowano rozszerzenie katalogu okoliczności powodujących, że pobyt cudzoziemca, w stosunku do

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 171 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	<p>uważać za legalny z chwilą odnotowania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 7, informacji, że cudzoziemiec:</p> <p>1) aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązał kontakt z osobami podejrzanymi o popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, lub</p> <p>2) przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa.”</p>	<p>którego istnieje domniemanie, że jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 <i>ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks karny</i> przestaje uważać się za legalny, w związku z przekroczeniem lub usiłowaniem przekroczenia przez niego granicy wbrew przepisom prawa. Zmiana ta jest uzasadniona ze względu na charakter wydawanego cudzoziemcowi zaświadczenia potwierdzającego powyższe domniemanie. Zaświadczenie umożliwia pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie jego ważności, nie uprawnia ono jednak do przemieszczania się poza terytorium Polski, w tym do poruszania się po innych państwach Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 6 <i>Dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami (Dz. Urz. UE L 261, z 06.08.2004, str. 19)</i>, Państwa Członkowskie zapewnią przyznaniem zainteresowanym obywatelom państw trzecich okresu na zastanowienie się umożliwiającego im odzyskanie równowagi i uniknięcie negatywnego wpływu ze strony sprawców przestępstw, tak aby osoby te mogły podjąć świadomą decyzję w zakresie podjęcia współpracy z właściwymi organami, przy czym okres przeznaczony na zastanowienie się nie daje uprawnień do pobytu na mocy dyrektywy. Uprawnienie do pobytu – zezwolenie na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi - uregulowane jest w art. 176 ustawy o cudzoziemcach, a jednym z warunków ubiegania się o to zezwolenie jest przebywanie przez cudzoziemca na terytorium RP. Przekroczenie lub usiłowanie przekroczenia granicy wbrew przepisom prawa, stanowi wykroczenie, zgodnie z art. 49a <i>ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, ze zm.)</i>. Tym samym takie działanie cudzoziemca może zostać uznane za naruszenie porządku publicznego. Zgodnie natomiast, z ust. 4 art. 6 <i>Dyrektywy Rady 2004/81/WE</i> Państwo Członkowskie może w każdej chwili zakończyć okres przeznaczony na zastanowienie się z przyczyn związanych z porządkiem publicznym i ochroną bezpieczeństwa narodowego lub jeżeli właściwe organy stwierdziły, że dana osoba aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązała kontakt ze sprawcami przestępstw, o których mowa w art. 2 lit. b i c.</p>
71.	Art. 1 pkt 66	w art. 176 pkt 2 otrzymuje brzmienie:	Zmiana pkt 2 w art. 176 jest uzasadniona ze względu na zmianę

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	projektu (dot. art. 176 ustawy o cudzoziemcach)	„2) podjął współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, a w przypadku małoletniego cudzoziemca – otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego;”	treści art. 185a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.) i innych przepisów dotyczących przesłuchania małoletniego w postępowaniu karnym. Projektowana zmiana ustawy o cudzoziemcach zabezpieczyć ma interes prawny małoletniego cudzoziemca, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o jakim mowa w art. 189a Kodeksu karnego. Modyfikacja przepisu oznacza, że zezwolenie na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi, o którym mowa w art. 176 będzie udzielane małoletniemu cudzoziemcowi, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, niezależnie, czy podjął on współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o to przestępstwo.
72.	Art. 1 pkt 67 lit. a projektu (dot. art. 188 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 188: a) w ust. 3: – pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) pkt 1 lit. b, pkt 8, posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu;”, – pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) pkt 2 lub 5, ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej utrzymanie.”	Zaproponowano odejście od wymogu posiadania stabilnego i regularnego źródła dochodu przez absolwenta polskiej uczelni w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na rzecz posiadania przez niego zapewnionego utrzymania na terytorium Polski.
73.	Art. 1 pkt 67 lit. b projektu (dot. art. 188 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 188: b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu: „6. Wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w ust. 3 pkt 3, jest wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.”	Zaproponowana w art. 188 ust. 6 zmiana wzorowana jest na rozwiązaniach przewidzianych dla studentów oraz naukowców. W przepisie tym przewiduje się ustawowe doprecyzowanie wysokości wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, których posiadanie stanowi jeden z wymogów udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu podjęcia lub kontynuacji nauki, o którym mowa w art. 187 pkt 1 lit. a ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym przyjęto, że wysokość miesięcznych środków finansowych, które cudzoziemiec posiada na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu. Rozwiązanie jest analogiczne do przewidzianego w projektowanym art. 144 ust. 1a i art. 151 ust. 1a.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

74.	Art. 1 pkt 68 projektu (dot. art. 190 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 190 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) 1 roku – jednorazowo, bezpośrednio po zakończeniu studiów, w przypadku, o którym mowa w art. 187 pkt 2.”	W art. 190 pkt 3 doprecyzowano, iż zezwolenie na pobyt czasowy dla absolwenta polskiej uczelni jest udzielane cudzoziemcowi na okres 1 roku jednorazowo oraz bezpośrednio po zakończeniu studiów. Celem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy absolwentom polskich uczelni poszukującym pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest bowiem umożliwienie poszukiwania pracy bezpośrednio po zakończeniu studiów, tj. ułatwienie pierwszego wejścia na polski rynek pracy.
75.	Art. 1 pkt 69 projektu (dot. art. 194 ustawy o cudzoziemcach)	art. 194 otrzymuje brzmienie: „Art. 194. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia: 1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, uwzględniając zróżnicowanie wysokości tych środków w zależności od państwa, z którego cudzoziemiec przybył; 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków finansowych, o których mowa w pkt 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca oraz członków jego rodziny, o których mowa w art. 188 ust. 3 pkt 3, zgodnie z prawem, uwzględniając potrzebę skutecznej weryfikacji możliwości uzyskania tych środków.”	Zaproponowana w art. 194 zmiana treści przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia wykonawczego jest analogiczna do zmiany w art. 150 oraz art. 157.
76.	Art. 1 pkt 70 lit. a tiret pierwsze projektu (dot. art. 195 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 195: a) w ust. 1: – w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie: „b) urodzonym w okresie ważności zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego temu cudzoziemcowi lub w okresie pobytu tego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, albo w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem ochrony uzupełniającej, lub”	W art. 195 ust. 1 pkt 1 przesłanka udzielenia zezwolenia na pobyt stały została rozszerzona na dzieci cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, pozostające pod jego władzą rodzicielską, urodzone nie tylko w okresie ważności zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego poprzednio temu cudzoziemcowi, ale także urodzone w okresie pobytu tego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, albo w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy, lub udzieleniem ochrony uzupełniającej. Rozwiązanie to pozwoli na objęcie tym przepisem również dzieci urodzone przed udzieleniem rodzicom zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w okresie pobytu rodzica na tym terytorium na podstawie uprawnień pobytowych udzielonych mu na czas

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			nieoznaczony.
77.	Art. 1 pkt 70 lit. a tiret drugie projektu (dot. art. 195 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 195: - w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) pozostaje w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku małżeńskim z obywatelem polskim i pozostawał w tym związku małżeńskim przez co najmniej 3 lata przed dniem, w którym złożył wniosek o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały, i bezpośrednio przed złożeniem tego wniosku przebywał nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 2 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z tym obywatelem polskim lub w związku z uzyskaniem statusu uchodźcy, ochrony uzupełniającej lub zgody na pobyt ze względów humanitarnych, lub”;	Zaproponowana w art. 195 ust. 1 pkt 4 zmiana ma charakter redakcyjny i polega na doprecyzowaniu, iż cudzoziemiec będący małżonkiem obywatela polskiego, aby uzyskać zezwolenie na pobyt stały jest obowiązany „pozostawać w związku małżeńskim” zarówno w dacie wydania decyzji, jak również przez okres 3 lat przed jej wydaniem.
78.	Art. 1 pkt 70 lit. a tiret trzecie projektu (dot. art. 195 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 195: - w ust. 1 w pkt 5 w lit. c skreśla się wyrazy „potwierdzone przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego,”	W art. 195 ust. 1 pkt 5 lit. c zrezygnowano z konieczności potwierdzenia przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo handlu ludźmi, o którym mowa w art. 189a §1 Kodeksu karnego, że cudzoziemiec ma uzasadnione obawy przed powrotem do państwa pochodzenia, jako jednego z warunków udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach. Zmiana ta wychodzi ona naprzeciw wnioskowi prokuratury, która podnosiła, że nie ma możliwości potwierdzenia przedmiotowych obaw przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a §1 Kodeksu karnego. Należy pamiętać, że przestępstwo handlu ludźmi często powiązane jest z działalnością zorganizowanych grup przestępczych, część działań podlegać może wyłączeniu do innych postępowań, istnieje także możliwość zawieszenia postępowania w związku z wystąpieniem o międzynarodową pomoc prawną. Powyższe okoliczności wpływać mogą na brak możliwości wystawienia przez prokuratora potwierdzenia, które jest wymagane w świetle obowiązującego art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach, co potwierdza także dotychczasowa praktyka. Wykreślenie tego zapisu umożliwi oparcie się na innych, niż potwierdzenie prokuratora przesłankach, jak np. na wyniku, opracowanej przez grupę ekspercką ds. wsparcia ofiar handlu ludźmi grupy roboczej międzyresortowego Zespołu do Spraw Zwalczania i Zapobiegania Handlowi Ludźmi, wdrożonej w 2015 roku, „Oceny ryzyka w przypadku organizacji powrotu ofiary

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			handlu ludźmi”. Wykorzystane mogą być także inne informacje pochodzące od podmiotów posiadających wiedzę o sprawie, działaniach sprawców i osób z nimi współpracujących, jak też informacje o aktualnej sytuacji w kraju pochodzenia ofiary handlu ludźmi.
79.	Art. 1 pkt 70 lit. a tiret czwarte i piąte projektu (dot. art. 195 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 195: - pkt 6 otrzymuje brzmienie: „6) bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały przebywał nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż: a) 5 lat w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy, udzieleniem ochrony uzupełniającej lub na podstawie zgody na pobyt ze względów humanitarnych, lub b) 10 lat na podstawie zgody na pobyt tolerowany udzielonej na podstawie art. 351 pkt 1 lub 3, lub c) 4 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, i posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, lub” - uchyla się pkt 7	W art. 195 ust. 1 pkt 6 lit. a i b zamieszczono dotychczasową treść pkt 6 i 7, natomiast w literze c wprowadzono nową przesłankę udzielania zezwolenia na pobyt stały. Proponuje się udzielanie tego zezwolenia cudzoziemcom, którzy bezpośrednio przed złożeniem wniosku w tej sprawie przebywali nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 4 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1a i posiadają źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na utrzymaniu. W ten sposób cudzoziemcy wykonujący pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki będą mogli uzyskać zezwolenie pobytowe na czas nieoznaczony na terytorium Polski na korzystniejszych warunkach, niż przewidziane dla ogółu cudzoziemców, poprzez udzielanie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Rozwiązanie to będzie z jednej strony instrumentem przyciągającym cudzoziemców posiadających kwalifikacje do wykonywania pracy w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki do polskiego rynku pracy, z drugiej strony będzie stanowić zachętę do pozostania tej kategorii cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i związania się na stałe z polskim rynkiem pracy.
80.	Art. 1 pkt 70 lit. b projektu (dot. art. 195 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 195: b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Do ustalenia polskiego pochodzenia osoby, o której mowa w ust. 1 pkt 3, stosuje się przepisy art. 5 ust. 1 oraz odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1392, z 2015 r. poz. 1274 oraz z 2017 r. poz. 60 i 858).”	W art. 195 ust. 2 zaproponowano, aby do ustalenia polskiego pochodzenia osoby, o której mowa w ust. 1 pkt 3 tego artykułu, tj. osoby o polskim pochodzeniu, zamierzającej osiedlić się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe, miały zastosowanie przepisy art. 5 ust. 1 oraz odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1392, z 2015 r. poz. 1274 oraz z 2017 r. poz. 60 i 858).
81.	Art. 1 pkt 70 lit. c projektu (dot. art. 195)	w art. 195: c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Do ustalenia, czy cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, posiada dochód, o którym mowa	Z kolei dodawany ust. 2a w art. 195 ma na celu doprecyzowanie, że do ustalenia, czy cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały na nowej podstawie art. 195 ust. 1 pkt 6 lit. c, posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	ustawy o cudzoziemcach)	w ust. 1 pkt 6 lit. c, stosuje się przepis art. 114 ust. 2.”;	wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, stosuje się przepisy art. 114 ust. 2 tej ustawy.
82.	Art. 1 pkt 70 lit. d projektu (dot. art. 195 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 195: w ust. 3 wyrazy „o których mowa w ust. 1 pkt 6 lub 7” zastępuje się wyrazami „o których mowa w ust. 1 pkt 6 lit. a lub b”	Zmiana w ust. 3 ma charakter redakcyjny i wynika z zamieszczenia treści dotychczasowego pkt 6 i 7 ust. 1 art. 195 w punkcie 6 lit. a i b ust. 1 tego artykułu.
83.	Art. 1 pkt 71 lit. a tiret pierwsze i drugie projektu (dot. art. 196 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 196: a) w ust. 1: – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy w dniu składania wniosku o udzielenie tego zezwolenia:”, – pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu, i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji w tej sprawie, także w przypadku przedłużenia tego terminu, lub”;	W art. 196 ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wprowadzono zmianę wskazującą moment relewantny dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, którym będzie dzień złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia. Zmiana w pkt 4 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym ustępie.
84.	Art. 1 pkt 71 lit. a tire trzecie i lit. b projektu (dot. art. 196 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 196: a) w ust. 1: – uchyla się pkt 7; b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1, cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia, albo w terminie, o którym mowa w art. 203 ust. 5, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu.”	Zrezygnowano także z przesłanki odmowy wszczęcia wyżej wymienionego postępowania, wskazanej w pkt 7 art. 196 ust. 1, dotyczącej nie złożenia przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu, w sytuacji kiedy był do tego obowiązany. W miejsce opisanej wyżej przesłanki dodano nowy ust. 5, przewidujący odmowę wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie tego zezwolenia, albo w terminie, o którym mowa w art. 203 ust. 5 cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu. W art. 203 ust. 5 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku, gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Powyższa zmiana ma na celu uwzględnienie sytuacji, gdy pomimo stawienia się osobiście przez cudzoziemca, przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały, w urzędzie wojewody, w związku obowiązkiem przewidzianym w art. 202 ust. 1 lub na wezwanie, zgodnie z art.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>202 ust. 2, nie jest możliwe pobranie tych odcisków od cudzoziemca w tym dniu, z różnych przyczyn zależnych od organu, takich jak problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Praktyka stosowania obowiązujących przepisów wykazała bowiem, że takie sytuacje się zdarzają, natomiast brakuje rozwiązań prawnych, które mogą mieć zastosowanie w takich przypadkach. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano podstawy do wyznaczenia terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, który to termin byłby niezależny od terminu określonego w art. 202 ust. 2. Dlatego też w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo w urzędzie obsługującym wojewodę nastąpiło, a pomimo tego odciski linii papilarnych nie zostały pobrane, organ obecnie nie dysponuje skutecznym instrumentem dla zastosowania rygору odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 196 ust. 1 pkt 7 (którego treść zostaje przeniesiona do projektowanego ust. 5). Projektowana zmiana ma na celu zmianę tego stanu. Powyższe zmiany są analogiczne do tych, przewidzianych przy zezwoleniach na pobyt czasowy.</p>
85.	<p>Art. 1 pkt 72 projektu (dot. art. 197 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>w art. 197 ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie: „6) podstawą ubiegania się o zezwolenie jest zawarcie przez niego związku małżeńskiego z obywatelem polskim, a związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia ustawy, lub”</p>	<p>W art. 197 ust. 1 pkt 6 proponuje się zmianę, która ma doprowadzić do powstania instrumentu przeciwdziałania nadużyciom wynikającym z trwania związku małżeńskiego cudzoziemca z obywatelem polskim, z którego to związku małżeńskiego cudzoziemiec ten chce wywieść dla siebie korzyść w postaci uzyskania zezwolenia na pobyt stały. W obecnym brzmieniu przepis ten odwołuje się do tego, że „związek małżeński został zawarty w celu obejścia niniejszej ustawy”. W proponowanym brzmieniu, po pierwsze odesłanie będzie następowało nie do „niniejszej ustawy”, jako aktu prawnego, którego obejście ma następować, ale do „ustawy”, a zatem również przepisów obowiązujących przed ogłoszeniem oraz przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Po drugie zaś, wzorem obecnie obowiązującego już art. 303 ust. 1 pkt 4, proponuje się, aby relewantny charakter miał nie tylko cel zawarcia związku małżeńskiego, a zatem pewien fakt w ujęciu historycznym, niezmienny w czasie, ale również cel trwania tego związku małżeńskiego w chwili obecnej. W praktyce orzeczniczej organów administracji dostrzeżono bowiem przypadki, w których to dochodziło do rozkładu pożycia pomiędzy małżonkami w stopniu, który umożliwiałby orzeczenie o rozwiązaniu tego małżeństwa przez rozwód, jednak żaden z małżonków nie wyrażał</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			zainteresowania wniesieniem powództwa, względnie małżonek będący cudzoziemcem czynił starania celem przedłużenia procesu z powództwa drugiego z małżonków tak, aby w stanie faktycznym aktualnym na dzień wydawania decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały pozostawał on w związku małżeńskim z obywatelem polskim. W obecnym stanie prawnym brak zaś adekwatnego przepisu prawa materialnego w katalogu z art. 197 ust. 1, którego hipotezę jedna z powyżej opisanych sytuacji realizowałaby
86.	Art. 1 pkt 73 projektu (dot. art. 198 ustawy o cudzoziemcach)	art. 198 otrzymuje brzmienie: „Art. 198. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 197 ust. 1 pkt 3, cudzoziemcowi można udzielić zezwolenia na pobyt stały, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, a w szczególności względy humanitarne lub wynikające ze zobowiązań międzynarodowych. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji: 1) zasięga opinii, o której mowa w art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji; 2) informuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ innego państwa obszaru Schengen, o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały.”	Proponuje się nadanie nowego brzmienia art. 198. Przepisy art. 198 dotyczą możliwości niestosowania przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt stały z uwagi na znajdowanie się danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, a w szczególności względy humanitarne lub wynikające ze zobowiązań międzynarodowych. W ust. 2 przewidziano ponadto możliwość przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. W obecnym stanie prawnym organ odwoławczy nie ma takiej możliwości, a powyższe konsultacje może przeprowadzać tylko organ pierwszej instancji. Brak możliwości przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez organ odwoławczy stwarza problem w przypadku, jeżeli odmiennie od wojewody oceni on istnienie podstaw udzielenia zezwolenia na pobyt stały, a organ pierwszej instancji dotąd nie zasięgał ww. opinii. Regulacje te są analogiczne do regulacji wprowadzanych w art. 100 ust. 1a i 1b.
87.	Art. 1 pkt 74 projektu (dot. art. 201 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 201 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Decyzję w sprawie cofnięcia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały wydaje wojewoda, który udzielił tego zezwolenia, a w przypadku, gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji: 1) z urzędu albo 2) na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej lub	W art. 201 ust. 3 zmieniono właściwość miejscową wojewody, który będzie wydawał decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt stały. Analogicznie do zmiany w art. 104 ustawy zaproponowano, aby decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt stały wydawał wojewoda, który tego zezwolenia udzielił, a nie wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Mając na uwadze to, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 K.p.a. może wydać decyzję reformatoryjną, tj. uchylającą w całości decyzję wojewody o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt stały i orzec w tej

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		komendanta wojewódzkiego Policji.”	<p>sprawie co do istoty w ten sposób, że sam udzieli cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, podstawę kompetencyjną dla wydania w pierwszej instancji decyzji w sprawie cofnięcia tego zezwolenia należało rozszerzyć na wojewodę, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały. W przeciwnym razie nie byłoby organu właściwego do cofnięcia tego zezwolenia.</p> <p>Dodatkowo w art. 201 w ust. 3 w pkt 2 do katalogu podmiotów uprawnionych do występowania z wnioskiem do wojewody o cofnięcie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały dodano komendanta placówki Straży Granicznej. Należy zaznaczyć, że wszystkie terenowe organy Straży Granicznej są uprawnione do prowadzenia kontroli legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tym samym podczas kontroli legalności pobytu również komendant placówki Straży Granicznej bada czy wobec cudzoziemca zachodzą przesłanki cofnięcia zezwolenia na pobyt stały. Wynika to również z przyjętego zakresu podziału zadań pomiędzy terenowe organy Straży Granicznej na szczeblu placówki i komendy oddziału Straży Granicznej – komendant oddziału (pomimo posiadania także uprawnień wykonawczych) co do zasady sprawuje nadzór nad wykonywaniem zadań przez komendantów podległych mu placówek Straży Granicznej.</p>
88.	Art. 1 pkt 75 projektu (dot. art. 202 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 202: ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały cudzoziemcowi będącemu osobą małoletnią, która do dnia złożenia wniosku ukończyła 6. rok życia, jest wymagana jego obecność. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.”</p>	<p>Treść art. 202 ust. 4 została doprecyzowana poprzez wyraźne określenie, iż obecność małoletniego cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały jest wymagana, jeżeli do dnia złożenia wniosku w tej sprawie ukończył 6. rok życia oraz poprzez odesłanie do odpowiedniego stosowania ust. 2 omawianego przepisu, ponieważ w obecnie obowiązujących przepisach takiego odesłania brakuje. Zmiana analogiczna do zmiany w art. 105 ust. 4.</p>
89.	Art. 1 pkt 75 projektu (dot. art. 202 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 202: ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Wymogu dotyczącego terminu złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do urodzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej małoletniego dziecka cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, oraz do dziecka obywatela polskiego, które pozostaje pod władzą rodzicielską tego obywatela.”</p>	<p>W art. 202 ust. 5 doprecyzowano, iż wymogu dotyczącego terminu złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1 nie stosuje się do urodzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej małoletniego dziecka cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, oraz do dziecka obywatela polskiego, które pozostaje pod władzą rodzicielską tego obywatela. W przepisie chodziło bowiem o brak obowiązku złożenia wniosku o udzielenie takiemu cudzoziemcowi</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			zezwolenia na pobyt stały, nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nie ponadto, o brak obowiązku złożenia wniosku w tej sprawie osobiście. Zgodnie bowiem z art. 202 ust. 4, przy składaniu przedmiotowego wniosku wymagana jest obecność cudzoziemca będącego osobą małoletnią, która ukończyła 6 rok życia. Przepis doprecyzowano także poprzez uzupełnienie, że w przypadku małoletniego dziecka cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, chodzi o dziecko urodzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tak, aby przepis ten odpowiadał treści art. 196 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, którego stanowi konsekwencję.
90.	Art. 1 pkt 76 projektu (dot. art. 203 dodawany ust. 5 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 203 dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. W przypadku, gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, wojewoda wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”	W dodawanym ust. 5 art. 203 przewidziano wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku, gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Szersze uzasadnienie tej zmiany zamieszczono przy uzasadnieniu regulacji art. 196 ust. 5.
91.	Art. 1 pkt 77 projektu (dot. art. 205 ustawy o cudzoziemcach)	art. 205 otrzymuje brzmienie: „Art. 205. 1. W postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały cudzoziemcowi będącemu małżonkiem obywatela polskiego organ, który prowadzi to postępowanie, ustala, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia ustawy. 2. Do ustalenia, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia ustawy, stosuje się przepisy art. 169 ust. 2, 4 i 5.”	Zmiany w art. 205 są konsekwencją zmian wprowadzanych w art. 197 ust. 1 pkt 6 ustawy.
92.	Art. 1 pkt 78 projektu (dot. art. 207 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 207 ust. 8 otrzymuje brzmienie: „8. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do cudzoziemca, który do dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały nie ukończył 13. roku życia.”;	W art. 207 treść ust. 8 doprecyzowuje się analogicznie do brzmienia art. 109 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach.
93.	Art. 1 pkt 79 projektu (dot. dodawany art. 207a ustawy o cudzoziemcach)	po art. 207 dodaje się art. 207a w brzmieniu: „Art. 207a. W postępowaniu w sprawie udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na pobyt stały stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa odpowiednio w art. 195 albo art. 199.”	W dodawanym art. 207a zaproponowano, podobnie jak w art. 113a w odniesieniu do postępowań w sprawie zezwoleń na pobyt czasowy, iż w postępowaniu w sprawie udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na pobyt stały stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec którego ww. postępowanie dotyczy. Powyższa zmiana pozwoli na usprawnienie postępowań administracyjnych w tych sprawach.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

94.	Art. 1 pkt 80 lit. a i c projektu (dot. art. 211 ust. 1 i dodawane ust. 3 i 4 ustawy o cudzoziemcach)	<p>W art. 211:</p> <p>a) w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:</p> <p>„3) posiada potwierdzoną znajomość języka polskiego.”,</p> <p>c) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:</p> <p>„3. Znajomość języka polskiego, o której mowa w ust. 1 pkt 3, potwierdza się jednym z następujących dokumentów:</p> <p>1) urzędowym poświadczeniem znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. poz. 224 i 455, z 2015 r. poz. 1132 oraz z 2017 r. poz. 60), na poziomie biegłości językowej co najmniej B1;</p> <p>2) świadectwem ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59 i 949), lub uczelni w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.), z wykładowym językiem polskim;</p> <p>3) świadectwem ukończenia szkoły lub uczelni z wykładowym językiem polskim za granicą, odpowiadającej szkole lub uczelni w rozumieniu, odpowiednio, art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe lub art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, .</p> <p>4. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do małoletniego cudzoziemca który do dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE nie ukończył 16. roku życia.”</p>	<p>W art. 211 ust. 1, przewidującym warunki udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia pobyt rezydenta długoterminowego UE, w pkt 3 proponuje się wprowadzenie wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego. Powyższy warunek jest pierwszym wymogiem integracyjnym wprowadzanym jak dotąd w przepisach dotyczących przyjmowania cudzoziemców na terytorium naszego kraju. Znajomość języka polskiego będzie potwierdzana urzędowym poświadczeniem znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. poz. 224, z późn. zm.), na poziomie biegłości językowej co najmniej B1, świadectwem ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59), lub uczelni, w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.), z wykładowym językiem polskim albo świadectwem ukończenia za granicą podobnej szkoły lub uczelni, z wykładowym językiem polskim, analogicznie do rozwiązań przyjętych w art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim. W projekcie doprecyzowano natomiast pojęcie szkoły, w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych w stosowaniu tych przepisów. Zgodnie z ust. 4 tego artykułu, z wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego będą zwolnione małoletnie dzieci, które do dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE nie ukończyły 16. roku życia. Zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE jest uregulowane na poziomie unijnym w dyrektywie Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich, będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44, z późn. zm.). Zgodnie z art. 5 ust. 2 tej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą zażądać od obywateli państwa trzeciego, aby spełniali oni warunki integracji, zgodnie z prawem krajowym. Jak wynika ze Sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania dyrektywy 2003/109/WE dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (KOM(2011) 585 wersja ostateczna) Austria, Czechy, Niemcy, Estonia, Grecja, Francja, Włochy, Litwa, Łotwa, Malta, Holandia, Portugalia oraz Rumunia uzależniają udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE od</p>
-----	--	---	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			spełnienia warunków integracji obejmujących między innymi znajomość języka danego państwa członkowskiego.
95.	Art. 1 pkt 80 lit. b projektu (dot. art. 211 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 211: b) ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE posiada dochód, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli spełnia wymogi, o których mowa w art. 114 ust. 2, i spełniał je:”	Zmiana treści ust. 2 w art. 211 wynika z konieczności doprecyzowania tego przepisu, przewidującego określone warunki co do okresu czasu poprzedzającego datę złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w którym cudzoziemiec powinien osiągać określony miesięczny dochód. Obecne brzmienie przepisu może prowadzić do mylnego wniosku, że relewantny charakter ma wyłącznie jeden z okresów poprzedzających datę złożenia wniosku, nie ma zaś takiego znaczenia to, czy cudzoziemiec w dacie wydawania decyzji rozstrzygającej sprawę udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu. Proponowana zmiana ma celu usunięcie wszelkich wątpliwości, że na spełnienie wymogu materialnoprawnego, wynikającego z art. 211 ust. 1 pkt 1, ma składać się łącznie: posiadanie stabilnego i regularnego źródła dochodu o określonej wysokości w dacie wydawania decyzji, jak również osiąganie dochodu spełniającego przewidziane wymogi w okresie, odpowiednio 2 albo 3 lat poprzedzających datę złożenia wniosku inicjującego postępowanie w tej sprawie.
96.	Art. 1 pkt 81 lit. b projektu (dot. art. 212 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 212: b) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Przepisu ust. 3, w zakresie, w jakim przewiduje maksymalne dopuszczalne okresy przerw w pobycie cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie stosuje się, jeżeli przerwa była spowodowana:”	Proponowana zmiana brzmienia art. 212 ust. 4 ma charakter doprecyzowujący. Obecnie brzmienie tego przepisu może sugerować, że w przypadkach w nich określonych nie ma zastosowania w całości ust. 3, który to znowu stanowi podstawę fikcji prawnej pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznawanego za nieprzerwany. Oznaczałoby to zaś, że w przypadkach określonych w ust. 4, pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinien być nieprzerwany w dosłownym znaczeniu tego słowa, a zatem bez jakichkolwiek przerw faktycznych. Tymczasem funkcja art. 212 ust. 4 jest zupełnie inna. Ten przepis ustanawia wyjątki jedynie od maksymalnych okresów przerw w pobycie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynikających z ust. 3, i ta właśnie funkcja ma być uwypuklona w proponowanym brzmieniu.
97.	Art. 1 pkt 82 lit. b tiret pierwsze projektu	W art. 213: b) w ust. 1: – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie	Podobnie jak w przypadku przepisów regulujących odmowę wszczęcia zezwolenia na pobyt czasowy, tj. w art. 99 ust. 1, oraz zezwolenia na pobyt stały, tj. w art. 196 ust. 1, w art. 213 wprowadzono zmianę wskazującą moment relewantny dla oceny

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 213 ustawy o cudzoziemcach)	udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:”	istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, którym będzie dzień złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia.
98.	Art. 1 pkt 82 lit. b tiret trzecie projektu (dot. art. 213 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 213: b) w ust. 1: – pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu, i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji w tej sprawie, także w przypadku przedłużenia tego terminu, lub”	Zmiana w wyodrębnionym ust. 1 pkt 5 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym ustępie.
99.	Art. 1 pkt 82 lit. b tiret czwarte i lit. c projektu (dot. art. 168 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 213: b) w ust. 1: – uchyla się pkt 8, c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1, cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia, albo w terminie, o którym mowa w art. 219 ust. 6, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu.”	Zrezygnowano z przesłanki odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, wskazanej w pkt 8 art. 213 ust. 1, dotyczącej nie złożenia przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu, w sytuacji kiedy był do tego obowiązany. W miejsce opisanej wyżej przesłanki dodano nowy ust. 2, przewidujący odmowę wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie tego zezwolenia, albo w terminie, o którym mowa w art. 219 ust. 6 cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu. W art. 219 ust. 6 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku, gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Powyższa zmiana ma na celu uwzględnienie sytuacji, gdy pomimo stawienia się osobiście przez cudzoziemca, przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w urzędzie wojewody, w związku z obowiązkiem przewidzianym w art. 202 ust. 1 lub na wezwanie, zgodnie z art. 202 ust. 2 (w związku z art. 223), nie jest możliwe pobranie tych odcisków od cudzoziemca w tym dniu, z różnych przyczyn zależnych od organu, takich jak problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Praktyka stosowania obowiązujących przepisów wykazała bowiem, że takie sytuacje się zdarzają, natomiast brakuje rozwiązań prawnych, które mogą mieć zastosowanie w takich przypadkach. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano podstawy do wyznaczenia terminu do złożenia

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>odcisków linii papilarnych, który to termin byłby niezależny od terminu określonego w art. 202 ust. 2. Dlatego też w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo w urzędzie obsługującym wojewodę nastąpiło, a pomimo tego odciski linii papilarnych nie zostały pobrane, organ obecnie nie dysponuje skutecznym instrumentem dla zastosowania rygoru odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o którym mowa w art. 213 pkt 8 (którego treść zostaje przeniesiona do projektowanego ust. 2). Projektowana zmiana ma na celu zmianę tego stanu. Powyższe zmiany są analogiczne do tych, przewidzianych przy zezwoleniach na pobyt czasowy oraz na pobyt stały.</p>
100.	<p>Art. 1 pkt 83 projektu</p> <p>(dot. art. 218 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>w art. 218 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE cofa, w drodze decyzji, z urzędu lub na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta wojewódzkiego Policji, wojewoda, który udzielił tego zezwolenia, a w przypadku gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji.”</p>	<p>W art. 218 ust. 2 zmieniono właściwość miejscową wojewody, który będzie wydawał decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Analogicznie do zmiany w art. 104 oraz w art. 201 ust. 3 ustawy zaproponowano, aby decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydawał wojewoda, który tego zezwolenia udzielił, a nie wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Dodatkowo, mając na uwadze to, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 K.p.a. może wydać decyzję reformatoryjną, tj. uchylającą w całości decyzję wojewody o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE i orzec w tej sprawie co do istoty w ten sposób, że sam udzieli cudzoziemcowi tego zezwolenia, podstawę kompetencyjną dla wydania w pierwszej instancji decyzji w sprawie cofnięcia tego zezwolenia należało rozszerzyć na wojewodę, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w pierwszej instancji. W przeciwnym razie nie byłoby organu właściwego do cofnięcia tego zezwolenia. W przepisie przewidziano także komendanta placówki Straży Granicznej jako organ uprawniony do występowania z wnioskiem do wojewody o cofnięcie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Zmiana ta jest analogiczna do zmiany wprowadzanej w art. 201 ust. 3.</p>
101.	<p>Art. 1 pkt 84 projektu</p> <p>(dot. art. 219 dodawany ust. 6)</p>	<p>w art. 219 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:</p> <p>„6. W przypadku, gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, wojewoda wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”</p>	<p>W dodawanym ust. 6 art. 219 przewidziano wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku, gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Szersze uzasadnienie</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	ustawy o cudzoziemcach)		tej zmiany zamieszczono przy uzasadnieniu regulacji art. 213 ust. 2.
102.	Art. 1 pkt 85 projektu (dot. art. 228 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 228 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1) osobie małoletniej, która nie ukończyła 13. roku życia do dnia: a) złożenia wniosku o wydanie lub wymianę dokumentu, o którym mowa w art. 226, lub b) złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE - w przypadku wydawania pierwszej karty pobytu, lub c) wydania z urzędu polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca lub tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, lub 2) osobie, która z powodu swojej niepełnosprawności nie może złożyć podpisu samodzielnie.”	W art. 228 pkt 1 doprecyzowano, iż w dokumentach wydawanych cudzoziemcom, nie umieszcza się podpisu ich posiadacza, gdy są one wydawane osobie małoletniej, która nie miała ukończonego 13. roku życia w dniu złożenia wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu lub dokumentu, lub też w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały albo zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w przypadku wydawania pierwszej karty pobytu, jak również w dniu wydania z urzędu polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca lub tymczasowego polskiego dokumentu podróży cudzoziemca. Zmiana polega na określeniu momentu istotnego dla oceny, czy cudzoziemiec nie osiągnął wieku określonego w tym przepisie. Z kolei zgodnie ze zmianą w punkcie 2, w dokumentach wydawanych cudzoziemcom, nie będzie się umieszczać podpisu ich posiadacza, gdy są one wydawane osobie, która z powodu swojej niepełnosprawności nie może złożyć podpisu samodzielnie, niezależnie od wieku tej osoby.
103.	Art. 1 pkt 86 lit. a projektu (dot. art. 229 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 229: a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Kartę pobytu wydaną cudzoziemcowi bezpośrednio po udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub po uzyskaniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, zwaną dalej „pierwszą kartą pobytu”, wydaje się z urzędu.”	W art. 229 ust. 2 doprecyzowano, w jakiej sytuacji cudzoziemcowi wydaje się pierwszą kartę pobytu, o której mowa w przepisach działu VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom. Zgodnie tym przepisem „pierwszą kartą pobytu” jest karta pobytu wydana cudzoziemcowi bezpośrednio po udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub po uzyskaniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej.
104.	Art. 1 pkt 86 lit. b tiret pierwsze projektu (dot. art. 229 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 229: b) w ust. 4: – pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) uzyskał zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną, a w dniu złożenia wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia przebywał poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, lub”	W art. 229 ust. 4 pkt 1 został zmodyfikowany, w celu uwzględnienia zmian wprowadzanych w art. 168. Tylko w przypadku udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną cudzoziemcowi, który w dniu złożenia wniosku w tej sprawie przez cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przebywał poza granicami Polski, pierwszą kartę pobytu będzie się wydawało na wniosek cudzoziemca. Gdy cudzoziemiec przebywający na terytorium Polski samodzielnie złoży wniosek o udzielenie tego zezwolenia, po jego udzieleniu karta pobytu zostanie wydana z urzędu.
105.	Art. 1 pkt 87 projektu	w art. 232 w ust. 3 wyrazy „wydania cudzoziemcowi kolejnego dokumentu” zastępuje się wyrazami „wymiany dokumentu”;	W art. 232 ust. 3 mowa jest o tym, że zaświadczenie potwierdzające fakt utraty lub uszkodzenia dokumentu, ważne jest co do zasady do

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 232 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach)		wydania cudzoziemcowi kolejnego dokumentu, nie dłużej niż przez 2 miesiące. Tymczasem poszczególne przepisy Działu VII z utratą lub uszkodzeniem dokumentu wiążą podstawę do jego wymiany, a nie wydania kolejnego dokumentu (art. 241 pkt 3 i 4, art. 256 pkt 3 i 4, art. 265 w zw. z art. 256, art. 280 w zw. z art. 256). Proponowane brzmienie ma zatem na celu jedynie uporządkowanie nazewnictwa w Dziale VII w kierunku jego jednolitości.
106.	Art. 1 pkt 88 projektu (dot. art. 233 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 233 w ust. 2 wyraz „kolejny dokument wydany” zastępuje się wyrazem „wymieniony dokument”;	Proponowana w art. 233 ust. 2 zmiana ma charakter analogiczny do zmiany w art. 232 ust. 3.
107.	Art. 1 pkt 89 projektu (dot. art. 237 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 237 w ust 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) małoletnim, którzy w dniu złożenia wniosku o wydanie lub wymianę dokumentu, o którym mowa w art. 226, lub - w przypadku wydawania pierwszej karty pobytu – do dnia złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, nie ukończyli 16. roku życia.”	Celem zmiany brzmienia art. 237 ust. 1 pkt 3 jest umożliwienie skorzystania z ulgi w opłacie za wydanie karty pobytu, która została wydana z urzędu. W obecnym brzmieniu jest to jedynie możliwe, jeżeli został złożony wniosek o wymianę lub wydanie karty pobytu. Co do zasady zaś pierwszą kartę pobytu, zgodnie z art. 229 ust. 2, wydaje się z urzędu. Aktualnie art. 237 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach przewiduje ulgi w opłacie za wydanie lub wymianę dokumentów, o których mowa w art. 226 tej ustawy, m.in. dla małoletnich cudzoziemców, którzy w dniu złożenia wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu lub dokumentu nie ukończyli 16 lat. Celem regulacji było stosowanie tej ulgi przy wydawaniu lub wymianie dokumentów, o których mowa w art. 226 tej ustawy, w tym karty pobytu, wobec wszystkich małoletnich cudzoziemców, którzy nie ukończyli 16 lat. Redakcja punktu 3 tego przepisu, odnosząca się do dnia złożenia przez małoletniego wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu nie uwzględniała natomiast faktu, iż w przypadku zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie składany jest wniosek o udzielenie zezwolenia pobytowego, po udzieleniu którego karta pobytu jest wydawana z urzędu. Natomiast wniosek o wydanie karty pobytu jest składany tylko w przypadkach, o których mowa w art. 229 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach, tj., gdy cudzoziemiec przybywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium w celu połączenia z rodziną lub jest członkiem najbliższej rodziny repatrianta, lub uzyskał zgodę na pobyt ze względów humanitarnych. Wynikiem takiej obecnej regulacji jest nierówne traktowanie pod względem wysokości opłaty za wydanie

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			karty pobytu małoletnich cudzoziemców znajdujących się w podobnej sytuacji. W wyniku zmiany redakcji przepisu ulga w opłacie będzie przysługiwać małoletnim cudzoziemcom, którzy w dniu złożenia wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu lub dokumentu lub w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w przypadku wydawania pierwszej karty pobytu, nie ukończyli 16 lat.
108.	Art. 1 pkt 91 lit. b projektu (dot. art. 246 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 246: b) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Organ właściwy do wydania lub wymiany karty pobytu pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca, który składa wniosek o:”	W art. 246, w wyodrębnionym ust. 1 w sposób wyraźny uzupełniono przepis o organ właściwy do wymiany karty pobytu, który pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca, który składa wniosek m.in. o wymianę karty pobytu, tj. w przypadku już obecnie przewidzianym w punkcie 3 tego artykułu.
109.	Art. 1 pkt 91 lit. c projektu (dot. art. 246 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 246: c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od organu nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, organ ten wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”	W dodawanym ust. 2 przewidziano wyznaczenie przez organ właściwy do wydania lub wymiany karty pobytu terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku, gdy z przyczyn zależnych od tego organu nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Rozwiązanie jest analogiczne do wprowadzanego przy wnioskach o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie.
110.	Art. 1 pkt 92 projektu (dot. art. 247 ustawy o cudzoziemcach)	art. 247 otrzymuje brzmienie: „Art. 247. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie wydania karty pobytu lub jej wymiany, gdy przy składaniu wniosku o jej wydanie lub wymianę, albo w terminie, o którym mowa w art. 246 ust. 2, nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania lub wymiany karty pobytu.”	Treść art. 247, dotycząca odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania karty pobytu lub jej wymiany z uwagi na niezłożenie przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych została zmodyfikowana analogicznie do zmian wprowadzanych w odpowiednich przepisach dotyczących postępowań o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie o cudzoziemcach (w art. 99 ust. 1a, w art. 196 ust. 5 i w art. 213 ust. 2).
111.	Art. 1 pkt 93 projektu (dot. art. 248 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 248 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W przypadku gdy karta pobytu została wydana cudzoziemcowi, który nie ukończył 13. roku życia do dnia jej odbioru, odbiera tę kartę jego przedstawiciel ustawowy lub kurator.”	W art. 248 ust. 2 doprecyzowano, iż w przypadku gdy karta pobytu została wydana cudzoziemcowi, który nie miał ukończonego 13. roku życia w dniu jej odbioru, odbiera tę kartę jego przedstawiciel ustawowy lub kurator. Zmiana polega na określeniu momentu istotnego dla oceny, czy cudzoziemiec nie osiągnął wieku określonego w tym przepisie.
112.	Art. 1 pkt 94 projektu (dot. art. 249 ust. 3 ustawy o	w art. 249 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Podmiot uprawniony do pochówku na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2017 r. poz. 912) niezwłocznie zwraca kartę pobytu zmarłego cudzoziemca organowi, który tę kartę wydał.”	W art. 249 ust. 3 zmiana polega na aktualizacji przepisu przewidującego obowiązek niezwłocznego zwrotu karty pobytu zmarłego cudzoziemca organowi, który kartę wydał. Zgodnie z dotychczasową regulacją, obowiązek ten spoczywał na osobie obowiązanej do zgłoszenia zgonu na podstawie art. 65 ustawy z

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	cudzoziemcach)		dnia 29 września 1986 r. - Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2011 r. poz. 1264 oraz z 2012 r. poz. 1529). Ustawa ta została zastąpiona przez ustawę z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 2064). Zgodnie z art. 93 ust. 2 tej ustawy, zgłoszenia zgonu dokonuje podmiot uprawniony do pochówku na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2126 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 749 i 1250). W związku z powyższym treść przepisu uwzględnia bezpośrednie odesłanie do w/w ustawy.
113.	Art. 1 pkt 95 lit. a projektu (dot. art. 278 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 278: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Organ właściwy do wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” pobiera od cudzoziemca, który składa wniosek o wydanie lub wymianę tego dokumentu, odciski linii papilarnych.”	W art. 278 ust. 1 w sposób wyraźny uzupełniono przepis o organ właściwy do wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, który pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca, który składa wniosek o wydanie lub wymianę tego dokumentu, tj. w przypadkach już obecnie przewidzianych w tym przepisie.
114.	Art. 1 pkt 95 lit. b projektu (dot. art. 278 dodawany ust. 1a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 278: b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od organu nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, organ ten wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.”	W dodawanym ust. 1a przewidziano wyznaczenie przez organ właściwy do wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, nie krótszego niż 7 dni, w przypadku, gdy z przyczyn zależnych od tego organu nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Rozwiązanie jest analogiczne do wprowadzanego przy wnioskach o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie, a także przy wnioskach o wydanie lub wymianę karty pobytu.
115.	Art. 1 pkt 95 lit. c projektu (dot. art. 278 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 278: c) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, gdy przy składaniu wniosku o wydanie lub wymianę tego dokumentu albo w terminie, o którym mowa w ust. 1a, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”.”	Treść ust. 2, dotycząca odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” z uwagi na niezłożenie przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych została zmodyfikowana analogicznie do zmian wprowadzanych w odpowiednich przepisach dotyczących postępowania o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie o cudzoziemcach oraz postępowania o wydanie lub wymianę karty pobytu (w art. 99 ust. 1a, w art. 196 ust. 1a, w art. 213 ust. 2 i w art. 247).
116.	Art. 1 pkt 96 lit. a projektu (dot. art. 299 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 299: a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Cudzoziemiec, który nie spełnia warunków wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przestał spełniać te warunki, posiadający zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie, udzielone przez inne państwo stosujące dyrektywę Parlamentu Europejskiego	W „Ocenie zgodności polskich przepisów z przepisami dyrektywy 2008/115/WE” Komisja Europejska wskazała, że obowiązek, o którym mowa w ust. 2 art. 6 dyrektywy musi być wyraźnie określony w krajowym ustawodawstwie, a rozwiązanie zawarte w obecnym art. 303 ust. 1 pkt 7 i art. 314 ustawy o cudzoziemcach uznana za niewystarczające. Zgodnie z projektowaną regulacją obowiązek niezwłocznego wyjazdu na terytorium państwa, które

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98, z późn. zm.), zwaną dalej „dyrektywą 2008/115/WE”, uprawniające go do pobytu na terytorium tego państwa, jest obowiązany niezwłocznie opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i udać się na terytorium państwa, które to zezwolenie wydało.”,	udzieliło zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia uprawniającego cudzoziemca do pobytu na terytorium tego państwa będzie stosowane wobec cudzoziemców, posiadających zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające do pobytu udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, a nie jak dotychczas, udzielone przez inne państwo obszaru Schengen.
117.	Art. 1 pkt 96 lit. b projektu (dot. art. 299 dodawany ust. 6 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 299: b) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie: 1) 30 dni od dnia, w którym decyduje: a) o odmowie przedłużenia mu wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, decyzja o umorzeniu postępowania w tych sprawach, lub decyzja o cofnięciu mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, lub b) o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej lub decyzja o pozbawieniu go statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, lub c) o cofnięciu zgody na pobyt ze względów humanitarnych – stała się ostateczna, a w przypadku wydania decyzji przez organ wyższego stopnia - od dnia w którym decyzja została cudzoziemcowi doręczona; 2) 7 dni od dnia, w którym ustały przyczyny nieprzekazania go do państwa trzeciego, o których mowa w art. 31 ust. 1.”	Proponuje się zmianę brzmienia obecnego art. 299 ust. 6 poprzez, po pierwsze, zmianę struktury tego przepisu. Odpowiedniki dzisiejszych pkt 1 – 3 zostaną umieszczone w nowym pkt 1 w ramach lit. a – c, a jednocześnie dodany zostanie nowy pkt 2. Dodatkowo, w nowym pkt 1 lit. a, stanowiącym odpowiednik obecnego pkt 1, dodaje się nowe rodzaje decyzji administracyjnych kończących postępowania administracyjne, z których trwaniem wiąże się dobrodziejstwo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznawanego za legalny, tj. decyzji o umorzeniu tych postępowań. W obecnym stanie prawnym art. 299 ust. 6 pkt 1 nie stwarza możliwości legalnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak postępowanie w sprawie przedłużenia wizy Schengen lub wizy krajowej, w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zostało zakończone rozstrzygnięciem formalnym, a nie merytorycznym. Projektowana zmiana ma celu umożliwienie takiego wyjazdu. Po drugie zaś projektowany nowy pkt 2 ma na celu umożliwienie cudzoziemcowi zgodnego z prawem opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak w szczególnie uzasadnionym przypadku, ze względu na stan zdrowia, nie mógł być on przekazany do państwa trzeciego. To zaś, że cudzoziemcowi odmówiono wjazdu na granicy, uzasadnia krótki, w porównaniu do nowego pkt 1, termin dobrowolnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
118.	Art. 1 pkt 96 lit. c projektu (dot. art. 299 dodawany ust. 8a ustawy o cudzoziemcach)	W art. 299: c) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu: „8a. Przepisów ust. 6 pkt 1 lit. a i ust. 7 nie stosuje się w przypadku, gdy przed wydaniem decyzji o odmowie przedłużenia cudzoziemcowi wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub decyzji o umorzeniu postępowania	Dodanie ust. 8a ma na celu uregulowanie sytuacji cudzoziemców, wobec których przed wydaniem określonych w ww. przepisach decyzji wszczęto postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub została wydana decyzja w tej sprawie. Dotychczasowe wątpliwości dotyczyły przede wszystkim postępowania organów Straży Granicznej w przypadku zawieszono postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		w tych sprawach, zostało wobec cudzoziemca wszczęte postępowanie w sprawie zobowiązania go do powrotu lub została mu wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.”	do powrotu w związku ze złożeniem przez cudzoziemca (pierwszego) wniosku o udzielenie mu ochrony międzynarodowej czy też terminu, w jakim cudzoziemiec ma obowiązek opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku wydania mu wcześniej decyzji o zobowiązaniu do powrotu ze wskazanym terminem dobrowolnego wyjazdu. W tym kontekście należy mieć na względzie uzasadnienie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie C-601/15 PPU (J.N. przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie), w którym Trybunał uznał, że skuteczność (effet utile) dyrektywy 2008/115/WE wymaga, aby procedura wszczęta na mocy tej dyrektywy, w ramach której wydano decyzję nakazującą powrót, wraz z – w stosownym przypadku – ustanowieniem zakazu wjazdu, mogła zostać ponownie podjęta na etapie, na którym została przerwana ze względu na złożenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, w momencie kiedy wniosek ten został oddalony w pierwszej instancji. Państwa członkowskie są bowiem zobowiązane do nieutrudniania realizacji celu, do realizacji którego dąży ta ostatnia dyrektywa, polegającego na ustanowieniu skutecznej polityki wydalania i powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich.
119.	Art. 1 pkt 96 lit. d projektu (dot. art. 299 ust. 9 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 299: d) w ust. 9: – we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ust. 6 pkt 2 i ust. 7” zastępuje się wyrazami „ust. 6 pkt 1 lit. b i ust. 7”, – w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”, – dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) przed wydaniem decyzji o odmowie nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub udzielenia mu ochrony uzupełniającej lub decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej zostało wobec cudzoziemca wszczęte postępowanie w sprawie zobowiązania go do powrotu lub została mu wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.”	Zmiana w treści ust. 9 ma na celu ujednoczenie trybu postępowania wobec cudzoziemców; rozwiązanie to przyjęto dla wszystkich przypadków określonych ust. 6.
120.	Art. 1 pkt 97 lit. d projektu (dot. art. 302 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 302: a) w ust. 1 w pkt 16 w lit. a wyrazy „art. 299 ust. 6 pkt 2” zastępuje się wyrazami „art. 299 ust. 6 pkt 1 lit. b”	Zmiana ma charakter legislacyjny – zmiana odesłania.
121.	Art. 1 pkt 97 lit.	w art. 302:	W art. 302 ust. 4 proponuje się zmianę brzmienia obecnie

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	b projektu (dot. art. 302 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach)	b) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Przepisu ust. 1 pkt 4 nie stosuje się, jeżeli zostało wydane orzeczenie o ukaraniu sprawcy za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”	obowiązującego przepisu. Przepis ten wyłącza stosowanie art. 302 ust. 1 pkt 4 (stanowiącego podstawę wydania decyzji powrotowej w związku z wykonywaniem przez cudzoziemca pracy bez wymaganego zezwolenia na pracę lub zarejestrowanego w powiatowym urzędzie pracy oświadczenia pracodawcy o zamiarze powierzenia mu wykonywania pracy, lub w przypadku ukarania karą grzywny za nielegalne wykonywanie pracy) w przypadkach, o których mowa w art. 120 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Stanowi zatem odesłanie do konkretnego przepisu statuującego wykroczenie. Zgodnie z art. 120 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, kto za pomocą wprowadzenia cudzoziemca w błąd, wyzyskania błędu, wykorzystania zależności służbowej lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania doprowadza cudzoziemca do nielegalnego wykonywania pracy, podlega karze grzywny do 10 000 zł. Pojawia się zatem wątpliwość, czy owo odesłanie odnosi się tylko do znamion przedmiotowych, czy też także do znamion podmiotowych tego wykroczenia oraz przypisania sprawcy winy za wykroczenie. W ocenie projektodawcy wyjątek powinien mieć miejsce dopiero w przypadku przypisania odpowiedzialności wykroczeniowej sprawcy czynu z art. 120 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które to wykroczenie doprowadziło do stanu, że cudzoziemiec – do którego miała zostać skierowana decyzja o zobowiązaniu do powrotu – dopuścił się zachowań przewidzianych w art. 302 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach. Proponowane brzmienie ma za zadanie usunięcie wszelkich wątpliwości w tym zakresie.
122.	Art. 1 pkt 97 lit. c projektu (dot. art. 302 dodawany ust. 4a ustawy o cudzoziemcach)	W art. 302: c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. Przepisu ust. 1 pkt 4 lub 5 nie stosuje się, jeżeli przemawia za tym szczególnie ważny interes cudzoziemca.”	Proponowany nowy przepis art. 302 ust. 4a w zamyśle projektodawcy ma stanowić remedium na zbyt automatyczne, w niektórych przypadkach, stosowanie art. 302 ust. 1 pkt 4 i 5, prowadzące nierzadko do skutków nieproporcjonalnych i wykraczających poza cele istnienia tych przepisów, tj. ochronę polskiego rynku pracy. Organ administracji będzie zatem obowiązany do oceny, czy szczególnie ważny interes cudzoziemca nie przemawia za tym, aby w konkretnej sprawie zobowiązania danego cudzoziemca do powrotu, nie odstąpić od stosowania art. 302 ust. 1 pkt 4 i 5 i wydania wobec cudzoziemca decyzji o zobowiązaniu do powrotu. Podkreślić jednak należy, że „szczególnie ważny interes cudzoziemca” to kwalifikowana postać

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			interesu, w konsekwencji czego podstawy wyłączenia stosowania art. 302 ust. 1 pkt 4 i 5 nie są z założenia szerokie.
123.	Art. 1 pkt 98 lit. a tiret pierwsze projektu (dot. art. 303 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 303: a) w ust. 1: – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „W przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1, nie wszczyna się postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, a wszczęte postępowanie w tej sprawie umarza się, jeżeli cudzoziemiec.”	Zmiana w art. 303 ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, ma charakter porządkujący. Usuwa wątpliwości co do tego, że jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu organ dostrzeże wyraźnie okoliczność stypizowaną w art. 303 ust. 1, nie powinien wszczynać postępowania, zaś gdy ta okoliczność ujawni się dla niego dopiero po wszczęciu postępowania, powinien postępowanie umorzyć. Obecnie brzmienie art. 303 ust. 1 wyraźnie wskazuje jedynie, że istnieje przeszkoda do wydania decyzji, co może sugerować konieczność nieekonomicznego, każdorazowego wszczynania postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, ażeby istnienie tej przeszkody stwierdzić. Projektowane brzmienie przepisu ma również na celu jednoznaczne wskazanie, że organ, który w toku postępowania stwierdził istnienie przeszkody prawnej, o której mowa w art. 303 ust. 1, powinien postępowanie umorzyć, a nie przykładowo wydać decyzję o odmowie zobowiązania cudzoziemca do powrotu.
124.	Art. 1 pkt 98 lit. a tiret drugie projektu (dot. art. 303 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 303: a) w ust. 1: – pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie: „2) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, lub 3) uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 187 pkt 6 lub 7, lub”	Zmiana brzmienia ust. 1 pkt 2 ma na celu skorelowanie tego przepisu z brzmieniem art. 356 ust. 1. Brak jest potrzeby określania, że nie wszczyna się postępowania (w sprawie zobowiązania do powrotu), a wszczęte umarza, jeżeli zachodzą przesłanki do udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany. Zgodnie bowiem z art. 356 ust. 1 o tych przesłankach orzeka się właśnie w postępowaniu powrotowym, gdy okoliczność, o której mowa w art. 348 lub 351 wyjdzie na jaw. Zmiana pkt 3 ma charakter redakcyjny.
125.	Art. 1 pkt 98 lit. a tiret trzecie projektu (dot. art. 303 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 303: a) w ust. 1: - w pkt 4 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”;	Zmiana w pkt 4 ma na celu ujednoczenie brzmienia powyższego przepisu ze zmienianymi przepisami art. 165 ust. 1, art. 169 ust. 1, art. 197 ust. 1 pkt 6 oraz art. 205 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach.
126.	Art. 1 pkt 98 lit. a tiret czwarte projektu	w art. 303 a) w ust. 1: - pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie: „6) uzyskał zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt	Zmiana w pkt 6 ma charakter redakcyjny w związku ze zmianą brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w ust. 1. Z kolei zmiana w pkt 7 jest konsekwencją dodania ust. 1a w art. 299 i projektowanej zmiany art. 314 ust. 1.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 303 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	rezydenta długoterminowego UE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub 7) posiada zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie uprawniające do pobytu, udzielone przez inne państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, i nie sprzeciwiają się temu względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, chyba że cudzoziemiec nie udał się niezwłocznie na terytorium tego państwa po pouczeniu go o obowiązku wyjazdu na terytorium tego państwa, o którym mowa w art. 314, lub”;	
127.	Art. 1 pkt 98 lit. a tiret piąte projektu (dot. art. 303 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 303: a) w ust. 1: - w pkt 11 skreśla się wyraz „niezwłocznie”;	Zmiana w pkt 11 ma na celu pełną implementację do przepisów krajowych art. 6 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE.
128.	Art. 1 pkt 98 lit. a tiret szóste projektu (dot. art. 303 dodawany pkt 14 i 15 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 303 a) w ust. 1: - w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje wyraz „lub”, - dodaje się pkt 14 i 15 w brzmieniu: „14) jest przekazywany do państwa trzeciego, na wniosek organów tego państwa o wydanie osoby ściganej, w celu przeprowadzenia przeciw niemu na terytorium tego państwa postępowania karnego lub wykonania orzeczonej co do niego kary albo środka zabezpieczającego, lub 15) jest przekazywany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej jako osoba ścigana europejskim nakazem aresztowania w celu przeprowadzenia przeciwko niemu na terytorium tego państwa postępowania karnego lub wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności.”;	Zgodnie z projektowaną regulacją decyzji o zobowiązaniu do powrotu nie będzie wydawana cudzoziemcowi przekazywanemu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób niezależnie od trybu readmisji, a nie jak dotychczas, wyłącznie cudzoziemcowi przekazywanemu w trybie readmisji przyspieszonej. Regulacja projektowanych pkt 14 i pkt 15 ma na celu uregulowanie kwestii niewydawania decyzji o zobowiązaniu do powrotu cudzoziemcom ekstradowanym do innych państw, co jest zgodne z art. 2 ust. 2 lit. b dyrektywy 2008/115/WE, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą postanowić, że nie będą stosować dyrektywy do obywateli państw trzecich, którzy podlegają ekstradycji.
129.	Art. 1 pkt 98 lit. b projektu (dot. art. 303 dodawany ust. 7 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 303: b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu: 7. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 9 i 11, z wyjątkiem przypadku, gdy cudzoziemcowi została wydana decyzja, o której mowa w art. 303a ust. 1, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca: 1) informuje cudzoziemca, do jakiego państwa zostanie przekazany;	Projektowana regulacja ust. 7, obok wprowadzenia obowiązku informowania cudzoziemca o państwie, do którego cudzoziemiec zostaje przekazany, ma na celu uregulowanie kwestii doprowadzania do granicy cudzoziemca przekazywanego w trybie przyspieszonym do innego państwa członkowskiego jak i do państwa trzeciego na podstawie umowy o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Stanowi konsekwencję uwzględnionych już i wprowadzanych do ustawy zmian dotyczących przekazywania

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		2) doprowadza cudzoziemca do granicy państwa, do którego zostaje przekazany.”;	cudzoziemców w trybie readmisji do innego państwa członkowskiego UE. Zaproponowana zmiana redakcyjna we wprowadzeniu do wyliczenia, polegająca na wskazaniu cudzoziemca, któremu „została wydana decyzja, o której mowa w art. 303a ust. 1”, służy zwiększeniu czytelności tego przepisu.
130.	Art. 1 pkt 99 projektu (dot. dodawanego art. 303a ustawy o cudzoziemcach)	po art. 303 dodaje się art. 303a w brzmieniu: „Art. 303a. 1. Cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 303 ust. 1 pkt 11, z wyjątkiem przypadku, w którym zostaje on przekazany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej niezwłocznie, na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, wydaje się decyzję o przekazaniu do tego państwa. 2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z tym że nie określa się w niej terminu dobrowolnego powrotu i nie orzeka o zakazie ponownego wjazdu, o którym mowa w art. 318 ust. 1 lub 3. 3. Koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, ustala się w przypadku gdy decyzja ta podlega przymusowemu wykonaniu. Przepisy art. 336–338 i art. 340–347 stosuje się odpowiednio.”	W art. 303a w celu usprawnienia procesu wykonywania powrotów i przekazania cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także zapewnienia większej spójności przepisów krajowych z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z dnia 24 grudnia 2008 r., s. 98) proponuje się wprowadzenie wydawania decyzji o przekazaniu cudzoziemca, o którym mowa w art. 303 ust. 1 pkt 11, do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, za wyjątkiem przypadku, w którym zostaje on niezwłocznie przekazany do tego państwa. Do decyzji o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej będzie się stosowało odpowiednio przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, bez określania terminu dobrowolnego powrotu (m.in. w konsekwencji braku zastosowania się cudzoziemca do pouczenia, o którym mowa w art. 314 ustawy) oraz orzekania o zakazie ponownego wjazdu. Zgodnie z opinią Komisji Europejskiej wyrażoną w „Podręczniku dotyczącym powrotów” przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami, przekazując z powrotem nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego innemu państwu członkowskiemu na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy powrotowej, nie można wydać żadnego zakazu wjazdu do Unii zgodnie z art. 11 dyrektywy, ponieważ art. 11 ma zastosowanie wyłącznie w

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>odniesieniu do wydawania decyzji nakazującej powrót, a nie ma zastosowania w przypadkach samego „przekazywania z powrotem” do innego państwa członkowskiego. Ponadto z praktycznego punktu widzenia wydawanie zakazu wjazdu do UE nie ma sensu w sytuacji, w której dana osoba nie opuszcza jeszcze UE. Projektowany przepis jest konsekwencją zmiany wprowadzanej w treści art. 303 ust. 1 pkt 11 i ma na celu zapewnienie zgodności przepisów prawa krajowego z art. 6 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą wstrzymać się od wydania decyzji nakazującej powrót wobec obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na nich terytorium, jeżeli dany obywatel państwa trzeciego zostanie przyjęty przez inne państwo członkowskie na podstawie dwustronnych umów lub porozumień obowiązujących w chwili wejścia w życie dyrektywy. W takim przypadku państwo członkowskie, które przyjęło danego obywatela państwa trzeciego, stosuje ust. 1 dyrektywy, tj. wydaje cudzoziemcowi decyzję nakazującą powrót. W chwili obecnej cudzoziemcom przekazywanym w trybie readmisji do innego państwa członkowskiego (za wyjątkiem tych przekazywanych w trybie uproszczonym, którym nie wydaje się żadnej decyzji a przekazanie przyjmuje formę działania faktycznego) wydaje się decyzję o zobowiązaniu do powrotu. Zgodnie z „Podręcznikiem dotyczącym powrotów” przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami, stanowiącym załącznik do zalecenia Komisji Europejskiej go ustanawiającego (dokument C(2015) 6250 wersja ostateczna) pojęcie „powrót” zgodnie z dyrektywą powrotową zawsze oznacza powrót do państwa trzeciego. Tym samym zaleca się nazywanie tego rodzaju decyzji krajowych określeniem „decyzja o przekazaniu” lub „decyzja o przeniesieniu z powrotem”, a nie „decyzja nakazująca powrót”. Zgodnie z projektowanym art. 303a ust. 3 w przypadku gdy decyzja o przekazaniu będzie podlegać przymusowemu wykonaniu wówczas, na podstawie art. 336 – art. 338 i art. 340 – art. 347 organ Straży Granicznej będzie ustalał koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o przekazaniu.</p>
131.	Art. 1 pkt 100 lit. a projektu (dot. art. 306	w art. 306: a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) posiada zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE na terytorium Rzeczypospolitej	Dodanie nowego pkt 1a w art. 306 ma na celu uregulowanie kwestii skutków udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE po tym, jak została wobec niego wydania decyzja ostateczna o zobowiązaniu do

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	dodawany pkt 1a ustawy o cudzoziemcach)	Polskiej;”;	powrotu. W praktyce orzeczniczej dostrzeżono bowiem przypadki, w których to postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia pobytowego oraz zobowiązania cudzoziemca do powrotu prowadzone były równolegle, a przynajmniej ich relacja czasowa była taka, że nie istniały podstawy do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały (art. 196 ust. 1 pkt 4 i 5) lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE (art. 213 pkt 5 i 6). Następnie zaś cudzoziemiec był zobowiązany do powrotu, a dopiero później udzielano mu zezwolenia, jako że zobowiązanie do powrotu samoistnie nie stanowi podstawy odmowy udzielenia zezwolenia. W konsekwencji zasadne jest, ażeby w przypadku następczego udzielenia zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE istniała podstawa wygaśnięcia decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.
132.	Art. 1 pkt 100 lit. b projektu (dot. art. 306 dodawany pkt 2a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 306: b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) otrzymał decyzję, o której mowa w art. 393b ust. 1;”;	Dodanie pkt 2a ma na celu zapewnienie spójności przepisów. Z uwagi na to, że przesłanka dotycząca przekazania do odpowiedzialnego państwa członkowskiego na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 wyłącza możliwość wydania decyzji o zobowiązaniu do powrotu (art. 303 ust. 1 pkt 13), a zatem wydanie takiej decyzji powinno również spowodować wygaśnięcie wydanej wcześniej decyzji o zobowiązaniu do powrotu.
133.	Art. 1 pkt 101 projektu (dot. art. 310 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 310: a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1, b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który stwierdził istnienie przesłanki uzasadniającej wydanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, może przekazać dalsze prowadzenie postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, z urzędu lub na wniosek cudzoziemca, w drodze postanowienia, komendantowi oddziału Straży Granicznej lub komendantowi placówki Straży Granicznej właściwemu ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.”	Projektowany art. 310 ust. 2 ma na celu wprowadzenie regulacji umożliwiającej komendantowi oddziału Straży Granicznej lub komendantowi placówki Straży Granicznej, który stwierdził istnienie przesłanki uzasadniającej wydanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przekazanie z urzędu lub na wniosek cudzoziemca, w drodze postanowienia, dalsze prowadzenie postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu komendantowi oddziału Straży Granicznej lub komendantowi placówki Straży Granicznej właściwemu ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Wprowadzenie projektowanej regulacji ma na celu zapewnienie czynnego udziału strony w prowadzonym postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu.
134.	Art. 1 pkt 102 projektu (dot. uchylanego	uchyla się art. 311 i art. 313;	Rozwiązane wskazane w art. 311 przewidującym wydawanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu na formularzu, w przypadku, gdy przekroczył on lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa, nie jest w praktyce wykorzystywane, w

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	art. 311 i art. 313 ustawy o cudzoziemcach)		związku z czym przepis ten należy uchylić. Uchylenie art. 313 jest konsekwencją uchylenia art. 311.
135.	Art. 1 pkt 103 projektu (dot. art. 314 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 314 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Organ właściwy do wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 1–8 i 10–16, poucza cudzoziemca posiadającego zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie uprawniające go do pobytu, udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE o obowiązku niezwłocznego wyjazdu na terytorium tego państwa.”;	Projektowany art. 314 ust. 1 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów prawa krajowego z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE, w zakresie stosowania pouczenia cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenia uprawniające go do pobytu, udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, o obowiązku niezwłocznego wyjazdu na terytorium tego państwa. Zgodnie z projektowaną regulacją pouczenie o obowiązku niezwłocznego wyjazdu na terytorium państwa, które udzieliło zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia uprawniającego cudzoziemca do pobytu na terytorium tego państwa będzie stosowane wobec cudzoziemców, posiadających zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające do pobytu udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, a nie jak dotychczas, udzielone przez inne państwo obszaru Schengen.
136.	Art. 1 pkt 104 lit. a projektu (dot. art. 315 ust 3 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 315: a) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Oceniając prawdopodobieństwo ucieczki, bierze się pod uwagę, w szczególności, czy cudzoziemiec.”;	Projektowana regulacja ust. 3 w art. 315 ma celu dostosowanie przepisu do treści art. 3 pkt 7 dyrektywy 2008/115/WE, zgodnie z którym „ryzyko ucieczki” oznacza istnienie w indywidualnych przypadkach powodów, opartych na obiektywnych kryteriach określonych przez prawo, pozwalających sądzić, że obywatel państwa trzeciego, który jest objęty procedurami dotyczącymi powrotu, może uciec. Dotychczasowe brzmienie przepisu sprawiało, że w przypadku stwierdzenia przez organ, iż miały miejsce zdarzenia w nim określone, nie miał on wyjścia jak odstąpić od określenia terminu dobrowolnego powrotu. Organ nie miał możliwości dokonania indywidualnej oceny, czy wskazane okoliczności stanowią rzeczywiste ryzyko ucieczki cudzoziemca.
137.	Art. 1 pkt 104 lit. b projektu (dot. art. 315 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 315: b) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, wydanej bez określenia terminu dobrowolnego powrotu, wskazuje się państwo, do którego cudzoziemiec powraca.”;	Zmiana w ust. 4 ma charakter porządkujący, jak również zmierza w kierunku większej pewności po stronie adresata decyzji, jaki obowiązek został na niego nałożony tą decyzją. W chwili obecnej bowiem ust. 4 dość wąsko odwołuje się jedynie do ust. 2 pkt 2. Rozróżnienie względem innych przypadków, w których w decyzji nie określono terminu dobrowolnego powrotu, wydaje się być trudny do uzasadnienia.
138.	Art. 1 pkt 104 lit. c projektu	w art. 315: c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. W przypadku gdy cudzoziemcowi została wydana decyzja	Projektowana w dodawanym ust. 4a regulacja ma na celu skorelowanie przepisu z regulacjami wynikającymi z art. 299 (dodawany ust. 8a i zmieniany ust. 9) i ma na celu uregulowanie

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 315 dodawany ust. 4a ustawy o cudzoziemcach)	o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której określono termin dobrowolnego powrotu, przed wydaniem mu decyzji o: 1) odmowie: a) przedłużenia wizy Schengen lub wizy krajowej, b) udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, c) udzielenia zezwolenia na pobyt stały, d) udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, 2) umorzeniu postępowania w sprawach, o których mowa w pkt 1, 3) odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, 4) umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej – termin dobrowolnego powrotu jest liczony od dnia, w którym decyzja, o której mowa w pkt 1–4, stała się ostateczna, a w przypadku decyzji wydanej przez organ wyższego stopnia – od dnia, w którym decyzja ostateczna została cudzoziemcowi doręczona.”;	sytuacji cudzoziemców, którym przed wydaniem decyzji, o których mowa w powyższym przepisie wydano decyzje o zobowiązaniu do powrotu z określonym terminem dobrowolnego powrotu, i którym „nie przysługuje” ustawowy termin 30 dni do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
139.	Art. 1 pkt 105 lit. a projektu (dot. art. 317 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 317: a) w ust. 1 w pkt 3 po wyrazach „dokumentu podróży” dodaje się wyrazy „albo innego dokumentu tożsamości”;	W art. 317 ust. 1 pkt 3 przewidziano możliwość zobowiązania cudzoziemca do przekazania do depozytu nie tylko dokumentu podróży, ale także innego dokumentu tożsamości organowi wskazanemu w decyzji orzekającej o przedłużeniu terminu dobrowolnego powrotu, do czasu dobrowolnego powrotu.
140.	Art. 1 pkt 105 lit. b projektu (dot. art. 317 ust. 2a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 317: b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Do zabezpieczenia pieniężnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, stosuje się przepisy art. 398 ust. 3 i 4.”	Dodawany ust. 2a jest konsekwencją wprowadzenia ust. 3 i 4 w art. 398.
141.	Art. 1 pkt 105 lit. c projektu (dot. art. 317 dodawany ust. 5)	w art. 317: c) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Zabezpieczenie pieniężne, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, i dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 3, przechowuje się do czasu okazania przez cudzoziemca biletu na podróż powrotną lub innego dowodu, z którego wynika zaplanowana podróż powrotna.”	Zmiana w ust. 3 ma na celu uregulowanie sytuacji cudzoziemca (zwrotu zabezpieczenia pieniężnego), który zamierza opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej np. prywatnym środkiem transportu.
142.	Art. 1 pkt 106 lit. a projektu	w art. 318: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu orzeka się o	W art. 318 ust. 1, projektowane brzmienie przepisu ma na celu usunięcie wszelkich wątpliwości co do zgodności przepisów prawa krajowego z art. 3 pkt 6 dyrektywy 2008/115/WE, w zakresie

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	(dot. art. 318 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen oraz określa się okres tego zakazu.”,	zasięgu terytorialnego orzeczanego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zakazu ponownego wjazdu. Zgodnie z projektowaną regulacją zakaz wjazdu będzie obligatoryjnie obejmował terytorium wszystkich państw członkowskich, a nie jak dotychczas terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen w zależności od uznania organu wydającego decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (poza niektórymi przypadkami, w których zakaz wjazdu był orzekany na terytorium wszystkich państw obszaru Schengen).
143.	Art. 1 pkt 106 lit. b projektu (dot. art. 318 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 318: b) uchyla się ust. 2;	Uchylenie ust. 2 wynika z zmiany art. 318 ust. 1.
144.	Art. 1 pkt 106 lit. c projektu (dot. art. 318 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach)	c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu orzeka się o zakazie ponownego wjazdu tylko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku, gdy jest ona wydawana cudzoziemcowi:”	Zmiana ma charakter redakcyjny.
145.	Art. 1 pkt 107 projektu (dot. art. 319 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 319 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Zakazy, o których mowa w art. 318, określa się na następujące okresy:”	Zmiana w art. 319 ma na celu zachowanie spójności ze zmienianym ust. 1 w art. 318.
146.	Art. 1 pkt 108 lit. a projektu (dot. art. 320 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 320: a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Organ, który w pierwszej instancji wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, może cofnąć zakaz, o którym mowa w art. 318, na wniosek cudzoziemca, w drodze decyzji, jeżeli cudzoziemiec wykáže, że:”	Nowe brzmienie art. 320 ust. 1 ma na celu usunięcie wątpliwości co do właściwości organu administracji do rozpoznania w pierwszej instancji wniosku o cofnięcie zakazu ponownego wjazdu. W obecnym stanie prawnym sformułowanie „organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu”, w sytuacji, gdy w sprawie administracyjnej zobowiązania cudzoziemca do powrotu orzekały organy administracji obu instancji, tj. komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej jako organ pierwszej instancji, oraz Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ odwoławczy, nie dawało jasnej odpowiedzi, czy w sytuacji, gdy Szef Urzędu wydał decyzję, która zawiera w sobie element zobowiązania do powrotu (decyzja o

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			utrzymaniu w mocy decyzji organu pierwszej instancji, decyzja o uchyleniu decyzji organu pierwszej instancji w części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty), to właściwy do rozpoznania wniosku o cofnięcie zakazu ponownego wjazdu (jako organ pierwszej instancji) będzie właśnie Szef Urzędu, czy jednak organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu do powrotu w pierwszej instancji. Postępowanie w sprawie cofnięcia zakazu ponownego wjazdu nie jest nadzwyczajnym postępowaniem administracyjnym, którego przedmiot ma dotyczyć weryfikacji prawidłowości ostatecznej decyzji administracyjnej. Cofnięcie zakazu ponownego wjazdu następczo usuwa jeden ze skutków prawnych decyzji, jednak nie podważa prawidłowości tej decyzji. W konsekwencji powyższego można uznać, że każdorazowa właściwość organu, który wydał decyzję w pierwszej instancji, a nie organu, który wydał decyzję ostateczną, jest rozwiązaniem konsekwentnym.
147.	Art. 1 pkt 108 lit. b projektu (dot. art. 320 dodawany ust. 1a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 320: b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Organ, rozpatrując wniosek o cofnięcie zakazu, o którym mowa w art. 318, uwzględnia, w szczególności: 1) okoliczności, w jakich cudzoziemcowi została wydana decyzja o zobowiązaniu do powrotu; 2) okoliczności, ze względu na które ma nastąpić ponowny wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innych państw obszaru Schengen.”	Projektowana w ust. 1a regulacja ma na celu określenie wytycznych, którymi – w ramach uznania administracyjnego – powinien kierować się organ rozpatrując wniosek cudzoziemca w sprawie cofnięcia zakazu ponownego wjazdu. Projektowana regulacja w zakresie odmowy cofnięcia zakazu ponownego wjazdu wzmocni jego prewencyjny charakter.
148.	Art. 1 pkt 108 lit. c tiret pierwsze projektu (dot. art. 320 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 320: c) w ust. 2: - we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „art. 318 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 318”,	Zmiana ma charakter legislacyjny i polega na zmianie odesłania
149.	Art. 1 pkt 108 lit. c tiret drugie i trzecie projektu (dot. art. 320 ust. 2 dodawany pkt 3 i 4 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 320: c) w ust. 2: - w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się wyraz „lub”, - dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu: „3) został on orzeczony po wydaniu cudzoziemcowi decyzji o cofnięciu zakazu, o którym mowa w art. 318, i od wydania tej decyzji nie upłynęły 2 lata, lub 4) nie upłynęła jeszcze połowa okresu, na jaki został orzeczony.”	Projektowana w ust. 2 pkt 3 i 4 regulacja ma na celu określenie wytycznych, którymi – w ramach uznania administracyjnego – powinien kierować się organ rozpatrując wniosek cudzoziemca w sprawie cofnięcia zakazu ponownego wjazdu. Projektowana regulacja w zakresie odmowy cofnięcia zakazu ponownego wjazdu wzmocni jego prewencyjny charakter.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

150.	Art. 1 pkt 108 lit. d projektu (dot. art. 320 dodawany ust. 3 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 320: d) dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Przepisów ust. 2 pkt 3 i 4 nie stosuje się, jeżeli wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma nastąpić ze względów humanitarnych.”;	Projektowana w ust. 3 ma na celu określenie wytycznych, którymi – w ramach uznania administracyjnego – powinien kierować się organ rozpatrując wnioski cudzoziemca w sprawie cofnięcia zakazu ponownego wjazdu. Projektowana regulacja w zakresie odmowy cofnięcia zakazu ponownego wjazdu wzmocni jego prewencyjny charakter.
151.	Art. 1 pkt 109 projektu (dot. art. 321 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 321 wyrazy „art. 318 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 318”	Zmiana w art. 321 ma charakter legislacyjny i polega na zmianie odesłania w celu zachowania spójności ze zmienianym ust. 1 w art. 318.
152.	Art. 1 pkt 110 projektu (dot. art. 322 ustawy o cudzoziemcach)	art. 322 otrzymuje brzmienie: „Art. 322. Pisma w sprawach o zobowiązanie cudzoziemca do powrotu mogą być przekazywane z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2016 r. poz. 1030 i 1579) lub faksu, i doręczane cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.”;	Zmiana w art. 322 ma charakter porządkujący i ma na celu umożliwienie przekazywania między organami pism z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną lub faksu, i doręczania cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.
153.	Art. 1 pkt 111 projektu (dot. art. 324 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 324 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) pobiera od cudzoziemca odciski linii papilarnych, jeżeli nie zostały pobrane po jego zatrzymaniu.”;	Zmiana w art. 324 ust. 1 ma charakter porządkujący. Nowe brzmienie ma pozwolić na szersze unikanie konieczności dwukrotnego pobierania odcisków linii papilarnych.
154.	Art. 1 pkt 112 (dot. art. 325 uchylony ust. 6 i 7)	w art. 325 uchyla się ust. 6 i 7;	W art. 325 przewiduje się uchylenie ust. 6 i 7. Stosowanie uchylanych przepisów w praktyce było niemożliwe. Przedstawiciele krajów pochodzenia cudzoziemców odpowiedzialni za identyfikację własnych obywateli, kategorycznie odmawiają rejestrowania rozmowy z cudzoziemcem mającej na celu ustalenie jego tożsamości, ponieważ jest to niezgodne z ich procedurami wewnętrznymi. Konieczność stosowania ww. zapisu również negatywnie wpływała na bezpośrednie kontakty robocze z organami krajów trzecich odpowiedzialnych za sprawy dotyczące identyfikacji cudzoziemców. Ponadto, ww. zapis ustawowy całkowicie wykraczał poza zakres umów o readmisji, których stroną jest UE lub Polska co do sposobu przeprowadzania tych

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			czynności. Powyższe rozwiązanie nie znajduje także zastosowania w praktykach dotyczących identyfikacji stosowanych w innych krajach UE. Co więcej, ustawodawca nie określił celu dotyczącego rejestrowania ww. rozmów, wskazany został natomiast tylko obowiązek utrwalania rozmowy oraz przechowywania zapisów rozmowy. Dotychczas SG nie odnotowała żadnych przypadków w zakresie łamania praw człowieka podczas przeprowadzania przedmiotowych rozmów wskazujących na konieczność ich rejestracji. Ponadto, zgodnie z powszechnie uznanym zwyczajem międzynarodowym rozmowy konsularne nie podlegają rejestracji.
155.	Art. 1 pkt 113 projektu (dot. art. 326 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 326 w ust. 1 i 2 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”	Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości czy przepis obejmuje tylko obejście przepisów obowiązującej ustawy o cudzoziemcach.
156.	Art. 1 pkt 114 lit. a projektu (dot. art. 330 ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 330 ust. 1: a) w pkt 2 skreśla się wyrazy „lub art. 181 ust. 1”;	W art. 330 ust. 1 pkt 2 przewidziano rezygnację z rozwiązania przewidującego nie wykonywanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, gdy wobec cudzoziemca toczy się, na jego wniosek, postępowanie w sprawie udzielenia mu zezwolenia, o którym mowa w art. 181 ust. 1, tj. zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na okoliczności wymagające krótkotrwałego pobytu. Przepis ten może bowiem być wykorzystany w celu uniemożliwienia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Należy natomiast wskazać na przewidzianą obowiązującymi przepisami (w art. 316) możliwość przedłużenia terminu dobrowolnego powrotu określonego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu także po wydaniu tej decyzji, na wniosek cudzoziemca, z powodu analogicznych okoliczności, o których mowa w art. 316 ust. 1.
157.	Art. 1 pkt 114 lit. b projektu (dot. art. 330 ust. 1 pkt 6 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 330 ust. 1: b) w pkt 6 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”	Zmiana w ust. 1 pkt 6 ma na celu ujednoczenie brzmienia powyższego przepisu ze zmienianymi przepisami art. 165 ust. 1, art. 169 ust. 1, art. 197 ust. 1 pkt 6, art. 205 ust. 1, oraz art. 326 ustawy o cudzoziemcach.
158.	Art. 1 pkt 115 lit. a projektu (dot. art. 336 ust.	w art. 336: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ustala się w przypadku, gdy	Zmiana w art. 336 ust. 1 ma charakter porządkujący. Polega na usunięciu z przepisu zbędnego wskazania przypadku, w którym ustala się koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu do powrotu, gdyż decyzja taka, jeśli nie określono w

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	1 ustawy o cudzoziemcach)	decyzja ta podlega przymusowemu wykonaniu.”,	niej terminu dobrowolnego powrotu podlega przymusowemu wykonaniu.
159.	Art. 1 pkt 115 lit. a projektu (dot. art. 336 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 336: b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy w sprawie przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, a w przypadku gdy cudzoziemiec przebywa w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców – organ Straży Granicznej, któremu podlega ten ośrodek lub areszt, ustala, w drodze decyzji, wysokość kosztów, o których mowa w ust. 1, oraz podmioty obowiązane do pokrycia tych kosztów. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.”,	Zmiana w ust. 2 polega na szczegółowym wskazaniu organów właściwych w sprawie wydania decyzji o ustaleniu wysokości kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dotychczasowe określenie – organ Straży Granicznej właściwy w sprawie przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, wskazywał także Komendanta Głównego Straży Granicznej (którego właściwość do wykonywania doprowadzeń wynika z art. 329 ust. 4 pkt 2 ustawy). Z kolei zgodnie z art. 341 ustawy odwołanie od decyzji o ustaleniu wysokości kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu służy odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. W praktyce więc takie decyzje są wydawane wyłącznie przez komendantów oddziałów i placówek Straży Granicznej.
160.	Art. 1 pkt 115 lit. b projektu (dot. art. 336 dodawany ust. 2a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 336: b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Koszty, o których mowa w ust. 1, ustala się, gdy decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stała się ostateczna, a w przypadku wydania takiej decyzji przez organ wyższego stopnia, gdy decyzja ostateczna została doręczona, chyba że podlega ona natychmiastowemu wykonaniu.”;	Projektowany ust. 2a dookreśla, kiedy ustala się koszty wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.
161.	Art. 1 pkt 116 projektu (dot. art. 337 dodawany art. 3a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 337 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, jeżeli wykonywanie pracy lub pełnienie funkcji zostało cudzoziemcowi powierzone przez kilka podmiotów, ponoszą one koszty, o których mowa w art. 336 ust. 1, solidarnie. Do odpowiedzialności solidarnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny.”;	W art. 337 dodanie ust. 3a ma na celu uszczegółowienie i uregulowanie kwestii odpowiedzialności więcej niż jednego podmiotu, który powierzył cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy lub pełnienie funkcji. Dotychczasowe przepisy nie wskazywały, w jakim zakresie podmioty te są obowiązane do pokrycia kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, co powodowało trudności w określaniu w decyzji o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, który podmiot i w jakiej części ponosi te koszty.
162.	Art. 1 pkt 117 lit. a i b tiret pierwsze projektu (dot. art. 338)	w art. 338: a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1, b) w ust. 1: – pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych;”,	Zmiany wprowadzanie w art. 338 mają na celu doprecyzowanie katalogu kosztów, o których orzeka się na podstawie art. 336 i 337 oraz wskazanie, że koszty te są naliczane już od momentu zatrzymania cudzoziemca, czego skutkiem jest wydanie i następnie przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu go do powrotu. Katalog ten dalej będzie miał charakter otwarty.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	ustawy o cudzoziemcach)		
163.	Art. 1 pkt 117 lit. b tiret drugie projektu (dot. art. 338 dodawany pkt 4a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 338: b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu: „4a) zapewnienia cudzoziemcowi opieki medycznej i psychologicznej podczas pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców;”;	Zmiany wprowadzanie w art. 338 mają na celu doprecyzowanie katalogu kosztów, o których orzeka się na podstawie art. 336 i 337 i wskazanie, że koszty te są naliczane już od momentu zatrzymania cudzoziemca, czego skutkiem jest wydanie i następnie przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu go do powrotu. Katalog ten dalej będzie miał charakter otwarty.
164.	Art. 1 pkt 117 lit. b tiret trzecie projektu (dot. art. 338 dodawany pkt 5a i 5b ustawy o cudzoziemcach)	w art. 338: c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a i 5b w brzmieniu: „5a) doprowadzenia cudzoziemca do pomieszczenia przeznaczonego dla osób zatrzymanych, strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców lub do organu Straży Granicznej, sądu, prokuratury, jednostki Policji, Szefa Urzędu, placówek opiekuńczo-wychowawczych lub podmiotów leczniczych; 5b) czynności, o których mowa w art. 325;”;	Zmiany wprowadzanie w art. 338 mają na celu doprecyzowanie katalogu kosztów, o których orzeka się na podstawie art. 336 i 337 i wskazanie, że koszty te są naliczane już od momentu zatrzymania cudzoziemca, czego skutkiem jest wydanie i następnie przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu go do powrotu. Katalog ten dalej będzie miał charakter otwarty.
165.	Art. 1 pkt 117 lit. c projektu (dot. art. 338 dodawany ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 338: c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Koszty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, określa się w formie ryczału, a minimalna stawka za jeden dzień pobytu cudzoziemca w: 1) pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych nie może być niższa niż 30 zł; 2) strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców nie może być niższa niż 20 zł.”	Zgodnie z projektowanym art. 338 ust. 2 koszty pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych oraz koszty pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców będą określone w formie ryczału. Projektowany przepis określa również minimalną stawkę za jeden dzień pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, która nie może być niższa niż 30 zł oraz minimalną stawkę za jeden dzień pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku, która nie może być niższa niż 20 zł.
166.	Art. 1 pkt 118 projektu (dot. art. 339 o cudzoziemcach)	art. 339 otrzymuje brzmienie: „Art. 339. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia: 1) szczegółowy sposób obliczania kosztów związanych z doprowadzeniem cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje doprowadzony; 2) wysokość zryczałtowanych dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w: a) pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, b) strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. 2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do	Zmiany w art. 339, stanowiącym przepis upoważniający do wydania rozporządzenia wykonawczego, podyktowane są dużym stopniem skomplikowania i w związku z tym trudnością określania faktycznie poniesionych wydatków związanych z pobytem cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Spowodowane to jest zbyt dużą liczbą czynników wpływających na kształtowanie się wysokości kosztów przypadających na jednego cudzoziemca w trakcie jego pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców tj. liczbą osób przebywających w ośrodku, systemem rozliczania mediów itp. Dlatego też proponuje się określenie wysokości takich kosztów w formie dziennego ryczału co pozwoli na ich ujednoczenie oraz

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>spraw wewnętrznych uwzględni rodzaj środka transportu użytego do przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub decyzji, o której mowa w art. 303a ust. 1, liczbę osób doprowadzających cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje doprowadzony, długość trasy przejazdu, a także koszty wyżywienia i zakwaterowania cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych oraz strzeżonym ośrodkiem lub areszcie dla cudzoziemców.”;</p>	<p>znacząco uprości proces wydawania decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p>
167.	<p>Art. 1 pkt 119 projektu (dot. art. 341 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>art. 341 otrzymuje brzmienie: „Art. 341. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach o ustalenie wysokości kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, lub w sprawach zmiany decyzji o ustaleniu wysokości kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, jest Komendant Główny Straży Granicznej.”;</p>	<p>Zmiana w art. 341 ma na celu dookreślenie właściwości instancyjnej w sprawach ustalenia wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu oraz zmiany decyzji ustalającej wysokość tych kosztów. Dotychczas przepis był zredagowany wadliwie, gdyż wskazywał, że Komendant Główny Straży Granicznej jest organem właściwym jedynie do rozpatrzenia odwołania od tych decyzji. Oznaczało to, że inne kompetencje organu wyższego stopnia w tych sprawach są przypisane różnym organom – odpowiednio komendantowi oddziału Straży Granicznej w przypadku wydania decyzji przez komendanta placówki Straży Granicznej, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej w przypadku wydania decyzji przez komendanta oddziału Straży Granicznej.</p>
168.	<p>Art. 1 pkt 120 projektu (dot. art. 342 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>w art. 342: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o ustaleniu wysokości kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, nie wystawia tytułu wykonawczego, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że: 1) egzekucja byłaby bezskuteczna; 2) w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty wyższej od kosztów dochodzenia i egzekucji tych kosztów, w szczególności gdy cudzoziemiec nie posiada majątku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”, b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o ustaleniu wysokości kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, niezwłocznie wystawia tytuł wykonawczy, jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 3, uległy zmianie.”</p>	<p>Zmiana w art. 342 ust. 3 oraz dodanie ust. 4 ma na celu doprecyzowanie regulacji w zakresie egzekucji należności z tytułu kosztów określonych w decyzji o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Celem postępowania egzekucyjnego jest doprowadzenie do wykonania egzekwowanego obowiązku o charakterze pieniężnym. W celu zapobieżenia prowadzeniu postępowania egzekucyjnego, w wyniku którego i tak nastąpi umorzenie takiego obowiązku z uwagi na brak majątku znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zaproponowano podstawę prawną do powstrzymania się przez organ Straży Granicznej jako wierzyciela od wystawienia tytułu wykonawczego, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty wyższej od kosztów dochodzenia i egzekucji tych kosztów. Przesłanka ta obejmuje przypadki, gdy cudzoziemiec nie posiada majątku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z którego organ egzekucyjny może uzyskać kwotę wyższą od kosztów dochodzenia i egzekucji tych kosztów.</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			W przypadku odstąpienia przez wierzyciela od obowiązku wystawienia tytułu wykonawczego, jeżeli nastąpi zmiana okoliczności faktycznych i ujawniony zostanie majątek tego cudzoziemca na terytorium RP, wierzyciel będzie obowiązany wystawić tytuł wykonawczy zgodnie z przepisami art. 26 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
169.	Art. 1 pkt 121 lit. a projektu (dot. art. 343 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 343: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Należności z tytułu kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, mogą być potrącone ze środków pieniężnych cudzoziemca znajdujących się w depozycie strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, chyba że koszty potrącenia przewyższałyby uzyskaną w ten sposób kwotę.”	Zmiana brzmienia ust. 1 w art. 343 ma na celu umożliwienie odstąpienia od potrącenia należności z tytułu decyzji o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, jeżeli koszty potrącenia przewyższałyby uzyskaną w jej wyniku kwotę. Niejednokrotnie cudzoziemcy posiadają drobne kwoty (kilka EUR lub USD), które zostały zabezpieczone w formie ryczałtu. Ich wymiana na złotówki – biorąc pod uwagę konieczność zorganizowania konwoju dla tego celu jak też innych działań organizacyjnych – jest nieuzasadniona z ekonomicznego punktu widzenia.
170.	Art. 1 pkt 121 lit. b projektu (dot. art. 343 dodawany ust. 2a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 343: b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. W przypadku przeniesienia cudzoziemca do innego strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, ryczałtu nie ustala się ponownie.”,	Dodanie w art. 343 ust. 2a ma charakter uzupełniający względem ust. 2 i wprowadza zasadę jednokrotnego ustalenia ryczałtu na pokrycie kosztów ustalanych w decyzji o ustaleniu wysokości kosztów wynikających z wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w przypadku przeniesienia cudzoziemca do innego strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, podlegającego innemu organowi Straży Granicznej.
171.	Art. 1 pkt 121 lit. c projektu (dot. art. 343 dodawany ust. 3a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 343: c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Wysokość ryczałtu może ulec zmianie w szczególności, jeżeli pobyt cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców został przedłużony.”,	Dodanie ust. 3a w art. 343 pozwoli organom Straży Granicznej na podejmowanie działań mających na celu zabezpieczenie wyższej kwoty na poczet należności z tytułu kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w szczególności jeżeli pobyt cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców ulegnie przedłużeniu.
172.	Art. 1 pkt 121 lit. d i e projektu (dot. art. 343 dodawany ust. 4 i 5 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 343: d) w ust. 4 po wyrazach „w art. 336 ust. 1” dodaje się wyrazy „lub o zmianie wysokości tego ryczałtu”, e) w ust. 5 wyrazy „art. 344 ust. 2” zastępuje się wyrazami „art. 344 ust. 1”	Zmiany mają charakter redakcyjny.
173.	Art. 1 pkt 121	w art. 343:	Zmiana brzmienia ust. 6 ma na celu zwiększenie kwoty

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	lit. f (dot. art. 343 ust. 5 i 6 ustawy o cudzoziemcach)	f) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Cudzoziemcowi pozostawia się środki pieniężne, o których mowa w ust. 1, w kwocie nie niższej niż 600 zł dla każdego członka rodziny umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców na zaspokojenie bieżących potrzeb podczas pobytu w tym ośrodku lub w tym areszcie.”,	pozostawianej cudzoziemcowi do dyspozycji w strzeżonym ośrodku lub areszcie do wysokości 600 zł. Ponadto dookreślenia wymaga, że jest to kwota przypadająca na każdego członka rodziny – dotychczas przepis nie wskazywał czy kwota dotyczy całej rodziny przebywającej w ośrodku czy też każdego członka jej rodziny, co powodowało, że rodziny cudzoziemców miały do dyspozycji taką samą ilość pieniędzy co pozostali cudzoziemcy. W wielu przypadkach pozostawiana do dyspozycji cudzoziemcowi kwota okazuje się niewystarczająca w szczególności w warunkach przedłużającego się pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie.
174.	Art. 1 pkt 121 lit. g projektu (dot. art. 343 dodawany ust. 7 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 343: d) dodaje się ust. 7 w brzmieniu: „7. W przypadku przedłużenia pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, kwotę, o której mowa w ust. 6, można powiększyć o 100 zł na każdy dodatkowy miesiąc pobytu cudzoziemca i członków jego rodziny w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, jeżeli jest to uzasadnione ich bieżącymi potrzebami.”;	Dodanie ust. 7 ma na celu umożliwienie zwiększania kwoty pozostawianej cudzoziemcowi do dyspozycji, jeżeli jego pobyt w ośrodku strzeżonym lub areszcie dla cudzoziemców ulegnie przedłużeniu.
175.	Art. 1 pkt 122 lit. a projektu (dot. art. 344 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 344: a) uchyla się ust. 2,	Uchylenie ust. 2 w art. 344 ma na celu umożliwienie organowi Straży Granicznej dokonanie potrącenia należności z tytułu kosztów określonych w decyzji o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ze środków pieniężnych cudzoziemca znajdujących się w depozycie strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców lub z zabezpieczenia pieniężnego, o którym mowa w obowiązującym art. 398 ust. 3 pkt 2 z chwilą wydania tej decyzji. Uzależnienie wykonania tej czynności od przynajmniej ostateczności decyzji jest niezrozumiałe, gdyż zgodnie z art. 336 ust. 2 ustawy decyzja o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlega natychmiastowemu wykonaniu, tym samym organ powinien mieć możliwość przeprowadzenia egzekucji należności (potrącenia) z chwilą jej wydania (o ile cudzoziemiec nie uiści kosztów osobiście).
176.	Art. 1 pkt 122 lit. b projektu (dot. art. 334 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 344: b) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. W przypadku zdeponowania środków pieniężnych w walucie obcej, potrąceniu podlega kwota należności pieniężnych ustalona według bieżącego średniego kursu tej waluty ogłoszonego przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego w dniu poprzedzającym dzień wydania	Zmiana brzmienia ust. 4 ma na celu dookreślenie po jakim kursie waluty następuje potrącenie należności pieniężnych w przypadku zdeponowania środków w walucie obcej. Tabela bieżących kursów średnich walut obcych publikowana jest przez Prezesa NBP w godzinach popołudniowych, tym samym w przypadku wydawania postanowienia o potrąceniu należności przed chwilą ogłoszenia

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		postanowienia, o którym mowa w ust. 3.”,	tabeli, przeliczenie należności pieniężnych ze środków zdeponowanych w walucie obcej według kursu tej waluty ogłoszonego przez Prezesa NBP w dniu wydania postanowienia nie było możliwe.
177.	Art. 1 pkt 123 projektu (dot. art. 334 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 345 w ust. 1 wyrazy „art. 398 ust. 3 pkt 2” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2 pkt 2”	Zmiana ma charakter legislacyjny – zmiana odesłania.
178.	Art. 1 pkt 124 projektu (dot. art. 346 ustawy o cudzoziemcach)	uchyla się art. 346;	Uchylenie art. 346 ustawy podyktowane jest możliwością skierowania egzekucji z rzeczy posiadanych przez cudzoziemca bezpośrednio do właściwego naczelnika urzędu skarbowego. Należy zauważyć, że w przypadku zajęcia niektórych przedmiotów organ egzekucyjny ma obowiązek powołania biegłego skarbowego w celu oszacowania ich wartości (np. kosztowności). Generuje to określone wydatki egzekucyjne, których organ Straży Granicznej dokonujący zajęcia przedmiotów nie jest w stanie odzyskać poprzez sprzedaż tych przedmiotów, bowiem organem właściwym w tej sprawie (sprzedaży ruchomości) jest naczelnik urzędu skarbowego. W związku z tym proponuje się uchylenie art. 346.
179.	Art. 1 pkt 125 lit. a projektu (dot. art. 356 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 356: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Art. 356. 1. W przypadku gdy w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu wyjdzie na jaw okoliczność, o której mowa w: 1) art. 348 – w decyzji odmawiającej zobowiązania do powrotu udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych, chyba że zachodzi jedna z okoliczności, o których mowa art. 349; 2) art. 351 pkt 1 – w decyzji odmawiającej zobowiązania do powrotu i odmawiającej udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, udziela się zgody na pobyt tolerowany.”,	Propozycja zmiany art. 356 ma charakter porządkujący i ma na celu usunięcie wad dotychczasowej regulacji. W proponowanym nowym brzmieniu ust. 1 pkt 1 wyraźnie stanowi, że w przypadku ujawnienia okoliczności, o których mowa w art. 348, a zatem w przepisie określającym podstawy udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, organ wydaje decyzję o odmowie zobowiązania cudzoziemca do powrotu i udziela zgody na pobyt ze względów humanitarnych, chyba że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 349. W nowym ust. 1 pkt 2 reguluje się kwestię orzekania w przedmiocie udzielenia zgody na pobyt tolerowany w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 351 pkt 1. Jeżeli zatem zachodzą okoliczności, o których mowa w tym przepisie, które są ekwiwalentne okolicznościom, o których mowa w art. 348 pkt 1 (przykładowo zobowiązanie cudzoziemca do powrotu może nastąpić jedynie do państwa, w którym mógłby zostać poddany torturom), jednakże udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych nie było możliwe z uwagi na okoliczności, o których mowa w art. 349 (przykładowo istnieją poważne podstawy, aby sądzić, że popełnił poza terytorium

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			Rzeczypospolitej Polskiej czyn, który jest zbrodnią według prawa polskiego), organ powinien wydać decyzję o odmowie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, odmowie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych oraz o udzieleniu zgody na pobyt tolerowany. Jednocześnie ograniczenie stosowania art. 351 tylko do pkt 1 w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu jest uzasadnione brakiem adekwatności pozostałych podstaw. Kwestia oceny, czy decyzja o zobowiązaniu do powrotu jest niewykonalna z przyczyn niezależnych od organu właściwego do przymusowego wykonania tej decyzji i od samego cudzoziemca, który jest adresatem tej decyzji, powinna następować już po jej wydaniu. Takie też stanowisko dominowało w judykaturze Naczelnego Sądu Administracyjnego na gruncie stanu prawnego sprzed dnia 1 maja 2014 r. w odniesieniu do podstawy udzielenia zgody na pobyt tolerowany określonej w dawnym art. 97 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Podobnie, podstawa udzielenia zgody na pobyt tolerowany związana z niedopuszczalnością wydania cudzoziemca na mocy orzeczenia sądu lub rozstrzygnięcia Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie odmowy wydania, podobnie jak w stanie prawnym sprzed dnia 1 maja 2014 r., powinna pozostawać poza zakresem oceny prawnej w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, tylko w odrębnym postępowaniu wnioskowym, które zostało obecnie uregulowane w art. 356 ust. 4.
180.	Art. 1 pkt 125 lit. b projektu (dot. art. 356 dodawany ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 356: b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) po wydaniu ostatecznej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo”	Projektowana zmiana w art. 356 ust. 2 ma na celu usunięcie oczywistej wady tego przepisu polegającej na zbyt wąskim odwołaniu się do wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu „przez organ wyższego stopnia”, a zatem przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (art. 321). Tymczasem, ujawnienie się faktów istotnych z punktu widzenia art. 348 lub art. 351 pkt 1 lub pkt 2 może nastąpić po tym, jak decyzją komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stanie się ostateczna w wyniku braku zaskarżenia jej odwołaniem w administracyjnym toku instancji.
181.	Art. 1 pkt 126 projektu (dot. art. 386 pkt	w art. 386 w pkt 5 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazem „ustawy”	Zmiana w art. 386 pkt 5 ma na celu ujednoczenie brzmienia powyższego przepisu ze zmienianymi przepisami art. 165 ust. 1, art. 169 ust. 1, art. 197 ust. 1 pkt 6, art. 205 ust. 1, oraz art. 326 ustawy o cudzoziemcach.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	5 ustawy o cudzoziemca)		
182.	Art. 1 pkt 127 lit. a projektu (dot. art. 394 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	W art. 394: a) w ust. 1 wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”	Zmiana ma charakter redakcyjny – zmiana odesłania.
183.	Art. 1 pkt 127 lit. b projektu (dot. art. 394 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach)	w art. 394: b) ust. 1a otrzymuje brzmienie: „1a. Cudzoziemiec może także zostać zatrzymany na okres nie dłuższy niż 48 godzin w celu: 1) przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo 2) przekazania na podstawie rozporządzenia 604/2013 albo 3) przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób albo 4) przekazania do państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.”,	Zmiana w art. 394 ust. 1a ma na celu zapewnienie zgodności przepisu dotyczącego możliwości zatrzymywania cudzoziemców ze zmianą zaproponowaną w art. 303 ust. 1 pkt 11 oraz propozycją dodania w ustawie art. 303a. Zgodnie z nią właściwe organy będą mogły zatrzymać cudzoziemca w celu jego przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, tj. w przypadku, gdy nie będzie mu wydawana decyzja o zobowiązaniu do powrotu, a jego przekazanie będzie miało nastąpić na podstawie wydanej decyzji o przekazaniu do tego państwa.
184.	Art. 1 pkt 127 lit. c projektu (dot. art. 394 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 394: c) w ust. 4 w pkt 2: - w lit. a wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”, - po lit. d dodaje się lit. da i db w brzmieniu: „da) ustala, czy istnieją okoliczności uzasadniające przekazanie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, db) ustala, czy istnieją okoliczności uzasadniające przekazanie cudzoziemca do państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.”;	Zmiana art. 394 ust. 4 pkt 2 lit. a wynika ze zmiany art. 398 – polega na zmianie odesłania do art. 398 ust. 2. Dodanie w art. 394 ust. 4 pkt 2 lit. da i db jest konsekwencją poprzedniej zmiany i nakłada na organ Straży Granicznej obowiązek ustalenia czy wobec zatrzymanego cudzoziemca istnieją okoliczności uzasadniające przekazanie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej albo państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.
185.	Art. 1 pkt 128 projektu	art. 398 otrzymuje brzmienie: „Art. 398. 1. Wobec cudzoziemca można zastosować, w drodze postanowienia, inne środki, niż umieszczenie go w strzeżonym ośrodku	Zmiana art. 398 ust. 1 i 2 ma na celu prawidłowe wdrożenie art. 15 ust. 1 oraz motywem 16 dyrektywy 2008/115/WE oraz art. 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

<p>(dot. art. 398 ust. 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>lub areszcie dla cudzoziemców, w przypadku gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) istnieje prawdopodobieństwo wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu i wynika ono z okoliczności, o której mowa w art. 315 ust. 2 pkt 1, lub 2) wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu i istnieje konieczność zabezpieczenia jej wykonania, a wydanie tej decyzji wynika z okoliczności, o której mowa w art. 315 ust. 2 pkt 1, lub 3) cudzoziemiec nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, a natychmiastowe wykonanie tej decyzji nie jest możliwe, lub 4) istnieje konieczność zabezpieczenia przekazania cudzoziemca zgodnie z art. 28 rozporządzenia 604/2013, jeżeli istnieje znaczne prawdopodobieństwo jego ucieczki, a natychmiastowe przekazanie do innego państwa członkowskiego nie jest możliwe, lub 5) istnieje konieczność zabezpieczenia przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, a natychmiastowe przekazanie do tego państwa nie jest możliwe. <p>2. Inne środki, niż umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, polegają na zobowiązaniu cudzoziemca do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zgłaszania się w określonych odstępach czasu do organu Straży Granicznej wskazanego w postanowieniu, 2) wpłaty zabezpieczenia pieniężnego w wysokości określonej w postanowieniu, nie niższej niż dwukrotność minimalnego wynagrodzenia przewidzianego w przepisach o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, 3) przekazania dokumentu podróży do depozytu organowi wskazanemu w postanowieniu, 4) zamieszkiwania w miejscu wyznaczonym w postanowieniu – do czasu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze 	<p>z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca. Zgodnie z art. 15 ust. 1 wobec cudzoziemca może zostać zastosowany środek detencyjny jedynie w sytuacji, gdy środki mniej represyjne okażą się niewystarczające. Dyrektywa zobowiązuje tym samym państwa do stosowania detencji jako środka ostatecznego. Projektowane zmiany w tym zakresie określają stosowanie w pierwszej kolejności środków alternatywnych w stosunku do umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku. Dodanie w art. 398 ust. 1 pkt 5 jest konsekwencją zaproponowanych wcześniej zmian dotyczących przekazywania cudzoziemców do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Pozwoli on na umieszczenie w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców cudzoziemca, wobec którego wszczęto postępowanie w sprawie wydania mu decyzji o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej lub, któremu taką decyzję wydano. Projektowany ust. 3 i 4 ma na celu uregulowanie sposobu postępowania z zabezpieczeniem pieniężnym, o którym mowa w art. 398 ust. 2 pkt 2. Jednocześnie proponuje się skrócenie terminu odbioru depozytu z dwóch lat do roku od dnia doręczenia cudzoziemcowi wezwania do odbioru lub wezwania, o którym mowa w art. 6 ust. 5 ustawy o likwidacji niepodjętych depozytów. Projektowane art. 398 ust. 5 – 8, regulują procedurę wydawania postanowienia o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2. Zgodnie z art. 398 ust. 5 postanowienie o zastosowaniu środków tzw. alternatywnych będzie wydawał organ Straży Granicznej, który:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) stwierdził okoliczności wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub który stwierdził fakt, że cudzoziemiec nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
--	--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.</p> <p>3. Do zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, stosuje się przepisy ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. poz. 1537 oraz z 2009 r. poz. 1241), z tym że termin do odbioru depozytu wynosi 1 rok od dnia doręczenia cudzoziemcowi wezwania do odbioru lub wezwania, o którym mowa w art. 6 ust. 5 tej ustawy.</p> <p>4. W przypadku ucieczki cudzoziemca, w szczególności gdy opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub nie wywiązuje się z obowiązków wynikających z postanowienia o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, ulega przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa. O przypadku zabezpieczenia orzeka sąd.</p> <p>5. Postanowienie o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, wydaje organ Straży Granicznej, który:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) stwierdził okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lub 3; 2) wydał decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 2; 3) zatrzymał cudzoziemca, w celu, o którym mowa w art. 394 ust. 1a pkt 2 lub 3. <p>6. Na postanowienie o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, przysługuje zażalenie do sądu rejonowego właściwego ze względu na siedzibę organu Straży Granicznej, który wydał postanowienie, w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia. Sąd rozpatruje zażalenie w terminie 7 dni.</p> <p>7. W postanowieniu o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, można orzec o zastosowaniu więcej niż jednego spośród tych środków.</p> <p>8. Postanowienie o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 2, podlega natychmiastowemu wykonaniu.”</p>	<ol style="list-style-type: none"> 2) wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu; 3) zatrzymał cudzoziemca, w celu przekazania na podstawie rozporządzenia 604/2013 albo przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.
186.	<p>Art. 1 pkt 129 projektu</p> <p>(dot. dodawanego art. 398a ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>po art. 398 dodaje się art. 398a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 398a. 1. Cudzoziemca umieszcza się w strzeżonym ośrodku, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) istnieje prawdopodobieństwo wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu i wynika ono z okoliczności, o której mowa w art. 315 ust. 2 pkt 2, lub 2) wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu i istnieje konieczność zabezpieczenia jej wykonania, a wydanie tej decyzji wynika z okoliczności, o której mowa w art. 315 ust. 2 pkt 2, lub 	<p>Projektowana regulacja jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 398. Projektowany przepis określa przesłanki umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku.</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>3) istnieje konieczność zabezpieczenia przekazania cudzoziemca do państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, a jego natychmiastowe przekazanie do tego państwa nie jest możliwe, lub</p> <p>4) wystąpił przynajmniej jeden z przypadków, o których mowa w art. 398 ust. 1, oraz:</p> <p>a) zastosowanie środków, o których mowa w art. 398 ust. 2, nie jest możliwe,</p> <p>b) cudzoziemiec nie wywiązuje się z obowiązków określonych w postanowieniu o zastosowaniu wobec niego środków, o których mowa w art. 398 ust. 2.”</p>	
187.	Art. 1 pkt 130 projektu (dot. art. 399 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 399 w ust. 1 wyrazy „art. 398 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 398a”;	Projektowana regulacja jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 398 ust. 3a i art. 398a ust. 1.
188.	Art. 1 pkt 131 projektu (dot. dodawanych art. 400a – 400d ustawy o cudzoziemcach)	<p>po art. 400 dodaje się art. 400a – 400d w brzmieniu:</p> <p>„Art. 400a. 1. 1. Komendant Główny Straży Granicznej zapewnia cudzoziemcowi, który:</p> <p>1) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców,</p> <p>2) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 lub 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców</p> <p>– oraz członkom rodziny lub opiekunowi prawnemu tego cudzoziemca, w przypadku osoby małoletniej lub ubezwłasnowolnionej, świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej.</p> <p>2. Komendant Główny Straży Granicznej zleca organizację świadczeń, o których mowa w ust. 1, podmiotowi, do którego statutowych obowiązków należy udzielanie pomocy cudzoziemcom.</p> <p>3. Podmiot, o którym mowa w ust. 2, współdziała z Komendantem Głównym Straży Granicznej w zakresie organizacji świadczeń, o których mowa w ust. 1, przez przekazywanie informacji mających wpływ na organizację świadczeń, o których mowa w ust. 1, a w szczególności o przypadkach, o których mowa w art. 400c ust. 2 pkt 1 i 2.</p> <p>Art. 400b. 1. Świadczenia, o których mowa w art. 400a ust. 1,</p>	<p>Projektowane w art. 400a-400d przepisy określają zasady postępowania z osobami wymagającymi szczególnego traktowania. Projektowane przepisy będą miały zastosowanie do cudzoziemca, który:</p> <p>1) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców;</p> <p>2) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców.</p> <p>Dodatkowo, należy wskazać, iż projektowane przepisy, w przypadku osoby małoletniej, będą miały zastosowanie również do członków rodziny lub opiekuna prawnego tego cudzoziemca, w przypadku osoby małoletniej lub ubezwłasnowolnionej. Organem uprawnionym do wydawania decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej oraz o pozbawieniu cudzoziemca świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie komendant oddziału Straży Granicznej oraz komendant placówki Straży Granicznej. Świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będą obejmować:</p> <p>1) zakwaterowanie w miejscu wyznaczonym w decyzji o</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	<p>obejmują:</p> <p>1) w zakresie pomocy socjalnej:</p> <p>a) zakwaterowanie w miejscu wyznaczonym w decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej,</p> <p>b) całodienne wyżywienie,</p> <p>c) usługi opiekuńcze w zakresie zaspokojenia codziennych potrzeb życiowych, w tym opieki higienicznej,</p> <p>d) zakup niezbędnych środków czystości i higieny osobistej,</p> <p>e) zakup niezbędnej odzieży, bielizny i obuwia,</p> <p>f) przejazdy środkami transportu publicznego w celu leczenia lub wzięcia udziału w czynnościach związanych z prowadzonym postępowaniem w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub udzielenia zgody na pobyt tolerowany;</p> <p>2) w zakresie opieki medycznej i psychologicznej:</p> <p>a) konsultacje lekarza, o którym mowa w art. 55 ust. 2a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych i lekarzy specjalistów,</p> <p>b) pobyt w szpitalu lub podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne,</p> <p>c) zakup produktów leczniczych i środków sanitarnych, w tym środków opatrunkowych,</p> <p>d) konsultacje psychologiczne i psychoterapię.</p> <p>2. Finansowanie świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, oraz kosztów ich organizowania przez podmiot, o którym mowa w art. 400a ust. 2, zapewnia się w okresie do 6 miesięcy od dnia doręczenia cudzoziemcowi decyzji o przyznaniu tych świadczeń.</p> <p>3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, ze względu na stan zdrowia cudzoziemca, termin, o którym mowa w ust. 2, ulega przedłużeniu do dnia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.</p> <p>4. Przyznanie cudzoziemcowi świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, nie wstrzymuje wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p> <p>5. Świadczenia, o których mowa w art. 400a ust. 1, oraz koszty ich</p>	<p>przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej;</p> <p>2) całodienne wyżywienie;</p> <p>3) usługi opiekuńcze wykonywane w zakresie zaspokojenia codziennych potrzeb życiowych, w tym opieka higieniczna;</p> <p>4) zakup niezbędnych środków czystości i higieny osobistej;</p> <p>5) zakup niezbędnej odzieży, bielizny i obuwia;</p> <p>6) koszty przejazdów środkami transportu publicznego, w celu leczenia lub w celu wzięcia udziału w czynnościach związanych z prowadzonym postępowaniem w sprawie:</p> <p>a) zobowiązania cudzoziemca do powrotu,</p> <p>b) udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych,</p> <p>c) udzielenia zgody na pobyt tolerowany;</p> <p>7) konsultacje lekarza, o którym mowa w art. 55 ust. 2a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki medycznej finansowanych ze środków publicznych i lekarzy specjalistów;</p> <p>8) pobyt w szpitalu lub podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne;</p> <p>9) zakup produktów leczniczych i środków sanitarnych w tym środków opatrunkowych;</p> <p>10) konsultacje psychologiczne i psychoterapię.</p> <p>Świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będą cudzoziemcowi przyznawane w drodze decyzji po wydaniu przez lekarza lub psychologa orzeczenia, że cudzoziemiec z powodu niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia albo ze względu na jego stan psychofizyczny był poddany przemocy. Jedynym kryterium decydującym o przyznaniu cudzoziemcowi świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 400. Przedmiotowe świadczenia będą wykonywane przez podmiot, do którego statutowych obowiązków należy udzielanie pomocy cudzoziemcom. Zgodnie z projektowanym art. 400a ust. 3 podmiot, któremu Komendant Główny Straży Granicznej zleci wykonywanie zadań z zakresu świadczeń pomocy socjalnej, opieki medycznej psychologicznej współdziała z Komendantem Głównym Straży Granicznej, poprzez przekazywanie informacji mających wpływ na organizację świadczeń. Projektowany przepis ma na celu zapewnienie skutecznej realizacji świadczeń pomocy socjalnej, opieki</p>
--	--	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	<p>organizowania przez podmiot, o którym mowa w art. 400a ust. 2, są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.</p> <p>Art. 400c. 1. W decyzji o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, cudzoziemca można zobowiązać do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zgłaszania się w określonych odstępach czasu do organu Straży Granicznej wskazanego w decyzji, 2) przekazania dokumentu podróży do depozytu organowi wskazanemu w decyzji, 3) zamieszkiwania w miejscu wyznaczonym w decyzji – do dnia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, przekazania go do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej lub udzielenia mu zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany. <p>2. Cudzoziemca pozbawia się świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, w drodze decyzji, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie stawił się w miejscu zamieszkania wyznaczonym w decyzji o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, w terminie 2 dni od dnia jej wydania; 2) opuścił miejsce zamieszkania wyznaczone w decyzji o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, i nie powrócił do niego przez okres dłuższy niż 2 dni bez usprawiedliwionej przyczyny; 3) nie zgłasza się w określonych odstępach czasu do organu Straży Granicznej wskazanego w decyzji o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1; 4) opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. <p>Art. 400d. 1. Decyzję o przyznaniu świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, oraz o ich pozbawieniu wydaje z urzędu komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.</p> <p>2. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest Komendant Główny Straży Granicznej”;</p>	<p>medycznej i psychologicznej.</p> <p>Zakłada się, iż wejście w życie przepisów pozwalających na przyznawanie świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcowi, który nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec niego aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia albo jego stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że był on poddany przemocy oraz cudzoziemcowi, który został zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców w przypadku gdy stwierdzono, iż jego dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia lub, jego stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że był on poddany przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członkom rodziny lub opiekunowi prawnemu cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia, nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub zwolniono ze strzeżonego ośrodka, spowoduje skutki finansowe rzędu ok. 1 260 000 zł rocznie - przyjmując, że z pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie korzystało ok. 100 cudzoziemców przez okres 90 dni, a dzienna stawka będzie wynosiła ok. 140 zł. W celu pokrycia wydatków związanych z wprowadzeniem rozwiązań pozwalających na przyznawanie pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcom, proponuje się zwiększenie limitu wydatków w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.</p>
--	---	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

189.	Art. 1 pkt 132 lit. a projektu (dot. art. 401 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 401 w ust. 5 i 6 wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”	Zmiana ma charakter legislacyjny – zmiana odesłania.
190.	Art. 1 pkt 133 lit. a projektu (dot. art. 403 ust. 2, art. 2a i ust. 3 ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 403:</p> <p>a) ust. 2-3 otrzymują brzmienie: „2. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców może być przedłużony, na czas określony, w przypadku gdy przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1:</p> <p>1) nie zostało zakończone postępowanie w sprawie: a) zobowiązania cudzoziemca do powrotu albo b) przekazania cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia 604/2013 albo c) przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób albo</p> <p>2) trwają czynności mające na celu umożliwienie: a) przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo b) przekazania cudzoziemca zgodnie z art. 28 rozporządzenia 604/2013 albo c) przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób - jeżeli jednocześnie zachodzi którakolwiek z okoliczności, o której mowa w art. 398a.</p> <p>2a. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców może być także przedłużony na czas określony, niezbędny do wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku gdy cudzoziemcowi przebywającemu w tym ośrodku lub w areszcie została wydana</p>	<p>Zaproponowana zmiana brzmienia ust. 2 w art. 403 ma na celu zapewnienie zgodności przepisów ustawy z dyrektywą 2008/115/WE. Zgodnie z jej art. 15 ust. 1 o ile w danej sprawie nie mogą zostać zastosowane wystarczające lecz mniej represyjne środki, państwa członkowskie mogą umieścić w ośrodku detencyjnym obywatela państwa trzeciego podlegającego procedurze powrotu tylko w celu przygotowania powrotu lub przeprowadzenia procesu wydalenia, w szczególności jeżeli istnieje ryzyko ucieczki, lub dany obywatel państwa trzeciego unika lub utrudnia przygotowania do powrotu lub proces wydalenia. Jakikolwiek środek detencyjny stosowany jest przez możliwie najkrótszy okres czasu i tylko dopóki trwają przygotowania do wydalenia oraz podlega wykonaniu z należytą starannością. Ponadto jak stanowi ust. 5 tego artykułu środek detencyjny jest utrzymany dopóki nie spełnione zostaną warunki określone w ust. 1 i jest to konieczne do zapewnienia skutecznego wydalenia. Każde państwo członkowskie określa maksymalny okres zastosowania środka detencyjnego, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy. W ust. 1 art. 403 ustawy o cudzoziemcach określono, że sąd w postanowieniu o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu wobec niego aresztu dla cudzoziemców wskazuje okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców, nie dłuższy jednak niż 3 miesiące. Tym samym za uzasadnioną należy uznać możliwość jego przedłużenia. Projektowana regulacja obejmuje także kategorie cudzoziemców, co do których przepisy dyrektywy 2008/115/WE zasadniczo nie mają zastosowania tj. cudzoziemców przekazywanych do innego państwa członkowskiego na podstawie przepisów rozporządzenia 604/2013 oraz na podstawie międzynarodowej umowy o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.</p> <p>Zmiana w ust. 2a art. 403 ma na celu doprecyzowanie przepisu umożliwiającego dalsze stosowanie środka zapobiegawczego w postaci pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców wobec cudzoziemca, któremu została wydana</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>ostateczna decyzja o:</p> <p>1) odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej;</p> <p>2) uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny;</p> <p>3) umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej.</p> <p>3. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców nie może przekroczyć 6 miesięcy, przy czym każde kolejne postanowienie sądu w tej sprawie wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.”;</p>	<p>ostateczna decyzja o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny albo o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej. Po jej wprowadzeniu okres pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców będzie mógł zostać przedłużony na czas określony, niezbędny do wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dalsze ewentualne przedłużenie pobytu tam cudzoziemca będzie podlegało zasadom ogólnym (określonym w ust. 3 i dalszych).</p> <p>Zmiana w ust. 3 ma na celu zapewnienie zgodności przepisu dotyczącego maksymalnego okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców z przepisami dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie z jej art. 15 ust. 5 każde państwo członkowskie określa maksymalny okres zastosowania środka detencyjnego, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy.</p>
191.	Art. 1 pkt 133 lit. b projektu (dot. art. 403 dodawany ust. 3a i 3b ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 403:</p> <p>b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:</p> <p>„3a. Po upływie 6-miesięcznego okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców pobyt ten może być przedłużony na czas określony, nie dłuższy niż 12 miesięcy, w przypadku gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że okres wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ulegnie przedłużeniu, oraz gdy:</p> <p>1) cudzoziemiec, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, nie współpracuje z organem Straży Granicznej w zakresie wykonania tej decyzji lub</p> <p>2) wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest tymczasowo niemożliwe z powodu opóźnień w uzyskaniu od państw trzecich dokumentów niezbędnych do tego celu.</p> <p>3b. Każde kolejne postanowienie w sprawie przedłużenia okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.”</p>	<p>Przepis ust. 3a i 3b maja na celu zapewnienie zgodności przepisów ustawy w zakresie przedłużania pobytu cudzoziemców w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców ponad okres 6 miesięcy z zapisami dyrektywy powrotowej. Zgodnie z art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE państwa członkowskie nie mogą przedłużać okresu, o którym mowa w ust. 5 (tj. 6 m-cy), z wyjątkiem przedłużenia na ograniczony okres czasu nieprzekraczający kolejnych dwunastu miesięcy zgodnie z prawem krajowym, jeżeli pomimo wszelkich rozsądnych starań wydalenie może potrwać dłużej ze względu na: a) brak współpracy ze strony danego obywatela państwa trzeciego, lub b) opóźnienia w uzyskiwaniu niezbędnej dokumentacji od państw trzecich. Tym samym maksymalny okres pobytu cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu do powrotu wyniesie 18 m-cy, co jest zgodne z przepisami dyrektywy 2008/115/WE. Regulacja nie obejmie cudzoziemców, którym wydano decyzję o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, tym samym w ich przypadku maksymalny okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców wyniesie 6 m-cy.</p>
192.	Art. 1 pkt 133	w art. 403:	Zmiana w ust. 4 ma charakter porządkujący ze względu na

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	lit. c projektu (dot. art. 403 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach)	c) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Do okresów, o których mowa w ust. 1-3a i 5, nie wlicza się okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców w związku ze złożonym przez niego wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej.”	wcześnie zaproponowane zmiany. Ze względu na jego niezgodność z przepisami dyrektywy 2008/115/ należy uchylić ust. 5 w art. 403. Określone w nim podstawy przedłużenia pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku nie mieszczą się w przesłankach wskazanych w jej art. 15 ust. 6 – korzystania z dostępnych w prawie środków odwoławczych nie można uznać za przejaw „braku współpracy ze strony danego obywatela państwa trzeciego”.
193.	Art. 1 pkt 133 lit. d projektu (dot. art. 403 ust. 7a ustawy o cudzoziemcach)	W art. 403: d) w ust. 7a wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”	Zmiana ma charakter legislacyjny – zmiana odesłania.
194.	Art. 1 pkt 134 lit. a projektu (dot. art. 406 ust. 1a i 1b ustawy o cudzoziemcach)	W art. 406: a) w ust. 1a i 1b wyrazy „art. 398 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 398 ust. 2”	Zmiana ma charakter legislacyjny – zmiana odesłania.
195.	Art. 1 pkt 134 lit. b projektu (dot. art. 406 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 406: b) w ust. 5: – pkt 3a otrzymuje brzmienie: „3a) upływu terminu: a) o którym mowa w art. 24 ust. 2 rozporządzenia 604/2013, do złożenia wniosku o wtórne przejęcie cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego w odniesieniu do cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku albo w areszcie dla cudzoziemców w przypadku, o którym mowa w art. 398 ust. 1 pkt 4, b) przekazania cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 28 ust. 3 zdanie szóste rozporządzenia 604/2013, w odniesieniu do cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku albo w areszcie dla cudzoziemców w przypadku, o którym mowa w art. 398 ust. 1 pkt 4 lub art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, c) o którym mowa w art. 28 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 604/2013, na złożenie wniosku o przejęcie lub wtórne przejęcie cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego	Zmiana art. 406 ust. 5 pkt 3a lit. b polega na zmianie odesłania do art. 398 ust. pkt 4. Projektowana zmiana jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 398. Projektowany art. 406 ust. 5 pkt 3a lit. a i c ma na celu zapewnienie zgodności przepisów prawa krajowego z art. 24 ust. 2 i art. 28 ust. 3 zdanie 2 rozporządzenia 604/2013. Zgodnie z rozporządzeniem 604/2013 jeżeli wnioskujące państwo członkowskie nie dotrzyma terminu złożenia wniosku o przejęcie lub wtórne przejęcie dana osoba nie podlega dalszemu zatrzymaniu. Projektowany art. 406 ust. 5 pkt 3b jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 398 ust. 1 pkt 5 w zakresie przesłanek wydania postanowienia o zastosowaniu środków „alternatywnych” oraz umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Zmiana w art. 406 ust. 5 pkt 4 lit. a ma na celu uregulowanie sytuacji pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, w której nadal istnieje przesłanka, na podstawie której cudzoziemiec został tam umieszczony. Skoro bowiem decyzja o zobowiązaniu go do powrotu została uchylona i przekazana do ponownego rozpatrzenia to nadal istnieje

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>w odniesieniu do cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku albo w areszcie dla cudzoziemców w przypadku, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub;”</p> <p>– po pkt 3a dodaje się pkt 3b w brzmieniu: „3b) przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej albo państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, lub”</p> <p>– w pkt 4 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z wyjątkiem decyzji, zgodnie z którą sprawa została przekazana do ponownego rozpatrzenia, a cudzoziemiec został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców w związku z okolicznością, o której mowa w art. 398 ust. 1 pkt 1 lub art. 398a pkt 1, lub”</p>	<p>prawdopodobieństwo wydania decyzji bez określania terminu dobrowolnego powrotu. Tym samym cudzoziemiec nie powinien automatycznie być zwalniany ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców.</p>
196.	<p>Art. 1 pkt 134 lit. c projektu (dot. art. 406 ust. 6 ustawy o</p>	<p>w art. 406: c) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Organ Straży Granicznej, któremu podlega strzeżony ośrodek lub areszt dla cudzoziemców, niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie, o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka albo z aresztu dla cudzoziemców.”</p>	<p>Zmiana w ust. 6 ma na celu przywrócenie regulacji sprzed 1 maja 2014 r. Nie znajduje uzasadnienia obowiązek informowania sądu, który wydał postanowienie, o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Z punktu widzenia umiejscowienia przepisu sąd powinien być informowany o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka albo z aresztu dla cudzoziemców.</p>
197.	<p>Art. 1 pkt 135 projektu (dot. art. 417 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>w art. 417 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Cudzoziemiec otrzymuje świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne na zasadach określonych w art. 115 §1a-8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2017 r. poz. 665, 666 i 768), zwanej dalej „Kodeksem karnym wykonawczym”, oraz w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 115 § 9 i 10 tej ustawy.”;</p>	<p>Zmiana brzmienia art. 417 ust. 2 wynika ze zmiany brzmienia art. 338 w zakresie wyliczenia katalogu kosztów, o których orzeka się w decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu do powrotu.</p>
198.	<p>Art. 1 pkt 136 projektu (dot. art. 425 ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>w art. 425 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) pieniądze, w kwocie uwzględniającej potrącenie, o którym mowa w art. 343 ust. 1;”</p>	<p>Zmiana w art. 425 w ust. 1 pkt 2 ma charakter porządkujący względem zmian wprowadzanych do przepisów dotyczących wydawania decyzji w sprawie ustalenia wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Zgodnie z nią, cudzoziemcowi – przy zwolnieniu ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, będą zwracane w pełnej wysokości zdeponowane środki pieniężne, jeżeli nie zostanie dokonane z nich potrącenie należności z tytułu</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, co jest możliwe dopiero po wydaniu decyzji o ich ustaleniu.
199.	Art. 1 pkt 137, 138, 139 lit. a i b projektu (dot. art. 428, art. 429, art. 430 ustawy o cudzoziemcach)	<p>w art. 428 w ust. 1 w pkt 2 w lit. m średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. n w brzmieniu: „n) przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, o których mowa w art. 303a;”;</p> <p>w art. 429 ust. 1 pkt 9 wyrazy „w przypadku rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j” zastępuje się wyrazami „w przypadku rejestrów, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j i n”;</p> <p>w art. 430: a) w ust. 1 wyrazy „w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. a-k oraz m” zastępuje się wyrazami „w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. a-k oraz m i n”; b) w ust. 2: – we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. b-k oraz m” zastępuje się wyrazami „w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. b-k oraz m i n”; – po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu: „6a) w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, fotografię cudzoziemca oraz informacje o: a) dniu opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, b) decyzjach w sprawie wysokości kosztów wydania i przymusowego wykonania decyzji, o której mowa w art. 303a ust. 1;”;</p>	<p>W art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n przewiduje się utworzenie nowego rejestru w sprawach z zakresu wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na tym terytorium i wyjazdu z niego, który będzie prowadzony w systemie informatycznym, tj. rejestru spraw dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, o których mowa w art. 303a, w związku z wprowadzeniem nowego rodzaju decyzji o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.</p> <p>Zmiany w art. 429 ust. 1 pkt 9 oraz w art. 430 ust. 1 i we wprowadzeniu do wyliczenia w ust. 2 są konsekwencją wprowadzania nowego rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n. W art. 430 ust. 2 pkt 6a przewidziano jakie dane i informacje będą przechowywane w w/w nowym rejestrze. Oprócz danych i informacji, o których mowa w ust. 1, w w/w rejestrze będą przechowywane fotografie cudzoziemców oraz informacje o dniu opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz o decyzjach w sprawie wysokości kosztów wydania i przymusowego wykonania decyzji o przekazaniu, o której mowa w art. 303a ust. 1.</p>
200.	Art. 1 pkt 139 lit. c projektu (dot. art. 430 ust. 9 ustawy o cudzoziemcach)	<p>W art. 430: c) w ust. 9 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) informacje o tym, że cudzoziemiec aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązał kontakt z osobami podejrzanymi o popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, lub o tym, że przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa, a także o dacie</p>	<p>W art. 430 ust. 9 przewidziano, iż w rejestrze wydanych cudzoziemcom zaświadczeń, o których mowa w art. 170, tj. zaświadczeń potwierdzających istnienie domniemania, że cudzoziemcem jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 Kodeksu karnego, przechowywane są, oprócz dotychczas przewidzianych danych i informacji, także informacje o tym, że cudzoziemiec aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązał kontakt z osobami podejrzanymi o popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, lub że przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę wbrew</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		odnotowania informacji.”;	przepisom prawa oraz o dacie odnotowania tych informacji.
201.	Art. 1 pkt 140 projektu (dot. art. 435 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 435 w ust. 1 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu: „6) cudzoziemiec został przekazany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.”;	W art. 435 ust. 1 pkt 6 przewiduje się nową podstawę wpisywania danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, jako konsekwencję przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.
202.	Art. 1 pkt 141 projektu (dot. art. 436 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 436 w ust. 1 w pkt 1 lit. a–c otrzymują brzmienie: „a) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej, lub b) decyzja o odmowie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy lub zezwolenia na pobyt stały, wydana w związku ze stwierdzeniem, że związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przez cudzoziemca ustawy, stała się ostateczna, lub c) decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, wydana z uwagi na względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub w związku ze stwierdzeniem, że związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przez cudzoziemca ustawy, stała się ostateczna;”	Uwzględnienie w art. 436 ust. 1 pkt 1 „interesu Rzeczypospolitej Polskiej” jako dobra prawnego podlegającego ochronie poprzez umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, pomimo iż cudzoziemiec ten jest małżonkiem obywatela polskiego lub małżonkiem cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, ma na celu zapewnienie spójności tego przepisu z art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy, przewidującym przesłanki umieszczenia i przechowywania danych cudzoziemca w ww. wykazie. Zmiana w ust. 1 pkt 1 lit. b jest konsekwencją zmiany w art. 197 ust. 1 pkt 6, rozszerzającej przesłankę odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy podstawą ubiegania się o zezwolenie jest zawarcie przez cudzoziemca związku małżeńskiego z obywatelem polskim, na sytuację, gdy związek małżeński istnieje w celu obejścia ustawy. Ponadto, zmiany w ust. 1 pkt 1 lit. b i c mają charakter redakcyjny, polegający na zastąpieniu odesłania do „niniejszej ustawy”, jako aktu prawnego, którego obejście ma następować, odesłaniem do „ustawy”, a zatem również przepisów obowiązujących przed ogłoszeniem oraz przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości czy przepisy te obejmują tylko obejście przepisów obowiązujących ustawy o cudzoziemcach.
203.	Art. 1 pkt 142 projektu (dot. art. 438 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 438: a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) 1 roku od dnia przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony	W art. 438 ust. 1 pkt 2a przewiduje się wpisywanie danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany na podstawie wprowadzanego art. 435 ust. 1 pkt 6 na okres 1 roku od dnia przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób;”;</p> <p>b) w ust. 2 uchyla się pkt 3;</p>	<p>Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Samoistna podstawa umieszczenia danych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądanym związana z wykonaniem przekazania jest uzasadniona tym, że decyzja taka, niebędąca decyzją nakazującą powrót w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, nie będzie zawierała zakazu ponownego wjazdu. W celu zapewnienia pełnej zgodności przepisów ustawy dotyczących okresu obowiązywania zakazu ponownego wjazdu z przepisami dyrektywy 2008/115/WE w art. 438 ust. 2 proponuje się uchylene pkt 3, zgodnie z którym dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na wskazany w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu okres, począwszy od dnia wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku gdy w decyzji nie określono terminu dobrowolnego powrotu. Zgodnie bowiem z „Podręcznikiem dotyczącym powrotów” przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami stanowiącym załącznik do zalecenia Komisji Europejskiej okres zakazu ponownego wjazdu powinien rozpocząć bieg w momencie wyjazdu lub wydalenia cudzoziemca do państwa trzeciego, a nie z datą wydania zakazu wjazdu, ponieważ zakaz wjazdu do Unii nie może mieć jeszcze żadnych skutków w sytuacji, w której osoba nie opuściła jeszcze jej terytorium. Tym samym po uchyleniu pkt 3 w art. 438 ust. 2 ustawy do zakazów wjazdów orzeczonych w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego powrotu, zastosowanie będzie miał pkt 1, zgodnie z którym dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na wskazany w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu okres, począwszy od dnia wykonania decyzji, co jest zgodne ze wskazanym powyżej zaleceniem Komisji Europejskiej.</p>
204.	<p>Art. 1 pkt 143 projektu</p> <p>(dot. art. 444 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>w art. 444 w ust. 2 wyrazy „na podstawie” zastępuje się wyrazami „w związku z okolicznościami, o których mowa w”</p>	<p>Proponowana zmiana brzmienia art. 444 ust. 2 ma na celu usunięcie wątpliwości w przypadkach, w których umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, nastąpiło pod rządami ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, tj. na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 6 tej ustawy. Z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. z dniem 1 maja 2014 r., wpisy danych zgromadzone w wykazie na</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			podstawie dotychczasowych przepisów stały się wpisami do wykazu prowadzonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (art. 517 ust. 1). Nie oznacza to jednak, że doszło do zamiany przepisu, z którego wywodzona była podstawa umieszczenia danych na przepis nowej ustawy. W tej zatem sytuacji obecne brzmienie art. 444 ust. 2 może sugerować, że przepis ten ma zastosowanie tylko w przypadkach, jeżeli umieszczenie danych nastąpiło począwszy od dnia 1 maja 2014 r. na podstawie obecnie obowiązującego art. 435 ust. 1 pkt 4, zaś nie ma zastosowania do przypadków, gdy wpis nastąpił na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, w odniesieniu do jakościowo tożsamych podstaw faktycznych – przykładowo konieczności zapewnienia ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Projektowane brzmienie art. 444 ust. 2, odwołujące się nie wprost do konkretnego przepisu prawa, ale do określonych okoliczności, w ocenie projektodawcy pozwoli na uniknięcie wątpliwości związanych z tym, w których przypadkach udostępnienie wnioskodawcy informacji o faktycznej podstawie wpisu jest niemożliwe.
205.	Art. 1 pkt 144 projektu (dot. art. 447 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 447 w ust. 2 wyrazy „na podstawie” zastępuje się wyrazami „w związku z okolicznościami, o których mowa w”	Zmiana w art. 447 ust. 2 jest analogiczna do zmiany wprowadzanej w art. 444 ust. 2.
206.	Art. 1 pkt 145 projektu (dot. art. 449 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 449 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „w art. 428 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. a–k oraz m” zastępuje się wyrazami „w art. 428 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. a–k oraz m i n”	Zgodnie z art. 449 ust. 2 pkt 1, rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, będzie wchodził w skład krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, prowadzonego w systemie teleinformatycznym przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.
207.	Art. 1 pkt 146 projektu (dot. dodawanego art. 449b ustawy o cudzoziemcach)	po art. 449a dodaje się art. 449b w brzmieniu: „Art. 449b. 1. Szef Urzędu, na pisemny wniosek organu prowadzącego rejestr lub ewidencję, o których mowa w art. 449 ust. 1, może dokonać w tym rejestrze lub ewidencji zmian lub uzupełnień danych w celu zapewnienia ich kompletności i poprawności merytorycznej. 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do danych przetwarzanych w postępowaniach, w wyniku których został wydany jeden z	Dodanie art. 449b ma na celu zapewnienie Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organowi prowadzącemu w systemie teleinformatycznym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców możliwości dokonywania, na pisemny wniosek organu prowadzącego rejestr lub ewidencję, o których mowa w art. 449 ust. 1, zmian lub uzupełnień danych w tym rejestrze lub ewidencji, w celu zapewnienia ich kompletności i poprawności merytorycznej, z wyjątkiem danych przetwarzanych w postępowaniach, w wyniku których został wydany jeden z

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		dokumentów, o których mowa w art. 226.”;	dokumentów, o których mowa w art. 226 ustawy. Użytkownicy nie zawsze bowiem mają możliwość dokonywania poprawek lub uzupełnień w rejestrze lub ewidencji we własnym zakresie. Stąd istnieje konieczność zapewnienia Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organowi prowadzącemu w systemie teleinformatycznym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, możliwości dokonywania zmian lub uzupełnień danych w rejestrach i ewidencji wchodzących w skład tego krajowego zbioru a prowadzonych przez inne organy.
208.	Art. 1 pkt 147 projektu (dot. art. 453 ustawy o cudzoziemcach)	w art. 453 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) posiadają odpowiednio zabezpieczone urządzenia telekomunikacyjne lub systemy teleinformatyczne przeznaczone do komunikowania się z krajowym zbiorem rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, lub są uprawnione do korzystania z takich systemów teleinformatycznych;”	Zmiana brzmienia pkt 1 w art. 453 ma na celu umożliwienie uprawnionym podmiotom dostępu do krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców prowadzonego w systemie teleinformatycznym przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców poprzez systemy teleinformatyczne prowadzone przez inne centralne organy administracji publicznej. Takie rozwiązanie ułatwi uprawnionym podmiotom wykonywanie ich zadań. Zmiana brzmienia pkt 1 w art. 453 ma na celu umożliwienie uprawnionym podmiotom dostępu do krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców prowadzonego w systemie teleinformatycznym przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców poprzez systemy teleinformatyczne prowadzone przez inne centralne organy administracji publicznej. Takie rozwiązanie ułatwi uprawnionym podmiotom wykonywanie ich zadań.
209.	Art. 1 pkt 148 projektu (dot. dodawany art. 465a ustawy o cudzoziemcach)	po art. 465 dodaje się art. 465a w brzmieniu: „Art. 465a. 1.W przypadku orzeczenia przez sąd zastępczej kary aresztu za wykroczenia, o których mowa w art. 465 ust. 1 pkt 1 lub 6-9, dyrektor zakładu karnego informuje organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, o orzeczonym wymiarze kary zastępczej aresztu oraz o dniu rozpoczęcia jej wykonywania. 2. Organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, przekazuje tę decyzję sądowi, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji. 3. Sąd, po otrzymaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, umarza postępowanie wykonawcze i wydaje nakaz zwolnienia cudzoziemca z zakładu karnego. Pozostałą do odbycia karę zastępczą uznaje się za wykonaną.”	Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmiany w dziale XII – Przepisy karne. Przewiduje się dodanie art. 465a, zgodnie z którym, w przypadku orzeczenia przez sąd zastępczej kary aresztu za wykroczenia, o których mowa w art. 465 ust. 1 pkt 1 lub 6-9, dyrektor zakładu karnego informuje organ Straży Granicznej, który wydał cudzoziemcowi decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu o orzeczonym wymiarze zastępczej kary aresztu oraz o dniu rozpoczęcia jej wykonywania. Organ Straży Granicznej, który wydał cudzoziemcowi decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu po otrzymaniu informacji, przekazuje tę decyzję sądowi, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji. Sąd, po otrzymaniu decyzji, umorzy postępowanie wykonawcze i wyda nakaz zwolnienia cudzoziemca z zakładu karnego. Pozostałą do odbycia karę zastępczą będzie się uznawało za wykonaną. Przepis ma na celu dostosowanie obowiązujących przepisów do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-430/11

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			Sagor. Taki sposób uwzględnienia przedmiotowego orzeczenia został zaproponowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości.
210.	Art. 2 pkt 1 i 3 projektu (dot. dodawany art. 40a i art. 89cb ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej)	Art. 2. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadza się następujące zmiany: 1) po art. 40 dodaje się art. 40a w brzmieniu: „Art. 40a. Organ Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce przekazania cudzoziemca przez inne państwo członkowskie na podstawie rozporządzenia 604/2013 zapewnia cudzoziemcowi będącemu osobą niepełnosprawną, w podeszłym wieku, samotnie wychowującą dziecko lub kobietą ciężarną, który po przekazaniu złoży oświadczenie, o którym mowa w art. 40 ust. 6, transport do ośrodka recepcyjnego oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienie podczas tego transportu.”; 3) art. 89cb otrzymuje brzmienie: „Art. 89cb. W przypadku gdy osoba zwalniana ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, której dotyczy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, jest osobą niepełnosprawną, w podeszłym wieku, samotnie wychowującą dziecko lub kobietą ciężarną, organ Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu tej osoby zapewnia jej transport do ośrodka recepcyjnego oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienie podczas tego transportu.”.	Propozycja dodania nowego art. 40a oraz zmiana brzmienia art. 89cb ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zmiany wynikają z konieczności uregulowania sposobu zapewniania transportu oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienia podczas tego transportu cudzoziemcom należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania, którzy zostali przekazani do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie rozporządzenia 604/2013 i oświadczenie o zamiarze kontynuowania postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, lub którzy będąc wnioskodawcami zostali zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, a następnie skierowani do ośrodka recepcyjnego. Dotychczasowa praktyka pokazuje, że z uwagi na szczególne potrzeby tej kategorii cudzoziemców należy traktować ich podobnie do tożsamej kategorii cudzoziemców składających wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, którym transport do ośrodka recepcyjnego zapewnia właściwy organ Straży Granicznej.
211.	Art. 2 pkt 2 projektu (dot. art. 61 ustawy o udzielaniu	Art. 2. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadza się następujące zmiany: 2) w art. 61: a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) występuje niezwłocznie do sądu opiekuńczego właściwego ze	Projektowane w art. 61 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zmiany wynikają z dostrzeżonej w praktyce konieczności doszczegółowienia kwestii związanych z zabezpieczaniem pobytu deklarujących zamiar złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej małoletnich bez opieki, którzy przybywają na

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej)	<p>względu na miejsce pobytu małoletniego bez opieki z wnioskiem o:</p> <p>a) ustanowienie kuratora do reprezentowania go w postępowaniu w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, przekazania do innego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia 604/2013, udzielenia pomocy socjalnej oraz udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie do kraju pochodzenia,</p> <p>b) umieszczenie go w pieczy zastępczej.”,</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: „1a. Jeżeli małoletniemu bez opieki towarzyszy dorosły krewny w linii prostej drugiego stopnia lub w linii bocznej drugiego lub trzeciego stopnia, organ Straży Granicznej we wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, może wskazać powierzenie pełnienia funkcji rodziny zastępczej temu krewnemu, jeżeli wyrazi on na to zgodę. 1b. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, organ Straży Granicznej może wystąpić z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia, o którym mowa w art. 755 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.), w postaci roztoczenia pieczy nad małoletnim bez opieki przez krewnego, o którym mowa w ust. 1a, na czas prowadzenia postępowania o umieszczenie małoletniego bez opieki w pieczy zastępczej.”,</p> <p>c) w ust. 2 i 4 wyrazy „ust. 1 pkt 3” zastępuje się wyrazami „ust. 1 pkt 3 lit. a”,</p> <p>d) uchyla się ust. 6,</p> <p>e) w ust. 7 i 8 wyrazy „ust. 6” zastępuje się wyrazami „ust. 1 pkt 3 lit. b”</p>	<p>terytorium RP bez rodziców, ale z innymi bliskimi krewnymi. Faktyczna opieka, roztaczana nad małoletnimi, powinna znajdować uzasadnienie dla usankcjonowania jej prawnie. Rozwiązanie to jest odzwierciedleniem podejścia do definicji małoletniego bez opieki zawartej w art. 2 lit. 1 <i>dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona)</i> i uwzględnia najlepszy interes dziecka.</p> <p>Projektowane zmiany zezwalają jednocześnie na złożenie wniosku o umieszczenie małoletniego bez opieki w pieczy zastępczej niezwłocznie po przyjęciu od niego deklaracji zamiaru złożenia wniosku, nie zaś jak dotychczas – po przyjęciu od niego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Pozwoli to na uniknięcie konieczności oczekiwania na sam fakt przyjęcia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, podczas gdy nie jest to warunkiem do złożenia stosownego wniosku do sądu.</p> <p>Ponadto projektowane przepisy przewidują możliwość wystąpienia na czas prowadzenia postępowania o umieszczenie małoletniego bez opieki w pieczy zastępczej wystąpienia z wnioskiem o ustanowienie zabezpieczenia w postaci roztoczenia nad małoletnim pieczy przez towarzyszącego mu krewnego. Projektowane zmiany w tym zakresie nie wywołują skutków finansowych.</p>
212.	Art. 4 projektu pkt 1, 2 lit. a, pkt 3 (dot. ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy)	<p>Art. 4. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 1 w ust. 3 w pkt 2 lit. ha otrzymuje brzmienie: „ha) posiadających zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 albo 1a albo art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, albo wizę wydaną w celu wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,”</p> <p>2) w art. 87 w ust. 1: a) pkt 11a otrzymuje brzmienie:</p>	<p>W przepisach tej ustawy uwzględniono wprowadzenie nowej podstawy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w projektowanym art. 114 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Zmiana w art. 1 ust. 3 w pkt 2 lit. ha tej ustawy ma charakter redakcyjno-dostosowawczy, polegający na wyraźnym wyodrębnieniu nowej podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, tj. art. 114 ust.1a, z dotychczas stosowanej wobec tych cudzoziemców podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 114 ust. 1. W związku z powyższym zmiana przepisu nie oznacza przyznania nowej kategorii cudzoziemców świadczeń, o których mowa w tej ustawie, do których obecnie nie byłoby uprawnieni.</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>„11a) posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 lub 1a, art. 126, art. 127, art. 139a ust. 1, lub art. 139o ust. 1 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – na warunkach określonych w tym zezwoleniu;”,</p> <p>3) w art. 88g ust. 1b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1b. Do cudzoziemca, który złożył wniosek o udzielenie mu zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 i 1a, art. 126 ust. 1, art. 127 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w celu kontynuowania pracy wykonywanej zgodnie z posiadanym przez siebie zezwoleniem na pracę lub zezwoleniem na pobyt czasowy, stosuje się przepis ust. 1a.”.</p>	
213.	Art. 5 projektu (dot. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej)	<p>Art. 5. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, w art. 13 w ust. 2 w pkt 1:</p> <p>1) lit. c otrzymuje brzmienie:</p> <p>„c) zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 144, art. 159 ust. 1 lub art. 186 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60 i ...);”,</p> <p>2) uchyla się lit. d.</p>	Zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, przewidujące zmianę brzmienia art. 13 ust. 2 pkt 1 lit c oraz uchylene lit d mają charakter redakcyjny. Obecnie część zezwoleń na pobyt czasowy, udzielanych na podstawie art. 159 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach jest objęta literą c, a część literą d art. 13 ust. 2 pkt 1 tej ustawy. W wyniku zmiany wszystkie zezwolenia na pobyt czasowy, udzielane na podstawie art. 159 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach będą objęte art. 13 ust. 2 pkt 1 lit c tej ustawy.
214.	Art. 6 projektu (dot. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych)	<p>Art. 6. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w art. 12 pkt 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5) art. 400a ust. 1 i art. 415 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;”.</p>	Zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych mają na celu wprowadzenie do porządku prawnego regulacji, zgodnie z którą cudzoziemcy którzy nie zostali umieszczeni w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec nich aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia albo ich stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że byli oni poddani przemocy oraz cudzoziemcy, którzy zostali zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców w przypadku gdy stwierdzono, iż ich dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia lub ich stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że byli on poddani przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członek rodziny

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			lub opiekun prawnemu cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia, nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub zwolniono ze strzeżonego ośrodka mogą korzystać z bezpłatnych świadczeń zdrowotnych.
215.	Art. 7 projektu (dot. ustawy o opłacie skarbowej)	Art. 7. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej w załączniku do ustawy w części III w kolumnie 2 ust. 2b otrzymuje brzmienie: „2b. Zezwolenie, o którym mowa w art. 114 ust. 1 i 1a, art. 127, art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”.	W załączniku uwzględniono wprowadzenie nowej podstawy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w projektowanym art. 114 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Zmiana ta ma charakter redakcyjno-dostosowawczy, polegający na wyraźnym wyodrębnieniu nowej podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, tj. art. 114 ust.1a, z dotychczas stosowanej wobec tych cudzoziemców podstawy prawnej udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 114 ust. 1. W związku z powyższym zmiana przepisu w tym zakresie nie powinna mieć wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.
216.	Art. 8 projektu (dot. ustawy o obywatelstwie polskim)	Art. 8. W ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim w art. 30 w ust. 2 po wyrazach „ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. Nr 90, poz. 999, z późn. zm.)” dodaje się wyrazy „na poziomie biegłości językowej co najmniej B1”.	Zmiana w ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim dotyczy określenia w art. 30 ust. 2 poziomu znajomości języka polskiego jako jednej z przesłanek nabycia obywatelstwa polskiego, określonych tą ustawą. Przepis art. 30 ust. 2 tej ustawy wymaga od cudzoziemca ubiegającego się o uznanie za obywatela polskiego w trybie przepisu art. 30 ust. 1 (z wyjątkiem pkt 4 i 5, tj. małoletnich dzieci, których jedno z rodziców posiada już obywatelstwo polskie), aby posiadał znajomość języka polskiego potwierdzoną określonym dokumentem. Oznacza to, iż cudzoziemiec musi uzyskać urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego o którym mowa w przepisie art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999r. o języku polskim, lub posiadać świadectwo ukończenia szkoły w Rzeczypospolitej Polskiej albo szkoły za granicą z wykładowym językiem polskim. Jednakże przepisy ustawy o obywatelstwie polskim nie wskazują minimalnego poziomu znajomości języka polskiego. W konsekwencji wystarczające jest przedłożenie w postępowaniu o uznanie za obywatela polskiego poświadczenia znajomości języka polskiego na każdym poziomie. Bezsprzecznym jest, iż celem ustawodawcy było, aby w drodze uznania za obywatela polskiego, obywatelstwo nabywali cudzoziemcy, którzy w toku długoletniego legalnego pobytu w Polsce zintegrowali się ze społeczeństwem polskim, w którym żyją i pracują. Integracja taka nie jest możliwa bez znajomości języka polskiego. W Polsce językiem urzędowym jest język polski, a w konsekwencji obywatele polscy w kontaktach w

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			organami państwa mają obowiązek używać języka polskiego. Wszelkie pisma urzędowe, decyzje administracyjne jak też wyroki sądów sporządzane są w języku polskim. Zatem tylko dobra znajomość języka polskiego będzie gwarantować pełne korzystanie z praw przysługujących obywatelom polskim jak też wypełniania nałożonych na nich obowiązków. W związku z wprowadzaniem w art. 211 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach dodatkowej przesłanki uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, tj. znajomości języka polskiego, potwierdzonej zasadniczo, zgodnie z ust. 3 tego artykułu, urzędowym poświadczeniem znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim na poziomie co najmniej B1, aby zachować spójność przepisów dotyczących cudzoziemców niezbędna jest również nowelizacja przepisu art. 30 ust. 2 ustawy o obywatelstwie polskim poprzez wskazanie minimalnego poziomu znajomości języka polskiego, również „na poziomie biegłości językowej co najmniej B1”.
217.	Art. 9 projektu (dot. ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej)	Art. 9. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 5 w ust. 1 w pkt 4 w lit. b kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którym zostało wydane tymczasowe zaświadczenie tożsamości cudzoziemca.” 2) w art. 42 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie: „6) przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z tym że w przypadku cudzoziemców, ich pobyt jest legalny;”.	Projektowane zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej mają na celu doszczegółowienie zakresu podmiotowego ustawy poprzez umożliwienie pełnienia funkcji rodziny zastępczej cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium RP na podstawie tytułu pobytowego innego niż określony w art. 5 ust. 1 pkt 2-4 ustawy. Cel ten osiągnięty zostaje poprzez dodanie w art. 5 w ust. 1 pkt 5 oraz poprzez doprecyzowanie w art. 42 ust. 1 pkt 6. Zgodnie z projektowanym art. 5 ust. 1 pkt 5 cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, któremu zostało wydany tymczasowy zaświadczenie tożsamości może pełnić funkcję rodziny zastępczej. Natomiast zgodnie z projektowanym art. 42 ust. 1 pkt 6 pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemców pełniących funkcję rodziny zastępczej musi być legalny.

KPRM

Warszawa, 10 lipca 2017 r.

NA

Minister
Spraw Zagranicznych

RMP-60585-2017
Strona 5

DPUE.920.1432.2016/21/mk

dot.: RM-10-83-17 z 06.07.2017 r.

Pani Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

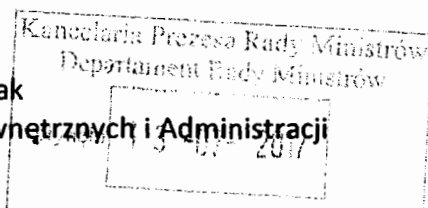
Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Do wiadomości:

Pan Mariusz Błaszczak

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający

Na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się:

- 1) wzór zaproszenia, stanowiący załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) wzór formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, stanowiący załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) wysokość środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.

§ 2. 1. Zapraszający powinien posiadać środki finansowe na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, przeznaczone dla niego samego, każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu oraz każdego zaproszonego cudzoziemca, co najmniej w wysokości 515 zł na każdy miesiąc planowanego pobytu cudzoziemca dla każdej z tych osób.

2. Gdy okres, na który zapraszany jest cudzoziemiec, jest krótszy niż miesiąc, zapraszający powinien posiadać środki finansowe na pokrycie kosztów związanych z planowanym pobytem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w wysokości, o której mowa w ust. 1, pomniejszonej proporcjonalnie w stosunku do liczby dni pobytu.

3. Jeżeli zapraszający będący osobą fizyczną nie posiada środków finansowych na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w wysokości, o której mowa w ust. 1, na cały okres planowanego pobytu

---

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 1897 i 2088).

cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uznaje się, że obowiązek posiadania takich środków finansowych jest spełniony, jeżeli zapraszający dysponuje w każdym miesiącu planowanego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środkami finansowymi co najmniej w wysokości, o której mowa w ust. 1, przeznaczonymi dla niego samego, każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu oraz każdego zaproszonego cudzoziemca.

§ 3. Gdy zapraszonym cudzoziemcem jest zstępny, wstępny lub małżonek zapraszającego, któreś z rodziców małżonka zapraszającego, któreś z rodzeństwa zapraszającego lub któreś z dzieci małżonka zapraszającego, zapraszający powinien posiadać środki finansowe na pokrycie kosztów związanych z pobytem zapraszanego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w wysokości co najmniej 200 zł na każdy miesiąc planowanego pobytu cudzoziemca. Przepis § 2 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 4. 1. Zapraszający powinien posiadać również środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej zapraszanego cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu do tego państwa, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych – w przypadku podróży powrotnej albo tranzytu do państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską;
- 2) 500 złotych – w przypadku podróży powrotnej albo tranzytu do państwa europejskiego innego niż określone w pkt 1;
- 3) 2.500 złotych – w przypadku podróży powrotnej albo tranzytu do państwa nieeuropejskiego.

2. Obowiązek posiadania środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej zapraszanego cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania uważa się za spełniony, jeżeli zapraszający wykaże, że cudzoziemiec posiada bilet powrotny do państwa pochodzenia lub zamieszkania.

§ 5. Traci moc Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający (Dz. U. z 2014 r. poz. 546, z późn. zm.).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po dniu ogłoszenia.²⁾

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający (Dz. U. z 2014 r. poz. 546, z późn. zm.), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na podstawie art. 16 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. ...).

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Spraw Wewnętrznych
i Administracji
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik nr 1

WZÓR ZAPROSZENIA

RZECZPOSPOLITA POLSKA/REPUBLIC OF POLAND/REPUBLIQUE DE POLOGNE ZAPROSZENIE/INVITATION/INVITATION

Zapraszający/The inviting person/La personne invitante

Imię (imiona) i nazwisko/Firma lub nazwa/Given name(s) and surname/Legal business name or trading name/Prénom(s) et nom/Nom de la société ou le nom commercial	
Data i miejsce urodzenia/Date and place of birth/Date et lieu de naissance	
Obywatelstwo/Nationality/Nationalité	
Rodzaj, seria i numer dokumentu tożsamości/REGON/Type, series and number of identity document/REGON No/Type, série et numéro de la pièce d'identité/Numéro REGON	
Adres zamieszkania/Adres siedziby/Place of residence/Head office address/Adresse de résidence/Adresse du siège	
Numer telefonu/Telephone number/Numéro de téléphone	
zaprasza na okres od/invites for a period from/invite pour une période du	do/to/au

Osoba zapraszana/The invited person/La personne invitée

Imię (imiona) i nazwisko/Given name(s) and surname/Prénom(s) et nom	
Data i miejsce urodzenia/Date and place of birth/Date et lieu de naissance	
Obywatelstwo/Nationality/Nationalité	
Seria i numer dokumentu podróży/Series and number of travel document/Série et numéro du document de voyage	
Adres zamieszkania /Place of residence/Adresse de résidence	
Stopień pokrewieństwa z zapraszającym/Degree of kinship with the inviting person/Lien de parenté avec la personne invitante	
Płeć/Sex/Sexe	
Cel pobytu/Purpose of stay/Motif du séjour	
Adres miejsca zakwaterowania/Adress of accommodation/Adresse du lieu d'hébergement	
Nazwa organu, który dokonał wpisu do ewidencji zaproszeń/Name of the authority which made the entry into the register of invitations/Nom de l'autorité qui a introduit les données dans le registre des invitations	
Data i numer wpisu do ewidencji zaproszeń/ Date and number of the entry in the register of invitations /Date et numero de l'inscription dans le registre des invitations	
Zaproszenie ważne od/Invitation valid from/Invitation valable du	do/to/au

Zapraszający zapewnia cudzoziemcowi zakwaterowanie we własnym lokalu mieszkalnym /The inviting person provides the foreigner with accommodation in his/her dwelling/La personne invitante garantit d'héberger l'étranger à son domicile	TAK/YES/OUI	NIE/NO/NON
---	-------------	------------

<p>Zapraszający jest obowiązany do pokrycia kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania, wyżywienia i ewentualnego leczenia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu.</p> <p>The inviting person shall be obliged to cover the costs connected with the stay of the foreigner, including the costs of accommodation, board and possible medical treatment, the costs of return travel to the country of origin or residence, or the costs of transit to a third country which shall grant him/her leave to enter, as well as the costs of issuance and enforcement of the decision on foreigner's obligation to return.</p> <p>La personne invitante est tenue de couvrir les frais de séjour de l'étranger, y compris les frais d'hébergement, de la nourriture et d'un éventuel traitement médical, les frais du voyage de retour au pays d'origine ou de résidence ou les frais liés au transfert vers un pays tiers autorisant l'étranger à entrer sur son territoire ainsi que les coûts liés à la prise et à l'exécution de la décision obligeant l'étranger de retourner.</p>		
<p>Pieczęć i podpis upoważnionego pracownika organu/Official stamp and signature of authorized person/Cachet officiel et signature de la personne autorisée</p>		

I. Adres zamieszkania lub siedziby zapraszającego / Place of residence or the seat of the inviting person / Adresse du domicile ou du siège de l'invitant

1. Miejscowość / Town / Localité:

2. Ulica / Street / Rue:

3. Numer domu / House Number / Numéro du bâtiment: 4. Numer mieszkania / Apartament Number / Numéro d'appartement: 5. Kod pocztowy / Postal Code / Code postal: -

6. Numer telefonu/Telephone number/ Numéro de téléphone:

II. Dokument tożsamości osoby fizycznej lub numer REGON / Identity document of the private individual or REGON Number / Document d'identité de la personne physique ou le numéro REGON

Rodzaj dokumentu / Type of document / Type de document:

Seria / Series / Série: Numer / Number / Numéro:

Numer REGON / REGON Number / Numéro REGON:

III. Możliwości majątkowe i zarobkowe zapraszającego / Resources and the earning capacity of the inviting entity / Les ressources et la capacité de gain d'une partie invitante.

.....

.....

Ilość osób pozostających na utrzymaniu (dotyczy osoby fizycznej) / Number of dependent people (regards a private individual) /
Nombre de personnes à charge (concerne les personnes physiques): .....

IV. Warunki zakwaterowania cudzoziemca / Conditions of accommodation of the invited foreigner/ Conditions d'habitation de l'étranger invité

Lokal mieszkalny zapraszającego / Dwelling of the inviting person / Domicile de l'invitant:

1. Tytuł prawny do lokalu / Legal title to the premises / Titre juridique au local: .....

2. Powierzchnia użytkowa lokalu zajmowanego przez zapraszającego / Usable area of the premises occupied by the inviting person / Surface utile du local occupé par l'invitant: m²

3. Ilość osób zameldowanych w lokalu zajmowanym przez zapraszającego / Number of people registered in the premises occupied by the inviting person / Nombre de personnes déclarées dans le local occupé par l'invitant: na stałe / permanently / fixe czasowo / temporarily / temporaire

Inne miejsce zakwaterowania (proszę określić) / Other place of the accommodation (please specify) / Autre lieu d'hébergement (a précies)

.....

.....

V. Liczba cudzoziemców zaproszonych w ciągu roku poprzedzającego złożenie wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń/ The number of invited foreigners in the year preceding the day of submitting an application for entering the invitation into the register of invitations/ Le nombre d'étrangers invités durant l'année précédent le dépôt de la demande d'enregistrement de l'invitation au registre des invitations

.....

III. Cel pobytu/ purpose of the stay/objet du séjour:

.....
.....
.....
.....
.....

Załączniki do wniosku / Attachments to the application / Annexes à la demande:

(załącza wnioskodawca) / (attached by the applicant) / (à joindre par le demandeur)

1. ....
2. ....
3. ....
4. ....
5. ....
6. ....
7. ....
8. ....
9. ....
10. ....

Zapraszam wyżej wymienionego cudzoziemca na okres od ..... do.....

I invite the above mentioned foreigner for the period from ..... to.....

J'invite l'étranger indiqué ci-dessus pour une période du ..... au.....

Zobowiązuję się do pokrycia kosztów związanych z pobytym cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania, wyżywienia i ewentualnego leczenia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

I shall be obliged to cover the costs connected with the stay of the foreigner, including the costs of accommodation, board and possible medical treatment, the costs of return to the country of origin or residence, or the costs of transit to a third country, which provides leave to enter, as well as the costs of issuance and enforcement of the decision on the foreigner's obligation to return.

Je m'engage à couvrir les frais associés au séjour de l'étranger, y compris les frais de logement et de repas et les éventuels frais médicaux, les frais de voyage de retour vers le pays d'origine ou de résidence ou les frais de transit vers un pays tiers autorisant l'étranger à entrer sur son territoire et les frais d'émission et d'exécution des décisions obligeant l'étranger à regagner son pays d'origine à partir.

Mając świadomość odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 233 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016r., poz. 1137, z późn. zm.) oświadczam, że dane i informacje zawarte we wniosku są prawdziwe. / Being aware of criminal liability under Article 233 of the Act of 6 June 1997 – Penal Code (Journal of Laws of 2016, item 1137, as amended), I hereby declare that the data and information I provided in the application are correct and truthful. / Conscient de la responsabilité criminelle en vertu de l'article 233 de la loi du 6 juin 1997 – Code pénal (Journal officiel de 2016, article 1137, tel que modifié), je déclare que les données et informations contenues dans la demande sont vraies.

Jestem świadomy, że złożenie wniosku lub dołączenie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, a także zeznanie nieprawdy w postępowaniu o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, zatajenie prawdy, podrobienie, przerobienie dokumentu w celu użycia go jako autentycznego lub używanie takiego dokumentu jako autentycznego, spowoduje odmowę wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń lub unieważnienie wpisu zaproszenia.

Oświadczam, że znana jest mi treść art. 233 Kodeksu karnego¹⁾.

¹⁾ Art. 233 Kodeksu karnego:

„Art. 233. § 1. Kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 1a. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu lub jego najbliższemu, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

§ 2. Warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za

**I hereby declare that I am familiar with the content of Article 233 of Penal Code.
Je certifie que je connais le contenu de l'art. 233 du Code pénal.**

Znam i akceptuję poniższe warunki: do analizy wniosku wizowego zapraszanego cudzoziemca konieczne jest zebranie danych określonych w niniejszym formularzu. Dane dotyczące zapraszającego zostaną wprowadzone do systemu informacji wizowej VIS, będą w nim przechowywane maksymalnie przez okres pięciu lat i będą w tym okresie udostępniane organom wizowym i organom właściwym do dokonywania kontroli wizowej na granicach zewnętrznych i na terytorium państw członkowskich oraz organom imigracyjnym w państwach członkowskich, by zweryfikowały, czy spełnione są warunki legalnego wjazdu, pobytu i zamieszkania na terytorium państw członkowskich zapraszanego cudzoziemca oraz, by stwierdziły, które osoby nie spełniają tych warunków lub przestały je spełniać. Dane te będą pod określonymi warunkami udostępniane także wyznaczonym organom państw członkowskich oraz Europolowi do zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom oraz do ich wykrywania i prowadzenia odnośnych dochodzeń. Organem odpowiedzialnym w Rzeczypospolitej Polskiej za przetwarzanie tych danych jest Komendant Główny Policji.

Wiem, że mam prawo uzyskać w każdym państwie członkowskim informację o danych dotyczących mojej osoby przechowywanych w systemie VIS oraz informację o państwie członkowskim, które te dane przekazało, oraz żądać, by dane dotyczące mojej osoby zostały skorygowane – jeżeli są nieścisłe – albo usunięte – jeżeli zostały pobrane nielegalnie. Na moje wyraźne żądanie organy analizujące mój wniosek powiadomią mnie, w jaki sposób mogę skorzystać z prawa do sprawdzenia danych dotyczących mojej osoby i wystąpić o ich korektę lub usunięcie, oraz powiadomią mnie o odnośnych środkach odwoławczych zgodnie z prawem krajowym danego państwa. Skargi dotyczące ochrony danych osobowych będą rozpatrywane przez krajowy organ nadzorczy tego państwa członkowskiego [w Rzeczypospolitej Polskiej jest to Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych].

I am aware of and consent to the following: the collection of the data required by this application form is mandatory for the examination of the invited foreigner visa application. The data of the inviting person will be entered into, and stored in the Visa Information System (VIS) for a maximum period of five years, during which it will be accessible to the visa authorities and the authorities competent for carrying out checks on visas at external borders and within the Member States, immigration authorities in the Member States for the purposes of verifying whether the conditions for the legal entry into, stay and residence on the territory of the Member States of the invited foreigner are fulfilled and of identifying persons who do not or who no longer fulfil these conditions. Under certain conditions the data will be also available to designated authorities of the Member States and to Europol for the purpose of the prevention, detection and investigation of terrorist offences and of other serious criminal offences. The Chief of Police is the authority responsible for processing the data in the Republic of Poland.

I am aware that I have the right to obtain in any of the Member States notification of the data relating to me recorded in the VIS and of the Member State which transmitted the data, and to request that data relating to me which are inaccurate be corrected and that data relating to me processed unlawfully be deleted. At my express request, the authority examining my application will inform me of the manner in which I may exercise my right to check the personal data concerning me and have them corrected or deleted, including the related remedies according to the national law of the State concerned. The national supervisory authority of that Member State [Inspector General for the Protection of Personal Data in the Republic of Poland] will hear claims concerning the protection of personal data.

En connaissance de cause, j'accepte ce qui suit: aux fins de l'examen de la demande de visa d'un étranger invité, il y a lieu de recueillir les données requises dans ce formulaire. Données de l'invitant seront saisies et conservées dans le système d'information sur les visas (VIS) pendant une période maximale de cinq ans, durant laquelle elles seront accessibles aux autorités chargées des visas, aux autorités compétentes chargées de contrôler les visas aux frontières extérieures et dans les États membres, aux autorités compétentes en matière d'immigration dans les États membres aux fins de la vérification du respect des conditions d'entrée et de séjour réguliers sur le territoire des États membres un étranger invité, aux fins de l'identification des personnes qui ne remplissent pas ou plus ces conditions. Dans certaines conditions, ces données seront aussi accessibles aux autorités désignées des États membres et à Europol aux fins de la prévention et de la détection des infractions terroristes et des autres infractions pénales graves, ainsi qu'aux fins des enquêtes en la matière. L'autorité de la République de Pologne est compétente pour le traitement des données : Préfet de police.

Je suis informé(e) de mon droit d'obtenir auprès de n'importe quel État membre la notification des données me concernant qui sont enregistrées dans le VIS ainsi que de l'État membre qui les a transmises, et de demander que les données me concernant soient rectifiées si elles sont erronées ou effacées si elles ont été traitées de façon illicite. À ma demande expresse, l'autorité qui a examiné ma demande m'informerait de la manière dont je peux exercer mon droit de vérifier les données à caractère personnel me concernant et de les faire

---

falszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie.

§ 3. Nie podlega karze za czyn określony w § 1a, kto składa fałszywe zeznanie, nie wiedząc o prawie odmowy zeznania lub odpowiedzi na pytania.

§ 4. Kto, jako biegły, rzeczoznawca lub tłumacz, przedstawia fałszywą opinię, ekspertyzę lub tłumaczenie mające służyć za dowód w postępowaniu określonym w § 1, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 4a. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 4 działa nieumyślnie, narażając na istotną szkodę interes publiczny, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 5. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, jeżeli:

1) fałszywe zeznanie, opinia, ekspertyza lub tłumaczenie dotyczy okoliczności niemogących mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy,

2) sprawca dobrowolnie sprostuje fałszywe zeznanie, opinię, ekspertyzę lub tłumaczenie, zanim nastąpi, chociażby nieprawomocne, rozstrzygnięcie sprawy.

§ 6. Przepisy § 1-3 oraz 5 stosuje się odpowiednio do osoby, która składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej."

Date et signature de la personne qui reçoit l'invitation:

rok / year / année

miesiąc / month /
mois

dzień/ day/
jour

.....
(podpis)/ (signature) / (signature)

Miejsce na potwierdzenie opłaty za wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń
Place for the receipt of the fee to enter the invitation into the invitation register
Place pour certifier la redevance à titre d'enregistrement de l'invitation dans le registre des invitations

POUCZENIE / NOTE / INSTRUCTION

- 1) Zaproszenie nie jest dokumentem uprawniającym do podjęcia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
- 2) Należy wypełnić wszystkie wymagane rubryki. Zgodnie z art. 64 Kodeksu postępowania administracyjnego, jeżeli w podaniu nie wskazano adresu wnoszącego i nie ma możliwości ustalenia tego adresu na podstawie posiadanych danych, podanie pozostawia się bez rozpoznania. Jeżeli podanie nie czyni zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, należy wezwać wnoszącego do usunięcia braków w terminie siedmiu dni z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania.

All required fields should be completed. Pursuant to Art. 64 of the Code of Administrative Procedure, if the application does not indicate the address of the applicant and it is unable to determine the address on the basis of available data, the application will not be examined. If the application does not satisfy other requirements stipulated by the law, it is necessary to call the applicant to complete the application within seven days, with a caution that failure to complete the application shall constitute a reason for turning the application down without examination.

Il faut remplir toutes les cases demandées. Conformément à l'art. 64 du Code de procédure administrative, si la demande n'indique pas l'adresse du demandeur et il est incapable de déterminer l'adresse sur la base des données disponibles, la demande ne sera pas examinée. Si la demande ne satisfait pas aux autres exigences prévues par la loi, il est nécessaire de convoquer le demandeur à compléter la demande dans le délai de sept jours, avec une mise en garde que le défaut de compléter la demande constitue un motif pour ne pas examiner la demande.

- 3) Kwestionariusz należy wypełnić czytelnie, drukowanymi literami wpisywanymi w odpowiednich kratkach.

The application should be completed eligibly, in capital letters entered into the appropriate boxes.

Le formulaire doit être rempli lisiblement, en majuscules inscrites dans les cases correspondantes.

- 4) Części A i B wypełnia wnioskodawca. Jeżeli zapraszającym jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, w części A należy wypełnić tylko punkty nie dotyczące wyłącznie osoby fizycznej.

Parts A and B should be completed by the applicant. If the legal entity or the organizational unit without legal capacity is the inviting person, in Part A only the sections that do not apply exclusively to the private individual should be completed.

Les parties A et B sont à remplir par le demandeur. Dans la partie A l'invitant qui est une personne morale ou une unité d'organisation sans personnalité morale remplit uniquement les points qui ne concernent pas uniquement la personne physique.

- 5) Część C wypełnia organ przyjmujący wniosek.

Part C shall be completed by the authority reviewing the application.

La partie C est à remplir par l'organe qui reçoit la demande.

- 6) W części B, w rubryce „płeć” wpisać M - dla mężczyzny, K - dla kobiety.

In Part B in the „sex” field „M” should be entered for male and „K” for women.

Dans la partie C, rubrique “sexe” - inscrire “M” pour un homme, “K” pour une femme.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Przepis ten obliuguje Ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia określającego wzór zaproszenia i wzór formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz określającego wysokość środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.

Kwoty te powinny zapewnić pokrycie niezbędnych kosztów związanych z pobytem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, biorąc pod uwagę możliwość zróżnicowania tej wysokości w zależności od miejsca zakwaterowania cudzoziemca, długości okresu jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz więzi rodzinnych łączących zapraszającego z zapraszanym.

Problematyka ta aktualnie jest uregulowana w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający (Dz. U. z 2014 r. poz. 546, z późn. zm.)

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), która wprowadziła zmiany w art. 51 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, określającym zawartość formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, powstała potrzeba wydania nowego rozporządzenia regulującego powyższe kwestie.

W załączniku nr 1 do projektu rozporządzenia określony został wzór zaproszenia. Wzór ten odpowiada dotychczasowemu wzorowi zaproszenia.

W projektowanym rozporządzeniu przewiduje się wprowadzenie do formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia, dwóch nowych elementów, przewidzianych w art. 51 ust. 2 pkt 7 i 8 ustawy

o cudzoziemcach. Do pouczenia znajdującego się na końcu formularza tego wniosku dodano informację, że zaproszenie nie jest dokumentem uprawniającym do podjęcia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co ma na celu poinformowanie zapraszających, iż sam dokument zaproszenia nie jest wystarczający do podjęcia przez cudzoziemca pracy w Polsce. Wprowadzenie tego pouczenia do wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń pomoże osobom zapraszającym łatwiej zrozumieć istotę zaproszenia oraz prawa i obowiązki z niego wynikające, zarówno dla zapraszającego, jak i dla cudzoziemca. W formularzu wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń przewidziano oświadczenie zapraszającego pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe. Przewidziano również, mające charakter informacyjny oświadczenie, że wnioskujący jest świadomy, że złożenie wniosku lub dołączenie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, a także zeznanie w postępowaniu o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń nieprawdy, zatajenie prawdy, podrobienie, przerobienie dokumentu w celu użycia go jako autentycznego lub używanie takiego dokumentu jako autentycznego spowoduje odmowę wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń albo unieważnienie wpisu zaproszenia, zgodnie z art. 50 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach. Oświadczenia te są tożsame z oświadczeniami zawartymi w pozostałych, określonych na podstawie ustawy o cudzoziemcach, wzorach formularzy wniosków o udzielenie przewidzianych tą ustawą zezwoleń pobytowych.

W § 2–4 projektowanego rozporządzenia, określono wysokość środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Projekt nie przewiduje w tym zakresie zmian w stosunku do dotychczasowej regulacji wysokości tych środków.

Przewidziany w projekcie termin wejścia w życie rozporządzenia to dzień następujący po dniu ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie podlega obowiązkowi notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom

Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jakub Skiba – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Michał Bleszyński Zastępca Dyrektora Departamentu Legalizacji Pobytu Urząd do Spraw Cudzoziemców Tel. 22 60 175 14 legalizacjapobytu@udsc.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 23 marca 2017 r.</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...)</p> <p>Nr w wykazie prac</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie ma na celu wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), w związku z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Powyższy przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia w drodze rozporządzenia:

1) wzorów:

- a) zaproszenia,
- b) formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń;

2) wysokość środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.

W stosunku do obowiązujących regulacji projekt przewiduje wprowadzenie zmian we wzorze formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, określonego w załączniku nr 2 do projektu rozporządzenia, w związku z wprowadzeniem zmian w art. 51 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, określającym zawartość tego formularza wniosku.

W załączniku nr 1 do projektu rozporządzenia określony został wzór zaproszenia. Wzór ten odpowiada dotychczasowemu wzorowi zaproszenia.

W § 2–4 projektowanego rozporządzenia, określono wysokość środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Projekt nie przewiduje w tym zakresie zmian w stosunku do dotychczasowej regulacji wysokości tych środków.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie z art. 51 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, we wzorze formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, przewiduje się dodanie pouczenia informującego, że zaproszenie nie jest dokumentem uprawniającym do podjęcia pracy na terytorium Polski. Proponowana zmiana ma na celu ułatwienie zapraszającemu zrozumienia istoty zaproszenia oraz praw i obowiązków z niego wynikających, zarówno dla zapraszającego, jak i cudzoziemca.

Zgodnie z art. 51 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w formularzu wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń zamieszczono ponadto oświadczenie zapraszającego pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe. Przewidziano również, mające charakter informacyjny oświadczenie, że wnioskujący jest świadomy, że złożenie wniosku lub dołączenie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, a także zeznanie w postępowaniu o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń nieprawdy, zatajenie prawdy, podrobienie, przerobienie dokumentu w celu użycia go jako autentycznego lub używanie takiego dokumentu jako autentycznego spowoduje odmowę wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń albo

unieważnienie wpisu zaproszenia, zgodnie z art. 50 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach. Oświadczenia te są tożsame z oświadczeniami zawartymi w pozostałych, określonych na podstawie ustawy o cudzoziemcach, wzorach formularzy wniosków o udzielenie przewidzianych tą ustawą zezwoleń pobytowych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji delegacji do wydania rozporządzenia w ww. zakresie oraz z uwagi na typowo techniczny charakter rozwiązań, brak jest możliwości dokonania porównania z rozwiązaniami przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Okolo 61 000 cudzoziemców	Dane statystyczne z krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców: w 2016 r. wpisano do ewidencji zaproszeń 60846 zaproszeń.	Zaproszenie może być przedstawione przez cudzoziemca przy ubieganiu się o wydanie wizy oraz przy wjeździe na terytorium RP jako dokument potwierdzający posiadanie środków finansowych wystarczających na pokrycie kosztów związanych z planowanym pobytem w RP oraz podróżą powrotną.
zapraszający	Ok. 33 000	Dane statystyczne z krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców: w 2016 r. 32 642 zapraszających złożyło wnioski o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń.	Zapraszający w dokładniejszy sposób rozumieją instytucję zaproszenia. Będą także zobowiązani oświadczać, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń są prawdziwe.
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. Nr 96 poz. 603 z późn. zm.)	Rozpatrywanie wniosków o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń i prowadzenie postępowań w tych sprawach w I instancji.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1 urząd administracji rządowej	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004)	Prowadzenie postępowań odwoławczych w sprawach dotyczących wpisania zaproszenia do

organy Straży Granicznej	Komendant Główny Straży Granicznej Komendanci oddziałów Straży Granicznej; Komendanci placówek Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1402 i 1822)	ewidencji zaproszeń. Kontrola zaproszeń przy wjeździe cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w elektronicznym rejestrze w krajowym zbiorze rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców.
konsulowie	128 konsulów RP, wspomaganych przez 371 urzędników konsularnych	Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2012 r. zamieszczony na stronach internetowych Ministerstwa Spraw Zagranicznych	Kontrola zaproszeń w trakcie procedury wydawania wize w elektronicznym rejestrze w krajowym zbiorze rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Generalnemu – art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. poz. 1599, z późn. zm.);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2014 r. poz. 635, 993 i 1778);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 637, 993 i 1778);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499 i z 2014 r. poz. 504, 1031 i 1081);
- 5) Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych – art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922).

Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:

- 1) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 2) Rzecznikowi Praw Dziecka;
- 3) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 4) Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- 5) Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- 6) Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- 7) Stowarzyszeniu Amnesty International;
- 8) Polskiej Akcji Humanitarnej;
- 9) Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- 10) Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- 11) Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- 12) Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- 13) Stowarzyszeniu Promocji Wielokulturowości - Interkulturalni PL;
- 14) Caritas Polska;
- 15) Fundacji Panoptykon;
- 16) Fundacji Ocalenie;
- 17) Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- 18) Fundacji Multiocalenie;
- 19) Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy.

Projekt zostanie również przekazany do zaopiniowania wojewodom.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
Dodatkowo projekt rozporządzenia zostanie opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
Źródła finansowania	-											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Wdrożenie projektowanych rozwiązań nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiegokolwiek fazie realizacji, tak w części 42 – Sprawy wewnętrzne, jak i poza nią, a w konsekwencji nie będzie generowało kosztów wymagających sfinansowania.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-							

Niemierzalne	-	-
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: brak	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	-	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to dzień następujący po dniu ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W związku z tym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie wydawania wiz dla cudzoziemców

Na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) Oznaczenie celów wydania wiz Schengen lub wiz krajowych, z wyłączeniem tranzytowej wizy lotniskowej, o której mowa w art. 2 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), wizy Schengen wydawanej w celu tranzytu oraz wiz wydawanych członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych państw obcych lub innym osobom zrównanym z nimi pod względem przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych oraz członkom ich rodzin;
- 2) wzór blankietu wizowego, o którym mowa w art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zwanej dalej „ustawą”;
- 3) wzory formularzy wniosków o wydanie wizy krajowej i szczegółowe wymogi techniczne dotyczące fotografii dołączanej do wniosku;
- 4) sposób odnotowywania przyjęcia wniosku o wydanie wizy krajowej;
- 5) sposób przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych wymienionych we wniosku o wydanie wizy przez konsula oraz informacji o wydaniu wizy Schengen

---

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 1897 i 2088).

przez konsula, Komendanta Głównego Straży Granicznej i ministra właściwego do spraw zagranicznych;

- 6) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizej krajowej;
- 7) sposób umieszczania naklejki wizowej wizej krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym;
- 8) sposób unieważniania naklejki wizowej wizej krajowej w przypadku, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy.

§ 2. Na naklejce wizowej w polu „uwagi” zamieszcza się napis „cel wydania.” oraz następujące oznaczenia celu wydania dla wiz Schengen lub wiz krajowych:

- 1) „01” – gdy wiza jest wydawana w celu turystycznym;
- 2) „02” – gdy wiza jest wydawana w celu odwiedzin u rodziny lub przyjaciół;
- 3) „03” – gdy wiza jest wydawana w celu udziału w imprezach sportowych;
- 4) „04” – gdy wiza jest wydawana w celu prowadzenia działalności gospodarczej;
- 5) „05” – gdy wiza jest wydawana w celu wykonywania pracy przez cudzoziemca w okresie nieprzekraczającym 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy, na podstawie oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy, zarejestrowanego w powiatowym urzędzie pracy;
- 6) „06” – gdy wiza jest wydawana w celu wykonywania pracy na podstawie dokumentów innych niż określone w art. 60 ust. 1 pkt 5 ustawy;
- 7) „07” – gdy wiza jest wydawana w celu prowadzenia działalności kulturalnej lub udziału w konferencjach organizowanych w związku z prowadzeniem takiej działalności;
- 8) „08” – gdy wiza jest wydawana w celu wykonywania zadań służbowych przez przedstawicieli organu państwa obcego lub organizacji międzynarodowej;
- 9) „09” – gdy wiza jest wydawana w celu odbycia studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich albo studiów trzeciego stopnia;
- 10) „10” – gdy wiza jest wydawana w celu szkolenia zawodowego;
- 11) „11” – gdy wiza jest wydawana w celu kształcenia się lub szkolenia w innej formie niż określona w art. 60 ust. 1 pkt 9 i 10 ustawy;
- 12) „12” – gdy wiza jest wydawana w celu dydaktycznym;
- 13) „13” – gdy wiza jest wydawana w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych;
- 14) „14” – gdy wiza jest wydawana w celu leczenia;

- 15) „15” – gdy wiza jest wydawana w celu dołączenia do obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej lub przebywania z nim;
- 16) „16” – gdy wiza jest wydawana w celu udziału w programie wymiany kulturalnej lub edukacyjnej, programie pomocy humanitarnej lub programie pracy wakacyjnej, a w przypadku gdy program jest uregulowany umową międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, na naklejce wizowej zamieszcza się także nazwę programu;
- 17) „17” – gdy wiza jest wydawana w celu przybycia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek najbliższej rodziny repatrianta;
- 18) „18” – gdy wiza jest wydawana w celu korzystania z uprawnień wynikających z posiadania Karty Polaka;
- 19) „19” – gdy wiza jest wydawana w celu repatriacji;
- 20) „20” – gdy wiza jest wydawana w celu korzystania z ochrony czasowej;
- 21) „21” – gdy wiza jest wydawana w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, z uwagi na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe;
- 22) „22” – gdy wiza jest wydawana w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin;
- 23) „23” – gdy wiza wydawana jest w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- 24) „24” – gdy wiza jest wydawana w celu innym niż określony w art. 60 ust. 1 pkt 1–24a ustawy.

§ 3. 1. Wzór blankietu wizowego stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Wzór formularza wniosku o wydanie wizej krajowej stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizej krajowej, stanowi załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 4. 1. Do wniosku, o którym mowa w § 3 ust. 2, dołącza się jedną fotografię osoby, której wniosek dotyczy.

2. Fotografia dołączana do wniosku, o którym mowa w § 3 ust. 2, spełnia następujące wymagania:

- 1) jest nieuszkodzona, kolorowa, o dobrej ostrości;
- 2) ma wymiary 35 mm x 45 mm;
- 3) została wykonana nie wcześniej niż w ciągu 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku;
- 4) przedstawia wizerunek twarzy cudzoziemca od wierzchołka głowy do górnej części barków, tak aby twarz zajmowała 70-80% fotografii, na jednolitym jasnym tle, w pozycji frontalnej, patrzącego na wprost z otwartymi oczami, nieprzesłoniętymi włosami, z naturalnym wyrazem twarzy i zamkniętymi ustami, a także odwzorowuje naturalny kolor jego skóry;
- 5) przedstawia wyraźnie oczy cudzoziemca, a zwłaszcza źrenice, linia oczu cudzoziemca jest równoległa do górnej krawędzi fotografii.

§ 5. 1. Przyjęcie wniosku o wydanie wizy krajowej odnotowuje się w dokumencie podróży na pierwszej wolnej stronie przeznaczonej na wizy.

2. Konsul odnotowuje przyjęcie wniosku o wydanie wizy krajowej przez odciski datownika oraz właściwej pieczęci.

§ 6. 1. Dane z wniosku o wydanie wizy w przypadkach, o których mowa w art. 67 ust. 1 oraz art. 69 ust. 1 ustawy, oraz informacje o wydaniu wizy Schengen w przypadkach, o których mowa w art. 73 ust. 1–3 ustawy, przekazuje się Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

2. Przekazywanie danych oraz informacji, o których mowa w ust. 1, odbywa się w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nieupoważnionych.

§ 7. Naklejkę wizową wizy krajowej umieszcza się w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym przez wklejenie odpowiednio zabezpieczonej naklejki samoprzylepnej, wypełnionej przez organ wydający wizę, na stronie, na której odnotowano przyjęcie wniosku o wydanie wizy.

§ 8. W przypadku, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy, naklejkę wizową wizy krajowej unieważnia się przez przekreślenie jej na krzyż atramentem niemożliwym do wywabienia.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po dniu ogłoszenia²⁾.

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

W porozumieniu:

MINISTER SPRAW ZAGRANICZNYCH

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 maja 2014 r. w sprawie wiz dla cudzoziemców (Dz. U. poz. 592), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na podstawie art. 16 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Spraw Wewnętrznych
i Administracji
z dnia .... (poz. ...)

Załącznik nr 1

WZÓR
BLANKIET WIZOWY

AWERS

REWERS

Wiza

**Miejscę na
fotografię**

.....
(nazwisko)

.....
(imię)

.....
(data urodzenia)

.....
(ogłoszenie)

WZÓR

WNIOSEK O WYDANIE WIZY KRAJOWEJ

PL

Niniejszy formularz jest bezpłatny

ZDJĘCIE

1. Nazwisko(-a) (x)				WYŁĄCZNIE DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO Data złożenia wniosku: Numer wniosku:		
2. Nazwisko(-a) rodowe (wcześniej używane nazwisko(-a)) (x)						
3. Imię (Imiona) (x)						
4. Data urodzenia (dzień-miesiąc-rok)		5. Miejsce urodzenia	7. Posiadane obywatelstwo		Wniosek złożono: ☐ w ambasadzie lub konsulacie ☐ u usługodawcy ☐ u pośredniczącego podmiotu komercyjnego ☐ na granicy	
		6. Państwo urodzenia				
8. Płeć ☐ mężczyzna ☐ kobieta		9. Stan cywilny ☐ kawaler/panna ☐ żonaty/zamężna ☐ w separacji ☐ rozwiedziony/a ☐ wdowiec/wdowa ☐ inne (proszę określić)			Nazwa: ☐ inne	
10. W przypadku nieletnich: nazwisko, imię, adres (jeżeli inny niż adres wnioskodawcy) oraz obywatelstwo osoby sprawującej władzę rodzicielską/opiekuna prawnego						Wniosek przyjęty przez:
11. Krajowy numer identyfikacyjny (jeżeli dotyczy)						Dokumenty uzupełniające:
12. Rodzaj dokumentu podróży: ☐ paszport zwykły ☐ paszport dyplomatyczny ☐ paszport służbowy ☐ paszport urzędowy ☐ paszport specjalny ☐ inny dokument podróży (proszę określić)						☐ dokument podróży ☐ środki utrzymania ☐ zaproszenie ☐ środek transportu ☐ podrózne ubezpieczenie medyczne ☐ inne:
13. Numer dokumentu podróży		14. Data wydania	15. Ważny do	16. Wydany przez		
17. Adres domowy oraz adres poczty elektronicznej oraz numer telefonu osoby ubiegającej się o wizę			Numer(-y) telefonu			Decyzja o wizie krajowej: ☐ odmowa wydania wizy ☐ wydanie wizy
18. Czy na stałe mieszka Pani/Pan w państwie innym niż państwo obywatelstwa? ☐ nie ☐ tak Dokument pobytowy lub dokument mu równoważny ..... Numer ..... Ważny do.....						☐ Termin ważności: Od .....

* 19. Wykonywany zawód		Do .....
* 20. Nazwa, adres i nr telefonu pracodawcy. W przypadku uczniów i studentów – nazwa i adres szkoły		Liczba wjazdów: ☐ 1 ☐ 2 ☐ wielokrotny
21. Główny(-e) cel(-e) podróży: ☐ turystyka ☐ sprawy służbowe ☐ wizyta u rodziny lub przyjaciół ☐ kultura ☐ sport ☐ wizyta urzędowa ☐ względy zdrowotne ☐ nauka ☐ inny (proszę określić) Uzasadnienie:		Liczba dni:
22. Państwo(-a) członkowskie będące celem podróży ----- POLSKA -----	23. Państwo członkowskie, do którego następuje pierwszy wjazd	
24. Liczba wjazdów, której dotyczy wniosek ☐ pojedynczy wjazd ☐ dwa wjazdy ☐ wiele wjazdów	25. Planowany czas pobytu (proszę podać liczbę dni)	

Na pytania oznaczone symbolem (*) nie odpowiadają członkowie rodziny obywatela UE, EOG lub CH (małżonek, dziecko lub pozostający na utrzymaniu wstępni) korzystający z prawa do swobodnego przemieszczania się. Członkowie rodziny obywatela UE, EOG lub CH przedstawiają dokumenty potwierdzające pokrewieństwo i wypełniają rubryki nr 34 i 35.

(x) Wpisy do rubryk 1–3 powinny odpowiadać danym w dokumencie podróży.

26. Informacja o podróżach i pobytach zagranicznych w okresie ostatnich pięciu lat ☐ nie ☐ tak		
27. Data(-y) ważności od ..... do		
28. Czy przy poprzednim wydawaniu wizy pobierano od Pana/Pani odciski palców? ☐ nie ☐ tak Data (jeżeli jest znana)		
28. Zezwolenie na wjazd do państwa będącego celem podróży ----- NIE DOTYCZY -----		
29. Planowana data przyjazdu do Rzeczypospolitej Polskiej	30. Planowana data wyjazdu z Rzeczypospolitej Polskiej	
* 31. Nazwisko i imię osoby (osób) zapraszającej(-ych) z Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli nie dotyczy, nazwa hotelu(-i) lub tymczasowy(-e) adres(-y) w Rzeczypospolitej Polskiej		

Adres oraz adres poczty elektronicznej osoby (osób) zapraszającej(-ych)/hotelu(-i)/adres(-y) tymczasowy(-e)	Nr telefonu i faksu
* 32. Nazwa i adres firmy/organizacji zapraszającej	Nr telefonu i faksu firmy/organizacji
Nazwisko i imię, adres, nr telefonu, faks i adres poczty elektronicznej osoby kontaktowej w firmie/organizacji	

* 33. Koszty podróży i utrzymania osoby ubiegającej się o wizę pokrywa	
☐ sama osoba ubiegająca się o wizę Środki utrzymania ☐ gotówka ☐ czeki podróżne ☐ karta kredytowa ☐ opłacone z góry zakwaterowanie ☐ opłacony z góry transport ☐ inne (proszę określić)	☐ sponsor (osoba udzielająca gościny, firma, organizacja), proszę określić ☐ określony w polu 31 lub 32 ☐ inne (proszę określić) Środki utrzymania ☐ gotówka ☐ zapewnia zakwaterowanie ☐ pokrywa wszystkie koszty podczas pobytu ☐ z góry opłaca transport ☐ inne (proszę określić)
34. Dane osobowe członka rodziny będącego obywatelem UE, EOG lub CH	
Nazwisko	
Imię (imiona)	
Data urodzenia	Obywatelstwo
Numer dokumentu podróży lub dowodu tożsamości	
35. Pokrewieństwo z obywatelem UE, EOG lub CH ☐ małżonek ☐ dziecko ☐ wnuk ☐ wstępny pozostający na utrzymaniu	
36. Miejscowość i data	Podpis (za nieletnich podpisuje osoba sprawująca władzę rodzicielską/opiekun prawny)

Jestem świadomy(-a), że w przypadku odmowy wydania wizy opłata manipulacyjna nie podlega zwrotowi.

Dotyczy ubiegania się o wizę krajową wielokrotnego wjazdu (por. pole nr 24):

Jestem świadomy(-a), że na pierwszy pobyt i na kolejne wizyty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej konieczne jest odpowiednie ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub podróżne ubezpieczenie medyczne.

Oświadczam, że zgodnie z moją wiedzą wszystkie informacje szczegółowe przeze mnie przedłożone są poprawne i kompletne. Jestem świadomy(-a), że złożenie wniosku lub dołączenie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, a także zeznanie w postępowaniu o wydanie wizy krajowej nieprawdy, zatajenie prawdy, podrobienie, przerobienie dokumentu w celu użycia za autentyczny lub używanie takiego dokumentu jako autentycznego spowoduje odmowę wydania wizy krajowej lub unieważnienie wydanej już wizy krajowej; może również spowodować dla mnie konsekwencje karne zgodnie z polskim prawem.

Zobowiązuję się opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej najpóźniej ostatniego dnia okresu pobytu, do którego uprawnia wydana mi wiza krajowa.

Jestem świadomy(-a), że posiadanie wizy krajowej stanowi tylko jeden z warunków wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Uzyskanie wizy krajowej nie oznacza nabycia prawa do odszkodowania w przypadku odmówienia mi prawa wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na skutek niespełnienia warunków wjazdu określonych w Ustawie o cudzoziemcach. Warunki, które należy spełnić przy wjeździe, zostaną ponownie sprawdzone w momencie wkraczania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Jestem świadomy(-a), że wydana już wiza krajowa może zostać cofnięta, jeżeli przestanę spełniać warunki jej wydania.

Miejscowość i data	Podpis (za nieletnich podpisuje osoba sprawująca władzę rodzicielską/opiekun prawny)
--------------------	--

WZÓR

**FORMULARZ, NA KTÓRYM WYDAJE SIĘ DECYZJĘ O ODMOWIE WYDANIA
WIZY KRAJOWEJ**

Szanowny Panie/Szanowna Pani!

- minister właściwy do spraw zagranicznych
- konsul .....
- komendant placówki Straży Granicznej .....

Przeanalizował:

- Pana/Pani wniosek o wydanie wizy krajowej

Postanowił:

- Odmówić wydania wizy krajowej

Decyzja została wydana z następującego(-cych) powodu(-dów):

1. obowiązuje wpis Pana/Pani danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
2. Pana/Pani dane znajdują się w Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) do celów odmowy wjazdu wprowadzone przez ..... (podać państwo członkowskie);
3. nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na czas trwania planowanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na podróż powrotną do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo na tranzyt do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, lub możliwości uzyskania takich środków zgodnie z prawem;
4. nie posiada Pan/Pani ubezpieczenia zdrowotnego lub medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o cudzoziemcach, lub ubezpieczenia medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach;
5. wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej;
6. Pana/Pani dokument podróży cudzoziemca nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach, z wyłączeniem przypadku, gdy kryterium, o którym mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach, zostało pominięte ze względu na słuszny interes cudzoziemca;

7. w postępowaniu o wydanie wizy krajowej złożył(-a) Pan/Pani wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączył/a Pan/Pani do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje;
8. w postępowaniu o wydanie wizy krajowej zeznał(-a) Pan/Pani nieprawdę lub zataił(-a) Pan/Pani prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił(-a) Pan/Pani lub przerobił(a) Pan/Pani dokument bądź takiego dokumentu jako autentycznego Pan/Pani używał(-a);
9. nie uzasadnił(-a) Pan/Pani celu lub warunków planowanego pobytu;
10. zachodzą uzasadnione wątpliwości co do Pan/Pani zamiaru opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy;
11. zachodzą poważne wątpliwości, co do wiarygodności złożonych przez Pana/Panią oświadczeń odnośnie celu Pana/Pani pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub istniejące obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu mógłby być inny niż deklarowany.

Podstawy prawne

.....

Pouczenie:

- Od decyzji wydanej przez konsula przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ten organ. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy składa się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji o odmowie wydania wizy krajowej do organu, który wydał decyzję.
- Od decyzji wydanej przez komendanta placówki Straży Granicznej przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem organu, który wydał decyzję, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie – od dnia jej ogłoszenia stronie.
- Od decyzji wydanej przez ministra właściwego do spraw zagranicznych przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ten organ. Wniosek wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie – od dnia jej ogłoszenia stronie.

Data, pieczęć i podpis organu wydającego decyzję

.....

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach i ... niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, w drodze rozporządzenia:

- 1) oznaczenia celów wydania wiz Schengen lub wiz krajowych, z wyłączeniem tranzytowej wizy lotniskowej, o której mowa w art. 2 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), wizy Schengen wydawanej w celu tranzytu oraz wiz wydawanych członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych państw obcych lub innym osobom zrównanym z nimi pod względem przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych oraz członkom ich rodzin;
- 2) wzoru blankietu wizowego, o którym mowa w art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zwanej dalej „ustawą”;
- 3) wzoru formularzy wniosków o wydanie wizy krajowej i szczegółowych wymogów technicznych dotyczących fotografii;
- 4) sposobu odnotowywania przyjęcia wniosku o wydanie wizy krajowej;
- 5) sposobu przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych wymienionych we wniosku o wydanie wizy przez konsula oraz informacji o wydaniu wizy Schengen przez konsula, Komendanta Głównego Straży Granicznej i ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 6) wzoru formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej;
- 7) sposobu umieszczania naklejki wizowej wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym;
- 8) sposobu unieważniania naklejki wizowej wizy krajowej w przypadku, o którym mowa

w art. 79 ust. 2 ustawy.

Dotychczas przedmiotowa problematyka uregulowana była w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 maja 2014 r. w sprawie wiz dla cudzoziemców (Dz. U. poz. 592).

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), która w art. 60 ust. 1 pkt 24a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, wprowadziła nowy cel wydania wize, tj. w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, natomiast w art. 65 ust. 1 pkt 10 wprowadziła nową podstawę odmowy wydania wize krajowej, powstała potrzeba wydania nowego rozporządzenia w sprawie wiz dla cudzoziemców.

W § 2 projektu rozporządzenia określono kolejne oznaczenia cyfrowe (od „1” do „24”) dla poszczególnych celów, w jakich mogą być wydawane wize Schengen oraz wize krajowe zgodnie z art. 60 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z wyłączeniem tranzytowej wize lotniskowej, o której mowa w art. 2 pkt 5 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, wize Schengen wydawanej w celu tranzytu oraz wiz wydawanych członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych państw obcych lub innym osobom zrównanym z nimi pod względem przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych oraz członkom ich rodzin. Oznaczenia dla tranzytowej wize lotniskowej oraz dla wize Schengen wydawanej w celu tranzytu reguluje Wspólnotowy Kodeks Wizowy, natomiast oznaczenia wiz wydawanych ww. osobom określa rozporządzenie ministra właściwego do spraw zagranicznych, wydane na podstawie art. 63 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

W punkcie 23 przewidziano nowy cel wydania wize, przewidziany w art. 60 ust. 1 pkt 24a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, oznaczony symbolem „23” – gdy wiza jest wydawana w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. W nowym punkcie 24 przewidziano, oznaczony symbolem „24”, dotychczas przewidziany w punkcie 23 cel wydania wize – gdy wiza jest wydawana w celu innym niż określony w art. 60 ust. 1 pkt 1–24a ustawy, z uwzględnieniem zmienionego brzmienia art. 60 ust. 1 pkt 25 ustawy, obejmującego nowy cel wydania wize. W pozostałym zakresie regulacja pozostaje niezmienną w stosunku do przewidzianej

w obowiązującym rozporządzeniu.

W § 3 projektu rozporządzenia wskazano, jakie wzory są określone w poszczególnych trzech załącznikach do projektu rozporządzenia, tzn. wzór blankietu wizowego (załącznik nr 1), wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej (załącznik nr 2) i wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej (załącznik nr 3). Wzory blankietu wizowego oraz formularza wniosku o wydanie wizy krajowej pozostają niezmienione w stosunku do przewidzianych w obowiązującym rozporządzeniu. We wzorze formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej uwzględniono natomiast wprowadzenie w art. 65 ust. 1 pkt 10 ustawy o cudzoziemcach nowej podstawy odmowy wydania wizy krajowej, tj., gdy zachodzą poważne wątpliwości, co do wiarygodności złożonych przez cudzoziemca oświadczeń odnośnie celu jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub istniejące obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu cudzoziemca mógłby być inny niż deklarowany.

W § 4 projektu rozporządzenia określono szczegółowych wymogów technicznych dotyczących fotografii dołączanej do wniosku o wydanie wizy krajowej. Przyjęto, że wymogi te będą odpowiadać wymogom dotyczącym fotografii dołączanej do wniosku o wydanie wizy Schengen, które zgodnie z art. 13 ust. 4 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego odpowiadają międzynarodowym normom określonym w dokumencie 9303 wydanym przez Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (ICAO), część 1, wydanie VI. Z uwagi na fakt, że standardy określone w dokumencie 9303 wydanym przez Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (ICAO), część 1, mają zastosowanie do wymogów dotyczących fotografii dołączanych do dokumentów paszportowych wydawanych na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. poz. 1027, z późn. zm.), w projekcie rozporządzenia wzorowano się na zapisach rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów paszportowych (Dz. U. poz. 1026, z późn. zm.), podobnie jak to miało miejsce w dotychczasowym rozporządzeniu w sprawie wiz dla cudzoziemców.

W § 5 projektu rozporządzenia określono sposób odnotowywania przyjęcia wniosku o wydanie wizy krajowej w dokumencie podróży. Projektowany przepis przewiduje odnotowanie przyjęcia wniosku o wydanie wizy krajowej w dokumencie podróży na pierwszej wolnej,

przeznaczonej na wizy stronie. W związku z tym, że uregulowanie dotyczy tylko wniosków o wydanie wiz krajowych, które mogą być składane tylko do konsula, przepis odnosi się tylko do tego organu. Wskazano jednocześnie, że konsul odnotowuje przyjęcie wniosku o wydanie wizy krajowej przez odcisnięcie właściwej pieczęci oraz datownika. Regulacja pozostaje niezmienną w stosunku do przewidzianej w obowiązującym rozporządzeniu.

W § 6 projektu rozporządzenia określono sposób przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez konsula danych z wniosku o wydanie wizy w przypadkach, o których mowa w art. 67 ust 1, art. 69 ust 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, oraz sposób przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez konsula, Komendanta Głównego Straży Granicznej i ministra właściwego do spraw zagranicznych informacji o wydaniu wizy Schengen w przypadku, o którym mowa w art. 73 ust. 1–3 ww. ustawy. Regulacja pozostaje niezmienną w stosunku do przewidzianej w obowiązującym rozporządzeniu.

W § 7 projektu rozporządzenia określono sposób zamieszczania naklejki wizowej wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym. Wskazano, że naklejkę wizową wizy krajowej zamieszcza się w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym na stronie, na której odnotowano przyjęcie wniosku o wydanie wizy. Ponadto naklejkę wizową wizy krajowej zamieszcza się w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym przez wklejenie odpowiednio zabezpieczonej naklejki samoprzylepnej, wypełnionej przez organ wydający wizę. Regulacja pozostaje niezmienną w stosunku do przewidzianej w obowiązującym rozporządzeniu.

W § 8 projektu rozporządzenia określono sposób unieważniania naklejki wizowej wizy krajowej w przypadku, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy, tj. w przypadku błędu wykrytego po zamieszczeniu naklejki wizowej wizy krajowej w dokumencie podróży lub na blankiecie wizowym. Wskazano, że w takim przypadku naklejkę wizową wizy krajowej unieważnia się przekreśleniem jej na krzyż atramentem niemożliwym do wywabienia. Sposób ten odpowiada regulacji art. 28 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, odnoszącego się do unieważniania naklejki wizowej wiz Schengen. Regulacja pozostaje niezmienną w stosunku do przewidzianej w obowiązującym rozporządzeniu.

W § 9 projektu rozporządzenia wskazano termin wejścia w życie przedmiotowego projektu –

w dniu następującym po dniu ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie podlega obowiązkowi notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wydawania wiz dla cudzoziemców</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jakub Skiba Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Michał Bleszyński Zastępca Dyrektora Departamentu Legalizacji Pobytu Urząd do Spraw Cudzoziemców Tel. 22 60 174 14 legalizacjapobytu@udsc.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 27 marca 2017</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ...o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...)</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Powyższy przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, w drodze rozporządzenia:

- 1) oznaczenia celów wydania wiz Schengen lub wiz krajowych, z wyłączeniem tranzytowej wizej lotniskowej, o której mowa w art. 2 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), wizej Schengen wydawanej w celu tranzytu oraz wiz wydawanych członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych państw obcych lub innym osobom zrównanym z nimi pod względem przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych oraz członkom ich rodzin;
- 2) wzoru blankietu wizowego, o którym mowa w art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zwanej dalej „ustawą”;
- 3) wzoru formularzy wniosków o wydanie wizej krajowej i szczegółowych wymogów technicznych dotyczących fotografii;
- 4) sposobu odnotowywania przyjęcia wniosku o wydanie wizej krajowej;
- 5) sposobu przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych wymienionych we wniosku o wydanie wizej przez konsula oraz informacji o wydaniu wizej Schengen przez konsula, Komendanta Głównego Straży Granicznej i ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 6) wzoru formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizej krajowej;
- 7) sposobu umieszczania naklejki wizowej wizej krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym;
- 8) sposobu unieważniania naklejki wizowej wizej krajowej w przypadku, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy.

Projekt rozporządzenia ma na celu dostosowanie polskich uregulowań dotyczących oznaczania wiz dla cudzoziemców oraz formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizej krajowej, do zmian wprowadzonych ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, która w art. 60 ust. 1 pkt 24a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wprowadziła nowy cel wydania wizej – w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, natomiast w art. 65 ust. 1 pkt 10 wprowadziła nową podstawę odmowy wydania wizej krajowej.

W pozostałym zakresie projekt rozporządzenia zawiera regulacje odpowiadające obecnie obowiązującym, uregulowanym w zastępowanym rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 maja 2014 r. w sprawie wiz dla cudzoziemców (Dz. U. poz. 592).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W § 2 projektu rozporządzenia, w którym określa się kolejne oznaczenia cyfrowe (od „1” do „24”) dla poszczególnych celów, w jakich mogą być wydawane wizy Schengen oraz wizy krajowe, w punkcie 23 przewidziano nowy cel wydania wizy, przewidziany w art. 60 ust. 1 pkt 24a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, oznaczony symbolem „23” – gdy wiza jest wydawana w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Natomiast w nowym punkcie 24 przewidziano, oznaczony symbolem „24”, dotychczas przewidziany w punkcie 23 cel wydania wizy – gdy wiza jest wydawana w celu innym niż określony w art. 60 ust. 1 pkt 1–24a ustawy, z uwzględnieniem zmienionego brzmienia art. 60 ust. 1 pkt 25 ustawy, obejmującego nowy cel wydania wizy.

W określonym w załączniku nr 3 do rozporządzenia wzorze formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej uwzględniono wprowadzenie w art. 65 ust. 1 pkt 10 ustawy o cudzoziemcach nowej podstawy odmowy wydania wizy krajowej, tj., gdy zachodzą poważne wątpliwości, co do wiarygodności złożonych przez cudzoziemca oświadczeń odnośnie celu jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub istniejące obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu cudzoziemca mógłby być inny niż deklarowany.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania dotyczą oznaczania wiz dla cudzoziemców, należy stwierdzić, iż nie jest to problematyka uzasadniająca dokonanie analiz porównawczych z przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE rozwiązaniami.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Około 1 530 000	Dane statystyczne dotyczące wydanych wiz, Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2015 r. zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Zagranicznych (w 2015 r. wydano 1 525 551 wiz)	Ubieganie się o wydanie wizy, wjazd i pobyt na terytorium Polski na podstawie wizy.
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.)	Organy I instancji w sprawach zezwoleń pobytowych oceniający legalność pobytu cudzoziemców, organy kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1 urząd administracji rządowej	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.)	Organ II instancji w sprawach zezwoleń pobytowych oraz zobowiązania cudzoziemców do powrotu oceniający legalność pobytu cudzoziemców, organ kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce, udział w konsultacjach wizowych.
organy Straży Granicznej	- Komendant Główny Straży Granicznej - Komendanci oddziałów Straży Granicznej; - Komendanci	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.)	Organy właściwe w sprawach odmowy wjazdu, Organy I instancji w sprawach zobowiązania cudzoziemców do powrotu oceniający legalność pobytu

	placówek Straży Granicznej		cudzoziemców, organy kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce, udział w konsultacjach wizowych.
organy Policji	- Komendant Główny Policji, - Komendanci Wojewódzcy Policji, - Komendanci Powiatowi (Miejscy) - Komendant Stołeczny Policji	Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, z późn. zm.)	Organy kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce, udział w konsultacjach wizowych.
organy Służby Celnej	16 izb celnych, 46 urzędów celnych, 150 oddziałów celnych, w tym 51 obsługujących przejścia graniczne.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2015 r. poz. 990, z późn. zm.)	Organy kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce.
minister właściwy do spraw zagranicznych	1 Minister	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543, z późn. zm.)	Udział w konsultacjach wizowych.
konsulowie	122 konsulów RP, wspieranych przez 205 konsulów honorowych	Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2015 r. zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Zagranicznych	Procedura wydawania wiz.
Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego	1 Agencja	Ustawa z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1929, z późn. zm.)	Udział w konsultacjach wizowych.
Szef Agencji Wywiadu	1 Agencja	Ustawa z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1929, z późn. zm.)	Udział w konsultacjach wizowych.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Generalnemu – art. 3 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. o prokuraturze (Dz. U. poz. 177);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499, z późn. zm.);
- 5) Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych – art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922).

Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:

- 1) wojewodom;
- 2) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 3) Rzecznikowi Praw Dziecka;
- 4) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 5) Konfederacji Lewiatan;
- 6) Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- 7) Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- 8) Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- 9) Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- 10) Stowarzyszeniu Amnesty International;
- 11) Polskiej Akcji Humanitarnej;
- 12) Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- 13) Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- 14) Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- 15) Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- 16) Stowarzyszeniu Promocji Wielokulturowości – Interkulturalni PL;
- 17) Caritas Polska;
- 18) Fundacji Panoptikon;
- 19) Fundacji Ocalenie;
- 20) Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- 21) Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działająca przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy;
- 22) Polskiej Organizacji Turystycznej;
- 23) Polskiej Izbie Turystyki.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Dodatkowo projekt zostanie opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ..... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

Źródła finansowania		Nie dotyczy.						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki z budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego i nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiegokolwiek fazie realizacji projektowanego przedsięwzięcia.						
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
Niemierzalne	-	-	-	-	-	-	-	-
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				Nie dotyczy.				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				Nie dotyczy.				
Komentarz:								
9. Wpływ na rynek pracy								

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne:

demografia
 mienie państwowe

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

-

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to dzień następujący po dniu ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W związku z tym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy

Na podstawie art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wzór formularza wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- 2) wzory załączników do wniosku, o których mowa w art. 106 ust. 1a i 1c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- 3) wzór formularza wniosków o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- 4) liczbę fotografii dołączanych do wniosku;
- 5) szczegółowe wymogi techniczne dotyczące fotografii dołączanych do wniosku;
- 6) wzór stempla potwierdzającego złożenie wniosku;
- 7) sposób pobierania odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu;
- 8) sposób utrwalania danych umieszczanych w karcie pobytu i przekazywania ich do spersonalizowania karty pobytu.

§ 2. 1. Wzór formularza wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Wzór załącznika do wniosku, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

3. Wzór załącznika do wniosku, o którym mowa w art. 106 ust. 1c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, jest określony w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

---

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 1897 i 2088).

4. Wzór formularza wniosków o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest określony w załączniku nr 4 do rozporządzenia.

5. Wzór stempla potwierdzającego złożenie wniosku jest określony w załączniku nr 5 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Do wniosku dołącza się cztery fotografie cudzoziemca.

2. Fotografie dołączane do wniosku spełniają następujące wymogi:

- 1) są nieuszkodzone, kolorowe, o dobrej ostrości;
- 2) mają wymiary 35 mm x 45 mm;
- 3) zostały wykonane nie wcześniej niż w ciągu 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku;
- 4) przedstawiają wizerunek twarzy cudzoziemca od wierzchołka głowy do górnej części barków, tak aby twarz zajmowała 70–80% fotografii, na jednolitym jasnym tle, w pozycji frontalnej, patrzącego na wprost z otwartymi oczami, nieprzesłoniętymi włosami, z naturalnym wyrazem twarzy i zamkniętymi ustami, a także odwzorowują naturalny kolor jego skóry;
- 5) przedstawiają wyraźnie oczy cudzoziemca, a zwłaszcza źrenice, linia oczu cudzoziemca jest równoległa do górnej krawędzi fotografii.

3. Jeżeli wniosek dotyczy osoby z wrodzonymi lub nabytymi wadami narządu wzroku, fotografie dołączone do wniosku mogą przedstawiać tę osobę w okularach z ciemnymi szklami. W przypadku osoby noszącej nakrycie głowy zgodnie z zasadami swojego wyznania, fotografie mogą przedstawiać tę osobę z nakryciem głowy. Nakrycie głowy nie może zakrywać ani zniekształcać owalu twarzy.

§ 4. 1. Od cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy pobiera się odciski linii papilarnych palców wskazujących obu dłoni za pomocą urządzenia do elektronicznego pobierania odcisków linii papilarnych.

2. W przypadku gdy linie papilarne na palcach wskazujących są nieczytelne lub brak jest jednego z tych palców, odciski linii papilarnych pobiera się kolejno z pary palców środkowych, serdecznych albo pary kciuków.

3. W przypadku gdy cudzoziemiec ma tylko jedną dłoń lub nie ma pary palców odpowiadających sobie w obu dłoniach, pobiera się odcisk linii papilarnych palca wskazującego jednej dłoni. W przypadku gdy linie papilarne na palcu wskazującym są

nieczytelne lub brak jest tego palca, odcisk linii papilarnych pobiera się w kolejności, o której mowa w ust. 2.

4. W przypadku gdy pobranie od cudzoziemca odcisków linii papilarnych jest fizycznie niemożliwe, odcisków tych nie pobiera się.

§ 5. 1. Dane, które są umieszczane w karcie pobytu, utrwała się w systemie teleinformatycznym.

2. W przypadku gdy pobranie od cudzoziemca odcisków linii papilarnych było fizycznie niemożliwe, informację o braku odcisków linii papilarnych z podaniem przyczyny braku możliwości pobrania odcisków linii papilarnych utrwała się w systemie teleinformatycznym.

3. Przekazanie danych i informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, do spersonalizowania karty pobytu następuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia¹⁾.

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

---

¹⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy (Dz. U. poz. 2314), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na podstawie art. 16 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Przepis ten zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzoru formularza wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1 ustawy;
- 2) wzoru załączników do wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o których mowa w art. 106 ust. 1a i 1c;
- 3) wzoru formularza wniosków o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106a ust. 1 ustawy;
- 4) liczby fotografii dołączanych do wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i szczegółowych wymogów technicznych dotyczących fotografii dołączanych do wniosku;
- 5) wzoru stempla potwierdzającego złożenie wniosku;
- 6) sposobu pobierania odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu;
- 7) sposobu utrwalania danych umieszczanych w karcie pobytu i przekazywania ich do spersonalizowania karty pobytu.

Konieczność wydania nowego rozporządzenia w sprawie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy wynika ze zmiany treści art. 106 ust. 1 i 1a oraz art. 107 ust. 1, a także z dodania art. 106a do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, dokonanych na mocy ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

Nowelizacja ustawy o cudzoziemcach przewiduje określenie odrębnego wzoru formularza wniosków o udzielenie wprowadzonych do tej ustawy nowych rodzajów zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 i art. 139n ust. 1, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa albo w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz odrębnego wzoru formularza wniosku o udzielenie pozostałych zezwoleń na pobyt czasowy. Potrzeba określenia odrębnego formularza wniosków o udzielenie dwóch nowych rodzajów zezwoleń na pobyt czasowy wynikała ze specyfiki postępowań w przedmiotowych sprawach, a także w związku z przyjętym rozwiązaniem, że wniosek w tych sprawach będzie składany przez jednostkę przyjmującą

posiadającą siedzibę na terytorium Polski, a nie przez cudzoziemca. W art. 106a ust. 1 ustawy określono zawartość formularza wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa albo w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, który związany jest z dodaniem w Dziale V ustawy rozdziałów 3a i 3b, wprowadzających nowe cele udzielania cudzoziemcom zezwolenia na pobyt czasowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W art. 106a ust. 1 pkt 1–19 w sposób szczegółowy wymieniono informacje, które mają zostać zawarte na formularzu wniosków w tych sprawach. Elementy formularza przedmiotowego wniosku odzwierciedlają konieczność pozyskania informacji pozwalających na prowadzenie postępowania oraz wydanie decyzji w sprawach przedmiotowych zezwoleń na pobyt czasowy, z uwzględnieniem przesłanek udzielenia oraz odmowy udzielenia tych zezwoleń, a także odmowy wszczęcia postępowania w tych sprawach.

Art. 106 ust. 1 ustawy określa natomiast zawartość formularza wniosku o udzielenie pozostałych zezwoleń na pobyt czasowy.

W § 1 projektu określono zakres przedmiotowy rozporządzenia.

Zgodnie z § 2 ust. 1 projektu rozporządzenia wzór formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1 ustawy został określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia. We wzorze formularza tego wniosku w części B, w pouczeniu znajdującym się pod rubryką dotyczącą miejsca aktualnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przewidziano, że w przypadku ubiegania się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną rubrykę tą wypełnia się jako miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca w Polsce tylko, jeżeli członek rodziny przebywa za granicą. Zmiana ta wynika z wprowadzonej w ustawie możliwości złożenia wniosku w tej sprawie przez członka rodziny przebywającego na terytorium Polski. W części C pkt I, w treści podpunktu 5 uwzględniono aktualne brzmienie art. 144 ust. 1 ustawy. Dokonano także aktualizacji treści art. 233 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 2016 poz.1137, z późn. zm.), dotyczącego odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W pozostałym zakresie wzór formularza tego wniosku pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązującego.

Zgodnie z § 2 ust. 2 projektu rozporządzenia wzór załącznika do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a, został określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia. We wzorze załącznika przewidziano, że oświadczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy w przedmiocie niekaralności za przestępstwa i wykroczenia, o których mowa w art. 117 pkt 1 i 3, ma być składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zgodnie z art. 106 ust. 1a pkt 3 ustawy.

Ponadto w zamieszczonym na końcu załącznika oświadczeniu podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi, dotyczącym niekaralności, uwzględniono zmianę pkt 1 lit. d oraz dodanie pkt 3 w art. 117 ustawy. Dokonano także zmiany redakcji tego oświadczenia, aby umożliwić oświadczenie o byciu ukaranym. W pouczeniu znajdującym się na początku załącznika zamieszczono wyjaśnienie, iż w przypadku podmiotu powierzającego wykonywanie pracy będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, załącznik wypełnia osoba działająca w imieniu i na rzecz tego podmiotu oraz, iż w części III, przy oświadczeniach w przedmiocie niekaralności, pkt 1-6 wypełnia podmiot powierzający wykonywanie pracy będący osobą fizyczną, a pkt 7 wypełnia podmiot powierzający wykonywanie pracy będący osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej. W pozostałym zakresie regulacja prawna pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów prawa.

Zgodnie z § 2 ust. 3 projektu rozporządzenia wzór załącznika do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1c, został określony w załączniku nr 3 do rozporządzenia. Regulacja prawna pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów prawa.

Zgodnie z § 2 ust. 4 projektu rozporządzenia wzór formularza wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa został określony w załączniku nr 4 do rozporządzenia. Wzór ten zawiera informacje wynikające z art. 106a ustawy.

Część A dotyczy danych cudzoziemca i informacji wskazanych w art. 13 pkt 1–9, 11–14, 18–21 oraz 23 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. We wzorze zawarte są bowiem tylko dane osobowe niezbędne do prowadzenia postępowania administracyjnego w opisaney wyżej sprawie, natomiast art. 13 reguluje zakres wszelkich danych i informacji dotyczących cudzoziemców, przetwarzanych we wszystkich postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Formularz wniosku zawiera także miejsce na fotografię cudzoziemca.

Część B wzoru formularza dotyczy informacji na temat aktualnego miejsca pobytu cudzoziemca oraz zamierzonego miejsca pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Część C obejmuje informacje dodatkowe dotyczące członków rodziny cudzoziemca zamieszkujących lub zamierzających zamieszkać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które określają imię i nazwisko, płeć, datę urodzenia, stopień pokrewieństwa, obywatelstwo, miejsce zamieszkania oraz informację o pozostawianiu na utrzymaniu cudzoziemca; informacje na temat poprzednich pobytów cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych państw Unii

Europejskiej, a także informacje na temat posiadanego przez cudzoziemca ubezpieczenia zdrowotnego.

Część D dotyczy informacji o pracowniku, który ma zostać przeniesiony wewnątrz przedsiębiorstwa. Informacje te dotyczą posiadanych przez cudzoziemca kwalifikacji zawodowych i doświadczenia niezbędnego w jednostce przyjmującej w przypadku stanowiska pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty; spełniania przez cudzoziemca wymagań kwalifikacyjnych i innych warunków w przypadku pracy w zawodzie regulowanym, jeżeli wymagane są na stanowisku pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty; dyplomu ukończenia studiów wyższych, w przypadku pracowników odbywających staż; okoliczności, o których mowa w art. 139d pkt 3–5 lub w art. 139q pkt 3–5 ustawy, stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie oraz dokumentu pobytowego z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie UE, co dotyczy wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

Część E dotyczy informacji o jednostce przyjmującej oraz o pracodawcy macierzystym pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa oraz powiązań między nimi, w tym powiązań w ramach grupy przedsiębiorstw.

W części F zawarto informacje na temat pracy, która ma zostać powierzona cudzoziemcowi, tj. rodzaju stanowiska i jego nazwy, miejsca wykonywania pracy i podstawy prawnej jej wykonywania, wymiaru czasu pracy, wysokości miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia, lub stawki godzinowej, zakresu podstawowych obowiązków oraz okresu w jakim cudzoziemiec będzie wykonywał pracę w jednostce przyjmującej.

Część G obejmuje informacje na temat dotychczasowej pracy cudzoziemca i jego przeniesień wewnątrz przedsiębiorstwa, w tym dotychczasowego zatrudnienia przed przeniesieniem w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw, a także przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej – planowanego oraz już odbytego w okresie ostatnich 3 lat.

Część H zawiera oświadczenie jednostki przyjmującej, iż cudzoziemiec po zakończeniu okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie mógł przenieść się z powrotem do pracodawcy macierzystego lub innego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy przedsiębiorstw, mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej, a także oświadczenia dotyczące okoliczności, o których mowa w art. 139e ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach, dotyczące tej jednostki przyjmującej oraz pracodawcy macierzystego.

W części I zawarto oświadczenie jednostki przyjmującej, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe.

W dalszej części formularza zawarto wykaz załączników do wniosku, pouczenie oraz adnotacje urzędowe wypełniane przez organ rozpatrujący wniosek.

Zgodnie z § 2 ust. 5 projektu rozporządzenia wzór stempla potwierdzającego złożenie wniosku, został określony w załączniku nr 5 do rozporządzenia. Regulacja prawna pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów prawa.

W § 3 projektu rozporządzenia wskazano liczbę fotografii i określono szczegółowe wymogi techniczne dotyczące fotografii dołączanych do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja prawna pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów prawa.

W § 4 projektu rozporządzenia określono sposób pobierania odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu, a w § 5 sposób, w jaki dane umieszczane w karcie pobytu są utrwalane i przekazywane do spersonalizowania. Zgodnie z ww. przepisem dane te są utrwalane w systemie teleinformatycznym i następnie przekazywane w celu spersonalizowania karty pobytu za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Regulacje prawne pozostają bez zmian w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów prawa.

Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to dzień następujący po dniu ogłoszenia.

Projektowana regulacja nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jakub Skiba – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Michał Bleszyński Zastępca Dyrektora Departamentu Legalizacji Pobytu Urząd do Spraw Cudzoziemców Tel. 22 60 175 14 legalizacjapobytu@udsc.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 29 marca 2017 r.</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...)</p> <p>Nr w wykazie prac</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Przepis ten zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w drodze rozporządzenia:

1. wzoru formularza wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1 ustawy;
2. wzoru załączników do wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o których mowa w art. 106 ust. 1a i 1c;
3. wzoru formularza wniosków o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106a ust. 1 ustawy, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
4. liczby fotografii dołączanych do wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i szczegółowych wymogów technicznych dotyczących fotografii dołączanych do wniosku;
5. wzoru stempla potwierdzającego złożenie wniosku;
6. sposobu pobierania odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu;
7. sposobu utrwalania danych umieszczanych w karcie pobytu i przekazywania ich do spersonalizowania karty pobytu.

Konieczność wydania nowego rozporządzenia w sprawie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy wynika ze zmiany treści art. 106 ust. 1 i 1a oraz art. 107 ust. 1, a także z dodania art. 106a do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, dokonanych na mocy ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Nowelizacja ustawy o cudzoziemcach przewiduje określenie odrębnego wzoru formularza wniosków o udzielenie wprowadzonych do tej ustawy nowych rodzajów zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 i art. 139n ust. 1, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa albo w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz odrębnego wzoru formularza wniosku o udzielenie pozostałych zezwoleń na pobyt czasowy. Potrzeba określenia odrębnego formularza wniosków o udzielenie dwóch nowych rodzajów zezwoleń na pobyt czasowy wynikała ze specyfiki postępowań w przedmiotowych sprawach, a także w związku z przyjętym rozwiązaniem, że wniosek w tych sprawach będzie składany przez jednostkę przyjmującą posiadającą siedzibę na terytorium Polski, a nie przez cudzoziemca. W art. 106a ust. 1 ustawy określono zawartość formularza wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa albo w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Elementy formularza przedmiotowego wniosku odzwierciedlają konieczność pozyskania informacji pozwalających na prowadzenie postępowania oraz wydanie decyzji

w sprawach przedmiotowych zezwoleń na pobyt czasowy, z uwzględnieniem przesłanek udzielenia oraz odmowy udzielenia tych zezwoleń, a także odmowy wszczęcia postępowania w tych sprawach. Wzór formularza wniosków w tych sprawach został określony w załączniku nr 4 do rozporządzenia.

Zawartość formularza wniosku o udzielenie pozostałych zezwoleń na pobyt czasowy określa natomiast art. 106 ust. 1 ustawy. Wzór formularza tego wniosku został określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia. We wzorze formularza tego wniosku w części B, w pouczeniu znajdującym się pod rubryką dotyczącą miejsca aktualnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przewidziano, że w przypadku ubiegania się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną rubrykę tą wypełnia się jako miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca w Polsce tylko, jeżeli członek rodziny przebywa za granicą. Zmiana ta wynika z wprowadzonej w ustawie możliwości złożenia wniosku w tej sprawie przez członka rodziny przebywającego na terytorium Polski. Dokonano także aktualizacji treści art. 233 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz.U. z 2016 poz. 1137, z późn. zm.), dotyczącego odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W pozostałym zakresie wzór formularza tego wniosku pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązującego.

W załączniku nr 2 do rozporządzenia został określony wzór załącznika nr 1 do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy. We wzorze załącznika przewidziano, że oświadczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy w przedmiocie niekaralności za przestępstwa i wykroczenia, o których mowa w art. 117 pkt 1 i 3, ma być składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zgodnie z art. 106 ust. 1a pkt 3 ustawy. Ponadto w zamieszczonym na końcu załącznika oświadczeniu podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi, dotyczącym niekaralności, uwzględniono zmianę pkt 1 lit. d oraz dodanie pkt 3 w art. 117 ustawy. Dokonano także zmiany redakcji tego oświadczenia, aby umożliwić oświadczenie o byciu ukaranym. W pouczeniu znajdującym się na początku załącznika zamieszczono wyjaśnienie, iż w przypadku podmiotu powierzającego wykonywanie pracy będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, załącznik wypełnia osoba działająca w imieniu i na rzecz tego podmiotu oraz, iż w części III, przy oświadczeniach w przedmiocie niekaralności, pkt 1–6 wypełnia podmiot powierzający wykonywanie pracy będący osobą fizyczną, a pkt 7 wypełnia podmiot powierzający wykonywanie pracy będący osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej. W pozostałym zakresie regulacja prawna pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów prawa.

W załączniku nr 3 do rozporządzenia został określony wzór załącznika nr 2 do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1c ustawy, dotyczący cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Projekt rozporządzenia nie wprowadza zmian w tym wzorze.

W załączniku nr 5 do rozporządzenia określony został wzór stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja prawna pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów prawa.

Projektowany akt prawny określa także liczbę fotografii dołączanych do wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i szczegółowe wymogi techniczne dotyczące tych fotografii, jak również sposób pobierania odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu oraz sposób utrwalania danych umieszczanych w karcie pobytu i przekazywania ich do spersonalizowania karty pobytu. Projekt nie wprowadza zmian w tym zakresie w stosunku do obowiązujących regulacji.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji delegacji do wydania rozporządzenia w ww. zakresie oraz z uwagi na typowo techniczny charakter rozwiązań, brak jest możliwości dokonania porównania z rozwiązaniami przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Cudzoziemcy	Okolo 175 000 cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na dotychczasowych podstawach prawnych. Brak jest możliwości oszacowania liczby	W 2015 r. liczba wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy wyniosła 93 928 osób. W 2016 r. liczba wniosków o udzielenie zezwoleń na pobyt czasowy wyniosła 127 413, stanowiąc wzrost o około 36 % w stosunku do roku poprzedniego. Brak jest możliwości	Składanie wniosków o udzielenie zezwoleń na pobyt czasowy oraz umożliwienie wnioskowania o udzielenie dla cudzoziemców zezwoleń na pobyt czasowy z uwagi na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa. Do wniosku należy dołączyć odpowiednie fotografie

	<p>cudzoziemców, którzy skorzystają z zaproponowanych rozwiązań dotyczących wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy z uwagi na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa.</p>	<p>oszacowania liczby cudzoziemców, których będą dotyczył wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.</p>	<p>cudzoziemca. Od cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy pobierane są odciski linii papilarnych. Określenie w rozporządzeniu jednolitego wzoru stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy umożliwi organom kontroli legalności pobytu łatwiejszą weryfikację legalności pobytu cudzoziemców w Polsce.</p>
<p>Podmioty powierzające wykonywanie pracy</p>	<p>Około 86 000 podmiotów powierzających wykonywanie cudzoziemcom pracy</p>	<p>Brak jest możliwości jednoznacznego oszacowania liczby podmiotów powierzających cudzoziemcom wykonywanie pracy, którzy będą chcieli powierzyć cudzoziemcom wykonywanie pracy w Polsce. Z danych statystycznych Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynika, iż w 2014 r. cudzoziemcy wystąpili z 54 041 wnioskami o zezwolenie na pobyt czasowy, w 2015 r. złożono 93 928 tego typu wniosków (co stanowi wzrost o 73%). W 2016 r. cudzoziemcy złożyli 127 413 wniosków o zezwolenie na pobyt czasowy, co stanowiło wzrost o około 36 % w stosunku do roku poprzedniego. 50% wniosków o zezwolenie na pobyt czasowy jest motywowanych chęcią podjęcia w Polsce pracy. Przy takiej liczbie wniosków w celu podjęcia pracy w Polsce złożonych w 2015 r. i 2016 r. przyjęto, że przedmiotowa regulacja może dotyczyć około 86 000 podmiotów powierzających cudzoziemcom wykonywanie pracy.</p>	<p>Składanie przez cudzoziemców wniosków o udzielenie zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy na terytorium Polski; wypełnianie przez podmioty powierzające wykonywanie pracy cudzoziemcom załącznika nr 1 do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy, w przypadkach określonych przez ustawę.</p>
<p>Jednostki przyjmujące, mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</p>	<p>Brak jest możliwości oszacowania liczby jednostek przyjmujących, które będą występowały z wnioskami o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy z uwagi na</p>	<p>Brak jest możliwości oszacowania liczby jednostek przyjmujących, które będą występowały z wnioskami o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwolenia na pobyt</p>	<p>Składanie wniosków o udzielenie cudzoziemcom zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia</p>

	przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa.	czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.	wewnątrz przedsiębiorstwa.
Wojewodowie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.)	Rozpatrywanie wniosków o udzielenie cudzoziemcom zezwoleń na pobyt czasowy i prowadzenie postępowań w tych sprawach w I instancji. Zamieszczanie w dokumencie podróży cudzoziemca odcisku stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy. Pobieranie od cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu oraz utrwalanie danych umieszczanych w karcie pobytu i przekazywanie ich do spersonalizowania karty pobytu.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.)	Prowadzenie postępowań odwoławczych w sprawach zezwoleń na pobyt czasowy.
Organy Straży Granicznej	Komendant Główny Straży Granicznej Komendanci oddziałów Straży Granicznej; Komendanci placówek Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1402, z późn. zm.)	Przed wydaniem decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy wojewoda zwraca się do komendanta oddziału Straży Granicznej z wnioskiem o przekazanie informacji, czy wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jego pobyt na tym terytorium mogą stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Określenie w rozporządzeniu jednolitego wzoru stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy umożliwia organom kontroli legalności pobytu łatwiejszą weryfikację legalności pobytu cudzoziemców w Polsce.
Organy Policji	Komendant Główny Policji, Komendanci wojewódzcy Policji. Komendanci powiatowi (miejscy), Komendant Stołeczny Policji	Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, z późn. zm.)	Przed wydaniem decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy wojewoda zwraca się do komendanta wojewódzkiego Policji z wnioskiem o przekazanie informacji, czy wjazd cudzoziemca na

			terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jego pobyt na tym terytorium mogą stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Określenie w rozporządzeniu jednolitego wzoru stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy umożliwi organom kontroli legalności pobytu łatwiejszą weryfikację legalności pobytu cudzoziemców w Polsce.
Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego	1 Agencja	Ustawa z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. poz. 154, z późn. zm.)	Przed wydaniem decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy wojewoda zwraca się do Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z wnioskiem o przekazanie informacji, czy wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jego pobyt na tym terytorium mogą stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych i administracji. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych – art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922).

Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:

- 1) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 2) Rzecznikowi Praw Dziecka;
- 3) wojewodom;
- 4) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”;
- 5) Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- 6) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 7) Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- 8) Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- 9) Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- 10) Stowarzyszeniu Amnesty International;
- 11) Polskiej Akcji Humanitarnej;
- 12) Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- 13) Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- 14) Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- 15) Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- 16) Stowarzyszeniu Promocji Wielokulturowości – Interkulturalni PL;
- 17) Caritas Polska;
- 18) Fundacji Panoptykon;
- 19) Fundacji Ocalenie;
- 20) Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;

21) Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Dodatkowo projekt zostanie opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ...r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	-											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Wdrożenie projektowanych rozwiązań nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiegokolwiek fazie realizacji, tak w części 42 – Sprawy wewnętrzne, jak i poza nią, a w konsekwencji nie będzie generowało kosztów wymagających sfinansowania. Określone w projekcie rozporządzenia wzory formularzy wniosków o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy (załącznik nr 1 do rozporządzenia), o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (załącznik nr 4 do rozporządzenia) oraz wzory załączników do wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy (załącznik nr 2 i 3 do rozporządzenia) zostały przygotowane przez Urząd do Spraw Cudzoziemców. Nie powstaną także koszty związane z opracowaniem wzoru stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy (wzór został opracowany przez Urząd do Spraw Cudzoziemców). Brak będzie również kosztów związanych z wytworzeniem stempla, ponieważ jego wzór pozostaje bez zmian w stosunku do dotychczas obowiązujących przepisów.</p> <p>Skutki finansowe dotyczące koniecznych zmian w systemie teleinformatycznym obsługującym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców wynikających z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, w tym związanych z opracowaniem odrębnego formularza dla wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa zostały uwzględnione w ocenie skutków regulacji projektu ustawy wprowadzającej zmiany w przepisie upoważniającym do wydania niniejszego rozporządzenia.</p>											

6. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-						
Niemierzalne	-	-						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		-						
7. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				nie dotyczy				
Komentarz: Nie dotyczy								
8. Wpływ na rynek pracy								
Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.								
9. Wpływ na pozostałe obszary								
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:			☐ demografia ☐ mienie państwowe			☐ informatyzacja ☐ zdrowie		
Omówienie wpływu		Brak wpływu						
10. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego								
Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to dzień następujący po dniu ogłoszenia.								

11. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W związku z tym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.

12. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

II. Członkowie rodziny cudzoziemca zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej / Members of foreigner's family living on the territory of the Republic of Poland / Membres de la famille de l'étranger qui habitent sur le territoire de la République de Pologne / Члены семьи иностранца, проживающие на территории Республики Польша:

Imię i nazwisko / Name and surname / Nom et prénom / Имя и фамилия	Płeć / Sex / Sexe / Пол	Data urodzenia / Date of birth / Date de naissance / Дата рождения	Stopień pokrewieństwa / Degree of kinship / Niveau de parenté / Степень родства	Obywatelstwo / Citizenship / Citoyenneté / Гражданство	Miejsce zamieszkania / Place of residence / Domicile / Место проживания	Czy ubiega się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy? / Is he/she applying for the temporary residence permit? / Est-ce qu'il (elle) demande un permis de séjour temporaire? / Ходатайствуется ли о предоставлении разрешения на временное пребывание?	Czy pozostaje na utrzymaniu cudzoziemca? (tak/nie) / Is he/she a dependent on the foreigner? (yes/no) / Est-ce que la personne dépend financièrement de l'étranger? (oui/non) / Остается на содержании иностранца? (да/нет)
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							

III. Pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej / Foreigner's stay on the territory of the Republic of Poland / Séjour de l'étranger sur le territoire de la République de Pologne / Пребывание иностранца на территории Республики Польша:

a) poprzednie pobyty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej / previous visits to the territory of the Republic of Poland / séjours précédents sur le territoire de la République de Pologne / предыдущие пребывания на территории Республики Польша:

(okresy i podstawa pobytu) / (periods and grounds of stay) / (périodes et base légale de séjour) / (периоды и основание пребывания)

---

b) aktualny pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej / current stay on the territory of the Republic of Poland / séjour actuel sur le territoire de la République de Pologne / пребывание в настоящее время на территории Республики Польша:

(zaznaczyć znakiem „X” odpowiednią rubrykę) / (tick the appropriate box with „X”) / (mettre un „X” dans la case adéquate) / (обозначить знаком „X” соответствующую графу)

1. Czy przebywa Pan (-i) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej? / Are you staying on the territory of the Republic of Poland? / Est-ce que séjournez-vous actuellement sur le territoire de la République de Pologne? / Пребываете ли Вы на территории Республики Польша? Tak / Yes / Oui / Да Nie / No / Non / Нет

2. Proszę podać datę ostatniego wjazdu Pana (-i) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej / Please provide the date of your last entry into the territory of the Republic of Poland? / Indiquez la date de la dernière entrée sur le territoire de la République de Pologne? / Прошу обозначить дату Вашего последнего везда на территорию Республики Польша

rok / year / année / год	/	rok / year / année / год	/	rok / year / année / год	/	rok / year / année / год	/	rok / year / année / год	rok / year / année / год
		miesiąc / month / mois / месяц				dzień / day / jour / день			

3. Na jakiej podstawie przebywa Pan (-i) aktualnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej? / What is the legal basis for your current stay on the territory of the Republic of Poland? / En vertu de quoi séjournez-vous actuellement sur le territoire de la République de Pologne? / На каком основании Вы пребываете в настоящее время на территории Республики Польша?

(zaznaczyć znakiem „X” odpowiednią rubrykę) / (tick the appropriate box with „X”) / (mettre un „X” dans la case adéquate) / (обозначить знаком „X” соответствующую графу)

1) ruchu bezwizowego / visafree regime / circulation sans visa / безвизового движения

- 2) wizy / visa / visa / визы
- 3) zezwolenia na pobyt czasowy / temporary residence permit / permis de séjour temporaire / разрешения на временное пребывание
- 4) dokumentu uprawniającego do wjazdu i pobytu wydanego przez inne państwo obszaru Schengen / document entitling to entry and stay issued by other Schengen Member State / le document autorisant l'entrée ou le séjour délivré par un État membre de l'espace Schengen / документа, разрешающего въезд и пребывание, выданного другим государством Шенгенской зоны

IV. Podróże i pobyty zagraniczne cudzoziemca poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie ostatnich 5 lat (państwo, okres pobytu) / Foreigner's travels and stays outside the territory of the Republic of Poland within the last 5 years (country, period of stay) / Voyages à l'étranger et séjours à l'extérieur du territoire de la République de Pologne au cours des 5 dernières années (pays, période de séjour) / Зарубежные поездки и пребывание иностранца вне территории Республики Польша в течение последних 5 лет (государство, период пребывания):

V. Informacja o środkach finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca / Information about foreigner's means of subsistence / Informations sur les moyens de subsistance d' étranger / Информация о финансовых средствах для покрытия расходов на содержание иностранца:

VI. Informacja o posiadanym przez cudzoziemca ubezpieczeniu zdrowotnym / Information about foreigner's medical insurance / Informations sur l'assurance médicale d' étranger / Информация о медицинской страховке имеющейся у иностранца:

VII. Czy jest Pan (-i) zatrzymany (-na) albo umieszczony (-na) w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców, czy został wobec Pana (-i) zastosowany środek zapobiegawczy w postaci zakazu opuszczania kraju, czy odbywa Pan (-i) karę pozbawienia wolności lub czy zastosowano wobec Pana (-i) tymczasowe aresztowanie? / Are you currently detained or placed in a guarded centre or detention centre for foreigners, has any preventive measure been applied against you in the form of a ban on leaving the country, are you currently serving a sentence of imprisonment or are you temporarily arrested? / Êtes-vous détenu(e), placé(e) dans un centre de surveillance ou dans un centre de détention pour les étrangers, êtes-vous soumis(e) à une mesure préventive sous la forme d'une interdiction de quitter le pays, purgez-vous une peine privative de liberté ou étiez-vous placé(e) en détention provisoire? / Являетесь ли Вы задержанными, находитесь ли Вы в охраняемом центре или под стражей для иностранцев, была ли по отношению к Вам применена мера пресечения в виде запрета выезда из страны или отбываете ли Вы наказание в виде лишения свободы, а также применено ли по отношению к Вам временное заключение под стражу?

VIII. Czy był(-a) Pan (-i) karany (-na) sądownie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej? / Have you been sentenced by the court on the territory of the Republic of Poland? / Avez-vous été condamné(e) par un tribunal sur le territoire de la République de Pologne? / Были ли Вы наказаны в судебном порядке на территории Республики Польша?

(zaznaczyć znakiem „X” odpowiednią rubrykę) / (tick the appropriate box with „X”) / (mettre un „X” dans la case correspondante) / (обозначить знаком „X” соответствующую графу)

Tak / Yes / Oui / Да

Kiedy, za jaki czyn, jaki zapadł wyrok i czy został wykonany? / When, for what act, what sentence was passed and was it executed? / Quand? Pour quel acte? Quel était le verdict? A-t-il été exécuté? / Когда, за какой проступок, какой был приговор и был ли он исполнен?

Nie / No / Non / Нет

IX. Czy toczy się przeciwko Panu (-i) postępowanie karne lub postępowanie w sprawach o wykroczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej? / Are you a subject of any criminal or contravention proceedings pending on the territory of the Republic of Poland? / Actuellement, faites-vous l'objet d'une procédure judiciaire ou d'une procédure pour un délit, sur le territoire de la République de Pologne? / Ведется ли в отношении Вас уголовное производство или производство по делам о правонарушениях на территории Республики Польша?

(zaznaczyć znakiem „X” odpowiednią rubrykę) / (tick the appropriate box with „X”) / (mettre un „X” dans la case correspondante) / (обозначить знаком „X” соответствующую графу)

Tak / Yes / Oui / Да

Jakie? / What? / Lesquelles? / Какие?

Nie / No / Non / Нет

X. Czy ciążą na Panu (-i) zobowiązania wynikające z orzeczeń sądowych, postanowień i decyzji administracyjnych, w tym zobowiązania alimentacyjne, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub poza tym terytorium? / Do you have any liabilities resulting from verdicts of courts, resolutions or administrative decisions, including alimony, in the territory of the Republic of Poland or abroad? / Pèsent-t-ils sur vous des obligations obligations qui pèsent sur vous et qui résultent des arrêtes des tribunaux, des dispositions et des décisions administratives, y comprise pension alimentaire, sur le territoire de la République de Pologne au à l' étranger? / Обременяют ли Вас обязательства, возникающие из судебных решений, постановлений, административных решений, в том числе, алиментные обязательства, на территории Республики Польша или за пределами этой территории?

(zaznaczyć znakiem „X” odpowiednią rubrykę) / (tick the appropriate box with „X”) / (mettre un „X” dans la case correspondante) / (обозначить знаком „X” соответствующую графу)

Tak / Yes / Oui / Да

Jakie? / What? / Lesquelles? / Какие?

Nie / No / Non / Нет

D. WZÓR PODPISU
SIGNATURE SPECIMEN / MODÈLE DE LA SIGNATURE / ОБРАЗЕЦ ПОДПИСИ

(podpis cudzoziemca) / (signature of the foreigner) / (signature de l' étranger) / (подпись иностранца)

Podpis nie może wychodzić poza ramki.
The signature may not exceed the box. / La signature ne doit pas dépasser l'encadrement. / Подпись не должна выходить за границы рамки.

5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15

POUCZENIE / INSTRUCTION / INSTRUCION / ИНСТРУКЦИЯ

- 1) Wniosek wypełnia się w języku polskim.
The application should be filled in in Polish language.
La demande doit être remplie en langue polonaise.
Заявка заполняется на польском языке.

- 2) Wniosek należy wypełnić czytelnie, drukowanymi literami wpisywanymi w odpowiednie kratki.
The application should be completed legibly, in printed letters written into the appropriate boxes.
La demande doit être rempli lisiblement, en majuscules inscrites dans les cases correspondantes.
Заявку нужно заполнить читаемыми печатными буквами, вписывая их в соответствующие клетки.

- 3) Należy wypełnić wszystkie wymagane rubryki.
All required fields should be filled in.
Il faut remplir toutes les cases demandées.
Следует заполнить все требуемые поля.

- 4) W części A w rubryce „Płeć” wpisać „M” – w przypadku mężczyzny, „K” – w przypadku kobiety; w rubryce: „Stan cywilny” należy użyć sformułowań: panna, kawaler, mężatka, żonaty, rozwiedziona, rozwiedziony, wdowa, wdowiec.
In Part A in the field "Sex" "M" should be written for a male and "K" for a female; in the field "Marital status" the following terms should be used: unmarried, married, divorced, widow, widower.
Dans la partie A, rubrique «Sexe» – inscrire: «M» pour un homme, «K» pour une femme; rubrique «État civil» – utilisez une des formulations suivantes: célibataire, marié, mariée, divorcée, divorcé, veuve, veuf.
В части А в графе «Пол» вписать «М» – для мужчины, «К» – для женщины; в графе: «Семейное положение» нужно использовать формулировки: незамужняя, холост, замужем, женат, разведена, разведен, вдова, вдовец.

- 5) W części D podpis nie może wychodzić poza ramki.
In part D the signature may not exceed the box.
Dans la partie D la signature ne doit pas dépasser l'encadrement.
В части D подпись не должна выходить за границы рамки.

- 6) Zgodnie z art. 64 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), jeżeli we wniosku nie wskazano adresu wnioskodawcy i nie ma możliwości ustalenia tego adresu na podstawie posiadanych danych, wniosek pozostawia się bez rozpoznania. Jeżeli wniosek nie czyni zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, wnioskodawca będzie wezwany do usunięcia braków w terminie siedmiu dni i pouczony, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.
Pursuant to Art. 64 of the Act of 14 June 1960 – Code of Administrative Procedure (Journal of Laws from 2016, item 23, as amended), if the application does not indicate the address of the applicant and it is impossible to determine the address on the basis of available data, the application will not be examined. If the application does not satisfy other requirements stipulated by the law, the applicant will be called upon to complete the application within seven days and instructed that failure to do so, shall constitute a reason for refusing the application without further examination.
Conformément à l'art. 64 de la loi du 14 juin 1960 – du Code de procédure administrative (Journal officiel de 2016, article 23, tel que modifié), si la demande n'indique pas l'adresse du demandeur et qu'il est impossible de déterminer l'adresse sur la base des données disponibles, la demande ne sera pas examinée. Si la demande ne satisfait pas aux autres exigences prévues par la loi, le demandeur sera appelé à compléter la demande dans le délai de sept jours et informé que le défaut de compléter la demande constitue un motif pour ne pas examiner la demande.
Согласно ст. 64 закона от 14 июня 1960 г. - Административного-процессуальный кодекс (З. В. от 2016 г., пол. 23 с посл. изм.), если в заявке не указан адрес заявителя и отсутствует возможность установить этот адрес на основании имеющихся данных, то заявка будет оставлена без рассмотрения. Если заявка не удовлетворяет требований, которые установлены в положениях закона, заявитель будет вызванный устранить недостатки в течение семи дней и ему будет разъяснено, что при наличии недостатков заявка будет оставлена без рассмотрения.

- 7) Jeżeli w jakiegokolwiek rubryce formularza jest zbyt mało miejsca na wpisanie wymaganych informacji, dalsze informacje, wraz ze wskazaniem rubryki/rubryk, których dotyczy, należy podać na osobnym arkuszu formatu A4 i dołączyć do wniosku jako załącznik.

If there is not enough space to fill in any section of the application form, you can continue on a separate sheet of A4 paper. The additional information should contain an indication of the appropriate section/sections concerned and should be enclosed with the application as an attachment.

Si dans une case du formulaire, il n'y a pas suffisamment d'espace pour entrer les informations requises, joignez ces informations complémentaires, avec l'indication de la case/des cases clairement identifiée(s), sur une feuille séparée au format A4 qui doit être jointe à l'annexe de la demande.

Если в какой-либо графе бланка есть слишком мало места для вписания требуемой информации, дальнейшую информацию, вместе с указанием графы/граф, которых касается, следует подать на отдельном листе формата А4 и приложить к заявке как приложение.

- 8) Cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji albo zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli celem pobytu cudzoziemca jest wykonywanie pracy poprzez pełnienie funkcji w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, którą utworzył lub której udzielił lub akcje objął lub nabył, składając wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, dołącza do niego wypełniony przez podmiot powierzający mu wykonywanie pracy załącznik nr 1.

The foreigner applying for the temporary residence and work permit, the temporary residence permit to perform a paid activity in a field requiring high qualifications or the temporary residence permit to conduct a business activity, if the purpose of the foreigner's stay is a performance of a paid activity by acting as a member of the board of directors of a private limited liability or a joint stock company, which he founded, or which shares he took up or purchased, while submitting the application, shall attach the annex 1, filled in by an entity entrusting performance of paid activity to the foreigner.

L'étranger qui demande un permis de séjour temporaire et de travail, d'un permis de séjour temporaire pour l'exercer du travail hautement qualifiée professionnelle ou pour exercer un activité économique, si le but de ce séjour de l'étranger est l'exercice de fonction au sein d'une société à responsabilité limitée ou d'une société anonyme, qu'il a créée ou bien, dans laquelle il a pris ou acquis des parts ou des actions, l'annexe n°1, dûment rempli par l'entité qui confie l'exercice du travail à étranger, doit être joint à la demande.

Иностранец, ходатайствующий о выдаче разрешения на временное пребывание и работу; разрешения на временное пребывание для выполнения работы по специальности, требующей высокой квалификации; а также разрешения на временное пребывание для осуществления хозяйственной деятельности, если целью пребывания иностранца является выполнение работы, которая заключается в выполнении функций в правлении общества с ограниченной ответственностью или акционерного общества, которое он создал, или же принял, либо приобрел взносы или акции, подавая заявку на предоставление разрешения на временное пребывание, прилагает к ней приложение №1, заполненное субъектом, поручающим ему выполнение работы.

- 9) Cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, składając wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, dołącza do niego załącznik nr 2.

The foreigner applying for the temporary residence permit to perform a paid activity in a field requiring high qualifications, while submitting the application, shall attach the annex 2.

L'étranger, qui demande un permis de séjour temporaire pour l'exercer du travail hautement qualifiée professionnelle, il faut aussi joindre à la demande l'annexe n°2 dûment rempli.

Иностранец, ходатайствующий о выдаче разрешения на временное пребывание с целью выполнения работы по специальности, требующей, высокой квалификации, подавая заявку на предоставление разрешения на временное пребывание, прилагает к ней приложение №2.

ADNOTACJE URZĘDOWE / OFFICIAL NOTES / ANNOTATIONS DE L'OFFICE / СЛУЖЕБНЫЕ АННОТАЦИИ

(wypełnia organ rozpatrujący wniosek) / (to be filled in by the authority examining the application) / (à remplir par l'organe qui reçoit la demande) / (заполняет орган, рассматривающий заявку)

Data, imię, nazwisko, stanowisko służbowe i podpis osoby przyjmującej wniosek / Date, name, surname, position and signature of the person accepting the application / Date, nom, prénom, fonction et signature de la personne qui reçoit la demande / Дата, имя, фамилия, должность и подпись лица, принимающего заявку:

				/			/		
rok / year / année / год				mieiąc / month / mois /			dzień /		
				mesiac			day / jour /		
							den		

(podpis) / (signature) / (signature) / (подпись)

Adnotacje osoby przyjmującej wniosek / Notes of the person accepting the application / Annotations de la personne qui reçoit la demande / Аннотации лица, принимающего заявку:

Okazano dokument podróży, seria, numer / A travel document was presented of series, number / Le document de voyage a été présenté (série, numéro) / Предъявлен проездной документ серия номер .....

Data i podpis osoby przyjmującej wniosek / Date and signature of the person accepting the application / La date et la signature de la personne qui reçoit la demande / Дата и подпись лица, принимающего заявку .....

Data złożenia odcisków linii papilarnych przez cudzoziemca w celu wydania karty pobytu / Date of taking the fingerprints from the foreigner for the purpose of issuing a residence card / La date du relevé des empreintes digitales de l'étranger dans le but de délivrer un permis de séjour / Дата составления отпечатков папиллярных линий иностранца с целью предоставления вида на жительство:

					/					/			
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц				dzień / day / jour / день								

Informacja o palcach, których odciski zostały umieszczone w karcie pobytu (zaznaczyć krzyżykiem), lub przyczyna braku możliwości pobrania odcisków palców / Information about fingers, the prints of which were placed on a residence card (tick as appropriate), or the reason of impossibility of taking fingerprints / L'information sur les doigts dont on a relevé les empreintes digitales, enregistrées sur la carte de séjour (cochez la case), ou la cause de l'impossibilité de relever les empreintes digitales / Информация о пальцах, отпечатки которых были помещены в виде на жительство (отметить крестиком), или причина отсутствия возможности взятия отпечатков пальцев

Miejsce na potwierdzenie opłaty skarbowej za udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy
 Place for the fee payment receipt for the temporary residence permit
 Place pour certifier la redevance à permis de séjour temporaire
 Место для подтверждения гербового сбора за предоставление разрешения на временное пребывание

Numer systemowy osoby / System number of the person / Numéro de la personne dans le système / Системный номер лица:																			
Numer systemowy wniosku / System number of the application / Numéro de la demande dans le système / Системный номер заявки:																			

Załącznik nr 1 do wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, dołączany w przypadku ubiegania się przez cudzoziemca o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji albo zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli celem pobytu cudzoziemca jest wykonywanie pracy poprzez pełnienie funkcji w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, którą utworzył lub której udziały lub akcje objął lub nabył.

Annex 1 to the application for the temporary residence permit attached by a foreigner who is applying for the temporary residence and work permit, the temporary residence permit to perform a paid activity in a field requiring high qualifications or the temporary residence permit to conduct a business activity, if the purpose of the foreigner's stay is a performance of a paid activity by acting as a member of the board of directors of a private limited liability or a joint stock company which he founded or which shares he took up or purchased.

L'annexe n° 1 de la demande un permis de séjour temporaire annexée à la demande un permis de séjour temporaire et de travail, d'un permis de séjour temporaire pour l'exercer du travail hautement qualifiée professionnelle ou un permis de séjour temporaire pour exercer un activité économique si le but du séjour de l'étranger est l'exercice de fonction au sein d'une société à responsabilité limitée ou d'une société anonyme, qu'il a créée ou bien, dans laquelle il a pris ou acquis des parts ou des actions.

Приложение №1 к заявке на предоставление иностранцу разрешения на временное пребывание, прилагаемое в случае ходатайствования иностранцем о разрешении на временное пребывание и работу, разрешении на временное пребывание с целью выполнения работы по специальности, требующей высокой квалификации, а также разрешении на временное пребывание с целью осуществления хозяйственной деятельности, если целью пребывания иностранца является выполнение функций в правлении общества с ограниченной ответственностью или акционерного общества, которое он создал, или доли или акции которого принял или купил.

Uwaga !: Wypełnia podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi.

Attention!: To be filled in by an entity entrusting performance of paid activity to the foreigner.

Attention !: À remplir par l'entité qui confie l'exercice du travail à étranger.

Внимание !: Заполняет субъект, поручающий выполнение работы иностранцу.

W przypadku podmiotu powierzającego wykonywanie pracy będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, załącznik wypełnia osoba działająca w imieniu i na rzecz tego podmiotu.

Uwaga! Attention! Attention! Внимание!

Część I i III wypełnia się w przypadku cudzoziemca ubiegającego się o zezwolenie na pobyt czasowy i pracę albo zezwolenie na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli cudzoziemiec jednocześnie wykonuje pracę. W przypadku gdy cudzoziemiec zamierza wykonywać pracę u kilku podmiotów powierzających mu wykonywanie pracy, należy wypełnić część I i III osobno dla każdego z wyżej wymienionych podmiotów.

Part I and III shall be filled in in case of a foreigner applying for the temporary residence and work permit or the temporary residence permit to conduct a business activity, if the foreigner performs a paid activity at the same time. In case if the foreigner intends to perform a paid activity for several entities entrusting performance of a paid activity to him, part I and III shall be filled in separately for each of the above mentioned entities.

Les parties I et III doivent être remplies dans le cas d'un étranger qui demande un permis de séjour temporaire et de travail et un permis de séjour temporaire pour exercer un activité économique, si cet étranger exerce en même temps du travail. Dans le cas où l'étranger souhaite travailler chez plusieurs entités, il doit remplir la partie I et III séparément pour chacune des entités mentionnées ci-dessus.

Часть I и III заполняется в случае иностранца, ходатайствующего о разрешении на временное пребывание и работу, а также о разрешении на временное пребывание с целью осуществления хозяйственной деятельности, если иностранец одновременно выполняет работу. В случае, если иностранец планирует выполнять работу у нескольких субъектов, поручающих выполнение работы, нужно заполнить часть I и III отдельно для каждого вышеупомянутого субъекта.

Część II wypełnia się w przypadku cudzoziemca ubiegającego się o zezwolenie na pobyt czasowy i pracę przez agencję pracy tymczasowej.

Part II shall be filled in in case of a foreigner applying for the temporary residence and work permit through a temporary employment agency.

La partie II doit être remplie par l'étranger qui demande un permis de séjour temporaire et de travail par le biais d'une agence de travail temporaire.

Часть II заполняется в случае иностранца, ходатайствующего о разрешении на временное пребывание и работу при посредничестве агентства временной занятости.

W części III, przy oświadczeniach w przedmiocie niekaralności, pkt 1-6 wypełnia podmiot powierzający wykonywanie pracy będący osobą fizyczną, a pkt 7 wypełnia podmiot powierzający wykonywanie pracy będący osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.

I. Informacje dotyczące podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi / Information concerning the entity entrusting performance of paid activity to the foreigner / Les informations concernant l'entité qui confie l'exercice du travail à étranger / Информация, касающаяся субъекта, поручающего выполнение работы иностранцу:

1. Nazwa / imię i nazwisko / Name / name and surname / Nom / prénom et nom de famille / Название / имя и фамилия:

2. Adres siedziby / miejsce zamieszkania (łącznie z krajem) / Address of the office (headquarters) / place of residence (including the

--	--

został nadany) / PESEL number (in case of natural persons, if applicable) / Numéro PESEL (concerne les personnes physiques, si attribué) / Номер PESEL (для физических лиц, если таковой имеется):

Numer REGON (jeżeli został nadany) / REGON number (business registry number, if applicable) / Numéro REGON (si attribué) / Номер REGON (если таковой имеется):

III. Informacje na temat pracy, która ma być powierzona cudzoziemcowi / Information about the paid activity that the foreigner is to be entrusted with / Renseignements relatifs à l'activité à confier à un étranger / Информация, касающаяся работы, которая должна быть поручена иностранцу:

1. Stanowisko / rodzaj pracy / Position / type of the paid activity / Fonction / nature de l'activité / Должность / вид работы:

---

2. Miejsce wykonywania pracy / Place of the paid activity / Lieu d'exercice de l'activité / Место выполнения работы:

---

3. Podstawa prawna wykonywania pracy przez cudzoziemca (stosunek prawny, który podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi ma zamiar z nim nawiązać) / The legal basis for the performance of the paid activity by the foreigner (the legal relationship which the entity entrusting performance of a paid activity to the foreigner intends to enter with him) / Base juridique de l'exercice du travail par un étranger (nature du rapport juridique que l'entité qui confie l'exercice du travail a l'intention de nouer avec un étranger) / Законное основание для выполнения работы иностранцем (вид правового отношения, которое планирует заключить с иностранцем субъект, поручающий выполнение работы):

---

4. Wymiar czasu pracy (etat); nie dotyczy osób zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych/liczba godzin pracy w tygodniu / Working time (full-time job equivalent); it does not apply to persons employed under civil law contracts/number of working hours per week / Le temps du travail (plein temps) Cela ne concerne pas les personnes employées sous le contrat de droit civil/nombre d'heures de travail par semaine / Продолжительность рабочего времени (штат) не касается лиц, выполняющих работу на основании гражданско-правовых договоров/количество рабочих часов в неделю:

---

5. Proponowana wysokość miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia brutto lub stawki godzinowej brutto (wyrażona w złotych polskich) / Proposed amount of monthly or annual remuneration (gross) or hourly rate (gross) (in polish zloty) / Montant de la rémunération mensuelle ou annuelle brute proposé ou montant horaire brut. (exprimés en zlotys polonais) / Предлагаемый размер месячной или годовой заработной платы брутто или почасовой ставки брутто (выраженные в польских злотых):

(słownie) / (in words) / (en toutes lettres) / (прописью)

6. Zakres podstawowych obowiązków na stanowisku pracy / The main duties for the position / Étendue des responsabilités principaux relatives au poste de travail / Основные обязанности на рабочей должности:

---

7. Okres, na jaki podmiot powierzający wykonywanie pracy i/lub pracodawca - użytkownik chce powierzyć cudzoziemcowi wykonywanie pracy / Period for which the entity entrusting performance of a paid activity to the foreigner and/or the user-employer intends to entrust a paid activity to the foreigner / La période pour laquelle l'entité qui confie l'exercice du travail à étrangeret/ou un employeur - utilisateur a l'intention de confier l'exercice du travail à un étranger / Период, на который субъект, поручающий выполнение работы и/или работодатель-пользователь хочет поручить иностранцу выполнение работы:

Od / From / Du / C:

					/					/					
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois /	dzień / day				/									
	месяц	/ jour /		день											

Do / To / Au / До:

					/					/					
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois /	dzień / day				/									
	/месяц	/ jour /		день											

B. MIEJSCE POBYTU CUDZOZIEMCA / PLACE OF RESIDENCE OF THE FOREIGNER / LIEU DE SÉJOUR DE L'ÉTRANGER / МЕСТО ПРЕБЫВАНИЯ ИНОСТРАНЦА

I. Miejsce aktualnego pobytu cudzoziemca/ Place of the current residence / Domicile actuesur / Место пребывания в настоящее время:

1. Państwo/ Country// Pays / Государство

2. Miejscowość / Town (city) / Localité / Населенный пункт:

3. Ulica / Street / Rue / Улица:

4. Numer domu / House number / Numéro du bâtiment / Номер дома:

5. Numer mieszkania / Apartment number / Numéro d'appartement / Номер квартиры:

6. Kod pocztowy / Postal code / Code postal / Почтовый индекс:

II. Miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej/

1. Województwo / Voivodship / Voïvodie / Воеводство:

2. Miejscowość / Town (city) / Localité / Населенный пункт:

3. Ulica / Street / Rue / Улица:

4. Numer domu / House number / Numéro du bâtiment / Номер дома:

5. Numer mieszkania / Apartment number / Numéro d'appartement / Номер квартиры:

6. Kod pocztowy / Postal code / Code postal / Почтовый индекс:

C. INFORMACJE DODATKOWE / ADDITIONAL INFORMATION / INFORMATIONS COMPLÉMENTAIRES / ДОПОЛНИТЕЛЬНАЯ ИНФОРМАЦИЯ

I. Członkowie rodziny cudzoziemca zamieszkujący lub zamierzający zamieszkać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

Imię i nazwisko / Name and surname / Nom et prénom / Имя и фамилия	Płeć / Sex / Sexe / Пол	Data urodzenia / Date of birth / Date de naissance / Дата рождения	Stopień pokrewieństwa / Degree of kinship / Niveau de parenté / Степень родства	Obywatelstwo / Citizenship / Citoyenneté / Гражданство	Miejsce zamieszkania / Place of residence / Domicile / Место проживания	Czy pozostaje na utrzymaniu cudzoziemca? (tak/nie) / Is he/she a dependent on the foreigner? (yes/no) / Est-ce que la personne dépend financièrement de l'étranger? (oui/non) / Остается на содержании иностранца? (да/нет)
1.						
2.						

3.						
4.						
5.						
6.						

II. Pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej:

- a) **poprzednie pobyty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej / previous visits to the territory of the Republic of Poland / séjours précédents sur le territoire de la République de Pologne / предыдущие пребывания на территории Республики Польша:**
(okresy i podstawa pobytu) / (periods and grounds of stay) / (périodes et base legale de séjour) / (периоды и основание пребывания)

- b) **poprzednie pobyty na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej /**
(okresy pobytu) / (periods of stay) / (périodes de séjour) / (периоды пребывания)

III. Informacja o posiadanym przez cudzoziemca ubezpieczeniu zdrowotnym / Information about foreigner's medical insurance / Informations sur l'assurance médicale d' étranger / Информация о медицинской страховке имеющейся у иностранца:

D. INFORMACJE DOTYCZĄCE PRACOWNIKA

I. Posiadane przez cudzoziemca kwalifikacje zawodowe i doświadczenie niezbędne w jednostce przyjmującej, w przypadku stanowisku pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty :

---

2. Czy cudzoziemiec prowadzi działalność gospodarczą ?	☐	Tak / Yes / Oui / Да	☐	Nie / No / Non / Нет
3. Czy cudzoziemiec jest zatrudniony przez agencję pracy tymczasowej lub inne przedsiębiorstwa zajmujące się udostępnianiem pracowników do pracy pod nadzorem i kierownictwem innego przedsiębiorstwa, lub jest przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przy udziale agencji pośrednictwa pracy ?	☐	Tak / Yes / Oui / Да	☐	Nie / No / Non / Нет

V. Dokument pobytowy z adnotacją „ ICT”, wydany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej (państwo oraz dane dotyczące dokumentu) :

Państwo / State / Pays / Государство:

/Период пребывания:

Seria / Series / Série / Серия: Numer / Number / Numéro / Номер:

Data wydania / Date of issue / Date de délivrance / Дата выдачи: / / rok / year / année / год miesiąc / month / mois / месяц dzień / day / jour / день

Data upływu ważności / Expiry date / Date de validité / Дата истечения срока действия: / / rok / year / année / год miesiąc / month / mois / месяц dzień / day / jour / день

Organ wydający / Issuing authority / Autorité de délivrance / Выдан органом:

E. INFORMACJE DOTYCZĄCE JEDNOSTKI PRZYJMUJĄCEJ ORAZ PRACODAWCY MACIERZYSTEGO

I. Informacje dotyczące jednostki przyjmującej

1. Nazwa / Name/ Nom / Название:

2. Adres siedziby/ Address of the office (headquarters) / Adresse du siège / Адрес месторасположения:

3. Podstawa prawna działalności oraz nazwa rejestru i numer wpisu w rejestrze / The legal basis for business activity, name of the register and number / Base juridique de l'activité, nom et numéro du registre/ Законное основание деятельности,название реестра и номер внесения записи в реестр:

---

4. Inne formy identyfikacji / Other forms of identification / Autres formes d'identification / Другие формы идентификации:

Numer REGON (jeżeli został nadany) / REGON number (business registry number, if applicable) / Numéro REGON (si attribué) / Номер REGON (если таковой имеется):

étranger / Законное основание для выполнения работы иностранцем:

---

5. Wymiar czasu pracy (etat); nie dotyczy osób zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych/liczba godzin pracy w tygodniu / Working time (full-time job equivalent); it does not apply to persons employed under civil law contracts/number of working hours per week / Le temps du travail (plein temps) Cela ne concerne pas les personnes employées sous le contrat de droit civil/nombre d'heures de travail par semaine / Продолжительность рабочего времени (штат) не касается лиц, выполняющих работу на основании гражданско-правовых договоров/количество рабочих часов в неделю:

---

6. Wysokość miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia brutto lub stawki godzinowej brutto (wyrażona w złotych polskich) / Amount of monthly or annual remuneration (gross) or hourly rate (gross) (in polish zloty) / Montant de la rémunération mensuelle ou annuelle brute proposé ou montant horaire brut. (exprimés en zlotys polonais) / Размер месячной или годовой заработной платы брутто или почасовой ставки брутто (выраженные в польских злотых):

(słownie) / (in words) / (en toutes lettres) / (прописью)

7. Zakres podstawowych obowiązków na stanowisku pracy / The main duties for the position / Étendue des responsabilités principaux relatives au poste de travail / Основные обязанности на рабочей должности:

---

8. Okres, w jakim cudzoziemiec będzie wykonywał pracę w jednostce przyjmującej /:

Od / From / Du / C:

				/				/			
rok / year / année / год					miesiąc / month / mois /				dzień / day / jour /		
					месяц				день		

Do / To / Au / До:

				/				/			
rok / year / année / год					miesiąc / month / mois /				dzień / day / jour /		
					/месяц				/jour /		
									день		

G. DOTYCHCZASOWA PRACA I PRZENIESIENIA CUDZOZIEMCA

I. Dotychczasowe zatrudnienie cudzoziemca przed przeniesieniem wewnątrz przedsiębiorstwa w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw :

1) Przedsiębiorstwo (nazwa) i adres siedziby, rodzaj powiązania:

Od / From / Du / C:

				/				/			
--	--	--	--	---	--	--	--	---	--	--	--

Do / To / Au / До:

				/				/			
--	--	--	--	---	--	--	--	---	--	--	--

Od / From / Du /C:	Do / To / Au /До:						
<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%; text-align: center;">rok / year / année / год</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">miesiąc / month / mois / месяц</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">dzień / day / jour / день</td> </tr> </table>	rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%; text-align: center;">rok / year / année / год</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">miesiąc / month / mois / месяц</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">dzień / day / jour / день</td> </tr> </table>	rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день					
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день					

3) Państwo, nazwa i adres siedziby jednostki przyjmującej, rodzaj powiązania :

Od / From / Du /C:	Do / To / Au /До:						
<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%; text-align: center;">rok / year / année / год</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">miesiąc / month / mois / месяц</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">dzień / day / jour / день</td> </tr> </table>	rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%; text-align: center;">rok / year / année / год</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">miesiąc / month / mois / месяц</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">dzień / day / jour / день</td> </tr> </table>	rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день					
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день					

4) Państwo, nazwa i adres siedziby jednostki przyjmującej, rodzaj powiązania :

Od / From / Du /C:	Do / To / Au /До:						
<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%; text-align: center;">rok / year / année / год</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">miesiąc / month / mois / месяц</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">dzień / day / jour / день</td> </tr> </table>	rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%; text-align: center;">rok / year / année / год</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">miesiąc / month / mois / месяц</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">dzień / day / jour / день</td> </tr> </table>	rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день					
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день					

5) Państwo, nazwa i adres siedziby jednostki przyjmującej, rodzaj powiązania :

Od / From / Du /C:	Do / To / Au /До:						
<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%; text-align: center;">rok / year / année / год</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">miesiąc / month / mois / месяц</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">dzień / day / jour / день</td> </tr> </table>	rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%; text-align: center;">rok / year / année / год</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">miesiąc / month / mois / месяц</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">dzień / day / jour / день</td> </tr> </table>	rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день					
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois / месяц	dzień / day / jour / день					

H. OŚWIADCZENIE JEDNOSTKI PRZYJMUJĄCEJ/ DECLARATION / DECLARATION / ЗАЯВЛЕНИЕ

I. Oświadczam się, iż cudzoziemiec po zakończeniu okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie mógł przenieść się z powrotem do pracodawcy macierzystego lub innego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy przedsiębiorstw, mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej.

II. Oświadczam się, iż :

(proszę zaznaczyć znakiem „X” prawdziwą odpowiedź) :

1. :
- a. Podmiot będący pracodawcą macierzystym i podmiot będący jednostką przyjmującą nie jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.), i która w ciągu 2 lat od ukarania została ponownie ukarana za podobne

POUCZENIE / INSTRUCTION / INSTRUCION / ИНСТРУКЦИЯ

- 1) Wniosek wypełnia się w języku polskim.
The application should be filled in in Polish language.
La demande doit être remplie en langue polonaise.
Заявка заполняется на польском языке.
- 2) Wniosek należy wypełnić czytelnie, drukowanymi literami wpisywanymi w odpowiednie kratki.
The application should be completed legibly, in printed letters written into the appropriate boxes.
La demande doit être rempli lisiblement, en majuscules inscrites dans les cases correspondantes.
Заявку нужно заполнить читаемыми печатными буквами, вписывая их в соответствующие клетки.
- 3) Należy wypełnić wszystkie wymagane rubryki.
All required fields should be filled in.
Il faut remplir toutes les cases demandées.
Следует заполнить все требуемые поля.
- 4) W części A w rubryce „Płeć” wpisać „M” – w przypadku mężczyzny, „K” – w przypadku kobiety; w rubryce: „Stan cywilny” należy użyć sformułowań: panna, kawaler, mężatka, żonaty, rozwiedziona, rozwiedziony, wdowa, wdowiec.
In Part A in the field "Sex" "M" should be written for a male and "K" for a female; in the field "Marital status" the following terms should be used: unmarried, married, divorced, widow, widower.
Dans la partie A, rubrique «Sexe» – inscrire: «M» pour un homme, «K» pour une femme; rubrique «État civil» – utilisez une des formulations suivantes: célibataire, marié, mariée, divorcée, divorcé, veuve, veuf.
В части А в графе «Пол» вписать «М» – для мужчины, «К» – для женщины; в графе: «Семейное положение» нужно использовать формулировки: незамужняя, холост, замужем, женат, разведена, разведен, вдова, вдовец.
- 5) W części D ustęp I i II wypełnia się, jeżeli cudzoziemiec ma wykonywać pracę w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa jako pracownik kadry kierowniczej lub specjalista.
- 6) W części D ustęp III wypełnia się, jeżeli cudzoziemiec ma wykonywać pracę w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, jako pracownik odbywający staż.
- 7) W części D ustęp V wypełnia się w przypadku wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.
- 8) Zgodnie z art. 64 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), jeżeli we wniosku nie wskazano adresu wnioskodawcy i nie ma możliwości ustalenia tego adresu na podstawie posiadanych danych, wniosek pozostawia się bez rozpoznania. Jeżeli wniosek nie czyni zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, wnioskodawca będzie wezwany do usunięcia braków w terminie siedmiu dni i pouczony, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.
Pursuant to Art. 64 of the Act of 14 June 1960 – Code of Administrative Procedure (Journal of Laws from 2016, item 23, as amended), if the application does not indicate the address of the applicant and it is impossible to determine the address on the basis of available data, the application will not be examined. If the application does not satisfy other requirements stipulated by the law, the applicant will be called upon to complete the application within seven days and instructed that failure to do so, shall constitute a reason for refusing the application without further examination.
Conformément à l'art. 64 de la loi du 14 juin 1960 – du Code de procédure administrative (Journal officiel de 2016, article 23, tel que modifié), si la demande n'indique pas l'adresse du demandeur et qu'il est impossible de déterminer l'adresse sur la base des données disponibles, la demande ne sera pas examinée. Si la demande ne satisfait pas aux autres exigences prévues par la loi, le demandeur sera appelé à compléter la demande dans le délai de sept jours et informé que le défaut de compléter la demande constitue un motif pour ne pas examiner la demande.
Согласно ст. 64 закона от 14 июня 1960 г. - Административного-процессуальный кодекс (З. В. от 2016 г., пол. 23 с посл. изм.), если в заявке не указан адрес заявителя и отсутствует возможность установить этот адрес на основании имеющихся данных, то заявка будет оставлена без рассмотрения. Если заявка не удовлетворяет требований, которые установлены в положениях закона, заявитель будет вызванный устранить недостатки в течение семи дней и ему будет разъяснено, что при наличии недостатков заявка будет оставлена без рассмотрения.
- 9) Jeżeli w jakiegokolwiek rubryce formularza jest zbyt mało miejsca na wpisanie wymaganych informacji, dalsze informacje, wraz ze wskazaniem rubryki/rubryk, których dotyczą, należy podać na osobnym arkuszu formatu A4 i dołączyć do wniosku jako załącznik.
If there is not enough space to fill in any section of the application form, you can continue on a separate sheet of A4 paper. The additional information should contain an indication of the appropriate section/sections concerned and should be enclosed with the application as an attachment.
Si dans une case du formulaire, il n'y a pas suffisamment d'espace pour entrer les informations requises, joignez ces informations complémentaires, avec l'indication de la case/des cases clairement identifiées(s), sur une feuille séparée au format A4 qui doit être jointe à l'annexe de la demande.
Если в какой-либо графе бланка есть слишком мало места для вписания требуемой информации, дальнейшую информацию, вместе с указанием графы/граф, которых касается, следует подать на отдельном листе формата A4 и приложить к заявке как приложение.

ADNOTACJE URZĘDOWE / OFFICIAL NOTES / ANNOTATIONS DE L'OFFICE / СЛУЖЕБНЫЕ АННОТАЦИИ

(wypełnia organ rozpatrujący wniosek) / (to be filled in by the authority examining the application) / (à remplir par l'organe qui reçoit la demande) / (заполняет орган, рассматривающий заявку)

Data, imię, nazwisko, stanowisko służbowe i podpis osoby przyjmującej wniosek / Date, name, surname, position and signature of the person accepting the application / Дата, имя, фамилия, должность и подпись лица, принимающего заявку:

					/				/			
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois /			dzień / day / jour /								
	mesiąc			день								

_____ (podpis) / (signature) / (signature) / (подпись)

Adnotacje osoby przyjmującej wniosek / Notes of the person accepting the application / Annotations de la personne qui reçoit la demande / Аннотации лица, принимающего заявку:

Okazano kopię dokumentu podróży cudzoziemca, seria, numer / A copy of travel document of the foreigner was presented of series, number.....

Data i podpis osoby przyjmującej wniosek / Date and signature of the person accepting the application / La date et la signature de la personne qui reçoit la demande / Дата и подпись лица, принимающего заявку .....

Miejsce na potwierdzenie opłaty skarbowej za udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy
 Place for the fee payment receipt for the temporary residence permit
 Place pour certifier la redevance à permis de sejour temporaire
 Место для подтверждения гербового сбора за предоставление разрешения на временное пребывание

Numer systemowy osoby / System number of the person / Numéro de la personne dans le système / Системный номер лица:											
Numer systemowy wniosku / System number of the application / Numéro de la demande dans le système / Системный номер заявки:											

Data, imię, nazwisko, stanowisko służbowe i podpis osoby prowadzącej sprawę / Date, name, surname, position and signature of the person examining the case / Дата, имя, фамилия, должность и подпись лица, ведущего дело:

					/				/			
rok / year / année / год	miesiąc / month / mois /			dzień / day / jour /								
	mesiąc			день								

WZÓR
STEMPLA POTWIERDZAJĄCEGO ZŁOŻENIE
WNIOSKU O UDZIELENIE CUDZOZIEMCOWI ZEZWOLENIA NA POBYT CZASOWY

<p>WNIOSEK O UDZIELENIE CUDZOZIEMCOWI ZEZWOLENIA NA POBYT CZASOWY ZOSTAŁ ZŁOŻONY</p> <p>W DNIU .....</p> <p>DO .....</p> <p>..... (nazwa organu)</p> <p>..... (podpis osoby upoważnionej)</p>
--

Tekst w ramce o wymiarach: szerokość około 7,5 cm,
wysokość około 9 cm

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA RODZINY, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾

z dnia

w sprawie zawodów poświadanych dla polskiej gospodarki

Na podstawie art. 114 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zawody poświadane dla polskiej gospodarki, o których mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

§ 2. Zawodami poświadanyymi dla polskiej gospodarki, o których mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, są:

- 1) .....
- 2) .....
- 3) .....

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

**MINISTER RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

W porozumieniu:

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

---

¹⁾ Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – praca, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. poz. 1905).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw pracy, zawartego w art. 114 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Zgodnie z ww. przepisem minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, zawody pożądane dla polskiej gospodarki, o których mowa w art. 114 ust. 1a, biorąc pod uwagę potrzeby polskiej gospodarki i rynku pracy, w tym w szczególności potrzebę zapewnienia efektywnego zatrudniania w zawodach, w których w skali całego kraju występują znaczące niedobory pracowników.

W art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw przewidziano nowy rodzaj zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców zamierzających wykonywać pracę w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki i posiadających kwalifikacje zawodowe, wymagane do wykonywania pracy w tym zawodzie, udzielane na preferencyjnych warunkach. Zdecydowano, że wykaz zawodów poświadczonych dla polskiej gospodarki może zostać określony w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy przez ministra właściwego do spraw pracy, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, co pozwoli na elastyczne reagowanie na zapotrzebowanie polskiego rynku pracy na pracowników w określonych zawodach uznanych za pożądane dla polskiej gospodarki w skali całego kraju. Rozwiązanie to będzie stanowiło ułatwienie uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę przez cudzoziemców zamierzających wykonywać pracę w zawodach poświadczonych dla polskiej gospodarki, stanowiąc wraz z dalszymi ułatwieniami dotyczącymi legalizacji pobytu tej kategorii cudzoziemców, w tym przy udzielaniu zezwolenia na pobyt stały, instrument przyciągania tej kategorii cudzoziemców do polskiego rynku pracy. Określona rozporządzeniem lista zawodów poświadczonych dla polskiej gospodarki będzie odzwierciedlać niedobory na polskim rynku pracy jako całości, natomiast określane przez wojewodów wykazy zawodów i rodzajów prac zwolnionych z przeprowadzania tzw. testu lokalnego rynku pracy, w ramach ustalania kryteriów wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.), będą mieć

charakter dopełniający, uwzględniający potrzeby lokalnego rynku pracy i dostosowany do potrzeb danego regionu.

Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to 1 stycznia 2019 r.

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zawodów pożądaných dla polskiej gospodarki</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Ministerstwo Rozwoju i Finansów – ministerstwo współpracujące</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu .....</p>	<p>Data sporządzenia 23 lutego 2017 r.</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...)</p> <p>Nr w Wykazie prac .....</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 114 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Zgodnie z ww. przepisem minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, zawody pożądane dla polskiej gospodarki, o których mowa w art. 114 ust. 1a, biorąc pod uwagę potrzeby polskiej gospodarki i rynku pracy, w tym w szczególności potrzebę zapewnienia efektywnego zatrudniania w zawodach, w których w skali całego kraju występują znaczące niedobory pracowników.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw przewidziano nowy rodzaj zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców zamierzających wykonywać pracę w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki i posiadających kwalifikacje zawodowe, wymagane do wykonywania pracy w tym zawodzie, udzielane na preferencyjnych warunkach. Zdecydowano, że wykaz zawodów pożądaných dla polskiej gospodarki zostanie określony w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy przez ministra właściwego do spraw pracy, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, co pozwoli na elastyczne reagowanie na zapotrzebowanie polskiego rynku pracy na pracowników w określonych zawodach uznanych za pożądane dla polskiej gospodarki w skali całego kraju. Rozwiązanie to będzie stanowiło ułatwienie uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę przez cudzoziemców zamierzających wykonywać pracę w zawodach pożądaných dla polskiej gospodarki, stanowiąc wraz z dalszymi ułatwieniami dotyczącymi legalizacji pobytu tej kategorii cudzoziemców, w tym przy udzielaniu zezwolenia na pobyt stały, instrument przyciągania tej kategorii cudzoziemców do polskiego rynku pracy. Określona rozporządzeniem lista zawodów pożądaných dla polskiej gospodarki będzie odzwierciedlać niedobory na polskim rynku pracy jako całości, natomiast określane przez wojewodów wykazy zawodów i rodzajów prac zwolnionych z przeprowadzania tzw. testu lokalnego rynku pracy, w ramach ustalania kryteriów wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.), będą mieć charakter dopełniający, uwzględniający potrzeby lokalnego rynku pracy i dostosowany do potrzeb danego regionu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z realizacji delegacji do wydania rozporządzenia określającego zawody pożądane dla polskiej gospodarki, o których mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach i są to rozwiązania krajowe, brak jest możliwości dokonania porównania z rozwiązaniami przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy			Wprowadzenie ułatwień dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądaných dla polskiej gospodarki.
minister właściwy do	1	Ustawa z dnia 4 września	Wydawanie rozporządzenia

spraw pracy		1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543, z późn. zm.)	określającego zawody pożądane dla polskiej gospodarki, w związku z wprowadzaniem udzielaniem zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach
minister właściwy do spraw gospodarki	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543, z późn. zm.)	Udział w wydawaniu rozporządzenia określającego zawody pożądane dla polskiej gospodarki, w związku z wprowadzaniem udzielaniem zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.)	Prowadzenie postępowań odwoławczych w sprawach dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach
podmioty powierzające wykonywanie cudzoziemcom pracy	Okolo 86 000 podmiotów powierzających wykonywanie cudzoziemcom pracy	Brak jest możliwości jednoznacznego oszacowania liczby podmiotów powierzających cudzoziemcom wykonywanie pracy, którzy będą chcieli powierzyć cudzoziemcom wykonywanie pracy w Polsce. Z danych statystycznych Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynika, iż w 2014 r. cudzoziemcy wystąpili z 54 041 wnioskami o zezwolenie na pobyt czasowy, w 2015 r. złożono 93 928 tego typu wniosków (co stanowi wzrost o 73%). W 2016r. cudzoziemcy złożyli 127 413 wniosków o zezwolenie na pobyt czasowy, co stanowiło wzrost o około 36% w stosunku do roku poprzedniego. 50% wniosków o zezwolenie na pobyt czasowy jest motywowanych chęcią podjęcia w Polsce pracy. Przy takiej liczbie wniosków w celu podjęcia pracy w Polsce złożonych w 2015 r. i 2016 r. przyjęto, że przedmiotowa regulacja może dotyczyć około 86 000 podmiotów	Wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanych dla polskiej gospodarki.

		powierzających cudzoziemcom wykonywanie pracy.	
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.)	Wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanых dla polskiej gospodarki.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie pracy.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

Źródła finansowania	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.
---------------------	--

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	-
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Określenie niniejszym rozporządzeniem listy zawodów pożądanых dla polskiej gospodarki umożliwi udzielanie cudzoziemcom zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w celu wykonywania na terytorium Polski pracy w takich zawodach, na preferencyjnych warunkach. Udzielanie takich zezwoleń na							

		pobyt czasowy i pracę oraz dalsze, przewidziane w projekcie ustawy ułatwienia dla cudzoziemców wykonujących na terytorium Polski pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki może przyczynić się do redukcji niedoborów siły roboczej na polskim rynku pracy i w sposób pośredni wpłynąć na lepsze funkcjonowanie polskich przedsiębiorstw.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Uwagi jak wyżej.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-
Niemierzalne	-	-

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu w ujęciu pieniężnym na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	Nie dotyczy.
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: ułatwienia w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	Nie dotyczy.

Komentarz:

Określenie niniejszym rozporządzeniem listy zawodów pożądanym dla polskiej gospodarki umożliwi udzielanie cudzoziemcom zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w celu wykonywania na terytorium Polski pracy w takich zawodach, na preferencyjnych warunkach. Do udzielenia tego zezwolenia nie będzie wymagane spełnienie warunku dotyczącego braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych danego podmiotu powierzającego wykonywanie pracy na lokalnym rynku pracy, w odniesieniu do danej oferty pracy. Cudzoziemiec będzie w związku z tym zwolniony w obowiązku przedstawienia w toku postępowania w sprawie o udzielenie lub zmianę tego zezwolenia informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy w trybie braków formalnych wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.

Projekt ustawy przewiduje także dalsze ułatwienia dotyczące legalizacji pobytu tej kategorii cudzoziemców, w tym przy udzielaniu zezwolenia na pobyt stały.

9. Wpływ na rynek pracy

Wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki, a także dalszych ułatwień dotyczących legalizacji pobytu tej kategorii cudzoziemców, w tym przy udzielaniu zezwolenia na pobyt stały, może mieć pozytywny wpływ na rynek pracy. Ułatwienia te będą stanowić instrument przyciągania tej kategorii cudzoziemców do polskiego rynku pracy. Określenie rozporządzeniem wykazu zawodów pożądanym dla polskiej gospodarki pozwoli na elastyczne reagowanie na zapotrzebowanie polskiego rynku pracy na pracowników w określonych zawodach uznanych za pożądane dla polskiej gospodarki w skali całego kraju.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Nie dotyczy.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Proponuje się, aby rozporządzenie weszło w życie z dniem 1 stycznia 2019 r .		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na fakt, iż proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji delegacji do wydania rozporządzenia określającego zawody pożądane dla polskiej gospodarki, o których mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, dlatego też brak jest konieczności ewaluacji efektów zaproponowanych rozwiązań w tym zakresie.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO¹⁾

z dnia

**w sprawie wzoru zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca
na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów**

Na podstawie art. 148a ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER
NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

W porozumieniu:

MINISTER

SPRAW WEWNĘTRZNYCH

I ADMINISTRACJI

---

¹⁾ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego kieruje działem administracji rządowej – szkolnictwo wyższe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz. 1896).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r. w sprawie wzoru zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów (Dz. U. poz. 1284), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w związku z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego
z dnia ... (poz. ...)

WZÓR

.....
(nazwa i adres jednostki
prowadzącej studia)

.....
(miejsowość i data)

**ZAŚWIADCZENIE
o przyjęciu cudzoziemca na studia/
o kontynuowaniu przez cudzoziemca studiów¹⁾**

Zaświadcza się, że Pan/Pani .....
(imię i nazwisko)

urodzony/a dnia ..... w .....
(data urodzenia) (miejsce urodzenia)

posiadający/a obywatelstwo .....

legitymujący/a się dokumentem tożsamości o nr .....

wydanym w .....
(miejsce wydania – państwo)

został/a przyjęty/a na okres od ..... do .....
(przewidywany czas trwania studiów, na które cudzoziemiec został przyjęty)

na studia na poziomie²⁾ ..... w formie³⁾ .....

na kierunku⁴⁾ ..... / w dyscyplinie⁵⁾ .....

na następujących warunkach⁶⁾:

- jako stypendysta strony polskiej
- na zasadach odpłatności
- bez odpłatności i świadczeń stypendialnych
- jako stypendysta strony wysyłającej bez ponoszenia odpłatności za studia
- jako stypendysta jednostki prowadzącej studia

i kontynuuje te studia na .....¹⁾
(semestr lub rok studiów)

Kształcenie na studiach rozpoczyna/ęło się w dniu .....

.....
(podpis kierownika jednostki prowadzącej studia
lub osoby przez niego upoważnionej)

¹⁾ Niewłaściwe skreślić.

²⁾ Wpisać właściwie: *pierwszego stopnia, drugiego stopnia, jednolite magisterskie, trzeciego stopnia.*

³⁾ Wpisać właściwie: *stacjonarnej, niestacjonarnej.*

⁴⁾ W przypadku studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich wskazać nazwę kierunku studiów.

⁵⁾ W przypadku studiów trzeciego stopnia wskazać dyscyplinę naukową lub artystyczną, w zakresie której są prowadzone te studia.

⁶⁾ Zaznaczyć właściwie.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 148a ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) do określenia, przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, wzoru zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów.

Konieczność wydania rozporządzenia związana jest ze zmianą przepisu upoważniającego, dokonaną ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), w wyniku której utraci moc dotychczasowe rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r. w sprawie wzoru zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów (Dz. U. poz. 1284).

W związku z powyższą zmianą przepisu upoważniającego wzór zaświadczenia wydawanego przez jednostkę prowadzącą studia został rozszerzony o wymóg wskazania kierunku studiów (w przypadku studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich) lub dyscypliny naukowej albo artystycznej (w przypadku studiów trzeciego stopnia). Ponadto wprowadzono wymóg wskazania warunków odpłatności za odbywanie studiów. Warunki te zostały określone w sposób analogiczny do przyjętego w art. 43 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842).

Zgodnie z art. 144 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zaświadczenie wydane przez jednostkę prowadzącą studia jest jednym z dokumentów wymaganych od cudzoziemca w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, w przypadku gdy celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest podjęcie lub kontynuacja stacjonarnych studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich albo studiów trzeciego stopnia. Informacje, o które proponuje się rozszerzyć treść zaświadczenia, mają istotne znaczenie w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, w związku z czym objęcie ich treścią zaświadczenia powinno przyczynić się do usprawnienia tego postępowania.

Należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanego rozporządzenia środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie wzoru zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące <u>Ministerstwo wiodące</u> Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego <u>Ministerstwa współpracujące</u> Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu prof. Aleksander Bobko, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Juliusz Szymczak-Gałkowski, Dyrektor Departamentu Współpracy Międzynarodowej e-mail: juliusz.galkowski@nauka.gov.pl tel.: 22 52 92 266</p>	<p>Data sporządzenia 7 czerwca 2017 r.</p> <p>Źródło Upoważnienie ustawowe – art. 148a ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego –</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Konieczność wydania rozporządzenia wynika ze zmiany przepisu upoważniającego zawartego dotychczas w art. 146 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), dokonanej ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), w wyniku której utraci moc dotychczasowe rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r. w sprawie wzoru zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów (Dz. U. poz. 1284).

Zakres upoważnienia ustawowego został rozszerzony o dodatkowe elementy, które muszą zostać uwzględnione we wzorze zaświadczenia określonym tym rozporządzeniem, tzn. wymóg podania informacji o kierunku studiów lub dyscypliny naukowej albo artystycznej oraz odpłatności za odbywanie studiów.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Wzór zaświadczenia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub ich kontynuowaniu, określony zgodnie ze znowelizowanym upoważnieniem ustawowym, będzie zawierał następujące informacje:

- 1) nazwę i adres jednostki prowadzącej studia;
- 2) nazwę miejscowości i datę wystawienia zaświadczenia;
- 3) imię i nazwisko cudzoziemca;
- 4) datę i miejsce jego urodzenia;
- 5) obywatelstwo;
- 6) numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 7) nazwę państwa, które wydało dokument tożsamości;
- 8) przewidywany czas trwania studiów;
- 9) poziom i formę studiów;
- 10) kierunek studiów lub dyscyplinę naukową albo artystyczną;
- 11) warunki odpłatności za odbywanie studiów;
- 12) informację o kontynuowaniu studiów na określonym semestrze lub roku;
- 13) termin rozpoczęcia kształcenia;
- 14) podpis kierownika jednostki prowadzącej studia lub osoby przez niego upoważnionej.

Określenie wzoru zaświadczenia zapewni, że informacje będą przedstawiane jednolicie przez wszystkie jednostki prowadzące studia, co w efekcie powinno przyczynić się do usprawnienia postępowań o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.			
4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Jednostki prowadzące studia	520 jednostek prowadzących studia (uczelni oraz instytutów naukowych Polskiej Akademii Nauk i instytutów badawczych prowadzących studia doktoranckie)	MNiSW – Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Wystawianie zaświadczeń zgodnie z wzorem określonym w rozporządzeniu.
Urzędy Wojewódzkie – wydziały właściwe do spraw cudzoziemców	16		Uzyskanie w ujednoczonej formie informacji wymaganych ustawą z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w postępowaniu o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach.
Cudzoziemcy studiujący w Polsce	57 119 osób, w tym 17 734 na pierwszym roku	GUS – dane dotyczące szkolnictwa wyższego w 2015 r. – według stanu na dzień 30 listopada 2015 r.	Uzyskanie zaświadczenia wydanego dla potrzeb uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy, zgodnie z wzorem określonym w rozporządzeniu.
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji			
<p>W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt rozporządzenia zostanie skierowany do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego; 2) Polskiej Komisji Akredytacyjnej; 3) Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich; 4) Konferencji Rektorów Zawodowych Szkół Polskich; 5) Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych; 6) Konferencji Rektorów Akademickich Uczelni Medycznych; 7) Konferencji Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych; 8) Polskiej Akademii Nauk; 9) Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, 10) Rady Głównej Instytutów Badawczych; 11) Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych; 12) Komitetu Polityki Naukowej; 13) Krajowej Reprezentacji Doktorantów; 14) Parlamentu Studentów Rzeczypospolitej Polskiej; 15) Rady Młodych Naukowców; 16) Rzecznika Praw Absolwenta; 17) Niezależnego Zrzeszenia Studentów; 18) Zrzeszenia Studentów Polskich; 19) Biura Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej; 20) Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji. <p>Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).</p> <p>Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony również w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204).</p> <p>Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostaną omówione po ich zakończeniu.</p>			

6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	-											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń.	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-				
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-				
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-				
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-										
Niemierzalne												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.										

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu	
☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
9. Wpływ na rynek pracy	
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe
	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Nie dotyczy.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie w terminie utrzymania w mocy dotychczasowych aktów wykonawczych, określonym w art. 10 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Z uwagi na zakres przedmiotowy rozporządzenia nie ma konieczności przeprowadzania ewaluacji jego efektów.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak.	

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania

Na podstawie art. 150 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd;
- 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków, o których mowa w pkt 1 oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 144 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy, zgodnie z prawem.

§ 2. 1. Cudzoziemiec musi posiadać bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu, na podstawie którego przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż:

---

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 1897 i 2088).

- 1) 200 złotych, jeżeli przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską,
  - 2) 500 złotych, jeżeli przybył z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej,
  - 3) 2 500 złotych, jeżeli przybył z innego państwa niż określone w pkt 1 i 2
- albo równowartość tych kwot w walutach obcych.

2. Cudzoziemiec, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium wraz z członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, musi posiadać dla każdego członka rodziny bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość kosztów biletów, na podstawie których cudzoziemiec i członkowie rodziny pozostający na jego utrzymaniu przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż kwoty, o których mowa w ust. 1, albo równowartość tych kwot w walutach obcych.

§ 3. 1. Dokumentami, które mogą potwierdzać możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości, o której mowa w § 2 oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 144 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy, są:

- 1) czek podróźny;
- 2) zaświadczenie o wysokości limitu na karcie kredytowej wydane przez bank, który wystawił kartę kredytową;
- 3) zaświadczenie o posiadaniu środków płatniczych w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) dokument potwierdzający przyznanie stypendium krajowego lub zagranicznego;
- 5) zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków.

2. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5, muszą być wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed dniem złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy.

§ 4. Do przeliczenia na walutę polską posiadanych przez cudzoziemca środków finansowych w walucie obcej stosuje się średni kurs tej waluty ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia²⁾.

MINISTER

SPRAW WEWNĘTRZNYCH

I ADMINISTRACJI

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków (Dz. U. poz. 681 oraz z 2016 r. poz. 285), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na podstawie art. 16 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 150 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Przepis ten obliguje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia określającego minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd oraz dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 144 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy, zgodnie z prawem.

Minimalna wysokość tych środków powinna uwzględniać zróżnicowanie ich wysokości w zależności od kraju, z którego cudzoziemiec przybył.

Problematyka ta aktualnie jest uregulowana w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków (Dz. U. poz. 681 oraz z 2016 r. poz. 285).

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) oraz zmianą przepisu upoważniającego do wydania przedmiotowego rozporządzenia, powstała potrzeba wydania nowego rozporządzenia regulującego powyższe kwestie.

Zgodnie ze zmienionym przepisem upoważniającym do wydania niniejszego rozporządzenia, organem właściwym do jego wydania jest minister właściwy do spraw wewnętrznych. Ponadto w niniejszym rozporządzeniu nie określa się minimalnej wysokości środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów utrzymania siebie oraz członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, gdyż wysokość tych środków została określona w przepisie rangi ustawowej, w art. 144 ust. 1a ustawy

o cudzoziemcach. Zgodnie z tym przepisem, wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.

W § 2 ust. 1 projektu rozporządzenia określono minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Projektowane rozporządzenie nie zmienia wysokości powyższych środków, w stosunku do obowiązującej regulacji. Wprowadza się natomiast nowe określenie państw, z których cudzoziemiec przybył, uwzględniające obok państw członkowskich Unii Europejskiej niesąsiadujących z Polską również państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską, zgodnie z art. 150 ust. 2 ustawy. Zgodnie z przepisem cudzoziemiec będzie musiał, jak dotychczas, posiadać bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu, na podstawie którego cudzoziemiec przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych, jeżeli cudzoziemiec przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską,
  - 2) 500 złotych, jeżeli przybył z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej,
  - 3) 2 500 złotych, jeżeli przybył z innego państwa niż określone w pkt 1 i 2
- albo równowartość tej kwoty w walutach obcych.

W ust. 2 § 2 przewidziano natomiast, że cudzoziemiec, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium wraz z członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, musi posiadać dla każdego członka rodziny bilet

powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość kosztów biletów, na podstawie których cudzoziemiec i członkowie rodziny pozostający na jego utrzymaniu przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż kwoty, o których mowa w ust. 1, albo równowartość tych kwot w walutach obcych. Przepis ten również odpowiada obowiązującej regulacji.

W § 3 określono dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, jak również mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca zgodnie z prawem środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, w wysokości określonej w art. 144 ust. 1a ustawy. Dokumentami tymi, jak dotychczas będą: czek podróżny, zaświadczenie o wysokości limitu na karcie kredytowej wydane przez bank, który wystawił kartę kredytową, zaświadczenie o posiadaniu środków płatniczych w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokument potwierdzający przyznanie stypendium krajowego lub zagranicznego oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków. Zaświadczenia będą musiały być wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed dniem złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja odpowiada obecnie przyjętym rozwiązaniom.

W § 4 przewidziano, iż do przeliczenia na walutę polską posiadanych przez cudzoziemca środków finansowych w walucie obcej stosuje się średni kurs tej waluty ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja ta odpowiada obecnie przyjętemu rozwiązaniu.

Jako termin wejścia w życie rozporządzenia wskazano dzień następujący po dniu ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Minister właściwy do spraw wewnętrznych</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jakub Skiba – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Michał Bleszyński Zastępca Dyrektora Departamentu Legalizacji Pobytu Urząd do Spraw Cudzoziemców Tel. 22 60 175 14 legalizacjapobytu@udsc.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 7 czerwca 2017 r.</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...)</p> <p>Nr w wykazie prac ...</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w Dziale V rozdziale 6 reguluje kwestie udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach. Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 150 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Przepis ten obowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia określającego minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd oraz dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 144 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy, zgodnie z prawem.

Minimalna wysokość tych środków powinna uwzględniać zróżnicowanie ich wysokości w zależności od kraju, z którego cudzoziemiec przybył.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie ze zmienionym przepisem upoważniającym do wydania niniejszego rozporządzenia, organem właściwym do jego wydania jest minister właściwy do spraw wewnętrznych. Ponadto w niniejszym rozporządzeniu nie określa się minimalnej wysokości środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów utrzymania siebie oraz członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, gdyż wysokość tych środków została określona w przepisie rangi ustawowej, w art. 144 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Zgodnie z tym przepisem, wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.

W § 2 ust. 1 projektu rozporządzenia określono minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Projektowane rozporządzenie nie zmienia wysokości powyższych środków, w stosunku do obowiązującej regulacji. Wprowadza się natomiast nowe określenie państw, z których cudzoziemiec przybył, uwzględniające obok państw członkowskich Unii Europejskiej niesąsiadujących z Polską również państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską. Zgodnie

z przepisem cudzoziemiec będzie musiał, jak dotychczas, posiadać bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu, na podstawie którego cudzoziemiec przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych, jeżeli cudzoziemiec przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską,
- 2) 500 złotych, jeżeli przybył z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej,
- 3) 2 500 złotych, jeżeli przybył z innego państwa niż określone w pkt 1 i 2

– albo równowartość tej kwoty w walutach obcych.

W ust. 2 § 2 przewidziano natomiast, że cudzoziemiec, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium wraz z członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, musi posiadać dla każdego członka rodziny bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość kosztów biletów, na podstawie których cudzoziemiec i członkowie rodziny pozostający na jego utrzymaniu przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż kwoty, o których mowa w ust. 1, albo równowartość tych kwot w walutach obcych. Przepis ten również odpowiada obowiązującej regulacji.

W § 3 określono dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, jak również mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca zgodnie z prawem środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, w wysokości określonej w art. 144 ust. 1a ustawy. Dokumentami tymi, jak dotychczas będą: czek podróżny, zaświadczenie o wysokości limitu na karcie kredytowej wydane przez bank, który wystawił kartę kredytową, zaświadczenie o posiadaniu środków płatniczych w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokument potwierdzający przyznanie stypendium krajowego lub zagranicznego oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków. Zaświadczenia będą musiały być wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed dniem złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja odpowiada obecnie przyjętym rozwiązaniom.

W § 4 przewidziano, iż do przeliczenia na walutę polską posiadanych przez cudzoziemca środków finansowych w walucie obcej stosuje się średni kurs tej waluty ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja ta odpowiada obecnie przyjętemu rozwiązaniu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji delegacji do wydania rozporządzenia w ww. zakresie oraz uwzględniają przepisy dyrektywy Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r.

w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie, która pozostawia w gestii państw członkowskich ustalenie wysokości środków finansowych zgodnych z kwotą minimalną opublikowaną w tym celu przez dane państwo, w taki sposób, by cudzoziemiec nie miał potrzeby korzystania z systemu pomocy społecznej.

Niniejsze rozporządzenie nie będzie określało minimalnej wysokości środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów utrzymania siebie oraz członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, gdyż wysokość tych środków została określona w przepisie rangi ustawowej, w art. 144 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Projekt rozporządzenia określa jedynie minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na pokrycie kosztów podróży powrotnej oraz dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Polski. Należy zatem stwierdzić, iż nie jest to problematyka uzasadniająca dokonanie analiz porównawczych z przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE rozwiązaniami.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Około 12 000 cudzoziemców	Dane statystyczne z krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców: w 2016 r. 11575 cudzoziemców uzyskało zezwolenie na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach.	Cudzoziemcy będą obowiązani potwierdzić, iż posiadają wystarczające środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów

			<p>tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, na zasadach określonych w rozporządzeniu. Rozporządzenie określa także dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania i kosztów podróży powrotnej.</p>
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.)	Organy I instancji w postępowaniach administracyjnych w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650)	Organ II instancji w postępowaniach administracyjnych w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach.
organy Straży Granicznej	Komendant Główny Straży Granicznej Komendanci oddziałów Straży Granicznej; Komendanci placówek Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2011 r. poz. 675, z późn. zm.)	Organy kontroli legalności pobytu mają prawo w trakcie przeprowadzania czynności kontrolnych żądać od cudzoziemca okazania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca w trakcie jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podróży powrotnej cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, tranzytu cudzoziemca przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.
organy Policji	Komendant Główny Policji, Komendanci Wojewódzcy Policji. Komendanci Powiatowi(Miejscy), Komendant Stołeczny Policji	Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. poz. 1687, z późn. zm.)	Organy kontroli legalności pobytu mają prawo w trakcie przeprowadzania czynności kontrolnych żądać od cudzoziemca okazania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca w trakcie jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podróży powrotnej cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, tranzytu cudzoziemca przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa trzeciego,

			które udzieli pozwolenia na wjazd.
organy Służby Celnej	150 oddziałów celnych, w tym 50 obsługujących przejścia graniczne.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. 2013 r. poz. 1404)	Organy kontroli legalności pobytu mają prawo w trakcie przeprowadzania czynności kontrolnych żądać od cudzoziemca okazania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca w trakcie jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podróży powrotnej cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, tranzytu cudzoziemca przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Generalnemu – art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. poz. 1599, z późn. zm.);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. poz. 1188, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. poz. 65, z późn. zm.);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499);
- 5) Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych – art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922).

Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:

- 1) wojewodom;
- 2) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 3) Rzecznikowi Praw Dziecka;
- 4) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 5) Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- 6) Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- 7) Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- 8) Stowarzyszeniu Amnesty International;
- 9) Polskiej Akcji Humanitarnej;
- 10) Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- 11) Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- 12) Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- 13) Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- 14) Stowarzyszeniu Promocji Wielokulturowości - Interkulturalni PL;
- 15) Caritas Polska;
- 16) Fundacji Panoptykon;
- 17) Fundacji Ocalenie;
- 18) Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- 19) Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działająca przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony Biuletynie Informacji

Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
Dodatkowo projekt zostanie opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem													-
budżet państwa													-
JST													-
pozostałe jednostki (oddzielnie)													-
Wydatki ogółem													-
budżet państwa													-
JST													-
pozostałe jednostki (oddzielnie)													-
Saldo ogółem													-
budżet państwa													-
JST													-
pozostałe jednostki (oddzielnie)													-

Źródła finansowania	-
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiegokolwiek fazie realizacji projektowanego przedsięwzięcia z części 42 – Sprawy wewnętrzne, jak i poza nią, a w konsekwencji nie będzie generowało kosztów wymagających finansowania.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw		-	-	-	-	-	-	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-		
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-							
Niemierzalne	-	-							

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu	
nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	Nie dotyczy.
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	Nie dotyczy.
Komentarz:	
9. Wpływ na rynek pracy	
Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to dzień następujący po dniu ogłoszenia.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W związku z powyższym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak.	

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania

Na podstawie art. 157 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd;
- 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków, o których mowa w art. 151 ust. 1 pkt 4 ustawy, zgodnie z prawem.

§ 2. 1. Cudzoziemiec musi posiadać bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu, na podstawie którego przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych, jeżeli przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską,
- 2) 500 złotych, jeżeli przybył z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego

---

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 1897 i 2088).

Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej,

3) 2 500 złotych, jeżeli przybył z innego państwa niż określone w pkt 1 i 2

– albo równowartość tych kwot w walutach obcych.

2. Cudzoziemiec, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium wraz z członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, musi posiadać dla każdego członka rodziny bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość kosztów biletów, na podstawie których cudzoziemiec i członkowie rodziny pozostający na jego utrzymaniu przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż kwoty, o których mowa w ust. 1, albo równowartość tych kwot w walutach obcych.

§ 3. 1. Dokumentami, które mogą potwierdzać możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości, o której mowa w § 2 oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 151 ust. 1 pkt 4 ustawy, są:

- 1) czek podróżny;
- 2) zaświadczenie o wysokości limitu na karcie kredytowej wydane przez bank, który wystawił kartę kredytową;
- 3) zaświadczenie o posiadaniu środków płatniczych w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) dokument potwierdzający przyznanie stypendium krajowego lub zagranicznego;
- 5) zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków.

2. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5, muszą być wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed dniem złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy.

§ 4. Do przeliczenia na walutę polską posiadanych przez cudzoziemca środków finansowych w walucie obcej stosuje się średni kurs tej waluty ogłoszony przez Narodowy

Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia²⁾.

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe, oraz dokumentów, które mogą potwierdzić możliwość uzyskania takich środków (Dz. U. poz. 677 oraz z 2016 r. poz. 288), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na podstawie art. 16 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 157 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Przepis ten obliguje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia określającego minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe, dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd oraz dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania i kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, o których mowa w art. 151 ust. 1 pkt 4 ustawy, zgodnie z prawem.

Minimalna wysokość tych środków powinna uwzględniać zróżnicowanie ich wysokości w zależności od kraju, z którego cudzoziemiec przybył.

Problematyka ta aktualnie jest uregulowana w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe, oraz dokumentów, które mogą potwierdzić możliwość uzyskania takich środków (Dz. U. poz. 677 oraz z 2016 r. poz. 288).

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) oraz zmianą przepisu upoważniającego do wydania przedmiotowego rozporządzenia, powstała potrzeba wydania nowego rozporządzenia regulującego powyższe kwestie.

Zgodnie ze zmienionym przepisem upoważniającym do wydania niniejszego rozporządzenia, organem właściwym do jego wydania jest minister właściwy do spraw wewnętrznych. Ponadto w niniejszym rozporządzeniu nie określa się minimalnej wysokości środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe na pokrycie kosztów utrzymania siebie oraz członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, gdyż wysokość tych środków została określona w przepisie rangi ustawowej, w art. 151 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Zgodnie

z tym przepisem, wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.

W § 2 ust. 1 projektu rozporządzenia określono minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Projektowane rozporządzenie nie zmienia wysokości powyższych środków, w stosunku do obowiązującej regulacji. Wprowadza się natomiast nowe określenie państw, z których cudzoziemiec przybył, uwzględniające obok państw członkowskich Unii Europejskiej niesąsiadujących z Polską również państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską, zgodnie z art. 157 ust. 2 ustawy. Zgodnie z przepisem cudzoziemiec będzie musiał, jak dotychczas, posiadać bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu, na podstawie którego cudzoziemiec przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych, jeżeli cudzoziemiec przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską,
  - 2) 500 złotych, jeżeli przybył z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej,
  - 3) 2 500 złotych, jeżeli przybył z innego państwa niż określone w pkt 1 i 2
- albo równowartość tej kwoty w walutach obcych.

W ust. 2 § 2 przewidziano natomiast, że cudzoziemiec, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium wraz z członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, musi posiadać dla każdego członka rodziny bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość kosztów biletów, na podstawie których cudzoziemiec

i członkowie rodziny pozostający na jego utrzymaniu przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż kwoty, o których mowa w ust. 1, albo równowartość tych kwot w walutach obcych. Przepis ten również odpowiada obowiązującej regulacji.

W § 3 określono dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, jak również mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca zgodnie z prawem środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, w wysokości określonej w art. 151 ust. 1a ustawy. Dokumentami tymi, jak dotychczas będą: czek podróżny, zaświadczenie o wysokości limitu na karcie kredytowej wydane przez bank, który wystawił kartę kredytową, zaświadczenie o posiadaniu środków płatniczych w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokument potwierdzający przyznanie stypendium krajowego lub zagranicznego oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków. Zaświadczenia będą musiały być wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed dniem złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja odpowiada obecnie przyjętym rozwiązaniom.

W § 4 przewidziano, iż do przeliczenia na walutę polską posiadanych przez cudzoziemca środków finansowych w walucie obcej stosuje się średni kurs tej waluty ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja ta odpowiada obecnie przyjętemu rozwiązaniu.

Jako termin wejścia w życie rozporządzenia wskazano dzień następujący po dniu ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Minister właściwy do spraw wewnętrznych</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jakub Skiba – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Michał Bleszyński Zastępca Dyrektora Departamentu Legalizacji Pobytu Urząd do Spraw Cudzoziemców Tel. 22 60 175 14 legalizacjapobytu@udsc.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 7 czerwca 2017 r.</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...)</p> <p>Nr w wykazie prac .....</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w Dziale V rozdziale 7 reguluje kwestie udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych. Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 157 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. ...).

Przepis ten obliguje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia określającego minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe, dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd oraz dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania i kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, o których mowa w art. 151 ust. 1 pkt 4 ustawy, zgodnie z prawem. Minimalna wysokość tych środków powinna uwzględniać zróżnicowanie ich wysokości w zależności od kraju, z którego cudzoziemiec przybył.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie ze zmienionym przepisem upoważniającym do wydania niniejszego rozporządzenia, organem właściwym do jego wydania jest minister właściwy do spraw wewnętrznych. Ponadto w niniejszym rozporządzeniu nie określa się minimalnej wysokości środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe na pokrycie kosztów utrzymania siebie oraz członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, gdyż wysokość tych środków została określona w przepisie rangi ustawowej, w art. 151 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Zgodnie z tym przepisem, wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.

W § 2 ust. 1 projektu rozporządzenia określono minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Projektowane rozporządzenie nie zmienia wysokości powyższych środków, w stosunku do obowiązującej regulacji. Wprowadza się natomiast nowe określenie państw, z których cudzoziemiec przybył, uwzględniające obok państw członkowskich Unii Europejskiej niesiądujących z Polską również państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym

Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską. Zgodnie z przepisem cudzoziemiec będzie musiał, jak dotychczas, posiadać bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu, na podstawie którego cudzoziemiec przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych, jeżeli cudzoziemiec przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską,
  - 2) 500 złotych, jeżeli przybył z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej,
  - 3) 2 500 złotych, jeżeli przybył z innego państwa niż określone w pkt 1 i 2
- albo równowartość tej kwoty w walutach obcych.

W ust. 2 § 2 przewidziano natomiast, że cudzoziemiec, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium wraz z członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, musi posiadać dla każdego członka rodziny bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość kosztów biletów, na podstawie których cudzoziemiec i członkowie rodziny pozostający na jego utrzymaniu przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż kwoty, o których mowa w ust. 1, albo równowartość tych kwot w walutach obcych. Przepis ten również odpowiada obowiązującej regulacji.

W § 3 określono dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, jak również mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca zgodnie z prawem środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, w wysokości określonej w art. 151 ust. 1a ustawy. Dokumentami tymi, jak dotychczas będą: czek podróżny, zaświadczenie o wysokości limitu na karcie kredytowej wydane przez bank, który wystawił kartę kredytową, zaświadczenie o posiadaniu środków płatniczych w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokument potwierdzający przyznanie stypendium krajowego lub zagranicznego oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków. Zaświadczenia będą musiały być wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed dniem złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja odpowiada obecnie przyjętym rozwiązaniom.

W § 4 przewidziano, iż do przeliczenia na walutę polską posiadanych przez cudzoziemca środków finansowych w walucie obcej stosuje się średni kurs tej waluty ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja ta odpowiada obecnie przyjętemu rozwiązaniu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji delegacji do wydania rozporządzenia w ww. zakresie oraz uwzględniają przepisy dyrektywy Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, która pozostawia w gestii państw członkowskich ustalenie wysokości środków finansowych zgodnych z kwotą minimalną opublikowaną w tym celu przez dane państwo, w taki sposób, by cudzoziemiec nie miał potrzeby korzystania z systemu pomocy społecznej.

Niniejsze rozporządzenie nie będzie określało minimalnej wysokości środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe na pokrycie kosztów utrzymania siebie oraz członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, gdyż wysokość tych środków została określona w przepisie rangi ustawowej, w art. 151 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Projekt rozporządzenia określa jedynie minimalną wysokość środków, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe, na pokrycie kosztów podróży powrotnej oraz dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Polski. Należy zatem stwierdzić, iż nie jest to problematyka uzasadniająca dokonanie analiz porównawczych z przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE rozwiązaniami.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Około 700 cudzoziemców	Dane statystyczne z krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców: w 2016 r. 691 cudzoziemców uzyskało zezwolenie na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych.	Cudzoziemcy będą obowiązani potwierdzić, iż posiadają wystarczające środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego,

			które udzieli pozwolenia na wjazd, na zasadach określonych w rozporządzeniu. Rozporządzenie określa także dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania i kosztów podróży powrotnej.
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.)	Organy I instancji w postępowaniach administracyjnych w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650)	Organ II instancji w postępowaniach administracyjnych w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych.
organy Straży Granicznej	Komendant Główny Straży Granicznej Komendanci oddziałów Straży Granicznej; Komendanci placówek Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2011 r. poz. 675, z późn. zm.)	Organy kontroli legalności pobytu mają prawo w trakcie przeprowadzania czynności kontrolnych żądać od cudzoziemca okazania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca w trakcie jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podróży powrotnej cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, tranzytu cudzoziemca przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.
organy Policji	Komendant Główny Policji, Komendanci Wojewódzcy Policji, Komendanci Powiatowi(Miejscy), Komendant Stołeczny Policji	Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. poz. 1687, z późn. zm.)	Organy kontroli legalności pobytu mają prawo w trakcie przeprowadzania czynności kontrolnych żądać od cudzoziemca okazania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca w trakcie jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podróży powrotnej cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, tranzytu cudzoziemca przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.
organy Służby Celnej	150 oddziałów celnych, w tym 50	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U.	Organy kontroli legalności pobytu mają prawo w trakcie

	obsługujących przejścia graniczne.	2013 r. poz. 1404)	przeprowadzania czynności kontrolnych żądać od cudzoziemca okazania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca w trakcie jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podróży powrotnej cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, tranzytu cudzoziemca przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.
--	------------------------------------	--------------------	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Generalnemu – art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. poz. 1599, z późn. zm.);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. poz. 1188, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. poz. 65, z późn. zm.);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499);
- 5) Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych – art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922).

Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:

- 1) wojewodom;
- 2) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 3) Rzecznikowi Praw Dziecka;
- 4) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 5) Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- 6) Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- 7) Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- 8) Stowarzyszeniu Amnesty International;
- 9) Polskiej Akcji Humanitarnej;
- 10) Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- 11) Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- 12) Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- 13) Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- 14) Stowarzyszeniu Promocji Wielokulturowości – Interkulturalni PL;
- 15) Caritas Polska;
- 16) Fundacji Panoptykon;
- 17) Fundacji Ocalenie;
- 18) Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- 19) Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działająca przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Dodatkowo projekt zostanie opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem													-	
budżet państwa													-	
JST													-	
pozostałe jednostki (oddzielnie)													-	
Wydatki ogółem													-	
budżet państwa													-	
JST													-	
pozostałe jednostki (oddzielnie)													-	
Saldo ogółem													-	
budżet państwa													-	
JST													-	
pozostałe jednostki (oddzielnie)													-	
Źródła finansowania		-												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiegokolwiek fazie realizacji projektowanego przedsięwzięcia z części 42 – Sprawy wewnętrzne, jak i poza nią, a w konsekwencji nie będzie generowało kosztów wymagających finansowania.												
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe														
		Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10						Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-						-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-						-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-						-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-												
Niemierzalne	-	-												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.												
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu														
nie dotyczy														

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	Nie dotyczy.
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	Nie dotyczy.

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu	Brak wpływu.
------------------	--------------

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to dzień następujący po dniu ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W związku z powyższym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania

Na podstawie art. 194 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd;
- 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków, o których mowa w pkt 1 oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 188 ust. 3 pkt 3 ustawy, zgodnie z prawem.

§ 2. 1. Cudzoziemiec musi posiadać bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu, na podstawie którego przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych, jeżeli przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską,
- 2) 500 złotych, jeżeli przybył z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego

---

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 1897 i 2088).

Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej,

3) 2 500 złotych, jeżeli przybył z innego państwa niż określone w pkt 1 i 2

– albo równowartość tych kwot w walutach obcych.

2. Cudzoziemiec, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium wraz z członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, musi posiadać dla każdego członka rodziny bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość kosztów biletów, na podstawie których cudzoziemiec i członkowie rodziny pozostający na jego utrzymaniu przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż kwoty, o których mowa w ust. 1, albo równowartość tych kwot w walutach obcych.

§ 3. 1. Dokumentami, które mogą potwierdzać możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości, o której mowa w § 2 oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 188 ust. 3 pkt 3 ustawy, są:

- 1) czek podróżny;
- 2) zaświadczenie o wysokości limitu na karcie kredytowej wydane przez bank, który wystawił kartę kredytową;
- 3) zaświadczenie o posiadaniu środków płatniczych w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) dokument potwierdzający przyznanie stypendium krajowego lub zagranicznego;
- 5) zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków.

2. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5, muszą być wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed dniem złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy.

§ 4. Do przeliczenia na walutę polską posiadanych przez cudzoziemca środków finansowych w walucie obcej stosuje się średni kurs tej waluty ogłoszony przez Narodowy

Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia²⁾.

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków (Dz. U. poz. 676 oraz z 2016 r. poz. 828), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na podstawie art. 16 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 194 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Przepis ten obliguje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia określającego minimalną wysokość środków, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd oraz dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 188 ust. 3 pkt 3 ustawy, zgodnie z prawem.

Minimalna wysokość tych środków powinna uwzględniać zróżnicowanie ich wysokości w zależności od kraju, z którego cudzoziemiec przybył.

Problematyka ta aktualnie jest uregulowana w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków (Dz. U. poz. 676 oraz z 2016 r. poz. 828).

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) oraz zmianą przepisu upoważniającego do wydania przedmiotowego rozporządzenia, powstała potrzeba wydania nowego rozporządzenia regulującego powyższe kwestie.

Zgodnie ze zmienionym przepisem upoważniającym do wydania niniejszego rozporządzenia, organem właściwym do jego wydania jest minister właściwy do spraw wewnętrznych. Ponadto w niniejszym rozporządzeniu nie określa się minimalnej wysokości środków, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, na pokrycie kosztów utrzymania siebie oraz członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, gdyż wysokość tych środków została określona w przepisie rangi ustawowej, w art. 188 ust. 4a ustawy o cudzoziemcach. Zgodnie z tym przepisem, wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa

niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.

W § 2 ust. 1 projektu rozporządzenia określono minimalną wysokość środków, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Projektowane rozporządzenie nie zmienia wysokości powyższych środków, w stosunku do obowiązującej regulacji. Wprowadza się natomiast nowe określenie państw, z których cudzoziemiec przybył, uwzględniające obok państw członkowskich Unii Europejskiej niesąsiadujących z Polską również państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską, zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy. Zgodnie z przepisem cudzoziemiec będzie musiał, jak dotychczas, posiadać bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu, na podstawie którego cudzoziemiec przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych, jeżeli cudzoziemiec przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską,
  - 2) 500 złotych, jeżeli przybył z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej,
  - 3) 2 500 złotych, jeżeli przybył z innego państwa niż określone w pkt 1 i 2
- albo równowartość tej kwoty w walutach obcych.

W ust. 2 § 2 przewidziano natomiast, że cudzoziemiec, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium wraz z członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, musi posiadać dla każdego członka rodziny bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość kosztów biletów, na podstawie których cudzoziemiec i członkowie rodziny pozostający na jego utrzymaniu przybyli na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej, nie mniejsze jednak niż kwoty, o których mowa w ust. 1, albo równowartość tych kwot w walutach obcych. Przepis ten również odpowiada obowiązującej regulacji.

W § 3 określono dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, jak również mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca zgodnie z prawem środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, w wysokości określonej w art. 188 ust. 4a ustawy. Dokumentami tymi, jak dotychczas będą: czek podróżny, zaświadczenie o wysokości limitu na karcie kredytowej wydane przez bank, który wystawił kartę kredytową, zaświadczenie o posiadaniu środków płatniczych w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokument potwierdzający przyznanie stypendium krajowego lub zagranicznego oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków. Zaświadczenia będą musiały być wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed dniem złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja odpowiada obecnie przyjętym rozwiązaniom.

W § 4 przewidziano, iż do przeliczenia na walutę polską posiadanych przez cudzoziemca środków finansowych w walucie obcej stosuje się średni kurs tej waluty ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja ta odpowiada obecnie przyjętemu rozwiązaniu.

Jako termin wejścia w życie rozporządzenia wskazano dzień następujący po dniu ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie minimalnej wysokości środków finansowych, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz dokumentów mogących potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Minister właściwy do spraw wewnętrznych</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jakub Skiba – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Michał Bleszyński Zastępca Dyrektora Departamentu Legalizacji Pobytu Urząd do Spraw Cudzoziemców Tel. 22 60 175 14 legalizacjapobytu@udsc.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 7 czerwca 2017 r.</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...)</p> <p>Nr w wykazie prac .....</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w Dziale V rozdziale 11 reguluje kwestie udzielania zezwoleń na pobyt czasowy ze względu na inne okoliczności, m.in. cudzoziemcom zamierzającym podjąć lub kontynuować naukę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 194 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Przepis ten obliguje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia określającego minimalną wysokość środków, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, dla siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd oraz dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 188 ust. 3 pkt 3 ustawy, zgodnie z prawem. Minimalna wysokość tych środków powinna uwzględniać zróżnicowanie ich wysokości w zależności od kraju, z którego cudzoziemiec przybył.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie ze zmienionym przepisem upoważniającym do wydania niniejszego rozporządzenia, organem właściwym do jego wydania jest minister właściwy do spraw wewnętrznych. Ponadto w niniejszym rozporządzeniu nie określa się minimalnej wysokości środków, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, na pokrycie kosztów utrzymania siebie oraz członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, gdyż wysokość tych środków została określona w przepisie rangi ustawowej, w art. 188 ust. 4a ustawy o cudzoziemcach. Zgodnie z tym przepisem, wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.

W § 2 ust. 1 projektu rozporządzenia określono minimalną wysokość środków, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Projektowane rozporządzenie nie zmienia wysokości powyższych środków, w stosunku do obowiązującej regulacji. Wprowadza się natomiast nowe określenie państw, z których cudzoziemiec przybył, uwzględniające obok państw członkowskich Unii Europejskiej niesąsiadujących z Polską również państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym

Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską. Zgodnie z przepisem cudzoziemiec będzie musiał, jak dotychczas, posiadać bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu, na podstawie którego cudzoziemiec przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych, jeżeli cudzoziemiec przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską,
  - 2) 500 złotych, jeżeli przybył z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej,
  - 3) 2 500 złotych, jeżeli przybył z innego państwa niż określone w pkt 1 i 2
- albo równowartość tej kwoty w walutach obcych.

W ust. 2 § 2 przewidziano natomiast, że cudzoziemiec, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium wraz z członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, musi posiadać dla każdego członka rodziny bilet powrotny lub środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość kosztów biletów, na podstawie których cudzoziemiec i członkowie rodziny pozostający na jego utrzymaniu przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie mniejsze jednak niż kwoty, o których mowa w ust. 1, albo równowartość tych kwot w walutach obcych. Przepis ten również odpowiada obowiązującej regulacji.

W § 3 określono dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, jak również mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca zgodnie z prawem środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, w wysokości określonej w art. 188 ust. 4a ustawy. Dokumentami tymi, jak dotychczas będą: czek podróżny, zaświadczenie o wysokości limitu na karcie kredytowej wydane przez bank, który wystawił kartę kredytową, zaświadczenie o posiadaniu środków płatniczych w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokument potwierdzający przyznanie stypendium krajowego lub zagranicznego oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków. Zaświadczenia będą musiały być wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed dniem złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja odpowiada obecnie przyjętym rozwiązaniom.

W § 4 przewidziano, iż do przeliczenia na walutę polską posiadanych przez cudzoziemca środków finansowych w walucie obcej stosuje się średni kurs tej waluty ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Regulacja ta odpowiada obecnie przyjętemu rozwiązaniu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji delegacji do wydania rozporządzenia w ww. zakresie.

Niniejsze rozporządzenie nie będzie określało minimalnej wysokości środków, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę na pokrycie kosztów utrzymania siebie oraz członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, gdyż wysokość tych środków została określona w przepisie rangi ustawowej, w art. 188 ust. 4a ustawy o cudzoziemcach. Projekt rozporządzenia określa jedynie minimalną wysokość środków, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, na pokrycie kosztów podróży powrotnej oraz dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania takich środków oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Polski. Należy zatem stwierdzić, iż nie jest to problematyka uzasadniająca dokonanie analiz porównawczych z przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE rozwiązaniami.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Około 3 000 cudzoziemców	Dane statystyczne z krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców: w 2016 r. 2728 cudzoziemców uzyskało zezwolenie na pobyt czasowy w celu podjęcia lub kontynuowania nauki.	Cudzoziemcy będą obowiązani potwierdzić, iż posiadają wystarczające środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, na zasadach określonych w rozporządzeniu. Rozporządzenie określa także

			dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania i kosztów podróży powrotnej.
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.)	Organy I instancji w postępowaniach administracyjnych w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu podjęcia lub kontynuowania nauki.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650)	Organ II instancji w postępowaniach administracyjnych w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu podjęcia lub kontynuowania nauki.
organy Straży Granicznej	Komendant Główny Straży Granicznej Komendanci oddziałów Straży Granicznej; Komendanci placówek Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2011 r. poz. 675, z późn. zm.)	Organy kontroli legalności pobytu mają prawo w trakcie przeprowadzania czynności kontrolnych żądać od cudzoziemca okazania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca w trakcie jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podróży powrotnej cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, tranzytu cudzoziemca przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.
organy Policji	Komendant Główny Policji, Komendanci Wojewódzcy Policji. Komendanci Powiatowi(Miejscy), Komendant Stołeczny Policji	Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. poz. 1687, z późn. zm.)	Organy kontroli legalności pobytu mają prawo w trakcie przeprowadzania czynności kontrolnych żądać od cudzoziemca okazania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca w trakcie jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podróży powrotnej cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, tranzytu cudzoziemca przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.
organy Służby Celnej	150 oddziałów celnych, w tym 50 obsługujących przejścia graniczne.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. 2013 r. poz. 1404)	Organy kontroli legalności pobytu mają prawo w trakcie przeprowadzania czynności kontrolnych żądać od cudzoziemca okazania środków finansowych na pokrycie

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczacji.	Nie dotyczy.
---	--------------

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu	Brak wpływu.
------------------	--------------

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to dzień następujący po dniu ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W związku z powyższym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie kosztów związanych z wykonaniem decyzji
o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu

Na podstawie art. 339 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 858 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy sposób obliczania kosztów związanych z doprowadzeniem cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje doprowadzony;
- 2) wysokość zryczałtowanych dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w:
  - a) pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych,
  - b) strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

§ 2. Koszty doprowadzenia cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego cudzoziemiec zostaje doprowadzony (W), oblicza się według wzoru:

$$W = \frac{(K \times S) + D}{L} + B$$

gdzie znaczenie poszczególnych symboli jest następujące:

K – liczba kilometrów przejechanych do granicy,

S – koszt używania pojazdu za 1 kilometr przebiegu, ustalony według stawki maksymalnej dla danego rodzaju pojazdu, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1907, 1935 i 1948),

D – należności z tytułu podróży służbowej przysługujące osobom doprowadzającym cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje

---

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 1897 i 2088).

doprowadzony, obliczane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 77⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255),

B – koszt biletu lotniczego, kolejowego, autobusowego lub biletu na inny środek transportu,

L – liczba cudzoziemców doprowadzanych.

§ 3. Koszty pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców określa się w formie ryczału w wysokości:

- 1) 32 zł za jeden dzień pobytu w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych;
- 2) 26 zł za jeden dzień pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER

SPRAW WEWNĘTRZNYCH

I ADMINISTRACJI

W porozumieniu:

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 kwietnia 2015 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania kosztów związanych z wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (Dz. U. poz. 580), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 16 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 339 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, z późn. zm.). Zgodnie z upoważnieniem ustawowym minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów jest obowiązany określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób obliczania kosztów związanych z doprowadzeniem cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego cudzoziemiec zostaje doprowadzony;
- 2) wysokość zryczałtowanych dziennych kosztów:
  - a) pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych,
  - b) pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

Aktualnie obowiązuje rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 kwietnia 2015 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania kosztów związanych z wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (Dz. U. poz. 580). Podstawę prawną do wydania przedmiotowego rozporządzenia stanowi art. 339 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który traci moc w związku z wejściem w życie ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z art. 16 dotychczasowe rozporządzenie pozostanie w mocy, do czasu wydania nowego aktu wykonawczego, nie dłużej jednak niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

Wejście w życie projektowanej regulacji, w zakresie sposobu obliczania kosztów związanych z przejazdem cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego cudzoziemiec zostaje doprowadzony nie stanowi nowego rozwiązania prawnego. Natomiast nowym rozwiązaniem w projektowanym rozporządzeniu jest określenie, w formie ryczałtu, kosztów pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

Przepisy ustawy stanowią, iż cudzoziemiec będzie ponosił koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie będzie określony termin dobrowolnego powrotu, lub w innym przypadku jej przymusowego wykonania. Z przepisów ustawy o cudzoziemcach wynika, iż cudzoziemiec nie będzie ponosił kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w przypadku, gdy w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu będzie określony termin dobrowolnego wykonania przez cudzoziemca tej decyzji.

W przepisie § 2 określony został wzór stanowiący podstawę do obliczania kosztów doprowadzenia cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego cudzoziemiec zostaje doprowadzony. Przepis § 3 rozporządzenia określa koszty pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, strzeżonym ośrodku oraz w areszcie dla cudzoziemców. Przedmiotowe koszty określa się w formie ryczałtu za jeden dzień pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych, strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Określenie wysokości zryczałtowanych dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych,

strzeżonym ośrodka lub areszcie dla cudzoziemców wynika z potrzeby ujednoczenia faktycznie poniesionych wydatków związanych z pobytem cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, strzeżonym ośrodka lub areszcie dla cudzoziemców.

W projektowanym rozporządzeniu wprowadzono również nowe rozwiązanie dotyczące kosztów pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych. Wprowadzenie przedmiotowej regulacji jest konsekwencją zmiany art. 338 ustawy o cudzoziemcach.

Koszty pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, strzeżonym ośrodka lub areszcie dla cudzoziemców określa się w formie ryczałtu w wysokości:

- 3) 32 zł za jeden dzień pobytu w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych;
- 4) 26 zł za jeden dzień pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

W celu ustalenia wysokości ryczałtu dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, strzeżonym ośrodka lub areszcie dla cudzoziemców przyjęto następujące założenia:

I. Koszt pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych:

L.p.	Pobyt w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych	Jednostka miary	Stawka zł
1.	Zakwaterowanie*	doba	7.02 zł
2.	Koc	doba	0.21 zł
3.	Poszewka na podglówek	doba	0.51 zł
4.	Podglówek	doba	0.03 zł
5.	Prześcieradło	doba	1.9 zł
6.	Materac	doba	0.24 zł
7.	Wyżywienie	doba	22 zł
8.		SUMA	31.91 zł

II. Koszt pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców:

L.p.	Pobyt cudzoziemca w strzeżonym ośrodku/areszcie dla cudzoziemców	Jednostka miary	Stawka zł
1.	Zakwaterowanie*	doba	7.02 zł
2.	Pościel – przyjęcie cudzoziemca (podkład pod materac, zagłówek, 2×koc, poszwa na koc, poszwa na zagłówek, prześcieradło, 2×ręcznik)	doba	4.68 zł
3.	Pościel - wymiana	doba	0.54 zł**
4.	Środki higieniczne	doba	0.60 zł
5.	Wyżywienie	doba	12.50 zł
6.		SUMA	25.34 zł

*Koszty zakwaterowania obejmują koszty: centralnego ogrzewania (1.89 zł), ciepłej woda (0.51 zł), wody i ścieków (0.80 zł), energii elektrycznej (3.08 zł), środków czystości (0.55 zł) oraz wywozu odpadów komunalnych (0.19 zł).

**Koszt wymiany pościeli: 7,61 zł (całkowity koszt wymiany pościeli) ÷ 14 dni (wymiana pościeli co najmniej raz na 14 dni) = 0.54 zł.

Proponowany termin wejścia w życie rozporządzenia to 14 dni od dnia ogłoszenia.

Wdrożenie projektowanych rozwiązań nie spowoduje skutków finansowych.

Przedmiot regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie kosztów związanych z wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji Ministerstwo Rozwoju i Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jakub Skiba – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu płk SG Andrzej Jakubaszek Dyrektor Zarządu do Spraw Cudzoziemców Komendy Głównej Straży Granicznej tel. (0-22) 500-42-37 fax (0-22) 500-47-77 andrzej.jakubaszek@strazgraniczna.pl</p>	<p>Data sporządzenia 14 marca 2017 r.</p> <p>Źródło: Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Nr w wykazie prac</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 poz. 1990, z późn. zm.) stanowią, iż cudzoziemiec będzie ponosił koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie będzie określony termin dobrowolnego powrotu, lub w innym przypadku jej przymusowego wykonania. Projektowana regulacja określa sposób obliczania kosztów przejazdu cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego cudzoziemiec zostaje doprowadzony oraz koszty pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców w formie ryczałtu.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Przepisy projektowanego rozporządzenia określają wzór do obliczania kosztów doprowadzenia cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego cudzoziemiec zostaje doprowadzony oraz koszty pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców w formie ryczałtu. W projektowanym rozporządzeniu wprowadzono również nowe rozwiązanie dotyczące zryczałtowanych kosztów pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych. Wprowadzenie przedmiotowej regulacji wynika z zmian wprowadzonych w art. 338 ustawy o cudzoziemcach, mających na celu doprecyzowanie katalogu kosztów, o których orzeka się na podstawie art. 336 i 337 oraz wskazanie, że koszty te są naliczane już od chwili zatrzymania cudzoziemca, czego skutkiem jest wydanie i następnie przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak informacji na temat rozwiązań przyjętych w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Cudzoziemcy	W 2015 r. 874 decyzje o ustaleniu wysokości kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu 430 decyzji o zmianie decyzji o ustaleniu wysokości kosztów	Dane statystyczne Straży Granicznej	Określenie sposobu obliczania kosztów wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zapewni sprawne i prawidłowe prowadzenie postępowań w sprawie kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem

	<p>wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p> <p>W 2016 r.</p> <p>721 decyzji o ustaleniu wysokości kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu</p> <p>302 decyzje zmieniające decyzje o ustaleniu wysokości kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p>		<p>decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p>
<p>Komendanci oddziałów Straży Granicznej</p>	<p>9 oddziałów Straży Granicznej</p>	<p>Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1643, z późn. zm.)</p>	<p>Prowadzenie postępowań administracyjnych w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p> <p>Określenie sposobu obliczania kosztów wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zapewni sprawne i prawidłowe prowadzenie postępowań w sprawie kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p>
<p>Komendanci placówek Straży Granicznej</p>	<p>97 placówek Straży Granicznej</p>	<p>Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1643, z późn. zm.)</p>	<p>Prowadzenie postępowań administracyjnych w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p> <p>Określenie sposobu obliczania kosztów wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zapewni sprawne i prawidłowe prowadzenie postępowań w sprawie kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p>

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt rozporządzenie zostanie także udostępniony na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych													
(ceny stałe z ... r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki budżetu państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe													
Skutki													
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)					
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
Niemierzalne													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu													
X nie dotyczy													

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływ na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na obszary, o których mowa w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Nie dotyczy.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Nie dotyczy.		